This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

13 E. 9

1643 C1=88.

C 101.

TAYLOR INSTITUTION.

BEQUEATHED

TO THE UNIVERSITY

BY

ROBERT FINCH, M. A.

OF BALLIOL COLLEGE.

29981 e. 51

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

RICARDI DAWES

MISCELLANEA CRITICA.

ITERUM EDITA.

CURAVIT,

ET APPENDICEM ADNOTATIONIS

ADDIDIT

THOMAS BURGESS, A. B. e C. C. C.

TERTIUM EDIDIT ET PRAEFATUS EST

GOTTLIEB CHRISTOPHOR. HARLESS

LIPSIAE, 1800

SUMTIBUS SIEGFRIED LEBRECHT CRUSII.

Digitized by Google

Digitized by Google

PRAEFATIO

Si quis alius, ſane *Daweſius*, doctus Anglus, in *miſcellaneis criticis* bene meruit de quibusdam veteribus, praecipue graecis, auctoribus et doctrina cultioris graeci ſermonis. Magna enim in eo fuit ingenii ſagacitas atque fertilitas ad odoranda et ſananda loca, tarditate ac negligentia librariorum aut interpretum corrupta, tanta vis iudicii ingeniique ſubtilitas, vt facile ſentiret, quid repugnaret et quid conueniret priſtinae, praeſertim atticae, dicendi ſcribendiue conſuetudini atque elegantiae, legumque, quas bene cognitas ha-

Digitized by Google

buiſſe videtur, metricarum ſeueritati. Cum primis excelluit interiore graecae grammaticae, et atticae venuſtatis ſcientia: quae potiſſimum cernitur in aperiendis vocabulorum originibus, in demonſtranda antiqua pronuntiandi ſcribendique ratione et in reſtituenda aut explicanda recta particularum coniunctionumque, et modorum temporumque verborum forma atque conſequutione. Hinc multos ſoloeciſmos, qui vulgatas commaculare ſolent editiones, et vel perſpicaciſſimorum criticorum aciem effugerant, feliciter detexit atque eliminavit, et multa loca, praeſertim in Ariſtophane, reddidit priſtinae ſuae ſinceritati ac venuſtati. Quapropter quum prima editio *Miſcellaneorum Criticorum in ſectiones quinque diſpertitorum Cantabrigiae* MDCCXLV lucem adſpexiſſet, viri docti ingenium atque eruditionem Daweſii certatim laudarunt, atque cel. *Brunck* in ſua Ariſtophanis editione multas Daweſii emendationes et praedicauit et in textum admiſit; neque tamen omnibus ſubſcribere voluit. Nam quod hominibus, qui ingenio abundant, et praeoccupatis quibusdam tenentur opinionibus, euenire ſolet, vt valde procliues ſint ad loca, etiam ſana, temere tentanda et corrumpenda potius,

Digitized by Google

quam ope legitimae interpretationis facilius ſervanda ſeu explicanda; ad ſua commenta πυξ και λαξ tuenda, et ad duriora de aliis iudicia ferenda; id quoque Daweſio accidiſſe videmus. Idcirco non defuerunt viri docti, qui haud probarent Daweſii et acerba iudicia, et quasdam, quas ille Lucina minus fauente enixus eſt, opiniones: ſic praeter Brunckium, Heyne V. C. ad Pindarum, Pierſon ad Moerin, Valkenar. et Musgrauius ad Euripidem, Erneſti ad Callimachi hymnos, Toupius in Emendatt. in Suidam et Heſychium aliique viri, ſacris artis criticae atque grammaticae initiati, ſuum hinc inde declararunt diſſenſum. In primis in altera horum *miſcellaneorum criticorum* editione *) *Burgeſs* in Adpendice, et *Tyrwhittus*, cuius ille animaduerſiones inſeruit ſuis, Daweſii obſeruationes praeceptaque vt ſaepius latius expoſuerunt et firmarunt melius; ita conatus eius audaciores haud raro comprimere atque infringere ſunt adniſi. Larga vero illarum animaduerſionum acceſſione liber iam doctus ac laborioſus

*) *Ricardi Dawes* miſcellanea critica, iterum edita, curauit et adpendicem adnotationis addidit *Thomas Burgeſs*. Oxon. 1781. 8.

Digitized by Google

nouam, eamque egregiam accepit dotem, et apud homines, harum deliciarum cupidos, maiorem nactus est gratiam atque auctoritatem. Atque Everhard Scheidius in notis ad Io. Dan. a Lenepp Etymologicum linguae graecae alii que viri docti passim prouocarunt ad Daweſii et Burgeſſii iudicia.

Quae quum ita essent, atque exempla libri praestantis et ad interiorem linguae vtriusque, in primis graecae, intelligentiam maxime vtilis in tabernis Germanorum librariis, quod ipse expertus sum, vel omnino desiderarentur, vel difficulter possent parari: aliquoties sum miratus, cur is nondum in Germania ad plurium virorum doctorum usum commodumque sit recusus. Quapropter *Cruſio*, viro honesto, bibliopolae Lipsiensi de re libraria praeclare merito, auctor exstiti, vt suo sumtu *Daweſii miſcellanea critica* in Germania curaret formulis renouanda typographicis. Qui quum ipse litterarum bonarum et communis vtilitatis studio ductus meae adhortationi facile dedisset locum: ego ei bina mea misi exemplaria, alterum prioris, alterum posterioris editionis. Ille vero, vt opus ex officina typographica pro-

Digitized by Google

diret caſtigatum et a peccatis typothetarum quam diligentiſſime liberatum, Cl. M. *Carolo Chriſtiano Wendlero*, viro graece latineque doctiſſimo, commiſit curam foliorum a mendis typographicis purgandorum. Quanta cum fide ac ſollertia doctiſſimus et in hoc litterarum laborisque genere exercitatiſſimus *Wendlerus* in expediendo hoc negotio ſit verſatus, quilibet facile intelliget, nec ego poſſum, quin viro humaniſſimo palam gratias agam debitas.

Forſan tamen erunt, qui optent, vt quae Daweſii aut Burgeſſii emendationes atque opiniones tam criticae quam grammaticae a viris eruditis ſiue adoptatae fuerint ſiue reiectae vbiuis adnotauerim. Enimuero primum nolui falcem alienae immittere meſſi; tum, id ſi facere potuiſſem, tamen, aliis diſtrictus obrutusque laboribus, otio neceſſario in praeſenti carui, ad opes curioſe colligendas riteque digerendas: atque Burgeſſius quorumdam virorum doctiſſimorum de Daweſianis opinionibus hinc inde adtulit iudicia. Denique verendum erat, ne opus mole nimis creſceret.

Digitized by Google

Ad meas igitur partes nihil amplius pertinet, nisi vt optem, ne me, aliorum, maxime popularium meorum, commodis et litterarum antiquarum honori vnice inseruiturum, consilii, nec optimum operis redemtorem obsequii sumtuumque poeniteat. Scr. Erlangae d. XVI. Dec. CIↃIↃCCLXXXXVIIII.

M. *Gottlieb Christophorus Harless*,

Consiliar. aulic. et P. P. O. rhetorices ac poeseos in vniuersitate litterarum Friderico-Alexandrina.

Digitized by Google

VIRO ORNATISSIMO

THOMAE TYRWHITT

HANC DAWESII

MISCELLANEORUM CRITICORUM

ALTERAM EDITIONEM

HONORIS CAUSA

ET GRATI ANIMI TESTIMONIO

D. D. D.

THOMAS BURGESS.

Digitized by Google

Digitized by Google

LECTORI

S.

RICARDUS DAWES.

At quo tuam hodie neſcio quam, ſi diis placet, farraginem? Aliud ſcilicet dudum feciſti ut a te expectaremus. Miltoni Graeca metaphraſis *coepit inſtitui; cur* Miſcellanea *tandem* Critica *exeunt? Profecto tibi non ſat commode temporibus haec ſunt diviſa.* At noli quaeſo, o bone, plus nimio ſaevire. Olim quidem, abſoluta *Paradiſi Amiſſi* libri primi verſione, eruditorum genti rem haud ingratam praeſtaturus mihi videbar, ſi illud operis incepti ſpecimen publici iuris feciſſem. Verum enimvero

Ου ταυτον ειδος εστι νυν των πραγματων.

Metaphraſin utique pro ea qua tunc temporis pollebam Graeci ſermonis peritia conſcriptam, hodie cum iam egomet mea vineta caedere valeam, ſoloeciſmis ſcatere comperi. Quod infortunium in caeteros itidem quosque, qui a ſaeculis recentioribus Graece ſcribere tentarunt, cadere

Digitized by Google

dicendum eſt. Cuius rei, ut a meis erroribus initium faciam, inſigni exemplo eſſe poterit ipſum illud quod olim exhibui verſionis ſpecimen:

— — — — Ζησοιτε τριαολβιοι αγροι
Χαρματοοικητοι· Φοβεραι δ επιχαιρετ ερημοι,
Κοσμος ὑποχθονιος τε· συ δ ἀδης ευρυβαθιστος
Ηγεμον ενδεξαιο νεηλυδα, τον γε νοημα
Ου τοπῳ ουδε χρονῳ μετακινητον Φορεοντα.
Αυτοτοπος νοος εστι, και αυτοΦυεσσ αρετησιν
Ουρανον αν περιοιδε μεταλλαξαι τε και ἀδην.
Αυτοτατος δ αρ εων τιπτ αυ μελετωμι τοποιο,
Τῳ μονον ουκ ισος τον ὑπερμεγαλυνε κεραυνος;
Αλλ ὠδε προεθηκεν ελευθεριης απολαυσειν
ΑΦθονος, αλλ ενθενδ Τψιζυγος ουποτ απειργει·
Ωδε μεν ἡσυχιοι βασιλευσομεν, αυταρ εγωγε
Ενδοξον καν ἀδῃ οϊομαι εμβασιλευειν.
Μαλλον αν ἀδοτυραννος η ουρανοδουλος εσοιμην.

Primo utique, quo verbum ζησοιτε hic donatur uſus Graeci ſermonis ingenio adverſatur. Neque enim futurum iſtius formae, quod tamen ante me nemo quod ſciam obſervavit, optanti unquam tribuitur. Sed neque iſtius familiae quidquam apud ſcriptores Graecos *valedicendi* notionem ſortitur. Quod autem dixerit poeta Romanus, *vivite ſylvae;* nihili plane eſt. Deinde, voculam αν cum verbo περιοιδε coniungi vetat Graecorum ſcriptorum conſuetudo. Nec vero eam ad infinitum μεταλλαξαι niſi ſenſu prorſus alieno rettuleris. Tertio, verbum αυτοτατος utpote ab Ariſtophane licentia comica conſictum huiusmodi Poematis metaphraſi parum convenit. Quod

Digitized by Google

autem adhuc gravius eſt, quae ei ab Ariſtophane notio tribuitur ab huius orationis indole plus nimio abhorret: aliud utique eſt, cui aequipollet, Plautinum *ipſiſſimus*, aliud quod in hunc locum cadit, *idem*. Atque hunc quidem ſenſum ne ipſi quidem Comico niſi articuli ope forma ſuperlativa donare licuiſſet. Nempe qua ratione ab αυτος *ipſe* confingitur αυτοτατος *ipſiſſimus*, eadem plane ab ὁ αυτος *idem* confieri oporteret ὁ αυτοτατος; ſi ita vis, *maximeidem*. Quarto, vitioſa eſt loquendi ratio τιπτ αυ μελετωμι. Oportet vero τιπτ αν. Qua de re vide pag. 207. Quinto, futurum απολαυσειν nullum eſt: neque enim niſi forma media dicitur απολαυσεσθαι; quanquam aoriſtus tamen activus απελαυσα paſſim reperiatur, medius vero απελαυσαμην nusquam extet.

Ariſtoph. Av. 177.

ΑΠΟΛΑΤΣΟΜΑΙ τι γ ει διαστραφησομαι;

Plut. 236.

Αγαθον γαρ ΑΠΕΛΑΤΣ ουδεν αυτου πωποτε.

Similiter a verbis ᾄδω, ακουω, uſurpantur ᾄσομαι, ακουσομαι; ηδα, ηκουσα. At ᾄσω, ακουσω non ſunt niſi aoriſti ſubiunctivi; ηδαμην autem et ηκουσαμην plane nihili. Eandem et alia analogiam haud pauca ſequuntur. Nec vero futurum verbo προσθηκεν commode ſubiungi poteſt. Sexto, praeſenti απειργει uſus hic tribuitur neutiquam defendendus. Neque enim Homerici illius in Notis laudati,

Digitized by Google

Ἢ ῥ αυτις πολεμος τε κακος και φυλοπις αινη
Εσσεται, η φιλοτητα μετ αμφοτεροισι ΤΙΘΗΣΙ
Ζευς, ὁς τ ανθρωπων ταμιης πολεμοιο τετυκται,

ea eſt indoles ut verbum τιθησι, uti olim mihi viſum eſt, futuri loco uſurpetur. Valet utique φιλοτητα τιθησι quod Anglice dicimus *is bringing about a peace*. Hunc autem qualemcunque errorem cum eruditorum plerorumque omnium doctrinae, tum praecipue cuiusdam auctoritati acceptum refero, a quo huiusmodi aliosque haud paucos barbariſmos elegantiarum nomine inſignire didiceram. Septimo, μαλλον αν εσοιμην locutio eſt Graecis ignota. Futurum utique formae optativae nihilo rectius cum particula αν coniungitur, quam optanti tribuitur. Adi autem ſis pag. 104. Vocem porro ἀδης, (accuratius ᾳδης, nam Iones dicunt αωιδης) quae *locum* hic quater denotat, perperam toties adhiberi non iam de plano aſſevero; id vero a ſcriptorum vere Graecorum nemine unquam factum eſſe mihi perſuaſum eſt. Illud denique non immerito reprehenderis, quod verba hic occurrant analogiam partim Atticam, partim Ionicam referentia. Diverſas utique Graeciae dialectos neminem unquam ſerio confudiſſe crediderim, niſi qui nullam accurate intellexerit. Cuius rei argumento eſt quod apud *Ariſtophanem* legitur Pac. 928.

ΤΡ. Τι δαι δοκει σοι δητα των λοιπων; ΧΟ. ΟΨΙ,
ΤΡ. ΟΨΙ; ΧΟ. Ναι μα Δι. ΤΡ. Αλλα τουτο γ
εστ ΙΩΝΙΚΟΝ
Το ῥῆμα γ. ΧΟ. Επιτηδες γ, ἰν εν τηκκλησια

Digitized by Google

(Ως χρη πολεμειν λεγει τις;) οι καθημενοι
Τπο του δεους λεγω σ ΙΩΝΙΚΩΣ, OWI.

Nimirum cum Chorus OWI (unde Latinorum *ovis*) protulerit, obiicit Trygaeus vocem iſtam eſſe *Ionicam:* Chorus autem ita reſpondet, ut conſulto ioci ſolius cauſa eam a ſe uſurpatam ſuggerat. Unde colligo Ionicum OWI homini Attico ſerio adhibere non licuiſſe. Alioqui enim obiectioni a Trygaeo allatae nullus fuiſſet locus.

Haec autem de meis tam ingenue dicta (neque enim eorum quidquam ab alio quovis obiectum cognovi) facient opinor ut quotieſcunque a viris eruditiſſimis diſſentiam, atque eorum itidem (verbo abſit invidia) errores coarguam; id non iam de eorum laudibus derogandi, ſed verae eruditionis excolendae ſtudio unice fieri videatur.

At quidni Metaphraſin *pro accuratiori quam hodie prae te fers linguae praeſtantiſſimae cognitione reſingendam in te recipias?* Reciperem ſane, ni otium, quo non ita abunde utor, in emaculandis veterum poetarum operibus magis e re literaria mihi viderer conlocaturus. Immo recepturum me polliceor, ſi eruditorum gentem mecum non itidem ſentire intellexero. Sciendum eſt utique, ſi cuius forte id ſcire interſit, poetarum me Atticorum, uti et Homeri Pindarique editionem moliri; ab Ariſtophane, cuius unius in ſcriptis loca ut minimum bis mille emendaturus mihi videor, brevi exorſurum. Ea autem in provincia admi-

Digitized by Google

niſtranda quid tandem a me fas ſit expectare, τεκμηριῳ utentur eruditi ſubiectis ſtudiorum meorum primitiis. Noſtras porro qualescunque curas alia itidem emendationum ſupellectile quam ſuppeditarunt cum viri doctiſſimi tum praecipue Scaliger alter, lucidiſſimum illud coeli literarii decus; pro iudicii certe noſtri modulo exornandas curabimus.

Expectabunt fortaſſe nonnulli, ut Miſcellaneorum Criticorum auctor ipſam Critices virtutem contra convitia a quibusdam hominibus iactari ſolita defenſum eam. Ii vero mihi ignoſcant velim, ſi otium forte meum pluris aeſtimem, quam quod iſtiusmodi hominibus, praeſertim cum *Latine* ſcribam, impendendum cenſeam. Immo pergant feſtiva capita, ingenii quo deſtituuntur loco, frontis qua egregie pollent perfriotae ope niti; pergant quas beata ſtoliditatis, malignitatis, atque invidiae, coniuratio abunde ſuggerit ineptias apud imperitos ſuique adeo ſimiles deblaterare: pergant literarum humaniorum contemptum prae ſe ferendo ignorantiae ſuae velum obtendere conari: pergant divinam, quam vocat praeſtantiſſimus Caſaubonus Criticen, quibus ſolis poſſunt, convitiis cohoneſtare. Cum vero noſter qualis qualis libellus in emendationibus potiſſimum verſetur, ipſi emendatoris provinciae, quam infra primum quem in arte critica locum obtinere debet, ab eruditis quibusdam deprimi video; honorem ſuum atque ordinem vin-

Digitized by Google

dicare aggrediar. Nempe in critica palaestra palmarium esse volunt scripta suppositicia a genuinis dignoscere, primasque adeo non iam emendationum scriptori, sed antisophistae deferunt. Verum enimvero satis festinanter ac temere hoc fieri videtur. Quippe ad antisophistae provinciam exornandam nil quidquam requiritur, nisi quod emendatori perinde sit necessarium. At quae in huius munere praecipuam partem constituunt, illi sine incommodo deesse poterunt. Quid enim? Unam locorum classem adversus germanam loquendi normam, alteram adversus indubitatae historiae fidem peccare; tertiam auctorem suum recte ratiocinandi imperitum arguere: quartam denique, si in pseudo-poetae scriptis verseris, legibus prosoediacis adversari extra omnem controversiae aleam posuisti. Euge! Antisophistae munus laute administrasti: nisi forte quis usque adeo incommodus atque importunus reperiatur, ut aliqua insuper τεκμηρια poscat, quibus sophistarum et librariorum, ut criticorum mittam, flagitia internosci possint. At enim quam arduum insuper restet emendatori opus, mille argumentorum instar esse poterunt inconditae eruditorum complurium coniecturae, quos tamen ipsi vitiorum indoli commonstrandae pares fuisse constet. Unum Kusterum in Notis ad Aristophanem videre est *metrum claudicans* centies crepantem, cum tamen tot locorum ne in uno quidem Viro Cl. coniectura feliciter cesserit. Ut de hac provincia non immerito quis hodie

Digitized by Google

dixerit, quod olim de κωμῳδοδιδασκαλια Ariſtophanes:

— — — ειναι χαλεπωτατον εργον ἁπαντων·
Πολλων γαρ δη πειρασαντων αυτην ολιγοις χαρισασθαι,

eſſe rem omnium difficillimam: quippe quam multi cum iam ambierint, paucis tamen gratificatam eſſe. Et criticorum profecto hoc nomine infelicium, ſerio mihi ſum gratulaturus, ſi numerum iam ſatis ſuperque amplum non adauxiſſe me cognovero.

Digitized by Google

PRAEFATIO
SECUNDAE EDITIONIS.

Quem in manus tibi trado, Lector erudite, liber is eſt, quem penitus cognoviſſe multum intereſt cum ad univerſae linguae Graecae, tum vero praeſertim ad Atticorum poetarum Scenicorum accuratam cognitionem, uti iudicarunt viri docti harum rerum peritiſſimi. Quamobrem nihil attinet largius exponere, cur a viris eruditis iam diu honorifice et multis cum laudibus excipiatur, vel quid editorem impulerit ad renovanda utiliſſimi libri exemplaria.

De utilitate huius Criticae pauca in Praefatione Daweſius peroravit. Plura vero dixerunt de eadem re Iortinus, Dorvillius, et Muſgravius in elegantiſſima ad Exercitationes ſuas Praefatione. Quos qui non audiant, quis tandem movere poterit? Quamplurimi ſane ſunt, qui omnium, quae ingenio tententur, ſe vindices ferunt, quique *vulgatae lectionis* innovatoribus nihil non faciunt, ut obſiſtant. Qualis vero fuerit iſta lectio, atque unde profecta, quam repraeſentarunt primi librorum veterum editores, cuique multi tam pertinaciter adhaerent, bene docuit

Digitized by Google

vir egregius in pulcherrimo Tiberii Hemsterhusii Elogio, quod cum imaginem perfecti, et omnibus numeris absoluti Critici ad vivam expresserit, optima profecto Criticae artis est defensio. „Sed quae, malum! est lectio, inquit RUHNKENIUS, quam tantopere iactant, *vulgata?* Num ex vetustis et spectatae fidei libris profecta? Minime. Illa est quam in suo quisque libro reperit: quae ut aliquando veteres et bonos codices habeat, saepius tamen e libris vitiosis et interpolatis, immo ex Editorum coniecturis fluxit. Adeo quid defendant, non intelligunt homines inepti. — Illi igitur se parant ad Criticorum inventa ratiunculis quibusdam convellenda, moliuntur, sudant, misere se torquent, ut loco depravato potius qualemcunque sensum affingant, quam felix in vero inveniendo ingenium laudent. Ex qua obloquendi libidine, incredibile dictu est, quot quam durae et contortae vitiosorum locorum interpretationes manarint; si interpretationes dicendae sint, quae scriptorem nescio quas ineptias dicere cogunt." Alii deinde iudices idonei magis et aequiores non iam emendatrici Criticae adversantur, sed eorum solummodo audaciae, qui coniecturas suas, probabiles forsan nec tamen satis tutas, sine MSSorum auctoritate, contextui inseruerint. Id vero crimen nec in coniecturas cadit, quae in adnotatione textui subiecta proponuntur; nec in hanc Miscellaneam commentandi rationem. Utrinque enim coniecturae non contextui inseruntur, sed lectorum liluntur

Digitized by Google

iudicio; quarum ope etsi vera scriptoris manus non semper restituatur, plerumque tamen fit, ut vel continuo ab eo qui coniecturam proposuerit, vel ab altero, qui eam ad partes vocet, nunc loco obscuro lux utilis accendatur, nunc male sano, qui vero fortasse non difficilis quoad sententiam, revocetur locutionis integritas. Sed de critica satis superque viri eruditi iam dicti. Nostrum potius est, ut possimus, de Dawesio, et scriptis eius exponere.

Ricardus igitur Dawes natus est A. D. 1708. Praeceptorem nactus est eruditum virum et de sacris literis optime meritum, Antonium Blackwall: e cuius disciplina in Academiam Cantabrigiensem transiit anno 1725. ubi in Collegium Emanuelense cooptatus est. Undecimo ab illinc anno sententiam eruditorum de Paradisi Amissi Miltoniani libro primo Graeca versione donato, una cum annotationibus, a se edendo, tentavit Specimine *) publice proposito: quod Specimen repetiit, et de eo ipse ingenue iudicium tulit, in Praefatione Miscellaneorum Criticorum. Anno 1745, Miscellanea Critica edidit. Et diem supremum obiit, 1766. Nonnulla reliquit nondum edita. Dawesii MSSum, qui mihi sub manibus est, inspiciendum benignissime concessit vir celeberrimus, Ricardus Farmer. Principia Miscellaneorum continet, quae amplioribus doctrinae copiis ornata prodierunt in libro edito.

*) Hoc Specimen memoratur etiam in Miltoni Vita apud Biographiam Britannicam.

Digitized by Google

Nonnulli alii libri MSSi conſervantur in κειμηλιοις ASKEWII, του μακαριτου, qui Daweſii libra-riam ſupellectilem pretio redemit.

Daweſius videtur Cantabrigiae commoratus eſſe, cum partium ſtudia contra Bentleium maxime arderent; et ipſe etiam ex iis fuiſſe partibus. Huo enim referre ſoleo, quod in Miſcellaneis Criticis occaſionem qualemcunque arripiat de laudibus Bentleianis detrahendi, atque ita etiam ut affirmet Bentleium, illum etiam Diſſertationis Phalarideae auctorem, nihil in Graecis cognoviſſe, niſi ex Indicibus petitum. Indicibus quidem vel aliorum, vel a ſe ipſo ex ſua Adverſariorum ſupellectile confectis uſum fuiſſe, probabile eſt. Et quidni uſus fuerit? In re ſubtili, ubi maxime omnium fallax eſſe ſolet memoria, cur exprobretur, quod memoriae adiumento ſit. Ex Indicibus ſane accuratis multum eſt emolumenti, quod ad Graecas literas redundet. Nemo enim neſcit quot vocabula ab Abreſchio, a viris doctis in Miſcellaneis Obſervationibus, a Munthio, etc. indicata fuerint, quae a Stephano aliisque Lexicographis omiſſa ſunt. Hi autem Lexicorum defectus ex accuratis Indicibus optime reſarciri poterunt. Et ad magnum Graecarum literarum incrementum ageret, qui Indices conſceret Scriptorum Tragicorum; Ariſtophanis, Menandri, et quidquid reliquum ſit Comicorum; Ariſtotelis Operum, ad modum Winſtanleiani Indicis in librum de Poetica; Lexicorum veterum editorum, et inceditorum quot in Bi-

Digitized by Google

bliothecis extent; Vocabulorum, quae in veteribus Scholiis, et a Grammaticis sive Τεχνικοις tractantur, etc. De hac re optima sperabat Merrickius, qui tantum studium, tamque multam operam in ea posuit, ut Indices Graecorum quamplurimorum scriptorum singulis vocibus constantes curarēt conficiendos. Indicum Specimen *) Oxonii e Typographeo Clarendoniano edi coeptum fuit. Verum, quod dolendum est, utilissimo consilio interceſſit Merrickii mors, quo minus perficiatur. Accurata enim Indicum ratio ab eo designata, etsi intellectu difficile est, quomodo pueris, et prima linguae Graecae elementa discentibus tam utilis esse possit, quam vellet et putaret vir doctus, at aliis tamen quam maxime esset commoda. Hanc vero Indicum opem nemo minus desideret, quam Bentleius. Et qui dicat auctorem Phalarideae Dissertationis, (ex qua se plus profeciſſe, quam ex ullo alio aequalis libro voluminis, profeſſus est Dodwellus,) omnes doctrinae suae copias ab istis adminiculis vel hausisse, vel potuisse etiam; ne cum plane iniquum fecerint partium studia. Sed quem, cum in vivis esset, Clarkius longe omnium eruditissimum vocabat, non hodie opus est, ut is ab iniqua obtrectatione vindicetur. Scilicet infinitum esset laudes omnes eruditorum, qui Bentleium celebrant, memorare: et loco sane omnium sit hoc Toupii testimonium, quod certe

*) In Longinum, Eunapium, Hieroclem.

Digitized by Google

omnibus eſt maius: „Atque hic finem facio epiſtolae prolixiori: in qua ſi quid, currente rota, inconſulte aut intemperanter nimis, qui mos noſtrorum hominum eſt, in Bentleium noſtrum dixi, id omne pro indicto velim: BENTLEIUM inquam, Britanniae noſtrae decus immortale, a cuius praeceptis, ſi quid in Graecis video, me plus profeciſſe, quam ab omnibus omnium aetatum Criticis, gratus agnoſco *)." Sed ut ad librum revertamur, qui eorum, quae de Bentleio dicta ſunt, anſam praebuit.

*) *Epiſtola Critica ad Gulielmum Epiſcopum Gloceſtrienſem.* Adiiciam locum ex Elogio Hemſterhuſii Ruhnkeniano, unde patebit, quantum de Bentleio iudicarint et Hemſterhuſius et Ruhnkenius: quem lectori non ingratum fore cenſeo, cum et ad hiſtoriam literariam pertineat, et ex libello ſumptus ſit in his terris non pervulgato. „Deſtituerat vir doctus Iulii Pollucis editionem, quae Amſtaelodami parabatur. Quaeritur qui deſtitutas partes excipiat. Itur ad Hemſterhuſium. Is, Graevii auctoritate impulſus, operis curam ſuſcipit, et commentatione iuvenili illa quidem, veruntamen iuvenis Hemſterhuſii, eruditiſſimorum hominum oculos animoſque in ſe convertit. Ipſe auctor, (quis enim tali aetate ſe contemnat,) de hoc opere ſatis bene ſentiebat. Brevi poſt a Richardo Bentleio, Britanniae Ariſtarcho, literas accepit, quibus opera Polluci navata eximie laudaretur. Sed eaedem literae Bentleianas emendationes in Comicorum loca, quibus Pollux a ſe dictis fidem et auctoritatem conciliat, complectebantur. In iisdem Comicorum verſibus reſtituendis Hemſterhuſius quoque multum ſtudii conſumſerat, pulchre intelligens, ſummam rei in illis verti. Enimvero, lectis animadverſionibus Bentleianis, videt, inanem operam ſuam fuiſſe, alterum omnia divinitus expediiſſe. Quo tum animo Hemſterhuſium fuiſſe putas? Ita conturbatus eſt, ita ſibimet ipſe diſplicuit, ut Graecas literas in perpetuum repudiare ſtatueret. Nec per menſem unum et item alterum, auſus eſt ſcriptorem

Digitized by Google

Eruditionis igitur, cuius Specimen in loci Miltoniani verſione exhibuerat, tandem protulit Daweſius inſigne documentum, edito Miſcellaneorum Criticorum libro: quem viri docti exteri, non minus atque populares eius, ſummis laudibus extulerunt. Laudationis vel id unum ſatis eſt, et libro maximum pretium non fieri poteſt, quin tribuat, quod eum ſummo in loco poſuerint, eumque adeo creberrime in commentariis ſuis adhibuerint, VALKENARIUS, vir magnus, et praeſtantiſſimi eius diſcipuli, Pierſonus et Koenius. Adhuc vero adferam Reiſkii, ſeveri ingeniorum arbitri, iudicium, qui librum diligenter recenſuit, et de eo expoſuit, in Actis Eruditorum *). „At ſi verum tamen et aequum amamus, negari viciſſim nequit laetique profitemur, praeter iſta, quae attigimus vitia, permulta his chartis ineſſe optimae frugis, Anglicano digna ingenio, id eſt, iuſtum in rebus et ſolidum, et profundum, ſubtiliterque exaſciatum, ſcrutante: ineſſe digna eruditorum oculis et plauſu; *mereri librum, in his terris oppido rarum, ut vulgatior eſſet:* Daweſium tandem in Graecis auctoribus, ſed vetuſtis praecipue poetis, verſa-

Graecum attingere. — Mox tamen Hemſterhuſius, cum dolori ſucceſſiſſet cogitatio, quam inique ſe adoleſcentem cum critico veterano, eodemque omnium principe comparaſſet, et ſecum in gratiam rediit, et cum Graecis literis."

*) Anni 1756, menſe Iulio. Huius recenſionis auctorem ſe profeſſus eſt, in Animadverſionibus ad Ariſtophanis Plut. v. 886.

Digitized by Google

„tiſſimum eſſe, felicemque terſae auris et emunc-
„tae naris Criticum. Plenus eſt liber bonarum
„rerum a capite ad calcem; at ultima tamen, ſeu
„quinta, Sectio excellit. — Tragici Graeci, ſed
„praecipue et ex profeſſo Ariſtophanes, in ea
„pertractantur, tanto cum fructu, ut qui melli-
„tum Comicum Atticum verſare velit, *hoc libro*
„*carere nequeat.* Praeteriit quidem permulta Auc-
„tor notatu et emendatu digniſſima loca inter-
„pretibus adhuc omiſſa; multa protulit minuta,
„a quibus neque dialectus neque ſenſus profi-
„ciunt; multa tantummodo metrum laborant
„reformare; ſunt et non pauca, in quibus fal-
„ſus fuiſſe deprehendatur Auctor; at monſtrat
„tamen inſignem Graecae linguae peritiam, ra-
„ram et ſollicitam ad minima quaeque attentio-
„nem, diuturnam cum Ariſtophane conſuetudi-
„nem, ſagax et felix ingenium Criticum.“

Iam edito Specimine Miltoniano, certe non ſibi placebat Daweſius. Namque non ita longo poſt multa ei ineſſe vidit vitia, quae profecta tandem reperit ex minus perſpecta Graecae linguae indole. Totum adeo ſe contulit ad diligentiſſimam ſcriptorum in primis Atticorum lectionem: quibus tantam inivit conſuetudinem, ut Atticae dictionis proprietates et elegantias plane in numerato habuerit. Iam vero ex hac parte, atque felici etiam ingenio largiſſime inſtructus, editionem poetarum Atticorum moliebatur, quibus adiungere Pindarum et Homerum conſtituit, quod ex ipſius praefatione ad Miſcellanea Critica

Digitized by Google

cognovimus. Ea autem in provincia administranda quid potuerit, τεκμηρίῳ uti eruditos voluit Miscellaneis his Criticis. Et Pindarum sane tractavit in Secunda Miscellaneorum Sectione; Homerum in quarta; in quinta vero Poetas Atticos. Quod ad Pindarum et Homerum, unum erat argumentum, quod praecipuum spectabat. Nempe quam curam, novam scilicet et propriam, in Pindaro edendo adhibuerint Editores Oxonienses, eam dicit fere totam Dawesius viros eruditos consumsisse in re metrica constituenda, et pedum ἰσοδυναμίᾳ, qualem sibi finxerint, explicanda. Hanc igitur Criseos partem, quam praecipuam et suam tulerunt Oxonienses, expendendam in Miscellaneis suscepit Dawesius: in qua nimirum parte desideratae ἀκριβείας specimen proposuit. Atque eam rem adeo solam in praesentia respexit. Quam vero in Pindarico specimine, eandem in Homerico tenuit rationem: hoc est, unum fere de metro tractavit argumentum. Quippe post Clarkium etiam quamplurimis in locis metrum Homericum claudicare videbatur ob minus perspectas vetusti metri rationes. Cum vero in hac re negligentiam superiorum editorum expendendam sumpserit, non fieri potuit quin metricis in minutiis multus esset. Neque adeo librum Miscellaneorum Criticorum immerito a Terentiano Mauro exorsus est.

II. In toto autem libello quamplurima sunt, rara diligentia scripta, quae ad Graecae linguae indolem aperiendam apprime pertinent. Et non-

Digitized by Google

nulla post alios quidem, at ipse tamen sola ingenii vi observavit; alia vero vel primus vidit, vel aliis rectius constituit; cuiusmodi sunt observationes de *diverso modorum* *) *Optativi et Subiunctivi*

*) De modorum temporumque usu, atque de particularum potestate cum iis adhibitarum, dignissimus est, (ut constat ex *Actis Eruditorum*, A. 1770,) qui legatur, doctus de re Grammatica libellus Graece, a Graeco etiam, idque hoc saeculo conscriptus, nempe ab ANANIA quodam ANTIPARIO. Libelli titulus hic est: Σπλάγχνον της Γραμματικης, η περι Μοριων, συγγραφεν μετα πονου πολλου, και αριστη ταξει συντιθεν, παρα του λογιωτατου Κυριου, Ανανιου Αντιπαριου, διδασκαλου της εν Κωνσταντινουπολει ἑλληνικης Ακαδημιας, etc. „Maxime exponitur de particulis. Sed ad harum numerum Auctor non tam eas retulit, quas strictiore significatu dicimus; has enim fere omisit: quam illas, quarum et syntaxis et significatio paulo plus difficultatis habet, et haud parvam in observando diligentiam desiderat. Nec particulae merae sunt; sed singularia etiam loquendi genera, et idiotismi magno numero recensentur; quos aut permutare cum particulis licet, aut in alia quavis lingua per particulas exprimere necesse est, qualia sunt, και ταυτα, εστιν οἱ, εσθ' ὁτε, αλλως τε και, εφ' ᾧ, ανθ' ὡν, quas loco quovis apte interpretari magnum ad sensus perspicuitatem praesidium est. Praeterea de articulis, de casibus nominum, de *modis ac temporibus verborum* bene exponitur, *quomodo et quare differant, quo loco potissimum usurpentur, quid discriminis variae particulae cum iis coniunctae efficiant:* in quibus locis nimium interdum philosophari, et discrimina subtilius constituere nobis quidem videtur. Etsi enim talia observari possunt ac debent: tamen ii, a quibus loquendi consuetudo profecta est, metaphysicae tenuitatis non tantopere videntur studiosi fuisse." — Hactenus viri eruditi Lipsienses. Vellem equidem ANANIAM cum Daweſio comparare, et velim, ac magis etiam, ea profecto ipsa re, (dissensum ne moleste ferant eruditi Lipsienses,) ob quam illis minus placeat Antiparius. Nam quamvis illi, a quibus profecta est loquendi consuetudo minime ad animorum suorum motus adtenderint, quippe metaphysicae subtilitatis ignarissimi; tamen causae proculdubio erant, quae ad istos motus vim haberent: quas, cum ab

Digitized by Google

usu: — de *analogia futurorum Ionicorum*: — de *consilio futurorum Atticorum ab Ionicis variantium*: — de *ratione Atticarum Crasewn*: de *potestate vocalium brevium ante tenues et aspiratas, et ante mediam ρ apud Comicos*: — de *prima, et tertia persona praeteriti activi apud Atticos*: — de *usu vocularum ου μη cum futuro Indicativi*: — de *usu optativi et subiunctivi cum particulis interrogativis*: etc. quae observationes diligenter in Indicem relatae sunt.

Nonnulla peculiaria in Daweſiana ſcriptione deprehendimus: quorum praecipua, tanta eſt Daweſii auctoritas, ut memoranda hoc loco videantur. *Apoſtrophen* ſolet omittere, et in eliſionis et in craſeos exemplis: qualia ſunt, p. 242. l. 2. γαρ pro γ'αρ — p. 296. l. 16. γεγενησθαν pro γεγενησθ'αν — p. 249. l. 16. ηις pro η εις, etc. idque facit ſaepe non ſine multo lectoris incommodo, et dubio, e. g. in γαρ an velit particulam,

hodierna conſuetudine alienae ſint, inveſtigare ſubtilis et difficilis operae ſit neceſſe eſt. Adeo difficile eſt cogitationem a conſuetudine abducere.

Difficultas, qua Graecarum particularum cognitionem percipiamus, et modorum temporumque uſum, accidit, ut videtur, ex imperfecta Graecae inſtitutionis ratione. Latinae linguae proprietates ex uſu legendi et *ſcribendi* cognoſcimus. Et quid impediat, cur eodem uſu et eadem diligentia, in Graeca ſimiliter pueri proficiant. Certe de Graecis literis optime meritus eſt, qui nuper *Graecorum Exercitiorum* primam partem, quorumque *Secunda pars* in eo eſt, ut publicetur, edidit, G. I. HUNTINGFORD, Scholae Wintonienſis praeceptor, qui cum ob linguae Graecae peritiam tum quoque ob rationes officii ſui diligentiſſime ſervatas, dignus eſt, qui in ſchola celeberrima iuventuti interſit erudiendae.

Digitized by Google

an particulas. Hoc, qui faciat, nonne abiicit commodum, quod reperit recentiorum peritia et felicitas? et quidni porro vocabula omnia continua ſerie et nulla diſtinctione legantur? Meliore exemplo videtur *aſperum ſpiritum* poſt aſpiratam conſonantem omittere, nempe in εσϑ' οπως, et ſimilibus pro vulgato, εσϑ' ὁπως, quippe qui in aſpirata conſonante ſignificetur. Aſpirationis ſignum in *mediis* vocibus compoſitis (παρἑωρα, etc.) notat. Atque idem veteres feciſſe docet Euſtathius ad Odyſſeae M. p. 478. l. 51. ed. Baſil. ὁτι δε οἱ παλαιοι και εν μεσῳ λεξεων επιπνευματιζον, και ἡ ιλιας δηλοι. Non *Iliadem* hic Euſtathium voluiſſe putem. ſed vel *vetuſta poematis exemplaria* vel *Grammaticum* aliquem, qui iſtud docuerit: ut in loco eiusdem Euſtathii mox citando. An pro ἡ ιλιας legendum ἡλιοδωρος, celeberrimus Homeri interpres? — Εισι δε χειρες ααπτοι, αἱ δειναι και απτονται κατα Αριστἀρχον, διο και εψιλουτο Φασι το δευτερον Α. — Οτι δε παρα τοις αρχαιοις, ου μονον τα αρκτικα των λεξεων Φωνηεντα επιπνευματιζοντο, αλλα και τα διά μεσου εν ταις συλλαβαις, ὡμολογηται ὑπο των αντιγραΦων, ὡς ρηϑησεται και εν τοις ἑξης. ὁπερ δηλοι που και ὁ Αϑηναιος. vide ad Iliad. A. p. 113. l. 39. et 44. Idem docet Etymologus V. V. Ευρυάλος, et Ωκυαλος. ubi diſtinguitur inter ευρυαλος et ευρυάλος. inter ωκυαλος et ωκυάλος. Compoſita enim monet ſaepe ſimplicium ſervare ſpiritum.

Minus certum eſſe videtur, quod, auctoritate vero veteris Inſcriptionis, ait, articulum no-

Digitized by Google

mine ſuo abſorptum ſignificari etiam apud Atticos aſperi ſigno ſpiritus, ſic ἀνηρ pro ὁ ανηρ, prima iam producta: qua auctoritate confiſus medicinam multis Comici locis facit. Ex iſta inſcriptione notat ΗΑΔΕΛΦΟΙ, ΗΑΙΣΟΠΟΣ, i. e. ἀδελφοι, αἰσοπος, pro οἱ αδελφοι, ὁ Αισωπος. Difficilis eſt quaeſtio, quam non attingo. Locum vero hic memorem Platonis Comici, de Aeſopo, Virbio ſcilicet, ſervatum a Scholiaſte ad Ariſtophanis Aves, v. 471. qui aliter quoque notandus eſt.

Και μην ομοσον μοι, μη τεθναναι το σωμ'. Εγω. (ita Kuſter.)
Ψυχην δ' αυ ηκειν, ὡσπερ Αισωπου ποτε.

Primum articulus, quem diligentiſſime adhibebant Comici, videtur abeſſe ante Αισωπου, nempe ἡ Αισωπου (ψυχη,) ſive ſecundum Daweſii obſervatum, αἰσωπου. Deinde an melius pro αυ ηκειν ſcribatur Ψυχην δ' ΑΝΗΚΕΙΝ — numeri gratia: quam lectionem poſtea confirmare exiſtimabam varietatem, quae in Scholio eſt ad Veſp. 1251. Ψυχην δ' απο νικης. ubi νικης vix dubitandum eſt, quin vitioſum ſit pro νηκειν. Sed neque ſic, ſcripto ἀνηκειν, ſarta tecta eſſe omnia clamat illud ΑΠΟ νικης. quod tamen veſtigia verae lectionis, ut puto, conſervavit. Locum ſic ſcribere velim,

Και μην ομοσον μοι, μη τεθναναι το σωμ'. Εγω.
Ψυχην δ' ΕΠΑΝΗΚΕΙΝ, ὡσπερ ἡ Αισωπου ποτε.

Ubi ἡ Αισωπου ſynizeſi enunciandum velim, et plene ſcriptum, dummodo Daweſii obſervatio ad liquidum certumque ſit perducta; de qua ſyni-

Digitized by Google

zeſi monitum eſt in Appendice p. 456, 457. Επαγγκω, ut επανερχομαι, επαγαγω, επανακομιζω, επανατρεχω, etc. *)

III. Cum vero praecipua, quae Daweſii propria ſunt, memoremus, inſignem illam Miſcellaneorum Criticorum partem, qua Aeolicum Digamma, ſive, quod eodem redit, Ionicum Vau**), tractatur, male de Daweſio mereamur, ni in ſummo loco ſtatuamus. Quae ad quartam Sectionem in Appendice dicta ſunt, eo pertinent, ut

*) Haec ſcripſeram, nec cogitabam Kuſterum, qui Ariſtophanem ſuum poſt Suidam edidit, aliquid de loco Platonis notaſſe praeter obſervata ad Scholium Ariſtophanis. Nihil enim commemorat. Poſtea vero me monuit amicus Kuſterum quoque olim ad Suidam V. Αισωπος, correxiſſe ΕΠΑΝΗΚΕΙΝ. quanquam alterum illud αν ηκειν praetulerit ad Ariſtophanem. — In Scholio ad Veſpas dicitur, Μυθοι ουτοι εγενοντο και οι μεν Συβαριτικοι περι των τετρακοδων ησαν. οι δε Αισωπειοι περι των ανθρωπινων. quod nec verum eſt, et Florenti Chriſtiano ad hunc locum vehementer diſplicuit. Nihil dubii videtur, quin olim ſcriptum fuerit, — Και οι Αισωπειοι περι τετρακοδων ησαν· οι Συβαριτικοι, περι των ανθρωτων, eadem ſententia, quae alterum Scholium ad Aves, 471. των δε μυθων, οι μεν περι αλογων ζωων, εισιν Αισωπειοι, οι δε περι ανθρωπων, Συβαριτικοι. ubi porro ad Scholium in Veſpas reſertur.

**) Cum utrumque ſignum Digamma (ϝ) et Vau (') inculcentur, ut metro ſubveniant, in hac re quoque illud huic praeſtare videtur, quod ubi Vau, (vel potius ſignum, quod pro Vau uſurpat Daweſius,) vocali imponitur, dubium ſaepe primo intuitu eſt, an vocali praefigendum ſit, an ſubiiciendnm. E. g. τοας, προσελαειν, δεος, enuncianda ſunt, τοϝας, προσϝελειν, δϝεος. itaque τετυφασι, τισωσι, enuncianda videantur, τετυφϝασι, τϝισωσι· cum ſint enuncianda τετυφαϝσι τιϝσωσι. Vide loca indicata *Indice vocum a Daweſio Vauatarum*. Certa ſunt τετυφαϝσι, τιϝσωσι.

Digitized by Google

oſtendant, „Aeolicam dialectum ab origine non nnius fuiſſe gentis propriam, ſed antiquam univerſae Graeciae dialectum: deinde ex progreſſione linguae Graecae, et cognatione dialectorum eius, ac tempore, quo vixerit Homerus, atque ex conſuetudine poetarum, antiquitatis ſcilicet cuſtodum, Homerum Aeolica dialecto uſum *potuiſſe*; denique ex teſtimoniis ipſius poematum, una cum ſcriptorum veterum auctoritate, conſenſu recentiorum eruditorum confirmata, *revera* ea fuiſſe uſum: atque adeo Aeolicum Digamma ab Homericis ſcriptis *olim* non alienum.“ Iis quae in Appendice iam dicta ſunt, adiiciam pauca.

Libelli, qui Herodoto adſcriptus eſt, quique Homerum Aeolenſem fuiſſe dicat, potius quam Ionem aut Dorienſem, teſtimonio confirmato a Foſtero et Woodio, accedit Strabonis auctoritas a Bentleio indicati, qui Troadem docet ab Aeolibus olim fuiſſe habitatam. Aeolico Digammati ut adverſaretur Daweſius, id imprimis fecit, quod putaret Homerum Ionem fuiſſe, et non Aeolenſem, atque adeo ab Ionicis ſcriptis alienam fuiſſe literam Aeolicam. Aeolicam tamen etiam patriam Homeri teſtantur nonnulli veteres et recentiores, qui ſententiam ſuam confirmant ex poetae ipſius poematis, vocabulorum ope, quae partim ad Aeolicos mores pertinent, praeſertim vero quae dialecti ſunt eius, quae, florente Graecia, Aeolica vocabatur. Qui de dialectis ſcripſerunt, cum Aeolicam explicarent, ex

Digitized by Google

Homero exempla saepe repetebant: qui ad Atticam dialectum idem etiam largius fecerunt *). Et profecto plurima apud Homerum occurrunt, quae characteris Aeolici, et Ionici, atque Attici sunt: quas loquendi varietates alii Homerum censent sua dialecto, quae quae fuerit, inter peregrinandum forte fortuna immiscuisse; alii, adhibuisse eas ex eadem origine repetitas, sed consulto et ex licentia, qua, quod metrum adiuvaret, suum fecerit. At quis tam multa coloris varii atque formae, (qualia non fieri potuit quin fuerint, si diversa ex diversis dialectis sumpserit;) adhibere voluerit? quis demum ausum patienter legerit? Varietates istas loquendi, quas plerique aliunde, ego equidem ex cognatione dialectorum velim repetere.

Ut existimaretur Homerus dialectos pro re et occasione immiscuisse, id factum esse credo e praeiudicata et falsa ut videtur, de dialectis opinione, quà sua cuique regioni propria haberetur, et tanquam e suo scilicet solo nata: cum non cogitarent, quod tamen verum esse videtur, dialectos nihil aliud esse nisi unius et eiusdem linguae mutationes inter progrediendum a rudibus suis principiis ad elegantiam factas. Graecam linguam antiquissimam putem a vetere Aeolica haud ita di-

*) Homerus quomodo et cur Attica sit usus, docet Salmasius in libro *de lingua Hellenistica*, p. 437, 438. — Cum observationes in quartam Miscellaneorum sectionem scriberem, non videram Salmasii eruditissimum librum. Igitur quod tum non potui, hic semel atque iterum ad eius auctoritatem lectorem relegare libet.

Digitized by Google

verſam fuiſſe; et linguam Graeciae, florente Aeolica, ut poſtea vocabatur, nondum illo dialectorum diſcrimine inſignitam; itaque nondum nomina Αιολιδος, Ιαδος, Ατθιδος, innotuiſſe; verum haſce dialectos ab antiquiſſima lingua, et deinde adeo ab Aeolica, profectas et variatas, tot eſſe mutationum et progreſſionis indicia, quot loquendi characteras conſtituant.

In dialectorum progreſſione quaeque ſuperior dialectus ſequutae principia continebat. Namque linguarum innovationes, quae deinceps ita valeant, ut maiores characteras ſive dialectos facerent, non ſubito factae ſunt. Verum enim dum nova aliqua uſu veniant, multa vetera nondum *) exoleſcunt: nec fieri potuit quin multa adeo neceſſitudinem haberent etiam in plurimis diverſiſſimae dialecti. Quot Aeolicae cum Ionica, quot Ionicae cum vetere Attica ſunt communia? De cognatione dialectorum Ionicae et veteris Atticae, quae vel eaedem vel proxime cognatae fuerunt, nonnulla monita ſunt in Appendice ad Daweſium. Praeter Koenium ibi citatum, cf. etiam Salmaſium de Lingua Helleniſtica, p. 413. Homerica dia-

*) Hinc videtur accidiſſe, ut formae vocabulorum a recentioribus uſitatius adhibitae etiam apud Veteres occurrant; et contra, ut aliae a veteribus adhibitae deprehendantur apud recentiores. Multa diſputari poſſunt de hac inconſtantia linguarum, quae complectantur, ni fallor, diverſos loquendi vel ſcribendi characteras, quales E et EI, atque O et OT, eadem inſcriptione adhibitos, qui Daweſio adeo diſplicuerunt, p. 122. 129. Non aliter in nonnullis *Senatus conſulti Marciani* I longa adhibetur, cum tamen in pluribus pro I longa uſurpetur EI, more veterum.

Digitized by Google

lectus antiqua proculdubio fuit: et ſcriptis eius adeo multa ſunt cum variis dialectis communia, idque neceſſario et pro conditione linguae Graecae, qua fuerit, cum poeta ſcriberet.

Tantam ſane inter ſe neceſſitudinem habent Graecae dialecti, ut nullo limite ſingularem aliquam circumſcribas, qui ſola ſua et ſibi propria, ac non multa ſimul includat, quae in caeteris etiam occurrant, quanquam forſan rariore uſu. Scilicet cum picturam aſpiciamus, in qua ſolerter lumen et umbrae cuſtodiantur, partium eminentias facile ſentimus, quae ſe promittunt; neo tamen colorum, qui perite mitigati ſunt, diſtinctionem poſſumus diſcernere, nec definire, quo umbrae deſinant, ubi ordiatur lumen. Idem omnino, ut videtur, dialectis accidit.

IV. At ſi Homerus Aeolica etiam dialecto uteretur, quidni Aeolicum Digamma *), cuius unius ope metrum toties reſarciri poteſt, Homericis ſcriptis reſtituatur? Certe id Bentleius, Digammaticae doctrinae princeps, in recenſione poematum Homericorum fecit: Factum maxime collaudavit TAYLORUS **), quod quoque calculo ſuo Fo-

*) Digammaticae doctrinae idem acciдit, quod et aliis rebus novis, nempe ut a pleriſque minus benevole exciperetur. In his POPIUS eam in ludibrium vertit, illumque adeo, qui ei praefuit. Sed eximius poeta neque in veteribus ſuae ipſius linguae, nedum Graecae monimentis accurate verſatus, tantum ſcilicet de antiqua illa litera vidit, quantum de Shakeſpearii *Sagittario*.

**) „Si emendetur ΠΡΟΓΙΑΠΤΩ, προπιμπτω, (quidni autem ita emendetur?) fidem faciet antiquiſſimos Homeri Codices ita fuiſſe exaratos, qua itidem ακριβεια ſuam edi-

Digitized by Google

STERNUS *) comprobavit. Attamen de hac re, salva virorum doctorum reverentia, monui quid dubitarem. Primum enim cogitabam, literam *antiquatam*, in qua Graeci ipsi universi abiicienda consenserunt, *hodiernis* Homeri exemplaribus reddere, et una cum *recentioribus* literarum formis miscere, incongruum fore et inconcinnum. At incongruitatem rei et inconcinnitatem fortasse dicat aliquis nihil esse ad nostrum ipsorum commodum; quod nobis adferet illius literae restitutae usus, cuius quidem expressa vi non indigebant Graeci. Et porro recentioribus formis prorsus convenit minusculum illud ϝ ad exemplum minusculi ſ factum a Saltero, quo et alibi et in Specimine Salteriano usi sumus. — Deinde obstare videbatur, quo minus impraesentiarum Digamma restituatur, quod nondum digammatica doctrina constituta satis sit, et confirmata. Scilicet istius doctrinae unum est argumentum, quod multum habet momenti, quodque adeo extra litem et suspicionem statuatur necesse est, antequam Digamma Homericis scriptis inferatur. Nimirum quaestio est, quae longe pertinet, an Aeoles Digamma unquam pro nihilo acceperint? Priscianus affirmat; et observato adstruit exemplum hoc

tionem, quam non minori ingenii felicitate molitur quotidie, quam nos omnes vehementia expectationis efflagitamus, describi curabit bonarum omnium artium fiator et vindex, clarissimus BENTLEIUS." Lectiones Lysiacae, p. 703.

*) *Essay on the different Nature of Accent and Quantity*, p. 314. ed. Secundae.

Digitized by Google

Αμμες δ' ϝειραναν *) τοδε τ' αρ ϑετο Μωσα λιγαια.

Vocabulo enim ειρανα Digamma praefigi ſolebat. Sed cum Digamma ibi vim conſonantis habeat, quomodo vocalis a δ' elidi potuiſſet, niſi neglecta vi digammatis? Daweſius vero negat, atque adeo immutare vult omnia, quae ſibi repugnant. At ſi vera eſt obſervatio Priſciani, verendum eſt, ne dum unum aliquid Homericum reſtituere tentemus, plura ſimul, quae ab eo certius profecta, deleamus. Priſciani ſententiam confirmare conatus ſum in Appendice nonnullis, quibus pauca addere libet. Quam plurima exempla Priſcianio ſimilia adduci poſſint, qualia ſunt verſus 3, et 19, primi libri Iliadis.

Πολλας Δ' ιφϑιμους ψυχας αϊδι προϊαψεν.
Εκπερσαι Πριαμοιο πολιν, ευ Δ' οικαδ' ικεσϑαι.

ιφϑιμους enim et οικαδ' digammate inſigniri ſolebant. Sed in talibus Daweſius cenſet δ' metri fuiſſe fulcrum a recentioribus interpoſitum: itaque demum eiiciendum. Vereor ne id licentiâ futurum foret, quae tollat crebras illas orationis copulas, quae pulcherrima ſunt vetuſtiſſimae ſimplicitatis indicia. Alia autem adduco, et fortaſſe certiora. Vocabula ϝελσαι, ϝελμενος, ϝοικα, εκηβολος, Ηρη, ϝιπειν, ſcribebantur ϝεϝελσαι, ϝεϝελμενος, ϝεϝοικα, ϝεκηβολος, Ϝηρη, ϝειπειν.

1) Οισϑα γαρ ὡς κατα ϝαστυ ϝεϝελμεϑα —
Η ϝουπω κεκορησϑε ϝεϝελμενοι ενδοϑι πυργων.

*) Fortaſſe melius ſupprimatur *forma* Digammatis, ubi *vis* eius negligitur. Et haud ſcio an formam expreſſerit Priſcianus ſolummodo ut locum eius conſuetum indicaret.

1) Il. Ω. 662. Σ. 287.

Digitized by Google

2) Αινως αθανατησι θεὸς εις ωπα ϝεϝοικεν.
3) Ουδε ϝεκηβολιαι, — —
4) Τον δ' ημειβετ' επειτα βοϝωπις ποτνια Ϝηρη.
5) Εσται μαν, ὁτ' αν αυτε φιλην γλαυκωπιδα ϝειπῃ.

Quae enuncianda ſunt ϝεϝελμεθα, ϝεϝελμενοι, ϝεϝοικεν, ϝεκηβολιαι, Ϝηρη, ϝειπῃ. In ſequentibus tamen Digamma omnino negligitur.

1) Πριν κατα ϝιλιοϕιν κλυτα τευχεα λαϝον εϝελσαι
2) Τιμην δ' Αργειϝοις αποτινεμεν, ἡντιν' εϝοικεν.
3) Εκ δ' ἑκατομβην βησαν εκηβολῳ Απολλωνι.
4) Τῳ γαρ επι ϕρεσι θηκε θεα λευκωλενος Ηρη.
5) Οϕρα τις ὡδ' ειπῃ Λυκιων τυκα θωρηκταϝων.

In quibus extrema conſonans vocum praecedentium λαϝον, ἡντιν', βησαν, λευκωλενος, ὡδ', neglecti Digammatis vicem ſervat, et hiatum ſupplet.

Quinetiam cum Digamma binis vocalibus antiqui medium inſererent, inquirendum eſt an id ſemper fecerint: et ſi non ſemper, quibuſnam inſeruerint. Videndum quoque an recte inter diphthongum et vocalem inſeratur. Hiatum enim ſupplere videtur diphthongi altera vocalis, ut dicitur. Daweſius vero Digamma inſeruit in Αχαιϝοι, et ſimilibus. Et Latina ei favent *Achivi*, *Argivi*, *oliva*, et ſimilia. Αχαιοι enim et Αχϝιοι, ſive Αχειϝοι, *Achivi*; ελαια et (ολϝια, ſive ολειϝα,) *oliva*; cognatae ſunt formae, ut λιγαια et λιγεια, λαιος et λειος, etc. vide Appendicem p. 409. Vetus Latina ſcriptio a Graeca propior eſt; namque EI diphthongum pro I longa ſcribebant, ut in Se-

2) Γ. 158. 3) E. 54. 4) A. 551. 5) Θ. 373.
1) Il. Φ. 295. 2) Γ. 286. 3) A. 438. 4) A. 65. 195. etc. 5) M. 317.

Digitized by Google

natusconsulto Marciano, *deicerent, vobeis, ſei,* etc. Sic Αργειϝοι, *Argeivi, Acheivi, oleiva* *).

Iſta et nonnulla alia accuratius explicari debent, ut videtur, ne loco ſuo Digamma omittatur, aut alieno temere inferatur. In Appendice Specimina Uptonianum et Salterianum repraeſentavi. Hic tertium dabo a Bentleio ipſo inſtitutum, quod e MSSa eius Homeri recenſione **) excerptum mecum vir doctus ad hanc rem communicavit.

Iliad. A. 543.

Την δ' ημειβετ' επειτα πατηρ ανδρων τε θεων τε·
Fηρη, μη δη παντας εμους επιϝελπεο μυθους
Fειδησειν· χαλεποι τοι εσοντ' αλοχῳ περ εουσῃ.
Αλλ' ὁν μεν κ' επιϝεικες ακουεμεν, ουτις επειτα
Ουτε θεων προτερος τον †) ϝεισεται, ουτ' ανθρωπων·
Ον δ' αν εγων απανευθε θεων εθελοιμι νοησαι,
Μη τι συ ταυτα ϝεκαστα διειρεο, μηδε μεταλλα.
Τον δ' ημειβετ' επειτα βοωπις ποτνια Fηρη·
Αινοτατε Κρονιδη, ποιον τον μυθον εϝειπας;
Και λιην σε παρος γ' ουτ' ειρομαι, ουτε μεταλλω·
Αλλα μαλ' ευκηλος τα Φρασεαι, ἁσσ' εθελησθα·
Νυν δ' αινως δειδοικα κατα Φρενα, μη σε ††) παρειπῃ
Αργυροπεζα Θετις, θυγατηρ ἁλιοιο γεροντος.

*) *Olea, oliva,* et ελαια, pertinent ad obſervationem de literis inceptivis et adſcititiis, p. 505, 506, etc. quippe quae proveniant, ut puto, a λαιος et λειος. Λϝος, *levis,* λαιϝος, *laevis,* λειϝος, *oleiva, oliva.*

**) Libri MSSi initio recenſentur vocabula Homerica, quae Aeolico Digammate paſſim donari debent: ubi quoque notantur nonnulla, uti ex viro docto cognovi, quae Aeolico Digammati ſcriptis Homericis vindicando ſerviant: in quibus locus eſt Strabonis ſupra memorati.

†) A voce τον paſſim abiiciit γε Bentleius.

††) Bentleius corrigit παρελθῃ. quia alibi prima vocis παρειπῃ producitur; et citat Il. Z. 62. 337. Indicent alii an

Digitized by Google

Notandum eſt Bentleium, qui vim Digammatis non tanta cum diligentia videtur expendiſſe, quanta Daweſius, formam literae in vocibus βοατις et λιην neglexiſſe, ubi alter ſolet interponere. vide Indicem Vocum a Daweſio Vauatarum.

ea, quae paulo ante dicta ſunt de vi digammatis modo expreſſa, modo ſuppreſſa, metrum verbi παρειπη defendere poſſint. Certe elegantius videtur παρειπειν, quam παρελθειν. Deinde vix dubito, ſive παρειπειν, ſive παρελθειν praeferatur, quin pro ſubiunctivo legendum ſit παρειπεν, vel παρελθεν, indicativo modo. In talibus enim ſubiunctivus futuro ſenſu adhiberi ſolet: Indicativus praeterito et perfecto; et nonnunquam optativus, qui vero ad utramque partem pertinere videtur.

Odyſſ. Θ. 230. Οισισιν δεδοικα ποσιν, μη τις με παρελθη.

Iliad. Ψ. 345. Ουκ εσθ', ὁσκε σ' ελησι μεταλμενος, ουδε παρελθη.

Timeo, ne ſuperet — Non erit, qui praetereat —

Iliad. Θ. 373. Εσται μαν, ὁτ' αν αυτε Φιλην Γλαυκωπιδα ειπη.

M. 317. Οφρα τις ὡδ' ειπη Λυκιων πυκα θωρηκταων.

Odyſſ. A. 86. Νυμφη εϋπλοκαμω ειπη νημερτεα βουλην.

302. Αλκιμος εσσ', ἱνα τις σε και οψιγονων ευ ειπη.

Γ. 19. Λισσεσθαι δε μιν αυτον, ὁτως νημερτεα ειπη.

Τ. 97. Οφρα καθεζομενος ειπη επος —

Χ. 397. Ερχεο· κικλησκει σε πατηρ εμος, οφρα τι ειπη.

In quibus omnibus ειπη eſt futuri ſenſus, et *dicat* ſignificat. Unus extat locus Iliad. Σ. 508.

Τῳ δομεν, ὁς μετα τοισι δικην ιθυντατα ειπη.

Ubi quidem verti poſſit, *ut darentur* (ei), *qui diceret*. Et tamen futuri ſenſus eſt, ſi tempus illud ſpectes, quo praemia proponebantur. Nec ſilendum eſt in nonnullis codicibus legi ειποι. Caeterum vertitur *Ei* danda, quaſi τῳ in hoc loco fuerit pro *ei*: cum vero τῳ δομεν, ut vi-

Digitized by Google

V. Atque haec hactenus de rationibus Daweſianis Bentleianisque. Antequam vero de hac re manum tollamus, non alienum erit nonnulla de poteſtate ac uſu digammatis monere. Literae igitur ſonus nihil habet cum forma eius commune. Namque etſi literarum W et Γ ſonus multum habet affinitatis, quippe quae a gutture proveniat; Digammatis proprie fuit idem atque W, et bene a Dionyſio Halicarnaſſenſi plene ſcribebatur ΟΓ. Vis eius ſic facile intelligitur. In duabus enunciandis vocalibus, ſcilicet οε, οι, οα, ſi prioris enunciationem producamus ſic, ο-ε, ο-ι, ο-α, ſonus eſt qui neceſſario interponatur, et ο-ε fit οwε, ο-ι οwι, ο-α οwα. Iſte profecto medius ſonus, qui cum O conſonat, binis vocalibus paſſim interponebatur ab Aeolibus. Euſtathius ad Iliad. A.

detur, potius ſit pro επι τῳ δουναι, ut illa *daret* ſcilicet ὁ βραβευς, vel, quomodo talia uſitatius vertuntur, *ut darentur* (εκεινῳ), ὁς — Εκεινῳ ſubintelligitur, ut in loco Ariſtophanis, quem tractat Daweſius, p. 307.

Exempla voculae μη cum Indicativo de re perfecta uſurpatae μη λελησθε, μη τεθνηκεν, μη διεψευσατο, vide apud Muſgrav. ad Euripidis Phoeniſſ. 93. Adde Lucianum T. I. p. 31. δειδια μη το ἑκατερου καλλος ἡ μιξις συνεφθει. ρεν. Meleager in pulcherrimo epigrammate, (ſi modo eadem de Zenophila dici potuiſſent,)

Ταρβω, μη ψευστης Ζευς επ' εμοι γεγονεν.

Epigr. XLI. Denique Homerus ad rem noſtram appoſitiſſime Odyſſ. E. 300.

Δειδω, μη δη παντα θεα νημερτεα ειπεν.

Vereor, ne dixerit. ut δειδοικα μη σε παρειπεν', *vereor, ne precibus et blanditiis te induxerit.*

Verum ut in libri primi II. loco apud vulgatos Codices vitioſe, ut puto, legitur παρειπῃ, ſic in altero Odyſſeae paulo ante citato Codex Lipſienſis male habet Δειδω μη ειπῃ pro eo quod vulgatur ειπεν. Feſelliſſe enim utrinque et diſplicuiſſe adeo uſus videtur voculae μη cum Indicativo.

Digitized by Google

p. 116. v. 38. ed. Basil. Βοιωτων μεν γαρ το Ελαω, δια του α. Αιωλεων δε προστιθεναι τω α το Τ. Ελαυω γαρ λεγουσιν. Plenius de hac re Scholiastes Pindari ad Pyth. Od. II. 53. locum poetae Daweſio citatum, p. 181, qui vero Scholiastis non meminit. Αιολικως δε το Αυαταν προσηγαγεν. εκεινοι γαρ εαν ωσι δυο φωνηεντα, εντιθεασι το Τ, ὡς επι του αηρ, ΑΤΗΡ, και αως ΑΤΩΣ. ὁτε δε συμφωνον εστι μεταξυ*), ουκετι. Και ταχα αν τις ἡμιν απορησειε λεγων· πως το Ατη, του Τ οντος μεταξυ, το Τ ανεδεξατο; ειπερ τουτο γιγνοιτο [l. ου γιγνοιτο,] ὁπηνικα συμφωνον εστι μεταξυ· Και φαμεν ὁτι [l. ὁτι Ατη] απο συναιρεσεως γεγονεν. ην γαρ Αατη. και Ομηρος· Πρεσβα Διος θυγατηρ Ατη, ἡ παντας αατai. Αναλογως ουν ει και κατ' εκθλιψιν γεγονεν. αλλ' ουν δια το ὑπαρχειν δυναμει το ἑτερον α, το Τ ανεδεξατο. Lectionem **), quam conſervaſſe videtur Scholiastes aliis expendendam relinquo. In talibus vero

*) Μεταξυ ex ſuperiore loco, ubi vulgo legitur ante εντιθεασι, huc tranſtuli.

**) Scholiastes, ſi verba recte accipio, in exemplari ſuo legiſſe videtur αυτη, et non αυατη. Nam quod dixerat, το Τ inter binas vocales poſuiſſe Aeoles, ſatis bene explicat rationem vocis αυαταν; neque erat, quod quis ulterius deſideraret. Igitur quare addat, Aeoles non idem Τ inter vocalem et conſonantem adhibuiſſe? Docere nempe vult, ut puto, id, quod in αυτη fieri videbatur, revera non factum. Namque, inquit, ατη contractum eſt ab αατη, itaque cum alterum α, quod nunc in ατη non ſcripta et re vera extat, tamen δυναμει extat, hoc eſt, cum id quod nunc ατη eſt, αατη eſſe poſſit, illud quoque recepit Τ, quod αατη proprium eſt; — et ſic αυτη factum. Δυναμει ὑπαρχειν de rebus, quae non ſunt, ſed *eſſe poſſunt*. eſt Ariſtotelicae diſciplinae, de qua vide Harriſii Philoſophica Elementa, C. XI.

Digitized by Google

Digamma in Υ transiit. Sic ιαχη, ιαχος, αϝαχος, αϝιαχος, ΑΥΙΑΧΟΣ, verbum Homericum de quo Daweſius in Miſcellaneis. ατη, ααυτη, αϝατη, ΑΥΑΤΗ, enunciandum non ut αυιαχοι, h. e. αυ-ιαχοι, ſed α-υατη, prima correpta. Sic αως, αϝως, ΑΥΩΣ· αω, αϝω, ΑΥΗ, *flatus*, unde, producta terminatione, αελλα· αηϱ, αϝηϱ, ΑΥΗΡ, αυϱα, quod αυϱα fit ſimili terminationis varietate, qua *ager*, αγρος· *caper*, *capra*: αστηϱ, αστρον· etc.

Locum Digammatis et vim obtinet Υ non tantum inter duas vocales, verum etiam inter conſonantem et vocalem. Sic ὑλη, *ſylva*; *aro*, *arvum*; *ſalus*, *ſalvus*; et *rufus*, *furvus*; etc. ſic quoque, ſecundum Daweſium, locum habuit Digammatis poteſtas in δεος, σαινω, etc. enuncianda δϝεος, σϝαινω. ſic etiam κε, και, *que*; τετορα, (κετορα,) *quatuor*; πεντε, (κεντε,) *quinque*; *cotidie*, *quotidie*; etc. in quibus vocali praefixa conſonanti ſubiicitur. In aliis vocali ſubiecta conſonanti praefigitur. Sic αω, (unde ατμος,) αϝω, αυτμη· αω, αυω, αυτη, *clamor*. ὁλος, οὐλος· ολυμπος, ουλυμπος· πολυς, πουλυς· ὁδος· οὐδος· etc. Ad alterutram rationem fortaſſe pertinebat αθανατος, et ſimilia, prima producta, enuncianda adeo αθϝανατος, vel αυθανατος, etc. Hoc vero imprimis accidit vocali Ο. Digamma enim pars eſt iſtius vocalis, quippe quae eam terminet, productis labris, et eſt conſonans. ΟΟ, Ο-Ο, ſive Ο-Υ *), οο-αναξ, ου-αναξ, υαναξ, ſive ϝαναξ, ϝαναξ, ut noſtrum, *oo-illiam*,

*) Graecum ΟΥ idem ſonabat atque Gallicum *ou*, et noſtrum etiam in *would*.

Digitized by Google

william, cornouaille, cornwall. Iam ut ολυμπος, ουλυμπος· ὁδος, οὐδος· ſic, opinor, ὀφις, ουφις. Nam huc pertinere putem Iliad. M. 208.

— — ὁπως ιδον αιολον οφιν.

de quo viri docti mira commenti ſunt et argutati. vide Clarkium et Erneſtum. — Per ſe enunciatum O neceſſario effert conſonantem eius T, quod ſonum terminat: itaque plene ſcribitur OT in argumento Iliadis O, OT Κρονιδης, κεχολωτο — ubi vide Euſtathium. Et ſic Εως ὁ, de quo vide doctos Interpretes ad Il. A. 193. O. 539. etc. enunciandum videtur Εως οὐ. Atque ad hanc fortaſſe rationem referendum Latinum O modo correptum, modo productum, in *ŏ Alexi*, *ō Corydon*. Namque illius conſonantem cum *Alexi* ita coniungere poſſumus, ut *o* breve ſit, *o-walexi*: huius vero, nullo modo diſtinguere poſſumus, quin longum reſtet. Atque huius rationis ſunt diphthongi modo correptae modo productae. Nempe αλλοι εμων ſonat idem atque αλλο γεμων· δεινα ποιει, δειγα πο-γει· ολβιμου εστιν, ολβιμο γε-στιν, etc. Caeterum quo magis haec res expendatur, eo magis placet Gatakeri ſententia, nullas eſſe *diphthongos*, ea certe ratione, qua vulgo intelligantur, hoc eſt *bivocales:* ſed in talibus alteram literam, quae alibi vocalis, hic eſſe conſonantem.

Praefigebatur Digamma etiam conſonantibus, praeſertim literae P, initio vocabulorum. Et in hac ſede ſaepiſſime abiit in cognatas literas B, Γ,

Digitized by Google

F, etc. ut in βρῆτωρ, βροδος, βρεμω, βραβευς *), βαδυς, γαδομαι, *gaudeo*, *fremo*, *frango*, *frigus*, *fruor*.

T et I cognatos fuisse sonos constat ex multis et Graecorum Latinorumque. Permutabantur *maxumus* et *maximus*, *optumus* et *optimus*, etc. Et sic Digamma inter binas vocales modo in T modo in I transiit. A ποα, sive ποϝα, fit ποια: ab αω, unde ημι, *dico*, fit ΑΤΩ, *vocem edo*, et ΑΙΟ: a πορ, sive ΠΟΓΡ, PUER et ΠΟΙΡ: a κλαω, sive κλαϝω, κλαυσω et κλαιω, etc.

Et hinc profecto accidit, ut Digammatis forma obsoleſceret, quippe cuius potestas in aliis vocibus omnino negligeretur a recentioribus, in aliis suppleretur cognatarum literarum ope. Verum negligebatur etiam in iis vocibus, quarum inceptivas vocales tenuis spiritus signo notabant recentiores, quas vero vocales, fortiore spiritu, hoc est, digammatis ope, veteres efferebant. Haec vero inconstantia enunciandi, ut aliter fieri non potuit, sic notabilior est in vocibus eiusdem originis, ex quibus tamen aliae aspero spiritu efferebantur, aliae non item. Demum ut Digammatis etiam potestas periit initio vocabulorum,

*) Βραβευς, eodem refero, quo *arbiter*, et utrumque ad *raor*, (quam cognatam putem formam fuisse του *reor*,) unde *ratus*. Quod Digammati toties accidit, hic idem factum fuisse puto, ut id, quod inter vocales in *raor* locum habebat, in B transiret; ραϝω, βραϝω, βραβω, βραβευς. Deinde eadem metathesi, qua permutabantur, *rapax*, αρπαξ, factum RAFOR, *arbor*, *arbitror*, ut *calco*, *calcitro*, etc. βραβευς igitur est, qui *sententiam dicit*, *iudex*, *qui praemia adiudicat*, *arbiter certaminum*, etc.

Digitized by Google

ſic aſperum ſpiritum in mediis quoque vocibus compoſitis antiquitus expreſſum recentiores Graeci omiſerunt.

VI. Atque haec de Daweſii Miſcellaneis Cricis, eorumque imprimis quarta Sectione, praemonenda videbantur. Nunc de hac ſecunda Miſcellaneorum editione, et quod in ea praeſtare potui, aut volui, breviter exponam. Et primum de ſubſidiis, quibus inſtructus ad eam ornandam fuerim.

Daweſii notitia aliqua hanc editionem carere nolui. Virum igitur reverendum adii et Biographiae Britannicae conſultiſſimum, Andream Kippis, qui ex copiis ſuis Biographicis libere et admodum benevole omne quicquid a libris editis amicorumque diligentia de Daweſio audire potuerit et cognoſcere, mecum communicavit. Quae omnia meis quoque lectoribus tradere volebam, ni vetuiſſet huius Praefationis ratio.

Nec mihi hac occaſione defuit Farmeri ſpectatiſſima humanitas, viri celeberrimi, qui Collegio Emanuelenſi, cuius olim ſocius fuit Daweſius, apud Cantabrigienſes praeſidet: qui librum ſimul Daweſii MSSum tranſmiſit, de quo ſupra dictum.

Atque ibi ſane, quam ſpem conceperam novum aliquid Daweſianum, quod ad hanc Philologiam pertineret, proferendi, vana fuit. Aliunde vero praeter ſpem ad me delatae ſunt Daweſianae ſuorum Miſcellaneorum correctiones, paucae quidem, ſed acceptiſſimae; quae vero utique acqui-

Digitized by Google

ſitae in Addendis locum habent. Illas autem debeo viro doctiſſimo, PHILIPPO SALTER; qui nec noluit, pro ſua benevolentia, ut Homericum Specimen Salterianum ab eruditiſſimo ſuo patre ſecundum Daweſii praecepta inſtitutum, in Adnotatione noſtra extaret *).

Praeterea, ut huic Editioni praeter meam ipſius adnotationem nihil non accederet, quod prodeſſe poſſet, excuſſi ampliſſimos *Sanctamandi* Commentarios in Ariſtophanem, qui in Bibliotheca Bodleiana conſervantur, ex quibus iſtas ſolummodo obſervationes excerpſi, quibus locos Comici a Daweſio tentatos tractaverit Sanctamandus.

Eiusdem Bibliothecae Codices Baroc. 43. et 107. (quorum nonnullas varias lectiones memorat Daweſius,) comparavi ad Daweſii coniecturas; eorumque varietates, et Scholia margini adſcripta, huic Praefationi ſubiicere viſum fuit. Codex prior continet Plutum et Nubes: alter incipit a verſu 560, Pluti, et deſinit in verſu 1340, Ranarum. Utrique ſunt plurimae gloſſae interlineares; alteri vero, qui vetuſtior eſt, ſunt gloſſae et lineis interpoſitae, et margini adſcriptae; et ſcholia etiam inedita.

Iam vero demum eo huius perventum eſt Praefationis, quo meus inde ab initio animus properavit. Accepti enim voluptatem beneficii non maiorem eſſe ea, quae ab agendis referendisque oriatur gratiis, nunc cum maxime probe

*) Vide p. 434.

Digitized by Google

ſentio. Viro igitur ornatissimo, qui nomen ſuum huic libello non praefigi noluit, praeter literas de Daweſio noſtro ſcriptas ſuaviſſimam morum facilitatem referentes, ſchediaſma Obſervationum, quae huic editioni maximo ſunt ornamento pretioque, caeteris adnotationibus admiſtarum, transmiſſum debeo. Cuius quantae memor humanitatis hanc Miſcellaneorum Criticorum editionem, quam primum obſervantiae et honoris cauſa, quo viri humaniſſimi erudita ſcripta colui, volebam, ignoto munuſculum ignoti; nunc tandem leve aliquid grati quoque animi teſtimonium, extare volui, erga hominem, cuius in amicorum numero eſſe ſemper felicitati et decori habebo. Et locus hic fuerat, ſi ex animo meo egerim, in quo viri optimi ſumma de Graecis patriisque literis merita, de Euripide, Plutarcho, Babrio, et Orpheo, qui vocatur; de Chaucero, Shakeſpearo, aliisque, praedicarem, ni iam adeo pervulgata fuiſſent, ut non meis certe laudationibus indigerent; et ea etiam celebrarem quae maiora ſunt, bonitatem illam, candorem et humanitatem, ni illius modeſtiae diſplicerem, cui mea omnia probare velim.

VII. His subsidiis accedit noſtra adnotatio, cuius hanc mihi rationem conſtitui. E commentariis virorum doctiſſimorum, in primis Valkenarii, Piersoni, Koenii, collegi, quae Daweſii obſervationes vel novas et dubias confirmarent, vel, quod maius eſſe videbatur, falſas corrigerent. In hac autem parte ſummam novae

Digitized by Google

editionis curam poni debere sentiebam. Itaque ad istam rem diligenter dedi operam, ut Criticorum libros evolverem: neque tamen ita evolvisse sperem, ut non multas observationes ad Dawesium pertinentes imprudenter praeterirem. Quod exemplo comperi ex Dorvillio, qui animadversionibus in Chariton. p. 37. ad partes vocat Dawesii observata de *perfecta* vi verbi ἥκω, et de *futura* verborum εἰμι, ἀνειμι, etc. P. 153. de masculini generis adiectivis et participiis cum femina. P. 191, Dubitat an recte negetur apud Atticos post δραν, ποιειν, etc. quae usitatius geminum adsciscunt accusativum, unquam omnino dativum adhiberi. P. 256, agit de Pindari Pyth. VI. 4. et de usu praepositionis εις subiectae τῃ προς in verbis compositis. P. 290, Digammatis potestate utitur in loco Homerico.

Nemo, opinor, mihi vitio vertet, quod non omnes Dawesii coniecturas et observata expenderim. Nam id sane ab huius editionis instituto alienum erat, quod in eo, praecipue, versari volui, ut, quod de meo ipsius foret, nonnulla insigniora Criticae capita in his Miscellaneis indicata illustraret. Nempe in scriptis veterum emendandis multum interest observasse, quot literae solerent permutari. Innumeris enim in locis librarios in errorem induxit literarum similitudo, et vitium etiam enunciationis. Itaque Dawesii coniecturas, quas tractaverim, egi, ut ad istas rationes revocarem, et quot probabiles viderentur, confirmare, locis similibus comparatis.

Digitized by Google

Aliud autem eſt de quo lectorem velim certiorem facere. Cum vim verborum pluribus in locis ex originum ratione conati fuerimus explicare, atque ex profeſſo et obiter diſſeruerim de uſu Digammaticae doctrinae in tractandis utriusque linguae originibus, de repetendis non tantum Latinarum vocum etymis a Graeca, ſed Graecarum etiam a Latina dialecto; de inceptivis et adſcititiis literis; de erroribus in Etymologia ortis ex minus perſpecta terminationum ratione; denique de *ſimpliciſſimis verborum formis*, a quibus caetera deducuntur: Si quis de ſimpliciſſimis hiſce formis plura velit, LENNEPII librum adeat nuper editum de Analogia linguae Graecae, Cap. XII. Scilicet ea luce, quam huic rei intulerunt Scaliger et Salmaſius, demum adiutus, originationem et analogiam linguae Graecae ita excoluit HEMSTERHUSIUS, ut videret omnia verba ex originibus profecta fuiſſe, quae binis vel tribus literis conſtarent, nempe AΩ, EΩ, IΩ, OΩ, ΤΩ, ΒΑΩ, etc. Quod vidit Hemſterhuſius, idem reperit ex noſtratibus vir honoratiſſimus, conſultiſſimus, eruditiſſimus, IACOBUS BURNET, DOMINUS DE MONBODDO: qui nuper de ea re ſententiam ſuam expoſuit *). Necdum autem prodierat Lennepii libellus, in quo analogiae Hemſterhuſianae traduntur elementa, (quam ipſe Hemſterhuſius diſcipulis ſuis impertiit, nec vero lite-

*) Vide *Origin and Progreſs of Language*, Vol. II.

Digitized by Google

ris mandavit *,) et primum cum erudita civitate communicantur. Ad horum virorum eruditorum ſocietatem, quos ſane veneror, et e longinquo utique ſuſpicio, non is ſum, qui me adiungere audeam; atque adeo non in malam trahi partem ſpero, ſi dicam, nempe ad easdem ſimpliciſſimas originum formas Graeca verba, nihilo minus quam eorum analogiam cogitantem, me quoque reduxiſſe, cum Digammatis poteſtatem, literasque cognatas, qui eius loco ſucceſſerint, quantum potui, in Graeca Latinaque lingua inveſtigarem. Quomodo id fieret, non meliore exemplo conſtabit, quam comparato Μελεδαινω, de quo vide p. 523. In hoc autem a viris eruditiſſimis diſſentio, quod putem verborum origines ad unam ſimplicemque vocem ſive ſonum, redire, quo nullus promptior et facilior, nullus initiis linguarum accommodatior. Quam opinionem pluribus declaravi in libello *de origine, proceſſu, et connexione Idearum, quatenus deſignarentur a vetuſtiſſima Graecorum lingua*, cuius *Specimen* mox proditurum, ad finem huius libri indicavi; de quo ſi quis plura velit, feci ut formam totius operis latius explicarem in Tentamine *de Antiquitatum ſtudio*, eiusque diſciplinae utilitate, nuper edito.

Iam tota Adnotatio, ut Miſcellanea ipſa Critica, circa *voces*, et *ſyllabas*, et *apices*, verſatur. Nugae vero iſtae, et ingenio liberalis hominis et guſtu, qui dicitur, indignae. In hac profecto

*) Vide *Elogium Hemſterhuſii*, p. 253.

Digitized by Google

minutiarum reprehenſione parum eſt conſtantiae. Nam cum reputaret accuratam ſcribendi diligentiam, qua opera ſua etiam in rebus minutiſſimis limaverint antiqui, quis non Platonem admiratus fuerit et Ciceronem, quorum alter ad alterius exemplum diu etiam de praepoſitione *ad* vel *in* adhibenda haeſitavit *). Cur non igitur idem bene excipiat operam, quae in eo ponitur, ut eorum ſcripta vitiis inquinata ad ſuam vel in minimis integritatem reſtituantur.

Denique omne quicquid ſit novae Daweſii editionis pro iuvenili hac aetate accipiat lector eruditus. Ob aliquid acerbe, contumelioſe, iactabunde dictum, minime lectori intercedo: namque ut nihil iſtiusmodi excidiſſe ſpero et ſpondeo etiam, ſic talia nullam in excuſationem cadere poſſunt. Fortaſſe vero nonnunquam incaute nimis et feſtinanter, ut iuvenis, a viris longe doctioribus diſſentio: quibus haec Antilochi verba me excuſent velim.

Ανσχεο νυν· πολλον γαρ εγωγε νεωτερος ειμι
Σειο, αναξ Μενελαε, συ δε πρωτερος και αρειων.
Οισθ' οιαι νεου ανδρος ὑπερβασιαι τελεθουσι·
Κραιπνοτερος μεν γαρ τε νοος, λεπτη δε τε μητις.

*) Vide Ciceronis Epiſtol. ad Atticum, L. VII. 3. et Blackwallum, Daweſii praeceptorem, *de Claſſicis Scriptoribus*, p. 11. qui conferatur etiam, p. 31.

Monendus eſt lector, margini adiectum eſſe numerum paginarum editionis Oxonienſis.

Digitized by Google

Varietates Codicum Aristophanis Boroccianorum 43. et 127. *in locis a Daweſio tentatis.*

MSSto 43, qui recentioris manus eſt, nec tam multa habet Scholia, quam alter, deſunt in Pluto verſus a 125. ad v. 348. et in Nubibus a 380. ad v. 545.

Plut. V. 438. Φυγοι, ſuperſcripto αν.

V. 707. MS. 127. συνεκαλυψαμην. ſuperſcripto εν — Schol. Συνεκαλυφθην· περιεκαλυφθην· ενεκαλυφθην. ἡ εν, το εντος· ἡ περι, το κυκλῳ, επι ἑνος περιβλημματος· ἡ συν, συναγωμεν πολλαν. Τουτο δε εφη ὁ θερατων ὡς διεσχισμενον ἱματιον φορων, και βιαζομενος συναγειν.

V. 860. MS. 43. λιπωσιν. ſuperſcripto επιλιπωσιν. Schol. ηντερ μη λιπωσιν, εαν μη επιλιπωσιν, ηγουν φθαρησονται οἱ του δικαιου λογοι· ηγουν αυτο το δικαιον, ἡ εν τοις δικαστηριοις δικαιοσυναι. Διαβαλλει δε και οὑτος δια τουτου την εν τοις δικαστηριοις γινομενην κρισιν, ὡς βιαιαν, και παρα το δικαιον.

V. 965. MS. 43. et 127. ενδοθεν.

V. 986. MS. 127. θ' ἱματιδιον.

V. 1141. MS. 127. ὁτε τε σκευαρἰον. omiſſo τι, atque ſuper ὁτε ſcripto ὁτοτε.

V. 1142. MS. 127. ὑφελου. ſuperſcrip. ὑφειλου, εκβολῃ του ι.

Nub. V. 58. MS. 127. δια τι δητα κλαυσομαι.

V. 366. MS. 43. λυρησεις.

V. 371. MS. 127. τουτο γε.

V. 422. MS. 127. αλλ' ὁτι δητ' ουν νομιεις ηδη θεον —

V. 992. MS. 43. εισαγειν. ſuperſcrip. εισερχεσθαι. MS. 127. εισαγειν. ſuperſcripto εαυτον.

Ranae V. 349. MS. 127. γονυ παλλεται γεροντων. ſuperſcrip. ορμᾳ σου κινουντος.

V. 350. MS. 127. ατοσειονται — χρονιων ετων —

V. 440. MS. 127. αιροἰ αν. ſuperſcrip. λαβοις αν.

V. 854. MS. 127. μαθειμην.

V. 1138. MS. 127. αναδερετον. ſuperſcripto ανακαλυπτε.

V. 1266. MS. 127. αποδος. ultimâ ſyllaba ſuperſcripto υ, ος.

Digitized by Google

Quae continentur hoc libello iſta ſunt.

MISCELLANEA CRITICA.

Sectio		Pag.
I.	*Emendationes Selectae in Terentianum Maurum.*	3
II.	*Oxonienſium Pindari editorum deſideratae* ακριβειας *ſpecimen.* —— ——	37
III.	*Vera ſermonis Graeci enunciatio. Futurorum Atticorum ab Ionicis variantium analogia et conſilium. Diverſus modorum ſubiunctivi et optativi uſus. Errores a nupero Callimachi editore in ſyllabica quarundam vocum quantitate admiſſi. Emendationes in Callimachum.* ——	73
IV.	*Conſonantis ſive adſpirationis VAU, prout in ſermone Homerico obtinebat, virtutis cum proſoediacae tum analogicae ſpecimen.* ——	113
V.	*Ictuum ſive accentuum ratio a poetis Atticis ſervata. Emendationes ſelectae in ſingulas Ariſtophanis fabulas. Emendantur in tranſcurſu Euripides, Sophocles, Aeſchylus.* —— ——	189
Appendix.	—— ——	339
Addenda.	—— ——	497

Digitized by Google

Digitized by Google

EMENDATIONES

IN

TERENTIANUM MAURUM.

SECT. I.

Emendationes ſelectae in Terentianum Maurum.

Terentiano uſu veniſſe comperimus, ut fortunam *Heſychianae* quam maxime gemellam fuerit expertus. Tantum non adeo totus uterque intercidit, ut unicum utriusque exemplar aliquando ſuperfuerit. Neque igitur mirari ſubeſt illius perinde, atque huius, reliquias mendis haud levibus ſcatere. Quod ſi in *Heſychio* longe maior quam pro maiori etiam mole locorum corruptorum numerus conſpiciatur, id vero exinde contigiſſe cenſendum eſt, quod a multis iam ſaeculis ſermonis Romani longe maiore, quam Graeci, peritia uſi ſint non ſolum librarii, ſed et humaniores plerique omnes. Fecit quidem eruditorum cura, ut in *Heſychio* ingens mendorum cumulus partem haud exiguam decreverit: fecit itidem, ut *Terentianus* haud paulo emaculatior evaſerit. Sed necdum tamen perfecit, quin reſtet adhuc in utroque ſatis ſuperque ampla materies, in qua ſe exercere poſſit Criticorum genti quicquid eſt ingenii. Eos ad utramque Spartam adornandam ſtudiorum ſuorum aliquantulum certe conlaturos ſperamus. Interim vero libet et nobis, qualicunque

Digitized by Google

ſucceſſu in re critica verſatis, eorum, quae in *Terentiano* haud plane poenitenda videmur occupaſſe, partem hic aliquam ſecernendam curare.

4 Edit. *Sanctand.* 1584. pag. 16. l. 9.

Addita ſtyli ſublevaret ficcioris taedium]

Circumfertur haec linea plane *αμετρος* verſus trochaici loco: Quicquid autem vitii hic deprehenditur, imperitam induſtriam ſapit. Nempe a *Terentiani* manu profectum eſt,

Addita ſtyli levaret *ficcioris taedium:*

Corrector autem neſcio quis, ultimam vocis *addita* hoc pacto produci aegre ferens, verbo *levaret* infauſta manu voculam *ſub* praefecit, eo ſcilicet conſilio ut pes ſecundus anapaeſtus evaderet: neſcius interim pedem illum revera, iuxta regulam ab ipſo *Terentiano* traditam, hac mutatione creticum effici. Is utique de elemento *αρκτικῳ* S agens pag. 42. l. 15. haec habet:

Quae ſibi très tantum poterit ſubjungere mutas,
Si quando ſcutum, ſpumas *vel* ſtamina *dico,*
Haec ſola efficiet, nudo ut remanente trochaeo
Spondeum geminae poſſint firmare ſonorae.
Exemplis an prava ſequar, vel recta, probabo:
Quisque ſcire *cupit, vel* quisque ſcribere *curat:*
Ante ſtare *decet quum dico et ſepara verbum:*
Ante Steſichorum *vatem natura creavit:*
Ultima vocalis remanens in fine trochaei
Excipitur geminis, quis proximus exoritur pes;
Quae, quanquam capite alterius verbi teneantur,
Sufficiant retro vires et tempus oportet.

5 Deinde lin. ult.

Incipe *ſi dicas et* ſcire *aut* ſcribere *jungas,*
Creticus *efficitur* — —

Eandem etiam rem pluribus exemplis illuſtrat, p. 44. Ex quibus abunde conſtat emendationis

Digitized by Google

noſtrae veritas. Caeterum hanc *Terentiani* regulam, cui etiam ſuccinit *Victorinus*, in celebrioribus quibusque temporum recentiorum poematis ſolemniter neglectam videre eſt, uti in iſtis:

Laeta nunc magnas habitarĕ ſtellas:
Diſſimulat variatquĕ ſcenam:
Cata ſpiſſos *ſuper imbres equitarē:*
Regasquĕ ſceptro *ſempiternum ferreo:*
Alter frugibus horreā ſtipat.

Quod ne malum latius ſerpat, ludorum magiſtris canonem modo traditum diſcipulis inculcandum ſedulo commendo. Vix enim quisquam nunc dierum eſt, quin iſtud, quod pag. 44. damnat *Terentianus*,

Ante ſupinatas Aquilŏni oſtendere ſtrages

verſum probe heroicum exiſtimet. Hinc etiam monendi veniunt futuri Poetarum Latinorum editores, ut ſiqua forte adverſus hanc veterum magiſtrorum regulam peccantia deprehenderint, emendanda pro modulo certe ſuo curent. Verbi gratia, qui veteres magiſtros ſatis audiet, illud *Ovidii* Metam. I. 38. ſic deinceps refingendum ſtatuet:

Addidit et fontēs, immenſa et ſtagna, lacusque.

Ubi vulgo perperam habetur *immenſaquĕ* ſtagna. 6
Noli tamen hanc ακριβειαν in Comicorum fabulis expectare. Nec verò mirari ſubeſt eam minus integram ſervari in illis *Horatii* ſcriptis, quae *ſermoni propiora* ipſe eſt profeſſus. Illud porro monendum eſt hanc ακριβειαν, quae apud Graecos perpetua eſt, apud Latinos non niſi poſt *Lucretii* tempora obtinuiſſe. *Virgiliani* illius, Ponitĕ: ſpes *ſibi quisque*, peculiarem rationem expoſuit *Victorinus*, pag. 95. Ibi tamen forte legendum:

Digitized by Google

Ponite: *) quisque sibi spes, *sed quam angusta videtis.*

Caeterum exemplа nonnulla in magistrorum regulam cadentia ex Poetis Latinis adducere non gravabor:

Virgil. Aeneid. IX. 37.

Ferte citi flammam, date telā, scandite *muros,*

Iuv. VIII. 107.

Occultā spolia *et plures de pace triumphos:*

*) Postea mutavit factum *Davesius*, in *Addendis* et *Corrigendis* sententia sic adeo expositа: „*Virgiliano* quidem in isto Aen. XI. 309.

Ponitĕ: spes *sibi quisque; sed haec quam angusta videtis.*

docet *Victorinus* pag. 95. primum pedem non esse creticum duabis de causis: primo utique, quod pars orationis compleatur cum pede; deinde quod sequens vocabulum *spes* alium inchoet sensum. Atqui utrumque nihili plane esse, argumento est alter ejusdem Poetae locus Aen. IX. 37.

Ferte citi ferrum; date telā: scandite *muros.*

Ibi utique pars orationis *telā* non minus, quam in altero *Ponite*, completur cum pede; et, quod subsequitur, *scandite* alium inchoat sensum: utrumque tamen neutiquam facit, ut *telā* non jam spondeum, sed trochaeum, constituat. Accedit, quod priori commento adversentur etiam exempla ex *Terentiano* laudata: *quisquē scire quisquē scribere* etc. Hodie autem fecerunt *οἱ νεώτεροι φορτικῶς*, ut nullus dubitem quin sic scripserit *Virgilius:*

Spem si quam accitis Aetolum habuistis in armis,
Ponite.
Caetera qua rerum etc.

versus autem complendi consilium ab imperito nescio quo susceptum reliquis istis *spes sibi quisque* etc. ortum dedisse [*dederit*]. Quid enim? Unicamne obsecro spem sibi quemque fuisse dicendum est, an vero aliquam tantum? Atqui hoc ineptum est, illud falsum. Porro, ut vere dici posset unicam sibi quemque spem fuisse, neque ullam ex toto sociorum numero oriri potuisse: quantae futilitatis esset tam serio monere istiusmodi spem esse angustam!

Digitized by Google

Catull. LXI. 186.

Nulla fugae ratio, nullā ſpes: omnia muta.

Tibull. I. 5. 28.

Pro ſegetē ſpicas, pro grege ferre dapem:

Propert. III. 2. 46.

Iura darē ſtatuas inter et arma Mart.

Pag. 17. l. 24.

— — — ſed moroſa intentio
Tam legentis debet eſſe, quam fuit nobis quoque.]

Reſcribendum eſt *legenti.* *Tam* legenti, *quam* nobis.

Pag. 23. l. 26.

Edat ut diphthongon unam de duabus vocalibus.]

Verſus in nimiam longitudinem excurrit. Pro 8
vocalibus lege *voculis* iuxta uſum, quem haec vox alibi apud *Terentianum* ſortitur. Pag. 10. l. 22.

E, *quae ſequitur,* vocula *diſſona eſt* priori.

Pag. 24. l. 22.

Quando ſic Graece notatur ut ſit Ου *et* Τ *ſimul;*
Ιωτα *queis ſi praelocetur, tres videmus* voculas,
E. quibus conſtare ſupra ſyllabam negavimus.

Pag. 25. lib. 12.

Namque ſi momenta quae ſint literarum examines
Conſonantum, *aut quas neceſſe eſt conſonantes effici;]*

Ita locum hunc emendavimus ipſa ſententiae vi adducti. Vulgo *Conſonantem* legitur, et poſt *examines* diſtinguitur; hanc autem ſcripturam deceptis librarii ſcribentis auribus acceptam refero.

Digitized by Google

Pag. 27. l. 18.

Ita vacabit, ut vacabunt quando plures conſonae
Sponte productam ſequentur non egent ſubſidii]

Duobus his verbis *egent ſubſidii* adverſus ſyntaxin et proſoediam peccatum eſt: alterum, quod nihil orationi inſit, quo verbum plurale *egent* ita referri poſſit, ut ulla exoriatur ſententia: alterum quod *ſubſidii* ſecundam producat. Monet quidam (quem *Commelinum* eſſe nuper didici) legiſſe *Mycillum, non egent quia ſubſidi.* Atque hoc quidem pacto metricae integritati conſultum eſt; reſtat vero ſententia plane nulla. Quod ſi legas, quo modo vix dubito quin ſcripſerit *Terentianus, non egentem ſubſidi;* uno negotio ſanum trochaicum ac ſententiam quam maxime perſpicuam habebis: *ut vacabunt quando plures conſonae ſponte productam* ſyllabam *ſequentur*, ac proinde *non egentem* vel earum vel alius cuiuspiam *ſubſidi.* Caeterum huius emendationis ſiqua ſit laus, ea viro cuidam doctiſſimo mecum communiter debetur: cui cum in manus, quae hic dicta ſunt, perlegenda tradidiſſem, ipſum interim cognovi eodem modo hunc locum refinxiſſe.

Ib. l. 22.

I media quum locatur hinc et hinc vocalium]

Pag. ſequente l. 4. iſtud occurrit:

V ſimiliter ſi conlocetur, ut favor quum ſcribimus.

Syllaba una *con* perperam locata duos verſus contaminavit. In priore utique deſideratur; in altero redundat. Tu deinceps lege, *I media quum* conlocatur: et, *V ſimiliter ſi* locetur.

Digitized by Google

Pag. 31. l. 12.

Namque equos, *vel* aequor, quaeſtus, *aut* aquam *quom ſcribimus*]

Lectio recepta contra metri trochaici rationem in ſede tertia ſpondeum praefert. Quod ut deinceps evitetur legendum eſt,

Namque equos, aequor*ve*, quaeſtus. —

Pag. 32. l. 5.

Quando non digammi ſumit neque figuram neque ſonum]

Huic etiam verſui, cum eodem morbo laboret, ſimilis facienda eſt medicina:

Quando non ſumit digammi. —

Pro altero autem *neque* malim *nec*. Quanquam enim in ſeptima trochaici ſede tribrachys legitime venire poſſit, a *Terentiano* tamen ibi, quod meminerim, nusquam adhibetur.

Pag. 34. l. 19.

Titulus praeſcribit iſte diſcolor ſinopide]

Vox *titulus* prima producta contra artem hic uſurpatur. Repone,

Titulus en! *praeſcribet iſte.*

Pag. 35. l. 17.

Neu ſubeſſe praeter iſtos, quos loquar, caſus alios]

Principio, in verſu hoc ultima ſyllaba redundat. Deinde, neque in praecedentibus nec ſequentibus quidquam extat, quo referri poſſit *caſus alios ſubeſſe*. Habetur autem in variis lect. *caſus plures*. qua de ſcriptura *male* pronunciavit *Commelinus*. Quaſi vero idem *male* de vulgata itidem dici non

Digitized by Google

poſſet! At homini profecto bene eſſe velim, qui alteram illam nobis conſervavit. Quippe ex eius veſtigiis, utcunque ipſa ſit vitioſa, veram tamen certiſſime inſtauratum iri confido. Itaque lego,

Neu ſubeſſe praeter iſtos, quos loquar, caſus putes.

Poſtquam haec ſcripſeram à viro doctiſſimo certior factus ſum in codice MS. *plures* extare.

Pag. 37. l. 14.

Quae ſonum nobis miniſtrat, σιγμα quod Graecis ſolet.]

Hoc modo ſcripſiſſe *Terentianum* nemo unquam mihi perſuaſerit. Reſcribendum vero confirmare auſim,

Quae ſonum *nobis miniſtrat, σιγμα* quem *Graecis* ſolet,

Extat autem locus plane gemellus pag. 21. l. 7.

Αλφα *ſemper atque* Ιωτα quem *parant Graecis* ſonum A *et* E *nobis miniſtrant: ſic enim nos ſcribimus.*

Quem locum qui continuo excipiunt verſus cum inſigniter corrupti ſint, iis itidem medicam hic manum libet admovere. Ii autem in editione qua ſola utor *Sanctandreana* ſic repraeſentantur,

OI *ſimiliter* O *et* E *fit*, Ιωτα *quod Graecum fuit.*
AU *et* EU *quum copulamus*, U *ſecundam iungimus,*
In vicem Graecae: quod υψιλον *ſubdita eſt vocalis* U.
Graeca diphthongos OY *literis tamen noſtris vacat:*
Sola vocalis quod U *complet hunc ſatis ſonum.*

Verſus primi metrum quidem eſt integrum, ſententia vero et conſtructio nulla. Reſcribo,

O *ſimiliter* Ου; *et* E *fit*, Ιωτα *quod Graecum fuit.*

Nempe Ου literae Graecae O nomen accipi volumus, quemadmodum apud veteres obtinebat.

Digitized by Google

Qua de re *Calliae* verſus à Cl. *Caſaubono* ad *Athenaeum* laudatos libet deſcribere atque emendare:

A. ΑΛΦΑ πρωτον ω γυναικες, ΕΙ το δευτερον μονον
Χρη λεγειν· τριτον δε μονον ου χρη λεγειν, αλλ'
ΗΤ ερεις
B. Αρα φησω και το τεταρτον αυ μονον; A. Ουκ·
ΙΩΤΑ γουν.
B. Τι δε το πεμπτον; A. Πεμπτον; ΟΥ. το δ' εκτον
Υ μονον λεγε.
Αοισθιον Ω των επτα φωνων, επτα δ' εν μετροις
μονον.

Quae verba ſic interpretatur vir praeſtantiſſimus. *Prima* vocalis Αλφα *nominatur: ſecunda* Ει *tantum: tertia non per ſe dicitur* Η *ſed* Ητα. *Quid quarta? an ſimpliciter nominanda eſt ut ſonat? Non: quin potius* Ιωτα *dicendum. Quid quinta? Quinta* Ου. *ſextam* Υ *tantum dicito. ultima eſt* Ω *ſeptem vocalium: quae quidem non ſono ſunt ſeptem, verum τῃ προσῳδια tantum et temporum ratione.* At enim videtur vir Cl. verbi μονον notionem minus recte hic cepiſſe, nempe ut indicet vocalem *ſimpliciter nominandam eſſe ut ſonat.* Neque enim iſtud de vocali E dici poteſt. Ea utique non iam ut ſonabat, ſed, uti hic docemur, ΕΙ nominabatur. Itaque per μονον intelligo μονοσυλλαβον. Calliae autem verſus ter- 13
tium atque ultimum ſic refingi velim:

Αρα φησω και μονον το τεταρτον; Ουκ· Ιωτα γουν.
Αοισθι' Ω.

h. e. λοισθια ad φωνη referendum, id quod et ipſa ſermonis ratio poſtulat. Alterum vero iſtud λοισθιον των φωνων perinde ſonat ac ſi Latine dicas *ultimum vocalium.* Pro Ουκ. ΙΩΤΑ autem legi etiam poteſt, quod et facile praetulerim, Ουχι· ΙΩΤΑ. ut το Ιωτα diſyllabum Yôta efferatur; quo

Digitized by Google

modo ubique enunciandum adhibuit *Terentianus*. Ad quem nunc redeundum est.

Versus tertius adversus metri rationem peccat. Nempe υψιλον sequente consona sex temporibus constat. Alterum porro istud iure quis reprehenderit, quod vocalis quae apud *Terentianum* Υ constanter audit, recentiori hic nomine υψιλον appelletur. Reponendum autem censeo:

In vicem Graecae quod Υ *sic subdita est vocalis* U.

Quartum, uti a viro doctiss. nuper cognovi, repraesentat codex MS.

Graeca diphthongus sed OΥ *literis nostris vacat.*

Unde liquet vocalem *tamen* retineri neutiquam oportere. Proinde alteram *autem* sic potius inseruerim:

Graeca diphthongus sed autem OΥ *literis nostris vacat.*

14 Coniunctae reperiuntur voculae *sed autem* Plaut. Rud. II. V. 15.

Sed autem, *quid si hanc hinc abstulerit quispiam*
Sacram urnam Veneris? — —

Et Virg. Aen. II. 101.

Sed *quid ego haec* autem *nequicquam ingrata revolvo?*

Semidoctus opinor aliquis harum vocularum concursu offensus, ac metri interim securus, alteram eliminandam curavit. Extat et alter apud *Terentianum* locus, pag. 79. l. 1. vix nisi simili medicina sanandus:

Spondeus autem metron hoc locatus ante.

Nempe versum hunc ad normam Ionicam exigi oportet. Quod ut fiat, rescribo, *Spondeus* at *autem*.

Digitized by Google

Olim hic emendaveram iuxta vulg. lectionis fidem:

Graeca literis diphthongus OY *tamen noſtris vacat.*

Atque huius quidem verſus de metro non eſt cur ſis ſollicitus, ac ſi tertio loco habeatur ſpondeus. Nam vox diphthongus (licentia quidem vix defendenda) primam alibi apud *Terentianum* corripit. Intra verſum utique ſecundum legimus,

EI deinde Ιωτα *Graeca quod* diphthongus EI *ſonat.*

et pag. ſequ. l. 29.

Pes tamen non eſt trochaeus, quia diphthongus *extima eſt.*

Liceat obiter monere *Terentianum* verſu hunc excipiente,

Dactylus nam pes et ille eſt nube nati ceu duo,

ad Virgil. Aen. VII. 674. reſpexiſſe:

Ceu duo nubigenae *cum vertice montis ab alto.*

Qui niſi *Virgilii* locus lectori in mentem veniat, fieri vix poteſt ut quid ſibi hic velit *Terentianus* intelligat. Nempe dactylus, quem dicit, eſt *Ceu duo;* illud autem *nube nati* aequipollet τῳ *nubigenae.*

Verſus quinti metrum ſic lubens compleverim:

Sola vocalis quod U data *complet hunc fatis ſonum.*

Sic pag. 20. l. 13.

Neutra porro de duabus ante tres iſtas data.

Pag. 39, l. 2.

Aſt enim Graius locabit quandocunque hanc ultimam,
[voculam E]
Sive in uno comprehenſam, ſive in verbo pari,

Digitized by Google

Consonam non Ξι iugabit, *quia sono levi studet;*
[malim *leni*]
Nam nisi vocalis adsit, vertit hanc in simplicem:
Καππα *enim solum sonabit;* σιγμα *vero excluditur:*
Sic et εκπληξαι *loquuntur*, sic et εκπερσαι πολιν:
Sic et illud εκ στοματος εκκεκωφηται ξιφη:
Sic et εκ παντων solute, sic *et* εκ νησου *facit.*]

Versus secundi metrum eo nomine laborat quod *sive* vocali ante alteram non elisa adhibeatur. De-
16 inde ex verbis istis *in verbo pari* nulla elici potest sententia, quae huic loco conveniat. Repono, *sive verborum in pari*, h. e. *sive in duobus verbis.* Aut etiam *sive verborum pari.* Nam codex MS. qui unicus supereſt, uti a viro doctissimo nuper cognovi, *sive verbo pari* absque *in* repraesentat. Cum autem *sive in uno* praecedant, praepositionem repetitam neutiquam oportebit. Nempe *pari* eundem hic usum sortitur quem in isto *Horatii*, *Nobile* par *fratrum.* Nihil utique aliud hic agit *Terentianus*, praeterquam ut doceat vocalem non iam εξ sed εκ sequente consona a Graecis usurpari solitam, sive ea (uti loquuntur) in compositione, sive extra compositionem veniret. Huius autem usus exempla adducit εκ παντων et εκ νησου; illius εκπληξαι, εκπερσαι, et εκκεκωφωται, vulgo minus rectè εκκεκωφηται. Quarto in versu malim *vertet*, cum verbum hoc inter *iugabit* et *sonabit* intercedat, quanquam postea varietur constructio in *excluditur*, *loquuntur* et *facit.* Versui quinto censuit quidam medicinam faciendam esse legendo, εκ στοματος *et* εκκεκωφηται. At enim hoc pacto perperam confunduntur exempla, contra notam *Terentiani* ακριβειαν. Eum certissimum videtur unicum in hoc versu exemplum, idque vocalae εκ *in uno verbo comprehensae*, dedisse. Sequuntur in proximo eiusdem *solutè* sive *in verborum pari* usur-

Digitized by Google

patae exempla. Quid multis opus eſt? *Terentiani* opinor manum nunc faciam agnoſcas:

Sic et illud εις το καλλος εκκεκωφωται ξιφη;

Nempe ad *Euripideum* iſtud Oreſt. 1287. reſpexit 17 grammaticus:

Αρ εις το καλλος εκκεκωφωται ξιφη;

Pag. 58. l. 18.

καταληκτικα *quos ſyllaba terminat frequenter*]

Latet in hoc verſu error ex nimia librarii neſcio cuius eruditione profectus. Nempe homini paulo ſagaciori ſuboluit verbi Catalectica, quod literis Latinis exaravit *Terentianus*, Graecam eſſe originem. Isque adeo pro eo quo pollebat iudicio Graecas literas curavit invehendas. Id quod tamen neutiquam feciſſet, ſi Graeci ſermonis vel maiore vel minore uſus eſſet peritia. Si verbi utique originem ignoraſſet, ipſam ob hanc cauſam integra manſiſſet Latina ſcriptura. Nec vero mutata eſſet, ſi homini innotuiſſet vocem καταληκτικα, ultima correpta, numeri eſſe non niſi pluralis, nec generis niſi neutrius. Dores quidem et Aeoles καταληκτικα ſcribebant pro καταληκτικη. Atque hinc opinor in fraudem inductus eſt homo infelix, neſcius interim Doricum vel Aeolicum καταληκτικα ultimam perinde producere atque Ionicum καταληκτικη.

Pag. 62. l. 9.

*) *Poſt ſpondeum autem veniens ſic mutet oportet,*
Ut iſte verſus iam docet legem metri.]

*) In prima huius libelli editione legebatur,
Poſt ſpondeum autem vēniēns, ſic mutet *oportet,*
Ut iſte verſus iam docet, legem metri.

Digitized by Google

18 Agit hic *Terentianus* de anapaesti in versu heroico post spondeum venientis incommodo. At cuiusmodi incommodum suggerere voluerit, quotus quisque obsecro ex vulgata lectione divinare poterit? Ni me omnia fallunt, totidem verbis sic scripsit Grammaticus:

Post spondeum autem sic veniens, mutet oportet,
Ut iste versus iam docet, legem metri.

Nempe ex hac lectione dicimus anapaestum spondeo subiectum illud in se vitii habere, quod *legem metri immutet;* hoc est, metrum heroicum in anapaesticum convertat. Cuius rei exemplum versus prior, uti a nobis restitutus est, luculentissimum exhibet. Nunc vides, quo sensu ac iure simul dicatur, *Ut iste* (proxime praecedens) *versus iam docet.*

Pag. 65. l. 4.

Sed fortasse putes nullum contingere versum,
Quin ullam earum in regulam non incidat.

In variis Lectt. habetur *Qui nullam.* Quae quidem dictio paullo accuratior est. Sed utrovis demum
19 modo legeris, sententiam habebis auctoris menti plane contrariam. Locum autem unius literulae additamento sic refingi iubeo:

Quin nullam *earum in regulam non incidat.*

Cuius cum subtilior ac reconditior constructio li-

De quo sic *Dawesius* in Addend. — " Equidem divinare nequeo quid tantum in typographum commiserim, ut in versu priore τῳ *veniens* anapaesti notas superscribendo, atque in altero post *docet* distinguendo, emendationis aliuqui neutiquam obviae laudem qualemcunque mihi invideris. Sed enim fato nescio quo ab annis aliquot mihi perquam solemniter usu venit, ut ab hominibus, de quibus bene quodammodo meritus sim, male vicissim habear.

Digitized by Google

brarios fefellerit, inde factum videtur ut *nullam* in *ullam* fuerit immutatum. Eſt autem *quin non incidat in nullam* tantundem quod *quin incidat in nonnullam*. Vel ſic: *quin nullum* tantundem valet quod *qui non nullam*. Proinde habemus quod aequipollet τῳ *qui in nonnullam non incidat*. Vel denique ſic: *Quin* = *Qui non*. Proinde *Quin nullam etc.* = *Qui non nullam earum in regulam non incidat*. Dele geminum *non;* et reſtabit *Qui nullam earum in regulam incidat*. Id quod luce clarius eſt *Terentianum* voluiſſe *). Caeterum pergit grammaticus:

Rarum concedam: fieri non poſſe negabo:
Apud Maronem talis incurrit mihi,
Magnanimi Iovis ingratum aſcendere cubile:
Species in iſtum nulla praedicta incidit,

Verum haud leviter erravit bonus Magiſter. Nam in hunc *Virgilii* verſum ex praedictis ſpeciebus duae incidunt; nempe τομη πενθημιμερης in vocem *in|gratum* et ἑφθημιμερης in *ad|ſcendere*. Pari profecto iure ex *Terentiano* quivis adducere poterit trochaicum iſtum:

Pes erit βακχειος, *antibacchius autem tunc erit.*

contra regulam quam ipſe ſibi ſervandam ſtatuiſſe profitetur his verbis utens:

Regulam ſervans ubique, finis ut quarti pedis,
Nominis verbive fine comma primum terminet:

cum tamen revera neque hoc *Terentiani* verſu ipſius regula, nec vero illo *Virgilii* magiſtrorum leges

*) „Si cui autem forte displiceat triplex negatio, *Quin nullam — non*, is legat velim ſubiectum *Virgilii* locum Georg. I. 83.

Nec nulla *interea eſt* inaratae *gratia* terrae.

Digitized by Google

violentur. Nam in commatum ratione praepositiones, etiamsi verborum initio adhaereant, tanquam singulae tamen voces haberi possunt. Qua de re adisis Cl. *Bentleium* ad *Horat.* Carm. IV. 8. 17. Similia autem apud *Lucretium* exempla legimus: III. 630.

Sic animas intro | duxerunt sensibus auctas.

IV. 400.

Apparent; et longe di | volsi licet, ingens.

Nec vero sine artificio ita locatur vox *divolsi*, ut in versus ratione ipsius partes sint divellendae: similiter etiam apud *Aeschylum* pag. 132. l. ult. edit. *Stephan.* in primam vocis αφραστος in trochaico isto caesuram cadere videmus

Ταυτα μοι διπλὴ μεριμν α | φραστος εστιν εν φρεσι.

Caeterum cum versus heroici τομης πενθημιμερους mentio inciderit, libet hac occasione quandam *Varronis* circa hanc τομὴν observationem contra Cl. *Bentleium* defendendam in me recipere. Scribit Romanorum doctissimus apud *Gellium* XVIII. 15. *observasse se in versu hexametro quod omnimodo quintus semipes* (id est, prima pedis tertii syllaba) *verbum finiret.* Contra vir Cl. „Mirum, „inquit, quod *omnimodo* dixerit; cum *Lucretius* „iam tum variaverit:

„ *Reddenda in ratione vocare et semina* rerum

„et *Catullus*,

„ *Omnia fanda nefanda malo permissa* furore.
m. *permista* cum ed. Cant.

Σχεδ. de *Met. Terent.* Atqui pace viri Cl. nil quidquam faciunt adducta exempla contra quod observavit Romanus. Velim utique scire undenam constare possit prius in publicum prodiisse vel *Ca-*

Digitized by Google

tulli vel *Lucretii* poemata, quam *Varronis* libros disciplinarum, in quibus locum in quo versamur repperit *Gellius*. Hoc utique ni alicunde constet, frustra prorsus erit Vir Cl. Enimvero natus est *Varro* annos ante *Lucretium* haud paucos, ante *Catullum* adhuc plures. Quod ut praestemus, liceat data sumere de quibus inter alios convenit. 1mo. *Catullum* anno ante *Sallustium*, hoc est U. C. 667. natum esse: 2do. *Lucretium* vita functum anno 702, aetate integra, quum paucos supra quadraginta annos impleviſſet: 3tio. *Varronem* ad plures abiisse anno 726. Iam igitur paucos istos, quos supra quadraginta implevit annos *Lucretius*, demus fuisse 5. Hinc natum eum habebimus anno 657. De anno, quo natus fuerit *Varro*, 22 nunc dispiciendum. Ipse autem de se, primi de re rustica libri initio, haec habet. „Annus enim „*octogesimus* admonet me ut sarcinas colligam ante „quam proficiscar e vita.“ Demus iam eum e vita profectum esse ipso illo *octogesimo*, quo iam tum scribebat, anno. Inde natum habebimus anno 646. hoc est ante natum *Catullum* 21mo. ante *Lucretium* 11mo. Fraudem videtur feciſſe viro Cl. quod ante *Varronem* obierit *Lucretius* anno 24, *Catullus* 22.

Pag. 77. l. ult.

Nil autem officiet temporibus viciſſitudo]

At enim temporibus usque adeo officit vocula *autem*, ut lectio haec in nullam metri speciem cadat. Tu vero istam vocúlam, quae ad sententiam nil quidquam confert, deinceps delendam, ac versum adeo ad normam ionicam exigendum curabis:

Nil officiet temporibus viciſſitudo.

Digitized by Google

Siquis tamen nobiscum parum ſentiens retinere malit voculam *autem*, is non incommode legere poterit:

Nil autem oberit *temporibus viciſſitudo.*

Pag. 80. l. 17.

Hic quoque tetrameter ſimilis remanere videtur:
Sed differt *illo, verſus* quod *portio prima eſt,*
Ille ſequens; aliaque ſimul quod lege tenetur]

23 Agit hic *Terentianus* de duobus tetrametris heroicis, quorum alter habetur verſui hexametro priores duos pedes demendo, cuiusmodi eſt

Damoetas et Lyctius Aegon:

Alter contra ultimos duos reſecando, ſicuti,

Dic mihi Damoeta, cuium Pecus?

Non eſt opinor cur pluribus oſtendere conemur loci quam exhibuimus ſcripturam huic auctoris menti quam optime convenire. Neque vero quin pro germana habenda ſit fas videtur dubitare. Vulgo nulla plane ſententia legitur,

Sed refert *illo, verſus* quo *portio prima eſt:*

Pag. 84. l. 6.

Eſt: ſed trochaeo longa prior EST *ſyllaba,*
Brevis autem iambo; *longa poſt: cui non poteſt*
Longam trochaeus ſubdere et brevem ſuas;
Brevi ſequente; quia *ſit hoc* ionicum]

Ita refingendum hunc locum cenſemus. Vulgo deſideratur in primo verſu alterum *eſt*. In tertio *ſuas* maluimus quam *ſuam*, loco ſimillimo adducti pag. 86. l. 19.

— — *qui* brevem et longam ſuas
Iungens priori — —

Digitized by Google

In ultimo legitur *ſequentis*, *qua*, et *iambicum*. *Ionicum* ex variis lectionibus reſtituimus. Sed ne hoc quidem ad priſtinam ſedem revocato ulla haberi potuit ſententia, ni *ſequentis* itidem in *ſequente* mutata eſſet. *Quia* autem commodius eſſe quam vulgatum *qua* nemo opinor inficias ibit.

Pag. 89. l. 13.

Utrasque quando ſolveris, nil *laeditur:*
Quŏd ăgĭs ăgĕ *beatus ille qui procul negotiis:*
Auctore tanto credo me tutum fore;
Et pro iambo nemo culpet tribrachyn,]

Verſus ultimus ſuis non conſtat numeris. Deinde quid ſibi vult obſecro *pro iambo tribrachyn?* De verſu hic *trochaico* agit *Terentianus*. In hoc autem nullum eſſe *iambo* locum non eſt ut quenquam edoceam, niſi qui his in ſtudiis plane ſit hoſpes; neque adeo ut pluribus praeſtare ſatagam reſcribi hic oportere,

Et pro trochaeo *nemo culpet tribrachyn.*

Pag. 69. l. 9.

Cui nomen quoque Phalaeco dederunt]

Dediſſe quidem video librarios atque editores tam hic quam alias non ſemel; ſed imperite atque abſurde ubique. Nempe pag. 97. l. 18. legitur

Coniungit ſibi phalaecos *trochaeos.*

Rurſus pag. eiūsdem l. 25.

Poſt hoc phalaecea *de tribus trochaeis.*

Denique pag. 109. l. 16.

In fine verſum phalaecis *ſonantem.*

Verum enim vero confirmare auſim vocem *phalaecus* eſſe plane nihili. Meminit quidem *Terentia-*

nus de duobus verſuum *Phalaeciorum* generibus, docetque a *Phalaecio* nomen inditum pag. 71. l. 16.

Hoc Cereri metro cantaſſe Phalaecius *hymnos*
Dicitur: hinc metron dixere Phalaecion *iſtud.*

At enim vetat analogia quo minus a *Phalaecio* fluxerit adiectivum *Phalaecus*. *Phalaecius* vero non hic ſolum, verum etiam pagg. 74. et 106. reperitur:

Namque hic de genere eſt Phalaeciorum —
Idcirco genus hoc Phalaeciorum —

Video quidem Theſauri *Stephaniani* editionem *Londinenſem*, *Fabri* ut videtur auctoritate fretam, habere „Phalaecus. Poetae nomen unde genus carminum Phalaecium appellatum. V. *Terent. Maur.*“ Rurſus in V. *Phalaecius* „Phalaecium carmen [φαλαικιον μετρον] a *Phalaeco* inventore dictum: Alio nomine dicitur hendecaſyllabum, a numero ſcilicet ſyllabarum.“ Atqui *Terentianum* auctorem, quantum ad poetae nomen attinet, fruſtra laudavit qui hanc doctrinam commentus eſt. Apud eum utique poeta, uti vides, non iam *Phalaecus*, ſed *Phalaecius* audit. Idem minus recte cenſuit unicum eſſe Phalaeciorum genus. Nam apud *Terentianum* alterum occurrit pag. 71.

Nulla meo iam ſedeat turba profana luco.

26 Atque hoc quidem bini verſus ſupra laudati reſpiciunt. Sed hoc obiter. Deinde autem, verſuum, in quibus verſamur, tres priores oportet eſſe hendecaſyllabos Phalaecios, cuiusmodi eſt,

Quoi dono lepidum novum libellum:

ultimum autem iſtius ſimilem,

Trahuntque ſiccas machinae carinas:

Digitized by Google

cum tamen eorum, prout hodie repraesentantur, nullus in quamlibet metri speciem cadat. Denique quotiescunque occurrit portentum *Phalaecus*, loquitur ubique *Terentianus* non iam de integro phalaecio, sed de metro ex tribus Trochaeis constante, quod hendecasyllabi Phalaecii partem duntaxat constituit. Hoc autem metri genus nunquam *Phalaecium*, sedum *Phalaecum* appellatum est. Sat opinor iam dictum est, unde constare possit versus, de quibus agitur, medica manu indigere. Nunc tibi nullam haerere aquam velim quin simplicissimam medicinam adhibeas, adeoque securus omnino rescribas:

1. *Cui nomen quoque* phallico *dederunt;*
2. *Coniungit sibi* phallicos *trochaeos:*
3. *Post hoc* phallica *de tribus trochaeis:*
4. *In fine versum* phallicis *sonantem.*

Aristoph. Acharn. 260.

Εγω δ ακολουθων ασομαι το ΦΑΛΛΙΚΟΝ

Vides iam uno negotio quatuor versus portento simul liberatos ac numeris suis restitutos. Metrum autem de quo ubique agit *Terentianus*, utpote ex 27 tribus uti diximus trochaeis constans, *phallicum* recte appellari palam est ex iis quae apud ipsum leguntur. pag. 69.

Alias tamen haec eadem pars,
Quotiens ithyphallicon *addit*
Metrum sibi, tale fit unum:

Mea tibia dicere versus | destitit latinos:
Iamdudum saucia cura | deserit pudorem:
Priamique evertere gentem | fata iam parabant:
Ithyphallica *porro dicarunt* | *mustici poetae,*
Qui lidicra carmina Baccho | *versibus petulcis*
Graio cum cortice phallo | *tres dabant* trochaeos;
Ut nomine fit sonus ipso, | Bacche, Bacche, Bacche.

Metrum utique *ithyphallicum* et *phallicum* eodem

recidere nemo opinor inficias ibit. Immo vero quod de verſu *ithyphallico* hic tradit *Terentianus*, eum ſcilicet in Bacchi honorem cantari ſolitum, id ipſum apud Scholiaſten ad laudatum *Ariſtophanis* locum, et *Suidam* in V. Φαλλοι, de *phallico* dictum reperire eſt.

Pag. 97. l. penult.

Exin tertia melius pateſcit]

Verſum hunc oportet eſſe hendecaſyllabum Phalaecium, cuiusmodi ſunt cum praecedentes tum ſequentes. Atqui ſyllabae *meli* trochaei loco pyr-
28 rhichium temporibus inaequalem exhibent. Pro *melius* vero reponendum cenſeo *planius*, nam hanc vocem *Terentiano* ſolemnem eſſe video.

Pag. 18. l. 25. *quo probarem* planius.
Pag. 20. l. 6. Planius *quo fiat iſtud.*
Pag. 25. l. 25. *videbis eſſe* planum.
Pag. 26. l. 8. *quo ſit* planius.
Pag. 40. l. 21. plana *ratione* patentes.
Pag. 66. l. 1. *quo fiat* planius *iſtud.*
Pag. 104. l. 15. *tibi fiet regula* plana.
Pag. 109. l. 2. *utrumque* planius probaret.

Sed neque displiceret *clarius.*

Pag. 51. l. ult.

Hoc ut exemplis probèmus, resque ut omnis clara *ſit.*

Pag. 98. l. 10.

Sunt haec carmen *itidem* dabunt]

Emenda *item.* Nam verſus choriambicorum in numero venit, qualis eſt,

Miles te duce geſſerit.

Digitized by Google

Extat autem locus plane gemellus pag. seq. l. 14.

Sic carmen, *prius est; finis* ITEM, dabunt.

Pag. 109. l. 21.

Et *quanquam* iambum *Flaccus antemisit,*

Trahuntque siccas: 29

Magis putandum est tres datos trochaeos,
Quam post iambos *ultimum antibacchum,*
Uterque finis lege ut esset una?

Ita ex var. lectt. locum refingendum curavimus et metri et sententiae ratione adducti. Vulgo legitur *Quanquam iambicum;* quod ad nullius metri normam exigi potest: ex mox, *Quam petat iambum*, sententia omnino nulla. Vocem *iambicum* correctori nescio cui rei metricae imperito acceptam refero. Nempe credidit vir bonus *iambum* non nisi *pedem* denotare; cum tamen apud ipsum *Terentianum* pag. praeced. vox ista de *versu* usurpetur:

Cum parte iambi *tres habet Trochaeos.*

Ibi utique loquitur de epodo *Horatiano*

Trahuntque siccas machinae carinas:

illud autem, *Trahuntque siccas*, partem *iambi* appellat. Rursus ipsa hac pag. l. 7.

Trahuntque siccas *portio est* iambi.

Pag. 110. l. 17.

Ad hoc dimetron perspicis, amore perculsum gravi]

Nimirum hoc venditant editores pro iambico tetramento. Atqui hoc metri genus soli videntur comici iique non nisi Latini adhibuisse. Nec vero recepta lectio verum iambicum praefert. Quippe

Digitized by Google

30 in quarta ſede iambi loco venit pyrrhichius. Verba in duos dimetros diviſa oportuit:

Ad hoc dimetron perſpicis,
Amore perculſum gravi.

Cuiusmodi eſt qui continuo ſequitur,

Semelque et iſtud functus eſt.

Caeterum hic obſervare libet licentiam, qua utitur *Terentianus* iambici dimetri in fine, quatenus ſcilicet ſyllabam ibi brevem producit a voce ſequente neutiquam adiutam, poetas Graecos nunquam ſibi permiſiſſe. Ab omni etiam licentia iidem temperabant in dimetris (prout iam dudum dispertiri ſolent) cum anapaeſticis tum trochaïcis. Nempe dimetri cuiuscunque generis continuo carmine per συναφειαν decurrunt, usque dum ad verſum catalecticum, quo omne ſyſtema claudatur, deventum ſit. Hanc συναφειαν in anapaeſticis locum habere primus docuit, non iam, uti ipſe ad *Hor.* Carm. III. 12. 1. aſſeverat, Cl. *Bentleius*, ſed *Terentianus*. Is utique pag. 56. haec habet:

Απ ελασσονος *autem cui nomen indiderunt*
In nomine ſic eſt διὔμμηδὴς: *metron autem*
Non verſibus iſtud numero aut pedum coarctant;
Sed continuo carmine, quia pedes gemelli
Urgent brevibus tot numero iugando longas:
Idcirco vocari voluerunt συναφειαν,
Anapaeſtica *fiunt itidem per* συναφειαν.

31 Eodem itidem recidunt quae pag. 54. legimus:

Is erit αναπαιστος; *vides quot iſte pes ſit temporum:*
Verſus hic nunquam vacillat —

Monet quidem *Terentianus* anapaeſticum ſyſtema ſyllaba catalectica non ſemper claudi:

— — — — *frequenter*
Solet integer anapaeſtus et in fine locari:

Digitized by Google

Verum haec obſervatio de verſibus non niſi Latinis praedicari poteſt. Caeterum quo magis mireris Cl. *Bentleium* συναφειας anapaeſticae rationem primum ſe docuiſſe profitentem, ipſe ad eundem *Horatii* locum *Terentiani* de συναφεια ionica verſus laudavit: quos uti vides continuo ſequitur eiusdem de metro anapaeſtico doctrina. Similem autem συναφειαν in dimetris itidem cum iambicis tum trochaicis apud Graecos poetas perpetuam ſervari, nos primi monuiſſe videmur. Extant et alia duo (quod et nobis itidem primis obſervare contigit) apud *Ariſtophanem* verſuum genera, quorum ultimis ſyllabis nulla permiſſa eſt licentia praeterquam in clauſula catalectica. Horum autem utrumque ad metrum vel choriambicum vel ionicum exigi poteſt. Prioris generis duo apud *Catullum* carmina leguntur. Atque is etiam Graecorum ακριβειαν in ultimis ſyllabis ſervavit. In altero quidem carmine, Iuliae ſcilicet et Manlii epithalamio, verſibus 235 conſtante, repraeſentat Editio *Cantabr.* quinque adverſus ultimarum ſyllabarum rationem peccata, ea vero facili negotio 32 corrigenda:

1. Vers. 46. *Quis deus magis ah magis*
Eſt petendus amantibus?

Paſſerat. Marcel. et *Voſſ.* teſte editore *Cantabr. magis ac magis.* Quae lectio ad verſum perinde eſt. Reſcribo autem:

Quis deus magis ah magisque

Vel *magis* ὁ *magis*que,

2. Vers. 87. *Flere deſine: non tibi,*
Aurunculeia, periculum eſt,

Fecit hic prava ſyllabarum diſtributio ut uterque verſus laboret. Tu vero protinus repone:

Digitized by Google

Flere desine: non tibi Aurunculeia, *periculum est,*

3. Vers. 136. *Sordebam tibi, villice*
Concubine, hodie atque heri.

Hoc pacto non solum versum neutiquam sincerum habemus, sed sententiam itidem adeo ineptam, ut nihil supra. In var. lectt. optime repraesentatur,

Sordebant *tibi* villicae.

4. Vers. 192. *Uxor in thalamo est tibi*
Ore floridulo nitens.

Repone,

Uxor in thalamo tibi est,

5. Vers. 222. *Manlio, et facile insciis*
Noscitetur ab omnibus,
Et pudicitiam suae

33 Verborum *insciis* et *omnibus* sedes intermutandae sunt:

— — — *facile* omnibus
Noscitetur ab insciis *Et*

Ne quis autem in locis, cuiusmodi est V. 163.

Omnia omnibus annuit.
Io Hymen Hymenaee Io.

licentiam exerceri putet, monendum est voculam *Io*, quotiescunque in hoc carmine, (versus certe initio) legatur, μονοσυλλαβως enunciandam esse, primaeque adeo literae consonantis potestatem tribuendam. Neque enim aliter constabit ipsorum versuum ratio, in quibus vocula ista conspicitur. Sectioni huic finem imponemus monendo, quotiescunque *variarum* in *Terentiano lectionum* mentio incidit, designari ubique variam (quae appellatur) scripturam editioni *Sanctandreanae* subiectam.

Digitized by Google

SECT. II.

EMENDATIONES IN PINDARUM.

SECT. II

Oxonienſium Pindari Editorum deſideratae ἀκριβειας ſpecimen.

Inſedit iam olim eruditorum animis opinio, ultimis quibusque verſuum *Pindaricorum* ſyllabis quantitatem tribuendam eſſe ἀδιαφορον. Nec vero ſecus ſe rem habere vel ſuſpicatus quisquam videtur. At enim ex *Pindari* carminibus ad examen revocatis confirmare auſim, adeo levi mutatione ſubinde facta, perpetuam ſervatum iri harum ſyllabarum proportionem, ut nullus ambigendi debeat eſſe locus, earumne poeta non minus accuratam quam mediarum rationem habuerit. Cuius rei in exemplum accipe VItam Pythionicων Oeden, ſi non priſtinae integritati reſtitutam, at certe plus vice ſimplici emendatam:

1. ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –
2. ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑
3. – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑
4. – – – ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑
5. – – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –
6. ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – – ⏑ – ⏑ ⏑
7. ⏑ – ⏑ –
8. – – ⏑ – ⏑ ⏑ – –
9. ⏑ – – ⏑ – ⏑ – – – ⏑ –

Digitized by Google

38 ΣΤΡΟΦΗ, Α.

1. ΑΚΟΥΣΑΤ· ἡ γαρ ἑλικωπιδος Αφροδιτας
2. Αρουραν, ἡ Χαριτων αναπολιζομεν,
3. Ομφαλον εριβρομου χθονος,
4. Ες νᾶον παροιχομενοι· Πυθιονικος
5. Ενθ ολβιοισιν Εμμενιδαις 5.
6. Ποταμια τ Ακραγαντι, και μαν Ξενοκρατει
7. Ετοιμος ὑμνων
8. Θησαυρος εν πολυχρυσῳ
9. Απολλωνια τετειχισται ναπᾳ

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

1. Τον ουτε χειμεριος ομβρος επακτος ελθων, 10.
2. Εριβρομου νεφελας στρατος αμειλιχος,
3. Ουτ ανεμοις ες μυχους ἁλος
4. Αξει παμφορῳ χεραδει τυπτομενον· φα-
5. ει δε προσωπον εν καθαρῳ
6. Πατρι σεῳ, Θρασυβουλε, κοιναν τε γενεᾳ, 15.
7. Λογοισι θνατων,
8. Ευδοξον ἁρματι νικαν
9. Κρισαιαισιν εν πτυχαισιν απαγγελει.

Audite: aut enim *blande*-inquietis-oculis Veneris arvum, aut Charitum verſamus, umbilicum horriſonae terrae, ad templum euntes: Pythicam-victoriam-celebrans, ubi felicibus Emmenidis fluvialique Agrigento, atque etiam Xenocrati paratus hymnorum theſaurus Apollineo *quaſi* muro-aſſervatus eſt luco. Quem neque hybernus imber cum impetu veniens, horriſonae nubis exercitus immitis, neque ventus in receſſus maris rapiet promiſcuae glareae ictus-patientem: ſed luce vultus in ſerena patri tuo, Thraſybule, generique communem, ſermonibus mortalium, inclytam curru *partam* victoriam Criſaeis in vallibus praedicabit. Tu utique tenens enim (patrem) dextra manu

Digitized by Google

ΣΤΡΟΦΗ Β.

Συ τοι σχεθων νιν επιδεξια χειρος, ορθαν
Αγεις εφημοσυναν, ταν ποτ' εν ορεσι
Φαντι μεγαλοσθενει Φιλυρας υιον ορφανιζομενω Πηλειδα παραινειν· μαλιστα μεν Κρονιδαν,
Βαρυοπαν στεροπαν κεραυνιων τε πρυτανιν,
Θεων σεβεσθαι·
Ταυτας δε μη ποτε τιμας
Αμειρειν γονεων βιον πεπρωμενον.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

Εγενετο και προτερον Αντιλοχος βιατας
Νοημα τουτο φεριων, ος υπερεθνιτο
Πατρος, εναριμβροτων αναμεινας αρχον Αιθιοπων Μεμνονα· Νεστορειον γαρ ιππος αρμ' επεδα
Παριος εκ βελεων δαϊχθεις· ο δ' εφεπε
Κραταιον εγχος·
Μεσσανιου δε γεροντος
Δοναθεισα φρην βοασεν παιδα ον.

rectam refers admonitionem, quam olim in montibus aiunt Philyrae filium robustissimo Pelidae seorsum a parentibus agenti commendare solitum, ut praecipue quidem Saturnium, gravisonum fulgurum fulminumque praesidem, inter deos coleret; hoc autem nunquam honore privaret parentum vitam fatis concessam. Fuit et antea Antilochus fortis mente hac praeditus, qui occubuit pro patre, homicidarum cum sustinuisset ducem Aethiopum Memnona. Nestoreum enim equus currum remorabatur, Paridis a telis saucius: at ille vibrabat validam hastam: Messenii vero senis perculsa mens inclamavit filium suum.

Digitized by Google

ΣΤΡΟΦΗ Γ.

1. Χαμαιπετες δ' αρ επος ουκ απεριψεν αὐχου·
2. Μενων δ' ὁ θειος ανηρ πριατο μεν θανα-
3. τοιο κομιδαν πατερος· εδο-
4. κησε δε των παλαι γενεᾳ ὁπλοτεροισιν. 40.
5. Ἐργον πελωριον τελεσας,
6. Ὑπατος αμφι τοκευσιν εμμεν προς αρεταν.
7. Τα μεν παρῆκεν·
8. Των νυν δε και Θρασυβουλος
9. Πατρωαν μαλιστα προς σταθμαν εβα, 45.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Γ.

1. Πιτρωϊ τ επερχομενος αγλαϊαν εδειξενα
2. Νοῳ δε πλουτον αγει, ουτ αδικον ουθ' ὑπερ-
3. ὁπλον ἠβαν δρεπων, σοφι-
4. αν δε μυχοισι Πιεριδων. Τιν δ, ελελιχθον.
5. Εὑρες θ' ὁς ἱππιαν εσοδον 50.
6. Μαλα ἁδοντι νοῳ, Ποσειδαν, προσεχεται.
7. Γλυκεια δε Φρην,
8. Και ξυμποταισιν ὁμιλειν,
9. Μελισσαν αμειβεται τρητον πονον.

Irritum autem verbum non emiſit a-ſe: ſed permanens divinus ille vir redemit morte ſua ſalutem partis; viſusque eſt natu iunioribus, facinore ingente effecto, veterum ſupremus fuiſſe virtute erga parentes. Haec quidem olim-facta-ſunt. At ex iis qui nunc ſunt etiam Thraſybulus paternam maxime ad normam incedit patruoque ad-auxilium-veniens ſplendorem oſtendit. Prudentia, autem divitias regit neque iniuſtam nec inſolentem pubertatem decerpens, ſed ſapientiam in receſſibus Pieridum. Et tibi, terrae percuſſor, qui et inveniſti equeſtrem introitum, valde lubente animo, Neptune, adhaeret. Dulcis autem mens, et cum convivis converſatio, apum inſtar eſt cancellati operi.

Digitized by Google

Vides iam per singulas strophas et antistro- 41
phas versus secundum, tertium, et quartum in syllabam brevem; reliquos vero omnes in longam exire. Quod tamen ut effectum daremus unum duntaxat locum, eumque altero insuper nomine corruptum, immutavimus. Is autem in editt. *Oxon.* et vulgg. ita exhibetur: V. 30, 31.

Πατρος, εναριμβροτον, αμμει-
νας στραταρχον Αιθιοπων Μεμνονα.

Quo pacto κωλου posterioris initium ditrochaeum praefert. Atque illo quidem in loco haberi oportere ditrochaeum censuit *Erasm. Schmidius.* Quod tamen ut praestaret; eo angustiarum usque redactus est, ut in στροφην primam pro ναον receperit νεων vocabulum scriptoribus non nisi Atticis usurpatum. Sed ut ut a vero aberraverit vir doctus, metrica tamen, quam voluit, ratio ei, quam commenti sunt editores *Oxonn.* hoc certe nomine anteferenda venit, quod

— — — — *servetur ad imum*
Qualis ab incepto processerit, et sibi consitet.

Hi contra primum pedem modo ditrochaeum, modo epitritum quartum repraesentant: id quod tamen ne ex ea quidem quam ipsi sibi finxere pedum ισοχρονια sive ισοδυναμια (de qua mox dicemus) defendi poterit. Ditrochaeus enim - ◡ - ◡ sex duntaxat temporibus constat, epitritus vero quartus - - - ◡ septem. *Schmidio* placuit,

— — εναριμβροτων αμυ- 42
νας στραταρχον — —

Vidit utique vir doctus vulgatae lectionis syllabas antepenult. et penult. in versu priore τον αμμ trochaei loco iambum constituere; qua tamen in olea editoribus *Oxonn.* nil intra dutri fuit. Minus recte

Digitized by Google

habere ditrochaeum νας στραταρχον iam diximus. Alterum etiam illud cum editoribus *Oxonn.* communiter peccavit vir eruditus, quod ultimae prioris κωλου syllabae securus fuerit. Nos epitritum quartum in κωλου alterius initio, dactylum autem alterius in fine uno negotio constituendum curavimus:

— — ενἀριμβροτιῶν ἄνἄ-
Μεινᾶς ἀρχὸν Αιθιοπων Μεμνονα —

Eandem metri rationem servabit, qui leget ενἀριμβροτον γ ανά. atque ita quidem per me cuiquam legere licebit. Caeterum vox στραταρχον, quae tantas turbas dedit, videtur huc irrepsisse ex Ilsthm. V. 30.

Και ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΝ ΑΙΘΙΟΠΩΝ αφοβον
ΜΕΜΝΟΝΑ — — —

Sed ad alia nunc pergendum est.

V. 1. — ἑλικωπιδος] Verba apud *Homerum* passim occurrentia, uti hodie moris est scribere, ἑλικωψ et ἑλικωπις constanter vertunt interpretes *nigros habens oculos*. Quamnam ii sibi finxerint horum verborum originem, equidem neutiquam divinare possum. Ea de re ipsi viderint. Interim vero compertum videor habere germanam eorum potestatem esse ϝελικωψ et ϝελικωπις, ac proinde
43 ad verbum *Homericum* ϝελισσω (vulgo ἑλισσω) tanquam fontem suum referri oportere; recteque adeo doctissimum *Graevium* ad *Hesiodi* Theogon. V. 16. ista adnotasse — „Ἑλικοβλεφαροι et ἑλικωπιδες „puellae Graecis dicuntur, *quae sunt mobili oculo-*„*rum petulantia*, ut *Petron.* loquitur; sive *quae habent*, ut idem dicit,

„ — *blandos oculos et* inquietos,
„ *Et quadam propria nota* loquaces.

Digitized by Google

„Qui hinc *Ovidio* dicuntur *arguti*. Aliter plerique „ſentiunt, et exponunt: *nigros-oculos-habentes*. „Sed ea vera eſt quam dixi huius vocis (accuratius „dixiſſet *harum vocum*) notio, quam facile pluri„bus confirmarem, niſi res ipſa loqueretur.“ Nos illam notionem ex vera verborum origine confirmare non ſumus gravati. Eamque in Verſione ex *Petronio* exprimendam curavimus.

V. 2. — αναπολιζομεν] „Αναπολουμεν, ſi cui „placet, retineat. Agnoſcit enim Scholiaſtes.“ *Editorr. Oxonn.* At enim nemini placere poterit, niſi cui quatuor temporibus tria aequalia videbuntur. Sed *agnoſcit*, ſi diis placet, *Scholiaſtes*. Nempe apud Scholiaſten iſta habentur: ἡ χαριτων αρουραν αναπολουμεν εις την Πυθω παριοντες. Mirum vero quod viri boni perrexerint: Παριοντες etiam, *ſi cui placet, retineat. Agnoſcit enim Scholiaſtes.*

V. 4. Ες ναον παροιχομενοι] Vidimus iam eruditos editores Scholiaſtae verbis nimium tribuentes. Nunc eosdem videre eſt illud quicquid eſt vitii contrario compenſatum euntes. Hic utique commiſerunt ut eiusdem Scholiaſtae interpretamento non ſatis tribuerint. Nempe apud *Pindarum*, prout hodie repraeſentatur, habemus Ες ναον ΠΡΟΣΟΙΧΟΜΕΝΟΙ, apud Scholiaſten autem εις την Πυθω ΠΑΡΙΟΝΤΕΣ. Veſtram vero, Critici, fidem! Scripſiſſetne, obſecro, Scholiaſtes ΠΑΡΙΟΝΤΕΣ, ſi apud Poetam legiſſet ΠΡΟΣΟΙΧΟΜΕΝΟΙ; an vero ΠΡΟΣΙΟΝΤΕΣ! Mihi profecto nulla haeret aqua, quin exemplar quo uſus ſit Scholiaſtes ΠΑΡΟΙΧΟΜΕΝΟΙ repraeſentaſſe cenſeam. Et prae hac quidem ſcriptura alteram plane ſordere fidenter pronunciare auſim. Immo etiam in altera praepoſitionum uſus ΠΡΟΣ-ΕΣ-Graeci ſermonis indoli adeo non congruit, ut ne ferendus quidem videatur. *Pindaricae* autem locutioni, prout a

Digitized by Google

nobis iam tandem inſtaurata eſt, gemellam plane apud *Ariſtophanem* non ſemel reperimus.

Nub. 850. — — — ταυτ εμαθες τα δεξια
ΕΙΣΩ ΠΑΡΕΛΘΩΝ — —

Equ. 505. — —, ΕΙΣ το θεατρον ΠΑΡΑΒΗΝΑΙ.

Acharn. 43. ΠΑΡΙΤ ΕΙΣ το προσθεν.

V. 13. Αξει παμφορῳ χεραδι τυπτομενος] Αξοι Edd. *Oxonn.* ex MS. uti videtur γ. Nempe cum ex omnibus codd. ſive ſcriptis ſive impreſſis ſolus ille pravam atque abſurdam lectionem repraeſentet, eam pro ſuo iudicio viri docti arripuere. In caeteris omnibus optime conſtat, quae hoc pacto violatur, modorum ratio: ουτε ανεμος αξει — απαγγελει δε.

45 Alterum cum aliis editoribus communiter peccarunt *Oxonienſes*, quod χεραδι ultima producta adhibuerint. Nec vero χερας χεραδος Graecis vel notum fuiſſe crediderim: quae enim hac ſuper re afferuntur, fidei videntur plane perditae. Scholiaſtes quidem ad *Hom.* ΙΛ. Φ. 319.

— — — ἀλις χεραδος περιχευσας
Μυρισιν — —

haec habet: „χεραδος] Της ὑπο ποταμων αθροιζο„μενης ψαμμου etc.“ Unde conſtat eum vocem χεραδος genitivum a recto χερας cepiſſe. Contra vero *Etymol. M.* χεραδος *Homericum* neutrum eſſe ſtatuit, *Pindarumque* χεραδει dativum uſurpaſſe teſtatur: „χεραδος Ιλιαδος Φ ὡς κιναδος, ουδετερον γαρ „εστι — και Πινδαρος την δοτικην ειπε, ΧΕΡΑΔΕΙ „ΣΠΟΔΕΩΝ.“ Multum abeſt, ut cum *Barneſio* exiſtimem Etymologum hunc, in quo verſamur *Pindari*, locum reſpexiſſe. Neque enim leve eſt discrimen inter σποδειων, quod laudat etymologus,

Digitized by Google

et τυπτομενος quod hic legitur. Commodius profecto hunc locum adducere potuiſſet; quippe illud *χεραδει σποδεων* rectene ſcribatur an potius *χεραδι* oporteat, ſileat neceſſe eſt verſus menſura, quae *χεραδει* hic ſcribendum eſſe clamat. Porro quod metri apud *Pindarum*, idem ſyntaxeos apud *Homerum* ratio confirmat. Etenim ne ſemel quidem apud hunc conſtruitur vox *ἁλις* cum genitivo. Accedit quo minus *χεραδος Homericum* ſit caſus genitivi, quod ſequatur in eadem ſententia vox *μυριον*, quae neque adverbium adhiberi nec cum 46
genitivo coniungi poteſt.

Denique illud *ανεμος χεραδι τυπτομενος*, quod cum vulgg. repraeſentat *Oxon.* quid obſecro portenti eſt? Exponunt quidem *ventus glarea perculſus.* Hoc vero quotusquisque intelligit? Alii *ventus colluvie tundens*, ac ſi *τυπτομενος* idem valere poſſit quod *τυπτων*: quam etiam in ſententiam utcunque abſurdam conceſſiſſe videtur Scholiaſtes: *ουτε ανεμοι ταις πνοαις* ΤΥΠΤΟΝΤΕΣ *και στρεφοντες τη πολυφορῳ χεραδι.* Monent editores *Oxonn.* in MS. *γ.* haberi *τυπτομενοι.* Cui verbo ſi unicam lineam ita adieceris, ut *τυπτομενον* evadat, nullus dubito quin germanam ſcripturam reſtitueris. Erit autem hoc verbum ad *τον* [*των ὑμνων θησαυρον*] referendum: *Τον ουτε ομβρος ουτε ανεμος αξει τυπτομενον χεραδει*: *Quem neque imber nec ventus rapiet glareae ictus-patientem.*

Ibid. *Φα-ει δε προσωπον εν καθαρῳ-νικαν-απαγγελει*] Vertunt editores *Oxonn. ſed luce quoad faciem in ſerena* conſtitutus. Nempe Scholiaſtae patientem nimis autem accommodarunt. Is utique monet ad orationem plenam extrinſecus aſſumendum eſſe *εχων*: *εξωθεν προσληπτεον το* ΕΧΩΝ, *ἱν ᾖ* ΕΧΩΝ *το προσωπον εν φωτι καθαρῳ.* Eandem etiam cantilenam canit *Benedictus.* Sane miror vi-

Digitized by Google

ros facetos non itidem operam navalſe ut lunam de coelo in auxilium deducerent. Tu vero, quisquis haec legis, illud προσωπον nominativum accipe, atque ad verbum απαγγελει refer: προσωπον
47 δε (του των ὑμνων θησαυρου) εν φαει καθαρῳ νικαν απαγγελει: *vultus autem* (hymnorum theſauri) *luce in pura victoriam praedicabit.* Vides opinor omnia pura iam in luce refulgentia, neque quidquam antehac deſiderari praeter interpretum iudicium.

V. 18. — εν πτυχαισιν απαγγελει] Editt. *Oxonn.* et Vulgg. εν πτυχαις απαγγελει. Quo pacto habetur ditrochaeus ἐν πτῠχαῖς ἄπ contra numerorum rationem pro epitrito ſecundo - ◡ - -. qua de re viri eruditi ουδε χρυ. *Schmidius* metro conſuluit legendo εξαγγελει. Nos a recepta lectione minus diſceſſimus.

V. 20. Αγεις εφημοσυναν ταν ποτ εν ορεσι.] Ita editt. pleraeque omnes. Nempe paeoni primo τᾶν πŏτ' ἔν ŏ reſpondet in caeteris ſtrophis et antiſtrophis quartus ◡ ◡ ◡ - Quod cum ferri poſſit, inſolentius licet factum ſit, nihil mutandum duximus. Maluit *Schmidius* τα ποτ εν ουρεσι. Non deerunt opinor quibus placebit, quod et mihi neutiquam displicet, ορεσι ταν ποτε. Nam vocula εν ſat commode abeſſe poteſt: ſicuti Il. N. 390.

την τ ουρεσι τεκτονες ανδρες.

V. 22. — ρας υἱον ορφανιζομενω] Vox υἱον priorem hic corripit. id quod etiam apud *Homerum* non ſemel factum videre eſt. *Schmidius* nulla neceſſitate adductus υἱ, hoc eſt, υἱα legit.

V. 36. — βοασε παιδα ὀν] Lectorem verſum
48 ult. adire iubent editt. *Oxonn.* Ubi monent quidem *Aret.* legiſſe τριτον πονον: ipſi tamen τρητον

Digitized by Google

in contextu repraesentant. Cui ut hic versus respondeat, βοασεν scriptum oportuit. Caeterum pro vulg. ὀν ut versus constaret, rescripsimus ὀν. id quod iuxta potestatem apud *Homerum* perpetuam enunciari volumus ωον.

V. 39. — κομιδαν πατρος εδο-] Habemus hic iambi loco πατρος vel pyrrhichium temporibus inaequalem, vel, qui nihilo magis ferendus est, trochaeum. Nos πατερος exhibendo temporum rationem integram servavimus. Sequente autem in versu voculae τε anteferendam censuimus, quae in *Benedicti* edit. reperitur, δε.

V. 43. Τα μεν παροικει.] Interpretes: *Atque haec quidem olim facta sunt.* Ad sententiam quidem rectissime. Verum hoc neutiquam valet verbum παροικει. Est enim temporis vel praesentis imperfecti *), vel praeteriti perfecti quod vulgo plusquamperfectum audit: adeoque vel *praeterierunt*, vel *praeterierant*, exponendum est. Atqui horum neutrum sensu aequipollet τῳ *olim facta sunt.* Aequipollet vero *praeterierunt*, cui respondet quod restituimus παρῳκεν. 49

*) „Quae de verbo παροικει dixi indicta esse velim. Accuratiori utique examine instituto comperi verbi οικω, si formam quidem spectes, praesentis infecti; eum tamen esse usum ut sensu aequipolleat Latino non iam *venio*, sed *veni*, sive *adsum*. Cáius rei exemplum exhibet primus Hecubae *Euripideae* versus,

ΗΚΩ νεκρων κευθμωνα και σκοτου πυλας
Λιπων — —

Veni sive *Adsum* etc. non cum interpretibus *Venio*, *I am coming:* hoc enim sententiam parum aptam efficit. Alterum porro et tertium ex eodem Poeta describam. Med. 932.

Αλλ ωντερ ουνεκ εις εμους ΗΚΕΙΣ λογους,
Τα μεν λελεκται, τωνδ [l. ΤΩΝΔ] εγω μνησθησομαι.

Digitized by Google

V. 47. — *αγει, αδικον ουτε*] Minus recte hic producitur syllaba *ει* sequente vocali. Nos vocalem *ουτ*, quae in recepta lectione subauditur, inseruimus. Sunt autem syllabae *ει ου* in scansione versus per crasin ita efferendae, ut in unam coeant.

Ibid. — *ουτε δ- πειροπλον ἡβαν*] Pro paeone primo - ∪ ∪ ⏑ hic repraesentant editt. *πειρὅπλὸν ἡ* vel epitritum tertium, vel certe choriambum. Quorum ille duobus temporibus, hic uno tempore veram mensuram exsuperat. Lectio nostra *ουϑ ὑπερ-ὁπλον ἡβαν* creticum *ὁπλὸν ἡ* paeoni primo *ισοχρονον* exhibet. Quae *Schmidio* adrisit, *ουτε ἡ-βαν ἡπροπλον δρεπων σοφαν*, praeterquam quod in vocula *ουτε*, *το ε* non eliditur, bis insuper peccat adversus ultimarum syllabarum rationem.

V. 49. — *αν δ εν μυχοισι*] Harum Syllabarum tempora -- ∪ - ⏑ epitriti quarti - - - ∪ loco occur-

Ubi interpretes ipsa orationis vi cogente: *Caeterum quorum causa mecum in colloquium* venisti, *ea partim quidem dicta sunt, partim vero dicentur.* Oresk. 86.

Συ δ ει μακαρια, μακαριος ϑ ὁ σος ποσις
ἹΗΚΕΤΟΝ εϕ ἡμας αϑλιως πεπραγοτας.

Ubi itidem interpretes: *Tu es beata, et tuus maritus beatus*, venistis *ad nos miserrimos.* Ii vero non satis fidi Συ δ ει μακαρια reddiderunt *Tu es beata.* Sensisse nimirum videntur *Tu vero es beata, et maritus tuus beatus, venistis* etc. orationem quam maxime impeditam constituere; ac proinde quo expeditior evaderet, vocalae δε notionem consulto praetermisisse. Sed ne sic quidem ferenda videntur Latina, nedum, in quibus δε reperitur, Graeca. Tu vero lege:

Συ δ ἡ μακαρια μακαριος ϑ ὁ σος ποσις
Ἡκετον —

Tu vero beata beatusque tuus maritus venistis — Ex hoc verbi simplicis ἡκω significatu colligo compositum παρἡκει apud *Pindarum* non incommode denotare *praeterierunt*, h. e. *olim facta sunt.*

Digitized by Google

runt, qui tamen uno tempore minor est. Legisset sane edit. *Oxonn.* pro sua ισοδυναμιας ratione, modo sibi constare voluissent, ἂν δ ἐν μὔχοῖς, ut epitritus tertius quarti, hoc est, ut iambus trochaei partes sustineret. Verum eruditis viris hic usu venit, ut ισοδυναμιαν neque aliorum nec suam observarint. Nos ἂν δἔ μὔχοῖσῖ scribendo secundam epitriti quarti longam in duas breves resolvimus. Caeterum ne quis forte existimet minus legitime abesse voculam εν, monere libet vocem μυχῳ ne semel quidem apud vel *Homerum* vel *Hesiodum* cum ista vocula coniungi. Apud *Pindarum* μυχῳ et μυχοις utroque modo construuntur.

Nem. VI. 44. Ταμιαν στεφανων ΜΥΧΩΙ Ἑλλαδος·
Pyth. VIII. 213. ΜΥΧΩΙ τ ΕΝ Μαραθωνος·
Olymp. X. 40. ΜΥΧΟΙΣ ἀμενον Αλιδος,
Nem. X. 78. — — Κορινθου τ ΕΝ ΜΥΧΟΙΣ.

Caeterum emendandum hic sese ultro offert corruptus apud *Hesiodum* locus. Extat autem Theogon. V. 1014. 51

Οι δη τοι μαλα τηλε μυχων νησων ἱερεων.

Qui quidem nullam interpretibus moram iniecit quin constructionis securi verterint: *Qui sane valde* procul in recessu *insularum sacrarum*. Verum enimvero ista τηλε μυχων adeo non *procul in recessu* valent, ut notione plane contraria significent *procul a recessibus*. Reponendum est ΜΥΧΩΙ νησων ἱερἀων. Cui lectioni respondet interpretum expositio.

Ibid. — ελελιχθον] Exponunt interpretes *terrae quassator*. Verum ea neutiquam est vera hujus verbi notio. Accuratius interpretaberis *terrae percussor*, iuxta istud *Virg.* Georgic. I. 12.

Digitized by Google

— — *tuque o, cui prima frementem*
Fudit equum magna tellus percussa *tridente.*

Nempe hic locus est *Pindarici* paraphrasis. Simili sensu adhibetur ελελιζομενα Pyth. I. 7. Nempe ad φορμιγξ refertur, cui nihil melius convenire potest, quam *percussa.* Legitur etiam Olymp. IX. 21. φορμιγγ ελελιζων *Citharam feriens.* Annon vero, dicet nonnemo, verbum ελελιζειν *quassare* apud ipsum Poetarum principem denotat? Nempe apud eum legimus Il. A. 530. μεγαν δ ελελιξεν Ολυμπον: atque inde apud *Virgilium*, *et totum nutu tremefecit Olympum.* At enim neque ελελιζειν, neque quidquam aliud exinde formatum abhibuisse *Homerum* 52 confirmare ausim. Germanam autem verbi supra scripti potestatem εωελιξεν statuo, a ωελισσω, *contorqueo*, *circumroto.* Unde *Homerica* dictio maius multo sonabit quam *Virgiliana.*

V. 51. Μαλα ἁδοντι νοῳ, Ποσειδαν, προσερχεται] Melius etiam ad sententiam *Schmidius* προσεχεται. Τιν προσεχεται, *Tibi adhaeret.* h. e. *Tui cultor est observantissimus.* Vulg. lectionem metricae leges respuunt. Caeterum pro ἁδοντι, scribendum est ἀδοντι, ωαδοντι; quo modo apud *Homerum* perpetuo enunciandum venit.

Pergamus porro ex reliqua, qua sumus instructi supellectile emendatrice, alios etiam nonnullos in *Pindaro* locos haud leviter iam olim corruptos instauratum ire.

Olymp. II. 154. — — Σοφος ὁ πολλα οἰδως φυᾳ.
Μαθοντες δε λαβροι
Παγγλωσσια, κορακες ὡς,
Ακραντα γαρυετον.]

Hunc ad locum monet Scholiastes alter ista μαθοντες γαρυετον adversus numerorum rationem pecca-

Digitized by Google

re. Recte. Neque enim audiendi sunt ii, in quibus *Barnesius*, perpetuus iste nugarum consarcinator, nomen profitetur suum, qui verbum duale ad nominativum circa res plures quam duas versantem legitime referri posse voluerunt. Video quidem *Eustathium* in istam etiam sententiam 53 concessisse. Sed neque apud eum nugas raro est invenire. Is utique huc facere existimavit illud *Homericum* Ιλ. Α. 566.

Μη νυ τοι ου χραισμωσιν, ὁσοι θεοι εις' εν Ολυμπῳ,
Ασσον ιονθ, ὁτε κεν τοι ἀαπτους χειρας εφειω.

At enim ibi vocem ιονθ, non iam, uti somniavit *Eustathius*, ιοντε, sed ιοντα accipi oportere abunde demonstravit doctiss. *Clarkius*. Hac autem super re quo efficacius motam dirimamus litem, quendam *Euripidae* locum, quo nihil disertius excogitari potest, libet describere. Is autem extat, Suppl. 142.

ΑΔ. Ελθοντε ΦΤΓΑΔΕ νυκτος εις εμας πυλας·
ΘΗ. Τις, και τις; ειπε· ΔΤΟ γαρ εξαυδᾳς ἁμα

AD. *Profecti* Φυγαδε *nocte ad meas portas:* TH. *Quis, et quis? effare: cum enim* Φυγαδε *dicis, de duobus simul loqueris.* Satis iam opinor de morbo quo laborat *Pindari* locus. De medicina nunc cogitandum est. Ea autem quo melius ministretur, afferenda sunt verba Scholiastae: ὁι Φυσει χρωμενοι λαμπροι· ὁι δε μαθοντες ακραντα ΓΑΡΤΕΙΝ ἡσσονες εισι των καθ ἁυτους ὁτι δηποτε μαθοντων και επισταμενων· το δε ΓΑΡΤΕΤΟΝ κακως. οὐδε γαρ επι δυικου βουλεται ἡ λεξις etc. Hinc luce clarius est olim circumferri duplicem huius loci lectionem, alteram quam probat scholiastes γαρυειν, vel quae ei aequipolleret; alteram quam damnat γαρυετον. Atque illam quidem nos, forma duntaxat in γαρὺεμεν mutata, omnino restituendam censemus. Eius

Digitized by Google

54 vero conſtructionem Scholiaſtes minus recte ordinavit: μαθοντες ακραντα γαρυειν etc. Nam vocem μαθοντες liquido conſtat opponi τοις πολλα ὁιδοσι φυα, ac proinde abſolute ſumendam eſſe iuxta interpretes. *diſcendo-rem-aſſecuti*, non autem ad γαρυεμεν referendam. Nos loci ſyntaxin ita conſtituimus, ut γαρυεμεν ad λαβροι referatur: Μαθοντες δε λαβροι [εισιν] ακραντα γαρυεμεν etc. Similiter autem dicta reperiuntur apud *Ariſtophanem* δεινος λεγειν, δεινος ἑυρειν, δεινη φαγειν, atque alia alibi quam plurima. Hanc etiam conſtructionem Latini cum plerique omnes, tum praecipue *Horatius* paſſim imitatus eſt. At enim, dicet forte nonnemo, quidni reponendum eſt ipſum illud, quod apud Scholiaſten habetur, γαρυειν, cum paeoni primo creticus temporibus aequipolleat? Reſpondemus neque creticum nec paeona primum huic loco convenire, ſed choriambum oportere, ut iſti και στεφανοις in 4ta αντιστροφη aliisque conſimilibus ſit ισοδυναμος. *Negandumne igitur eſt ultimae* της στροφης *ſyllabae quantitatem eſſe* αδιαφορον? Negandum vero. Quippe ſyllaba iſta ob pauſam της στροφης in fine neceſſariam pro longa ſemper eſt habenda.

VII. 109. Και ῥα μιν χωρας ακλαρωτον λιποντ' ἀγνον θεον.]

„*Ald.* et MSS. *Bodl. α.* et *Pal.* A. B. C. λιπον ἀγνον. „ſenſu quidem eodem manente, non metró.“ Ita Editt. *Oxonn.* Immo vero veſtrae lectionis ſenſus neque idem eſt nec ullus. Neque enim verbi
55 medii λιπεσθαι is eſt uſus, ut accuſativum poſt ſe patiatur: nec vero *relinquere* communiter cum activo λιπειν unquam ſignificat. Video quidem ab *Homeri* interpretibus hoc ſenſu non ſemel acceptum: ſed fruſtra ubique. Quin etiam Iſth. VIII. 125.

Digitized by Google

Τον μεν ουτε θανοντ' αοιδαι
Ελιποντ'. αλλα οι

Ibi vero si res postularet nullo negotio emendari posset, Ελιπον γ. uti et ουδε pro ουτε; nam illud sermonis Graeci ratio postulat. Verum ut istam Oeden *Pindaro* abiudicem inter alia me adducit, quod ibi vox Αιγινα media bis correpta verss. scil. 36. et 122. adhibeatur, cum tamen syllaba ista apud *Pindarum* 14 in locis, aliosque ubique poetas, producatur. Voci αγνος Aeoles nonnunquam adspirationem Vau praefetisse exinde colligo, quod Lacones, teste *Hesychio*, βαγιος scriberent: sive istud βαγιος concipiendum sit ϝαγιος, seu ubi Aeoles ϝ, ibi Lacones β adhiberent. Proinde rescribo λιπον ἀγνον h. e. ϝαγνον.

Pyth. I. 147. — — Αἱρεομαι
Παρ μεν Σαλαμινος Αθηναιων χαριν
Μισθον· εν Σπαρτᾳ δ ερεω]

Monent Editt. *Oxonn.* satis superque securi αἱ in verbo αἱρεομαι esse brevem syllabam. Quod tamen si res esse posset, de metricis plane legibus conclamatum foret. Nimis profecto certum est syllabam istam brevis locum occupare. Atque huic quidem incommodo ut subveniretur, *Schmidius* legit ἑλεομαι. Verum hoc pacto vir eruditus non 56
sine sermonis dispendio versui consuluit. Nam verbum istud non tam Graecum est quam Scythicum. Tu vero *Pindari* manum tandem agnosce: Αρεομαι etc. Nempe hoc futurum apud Ionas et Aeoles Attico ἀρουμαι respondebat, non secus atque φανεομαι, θανεομαι etc. τοις φανουμαι, θανουμαι, etc. Αρρυμαι autem quid valeat, docebunt subiecta *Sophoclis* loca: Oed. Tyr. 1247.

Ὁι ἐργ ακουσεσθ, οἱα δ εισοψεσθ, ὁσον δ
ΑΡΕΙΣΘΕ πενθος!

Digitized by Google

Oed. Col. 473.

— — τηδε μεν πολει μεγαν
Σωτηρ ΑΡΕΙΣΘΕ, τοις δ εμοις εχθροις πονους·

Si quodnam ad thema referendum sit hoc futurum scire gestias, sic colligas velim: δεικνυμι et αγνυμι in futurorum analogia aequipollent τοις δεικω et ἀγω; media autem δεικνυμι et ἀγνυμι, τοις δεικομαι et ἀγομοι; ac proinde futura ex iis formantur δειξω, ἀξω; δειξομαι, ἀξομαι. Consimiliter αρνυμαι idem futurum formare oportet, quod ab αρομαι flueret. Hoc autem non est apud Atticos nisi αρουμαι, cujus vicem, uti iam diximus atque in sectione proxime sequente uberius exponemus, apud Ionas et Aeoles αρεομαι supplebat. Eodem fonte derivatum αρηται apud *Homerum* cum μισθον itidem coniunctum legitur Il. XII. 435. — ἱνα παισιν αἑικεα ΜΙΣΘΟΝ ΑΡΗΤΑΙ. Illud autem αρεομαι μισθον iuxta laudata exempla interpretabe-
57 ris *consequar* sive *reportabo mercedem*, prae qua etiam sententia sordet quam unicam suppeditat lectio vulgata, *eligo mercedem*. Mitto ipsam loci constructionem αρεομαι μεν - ερεω δε - melius procedere.

Pyth. IV. 6. Ενθα ποτε χρυσεων
Διος αιητων παρεδρος]

„Αιετων commune habent plerique. *Ald.* vero „nobiscum legit." *Editt. Oxonn.* Versus nimirum fulciendi gratia vocabulum viri eruditi ex ultima barbarie accersendum iudicarunt. Ecquis enim unquam obsecro Graecus αιητος pro αιετος usurpatum patienter tulisset? Certissimum quidem est vulgatum αιετων, uti senserunt viri docti, metricae rationi plane adversari. Huic utique versui respondent.

Digitized by Google

αντ. α. σονος αγχμηταο ναυταις·
στρο. β. δεσιν ανσπασσαντες ἁμοις·
αντ. β. Ξενιον μαστευσε δουναι·
στρο. γ. Κριτον ἑυρησει γυναικων.
αντ. γ. Πυκιναν μητιν κλυοντες.

In his porro bis desideratur editorum *Oxonn.* aliorumque ακριβεια, qui ανσπασαντες et Ξενιον repraesentant. Cum autem neque αιητων sermonis indoles, nec vero αιετων metri ratio stare hic patiatur; cogitandum restat de altera aliqua lectione neque in orationis nec versus normam peccatura. Huiusmodi autem esse, quam nunc commendamus, lubens opinor fateberis: Διος ΟΡΝΙΧΩΝ παρεδρος. Sic Olymp. II. 159.

ΔΙΟΣ προς ΟΡΝΙΧΑ θειον.

Similiter *Virg.* Aen. I. 394.

Aetherea quos lapsa plaga Iovis ales *aperto* 58
Turbabat coelo — —

XII. 247.

Namque volans rubra fulvus Iovis ales *ab aethra.*

Ovid. Metam. VI. 517.

Deposuit nido leporem Iovis ales *in alto.*

Pari modo *Callimachus* cycnos appellat Μουσαων οϊνιθας. Hymn. in Del. 251.

ΜΟΥΣΑΩΝ ΟΡΝΙΘΕΣ, αοιδοτατοι πτετηνων.

Scripserat opinor aliquis alicuius codicis vel in margine, vel inter lineas, vocem αιετων tanquam interpretamentum του ΔΙΟΣ ΟΡΝΙΧΩΝ, non secus atque in scholiis των νεωτερων hodie legitur ad Olymp. II. 159. τον θειον ΟΡΝΙΧΑ του ΔΙΟΣ, ηγουν τον ΑΙΕΤΟΝ. Inde factum ut nescio quis syllabicae του ΟΡΝΙΧΩΝ quantitatis ignarus alterum istud αιετων infausta manu in contextum invexerit.

Digitized by Google

Nec vero Διος αιετος, ſive *Iovis aquila*, ſat commode appellari potuiſſe videtur, praeterquam unica illa quam Iovi adſidere veteres fingebant.

Pyth. IX. 193. Καρπον ανθησαντ αποδρεψαι εθελον]

Principio contra temporum ſyllabicorum rationem verbi αποδρεψαι ultima ſequente vocali producitur. Deinde autem ne ſermonis quidem integritati ſatis conſultum eſt. Ea utique verbum
59 medium αποδρεψασθαι poſtulat; quo modo apud *Heſiodum* Theogon. 30. legimus — δαφνης εριθηλεος οζον ΔΡΕΨΑΣΘΑΙ θηητον — Itaque utraque re coniurante omnino reſcribendum eſt ΑΠΟΔΡΕΨΑΣΘ εθελον. Atque ita quidem legiſſe videtur Scholiaſtes qui in loci expoſitione iſta habet: της γαρ εντιμου αυτης νεοτητος καρπον ΔΡΕΨΑΣΘΑΙ εβουλοντο.

Nemeon. I. 11. Αρχαι δε βεβληνται θεων
Κεινου συν ανδρος δαιμονιαις αρεταις]

Multum hic ſudarunt interpretes fruſtaque laborarunt. Neque enim ſententiam niſi ineptam extundere valuere. Conſtructionem ita ordinat Scholiaſtes: αι γαρ αρχαι ταις δαιμονιαις και θειαις αρεταις εκεινου του ανδρος εκ θεων βεβληνται. Quo pacto θεων βεβληνται aequipollet τῳ εκ θεων βεβληνται. Deinde redundat vocula συν. Utrumque contra Graeci ſermonis indolem. Aretius iſtum in modum: αρχαι [αγωνισματων] βεβληνται δαιμονιαις αρεταις θεων συν κεινου ανδρος. Haec vero quotusquisque obſecro vel intelligit? Unius non iam literae ſed lineolae additamentum quas turbas dedit! Eam tu viciſſim deme, ac lege θεωι ſive, uti hodie moris eſt ſcribere, θεῳ, ut conſtructio ſit αρχαι δε συν θεῳ βεβληνται δαιμονιαις κεινου ανδρος αρεταις. Συν θεῳ *deo favente:* Sic Nemeon. VIII. 28.

Digitized by Google

ΣΤΝ ΘΕΩΙ γαρ τοι φυτευθεις
Ολβος ανθρωποισι παρμονιωτερος.

Isth. IV. 6. Αἰσι Κλεωννυμιδαι θαλλοντες αιει
ΣΤΝ ΘΕΩΙ, ϛνατον διερχονται το βιου τελος.

Similiter apud *Homerum* συν δαιμονι legimus Il. Λ. 60 791.

Τις οἰδ ει κεν ὁι ΣΤΝ ΔΑΙΜΟΝΙ θυμον ορινας
Παρειπων; — —

Nec vero cuipiam displicere debet ista voculae συν utcunque insolens collocatio, quippe quam ni ad θεῳ referendam accipias nulla exoritura est sententia, ac proinde nullus est ambiguitati locus. Alioqui versus initium transpositis duabus vocibus constitui posset, Συν κεινου ανδρος. Quo pacto haberetur θεῳ συν pro συν θεῳ: cuiusmodi exempla passim extant. Sed *Pindari* opinor auribus alterum illud magis placuit.

Eadem itidem emendatione restituenda venit germana alterius loci forma.

Pyth. IV. 461. — Ενθεν δ υμμι Λατοιδας επορεν Λιβυας πεδιον
Συν θεων τιμαις οφελλειν, αστυ χουσοθρονου
Διανεμειν θειον Κυρανας]

Quem sic interpretantur *H. Stephanus*, *Benedictus*, aliique: *Inde vobis Latoides dedit Libyae campum eum deorum honoribus augere, urbem divinam aureothrono-insidentis Cyrenes gubernare.* Et recte quidem, quod ad veram verborum notionem. Atqui scire impense velim quid sit *Libyae campum augere. Arctos*, credo, *continentis limites latius extendere.* Videtur quidem hoc editoribus *Oxonn.*

Digitized by Google

61 uti oportuit diſplicuiſſe. Atque ii proinde pro *augere*, vagae notionis verbum *excolere* eo opinor conſilio adhibuere, ut alio ſenſu ad *Libyae campum*, alio ad *deorum honores* referretur. Verum in eo minus feliciter rem miniſtrarunt, quod verbum Graecum οφελλειν diverſorum itidem ſenſuum non ſit capax, ſed *augere*, vel quod tantumdem ſit, unice denotet. Tu vero iterum pro ΘΕΩΝ lege ΘΕΩΙ, ac mecum interpretare: *Libyae campum*, *deo* [etiam κατ εξοχην, h. e. deorum ſummo] *favente*, *honoribus augere*. Ecce autem ſimillimam apud *Homerum* locutionem:

Il. A. 509. — — — οφρ αν Αχαιοὶ
Τἰον εμον τἰσωσιν, ΟΦΕΛΛΩΣΙΝ τε ἑ,
ΤΙΜΗΙ.

Similiter etiam Latini dicebant *honore aliquem augere*, uti ex *Stephani* theſauro liquet. Nec vero haec emendatio ſola rationis vi, ſed Scholiaſtae etiam auctoritate nititur: Εντευθεν δε, φησιν, ex της Θηρας τῳ σῳ γενει, Αρκεσιλα, ὁ Απολλων χρησμοις και μαντειαις δεδωκε συν ΘΕΩΙ, το της Λιβυης πεδιον τιμαις αυξειν το θειον πολισμα, και διοικειν, της τιμιον εχουσης θρονον Κυρηνης. Hunc utique in modum Scholiaſtae verba a viris eruditis ordinantur ac diſtinguuntur. Ex quibus tamen ita ordinatis fruſtra plane erit qui ſententiam vel commodam vel ullam elicere ſataget. Tu vero tandem voculam και ad priſtinam ſedem revoces, locum autem ſic diſtinguas velim: το της Λιβυης πεδιον τιμαις αυξειν, και το θειον πολισμα διοικειν της τιμιον εχουσης θρονον Κυρηνης. Caete-
62 rum ſi cui forte diſpliceat, quod et non immerito fieri poſſit, ασυνδετος iſta oratio — πεδιον τιμας οφελλειν, αστυ διανεμειν — ei pro αστυ non incommode legere licebit καστυ, h. e. και αστυ. Nam

Digitized by Google

similis apud *Pindarum* crasis Olymp. III. ult. in κασοφοις conspicitur.

Nem. V. 17. Ταν ποτ ευανδρον τε και ναυσι κλυταν θεσσαντο — —]

Pro voce nihili θεσσαντο reponendum est ἑσσαντο; auctore ipso *Pindaro* Pyth. IV. 363.

— — Ποσειδαωνος ΕΣΣΑΝΤ εναλιου τεμενος.

Utrobique certe scribere oportet vel ἑσσαντο vel cum Atheniensibus ἑισαντο. Corrige obiter *Euripiden* Hippol. 31.

— ναον Κυπριδος ΕΓΚΑΘΕΙΣΑΤΟ,

Ubi vulgo itidem habetur vox nihili ἐγκαθισατο. Sed *Hesychium* nimirum laudant editores *Oxonn.* Θεσσαντο] εκαθισαν. uti et *Pind.* Lex. „pro εθη„καντο vel εθεντο. a θεω, θεσω, θεσσω, εθεσσαμην." Lexici *Pindarici* ineptias nihil moror. *Hesychium* quod attinet, monere libet elementum Θ verbi initio non hic solum perperam praefici, sed alibi etiam ubi sic scriptum legimus: Θεασατο] Ενεδυσατο. Pro Θεασατο, quod non nisi a θεαομαι vel tyronibus familiari profluere potest, reponendum est εἑσατο, vel quod apud *Homerum* non semel legitur, εἑσσατο, a verbo ἐννυμι formatum, ac proinde τῳ ενεδυσατο notione ισοδυναμον. Quinetiam pro Θεσσαντο apud *Hesychium* concipi oportere ἑσσαντο, vel certe εἑσσανος sive εἑσαντο, argumentorum mille instar erit alterum istud interpretamentum ενεδυσαντα Nempe apud eundem *Hesychium* leguntur Ἐσσαμενος. ενδυσαμενος. Ἐσσασθαι. περιβαλεσθαι. Ἐσσεν. ενεδυσεν. Ἐσσο. ενεδυσο. leg. cum Cl. *Bentleio* ad *Callim.* H. in Cer. v. 48. ενεδυσω: qui etiam monuit ενεδυσαντο, uti et alterum εκαθισαν, apud *Hesychium* interpretamentum esse

Digitized by Google

verbi non iam *θεσσαντο* sed *ἐσσαντο*. Est autem *ἐσσαντο*, in sermone *Homerico ἐσσαντο*, idem quod *εἐσσαντο*, dempto duntaxat augmento. Caeterum ista *ἐννυμι*, *εἐσσατο*, *ἔσσαντο* enunciata sunt *ϝεννυμι*, *ϝεσσατο*, *ϝεσσαντο*. Nunc vides quo tandem recidat portentum istud in *Homeri* editt. conspiciendum *ἑσσατο*. Locus denique quem sic cum editt. repraesentat Cl. *Bentleius*,

Αυταρ επει ῥ ἑσσαντο — —

concipiendus est vel, *Αυταρ επει ῥ ϝεσσαντο* vel eliminata vocula *ρα*, *Αυταρ επει ϝεσσαντο —*

Isthm. II. 32. *Τον Νικομαχος κατα καιρον Νωμε πασαις ἀνιαις.*]

„*Νωμα* editt. quaedam. *Νωμα* ed. *Steph. Regebat.* „Nos cum *Schmidio* legimus *Νωμε* pro *νενωμε* „Praet. Med. *χειρα omnibus habenis* distribuit, *i. e.* „*seorsum et distincte applicuit, et quidem tempestive,* „*nunc has nunc illas tractando*“ editt. *Oxonn.* At enim istud quod commentus est *Schmidius νενωμε*, nedum *νωμε*, neque usquam extat nec ulla analogia formari potest. Hoc primum. Deinde ut 64 *νεμωμε* fuerit praet. quod vocant medium, at sensu tamen activo perperam adhibetur. Tertio, ut sensu activo legitime adhiberi possit, ne ipsum quidem tempus recte se habet. Tempus utique non iam revera praeteritum est, sed praesens perfectum. valet autem unice ipsum *νενωμηκε he has distributed*, id quod tamen huic orationi parum convenit. oportet vero *αριστος he distributed.* Hoc autem praefinito denotat, quod et nullus dubito quin a *Pindari* manu fuerit, *Νειμε*, aor. 1. a *νεμω* formatus. Il. III. 274.

Κηρυκες Τρωὼν και Αχαιὼν NEIMAN *αριστοις.*

Digitized by Google

IX. 216. Πατροκλος μεν σιτον ἑλων επε NEIME
τραπεζῃ
Καλοις εν κανεοισιν· αταρ κρεα NEIMEN
Αχιλλευς.

Proximum, quod in *Pindaro* ſtrictim hic percurrendum inſtituimus, circa pedum ισοχρονιαν ſive ισοδυναμιαν; quam commenti ſunt editores *Oxonienſes*, verſabitur. Ac videntur quidem viri eruditi tota via erraſſe, qui pedes in univerſum ισοχρονους ſive ισοδυναμους ſtatuerint, quorum tota quantitas ſit aequalis. Contra enim mihi perſuaſum eſt illos duntaxat pedes a veteribus tanquam ισοχρονους haberi ſolitos, qui in ſingulas itidem partes temporibus aequales ſecari poſſent, ita ſcilicet ut ſingulis longis vel ſingulae itidem longae, vel certe binae breves reſponderent. En tibi pedum exempla cum ισοχρονων tum ανισοχρονων:

A		B		C
Iambus ⏑ –	Trochaeus –	⏑ Spondeus –	–	65
Tribrachys ⏑ ⏑ ⏑	Tribrachys ⏑ ⏑ ⏑	⏑ Dactylus –	⏑ ⏑	
		Anapaeſtus ⏑ ⏑	–	

D		E	
Trochaeus –	⏑	Spondeus	– –
Iambus ⏑	–	Amphibrachys	⏑ – ⏑ / ⏑ – ⏑

Habes utique linearum ſecantium A, B, et C utravis ex parte tempora non niſi aequalia, reliquarum vero D et E non niſi inaequalia. Percipis iam rationem decantati illius, Ὁ τροχαιος αντιπαθει τῳ ιαμβῳ, ſive ob quam in verſu trochaico iambus, in iambico viciſſim trochaeus nusquam locum habeat. Quae quidem, utcunque ſimplex ſit, criticos tamen omnes videtur fefelliſſe. Hinc etiam ratio eluceſcit, cur amphibrachyn ſpondeo, adeoque dactylo et anapaeſto, pariter αντιπαθειν videre ſit; ſive cur pes iſte in verſu neque anapae-

Digitized by Google

ſtico, neque trochaico, nec deinde iambico conſpiciatur. Cuius tamen rei non ſolum rationem a nemine occupatam, ſed et ne ipſam quidem rem obſervatam memini. Eſt utique luce clarius, ſi *totam* pedum quantitatem ſpectes, trochaeo iambum, ſpondeo adeoque dactylo etiam atque anapaeſto amphibrachyn eſſe *ισοδυναμον*.

Obſervatae *της* inter iambum et trochaeum *αντιπαθειας* rationem tentaviſſe quidem ſed parum aſſecutum eſſe video, multum licet in re metrica, *Ioannem King*, dramatum aliquot *Euripideorum* 66 editorem. „Quaeri (inquit) forſitan poteſt, cum „in temporum paritate tanti ſint poetae, cur tro„chaeus iambo temporibus par ex carmine iambi„co nihilo minus perpetuo excludatur. Id autem „fieri videtur duabus de cauſis. Primo ipſa ſyl„labarum diſpoſitio et rei muſicae neceſſitas repu„gnat.“ — Profecto ſi hic ſubſtitiſſet vir eruditus, haud ſcio annon videri poſſet id ipſum voluiſſe quod nos iam monuimus. Verum hactenus felicia parum feliciter pergit explicare. „Iam„bus initio celer in ultimo ſubſiſtit; trochaeus „e contra primo ſtat, mox impetu fertur: hic „inſtar rotae volubilior, ille tardior firmiorque: „hic ab alto deſcendit, ille ex humili inſurgit: „in omnibus denique ſunt diſſimillimi; adeo ut „facete Hephaeſtion, *Τροχαιος αντιπαθει τω ιαμβω*. „Secundo verſum ſibi proprium conſtituit etiam „trochaeus; et ambo diverſis licet in locis eos„dem adſciſcunt pedes: iam vero ſi verſus iam„bicus trochaeos, recepiſſet; ſi trochaicus iam„bos: qui alter ab altero dignoſci potuiſſet? „Nonne tanta confuſio facta eſſet, quanta fieri „poteſt maxima.“ Haec ille. Iuxta eam quam primo inſtituit vir eruditus rationem, facile conſtabit dactylo non minus anapaeſtum, quam trochaeo iambum *αντιπαθειν* oportuiſſe. Quid enim?

Digitized by Google

Anapaeſtus initio celer in ultimo ſubſiſtit; dactylus contra primo ſtat, mox impetu fertur: hic inſtar rotae volubilior; ille tardior firmiorque; hic 67
ex alto deſcendit, ille ex humili inſurgit. Quae tamen omnia non ſatis fuiſſe cur dactylo anapaeſtus αντιπαθει, exinde liquido conſtat, quod verſus anapaeſticus dactylum non minus quam ſpondeum commodus ac patiens receperit. Quae ſecundo a viro erudito allata ſunt naturalem inter iambum et trochaeum αντιπαθειαν nihilo magis attingunt, quam fabula, quod aiunt, de *Remo* et *Romulo*. Nec vero ſi vel per ſe ſpectetur, recte ſe habet viri eruditi argumentatio. Facile enim ab invicem dignoſci potuiſſent verſus iambicus et trochaicus, ſi vel hic iambos, vel ille trochaeos excluſiſſet. Utrumque vero ad commodum ſatis discrimen neutiquam fuit neceſſarium. Eccui enim obſecro non in proclivi eſt inter verſum dactylicum, cuiusmodi eſt heroicus, et anapaeſticum dignoſcere? Atqui verſus anapaeſticus dactylum neutiquam excludit.

Terentianum p. 84. ex emendatione noſtra ſic disputantem reperimus:

Quid? non trochaeus temporum eſt aeque trium?
Eſt: ſed trochaeo longa prior eſt ſyllaba,
Brevis autem iambo: longa poſt: cui non poteſt
Longam trochaeus ſubdere et brevem ſuas,
Brevi ſequente; quid ſit hoc ionicum.
En cur iambo non trochaeus ſerviat.

Eſto vero ionicum: quid tum poſtea? Si in verſu 68
anapaeſtico vel ſpondeo vel anapaeſto dactylum ſubiungas, ionicum itidem απο μειζονος; ſi dactylo ſpondeum, ionicum απ ελασσονος habebis. Idcircone vero vel dactylus vel ſpondeus ex metro anapaeſtico erit excludendus? Immo etiam in ipſo verſu iambico legitime venit utriusque generis ionicus. Alterum utique videre eſt, quoties

Digitized by Google

vel iambum dactylus, vel ſpondeum tribrachys; alterum quoties tribrachyn (ut alios caſus omittam) ſpondeus excipiat.

Δουλον γενεσθαι παραφρονουντος δεσποτου.
Κρατειν ὁ δαιμων αλλα τον ευνημενον.
Κρατειν ὁ δαιμων αλλα τὸν ἐῶνημενον.

Et iam quidem nobis videmur editorum *Oxonienſium* ισοχρονια, quam tamen ii rem unicam fere agunt, nervos penitus omnes incidiſſe.

Coronidis loco ultimae Olympionicωn Oedes, quae αμετρος a multis iam ſaeculis circumfertur, rationem metricam inſtaurare aggrediar.

1. - - ⏑ - ⏑ ⏑ - ⏑ - ⏑
2. - ⏑ - ⏑ ⏑ - ⏑ - ⏑ - -
3. - ⏑ ⏑ - ⏑ - ⏑ - ⏑ ⏑ - -
4. ⏑ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ -
5. ⏑ - ⏑ - ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - ⏑ -
6. - ⏑ ⏑ - ⏑ -
7. ⏑ - - - ⏑ - - - ⏑ ⏑ -
8. ⏑ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - - ⏑ ⏑
9. - ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - ⏑ - ⏑ ⏑
10. - - - ⏑ - ⏑ ⏑ -
11. - - ⏑ - ⏑ -
12. - ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ -
13. - ⏑ - ⏑ - ⏑ - -
14. ⏑ ⏑ - - - ⏑ - ⏑ -
15. - ⏑ - - ⏑ ⏑ - ⏑ -
16. - - ⏑ ⏑ - - - ⏑ ⏑ -
17. - ⏑ ⏑ - ⏑ - ⏑ - ⏑
18. ⏑ - ⏑ - ⏑ - -

ΣΤΡΟΦΗ.

69

1. Καφησιων ὑδατων λαχοισαι,
2. Αιτε ναιετε καλλιπωλον ἑδραν,
3. Ω λιπαρας αοιδιμοι βασιλειαι
4. Χαριτες Ορχομενου,
5. Παλαιγονιων Μινυαν επισκοποι,
6. Κλυτ, επει ευχομαι·
7. Συν ὑμιν γαρ, θεαι, τα τε τερπνα τα τε
8. Γλυκεα παντα βροτοις γινεται·
9. Ει σοφος, ει καλος, ει τις αγλαος
10. Ανηρ· ουτε γαρ χαριτων
11. Σεμναν ατερ θεοι
12. Κοιφανεοντι χορους,

Digitized by Google

13. Ουτε δαιτας, αλλα παντων
14. Ταμιαι εργων εν ουρανῳ,
15. Χρυσοτοξον θεμεναι καλους
16. Παρ Πυθιον Απολλωνα θρονους,
17. Δεναον σεβοντι πατρος
18. Ολυμπιοιο τιμαν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

1. Ω ποτνι Αγλαϊα, Φιλησι-
2. μολπε τ Ευφροσυνα, θεων κρατιστου
3. Παιδες, επακοοι γενεσθε· Θιλεια τ
4. Ερασιμολπε, ἰδοι-
5. σα τονδε κωμον επ ευμενει τυχᾳ
6. Κουφα βιβωντα, Λυ-
7. διῳ γαρ τ εν τροπῳ Ασωπικον, εν
8. Τε μελεταισιν αειδων μολον·
9. Ουνεκ Ολυμπιονικος ἁ Μινυ- 70
10. εια σευ ἑκατι· μελαν-
11. τειχεα νυν ες δομον
12. Φερσεφονας ἰθι, ἀ-
13. χοι πατρι κλυταν φεροις αγ-
14. γελιαν, Κλεοδαμον εὐφρ ἰδοισα,
15. Τἰον εἰπῃς, ὁτι οἱ νεαν,
16. Κολποισι παρ ευδοξοιο Πισας,
17. Εστεφανωσε κυδιμων α-
18. εθλων πτεροισι χαιταν.

Haec quicunque cum vulgata lectione contulerit, adeoque quam leviter hic ab ea discessum sit, accurate perspexerit; nullus opinor dubitabit, quin haec etiam Oede non secus atque caeterae a Poetae manu, si non eo ipso quo nos reinximus, at aliquo certe modo ἐμμετρος prodierit.

Digitized by Google

SECT. III.

EMENDATIONES IN CALLIMACHUM etc.

73 ## SECT. III.

Vera ſermonis Graeci enunciatio. Futurorum Atticorum ab Ionicis variantium analogia et conſilium. Diverſus Modorum ſubiunctivi et optativi uſus. Errores a nupero Callimachi editore in ſyllabica quarundam vocum quantitate admiſſi. Emendationes in Callimachum.

Argumentum in quo illuſtrando ſumus verſaturi a viro erudito iam antea tractatum videmus, qui noviſſimam *Callimachi* editionem procuravit. Is utique, viri cum nobilitate tum eruditione praeſtantis hortatu, *de Graecae linguae pronunciatione*, ſecundumne quantitatem ſyllabicam an accentuum rationem melius procedat, diſſerendum quidem in ſe recepit; ſed re tamen vera non tam diſſeruit, quam declamavit. Nec vero in hac Sparta adornanda vir eruditus usque adeo felicem operam collocavit, quin nobis etiam nonnulla, atque ea fortaſſis praecipua, reliquerit occupanda. Quo alacrius autem ſymbolam qualemcunque noſtram conferamus, facit cum ſummi illius Nobilitatis Anglicanae decoris, quae apud nos eadem hodie eſt quae et heri fuit, apud alios utcun-

Digitized by Google

que iam minor auctoritas; tum etiam quod diu lateque grassata accentuum barbaries e ludo quodam celeberrimo, *Etonensem* dico, iam olim exulaverit.

Dionysium Halicarnassensem in tractatu accura- 74
tissimo περι της των ονοματων συνθεσεως instituto videre est istud ex *Thucydide* describentem: Οἱ μεν πολλοι των ενθαδε ηδη ειρηκοτων επαινουσι τον προσθεντα τῳ νομῳ τον λογον τονδε, ὡς καλον επι τοις εκ των πολεμιων ἁπτομενοις αγορευεσθαι κυτον. Deinde autem loci descripti membra ad syllabicam quantitatem singula exigit, docetque magnificam orationis structuram ex pedum ratione ac valore potissimum pendere. Pari modo alterum ex Platone locum, ac tertium ex *Demosthene* laudat expenditque. Hinc liquido constat ipsos Graecos sermonem non minus pedestrem quam versibus concluſum iuxta syllabarum tempora pronunciare solitos. Atqui dicendumne est, o boni accentuum fautores, rectae rationi consentaneum esse ut hodie pronunciandi regulas ab ipsis Graecis servatas non iam commodi amplectamur, sed asperna- bundi conculcemus? Quidni pergatis obsecro, atque hominem insanire statuatis, qui linguam Gallicam efferat iuxta pronunciandi rationem apud ipsos Gallos obtinentem? Porro autem locis ex *Thucydide*, *Platone*, et *Demosthene* laudatis alium contra πονηρου κομματος subiungit *Dionysius* ex *Hegesia Sophista* petitum; monetque την των φλυαρημματων ταπεινοτητα in eo observatam in erubescenda numerorum vilitate, si non omnino, at certe maximam partem consistere. Age igitur; syllabicas verborum quantitates, prout a *Dionysio* designantur, apud *Thucydiden* habemus, ενθάδε, ειρηκότων, πωλέμων, ἁπτομένοις, αγορευέσθαι, *etc.* accentuum contra ratio venditat ενθᾶδε, ειρηκό- 75
των, πολεμῶν, ἁπτομένοις, αγορευεσθαι, *etc.* Apud

Digitized by Google

Hegesiam syllabarum quantitas exhibet, πολεμῖων, κρατησᾶσιν, εγνῶστο, συγκᾰμφθεις, θωρᾰκος, καιριωτᾰτην, πολῦσᾰρκον: accentuum contra patroni enunciant, πολεμῖων, κρατησᾶσιν, εγνῶστο, σῦγκᾰμφθεῖς, θωρᾰκος, καιριωτᾰτην, πολῦσᾰρκον. Vides hoc pacto in utroque scriptore numerorum naturam ac valorem magna ex parte inverti; χρυσέα in χαλκεια, ac vicissim χαλκεια in χρυσεα migrare. At enim, o boni, rectamne obsecro rationem sapere videtur, ut usque adeo deprimatur accuratissimus *Thucydides*, usque adeo evehatur nugacissimus *Hegesias*? Quin pergatis itidem coronam capiti *Virgiliano* iam diu haerentem detrahere, ac *Baviano* imponere? Quid enim tantum in vos committere potuere vel Graeci prae Latinis, vel solutae orationis scriptores prae poetis?

Sed miram, si diis placet, accentibus virtutem ineſſe comminiscuntur barbariei plusquam Scythicae fautores: nempe non nisi eorum ope determinari posse ambiguam quarundam vocum notionem; βασιλεια ne, verbi gratia, *regnum*, an vero *reginam* denotet. Ac doctissimo quidem *Rollino*, quanquam in pronunciando syllabarum rationem servari voluerit, accentus tamen, ob istum scilicet usum, retinendi videbantur. At enim, ut iste, quem ostentant, usus paucis in vocabulis revera obtineat; ideone obsecro dicendum est immensum caeterorum numerum accentibus etiam
76 notari oportere? Verum enimvero usus ille toties decantatus merum est insomnium ex porta eburnea profectum. Si utique ullus revera habeatur, vel editorem vel lectorem spectet necesse est: Atqui scire velim, quo tandem editor criterio dignoscere possit scribine oporteat βασίλεια, an vero βασιλεία. *Ipsa contextus indoles atque orationis filum vocis notionem indicabit; haec autem ac-*

Digitized by Google

centus ſedem determinabit. Rurſus: Undenam lectori innoteſcere poterit rectene ſcribatur βασίλεια, an per editoris vel imperitiam vel incuriam; ac proinde βασιλεία, et vice verſa, oporteat? *Ex orationis filo patebit vera verbi notio; atque hinc determinabitur accentus ſedes.* Suaviſſimi argutatores! Verbi notionem accentus ſedes, accentus autem ſedem verbi notio viciſſim determinat! Ni hoc ſit in circulo, quod aiunt, disputare, quid tandem eſſe poterit?

Διόριστικου, quam crepant, accentuum virtutis quidam in quem forte incidi grammaticus, qui et librum ſuum doctiſſimo *Clarkio* examinandum commiſiſſe ſe profitetur, exemplum venditat futurum ſecundum formae optativae τυποῖμι, et aoriſtum τύποιμι. Quae vero de βασίλεια et βασιλεία iam diximus, de hoc itidem, uti et de alio quocunque exemplo, ſi res poſtularet, dici poſſent. Verum enimvero, pace grammaticorum, in me praeſtandum recipio futurum ſecundum formae vel activae vel mediae in Graeco ſermone nusquam reperiri. Τυπω non eſt niſi aoriſti ſubiunctivi, nec vero τυποιμι niſi aoriſti optativi exemplum. Τυπουμαι, τυπεισθαι, τυπουμενος, et ſimilia non niſi in grammaticorum ſcriptis et cerebellis locum usquam habent. Huiusmodi autem 77 inſomniis ortum dediſſe videtur futurorum, quod in dialectis Ionica atque Attica obtinet, discrimen. Horum natura atque analogia cum non ſolum grammaticos, ſed univerſam etiam, quantum ſciam, criticorum gentem fefellerit; in ea mihi videor exponenda operae aliquantulum haud inutiliter conlocaturus.

Ionica, a quibus Attica discedunt, futura formam activam terminant in ἄσιω, εσω, ειω, ἰσω, et οσω; mediam autem in ἄσομαι, εσομαι, εομαι, ἰσομαι et

Digitized by Google

οσομαι. Atque haec quidem quam dicturi sumus variatio non nisi post syllabam brevem, praeterquam in ἴσω et ἴσομαι, servatur. Pro ἄσω, εσω, εω, et οσω, Attici scribunt ω; pro ἄσομαι, ωμαι; pro εσομαι, εομαι, et οσομαι, ουμαι; pro ἴσω denique et ἴσομαι, ιω et ιουμαι. Verbi gratia: pro Ionicis ελασω, στορεσω, φανεω, αροσω, Attice dicuntur ελω, στορω, φανω, αρω; pro κολασομαι, κολωμαι; pro καλεσομαι, φανεσομαι, ομοσομαι, καλουμαι, φανουμαι, ομουμαι; pro βασανισω denique et αγωνισομαι, βασανιω, et αγωνιουμαι. Quod Iones καθεσομαι, id Athenienses forma singulari καθεδουμαι scribebant. At χορτασω, αινεσω, ἁρμοσω, ἁρπασομαι, αιδεσομαι, ἁρμοσομαι utrique genti erant communia.

Ex dictis facile constabit frustra esse Cl. *Kustero*, qui ad *Aristophanis* Plut. 65. ista adnotavit: — „απο σ ολω] Απολω pro απολεσω: praesens pro „futuro, quod Atticis est frequentissimum. Sic „δρω Comicus noster dixit pro δρασω infra in Plut. 78 „V. 222. καλω pro καλεσω, in Nub. V. 632. εξελω „pro εξελασω, in eadem fabula V. 123. Scio qui„dem alios dicere haec esse futura contracta, sed „illi fruantur suo sensu.“ Fruentur sane, si me satis audient, quantum certe ad απολω, καλω, et εξελω attinet. Neque enim vel απολω, vel εξελω, vel ὁμοειδες quodcunque praesenti notione unquam adhibetur. Καλω quidem apud Atticos Ionico modo praesenti καλεω, modo futuro καλεσω respondet. At δρω neque futurum est quod volunt plerique contractum, nec vero quod Vir Cl. praesens indic. futuri loco usurpatum; sed formae subiunctivae quae temporis futuri vi quodammodo non raro gaudet, vel potius significatu proprio ad ἱνα, sive χρη ἱνα, subauditum refertur. Similis est usus verbi ποιω Plut. 1198. Εγω δε τι ΠΟΙΩ; id quod tantundem est quod Anglice di-

Digitized by Google

cimus, *But what must I do?* Similis itidem του ΣΙΩΠΩ Ran. 1165. ubi de *Euripide Aeschylus: Εγω σιωπω τῳδε γ; Must I hold my tongue for this coxcomb?* Atque hinc quidem mihi suggeritur alter etiam locus iam olim insigniter corruptus, ubi idem verbum similiter usurpatum legitur. Ei autem in transcursu medicam manum libet admovere.

Lysistr. 530.

Σιγ ω καταρατε. ΠΡ. ΣΙΩΠΩ γω; ΛΥ. Και ταυτα καλυμματα φερε
Περι την κεφαλην. ΠΡ. Μη νυν ζωην. ΛΥ. Αλλ' ει τουτ εμποδιον σοι,
Παρ εμου τουτι το καλυμμα λαβων 79
Εχε και περιθου περι την κεφαλην,
Κατα σιωπα.

In versu primo Musis invitis producitur prior syllaba verbi φερε. Quod qui legitime fieri posse contendunt, eos nihil morandos censeo. Atqui ne forte arripiant quod apud *Athenaeum* occurrit pag. 408.

Και δε δεδειπνηκασιν αι γυναικες, αλλα φερειν
Ωρα στιν ηδη τας τραπεζας, ειτα παρακορησαι.

Monemus ibi legi oportere, postulante cum versus tum sermonis indole, αλλ αφαιρειν. Altero nomine vitiosus est *Aristophanis* locus, quod absque articulo dicatur ταυτα καλυμματα. Exigit enim comici perinde atque pedestris sermonis ratio ταυτα τα καλυμματα. Sic in versu tertio habemus τουτι το καλυμμα. Tertio prava est locutio φερε περι την κεφαλην: neque enim is est apud Atticos usus verbi φερειν, sed φορειν. Scire denique velim quid interfit quod ad sensum attineat inter ταυτα καλυμματα φερε περι την κεφαλην, et quod mox sequitur παρ εμου τουτι το καλυμμα λα-

Digitized by Google

βων εχε και περιθου περι την κεφαλην. Nam ſi nihil ſit discriminis, verba intercedentia αλλ ει τουτ εμποδιον σοι adeo importuna ſunt atque inepta ut nihil ſupra. Percommode profecto accidit quod Scholiaſtes lectionem iſtam conſervarit και ταυτα καλυμμα Φορουσῃ. Vox utique Φορουσῃ, quanquam ipſa quidem ſit nihili, a vera tamen ſcriptura uno duntaxat puncto discedit; hanc autem ſic tandem reſtituo, Φορουσῃ. Eſt autem loci ſententia hoc pacto non ſolum integra atque aptiſſima, ſed et perquam faceta. Quam Anglice ideo potius declarandam ſtatuimus, quod ſermo noſter, uti fert fortuna, multo commodior ſit quam Latinus.

Σιγ ω καταρατε. ΠΡ. ΣΙΩΠΩ γω; ΛΥ. Και ταυτα καλυμμα ΦΟΡΟΥΣΗΙ. κ. τ, λ.

LYS. *Hold your tongue, ſirrah.* PRO. *Muſt I hold my tongue?* LYS. And that too for one that wears a Cap. PRO. *Let me die ſooner.* LYS. *Well, well, if that be the only obſtacle, here, take my Cap and put it on, and then hold your tongue. — Take my petticoats too, and my work baſket* etc. *The woman, never fear, will conduct the war.* Dativus autem Φορουσῃ ad verbum σιωπω non ſecus hic refertur, atque in exemplo ex Ranis laudato τωδε. Caeterum, ut illud obiter tangam, genti *Britannicae* felicius ceſſurum fuiſſe videtur, ſi alteri cuidam Προβουλῳ per viginti annorum ſpatium permagno, hodie maiori ſimul et minori, rediviva ab anno iam ſexto Lyſiſtrata capiti circumdandum καλυμμα tradidiſſet.

Kuſterianae obſervationi gemella eſt iſta doctiſſ. *Hutchinſoni* ad *Xenoph.* Anab. pag. 79. ελωντων και διακοψοντων. Monet utique ελωντων eleganter pro ελασοντων adhiberi, laudatque *Thom.*

Digitized by Google

Magiſtrum: Ελαω και ελω, αντι του ελαυνω Ἑλληνες λεγουσι· οἱ δε Ἀττικοι, αντι του ελασω. uti et *Moerin*: Ελω, Αττικως· ελασω, Ἑλληνικως. At 81
enim gloſſographorum mentem minus recte cepiſſe videtur; neque enim eos hic ſuggerere voluiſſe cenſendum eſt Atticos praeſens pro futuro (quod iudicavit vir doctiſſ.) adhibere ſolitos, ſed futurum ελω pro communi ελασω. Caeterum iuxta lectionem ſupra deſcriptam docet *Thom. Magiſter* Atticos tam ελαω quam ελω pro ελασω uſurpare. Id quod nequaquam verum eſt. Aut igitur erravit *Magiſter*, aut aliter ſcripſit. Iſtum autem in modum recte procedet locus: οἱ δε Αττικοι ελω αντι του ελασω. *At enim de praeſente pro futuro vir doctiſſimus hunc ad locum* ουδε γρυ. Recte. Atqui ea mente ſcripſiſſe conſtat ex iis quae dixit ad pag. 53. Ibi utique docet verbum praeſens συναγειρεσθαι temporis futuri ſignificationem habere, ipſumque hunc in quo verſamur locum tanquam ſimile exemplum adducit. Alter autem locus in quo extat συναγειρεσθαι a viro doctiſſ. ſic repraeſentatur: νομιζων ὁσῳ μεν αν ῆττον ελθοι, τοσουτῳ απαρασκευαστοτερῳ βασιλει μαχεισθαι· ὁσῳ δε σχολαιοτερον, τοσουτῳ πλεον βασιλει συναγειρεσθαι στρατευμα. Equidem nimis certum eſt, ni verbo συναγειρεσθαι temporis futuri notio tribuatur, nullam ex loco ſic ſcripto haberi poſſe ſententiam. At enim utcunque frequenter hoc fieri dicat vir doctiſſ. adducat tamen vel unum ſimile ex Poetis Atticis indubitatae fidei exemplum, et erit mihi magnus Apollo. Ex Poetis dico: neque enim mendis, quibus ſingulae ſingulorum pedeſtris orationis ſcriptorum paginae ſcatent, et perpetuo, ni ad Poetarum ſermonem, certam illam normam, ex- 82
igantur, ſcatebunt; exemplorum virtutem tribuendam eſſe commodus ac patiens agnoſcam. *Num*

Digitized by Google

igitur inficias ibis verba ειμι, απειμι, εξειμι etc. *etiam apud Poetas temporis futuri notione non raro adhiberi?* Ego vero nihil minus. Contra autem confirmo verba iſta apud Atticos revera (nam formam nihil moror) futura eſſe; neque enim de tempore niſi futuro usquam uſurpantur. Caeterum veram iſtorum verborum ſcripturam eſſe ιμι, απιμι, εξιμι, argumento ſunt quae paſſim leguntur ιτον, ιμεν, ιτε, ιασι, απιτον, απιμεν etc. Loci autem *Xenophontei* lectio a viro doctiſſ. repraeſentata non uno illo ſoloecismo laborat, quod verbum praeſens pro futuro praeferat; ſed altero etiam, quod οσῳ αν cum forma optativa ελθοι coniungantur. Vocula utique οσῳ et ſimiles comite αν non niſi cum altera forma ελθῃ conſtruuntur. Eſt autem germana loci ſcriptura: νομιζων αν, οσῳ μεν θαττον ελθοι, τοσουτῳ απαρασκευαστοτερῳ βασιλει μαχεσθαι· οσῳ δε σχολαιοτερον, τοσουτῳ πλεον βασιλει συναγειρεσθαι στρατευμα. Quam ut in integrum reſtitueremus unius αν voculae ſedem duntaxat immutavimus: nam in aliis editt. habetur μαχεσθαι. Vocula autem iſta ad verba infinita μαχεσθαι et συναγειρεσθαι communiter refertur, ac temporis futuri notionem utrique confert. Similis autem conſtructionis pauca ex ipſo *Xenophonte* exempla deſcribam: Anab. pag. 200. πρωτον μεν ΟΙΜΑΙ ΑΝ ὑμας μεγα ΟΝΗΣΑΙ το στρατευμα, ΕΙ ΕΠΙΜΕΛΗΘΕΙΗΤΕ [l. ΕΠΙΜΕΛΗΘΕΙΤΕ] — ΟΙΜΑΙ ὑμας πανυ ΑΝ εν καιρῳ ΠΟΙΗΣΑΙ. pag. 451. ΗΓΗΣΑΝ-
83 ΤΟ ουν, ΕΙ ἑνα ΕΛΟΙΝΤΟ αρχοντα, μαλλον ΑΝ ΔΥΝΑΣΘΑΙ — και ΕΙ τι ΔΕΟΙ λανθανειν, μαλλον ΑΝ και ΚΡΥΠΤΕΣΘΑΙ, και ΕΙ τι ΔΕΟΙ φθανειν, ἡττον ΑΝ ΥΣΤΕΡΙΖΕΙΝ. pag. 529. ΕΙ δε μοι ὑμεις ΠΑΡΑΓΕΝΟΙΣΘΕ, ΟΙΜΑΙ ΑΝ συν τοις θεοις ΚΑΤΑΛΑΒΕΙΝ την αρχην. Quibus unum illud addam ex *Ariſtophane*. Plut. 464.

Digitized by Google

— — — και τι ΑΝ ΝΟΜΙΖΕΤΟΝ
Κακον ΕΡΓΑΣΑΣΘΑΙ μειζον ανθρωπους; ΧΡ. Ὁτι;
ΕΙ τουτο δραν μελλοντες ΕΠΙΔΑΘΟΙΜΕΘΑ.

Hinc abunde conſtat voculam αν eandem ſignificationem verbis hic infinitis quam alibi optativis conferre. Valet utique οιμαι αν ὑμας ονησαι tantundem praefinito quod ὑμεις αν ονησαιτε, ὡς οιμαι. Eadem porro vocula eandem itidem notionem participiis conferebat. Pag. 363. ὡς ΑΛΟΝΤΟΣ ΑΝ του χωριου. quem locum vir doctiſſ. recte interpretatur *quaſi futurum eſſet ut caperetur oppidum.*

Expoſita iam futurorum in diverſis gentibus obtinentium analogia, proximo loco videamus an coniectura aſſequi poſſimus, quonam conſilio gens Attica in formandis verborum futuris ab Ionica usque adeo diceſſerit. Hac autem de re quid ſentiamus paucis exhibebimus. Ionibus in deliciis erat metrum dactylicum, ſive heroicum: Athenienſibus contra iambicum et trochaicum. Illi proinde futura Ionica, his Attica videmus accommodari. Verbi gratia: εξελασω, εκκαλεσω, σημανεω, διασκεδασω, παραστορεσω, προσαμφιεσω: αγωνισομαι, κολασεσθαι, καλεσεσθαι, ομοσεσθαι, verſus heroici rationi adaptantur: contra autem 84 εξελω, εκκαλω, σημανω, διασκεδω, παραστορω, προσαμφιω, αγωνιουμαι, κολασθαι, καλεισθαι, ομεισθαι, metris iambico et trochaico. Terminationis quidem Atticae ιω eadem eſt quantitas ſyllabica, quae et Ionicae ισω: Idem vero de forma itidem media ιουμαι dici non poteſt. Obſervatae in forma activa variationis id unice erat apud Atticos conſilium, ut eadem ſervaretur inter formam activam et mediam analogia, quae in aliis verbis obtineret. Harum variationum, uti ſupra monuimus, uſus non niſi poſt ſyllabam brevem locum habet.

Digitized by Google

Si post longam itidem Athenienses iisdem craseos regulis obtemperassent, ex variis versus iambici et trochaici sedibus verba innumera penitus excluſissent, quae forma Ionica metris istis non minus rite, quam heroico, congruunt. Verbi gratia, χορτασω, αινεσω, ἁρμοσω, in versu senario ita collocari possunt, ut pedem secundum, quartum, vel ultimum terminent; in trochaico ita ut primum, tertium, quintum, vel septimum inchoent: quibus omnibus ex locis excluduntur χορτω, αινω, ἁρμω, Rursus: ἁρπασομεθον, ἁρπασεσθον, ἁρπασομεθα, ἁρπασεσθε, ἁρπασονται; αιδεσομεθον etc. ἁρμοσομεθον etc. variis metrorum iambici et trochaici sedibus conveniunt, quae ἁρπωμεθον, ἁρπασθον, ἁρπωμεθα, ἁρπασθε, ἁρπωνται; αιδουμεθον etc. ἁρμουμεθον etc. plane respuunt. Caeteras craseων Atticarum species attento siquis animo expendat, idem fuisse omnium consilium nobiscum opinor tandem censebit.

85 Caeterum cum diversi cuiusdam formae verborum subiunctivae et optativae usus mentio modo inciderit, libet porro aliquantulum operae navare, ut distinctas istarum formarum provincias doctissimis iuxta cum indoctissimis, quantum sciamus, ignotas plenius exponamus. Iam diu opinor est quod nemo usquam gentium reperitur, quin formas istas cum certis voculis, ἱνα puta, ὁφρα, et μη, coniunctas tantundem valere, ac pro arbitrio et promiscue a quibusque scriptoribus usurpari existimet. Nos primi monemus diversum harum formarum usum a Graecis quibusque γονιμοις perpetuo servari solitum: formam utique quam vocant optativam cum dictis et similibus voculis coniunctam non minus apte subiunctivam dici posse, quam alteram istam quae subiunctivae nomine sola hodie insignitur: prioris au-

Digitized by Google

tem eum esse usum, ut verbis de tempore non nisi praeterito usurpatis subiungatur, istique adeo Latinorum tempori AMAREM respondeat: alteram contra verbis non nisi praesentis vel futurae significationis subiungi, atque alteri isti apud Romanos tempori AMEM respondere. Formae utriusque cum vocula ἵνα coniunctae decem ex *Aristophane* adducam exempla:

Plut. 90.

— — — — ὁ δε μ ΕΠΟΙΗΣΕΝ τυφλον
ΙΝΑ μη ΔΙΑΓΙΓΝΩΣΚΟΙΜΙ τουτων μηδενα.

Plut. 721. 86

*) ΚΑΤΕΠΛΑΣΕΝ αυτου τα βλεφαρ εκστρεψας,
ΙΝΑ
ΟΔΥΝΩΙΤΟ μαλλον — — —

Nub. 1192.

ΕΘΗΚΕΝ, εις τε την ἑνην τε και νεαν,
ΙΝ ἀι θεσεις ΓΙΓΝΟΙΝΤΟ τη νουμηνια.

— 1201.

ΙΝ ὡς ταχιστα τα πρυτανει ΤΦΕΛΟΙΑΤΟ
Δια τουτο ΠΡΟΤΤΕΝΘΕΤΣΑΝ ἡμερα μια.

Ran. 282.

ΗΛΑΖΟΝΕΤΕΘ ΙΝΑ ΦΟΒΗΘΕΙΗΝ εγω.

*) „ΚΑΤΕΠΛΑΣΕΝ. Hanc scripturam codicis *Dorvil.* auctoritate firmari video. Indicavit quidem *Tib. Hemsterhusius* praecedens ἐφλα vulgatam κατεπλασσεν postulare. Nempe virum doctissimum fefellit istiusmodi verba apud Atticos temporis esse tam aoristi quam praeteriti infecti. Et profecto si paulo altius rem repetiissem, verbum ἐφλα ipso hoc in loco aoristum accipi oportere, ex altero quod in versu proxime praecedente extat ἐνεχειρησα, vix potuisse non sentire.

Digitized by Google

Ran. 1221.

Χειμωνος οντος ΕΞΕΘΕΣΑΝ εν οστρακῳ,
ΙΝΑ μη κτραφεις ΓΕΝΟΙΤΟ του πατρος φονευς.

— 1334.

ΗΝΕΓΚΟΝ αυϑ ΙΝΑ μη τον αυτον Φρυνιχῳ
Λειμωνα Μουσων ἱερον ΟΦΘΕΙΗΝ δρεπων.

Equ. 644. — — καγω ΦΡΑΣΑ
Αυτοις απορῆτον, ποιησαμενος ταχυ,
ΙΝΑ τας αφυας ΩΝΟΙΝΤΟ πολλας του βολου.

87 Vesp. 175.

Οιαν προφασιν ΚΑΘΗΚΕΝ ὡς ειρωνικως,
ΙΝΑ ϑαττον ΕΚΠΕΜΨΕΙΑΣ. Αλλ ουκ εσπασεν.

— 390.

ΩΙΚΗΣΑΣ γουν επιτηδες ιων ενταυϑ ΙΝΑ ταυτ
ΑΚΡΩΝΙΟ.

Plut. 70.

ΑΠΕΙΜ, ΙΝ εκειϑεν ΕΚΤΡΑΧΗΛΙΣΘΗΙ πεσων.

— 936. — — — ΔΟΣ συ μοι το τριβωνιον,
ΙΝ ΑΜΦΙΕΣΩ τον συκοφαντην τουτονι.

— 959.

Νω δ ΕΙΣΙΩΜΕΝ, ΙΝΑ ΠΡΟΣΕΤΞΗΙ τον ϑεον.

— 1196.

Αλλ ΕΚΔΟΤΩ τις δευρο δαδας ἡμμενας,
ΙΝ εχων ΠΡΟΗΓΗΙ τῳ ϑεῳ συ. Πανυ μεν ουν.

Nub. 19.

ΚΑΚΦΕΡΕ το γραμματειον, ΙΝ ΑΝΑΓΝΩ λαβων.

— 196. — — αλλ ΕΠΙΜΕΙΝΑΝΤΩΝ, ΙΝΑ
Αυτοισι ΚΟΙΝΩΣΩ τι πραγματιον εμον.

Digitized by Google

Nub. 237.

Ιθι νυν ΚΑΤΑΒΗΘ, ω Σωκρατιδιον, ὡς εμε
ΙΝΑ μ ΕΚΔΙΔΑΞΗΙΣ, ὑπερ ουνεκ εληλυθα.

— 479.

Αγε δη ΚΑΤΕΙΠΕ μοι συ τον σαυτου τροπον,
ΙΝ αυτον ειδως, ὁστις εστι, μηχανας
Ηδη πι τουτοις προς σε καινας ΕΙΣΦΕΡΩ.

— 803.

Ομως γε μην ΠΡΟΣΕΛΘ, ΙΝ ΕΙΔΗΙΣ πλειονα.

Ran. 299. 88

Ιερευ, ΔΙΑΦΤΛΑΞΟΝ μ, ΙΝ Ω σοι ξυμποτης.

Nunc si forma subiunctiva scripseris διαγιγνωσκω, οδυναται, γιγνωνται, ὑφελωνται, φοβηθω, γενωνται, οφθω, ωνωνται, εκπεμψης, ακροα; sermonis non minus, quam metri, rationem violaveris. Si vicissim forma optativa εκτραχηλισθειη, αμφιεσαιμι, προσευξαιο, προηγοιο, αναγνοιην, κοινωσαιμι, εκδιδαξειας, εισφεροιμι, ειδειης, ειην; tantundem feceris.

Diversae huius verbi subiunctivi et optativi virtutis insigni documento vel certe exemplo est, quod apud *Platonem* legimus, Alcib. II. sub finem: ὁσπερ τω Διομηδει φησι την Αθηναν Ομηρος απο των οφθαλμων ΑΦΕΛΕΙΝ την αχλυν,

ΟΦΡ εὐ ΓΙΝΩΣΚΟΙ ημεν θεον ηδε και ανδρα.

quemadmodum Diomedi Minervam ait Homerus ab oculis caliginem abstulisse, ut *bene* dignosceret *tum Deum, tum etiam hominem. Homeri* locus, ad quem *Plato* respexit, Minervam repraesentat ista Diomedi verba facientem:

Αχλυν δ αυ τοι απ οφθαλμων ἑλον, ἡ πριν επηεν,
ΟΦΡ εὐ ΓΙΝΩΣΚΗΙΣ ημεν θεον ηδε και ανδρα.

Digitized by Google

Caliginem vero tibi ab oculis abſtuli, *quae prius inerat*, Ut *bene* dignoſcas *tum* etc. Vides aoriſtum ΈΛΟΝ ab *Homero* temporis praeſentis perfecti notione adhiberi, atque Anglice valere (nam ambiguum eſt Latinorum iſtud tempus *abſtuli*) *I have removed*, adeoque commodiſſime ſubſequi forma ſubiunctiva οφρα γινωσκῃς *ut dignoſcas*, *that you may diſtinguiſh*. Apud *Platonem* vero aoriſtus αφελειν de tempore praeterito uſurpatur; valet utique φησι την Αθηναν Ομηρος αφελειν, *Homer ſays that Minerva* removed; cui ſi ſubiungas οφρα γινωσκῃ, *ut dignoſcat*, *that he may diſtinguiſh*; in ſoloeciſmum incides: poſtulat enim ſententia id ipſum quod apud *Platonem* ſubſequitur, οφρα γινωσκοι, *ut dignoſceret*, *that he might diſtinguiſh*. Verum enimvero cum formam optativam verbis non niſi de tempore praeterito adhibitis ſubiungi confirmamus, verba indicativa accipi volumus. Nam forma illa alteri verbo optativo, vel comite vel abſente vocula αν uſurpato, quod tamen circa tempus praeteritum verſari nequit, uti et infinito vel participio ad iſtam voculam relato, non incommode ſubiicitur.

Homeri quidem pleraeque editt. Odyſſ. III. 76. ſic repraeſentant:

— — —αυτη γαρ ενι φρεσι θαρσος Αθηνη
ΘΗΚ, ΙΝΑ μιν περι πατρος αποιχομενοιο ΕΡΟΙΤΟ,
Ηδ ἱνα μιν ηλεος εσθλον εν ανθρωποισιν ΕΧΗΣΙΝ.

Quem locum caſu neſcio quo ita verterunt interpretes, ut nulla non, quam viderim, interpretatio Latina ſenſu perinde caſſa ſit atque ipſe locus. Habent utique alii: ut *ipſum de patre abſente* interrogaret; et ut *ipſum gloria ingens apud homines* conſequatur: alii; ut interrogaret, ET ut habeat. Atque haec quidem ſenſu plane caſſa lectioni ex-

Digitized by Google

hibitae ad amuſſim reſpondent. Porro autem ut prius μιν ad *Neſtora*, poſterius ad *Telemachum* referatur importunum eſt atque abſurdum. Ut autem hoc ad *Ulyſſem* referatur, quod voluit *Euſtathius*, minus, ſiquod aliud, ferendum eſt. Quid multis opus eſt? Deeſſe in quibusdam editt. verſum iſtum Hδ *ινα μιν etc.* teſtatur *H. Stephanus*. Et deerit, ſi me ſatis audient editores, in futuris quibusque. Huc autem irrepſit ex I. 95. ubi tamen non minus apte quam hic inepte adhibetur:

ΠΕΜΨΩ δ ες Σπαρτην τε και ες Πυλον ημαθοεντα
Νοστον πευσομενον πατρος Φιλου, ην που ακουσῃ,
Hδ ΙΝΑ μιν κλεος εσθλον εν ανθρωποισιν ΕΧΗΙΣΙΝ.

Mittam-ut-habeat. Caeterum pro αποιχομενοιο ερροιτο vel legendum -νοι [ſive -νου] ερεοιτο, vel certe verbo ερροιτο praeficienda aſpiratio Vau, quod tamen ea fere deſtituitur.

Ad Callimachi editorem nunc revertamur; quem cum in ſyllabica verborum quorundam quantitate errare videamus, ne illius apud alios, uti fit, errores propagentur, libet hic ſingulos paucis perſtringere.

Pag. IX. „Ergo perperam ille fecit, qui pri„mam ſecundamque vocis ακριβης corripuit, cum „utramque producere debuerit.“ Quod ad ſecundam quidem, recte ſe habet viri eruditi obſervatio: quod ad primam vero non item. Id quod cum ex aliis bene multis exemplis, tum praecipue ex iſto liquet, quod vir eruditus ipſius huiusce Praefationis pag. XIV. in alio argumento ipſe laudavit: 91

Λογων ἀκρῑβων σκινδαλαμους μαθησομαι.

Editori profecto mirum in modum infeliciter ceſſit hoc exemplum. Quippe non ſolum exinde re-

Digitized by Google

fellitur quod de prima vocis ακριβης monuerat, verum etiam ad argumentum in quo verſatur illuſtrandum nil quidquam confertur. Docet utique in verbo σκινδαλαμους duas breves unius longae vicem ſupplere. Quod tamen res adeo non eſt, ut, ſi in iſtarum brevium locum longam ſubſtitueris, in verſus ſenarii leges peccaveris. Neque enim in ſede quarta comicus magis quam tragicus ſenarius ſpondeum recipit. Atque hoc ipſo quidem nomine lectio vulgata σκινδαλμους, quod in iſta ſede ſpondeum praeferat, neutiquam ferenda eſt.

Alterum ibidem errorem deprehendimus, qui immenſum verborum numerum complectitur. „Quid vero de eo dicemus, qui ex voce ὑπεζευξαο „duas breves et dactylum fecit; cum ε ante ζ ſem„per longa ſit; et α in poetico illo αο nullo modo „poſſit corripi? Non potes igitur in fine hexame„tri, ὑπεζευξαο ποντον; ſed ſic, ὑπε̃ζευξα̃ο δε πον„τον.“ Quid audio? α in poetico illo αο nullo modo poſſe corripi? Immo vero nusquam non corripitur: et correptae quidem vir eruditus etiam 92 in ſua *Callimachi* editione obſervare potuiſſet cum alia haud pauca exempla, tum praecipue iſtud Hymn. in Dian. 111.

Εντεα και ζωνη, χρυσεον δ εζευξα̃ο διφρον.

Ut nullo demum modo verbum ὑπεζευξαο verſus hexametri ratio recipiat: non iam quod ε ante ζ longa ſit, uti minus accurate locutus eſt vir eruditus; ſed quod vocalis brevis, ſequente vel ζ (quod eſt σδ), vel duabus quibuslibet conſonantibus mutis, ſyllabam nunquam, ne verbi quidem in fine, terminet, praeterquam ante propria nomina, quae alioqui in verſu ſtare non poſſent; cuiusmodi ſunt Ζακυνθος Σκαμανδρος. Nam iſtam

Digitized by Google

ſcripturam non ſollicito, quanquam ab *Homeri* manu potius fuiſſe crediderini Σακυνθος, Καμανδρος. Ac notatu quidem dignum eſt Κάμανδρος teſte *Clarkio* in codice *Harleiano* fere, ſi non ſemper, haberi. Illud utique. Il. I. 38.

Κιλλαν τε ζαθεην, Τενεδοιο τε ἰφι ἀνασσεις

enunciandum perinde venit ac ſi ſcribatur τες δαθεην, vel potius τεσδ αθεην; non uti plerique perperam faciunt, τη ζαθεην. Similiter eſt illud 437. cuius vera poteſtas iam olim ignoratur,

Εκ δε και αυτοι βαινον επι ῥηγμινι θαλασσης,

efferendum eſt επιῳ ηγμινι. Pariter deſideratur proſoediae ſcriptorum ακριβεια, qui iſtas regulas tradidere: *Vocalis brevis ante duas conſonantes poſitura longa eſt:* et: *Vocalis brevis ante mutam ſequente liquida communis redditur.* Ex priore quidem, uti tulit fortuna, nihil quod ſciam in pronunciando 93 peccatum eſt: neminem utique audimus τηρπω pro τερπω efferentem; quod tamen fieri neceſſe eſſet, ſi regula vim obtineret. Verum ex altera iamdudum paſſim graſſatur prava enunciandi conſuetudo, qua ſcilicet in iſtis,

Τοξον εχων εν χειρι παλιντονον ηδε ΦΑΡΕΤΡΗΝ,
Noctem hyememque ferens, et inhorruit unda tenebris,

φαρητρην et *tenē-bris* efferantur, cum φαρετρ-ην et *tenebr-is* oporteat. Revera ubi vocalem brevem excipiunt duae conſonantes, quarum muta eſt prior, altera liquida; ita pro arbitrio comparari poteſt, ut vocalis iſta vel ſyllabam brevem terminet, vel in eadem cum ſequentibus conſonis, quae proinde longa evadet, efferatur. Nempe iſta φαρετρην et *tenebris* in ſyllabas pro arbitrio ſe-

Digitized by Google

cari possunt ut mediae sit vel ρστρ et *nebr*, ut in exemplis allatis; vel ρs et *ne*, ut in istis:

Ητοι ὁ μεν ΦΑΡΕ-ΤΡΗΣ εξειλετο πικρον οιστον·
Nocte premunt quod iam tene|bris *et sole cadente.*

Similiter *lacryma* pro arbitrio constituere licebit vel prima producta *lacr-yma*, ut apud *Horat.* Epist. I. 17. 60.

Lacr-yma; *per sanctum iuratus dicat Osirin* —

vel correpta *la-cryma*, uti apud *Virg.* Aen. II. 196.

Credita res captique dolis la-crymisque *coacti.*

Huius autem vocis exempla eo potissimum consilio adduxi, ut litem, quam de loco *Virgiliano* 94 moverint interpretes, legendumne sit uti exhibuimus *lacrymisque coacti* an vero *coactis*, dirimere aggrediar. Plerisque adrisit *coacti*, *Servius* vero ad locum *Coacti.*] Ut *Teren*, *Quam oculos terendo misere vix vi expresserit. et Ascensus: lacrymis coactis* i. e. *vi expressis.* Eos secutus eruditus *Trappius* posteriorem lectionem omnino amplectendam censet; contenditque non minus apte hic a *Virgilio* adhiberi *lacrymas coactas*, quam a *Martiali iussas*, vel a *Terentio expressas.* Verum nescivit cum suis magistris vir eruditus *lacrymas coactas* non iam eas dici, *quas quis vix vi expresserit*, sed sensu plane contrario, *quas invitus fuderit*, nec reprimere quantumvis conatus valuerit. Id quod ex isto *Ovidii* loco Metam. VI. 628. liquido constabit:

Invitique *oculi* lacrymis *maduere* coactis.

Non absimili usu apud *Senecam* habemus *verba coacta* Oed. 523.

Digitized by Google

CR. *Tacere liceat. nulla libertas minor*
A rege petitur. OED. *Saepe vel lingua magis*
Regi atque regno muta libertas obeſt.
CR. *Ubi non licet tacere, quid cuiquam licet?*
OED. *Imperia ſolvit, qui tacet, iuſſus loqui?*
CR. Coacta verba *placidus accipias precor.*

Caeterum *Callimachi* editori fraudem opinor fecit, quod in ao terminatione poetica non iam verborum ſed genitivorum α perpetuo producatur. Sic. 95 *Hom.* Il. I. 75.

Μηνιν Απολλωνος εκατηβελετάο ἀνακτος.

Pag. ead. Virum eruditum ex *Ariſtophane* citantem videre eſt,

Εξηπατα μωρους λαβων παρα Φρυνιχίω τραφεντας:

At quo conſilio? nempe ut oſtendat vocem Φρυνιχος primam producere. At enimvero verſus laudatus de ſyllabae iſtius quantitate omnino tacet. Ecquis enim infitias ibit in quinta verſus iambici ſede tribrachyn commode venire? Vera quidem eſt, quam praeſtare fruſtra aggreſſus eſt vir eruditus, ſyllabae iſtius menſura, uti ex iſto inter alia exempla liquet, Ran. 13.

Ειπερ ποιησω μηδεν ὥνπερ Φρῦνιχος.

Sed nec tamen aeque infeliciter ceſſit viro erudito laudatus ex *Ariſtophane* locus ac cuidam Cl. alter iſte apud eundem Poetam, Nub. 58.

Δευρ ελθ ἱνα κλαυς. Δια τι δη κλαυσομαι;

Ibi utique vir Cl. legendum coniecit κεκλαυσομαι, atque emendationem quam voluit firmari iudicavit a verſu 1438.

Ματην εμοι ΚΕΚΛΑΤΣΕΤΑΙ· συ δ εγχανων τε-
ξνηξει.

Digitized by Google

Atqui hic locus viri Cl. coniecturam non iam firmat, nec vero de ea silet, sed repudiandam plane esse clamat. Quippe hic tam certum est quam
96 quod certissimum, verbum κεκλαυσεται notione passiva adhiberi; quae tamen si in altero loco τω κεκλαυσομαι tribuatur, nulla prorsus habebitur sententia. Virum porro Cl. non secus atque editores fefellit atrox soloecismus, συ τεθνηξει; id quod perinde est ac si Latine dicas *tu morietur*. Futurum utique istud forma non nisi activa usurpatur; sicuti in subiectis exemplis: Acharn. 324.

Ως ΤΕΘΝΗΞΩΝ ισθι νυν γε. Δηξομ αρ ὑμας εγω.

Aeschyl. Agam. p. 215. V. ult. Edit. *H. Steph.*

Ου μην ατιμοι γ εκ θεων ΤΕΘΝΗΞΟΜΕΝ.

Praeferunt quidem editt. — Δηξομαι γαρ ὑμας εγω; verum hoc pacto sextam trochaici sedem creticus dehonestat. Iamdudum autem est quod Nub. 58. sic emendandum conieci.

Δευρ ελθ ἱνα κλαγς. Δια τι ΔΗΤΑ κλαυσομαι;

Atque hanc quidem lectionem in MS. *Baroc.* N°. 127. repraesentari nuper cognovi. Caeterum virum Cl. quod attinet, plura de eo dicendi aliam aliquando occasionem suppeditabunt ipsius in *Aristophanem*, *Menandrum* et *Philemona* Emendationes.

Erravit porro editor eruditus de syllabica quantitate vocis *paracletus*. Monet utique αμετρου istius.

Spirat de patrio corde paracletum,

auctorem bis in una illa voce peccasse. In tertia
97 quidem syllaba peccavit, sed in secunda non item: quippe ea non secus produci potest ac prima του *lacryma*, vel secunda του *tenebrae*.

Digitized by Google

Pag. XVIII. De verbis Θουκυδιδης Ολορου meminit vir eruditus tanquam verſus pentametri fini accommodatis. Atque ita quidem in neſcio qua epigrammatum congerie verba iſta adhibita, ni ludit me memoria, aliquando vidi. Verum iſtud ab homine imperitò factum eſſe mihi perſuaſum ſedet. Quippe ſi vocis Θουκυδιδης analogiam ſpectes, a θεος et κυδος, quod priorem ſemper producit, formari facile videbis. Syllaba utique Θου craſi Atticis ſollemni Ionico θεο aequipollet, non ſecus atque in Θουφραστος et Θουφανης. Cum analogia conſpirat *Ariſtophanis* auctoritas. Acharn. 703.

Τῳ γαρ εικος ανδρα κυφον, ἡλικον Θουκῡδιδην.
703. Ος μα την Δημητρ, εκεινος ἡνικ ην Θουκῡδιδης.
Veſp. 941. Οπερ ποτε φευγων επαθε και Θουκῡδιδης.

Monet in *Thucydidis* vita *Marcellinus* ſepulchrali illius columnae primitus unice inſcriptum fuiſſe ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ ΟΛΟΡΟΥ ΑΛΙΜΟΥΣΙΟΣ, poſtea vero a neſcio quo adiectum ΕΝΘΑΔΕ ΚΕΙΤΑΙ. Huius opinor additamenti auctor verſum ſe heroicum compleviſſe arbitratus eſt, non minus fortaſſe beatus, quam abſoluta *Homerus* Vliade. At quò iudicio id factum fuerit, ex ea, quam exhibuimus, analogia, et exemplis, abunde conſtat.

A Callimachi editore ad ipſum nunc *Callima-* 98
chum transeamus. *Callimachum* inquam: nam de hymnorum Poetae illius nomine cohoneſtatorum auctore, ſeu potius auctoribus, quid ſentiamus, hodie tacebimus; cras fortaſſis re accuratius perpenſa expoſituri.

Hymn. in Iov. 55. Καλα μεν ηεξευ, καλα δ ετραφες, ουρανιε Ζευ] Hac de Scriptura, non eſſe dubitandum quin germana ſit, iudicium tulit *H. Ste-*

Digitized by Google

phanus: „Exemplo enim (inquit) *Homeri* ετραφες „pro ετραφης dicere ſibi permiſit *Callimachus.* Ex„tat autem apud illum hic illius aoriſti uſus in „catalogo navium,

„Τλῃπολεμος δ επει ουν τραφ ενι μεγαρῳ ευπηκτῳ.

„Ubi tamen apud brevium ſcholiorum auctorem „legitur τραφη. ſed ita legendo ſcribendum eſſet „εν, non ενι, hoc modo:

„Τλῃπολεμος δ επει ουν τραφη εν μεγαρῳ ευπηκτῳ."

At enim quid eſt obſecro quod quempiam abſterrere debeat, quo minus ita ſcribendum ſtatuat? Iure profecto videntur *Barneſius* et *Clarkius* hanc lectionem in contextum recepiſſe: quae tamen ſi vera ſit, evaneſcat neceſſe eſt *Homeri* auctoritas ad vindicandum του ετραφες pro ετραφης uſum laudata.

Ad locum porro *Callimachi* illuſtriſſimus *Span-*
99 *hemius* „Notandum (inquit) hic ετραφες paſſive po„ſitum, ſicut monuit, cui elegantem huius Poe„tae editionem aliaque inſuper debemus, rari ex„empli, ſuique ſexus eruditiſſima, Tan. Fabri „filia. Addam Atticis id ſolemne; activum nem„pe pro paſſivo uſurpare. ſicut obſervant Schol. „ad *Eurip.* Med. V. 320. Φυλασσειν αντι του Φυλα„χθηναι. ενεργητικον αντι παθητικου. τουτο δε εθος „ὡς επι το πλειστον τοις Αττικοις. Cuiusmodi et „viciſſim paſſivorum pro activis obvia apud *Aeſchy*„lum aliosque Tragicos et *Ariſtophanem* exempla." Atqui principio cum recentiorem iſtum Scholiaſten tum virum praeſtantiſſimum fefellit vera loci *Euripidei* ſcriptura; quam tamen alter Scholiaſtes conſervavit. Apud eum utique legimus Ραων εστι ΦΤΛΑΤΤΕΣΘΑΙ (φησιν) οξυθυμος ανηρ, ὡσαυτως δε και γυνη, φανεροι γαρ etc. Hinc colligo codicem

Digitized by Google

quo usus est quisquis haec scripserit sic repraesentasse,

Ανηρ γαρ οξυθυμος, ὡς δ αυτως γυνη,
Ραων ΦΥΛΑΤΤΕΣΘ, η σιωπηλος σοφος.

Praestandum autem in me recipio verbi vulgati Φυλασσειν, Αττικωτερως Φυλαττειν, eam nusquaam esse apud scriptores Atticos significationem quae huic loco unica conveniat, nempe *cavere;* hanc vero medii Φυλαττεσθαι esse propriam. Illud longe alio sensu denotat *servare, observare, custodire.* vel simile. Utriusque autem formae pauca subiiciam exempla: *Aristoph.* Equ. 497. — και σε ΦΥΛΑΤΤΟΙ Ζευς αγοραιος — *et te* servet *Iupiter.* Vesp. 357. Κουδεις μ ΕΦΥΛΑΤΤΕΝ [l. ΕΦΥΛΑΤΤ.] αλλ εξην μοι *Et nemo me* custodiebat. Thesm. 659. — τουτονι ΦΥΛΑΤΤΕΤΕ καλως — *hunc* custodite. 770. ΦΥΛΑΞΟΝ αυτον, *eum* custodi Acharn. 256.

Προβαινε, και τῳ χλῳ ΦΥΛΑΤΤΕΣΘΑΙ σφοδρα.

— *in turba* cave *sedulo.* Eccles. 764.

Συ δ ου καταθειναι διανοει; ΧΕΙ. ΦΥΛΑΞΟΜΑΙ,
Πριν αν γ ιδω το πληθος ὁτι βουλευεται.

Tan. Fabro interprete: *Tu vero deponere bona in commune non paras?* PHI. *Id ego* cavebo, *priusquam viderim quid consilii capiat populus.*

826. — — — Ας γ εγω ΦΥΛΑΞΟΜΑΙ,
Νη τον Ποσειδω, μη κατουργησωσι μου.

eodem interprete: *Quae ne me comneiant,* cavebo *sedulo.* Porro autem constructionem quam suggerit Scholiastes, Ραων φυλαχθηναι, Attici reformidabant. Ii huiusmodi adiectivis verba subiiciebant notionis non nisi vel activae vel neutrius. Ipsius Med. V. 316.

Digitized by Google

Λεγεις ΑΚΟΥΕΙΝ ΜΑΛΘΑΚ —
675. ΣΟΦΩΤΕΡ, ἡ κατ ἀνδρα ΣΤΜΒΑΛΕΙΝ, στιχ.
Soph. Oed. Tyr. 684. — ἀι δε τοιαυται φυσεις
Αυταις δικαιως εισιν ΑΛΓΙΣΤΑΙ ΦΕΡΕΙΝ.

Aeſchyl, pag. 19. lin. 7. edit. *H. Steph.*

ΠΑΣΧΕΙΝ μεν ΑΛΓΕΙΝΑΙΣΙΝ, ΟΙΚΤΡΑΙΣΙΝ δ' ΙΔΕΙΝ.

pag. 185. l. 4.

Πευση δε χαρμα ΜΕΙΖΟΝ ελπιδος ΚΑΤΕΙΝ.

Quinetiam τῳ Ραων Φυλαττεσθαι plane gemellum apud *Homerum* legimus Vil. XXIV. 243. modo liber iſte ab *Homero* fuerit:

ΡΗΪΤΕΡΟΙ γαρ μαλλον Αχαϊοισιν δη εσεσθε
Κεινου τεθνειωτος ΕΝΑΙΡΕΜΕΝ —

Similiter XII. 53. — ουτε ΠΕΡΗΣΑΙ ΡΗΪΔΙΗ et 63. — ΑΡΓΑΛΕΗ ΠΕΡΑΪΕΙΝ — Sed ut Φυλαττειν valeat *cavere*, et Graece inſuper dicatur cum Ραων Φυλαττειν tum Ραων Φυλαχθηναι: inferrine exinde iure poterit Graecis licuiſſe quavis occaſione ac modo utcunque diſſimili verbum activum pro paſſivo adhibere? Quod tamen ſi legitime inferri nequeat, ad irritum cadat neceſſe eſt, quod attulit praeſtantiſſimus *Spanhemius*. Hoc autem ex noſtra Anglorum loquendi ratione haud incommode illuſtrari poterit. Nos utique utroque modo loquimur, *eaſier to guard againſt*, et, *eaſier to be guarded againſt*; at quis tamen dicet licere cuipiam Anglo activum *thou educatedſt* uſurpare pro paſſivo *thou waſt educated*?

Edidit quidem *Barneſius* Vil. XXI. 279.

Ως μ ρφελ Εκτωρ κτειναι, ὁς ενθαδε γ ετραφ
αριστος.

Digitized by Google

Qui etiam ad locum „Ita quidem inquit MS. „Mori. longe optime. quare τετραφ αριστος ad va„rias lectiones relegare malim.“ Idem tamen ad alterum *Homeri* locum in catalogo navium: „τρα„φη εν] Ita lego pro corrupto τραφ ενι.“ Agnoſce hominis, ſi cuius alius, ſuaviſſimi conſtantiam: τραφ eliminavit, quia corruptum eſt; ετραφ ſubſtituit, quia optima eſt lectio. Quod ad vulgatam lectionem attinet, cum verbum τετραφα nusquam alias reperiatur, equidem ei facile prae- 102
tulerim — ὁς ετραφη ενθαδ αριστος.

Quid ergo, inquies, de *Callimachi* loco tandem ſtatuendum? Is vero leviſſima mutatione ſic emendari poterit:

Καλα μεν ηξευ, καλα δ' ετρεφευ, ουρανιε Ζευ.

Atque hoc quidem pacto rotundior etiam effici videtur ſententia, quod ετρεφευ (vel ſi malis ετρεφε, h. e. ετρεφεο) eiusdem ſit et vocis et temporis cum praecedente ηξευ, *Pulchre quidem* creſcebas, *pulchreque* educabaris.

V. 87. Εσπεριος κεινος γε τελει, τα κεν ηοι νοησῃ.] Quam fruſtra ſint ii, qui diphthongum ſequente conſona corripi poſſe volunt, ſatis docuerunt viri doctiſſimi *Stephanus* et *Bentleius*. Quorum ille geminam coniecturam ſuggeſſit — τελει ηοι τα νοησῃ. et Εσπεριος γε τελει τα περ ηοιος κε νοησῃ. priorem autem magis probat. At enim prior iſta non uno nomine improbanda venit: primo utique diphthongus in fine verbi τελει ſequente vocali ſyllabae longae partes minus recte ſuſtinet: deinde voculam κε ſermonis ratio abeſſe non patitur. Altera à vulgata lectione nimium diſcedit. *Tan. Fabri* coniecturae τα κεν ηοι νωσῃ adſtipulatus eſt Cl. *Bentleius*. Ad quam etiam firmandam doctiſſimi patris

Digitized by Google

filia doctiſſima laudavit iſtud (uti hodie volunt) *Theocriti* Idyll. 25.

Τον μεν εγων οδυναισι παραφρονεοντα βαρειαις
ΝΩΣΑΜΕΝΟΣ —

103 Verbum autem νωσαμενος *Callimacho* tribuit *Suidas*; quod tamen in hodiernis, quas vocant, *Callimachi* reliquiis nusquam comparet; ut merito dubitari poſſit annon Idyllium iſtud, quod hodie *Theocritum* auctorem praefert, *Suidae* temporibus ſub *Callimachi* nomine circumferretur. Et pari quidem iure utrivis tribui poterit; quod utique a nebulone aliquo Graecae neque linguae nec profoediae ſciente ſcriptum eſſe confirmare auſim. Elegantiarum autem ibi conſpiciendarum palmariam iſtam libet deſcribere V. 163.

Ωσει περ σφετερησιν ενι φρεσι βαλλομαι αρτι.

Nempe vocem σφετερησιν pro εμησιν uſurpatam hic videmus, uti et ὡσει, quod eſt ὡς ει, valetque *quaſi*, *tanquam ſi*, *ac ſi*, pro ſimplici ὡς, *ſicut*: quorum utrumque nemo non Graecorum reformidaſſet. Laudat autem porro Cl. *Bentleius* ex *Herodoto* εννωσας, εννωσαντα, et εννενωκασι. Atqui *Herodotum* ſcriptorem Ionicum verborum ἐννοησας *etc.* formam iſtum in modum immutaſſe, cum in iis ne Attici quidem craſin adhibuerint, nemo unquam mihi perſuaſerit. Contra lectionem ηοι νωσῃ accedit inſuper, quod verſum ſpondaicum vox diſyllaba ſine exemplo (ſi corrigenda et ſpuria eaque perpauca excipias,) hoc pacto terminet. Huic quidem incommodo ſubveniri poterit ſcribendo διαλυτικως, ηοϊ. Sed alterum iſtud νωσῃ aliis concoquendum permitto. Videamus autem
104 nobisne tandem fortunatius alea ceciderit. Reſcribi autem velim unius lineolae additamento, ſenſu eodem manente, τα κεν ηριννοησῃ. Vil. IX. 360.

Digitized by Google

Οψεαι, ει κ εθελησθα, και ει κεν τοι τα μεμηλη,
ΗΡΙ μαλ Ελλησποντον επ ιχθυοεντα πλευσας
Νηας εμας ——

Palam eſt quam facile fieri potuerit ut literae ρ pars inferior ex vetuſtiore aliquo codice eraſa fuerit, atque exinde pars reliqua ο in alios propagata, donec tandem vera ſcriptura nusquam comparuerit.

V. 93. — — πεα δ εργματα τις κεν αειδοι;
Ου γενετ, ουκ εσται· τις κεν Διος εργματ αεισει;]

Hunc locum intactum reliquere omnes quod ſciam praeter *H. Stephanum*. Is autem iſta adnotavit. „Credibile eſt *Callimachum* ſcripſiſſe αειδοι, ſicut „in proxime praecedente verſu. Indicativo certe „modo non ſatis apte iungitur particula κεν; ideo„que aut illud αειδοι aut certe αεισῃ malim. At „αεισοι (quod tamen aliquis fortaſſe ſcribendum „putet) parum mihi placuerit.“ Sive τις κεν αεισει, ſeu τις κεν αεισῃ; ſeu denique τις κεν αεισοι legeris: orationem ſoloecam amplecteris. Primam loquendi rationem obſervat vir doctiſſ. hoc nomine vitioſam eſſe quod modo indicativo iungatur vocula κεν. Sed minus accurate: neque enim vitium in eo verſatur, quod vocula iſta cum indicativo MODO; ſed quod cum FUTURO indicativo conſtruatur. Quippe modi illius tempora praeterita cum imperfectum tum perfectum, uti 105
et aoriſtus uterque, voculam iſtam comitem non raro adſciſcunt. Secundam locutionem Graeci ſermonis indoli adverſari nos primi monemus. Tertiam parum quidem probavit vir doctiſſ. ſed qua ratione adductus, id vero tacet. Quod autem eruditiſſimos quosque videtur fefelliſſe, obſervare libet, verba iſtius formae, cuius eſt αεισοι,

Digitized by Google

nusquam vel notione optativa adhiberi, vel cum vocula κεν sive αν coniungi; sed temporibus praeteritis significatione futura perpetuo subiici. *Aristoph.*

Plut. 88. Εγω γαρ ων μειρακιον ΗΠΕΙΛΗΣ ΟΤΙ
Εις τους δικαιους, και σοφους, και κοσμιους
Μονους ΒΑΔΙΟΙΜΗΝ — —
998. — — ΤΠΕΙΠΟΤΣΗΣ Θ ΟΤΙ
Εις ἑσπεραν ΗΞΟΙΜΙ — —
Vesp. 796. ΗΚΗΚΟΕΙΣ γαρ, ΩΣ-ΑΘηναιοι ποτε
ΔΙΚΑΣΟΙΕΝ επι τοις οικιαισι τας δικας,
Καν τοις προθυροις ανοικοδομησει [l. ΑΝΟΙΚΟΔΟΜΗΣΟΙ] πας ανηρ
Αυτῳ δικαστηριδιον μικρον πανυ,
Ωσπερ Εκαταιον, πανταχου προ των θυρων.

Nunc autem posito, quod voluit vir doctissimus altera vice, verbo ασιδοι, de sententia tandem dispiciamus. Eam autem Latine sic repraesentant: *Tua vero opera quis celebret? Non fuit; non erit: quis Iovis opera celebret?* Ubi primo, oratio ista, *non fuit; non erit:* adeo elliptica est ut vix simile exemplum reperiri possit. Eam vero istum in modum suppleri velint necesse est: *Non fuit* quis-
106 quam, qui celebrare potuisset; *non erit*, qui celebrare poterit. Equidem non tam incommodi sumus quin illud fieri permittamus. Verum cum hoc pacto quaestioni propositae, *tua vero opera quisnam celebret*, plenissime sit responsum; ecquis tandem obsecro eandem quaestionem statim post redditum responsum iterari patienter tulerit? mihi profecto nusquam contigit aliquid videre adeo ieiunum, importunum, insulsum. Notum est illud *Ovidii* de *Callimacho*,

Battiades toto semper cantabitur orbe:
Quamvis ingenio non valet, arte valet.

Digitized by Google

Rationibusne autem satis idoneis adductus haec scripserit Romanus, an vero potius desideratum fuerit ipsius iudicium, per me quidem sub iudice lis esto. Verum quicquid ea de re statuendum sit, unum interim mihi videor exploratum habere, ista, de quibus agitur, a *Callimacho* scribi non potuisse, ni tam arte, quam ingenio, destitutus esset. Apud *Lucretium* non absimilis extat locus libri quinti initio:

Quis potis est dignum pollenti pectore carmen
Condere pro rerum maiestate, hisque repertis?
Quisve valet verbis tantum, qui fundere laudes
Pro meritis eius possit, qui talia nobis
Pectore parta suo quaesitaque praemia liquit?
Nemo *ut opinor* erit, *mortali corpore cretus.*

Atque hic quidem ellipsin videmus, sed alteri illi non prorsus aequalem. Hanc autem si suppleveris, istum puta in modum, *Nemo erit* qui dignum carmen condere possit etc. quaestionibus in prae- 107
cedente quinque versuum serie occurrentibus sat responderis. Atqui si statim post sextum priores quinque iteraveris, vix opus est ut dicam quam absurdum atque odiosum locum reddideris. Ipsum autem hoc quicquid est absurdi, nisi quod minor sit verborum iteratorum numerus, in *Callimachi* loco deprehendimus. *Tuae igitur tandem rem impeditam et perditam restitues?* Ego vero non ita magno negotio mihi videor toti huic incommodo subvenire posse. Locum autem sic concipi velim,

— — τεα δ ἐργματα τις κεν ἀειδοι;
Ου γενετ, ουκ εσται τις, ὁ κεν Διος ἐργματ ἀειδοι.

tua vero opera quis tandem celebraverit? Non natus est, non erit quisquam, qui Iovis opera celebrare poterit.

Digitized by Google

Hymn. in Apoll. V. 105.

Ο Φθονος Απολλωνος επ ουατα λαθριος ειπεν·
Ουκ αγαμαι τον αοιδον, ὁς ουδ ὁσα ποντος αειδει]

Poſtulat Helleniſmi ratio ut ες ουατα reſcribatur. *Eurip.* Oreſt. 615.

Η τη τεκουση σ ηγριωσ, ΕΙΣ ΟΤΣ αει
ΠΕΜΠΟΤΣΑ ΜΤΘΟΤΣ —

Andr. 1091. ΕΙΣ ΟΤΣ ἑκαστῳ δυσμενεις ΗΤΔΑ ΛΟΓΟΤΣ.

Hipp. 939. Αλλ ἡ τις ΕΙΣ σον ΟΤΣ με ΔΙΑΒΑΛΩΝ ἐχει.

Ion. 696. ΕΙΣ ΟΤΣ ΓΕΓΩΝΗΣΟΜΕΝ.

911. ΕΙΣ ΟΤΣ ΑΤΔΑΝ ΚΑΡΤΕΩ.

108 1521. Δευρ ελθ, ΕΣ ΟΤΣ γαρ τους λόγους ΕΙΠΕΙΝ θελω.

Soph. Aj. 149. ΕΙΣ ΩΤΑ ΦΕΡΕΙ πασιν Οδυσσευς.

Deinde locutionis iſtius ουδ ὁσα notio eſt *ne quantum quidem;* quae huic loco neutiquam convenit. Lege ουχ ὁσα, *non quantum.*

Hymn. in Del. 199.

Αλλ ετι τοι μετοπισθε Γεγαιστιον ἑιπετο Φυκος·
Εστης δε εν μεσσῃσι, κατοικτειρασα δε Λητω
Φυκος ἁπαν κατεφλεξας, ἑπει περι καιεο πυρι,
Τλημον ὑπ ωδινεσσι βαρυνομενην ὁρωσα.

„Ineptiſſima lectio; et contra metri rationem, „cuius ſervantiſſimus eſt *Callimachus.* Corrigo, „επει περι καιεο κηρι: *quia corde flagrabas,* prae amo„re ſcil. et miſericordia. *Heſych.* Περι κηρι, κατα ψυχην. *Homerus:* Την περι κηρι Φιλησε πατηρ, και „ποτνια μητηρ. Idem alibi: περι κηρι τιεσκετο, „περι κηρι θεου ὡς τιμησουσιν, αιδεομαι περι κηρι; et „e contrario, απεχθωνται περι κηρι, περι κηρι Ποσει-

Digitized by Google

δαιων εχολωθη, νεμεσσωμαι περι κηρι." *Bent.* Quod ad alteram lectionis propositae partem περι κηρι attinet, abunde profecto exemplorum Vir Cl. indicis *Homerici* ope congessit. De altera vero καιεο *flagrabas prae amore et misericordia*, eum ut videtur destituerunt, quae sola fere in Graecis consulebat oracula, indices et Lexica. Hunc autem defectum suppleſſe sibi visus est nuperus editor, *Kusteriani* in *Aristophanem* indicis auxilio. Laudavit 109
utique istud Lysist. 9.

Αλλ, ω Καλονικη, καομαι την καρδιαν.

At enim ibi καομαι την καρδιαν, uti locum consulenti patebit, non jam valet *prae amore et misericordia mihi flagrat cor*, sed *prae ira* etc. Porro ut is esset apud *Aristophanem* sensus, videtur tamen *Callimachus* verbo potius *Homerico* δαιεο usurus fuisse. Nempe si hic reponas — επει περι ΔΑΙΕΟ κηρι, evadet locus isti apud *Homerum* Odyss. A. 48.

Αλλα μοι αμφ Οδυσηϊ δαΐφρονι ΔΑΙΕΤΑΙ ητορ Δυσμορῳ. —

similis adeo, ut ovum vix sit ovo similius. Ibi scilicet μοι δαιεται ητορ extra controversiam denotat *mihi prae misericordia flagrat cor.* Caeterum nupero editori hic usu venit ut fluctus in simpulo excitaverit: „Sed jam dicat mihi aliquis cur *exureret* al„gam? *aggereret* potius, et *accumularet.* Conjicie„bam olim κατενησας, *accumulasti.* Credo auda„cem et ineptum aliquem, cum videret καιεο, re„posuisse πυρι, et, ut satis esset ignis, κατενησας „mutasse in κατεφλεξας. Putaram etiam legi posse „κατεφρυξας, *arefeciſti.* Nunc displicet Φυκος re„petitum, et totum locum corruptum arbitror „et insanabilem." Ego vero dicam, cur Asterie algam *exureret.* Obstabat nimirum alga, quae insulam abunde secuta fuerat, quo minus Latona

Digitized by Google

ad terram ratim appelleret. Hoc incommodo laborantis Deae commiserata Asterie ei, alga exusta, copiam fecit optata arena potiundi. Iam vero dicat et mihi vicissim aliquis cur algam Asterie *aggessisset*. Videtur quidem vir eruditus algam *aggestam* atque insuper *arefactam* eo consilio voluisse, ut mollis nimirum lecti vicem suppleret, ne forte Latona silice in nuda onus deponeret. At vereor ne iftius commenti subtilitas vel ipsa alga vilior sit censenda. Nec vero erat, cur viro erudito displiceret φυκος repetitum. Immo etiam ut repetitum habeatur postulat orationis rotunditas: *Tu autem ex Euboea descenderas Cycladas visura, neque vero dudum; sed adhuc te a tergo Geraestia sequebatur alga. Constitisti vero in mediis insulis, et commiserata Latonae* algam *omnem excussisti;* — Sed manum de tabula.

SECT. IV.

DE

CONSONANTIS,

SIVE

ADSPIRATIONIS VAU VIRTUTE.

Consonantis sive adspirationis VAU, *prout in sermone Homerico obtinebat, virtutis cum prosodiacae tum analogicae specimen.*

Diu est quod fecit Cl. *Bentleius*, ut *Homeri* editionem digamma Aeolico insignitam eruditi expectarent. Elementi quidem istius potestatem in *Homeri* scriptis olim obtinuisse, ac proinde etiam hodie haberi oportere figuram sive notam aliquam qua ista potestas designetur, id sane et nos cum viro Cl. communiter agimus. Cum eodem vero non itidem sentimus ipsum illud elementum magis quam vel Hebraeorum vel Arabum *Vau* in Ionica *Homeri* poemata invehendum; quippe quod gentis Aeolicae proprium fuisse non uno indicio adducti confirmemus. Primum autem est, quod huc faciant uno consensu veterum testimonia. Horum autem praecipua libet describere. „At „grammatici saltem omnes in hanc descendunt „rerum tenuitatem, desintne aliquae nobis necessariae literae; non cum Graeca scribimus (tum „enim ab iisdem duas mutuamur) sed proprie in „Latinis; ut in his *servus* et *vulgus*, AEOLICUM „DIGAMMA desideratur.“ *Quintil. Inst. Orat. Lib.* I.

Digitized by Google

„ Versa vice si sit prior U, sequatur illa, [I]
„ Cum dico *vide*, contulit I sonum priori;
„ Ast ipsa manet tempore quo sonabat ante:
„ Vocalibus hoc et reliquis praedita servat;
„ Ut *vade*, *veni*, *vota* refer, teneto *vultum*:
„ Crevisse sonum perspicis et coisse crassum;
„ Unde AEOLIIS litera fingitur DIGAMMOS.

Terent. Maur. pag. 12.

„ Nominum multa inchoata literis vocalibus
*) „ Usus AEOLICUS reformat, et DIGAMMON praeficit:
†) „ (Aeolum dialectos autem est vere mista Italae)
„ Εσπερον quem dico Graece, *Vesperum* cognominat;
„ Εστια sic *Vesta* facta; *vestis* εσθης dicitur:

*) Vulgo *Aeolicus usus reformat.* Quo pacto *Gerardus Vossius* versus numeros laborare censens verborum ordinem immutavit. Sed erravit vir eruditus. Nam integri sunt versus numeri. *Quorsum igitur tu eum secutus es?* Propterea quod ex hoc ordine suavior ac venustior evadit, de qua nil quidquam suspicatus videtur vir eruditus, accentuum ratio; nempe hoc modo habes *'Usus 'Aeolicus reformat* — illo *'Aeolicus usus* —

†) Lectio vulgata *Aeolica etiam dialectos* — in tertia sede contra metri trochaici leges dactylum repraesentat. *Vossius* legit, *Aeolum dialectos etiam ferme mista est Italae.* Melius scripsisset *mista ferme. Sanctius, Aeolica dialectos autem mista ferme est Italae.* Sed vocis *ferme* nullus mihi usus occurrit, qui huic loco congruat, ac proinde *fere* retinendum censeo. Nec vero te moveat quod in lectione nostra vocula *autem* (quod altéri *etiam* praetulimus) ante vocalem plene sit enuncianda. Simili enim licentia alibi usus est *Terentianus*, p. 25. l. 15.

Bina productas habere nec minus compertum est

pag. 35. l. 15.

Ire iam nunc ideo nobis visum est *consultius.*

Digitized by Google

„ Iva quem Graece vocamus, *vim* iubet me dicere: 115
*) „ Eſt ſαϱ multis in uſu, et magis Poeticum,
„ Hϱ enim nativa vox eſt; ille *ver* hoc dictitat:
„ Quos *Homerus* dixit Ενετους, ille *Venetos* autumat.
„ Viola flos et nuncupatur, quem Graii vocant *ιον*;
†) „ Et Ιολαος ille *Violas*, crede *Marco Tullio*:
„ Quamque ιτυν dicunt Achaei, hanc *vityn* gens Aeoli.
„ Plura Sappho comprobavit, Aeoles et caeteri.

Idem. pag. 23.

Caeterum hunc verſum parentheſi includendum curavimus ut vitetur ſoloeciſmus, qui in vulgata lectione obtinet; is autem in eo conſiſtit, quod vox *ille* verſ. 8. et 9. ex ſermonis indole non niſi ad *Aeolum dialectos* referri poſſit. *Annon vero praecedit* uſus Aeolicus, *quo absque ſoloeciſmo vox iſta referatur?* Atqui ad verba iſta, eo ipſo nomine quod praecedant, referri non poteſt, ni verſus, in quo verſamur, a caeterorum conſtructione ſeparetur.

*) De numeris hic altum ſilet *Voſſius*. Atqui tam certum eſt quam quod certiſſimum ſcripturam ab ipſo cum aliis repraeſentatam in prima verſus ſede trochaei loco pyrrichium uno tempore minorem praeferre. Ea utique ſic ſe habet: Eαϱ *eſt multis* —

†) *Et Iolaus* violeus *ſit* — *Edit. Sanctand.* et *Voſſius*: *Sanctius*: *Et Iolaos ille* violens — Ego vero *Marcum Tullium* docuiſſe vel *violeus* vel *violens* τϱ ΙΟΛΑΟΣ reſpondiſſe vix unquam credidero. Explicent ii velim, quibus utcunque adridere poterit. Mihi interim perſuaſum eſt ſignificaſſe Oratorum principem pro communium Graecorum ΙΟΛΑΟΣ Aeoles ſcripſiſſe ΓΙΟΛΑΣ, vel forte ΓΙΟΛΑΓΣ; atque hinc apud Latinos nomen *Violas* locum habuiſſe. Nam eadem plane analogia ab iisdem Aeolenſibus ſcribi videmus ΜΕΝΕΛΑΣ, ΑΡΧΕΛΑΣ, etc. pro communibus ΜΕΝΕΛΑΟΣ, ΑΡΧΕΛΑΟΣ etc. pro quibus Attici uſurpabant ΜΕΝΕΛΕΗΩΣ, ΑΡΧΕΛΕΗΩΣ etc. Ionas autem ΜΕΝΕΛΑΩΟΣ, ΑΡΧΕΛΑΩΟΣ: hi ſimiliter ΨΙΟΛΑΩΟΣ, illi ΙΟΛΕΗΩΣ: Aeoles autem modo ΓΙΟΛΑΓΟΣ, modo ΓΙΟΛΑΣ. Eorum autem, quae a *Terentiano* in his verſibus traduntur, ſumma huc

Digitized by Google

116 „ — Ex adiectis autem noſtros ſolum X recepiſſe, „F vero, G, et Q in Graecis etiam literis fuiſſe et „nunc eſſe, ſed G numero ſervire atque nona„ginta ſignificare, F autem AEOLIIS *duntaxat* „idem valere quod apud nos V cum pro conſo„nanti ſcribitur; vocarique VAU et DIGAMMA.“ *Mar. Victorin.* pag. 30.

— „Et I quidem quando poſt V conſonantem „loco DIGAMMA F AEOLICI functam ponitur „brevis — *Priſcian. Lib.* I. *Cap. de Literis.* Apud „antiquiſſimos Graecorum non plus quam ſede„cim erant literae; quibus ab illis acceptis Latini „antiquitatem ſervaverunt perpetuam. Nam ſi „veriſſime velimus inſpicere eas, hoc eſt ſedecim, „non plus quam duas additas in Latino invenie„mus ſermone, F AEOLICUM DIGAMMA, „quod apud antiquiſſimos Latinorum eandem „vim, quam apud Aeoles habuit Φ: eum autem „prope ſonum quem nunc habet F ſignificabat P „cum aſpiratione; ſicut etiam apud veteres Grae„cos pro Φ, Π et H. —

117 „V vero loco conſonantis poſita eandem pror„ſus in omnibus vim habuit apud Latinos, quam „apud AEOLES DIGAMMA F. unde a plerisque „ei nomen [INDITUM,] quod apud AEOLES „habuit olim F DIGAMMA, id eſt VAU, ab ip„ſius voce profectum, teſte Varrone et Didymo, „qui id ei nomen eſſe oſtendunt. pro quo *Caeſar* „hanc figuram Ⅎ ſcribere volui: quod quamvis „illi recte viſum eſt, tamen conſuetudo antiqua

denique recidit: pro iſtis communium Graecorum ΕΣΠΕΡΟΣ, ΕΣΤΙΑ, ΕΣΘΗΣ, ΙΣ, ΗΡ, ΕΝΕΤΟΙ, ΙΟΝ, ΙΟΛΑΟΣ, ΙΤΤΣ, Acoles dixiſſe ΓΕΣΠΕΡΟΣ, ΓΕΣΤΙΑ, ΓΕΣΘΗΣ, ΓΙΣ, ΓΙΡ, ΓΕΝΕΤΟΙ, ΓΙΟΝ, ΓΙΟΛΑΣ, ΓΙΤΤΣ: atque hinc porro fluxiſſe Latina *Veſperus, Veſta, Veſtis, vis, ver, Veneti, viola, Violas*, et forte *vitys*.

Digitized by Google

„ſuperavit. Adeo autem hoc verum eſt, quod „pro AEOLICO F DIGAMMA V. ponitur; quod „ſicut illi ſolebant accipere digamma F pro con„ſonante ſimplici, teſte Aſtyage qui diverſis hoc „oſtendit verſibus, ut in hoc verſu ΟΙΟΜΕΝΟΣ „ΓΕΑΕΝΑΝ ΕΑΙΚΩΠΙΔΑ. — ſic nos quoque pro „ſimplici habemus conſonante plerumque V loco „F digamma poſitum, ut,

„*At* Venus *haud animo nequicquam exterrita mater.*

Et [l. EST] tamen quando AEOLES idem „F DIGAMMA inveniuntur pro duplici conſo„nante poſuiſſe, ut ΝΕΣΤΟΡΑ ΔΕ ΓΟΥ ΠΑΙ„ΔΟΣ. — Inveniuntur etiam pro vocali correpta „hoc digamma illi uſi, ut *Alcman.* ΚΑΙ ΧΕΙΜΑ „ΠΤΡ ΤΕ ΔΑΓΙΟΝ. eſt enim dimetrum iambi„cum: et ſic eſt proferendum F, ut faciat brevem „ſyllabam — F DIGAMMA AEOLES eſt quando „in metris pro nihilo accipiebant, ut

„ΑΜΜΕΣ Δ ΓΕΙΡΑΝΑΝ ΤΟ ΔΕ Τ ΑΡ ΘΕΤΟ
ΜΩΣΣΑ ΛΙΓΑΙΑ.

„eſt enim hexametrum heroicum. — Sciendum 118
„tamen quod hoc ipſum Aeoles quidem ubique „loco aſpirationis ponebant, effugientes ſpiritus „aſperitatem. Nos autem in multis quidem, non „tamen in omnibus illos ſequimur, ut cum dici„mus *veſpera*, *vis*, *veſtis*. Hiatus quoque cauſa „ſolebant illi interponere F DIGAMMA; quod „oſtendunt etiam Poetae AEOLIDAE, uſi [l. UTI] „*Alcman:* ΚΑΙ ΧΕΙΜΑ ΠΤΡ ΤΕ ΔΑΓΙΟΝ: et epi„grammata, quae egomet legi in tripode vetu„ſtiſſimo *Apollinis*, qui ſtat in *Xerolopho Byzantii*, „ſic ſcripta ΔΗΜΟΦΑΓΩΝ ΛΑΓΟΚΑΓΩΝ [l. ΔΑ„ΜΟΦΟΓΩΝ ΛΑΓΟΚΟΓΩΝ] Nos quoque hiatus „cauſa interponimus V loco digamma F, ut *Da„vus*, *Argivus*, *pavo*, *ovum*, *ovis*, *bovis* — In β

Digitized by Google

„etiam ſolet apud *Aeoles* tranſire F *digamma*, quo„ties ab ϱ incipit dictio quae ſolet aſpirari; ut „ϱητωϱ βϱητωϱ dicunt — quaſi conſonanti diga„mma in eadem ſyllaba praeponere recuſantes com„mutabant id in B, βϱητωϱ, βϱοδος dicentes — „*Id. ibid.*

— „hic et haec *bos bovis;* quod ideo aſſumit geni„tivo V loco DIGAMMA, quia AEOLES quo„que ſolent inter duas vocales eiusdem dictionis „digamma ponere; quos in multis nos ſequimur, „OFIΣ *ovis*, ΔAFOΣ *Davus*, ΩFON *ovum*. Unde „in Nominativo quoque huius nominis illos ſequi„mur. Nam et Aeoles et Dores βως dicunt pro „βους, ου diphthongon in O longam vertentes. „Et quod hoc verum eſt oſtendunt epigrammata
119 „vetuſtiſſima quae, literis antiquiſſimis ſcripta „in multis tripodibus legi, et maxime in tripode „*Apollinis* qui eſt *Conſtantinopoli* in loco quem Ζη„ϱολοφον vocant.“ *Id Lib.* VI. *Cap. de Nominat.* „*et Genit.*

His teſtimoniis adiici poteſt et illud Varronis, „Tempus ſecundum *Ver*, quod tum *virere* „incipiunt *virgulta*, ac *vertere* ſe tempus anni; niſi „quod Iones dicunt BHP.“ *De L. L. pag. 45. Edit. Durdr.* 1619. Nempe ſi Iones communiter cum Aeolenſibus elementum F uſurpaſſent, dixiſſet Varro non iam BHP ſed FHP. Cum vero in ſermone Ionico aſpirationis *Vau* poteſtas quidem obtineret, ſed figura maiuſcula certe non item; inde factum eſt ut Romanorum doctiſſimus ex elementis Ionicis id adhibuerit, quod ad aſpirationis illius ſonum proxime accederet. Idem in ipſius *Varronis* nomine deſignando a *Dionyſio Halicarn.* factum videmus. Cum utique ei ſermone Aeolico non iam utenti digamma Aeolicum adhibere nefas

Digitized by Google

esset, caeteri autem Graeci, nisi forte Dores, figura maiuscula indigerent, quae Latino V aequipolleret; non habuit scriptor Graecus, quo ad veram potestatem propius accederet, quam ΒΑΡΡΩΝ scribendo.

Horum autem testimoniorum vim imminuere fortasse videri poterunt quae apud eundem *Dionysium* leguntur pag. 16. Edit. *Hudson:* „εν οις ην „τα πολλα ἑλωδη, ἁ νυν κατα τον αρχαιον της δια- „λεκτου τροπον ΟΥΕΛΙΑ ὀνομαζεται. συνηθες γαρ ην „τοις αρχαιοις Ελλησιν ὡς τα πολλα προτιθεναι των „ονοματων, ὁποσων ἁι αρχαι απο των φωνηεντων εγι- „νοντο, την ΟΥ συλλαβην ἑνι στοιχειῳ γραφομενην· „τουτο δ ην ὡσπερ γαμμα διτταις επι μιαν ορθην επι- „ζευγνυμενον [dele ταις] πλαγιαις, ὡς ΓΕΛΕΝΗ, „και ΓΑΝΑΞ, και ΓΟΙΚΟΣ, και ΓΑΝΗΡ και πολλα „τοιαυτα. — *quorum magna pars erat palustris et quae „more priscae linguae* Velia *vocatur: nam prisci Graeci „nominibus a vocali incipientibus syllabam* ΟΥ *unico „scriptam charactere plerumque praeponere solebant. „Hic autem erat ut duplex* Γ *quod formabatur duabus „lineis obliquis ad unam rectam adiunctis ut* ΓΕΛΕΝΗ, „*et* ΓΑΝΑΞ, *et* ΓΟΙΚΟΣ, *et* ΓΑΝΗΡ, *et multa „alia huiusmodi.*“ *Nempe* non iam dixit *Dionysius* priscis *Aeolensibus* sed *Graecis solemne fuisse figuram* F *nominibus praeponere. Aeolensibus* quidem non dixit, sed res tamen eodem recidit ac si dixisset. Quippe de istis Graecis agit ex quorum sermone Latini verba sua formabant. Ii autem erant Aeolenses. Caeterum illud notandum venit *Dionysium* miro quodam errore figurae F syllabae ΟΥ potestatem tribuisse. Videtur autem error inde oriundus, quod Latini Graecam consonantem F et syllabam ΟΥ communiter per literam V exscriberent: cum tamen hoc observari potuisset Latinum V quoties illi responderet, consonantis; quo-

Digitized by Google

ties vero huic, vocalis vim obtinere; ut in iſtis, *Vinum, vis, clavis, navis, ovis; Lycurgus, Ariſtobulus, Arcturus;* quae ex Aeolicis FOINOΣ, FIΣ,
121 ΚΛΑΓΙΣ, ΝΑΓΣ ΝΑΓΟΣ, ΟΓΙΣ; ΑΤΚΟΤΡΓΟΣ, ΑΡΙΣΤΟΒΟΤΛΟΣ, ΑΡΚΤΟΤΡΟΣ fluxere: quibus addere libet ipſum nomen Latinum *Velia*, quod a veterum Graecorum ΓΕΛΟΣ formatum eſſe ipſe docet *Dionyſius.*

Ex locis iam deſcriptis illud in transcurſu obſervare eſt, quam fruſtra ſint ii, qui Aeolicum F eidem apud Latinos figurae poteſtate itidem reſpondiſſe contendunt. Uno utique ore conſentiunt auctores laudati elementum iſtud alteri apud Latinos V conſonanti fuiſſe *ισοδυναμον*; niſi quod doceat *Dionyſius*, quod nemini unquam alii *ουδ εν ονειροις* in mentem venit, eandem fuiſſe Graeci F quam ſyllabae OT poteſtatem. Neque igitur cenſendus eſt *Cicero* cum agrum Formianum digamma ſuum appellaret ad Graecam literae vim, a qua inchoaretur vox *Formianum*, ſed ad figuram duntaxat, quae eadem eſſet cum digamma Aeolico, reſpexiſſe. Caeterum et illud monendi veniunt nonnulli, Romanorum V cum pro conſonante ſcriberetur non iam eidem apud nos elemento, ſed alteri iſti W poteſtate reſpondere.

Cum eo quem diximus veterum conſenſu conſpirat antiquiſſimorum itidem monumentorum fides. *Inſcriptio Sigea* more perquam vetuſto *βουστροφηδον* exarata, prout a *Shuckfordio* repraeſentatur, iuxta hodiernam ſcribendi formam, niſi quod H adſpirationis ſono ſit efferenda, erit iſtiusmodi: ΦΑΝΟΔΙΚΟ ΕΙΜΙ ΤΟ ΗΕΡΜΟΚΡΑΤΟΣ ΤΟ ΠΡΟΚΟΝΕΣΙΟ ΚΑΓΟ ΚΡΑΤΕΡΑ ΚΑΠΙΣΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΗΕΘΜΟΝ ΕΣ ΠΡΤΤΑΝΕΙΟΝ ΕΔΟΚΑ
122 ΜΝΕΜΑ ΣΙΓΕΤΕΤΣΙ ΕΑΝ ΔΕ ΤΙ ΠΑΞΧΟ ΜΕΛΕΔΑ. ΙΝΕΝ ΕΟ ΣΙΓΕΙΕΣ ΚΑΙ Μ ΕΠΟΕΙΣΕΝ ΗΑΙ-

Digitized by Google

ΣΟΠΟΣ ΚΑΙ ΗΔΕΛΦΟΙ. Notandum eſt obiter verba ΣΙΓΕΤΕΤΣΙ et ΣΙΓΕΙΕΣ parum ſibi invicem conſtare, legi autem oportere vel ΣΙΓΕΤΕΤΣΙ et ΣΙΓΕΤΕΣ, vel, quod rectius, ΣΙΓΕΙΤΣΙ et ΣΙΓΕΙΕΣ. Deinde nullus videtur eſſe dubitandi locus, quin in verbo ΜΕΛΕΔΑ. ΙΝΕΝ vacuum ſpatium minus recte collocetur; ecqua enim tandem litera ſuppleri poterit? Oportet autem ΜΕΛΕΔΑΙΝΕ. Ν; quod ſic complendum eſt, ΜΕΛΕΔΑΙΝΕΙΝ. Tertio, vocis ΣΙΓΕΙΕΣ poteſtatem parum aſſecuti ſunt viri eruditi; eam utique conſtituunt ΣΙΓΕΙΕΙΣ. Nempe eos fefellit analogia in huiusmodi nominibus ab Atticis ſervata, quam ſic concipi velim: a recto - εως obliquos formabant Iones - εωος - εωι - εωα - εωε - εωοιν - εωες - εεων - εωσι - εωας. Illud autem εωας Attici iuxta craſin ipſis ſolennem neglecta aſpiratione w in ης mutabant. Hinc apud poetas Atticos legimus ἱππης. Ἀχαρνης, Μεγαρης: recte, niſi quod literae η ſubiiciatur ι. Porro quantae levitatis fuiſſet poteſtatem EI nuda vocali E deſignare velle, cum in ſyllaba proxime praecedente eadem poteſtas plene exhiberetur! Eadem etiam clare repraeſentatur in verbis ΕΙΜΙ et ΠΡΥΤΑΝΕΙΟΝ. Hinc opinor conſtabit alterum iſtud huius inſcriptionis exemplar, quo uſus eſt vir doctiſſimus ad *Marmor Sandvicenſe*, ΕΜΙ pro ΕΙΜΙ minus recte praeferre; adeoque argumentum in quo ibi verſatur vir doctiſſimus, ut oſtendat ſcilicet veteres Graecos ſyllabae ΕΙ poteſtatem nudo elemento Ε tribuere ſolitos, ab hac inſcriptione neutiquam adiuvari. 123
Quarto, in verbo ΕΠΟΕΙΣΕΝ duae transpoſitae videntur literae; germanam autem ſcripturam crediderim ΕΠΟΙΕΣΣΕΝ; niſi forte veteres Graeci aoriſti terminationem in huiusmodi verbis ΕΙΣΑ pro recentiorum ΗΣΑ adhibuerint. Quinto, ex ſcriptura iſta ΚΑΓΩ, ΚΑΠΙΣΤΑΤΟΝ, pro ΚΑΙ

Digitized by Google

ΕΓΩ, ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΑΤΟΝ, discant velim futuri scriptorum Atticorum editores καγω, καπειτα etc. repraesentare non uti vulgo ιωτα subiecto καγω, καπειτα. Denique ex istis ΗΑΙΣΟΠΟΣ, ΗΑΔΕΛΦΟΙ, corrigenda est vulgata scribendi ratio quae in istis ὠνθρωπος, ὠδελφος, ὠνηρ, et similibus dominatur. Hinc porro minus mirum videbitur quod ante voces ανθρωπος, αδελφος, ανηρ, etc. in Comicorum scriptis articulus saepius desideretur; cum inter germanam et pravam scripturam unica aspiratio totum discrimen constituat.

Alterum vetustatis monumentum conservavit Athenaeus, quod in istis Achaei tragici versibus continetur:

Ο δε σκυφος με του θεου καλει παλαι,
Το γραμμα φαινον ΔΕΛΤΑ, ΙΩΤΑ, και τριτον
Ο. Ν του Τ παρεστι' κουκ απουσιαν,
Εκ τουπεκεινα ΣΑΝ, τοτε Ο κηρυσσετον.

Ita utique vulgo repraesentantur. Versum autem tertium sic refingendum iudicavit praestantissimus *Casaubonus:*

124 Ο. Νυ τ αυ παρεστι, κουκ απεστιν Τ.

in versu etiam ultimo idem scribit το τ Ο: locum autem sic interpretatur: *Dudum est cum me Dei scyphus vocat, literam ostendens* Δ, Ι, *et tertiam* Ο. *etiam* Ν *adest; neque abest* Τ. *ulterius praedicant Dei nomen duae literae* Σ *et* Ο. Verum iuxta hanc interpretationem atrox in Graecis habetur soloecismus, Ο σκυφος φαινον: neque enim hic φαινον archaice scribi pro φαινων argumento est alterum illud Ιωτα. Utraque porro coniectura viro summo minus feliciter cessit. Nempe tertius quem venditavit versus nullus est. Nec vero si Νυ τε αυ scribas, quod et a viro doctissimo profectum exi-

Digitized by Google

ſtimo, quidquam profeceris: nam in verſus ſcanſione neceſſario elidenda eſt vocalis brevis ſequente altera. In iſtis autem το τ O articuli uſus Graeci ſermonis indoli adverſatur. Faciamus iam et nos periculum an lectionem ſuggerere poſſimus nullo incommodo laboraturam: eam igitur ſic concipe:

— — — — — και τριτον
ΟΥ. ΝΥ παρεστι, κουκ απουσιαν εχει
Υ. κ του πεκεινα ΣΑΝ, τοτ ΟΥ κηρυσσετον.

aut etiam — απουσιαν εχ Υ Εκ τουπεκεινα. Nempe απουσιαν εχει pari ratione hic dicitur, atque apud *Sophoclem* παρουσιαν εχειν Ai. 540.

Τι δητα μελλει μη ου ΠΑΡΟΥΣΙΑΝ ΕΧΕΙΝ;

Quod autem ad verbum duale κηρυσσετον attinet, finge modo Satyrum duos hic adloqui, ut τοτ ΟΥ κηρυσσετον valeat, *tum demum* [ut integram poculi inſcriptionem compleatis] O *proferte:* et ſententiam ſat commodam habebis. Denique iſta Το γραμμα φαινον interpretare, *Cuius inſcriptio praefert* Δ etc. Nempe haec verba abſolute uſurpantur non ſecus atque paſſim εξον, μετον, παρον; uti et ειρημενον Lyſiſtr. 13.

ΕΙΡΗΜΕΝΟΝ δ αυταις απανταν ενθαδε
Βουλευσομεναισιν ου περι φαυλου πραγματος,
Ευδουσι κουχ ηκουσιν — —

et πτιλον πεσον Acharn. 1181.

ΠΤΙΛΟΝ δε το μεγα κομπολακυθου ΠΕΣΟΝ
Προσταις πετραισι, δεινον εξηυδα μελος.

Quae duo exempla laudavit inter alia Gl. *Kuſterus* ad Plut. 277. Is autem locus ſic repraeſentatur:

Εν τη σοφω νυνι ΛΑΧΟΝ ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ σου δικαζειν,
Συ δ ου βαδιζεις· — — —

Digitized by Google

Ubi λαχον το γραμμα plane gemellum est alteri illi το γραμμα φαινον: ibi vero teste doctiss. *Hemsterhusio* exemplaria duo MSS. tertiumque typis excusum, succinente Ed. Fl. scholiaste, ΛΑΧΩΝ exhibent. Atque hanc quidem scripturam omnino veram esse censeo. Nam verbi λαχειν notio apud scriptores Atticos non iam neutra est, *sorte obvenisse*; sed activa duntaxat, *sortitum esse* *). Illius autem, quod affert vir Cl. Nub. 163.

126 Επειτα ΚΟΙΛΟΝ προς στενῳ ΠΡΟΣΚΕΙΜΕΝΟΝ
Τον πρωκτον ηχειν ὑπο βιας του πνευματος,

longe alia est constructio. Ibi utique κοιλον et προσκειμενον non iam absolute adhibentur, sed ad πρωκτον referuntur.

In *Marmore Sandvicensi* innumera extant veteris scripturae exempla, cuiusmodi sunt ΚΑΛΛΕΟ, ΕΠΙΓΟΝΕΣ, ΙΠΠΙΟ, ΟΛΥΜΠΙΟΔΩΡΟ etc. Quorum etiam similia leguntur in *Cretensi* ΤΟΣ ΝΟ-

*) Laudari quidem video quendam *Platonis* locum tanquam sensus prioris exemplum; και δη το μετα τουτο, δωδεκα θεοις δωδεκα, κληρους θεντας, επονομασαι και καθιερωσαι το ΛΑΧΟΝ μερος ἑκαστῳ τῳ θεῳ, και φυλην αυτην επονομασαι. Frustra: neque enim necesse est ut interpreteris, *singulas partes ut* sorte obtigerunt. Nec vero ea est loci constructio ut ἑκαστῳ τῳ θεῳ ad λαχον, sed ad καθιερωσαι referantur. Rectius multo *Marsilius Ficinus: deinde duodecim sortes diis duodecim attribuere; partem quamlibet* (melius fuisset *quamque*) sortis participem *suo consecrare deo, tribumque ipsam vocare.* Unum obiter moneo, legendum utique esse ΤΟΙΣ δωδεκα θεοις; uti apud *Aristophanem* Equ. 235.

Ουτοι, μα ΤΟΤΣ ΔΩΔΕΚΑ ΘΕΟΤΣ, χαιρησετον.

alterumque, επονομασαι και καθιερωσαι — και — επονομασαι magis importunum esse quam quod a *Platone* proficisci potuerit; ista autem επονομασαι και delenda esse: ac tertium, pro αυτην scribendum αυτο.

Digitized by Google

ΜΙΟΣ, ΤΟΣ ΚΕΙΜΕΝΟΣ; uti et in *Teiorum diris*, ΤΟ ΛΟΙΠΟ, ΤΟ ΞΥΝΟ, ΤΟ ΚΕΝΟ. Quibus adiicere libet celebrem illam *columnae Herodeae* inſcriptionem, ΟΔΕΝΙ ΘΕΜΙΤΟΝ ΜΕΤΑΚΙΝΕΣΑΙ ΕΚ ΤΟ ΤΡΙΟΠΙΟ ΗΟ ΕΣΤΙΝ ΕΠΙ ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΕΝ ΤΕΙ ΗΟΔΟΙ ΤΕΙ ΑΠΠΙΑΙ ΕΝ ΤΟΙ ΗΕΡΟΔΟ ΑΓΡΟΙ Ο ΓΑΡ ΛΟΙΟΝ ΤΟΙ ΚΙΝΕΣΑΝΤΙ ΜΑΡΤΤΣ ΔΑΙΜΟΝ ΕΝΗΟΔΙΑ. Quae quanquam ipſa inter vetuſtas recenſeri nequeat, ſat tamen oſtendit anti- 127
quae ſcripturae quae tum obtinebat opinionem. Caeterum obiter notandum venit illorum ΕΠΙ ΤΟ ΤΡΙΤΟ poteſtatem viros eruditos minus recte cepiſſe ΕΠΙ ΤΩΙ ΤΡΙΤΩΙ; hanc utique exaratam oportuiſſet ΕΠΙ ΤΟΙ ΤΡΙΓΟΙ, non ſecus atque ibidem leguntur ΗΟΔΟΙ, ΤΟΙ ΑΓΡΟΙ, et ΤΟΙ ΚΙΝΕΣΑΝΤΙ; uti et alterius declinationis ΤΕΙ ΑΠΠΙΑΙ. Eſt autem vera poteſtas ΕΠΙ ΤΟΨ ΤΡΙΤΟΨ, ſicuti illorum ΟΔΕΝΙ ΤΟ ΤΡΙΟΠΙΟ etc. ΟΨΔΕΝΙ ΤΟΨ ΤΡΙΟΠΙΟΨ. Eiusdem porro generis eruditorum genti viſum eſt quod baſi Coloſſi *Deliaci* inſcriptum Ο ΑΓΤΤΟ ΛΙΘΟ ΕΜΙ ΑΝΔΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΦΕΛΑΣ. De eo vero mox dicemus.

Ad poculi inſcriptionem ΔΙΟΝΤΣΟ notat *Atheuaeus* deſiderari elementum Τ. Atque in hanc quidem ſententiam conceſſiſſe video viros quosque eruditos. Nos vero, quod et eorum pace factum ſit, alio prorſus conſilio tam iſtud quam caetera antiquitatis monumenta adduximus. Ex iis utique aliud longe colligendum putamus: Graecos ſcilicet, quotquot iſta ſcribendi ratione uterentur, nullam habuiſſe figuram maiuſculam, qua aſpirationis *Vau* poteſtatem deſignarent, apud quos tamen iſta poteſtas in pronunciando interim obtineret. Verbi autem ΔΙΟΝΤΣΟ plenam vim ſtatuimus ΔΙΟΝΤΣΟΨ. Ecqua enim ratio exco-

Digitized by Google

gitari poteſt cur litera T praetermiſſa fuerit, cum luce ſit clarius eam in uſu atque ad manum coe-
128 latori praeſto tum fuiſſe, quippe quae in ipſo ΔΙΟΝΤΣΟ habeatur? Eandem etiam praefert *inſcriptio Sigea* in vocibus ΠΡΤΤΑΝΕΙΟΝ, ΣΙΓΕΤ-ΕΤΣΙΝ. Quorſum igitur ibi leguntur ΦΑΝΟΔΙ-ΚΟ ΤΟ ΗΕΡΜΟΚΡΑΤΟΣ ΤΟ ΠΡΟΚΟΝΕΣΙΟ, ſi plena iſtorum verborum poteſtas quo tempore deſcriberentur eſſet ΦΑΝΟΔΙΚΟΤ ΤΟΤ ΗΕΡΜΟΚΡΑ-ΤΟΤΣ etc. De caeteris monumentis idem dictum putari volumus.

Contra eam vero quam inſtituimus argumentandi rationem afferri poterit *inſcriptionis Deliacae* auctoritas, ubi exarata habentur Ο ΑΓΤΤΟ ΔΙΘΟ. *Ecqua nimirum cauſa excogitari poteſt cur ter praetermiſſa fuerit litera vel* T *vel* VAU, *cum ex ipſo* ΑΓΤ-ΤΟ *luce ſit clarius in uſu atque ad manum praeſto fuiſſe figuram maiuſculam qua deſignaretur utriusvis poteſtas?* Cauſa vero ſatis idonea excogitari poteſt cur neutra iſtorum verborum in fine conſpiciatur. Eodemque negotio id ipſum in quo praeſtando hic potiſſimum verſamur, figuram ſcilicet F Aeolenſium fuiſſe propriam, momentum ac vim haud levem accipiet. Inſcriptio utique eſt Aeolica; valet autem ΑΓΤΤΟ ΛΙΘΟ non iam ΑΓΤ-ΤΟΤ ΛΙΘΟΤ, nec vero ΑΓΤΤΟF ΛΙΘΟF ſed tertium iſtud ΑΓΤΤΩ ΛΙΘΩ. Nempe Aeoles in fine Genitivorum uti et alias Ω pro caeterorum Graecorum OW poſuiſſe neminem paulo humaniorum latet. Vocalem autem O apud veteres Graecos perinde atque conſtanter apud Latinos tam longae quam brevis officio fungi ſolitam teſtatur inter
129 alia haud pauca *inſcriptio Sigea.* Ibi utique pro ΚΑΓΩ, ΕΔΩΚΑ, ΠΑΣΧΩ, ΗΑΙΣΩΠΟΣ, exarata videmus ΚΑΓΟ, ΕΔΟΚΑ, ΠΑΣΧΟ, ΗΑΙΣΟ-ΠΟΣ. Quod autem in *Deliaca* legitur EMI non

Digitized by Google

iam EIMI, uti voluere viri eruditi, sed HMI valet. Quippe pro recentiorum H scribebant veteres E; pro EI vero non item: quod utrumque ostendit eadem inscriptio *Sigea*. In ea scilicet pro ΠΡΟΚΟΝΗΣΙΟΥ, ΚΡΑΤΗΡΑ, ΗΘΜΟΝ, ΜΝΗΜΑ etc. repraesentantur ΠΡΟΚΟΝΕΣΙΟ, ΚΡΑΤΕΡΑ, ΗΕΘΜΟΝ, ΜΝΕΜΑ; cum tamen ibidem syllaba EI in ipso verbo EIMI, uti et in ΠΡΥΤΑΝΕΙΟΝ et ΣΙΓΕΙΕΣ clare extet. Aut etiam forte dicendum est illud EMI scribi pro EMMI: nam in quadam *Sapphus* Oede apud *Longinum* videre est,

— — — — χλωροτερα δε ποας
EMMI — — — —

ποας autem pro eo quod in veteri codice habetur πουας scribendum duximus. lectio autem vulgata est ποιας.

Cum vero virum doctiss. ad *Marmor Sandvicense* contrariam de elementi E apud veteres Graecos potestate sententiam, *Victorini* auctoritate stabilitum videam iisse; meum est vicissim quid de laudato *Victorini* loco sentiam exponere, atque in medium relinquere. Ecce autem. *Nostri Latini cum litteris uterentur; quas a Graecis acceperant:* A. B. C. D. E. I. K. L. M. N. O. P. Q. R. S. T. *et Graeci vocales haberent totidem, quot et nos,* A. E. I. O. U. *(nam* H. *et* Ω. *postea sunt ab his repertae)* E. *et* O. *ternas habebant apud eos potestates, ut* E. *esset breve et productum.* I. *autem longum quodammodo sonat, cum et* E. *et* I. *iunctum est. Et* O. *similiter quoque cum esset unum brevem, et idem faceret longam syllabam, praeterea exprimeret vocem, quae apud eos per* O. *et* U. *scribitur* OT, *sic apud nos quoque* E. *et* O. *totidem potestates habebunt, et easdem, quas apud Graecos.* Profecto si in his sententiam sibi constantem quaeras, frustra es; si grammaticam, tan-

tundem. Si cum viro doctiſſ. *Victorinum* ſtatuas de E Graeco hic agere, exordium iſtud, *Noſtri Latini cum literis uterentur quas a Graecis acceperant*, tam erit ineptum quam quod ineptiſſimum. Sin locum circa E Latini poteſtatem verſari dicas, quod et veri videtur ſimilius, poſteriora non ita congruenter procedent. Nullo quidem negotio ita immutari poſſent ut praecedentibus hoc ſenſu acceptis convenirent. Mihi vero ſatis eſt quod loci tam vel futilis vel depravati nulla ſit auctoritas. Quod autem ad inſcriptiones quas laudat vir doctiſſ. *Sigeam* et *Deliacam* attinet, de iis quid ſtatuendum ſentiamus iam ſupra diximus.

Sed alterum porro vir quidam eruditus quocum mihi lis interceſſit viri doctiſſ. argumentum adiuturus ex *Victorino* locum adducit, pag. 30. *Et ſignificaveram prius quam Graecis inter vocales repertae ſunt* H. *et* Ω, *vicem earum tam apud illos, quam apud nos expleſſe* E. *et* O: O. *etiam ſcribi ſolitam pro ſyllaba* OT. E autem pro E et ΙΩΤΑ. Atque hic quidem non eſt ut vir eruditus quidquam immu-
131 tatum optet, niſi forte pro *ſignificaveram*, cuius hic parum aptus eſt uſus, reſcribere malit *ſignificavi*. Sed *Victorini*, modo haec ſcripſerit, conſtantia deſideratur; quippe qui pag. 17. iſta contra habeat: *Apud Graecos* E duarum *obtinet vicem brevis et productae.* O *vero et pro brevi, et pro longa, et pro* U *poſita eſt.* Sed regerit vir eruditus illis haec neutiquam adverſari, propterea quod vox *duarum* comitem non habeat *tantum*, *duntaxat* vel ſimile. Age igitur: Finge apud Grammaticum quempiam occurrere: *Apud Latinos numeri ſunt duo, perſonae vero tres:* Annon iam haec eodem plane recidunt, ac ſi dixiſſet *duo tantum?* Quisquamne eſt obſecro qui illud *tantum* deſideret? Contra ſi quis diceret: *Apud Graecos numeri ſunt*

Digitized by Google

duo, perſonae vero tres: exclamaret opinor inter primos vir eruditus: *Annon vero, o bellatule, tres itidem ſunt numeri? Dignus hercle es cum tuis numeris cui caput non ſemel demulceatur.* At quid ita tandem? Quia ſcilicet qui iſtum in modum loquitur numeros eſſe *tantum* duos ſignificat. Porro autem, ut *Victorinus* ſibi conſtet, alius tamen κομματος ſcriptor fuiſſe videtur, quam cui in re huiusmodi fides ſit habenda, cum ipſius doctrinae ex antiquae ſcripturae monumentis ne unum quidem faveat, haud pauca adverſentur. Sed neque hominem usque adeo parvi facio quin iſta, E *autem pro* E *et* ΙΩΤΑ, additamentum fuiſſe credam ab aliquo rudem illam atque indigeſtam molem pag. 16. occurrentem minus recte interpretante profectum. 132

Alius auctoritatis loco laudat vir eruditus excerpta quaedam ex *Athenaeo:* ὁτι παντες ὁι αρχαιοι τῳ ΟΥ αντι του Ο στοιχειου προσεχρωντο· παραπλησιως δε και τῳ ΕΙ αντι του Ε. σαν δε etc. Haec excerptoris verba contendit vir eruditus iſtis apud *Athenaeum* reſpondere: επει παντες ὁι αρχαιοι τῳ Ο απεχρωντο, ου μονον εφ ης νυν ταττεται δυναμεως, αλλα και ὁτε την διφθογγον διασημαινει, δια του Ο μονον γραφουσι. παραπλησιως δε και το Υ γραφουσιν, ὁταν και καθ αυτο μονον εκφωνηται και ὁταν συζευγνυμενου του ΙΩΤΑ — το δε Σαν etc. adeoque inverti oportere ordinem: ὁτε παντες ὁι αρχαιοι τῳ Ο στοιχειῳ αντι του ΟΥ προσεχρωντο· παραπλησιως δε και τῳ Ε αντι του ΕΙ. Quorum ego utrumque lubentiſſime agnoſco. Verum apud ipſum *Athenaeum* de E et ΕΙ ουδε γρυ reperimus. At quis tandem fuit hic *Athenaei*, cuius auctoritas venditatur, excerptor? Aut qualis demum eſt hominis auctoritas, cuius neque de nomine, nec ſaeculo, nec patria, nec eruditione quidquam innoteſcit? Sed

Digitized by Google

dicet forte vir eruditus emendandum esse *Athenaeum* iuxta excerptoris verba, παραπλησιως δε και το Ε γραφουσιν etc. Mihi vero contra pari iure confirmare licebit refingendum esse excerptorem iuxta ipsum *Athenaeum*, παραπλησιως δε και τω Τ αντι του ΤΙ. Porro autem ut demus ipsum *Athenaeum* ita scripsisse, doctrinam eius (quae *omnes* αρχαιους complectitur) falsam esse clamat inter alia antiquitatis monumenta sexcentis in locis
120 *Marmor Sandvicense*; in quo uti diximus O vice potestatis OW constanter adhibeatur, EI vero non minus constanter plene exaretur.

Ad *inscriptionem Deliacam* nunc libet reverti. Habeo enim nonnulla in ea observanda, quae virorum doctissimorum solertiam eluserunt. Principio autem pro O scribendum est TO. Atque ita quidem coniecisse video eruditum *Shuckfordium*, sed nullo argumento coniecturam firmatum iviſse. At enim si Graeci sermonis indolem perspectiorem habuisset, sensisset vocem ΑΥΤΤΟ articulo destitutam loci sententiam nullam efficere. Neque enim αυτος nisi cum articulo coniunctum *idem* usquam denotat. Deinde mihi vehementer suspecta est scripturae istius ΑΥΤΤΟ fides, quippe cum αυτος, uti hodie scribimus, in omnibus Graeciae dialectis perpetuo sit disyllaba; non possum quin mihi persuadeam primitus exaratum fuisse ΑΥΤΟ, το Τ vero à recentiore manu adscriptum, quo indicaretur potestas elemento Υ iam rarius occurrenti tribuenda. Porro autem reliquam inscriptionis partem, ΑΝΔΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΦΕΛΑΣ, perperam repraesentari confirmo. Postulat utique sermonis soluti ratio ut articulus voci tam ανδριας quam σφελας praeficiatur; ut adeo evadat ὁ ανδριας και το σφελας; aut etiam adhuc multo rotundius, ὰ τε ανδριας και το σφελας. Inscriptio

autem prout hodie exhibetur in nullam metri ſpeciem cadit. Itaque tandem reponendum cenſeo:

ΤΟ ΑΓΤΟ ΛΙΘΟ ΕΜΙ Ο ΤΕ ΑΝΔΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΦΕΛΑΣ:

h. e. ſi poteſtatem ſpectes, ΤΩ ΑΓΤΩ ΛΙΘΩ ΗΜΙ 134
Ο ΤΕ — Quae ſcriptura quin germana ſit, faciet opinor quod ſuperioribus iam adiecturus ſum ut nemo deinceps dubitet. Nempe breviores inſcriptiones metro fere aliquo concludi ſolent: eo autem quo iam exhibuimus modo perfectum ſenarium habemus, ſic utique concipiendum:

Ταωτω λιθ ημ ὁ τ ανδριας και το σφελας

vel ſi ΕΜΜΙ malis, Ταωτω λιθω μμ ὁ — Craſi autem iſti, qua λιθω ημι in λιθ ημι migrat, gemella prorſus eſt quam apud *Ariſtophanem* Acharn. 860. ſermone itidem Aeolico ſcriptam legimus,

Ιττ Ηρακλης, εκαμιον γα ταν πυλαν κακιως.

Ιττ, ſeu potius Ιτθ Ηρακλης, pro Ιττω; quemadmodum in lingua Attica non ſemel occurrit ιστω Ζευς.

Cauſa vero, dicet fortaſſe nonnemo, cur in veteribus inſcriptionibus elementum Τ poſt Ο praetermitteretur, cum tamen ad manum praeſto eſſet, haec eſſe poterat: quod cum ipſa litera Ο appellari ſoleret ΟΤ, ideo etiam Ο tanquam verbi pars non incommode ſcribi poſſet loco poteſtatis illius quam literae nomen obtineret. At enim iſtam non fuiſſe cauſam exinde liquet, quod ipſi illi Graeci, qui Ο pro ΟΥ conſtanter adhiberent, non minus conſtanter ΕΙ plena ſcriptura exararent. Quippe ſi vera eſſet cauſa allata, feciſſet eadem ut Ε itidem pro ΕΙ perpetuo ſcriberetur: nam vocali Ε nomen erat ΕΙ. Immo etiam ex

Digitized by Google

quo tempore vocali nomen OT pro antiquo OW inditum eſt, Graecos conſtat, quoties de iſta vocali verba facerent, nudam ſcripturam O reformidaſſe; ſed nomen integrum OT, non ſecus atque in aliis literis mos dominabatur, deſcripſiſſe. Cuius rei exemplum habemus in Calliae trochaicis ſupra laudatis. Alterum ſuppeditat iſtud epigramma:

ΤΟΥΝΟΜΑ· ΘΗΤΑ, ΡΩ, ΑΛΦΑ, ΣΑΝ, Υ, ΜΥ, ΑΛΦΑ, ΧΙ, ΟΥ ΣΑΝ.

Similiter apud *Mich. Apoſtolium* leginus, γραψας μικρον ΟΥ; et apud *Plutarchum*, ΟΥ μεγα γραψαντες. Quae *Apoſtolii* et *Plutarchi* loca ad conſuetudinem a Graecis ſcriptoribus ſervatam animum minus attendens vir doctiſſ. ad *Marmor Sandvicenſe* pagg. 8. et 9. fruſtra ſollicitavit. Huc autem pertinent iſta *Terentiani:*

Verſibus ſed quum loquamur, quando Graeca ponimus Αλφα, ιωτα, λαμβδα, σιγμα, *legem metri coginur* Syllabis *praeſcriptitare*, non figuris ſingulis.

coginur — a quo? Nempe a tyranno quem morem vocant. Caeterum in verſu ſecundo *legem* ita collocatum metri quidam legibus adverſari ſentiens reſcribendum coniecit *lege*. Verum hoc pacto impedita evadit oratio, et falſa inſuper ſententia. Quae enim cuius obſecro metri lex quidquam huiusmodi cogere potuit? Tu vero verborum duntaxat ordinem immutabis — *coginur legem metri*.

Ad Cl. vero *Bentleium* revertamur. Sentis iam quali coniuratione viro eruditiſſimo, Aeolicum F diganima in *Homeri* poematis locum olim habuiſſe docenti, veterum teſtimonia atque antiquitatis monumenta adverſentur. Porro autem viri Cl. fautores, ſi qui ſint, expediant velim quonam

fato contingere potuiſſet, ut figura inſignis adeo et conſpicua locorum centenis millibus intercideret: qua tandem virga plusquam Circaea *Homeri* ſcripta tam inauditam metamorphoſin ſubire potuiſſent: quae tandem eſſet ſingularis illa virgae *αντιδιγαμμου* qualitas, quae Iuis Aegyptiacae ad inſtar in unius huius elementi internecionem graſſaretur, caetera omnia intacta praeteriret. Notatu quidem haud indignum eſt virum Graecum eumque inter primos eruditum, *Dionyſium* dico *Halicarnaſſenſem*, uti ſupra vidimus errore non levi veterum F tanquam ſyllabam OT accepiſſe. Atque hinc quidem conceptu neutiquam erit difficile quo pacto figura iſta ex paucis apud *Homerum* locis eliminari potuiſſet. Finge verbi gratia illud Vil. I. 390. aliquando ſic repraeſentatum fuiſſe,

Ες Χρυσην πεμπουσιν, αγουσι δε δωρα Γανακτι,

a Graecis autem recentioribus ita intellectum, ac ſi eius poteſtas eſſet δωρα OT *ανακτι*: in proclivi profecto iis fuiſſet iſtud OT, quippe quod metri rationem perturbaret, delendum curare, ut adeo reliquum eſſet, quo modo et ipſi loquerentur, δωρα *ανακτι*; vel forte hiatus vitandi cauſa δωρα γ *ανακτι*. Verum conſonantis Vau poteſtas in locis non iam paucis ſed in centenis, ut diximus, mil- 137
libus obtinebat.

Age vero quandoquidem Cl. Bentleii *conſilium improbas, videamus tandem numquid tute ὑγιεστερον adducendum habeas: Cum elementum* F *Aeolenſium proprium fuiſſe ſtatuas, eiusdem tamen poteſtatem apud Ionas vtidem invaluiſſe idem contendas: ſac tandem exponas quanam figura ſive nota poteſtatem iſtam apud Ionas deſignari ſolitam exiſtimes.* Equidem confirmare non auſim gentis illius vetuſtiores ulla aſpi-

Digitized by Google

rationis vel *He* vel *Vau* nota usos fuisse. Ii utramque fortasse ex vulgata loquendi norma in scriptis supplendam relinquebant. Interim vero nullus dubito quin quocunque demum saeculo adinventae fuerint notae istae [῾] et [᾽] id eo consilio factum sit, ut altera aspirationem *He*, altera *Vau* designaret. Atque hoc quidem quantum ad [῾] attinet apud omnes in confesso est. Qui autem de [᾽] secus sentiunt, confirment necesse est notam hanc primitus perinde atque hodie usque adeo absurde adhiberi solitam, ut nulla prorsus potestate gauderet, nulli prorsus usui inserviret. Hoc adductus non iam novam figuram in *Homeri* scripta invehendam, sed perperam hodie collocatam propriae demum sedi restituendam censeo. Sed quaeret aliquis quonam auctore consonanti *Vau* aspirationis itidem nomen impertiverim. Istud igitur paucis accipe. Literam V apud Romanos con-
138 sonantis cum potestatem tum nomen obtinuisse neminem latet. At eam tamen *Quintilianus* aspirationem itidem diserte appellavit Lib. I. Cap. V. — *quin* foedum foedus*que pro* ASPIRATIONE V *simili litera utentes. Nam contra Graeci* aspirare *solent, ut pro* Fundanio *Cicero testem, qui primam eius literam dicere non posset, irridet.* Quam gemellam plane hic rem habeamus, modo in memoriam redeas Latinorum V τῷ *Vau* itidem sive F Aeolensium sono respondere, non poteris non sentire. Immo ipsam etiam de qua agitur rem hic habemus. Quippe certissimum est *Quintilianum* significare voluisse Graecum testem pro *Fundanius*, cum F Latini sonum efferre non possit, Aeolici potestate utentem *Vundanius* pronunciasse; hoc autem vocat *aspirare.* Cum adeo literae *Vau* duplex inesset qualitas, altera cum variis figuris quatenus esset consonans communis, altera peculiaris, quatenus sola ex consonantium numero aspiratio iti-

Digitized by Google

dem dici poſſet; Graecis propterea pro ſua ἀκριβεία viſum eſt ex peculiari potius quam communi qualitate ſedem determinantibus eam conſonantium ſeriei non iam inſerere, ſed alterius aſpirationis modo ſuperſcribere. Caeterum ex *Ciceroniana* Graeci teſtis irriſione aliud etiam in transcurſu obſervare eſt, nempe quam fruſtra fuerint ii, in quibus etiam *Salmaſius* nomen profitetur ſuum, qui Latinorum F et Graecorum Φ eandem fuiſſe poteſtatem voluerint. Hoc utique ſi res fuiſſet, Fundanii nomen homini Graeco nihilo magis quam Romano moram iniicere potuiſſet. Diverſam harum literarum virtutem perſtringit 139
Terentianus pag. 35.

—— nos *ſiquando Graecum* Φ *neceſſe eſt exprimi,*
P *et* H *ſimul ſolemus, non Latinam hanc* [F] *ponere;*
Cuius à Graeca recedit lenis atque hebes ſonus.

Idem etiam pag. 14.

Inum ſuperis dentibus adprimens labellum
Spiramine leni, vel ut hirta Graia vites,
Hanc [F] *ore ſonabis, modo quae locata prima eſt.*

vel ut hirta Graia, h. e. ſive ita ut aſperum Graeci Φ ſonum *vites*. Caeterum pro iſtis *vel ut* etc. vulgo legitur (*velut hirta Graia vites*). Denique apud quoscunque Graecos obtinebant alterae iſtae notae ⊦ et ⊣, vix dubitandum videtur quin is eſſet eorum uſus ut inter literas maiuſculas illa aſpirationem *He*, haec autem alteram *Vau* deſignaret. Prioris exemplа extant ⊦ΗΡΑΚΛΕΙΔΑ ⊦ΑΠΟΛΙΣ ⊦ΑΙΡΕΘΕΝΤΕΣ ⊦ΙΑΡΩΣ ⊦ΤΠΕΡ ⊦ΗΡΑΚΛΗΙΩΝ ⊦ΕΛΕΝΓΤΩΝ etc. quae utique vulgo exarantur Ἡρακλειδᾶ, ἀ πολις, ἁιρεθεντες etc.

AD τεκμηρια ſive ſigna exponenda nunc pergamus quibus adducti adſpirationis ſive conſonantis *Vau* poteſtatem in *Homerico* ſermone invaluiſſe

Digitized by Google

censeamus. Quod quo commodius praestemus, dispiciendum est primo, quaenam sint proprietates prosoediacae verborum a consonante incipientium; ac deinde ostendendum quibusdam verbis hodie a vocali inchoatis istas proprietates inesse; vel potius quam parum absit ut in iis ipsae illae proprietates praefinito habeantur. Neque enim expectare fas est ut librarii aliique, qui loca innumera contra pervulgatas regulas vitiaverint, adversus latentes ac reconditas nulla peccata admiserint. Et profecto siquis hic sit admirationi locus, in eo potissimum videtur esse, quod ab integra proprietatum quas diximus constantia non amplius sit discessum.

Finge nunc primo vocem à consonante inchoari, cuius prima syllaba sit brevis, secunda longa; postulant metri heroici leges ut huiusmodi vocem nulla usquam praecedat, nisi quae in vocalem brevem exeat. Hinc colligo omnia istius quantitatis verba, quae hodie a vocali inchoata vel vocali brevi vel ν paragogico tantum non ubique subiiciuntur, à consonante olim perpetuo inchoari solita. Atque iis proinde praefiendam esse consonantem sive adspirationem *Vau* non immerito videmur statuere. Huiusmodi sunt inter alia ἀναξ, ἑκαστος, ἑκηλος, ἑκὼν, ἐλισσω, ἑλωρ, ἑοικα, ἑοργα. Unius ἀναξ situm perpetuum, dempto duntaxat ν paragogico, subiectus index accurate repraesentat.

Ἰλ Α.

7. — δης τε ἀναξ
36. — λωνι ἀνακτι
38. — ἰφι ἀνασσεις
75. τἀο ἀνακτος
172. επειτα ἀναξ
180. — νεσσι ἀνασσε
231. — νοισι ἀνασσεις
252. — τοισι ἀνασσεν
281. — νεσσι ἀνασσει
288. παντεσσι δ ανασσειν
l. πἀσιν δε ἀνασσειν

390. δωρα ἀνακτι.
442. επεμψε ἀναξ. . . .
444. ἱλασσωμεθ ανακτα
l. ἱλασομεσθα ἀνακτα
502. — ωνα ἀνακτα
506. νυν γε ἀναξ
529. — σαντο ἀνακτος

B.

77. Πυλοιο ἀναξ
102. — ωνι ἀνακτι
104. — ας δε ἀναξ
108. παντι ἀνασσειν
284. δη σε ἀναξ
360. Αλλα ἀναξ
373. — μοιο ἀνακτος
402. — ρευσε ἀναξ
405. — νηα ἀνακτα
434. κυδιστε ἀναξ
441. — θησε ἀναξ
566. — δαο ἀνακτος
612. δωκε ἀναξ
624. — δαο ἀνακτος
643. — ταλτο ἀνασσεμεν
669. — ποισι ἀνασσει
672. χαροποιο τ ανακτος
l. χαροπου τε ἀνακτος
679. — δαο ἀνακτος
693. — δαο ἀνακτος
725. — τἀο ἀνακτος
777. κειτο ἀνακτων

Γ.

81. αὐσε ἀναξ
267. επειτα ἀναξ
455. — ἐιπε ἀναξ

Δ.

18. — μοιο ἀνακτος
61. — τοισι ἀνασσεις
141. επειτα ἀναξ
255. γηθησε ἀναξ
290. — μοιο ἀνακτος
336. νεικεσσε ἀναξ
420. — θεσσι ἀνακτος

E.

38. — πρωτος δε ἀναξ
205. Ωρσε ἀναξ
268. εκλεψε ἀναξ
311. — λοιτο ἀναξ
546. ανδρεσσι ἀνακτα
704. τον γε ἀνακτα

Z.

33. — τον δε ἀναξ 142
166. — τον δε ἀνακτα
173. — τίε ἀναξ
397. ανδρεσσι ἀνασσων
451. — μοιο ἀνακτος
473. ἱφι ἀνασσειν

H.

8. — θοιο ἀνακτος
23. — ἐιπε ἀναξ
37. — ἐιπε ἀναξ
137. — οιο ἀνακτος
162. πρωτος μεν αναξ
l. πρωτος γε ἀναξ
194. — ωνι ἀνακτι
200. — ωνι ἀνακτι
296. — μοιο ἀνακτος
314. — ρευσε ἀναξ

Digitized by Google

145 Θ.

278. γηθησε ἀναξ

I.

33. εστι ἀναξ
73. πολεσσι δ ανασσεις
1. πολεσιν δε ἀνασσεις
96. κυδιστε ἀναξ
114. ἐιπε ἀναξ
163. κυδιστε ἀναξ
164. λῃ ἀνακτι
276. εστι ἀναξ
476. — λῆα ἀναχθ
480. — πεσσι ἀνασσων
555. και ῥα ἀνακτος
668. — εινε ἀναξ
673. κυδιστε ἀναξ
693. κυδιστε ἀναξ

Κ.

64. — ἐιπε ἀναξ
86. επειτα ἀναξ
103. κυδιστε ἀναξ
112. — νηά ἀνακτα
119. — ἐιπε ἀναξ
233. ἐιπε ἀναξ
559. δε σφι ἀνακτ

Λ.

99. αυθι ἀναξ
254. επειτα ἀναξ
322. — τοιὸ ἀνακτος
700. αυθι ἀναξ

Μ.

11. — μοιο ἀνακτος
139. αμφι ἀνακτα
242. τοισι ἀνασσει
413. ὀι δε ἀνακτος
414. αμφι ἀνακτα

Ν.

28. — ησε ἀνακτα
38. — σαντα ἀνακτα
218. λοισι ἀνασσε
452. — δρεσσι ἀνακτα
582. ηρωϊ ἀνακτι
758. — νοιο ἀνακτος
770. — νοιο ἀνακτὸς
781. — νοιο ἀνακτος

Ξ.

64. — ἐιπε ἀναξ
85. αμμι ἀνασσεμεν
94. — οισι ἀνασσεις
103. επειτα ἀναξ
134. αρα σφι ἀναξ
233. Υπνε ἀναξ
326. — μοιο ἀνασσης
489. — οιο ἀνακτος

Ο.

8. — ωνα ἀνακτα
57. — ωνι ἀνακτι
158. — ωνι ἀνακτι
188. — ροισι ἀνασσων
214. — στοιο ἀνακτος
253. — ἐιπε ἀναξ
301. — νῆα ἀνακτα
453. — κροτεοντες· ἀναξ
1. κροτεοντε· ἀναξ
532. εδωκε ἀναξ

Π.

371. ἁρματ ανακτων
1. ἁρμα ἀνακτων

Digitized by Google

464. — ηε ἀνακτος
507. ἅρματ ανακτων
l. ἁρμα ἀνακτων
514. Κλυθι ἀναξ
523. περ μοι αναξ
l. περ με ἀναξ
304. θωρηκα ἀναξ

P.

160. — μοιο ἀνακτος
308. — δρεσσι ἀνασσων
443. — λῃ ἀνακτι

Σ.

111. — λωσε ἀναξ
118. ωνε ἀνακτι
137. — στοιο ἀνακτος
366. — τοισι ἀνασσεις
417. — οντο ἀνακτι
421. — ὑπαιθα ἀνακτος

T.

51. ηλθε ἀναξ
76. ἔιπε ἀναξ
104. — νεσσι ἀναξει
109. — νεσσι ἀναξειν
122. — οισι ἀναξει
124. Vide Not.
146. κυδιστε ἀνάξ
172. δωρα ἀναξ
177. εστι ἀναξ
184. — ἐιπε ἀναξ
199. κυδιστε ἀναξ

T.

61. — νερθε ἀναξ
67. Vide Not.
103. — ἔιπε ἀναξ
180. — εσσι ἀναξειν
230. — εσσι ἀνακτα
307. — εσσι ἀναξει
404. αμφι ἀνακτα

Φ.

86. — μοιδι ἀνασσει
188. — λοισι ἀνασσων
309. — μοιο ἀνακτος
461. ἔιπε ἀναξ

Ψ.

35. τον γε ἀνακτα
49. οτρυνον αναξ
l. οτρυνε ἀναξ
161. ακουσε ἀναξ
173. τῳ γε ἀνακτι
288. πρωτος μεν αναξ
l. πρωτος γε ἀναξ
302. — μοιο ἀνακτος
417. οἱ δε ἀνακτος
446. οἱ δε ἀνακτος 144
471. — οισι ἀνασσει
515. ος ῥα τ ανακτα
l. ος ῥα ἀνακτα
588. Σειο ἀναξ
678. — δἀο ἀνακτος
859. — κροιο ἀνακτος
863. — λησε ἀνακτι
895. θησε ἀναξ

Ω.

202. δισι ἀνασσεις
449 452. Vide Not.
536. τῳ τε ἀνασσε
734. — ων προ ἀνακτος

Digitized by Google

ΟΔ. Α.

117. ὁισι ἀνασσοι
181. — μοισι ἀνασσω
397. οικοιο ἀναξ
462. σοισι ἀνασσοις
419. — μοισι ἀνασσει

145 Β.

234. ὁισι ἀνασσε

Γ.

43. — ωνι ἀνακτι
54. — ωνι ἀνακτι
107. — μοιο ἀνακτος
163. — σῆα ἀνακτα
245. Φασι ἀναξασθαι
380. Αλλα ἀνασσ
388. — τοιο ἀνακτος

Δ.

9. ὁισι ἀνασσεν
87. ουτε ἀγαξ
93. — τεσσι ἀνασσω
177. — ουσι ἀνασσονται
602. — οιο ἀνασσεις.

Ε.

12. ὁισι ἀνασσε
146 445. Κλυθι ἀναξ
450. — αιρε ἀναξ

Ζ.

149. — μαι σε ἀνασσα
175. Αλλα ἀνασσ

Η.

11. — κεσσε ἀνασσε
23. — ποισι ἀνασσει
62. — ηξι ἀνασσε

Θ.

77. ἐσσι ἀναξ
270. — στοιο ἀνακτος
323. — θεν δε ἀναξ
334. — ἐιπε ἀναξ
339. — νοιτο ἀναξ

Ι.

412. — ωνι ἀνακτι
440. — γευντο· ἀναξ
452. η συ γ ανακτος
1. η συ ἀνακτος
526. — ωνι ἀνακτι
552. πάσι ἀνασσει

Κ.

110. ὁισι ἀνασσει
216. αμφι ἀνακτα

Λ.

71. επειτα ἀνάξ
129. — ωνι ἀνακτι
143. — ἐιπε ἀναξ
150. — ἀο ἀνακτος
283. ἰφι ἀνασσεν
348. — μοισι ἀνασσω
396. κυδιστε ἀναξ
490. — νοισι ανασσειν
559. — δευρο ἀναξ
569. — ρουτο ἀνακτα

Μ.

176. — δάο ἀνακτος
290. — κητι ἀνακτων

Ν.

25. πάσι ἀνασσει
185. — ωνι ἀνακτι

Digitized by Google

194. παντα ἀνακτι
223. ὁιοι τε ἀϝακτων

Ε.

8. — νοιο ἀνακτος
36. — ἐιπε ἀνακτα
40. — ϑεου γαρ ανακτος
1. ϑεου δε ἀνακτος
60. — ϝσι ἀνακτες
63. ὁικῆι ἀναξ
67. ϝνησι ἀναξ
170. κεδνοιο ἀνακτος
326. κειτο ἀνακτος
366. εμοιο ἀνακτος
376. — νοιο ἀνακτος
395. Vide Not.
398. — ελϑησι ἀναξ
431. Vide Not.
450. — νοιο ἀνακτος

Ο.

230. — λοισι ἀνασσονϝ
396. — εσσι ἀνακτοριῃσι
556. — ανε ἀνακτεσσιν

Π.

14. ηλυϑ' ἄνακτος
1. ηλϑε ἄνακτος
395. — δάο ἀνακτας

Ρ.

186. — τελλε ἀναξ
189. — παι δε τ ανακτων
1. παι δε ἀνακτων
201. ηγε ἀνακτα
255. ἰάανε ἄνακτος
296. — νοιο ἄνακτος
303. ὁιο ἀνακτος
310. — ουσι ἀνακτες
318. — τητι ἀναξ
320. — ωσι ἀνακτες
378. — δοὺσι ἀνακτος
443. ἰφι ἀνασσεν

Σ.

298. — δάο ἀνακτος
312. — νοιο ἀνακτος
413. δάο ἀνακτος

Τ. 147

110. — μοισι ἀνασσων
181. — νῆα ἀνακτα
296. κειτο ἀνακτος
359. σοιο ἀνακτος
392. — ϑυσα ἀνακτα
475. παντα ἀνακτ
523. — ϑοιο ἀνακτος

Υ.

111. σημα ἀνακτι
112. — ποισι ἀνασσεις
194. — λῆι ἀνακτι
216. — νοιο ἀνακτος

Φ.

9. κειτο ἀνακτος
56. τοξον ἀνακτος
1. τοξα ἀνακτος
62. — τοιο ἀνακτος
83. τυξον ανακτος
1. τοξα ἀνακτος
895. — νοια ἀνακτος

Χ.

119. — οντα ἀνακτα

Ψ.

287. — ωγι ἀνακτι

Digitized by Google

Ω.	121. κυδιστε ἀναξ
26. — μοισι ἀνασσες	250. — ης γε ἀναξ
30. ἠπερ ανασσες	304. — δἀο ἀνακτος
1. ἠς εἀνασσες	377. — νεσσι ἀνασσων

NOTAE.

ΊΛ. Α. 44. — οΦρ ἱλασσωμεϑ ανακτα] Edit. *Florent.* teſte *Baſil.* 1535. repraeſentat οΦρ ἱλασσωμεσϑα ανακτα. Recte quidem, quantum vel ad vocis ἀνακτα poteſtatem vel ad alterius ἱλασσωμεσϑα proſoediam. Haec utique primam alibi corripit,

Οφρ ἡμιν Ἐκαέργον ἱλασσεαι ἱερα ῥέξας

148 Verum *Homeri* aures delicatiores fuiſſe video quam quae voculam οΦρ corripi paterentur. Eius utique in ſcriptis obſervavi vocem diſyllabam nusquam ita ſecandam venire, ut prior in vocalem brevem ſequentibus muta et liquida exeat. Nusquam, inquam, prout hodiernae etiam habent Editt. ſi unum iſtud excipias ΙΛ. Ζ. 479.

Και ποτε τις ειπῃσι, πἀτρος δ ὀγε πολλον αμεινων

Quem quidem locum hoc ipſo nomine quod unicus ſit inter millia contra conſpirantia, ſi nihil gravius accidiſſet, ἐιπῃ πατρος vel πατερος legendo mutatum oporteret. Verum altius mendum ſubeſt. Forma utique ſubiunctiva ἐιπῃσι ſententiae parum convenit. Eſt enim hic verſus ſupplicationis Hectoreae pars, et verbum iſtud altera duo formae optativae Φεροι et χαρειη excipiunt. Unde forma itidem optativa ἐιποι ſcribi neceſſe eſt:

Και ποτε τις ΕΙΠΟΙ „πατρος δ ὀγε πολλον αμεινων"
Εκ πολεμοῦ ανιοντα· ΦΕΡΟΙ δ εναρα βροτοἐντα
Κτεινας δἀιὸν ανδρα, ΧΑΡΕΙΗ δε Φρενα μητηρ.

Digitized by Google

Quae cum ita ſint, quanquam ipſa lectio *Florent.* non usquequaque placeat, ex eius tamen veſtigiis germana, vix dubito, ſic reſtituenda eſt:

Ρεξαι ὑπερ Δαναων, οφρ ΙΛΑΣΟΜΕΣΘΑ ἀνακτα.

Sic in loco ſupra laudato habemus Οφρ — ἱλασσεαι uti et ΟΔ. Γ. 449,

ΟΦΡ ηϊοι πρωτιστα θεων ΙΛΑΣΣΟΜ Αθηνην.

Caeterum loci iſtius Z. 479, 149

Και ποτε τις ειποι „πατρος δ' ὀγε πολλον αμεινων"
Εκ πολεμου ανιοντα — —

fefellit omnes, quantum ſciam, ſyntaxis. Nempe interpretantur ac ſi verbum ἰδων vel ſimile non incommode ſubaudiri poſſet quo referretur actuſativus ανιοντα: *et olim quis dicet „patre vero hic multo eſt fortior" ex pugna redeuntem* conſpicatus. Fruſtra. Nam plena atque integra eſt oratio, iſta autem conſtructio: Και ποτε τις εκ πολεμου ανιοντα ειποι — *et olim quis* de eo *ex pugna redeunte* [vel *reverſo*] dicat. Cui conſtructioni gemella eſt quae apud *Pindarum* extat Olymp. XIV. 31.

— — Κλεοδαμον οφρ ἰδοισ
ΤΙΟΝ ΕΙΠΗΙΣ, ὁτι ὁι νεαν etc.

Cleodamum ut conſpicata de filio dicas — Ubi ſi ἰδοισα ad υἱον itidem referendum ſubaudiri contendas, bellam iſtam ſententiam amplectaris neceſſe eſt: *Ut Cleodamum* [in regnis Proſerpinae verſantem] conſpicata, *filium* [aura aethereа veſcentem] conſpicata *dicas* — Adiiciam et illud *Ariſtophanis.* Nub. 1147.

Και μοι ΤΟΝ ΤΙΟΝ, ει μεμαθηκε τον λογον
Εκεινον, ΕΙΦ, ὁν αρτιως εισηγαγες.

Et mihi de filio dic, *utrum didicerit* — Quem ad locum υἱον eſſe accuſativum more Atticorum pro nominativo poſitum fruſtra monet Cl. *Kuſterus.*

Digitized by Google

H. 162. Ωρτὸ πολυ πρωτος μὲρ αναξ —] Idem versus initium occurrit etiam Ψ. 288. Reſcribo utrobique πρώτός γε ἀνάξ vel πρωτιστα ἀναξ, uti, ΟΦρ ηται ΠΡΩΤΙΣΤΑ Θεων — h. e. πρωτην Θεων: vel denique πρωτος ρα ἀναξ — —

O. 453. — — — ὑπερωὴσαν δε ὁι ἱπποι
Κειν οχεα κροτεοντες· αναξ δ ενοὴσε ταχιστα]

Lege — κροτεοντε· ἀναξ — Participium utique duale κροτεοντε cum de duobus equis agatur, loco non minus convenit quam plurale κροτεοντες. Hoc autem correctori alicui acceptum refero, qui hiatum, prout ipſi videbatur, hoc pacto ſanatum ivit.

639. — ὁς Ευρυσθηὸς ανακτος Αγγελιης οιχνεσκε] Reponenda eſt altera iſta lectio, cuius meminit *Euſtathius*, Ευρυσθηὸς ἀεθλων. quam etiam videmus Θ. 363.

Τειρομενον σωὲσκον ὑπ ΕΥΡΥΣΘΗΟΣ ΑΕΘΛΩΝ.

Π. 370.

Πολλοι δ εν ταφρω ἐρυσάρματες ωκεες ἱπποι
Ἄξαντ εν πρωτῳ ῥυμῳ λιπον ἁρματ ανακτων]

Plurale illud ἅρματα ad ſententiam adeo non neceſſarium eſt, ut ni tam ſingularis quam pluralis notionis eſſet capax, h. e. ni tam de uno curru quam de pluribus uſurpari poſſet, de ſententia plane conclamatum foret. Obſervavit eruditus *Clarkius* numero duali ἄξαντε binos in ſingulis curribus equos fuiſſe indicari. Recte. Locus autem ſic interpretandus eſt: Πολλοι ἱπποι ἄξαντε, *Multi equi bini-cumfregiſſent: Many horſes having each pair of them broken:* non, *multi equi cum fregiſſent;* *many horſes having broken:* hoc enim vetat nume-

rorum ratio. Age igitur, dicendumne est obsecro binos equos, cum bini in singulis curribus essent, currus fregisse plures, an vero singulos? Itaque cum singularem notionem postulet sententia, formam autem sive terminationem prosoediae *Homericae* ratio; rescribendum ἁρμα ἀνακτων. Libet autem huic orationi diutius paullo immorari. Neque enim alibi opinor in Graeca lingua syntaxin aeque accuratam reperire est. Age enim: muta caeteris manentibus vel ἀξαντε in ἀξαντες, vel λιπον in λιπεστην, vel ἁρμα in alterum quodcunque pluralis notionis; et de sententia illico actum erit. Prima utique efficiet immutatio ut contra communem sensum habeamus Πολλοι ἱπποι ἀξαντες ἁρμα, *multi equi cum fregissent unicum currum;* cum tamen in singulis curribus equi non nisi bini essent. Secunda dabit vel Πολλοι λιπεστην contra numerorum rationem, vel nullum ad quod πολλοι referatur verbum. Ex tertia denique habebimus ἀξαντε ἁρματα vel simile: *bini cum fregissent plures currus.*

507. — επει λιπον ἁρματ ανακτων] Hic etiam rescribendum ἁρμα ἀνακτων. Quippe de unico Sarpedonis curru agitur. Caeterum ἀνακτων *dominorum*, Sarpedonis et aurigae.

523. Αλλα συ περ μοι αναξ τοδε καρτερον ἑλκος ακεσσαι] Lege Αλλα συ περ ΜΕ ἀναξ — At syntaxis, inquies, ista με ἑλκος ακεσσαι nusquam comparet. Non diffiteor. Sed neque usquam alibi comparet altera μοι ἑλκος ακεσσαι. Proinde si ex 152
constructionis analogia nihil haberetur quod illam lectionem huic esse anteferendam indicaret, rem alioqui ambiguam determinare deberet prosoediae ratio. Verum hac de re neutiquam silet constructionis analogia. Nam verba ουταζω et βαλλω, quae cum unico personae accusativo saepius con-

Digitized by Google

iunguntur, quod itidem verbo ακεομαι usu venit; cum gemino nonnunquam accusativo, personae altero, altero vocis ἔλκος, cum dativo vero nusquam construuntur. E. 361.

Λίην αχθομαι ΕΛΚΟΣ, Ο ΜΕ βροτος ΟΤΤΑΣΕΝ ἀνηρ.

795. ΕΛΚΟΣ αναψυχοντα, ΤΟ ΜΙΝ ΒΑΛΕ Παν-
δαρος ιῳ.

Τ. 124. — ου οἱ αἰκες ανασσεμεν Αργειοισι] Repone — εν Αργειοισι ἀνασσειν. Nam et haec loquendi ratio probe *Homerica* est. ΟΔ. Η. 62. —

ὁς ΕΝ ΦΑΙΗΣΙ ΑΝΑΣΣΕΝ.

Υ. 66. Ητοι μεν γαρ εναντα Ποσειδαωνος ανακτος] Equidem si locum hunc ab *Homero* profectum crederem, levi satis negotio rescribi posset,

Ητοι μεν ρα ἀνακτος εναντα Ποσειδάωνος.

Verum in hac Deorum pugna plura reperiuntur ridicula, stolida, absurda, ac barbara, quam quae huius sint loci.

Ω. 449. — την Μυρμιδονες ποιησαν ανακτι, Rursus 452. Αμφι δε οἱ μεγαλην αυλην ποιησαν ανακτι] Fuerunt inter veteres qui totum hunc librum *Homero* abiudicarent. Atque in eo quidem adeo
153 multa occurrunt, quorum similia nusquam alias legantur, ut continere me nequeam quin in eorum sententiam concedam. Loca tamen, quae descripsimus, ad *Homericam* verbi ἀναξ potestatem, si res postularet, exigi possent pro ποιησαν scribendo utrobique πονεοντο. Aut etiam in priore non incommode legere posses non ita abfimili literarum ductu την Μυρμιδονες ποιησαν αγαυοι. in altero autem mutato verborum ordine — σταυροισι ἀνακτα Ποιησαν πυκνοισι. Aliud tamen displicet quod ha-

Digitized by Google

bemus tam ὁι quam ἀνακτι ad unum Achillem referendum. Huic vero incommodo ſubveniret qui Αμφι δε και — legeret.

ΟΔ. Ξ. 438 — κυδαινε δε θυμον ανακτος] Verbum κυδαινε interpretatur *Barneſius recreabat, Clarkius laetificabat.* Ad ſententiam quidem ſat commode uterque; ſed ad germanam verbi illius notionem non item. Haec autem ab iisdem alibi recte exponitur, *honorifice-excipio, gloria-inſignio, laude-effero, honorifice-nomino.* Nec verbo verbum illud usquam alias ad animum refertur, adeoque ſententiae nihilo magis quam verſui congruit. Reponendum autem cenſeo,

— — — — θυμον δ ΙΑΙΝΕ ἀνακτος,

vel potius ἰηνε. Verbum utique ἰαινω, cui aequipollet Romanorum *recreo* vel *laetifico*, ad voces θυμος, φρην, ητορ, κηρ, κραδιη paſſim referri videmus. Τ. 174. — συ δε ΦΡΕΣΙ σησιν ΙΑΝΘΗΙΣ. Ψ. 597. — τοιο δε ΘΥΜΟΣ ΙΑΝΘΗ. — ϛοο. — μετα φρεσι ΘΥΜΟΣ ΙΑΝΘΗ. ΟΔ. Δ. 548. — ΚΡΑΔΙΗ και ΘΥΜΟΣ — ΙΑΝΘΗ. 840. — φιλον δε ὁι 154 ΗΤΟΡ ΙΑΝΘΗ. Ζ. 155. — σφισι ΘΥΜΟΣ — ΙΑΙΝΕΤΑΙ. — Ο. 165. — και πασιν ενι ΦΡΕΣΙ ΘΥΜΟΣ ΙΑΝΘΗ. 378. — ὁια τε ΘΥΜΟΝ ἀει δμωεσσιν ΙΑΙΝΕΙ. Χ. 59. — εισοκε σον ΚΗΡ ΙΑΝΘΗΙ. — Caeterum totus exſcribendus eſt locus, quo melius de coniectura noſtra iudicium feratur:

Νωτοισιν δ Οδυσηὰ διηνεκεεσσι γεραιρεν
Αργιοδοντος ὑὸς, θυμον δ ιαινε ἀνακτος.

Suſpicor utique in codicis alicuius margine ſcriptum fuiſſe κυδαινε vel εκυδανε tanquam interpretamentum verbi γεραιρεν (ſunt enim haec verba ſynonyma) per errorem vero tanquam var. pro ιαινε lectionem acceptum in contextum tandem irrepſiſſe. Sed malim, uti partim dixi, γερῳρεν et ιηνε.

Digitized by Google

Π. 14. — ὁ δ αντιος ηλυθ ανακτος] Lege — ηλθε ἀνακτος. Id quod apud *Dionyſium Halicarn.* habetur adiecto tantum uti fit ν paragogico.

Φ. 56. et 83. — τοξον ανακτος] Reponendum τοξα ἀνακτος. Neque enim τοξα de unico arcu raro uſurpatur. Ipſo hoc in libro de eodem Ulyſſis arcu iſta legimus. 90. — ΤΟΞΑ λιποντε. 259. — τις δε κε ΤΟΞΑ τιταινοιτ. 359. Αυταρ ὁ ΤΟΞΑ λαβων. 362. — ΤΟΞΑ φερεις. 369. — φερε ΤΟΞΑ, ταχ. 378. — τα δε ΤΟΞΑ φερων.

Ω. 30. — ἡπερ ανασσες] Monet Scholiaſtes totum hunc librum una cum parte praecedentis ab *Ariſtophane* grammatico et *Ariſtarcho* ſpurium iudicatum eſſe. Quorum ſententiae favet codex qui-
155 dam a *Tho. Bentleio* collatus, qui libri ſuperioris verſu 296. poema claudit. Hoc quidem in loco, ſi neceſſe eſſet, ſat commode ſcribi poſſet — ἧς ἐἀνασσες. Caeterum *Bentleianae* de vocibus ὀναξ et ἀνασσω obſervationi (ad Il Π. 172.) iſta adiicit doctiſſ. *Clarkius*: „Quod ſi verum eſt, conſequens „erit ut vox ηνασσε pronunciatum fuerit ϝεωανασσε: „ideoque (quod notatu digniſſimum eſt) verſicu„lum a voce ηνασσες, vel ηνασσεν, vel ηνασσον, in„choatum apud *Homerum* nusquam reperias.“ Inio ulterius obſervare potuiſſet vir doctiſſ. verba ηνασσον, ηνασσες, ηνασσεν, nusquam ita collocata reperiri, quin eorum ſedem occupare poſſint ϝεωανασσον, ϝεωανασσες, ϝεωανασσεν: cum tamen certiſſimum ſit verſus heroici eam eſſe rationem, ut quatuor in locis praeter initium, nempe poſt abſolutos pedes primum, ſecundum, tertium, et quartum ηνασσον, etc. recipiat, ex quibus tamen ϝεωανασσον, etc. excludat.

FINGE nunc ſecundo vocem a conſonante inchoari cuius prima ſyllaba ſit longa. Exigunt

Digitized by Google

metri heroici leges ut omnis itidem syllaba ante huiusmodi vocem correpta in brevem vocalem exeat, adeoquè ut ante eandem producatur omnis syllaba in consonantem exiens quae sequente vocali necessario corriperetur. Huiusmodi sunt ἄστυ, ἔπειν, ἔργον, ἴλιος, ἰρὴξ, ἴσος, οἶδα, οἶκος, οἶνος, etc. Similiter vox quaelibet a consonante incipiens, quae primam et secundam brevem habeat, omnem ante se syllabam producit quae sequente 156
vocali produci non posset. Hac gaudent proprietate ἔπος ἔπεος, ἔρυω, ἰάχη, ἴκελος, etc. Cum autem in superiori indice abunde congesserimus exempla brevium vocalium ante verba (liceat ita loqui) Vauata non elisarum; ne taedio lectori simus, a similibus exemplis quorum ante ἄστυ, ἔπειν, ἔργον, etc. ampla seges habetur, hic nos abstinebimus; generis alterius nonnulla contenti adduxisse, in quibus syllabae breves in consonantem exeuntes istorum verborum familiae unius ope producuntur.

ΙΛΙΑΔ. Α.

108. ἐπεῖς ἔπος
534. τετληκᾶς ἔπειν

Β.

109. — καμενὸς ἔπεα
271. τὶς ἔπεσκε
361. τὸν ἔπος

Γ.

249. νὸς ἔπεσσιν
297. τὶς ἔπεσκεν
319. τὶς ἔπεσκεν

Δ.

18. τὶς ἔπεσκεν
85. τὶς ἔπεσκεν
203. νὸς ἔπεα
233. νὸς ἔπεσσιν
241. σὶν ἔπεσσιν

Ε.

871. νὸς ἔπεα

Ζ.

62. πᾶρἔπων
337. πᾶρἔπουσα
459. τὶς ἔπησι
479. τὶς ἔπησι

Η.

87. τὶς ἔπησι
121. πᾶρἔπων
178. τὶς ἔπεσκε

Digitized by Google

201. τὶς ἐπεσκε
356. νῶς ἐπεα
375. νὸν ἐπος

Θ.

6. εμῶν ἐπος
496. νῶς ἐπεα

Κ.

425. νῶς ἐπος

Λ.

579. νῶς ἐπος
787. νὸν ἐπος
792. παρὲιπων
814. νῶς ἐπεα

Μ.

249. νῶς ἐπεεσσιν

158 Ν.

462. νῶς ἐπεα
619. νῶς ἐπος

Ξ.

212. τεῶν ἐπος
356. νῶς ἐπεα
500. νῶς ἐπος

Ο.

48. νῶς ἐπεα
210. σὶν ἐπεεσσιν
398. παρὲιπων

Π.

236. εμῶν ἐπος
502. μὶν ἐιπουτα
537. νῶς ἐπεα
829. νῶς ἐπεα
855. μὶν ἐιποντα

Ρ.

119. νῶς ἐπος.
215. νῶς ἔπεεσσιν
414. τὶς ἐιπεσκεν
423. τὶς ειπεσκε
537. νῶς επος
701. κακῶν ἐπος.

Σ.

324. ἁλιῶν ἐπος

Τ.

204. οντες ἐπεα
424. νῶς επος

Φ.

73. νῶς ἐπεα
98. νῶς ἐπεεσσιν
121. νος ἐπεα
183. νῶς ἐπος
368. νῶς ἐπεα

Χ.

106. τὶς ἐιπῃσι
329. νῶς ἐπεεσσιν
361. μὶν ἐιποντα
372. τὶς ἐιπεσκε
375. τὶς ἐιπεσκε
377. σὶν ἐπεα

Ψ.

492. σϑῶν ἐπεεσσιν
557. νῶς ἐπεα
575. τὶς ἐιπῃσιν

Ω.

56. τεῶν ἔπος
75. νὸν ἔπας
92. ὸν ἐπος

Digitized by Google

224. ὂν ἐπος
744. νὸν ἔπος
767. κακὸν ἐπος

ΟΔΥΣ. Β.

189. νῶς ἐπεεσσιν
823. ὰν ἐπεεσσιν
824. τὶς ἐιπεσκε

Γ.

345. νῶς επεεσσιν

Δ.

503. λῶν ἐπος
769. τὶς ἐιπεσκε
772. τὶς ἐιπεσκε

Ζ.

223. ισᾶν ἐιπον

Θ.

328. τὶς ἐιπεσκε
358. τεῶν ἐπος
415. νῶς επεεσσιν

Κ.

37. τὶς ἐιπεσκε
70. νῶς ἐπεεσσιν
265. νῶς ἐπεα

Λ.

615. νῶς ἐπεα

Ν.

167. τὶς ἐιπεσκε
170. τὶς ἐιπεσκε

Π.

7. ὂν ἐπεα

Ρ.

349. νῶς ἐπεα
482. τὶς ἐιπεσκε
543. ὂν ἐπεα
552. νῶς ἐπεα
591. χῶν ἐπεα

159

Σ.

71. τὶς ἐιπεσκε
165. κὲν ἐιποιμι
399. τὶς ἐιπεσκε

Τ.

3. χῶν ἐπεα
98. νῶς ἐιπῃ

Υ.

375. τὶς ἐιπεσκε

Φ.

324. τὶς ἐιπῃσι
361. τὶς ἐιπεσκε
396. τὶς ἐιπεσκε

Χ.

26. ὂν ἐπεεσσιν
100. νῶς ἐπεα
150. χῶν ἐπεα
225. σῖν ἐπεεσσιν
311. νῶς ἐπεα
343. νῶς ἐπεα
366. νῶς ἐπεα
373. ατᾶρ ἐιπῃσθα
392. επῶς ἐιποιμι
426. νῶς ἐπεα

Ψ.

112. χῶν ἐπεα

Digitized by Google

148. τίς ἐιπεσκε Ω.
110. τίς ἐιπεσκε 182. μὲν ἐπεεσσιν
161. ἐμὸν ἔπος

NEC vero ſolis vocalibus in verborum initio praefici olim ſolebat conſonans Vau, ſed eam etiam ſemivocales liquidae λ, μ, ν, ρ, ante ſe pronunciari commodiſſimae patiebantur. Exempli gratia Il. E. 358.

Πολλα ϝλισσομενη, χρυσαμπυκας ἡτεεν. ἱππους.
Ὡς φατο, κοκυσεν δε μαλα ϝμεγα παιδα ϝιδουσα.

Δ. 174. Τω δε κορυσσεσθην· ἁμα δε ϝνεφος ἐιπετο πεζων.
Β. 773. Ατρεϝιδη· λαοι δε παρα ϝρηγγμινι θαλασσης.

160 Hinc collige portentorum iſtorum ελλαβε, ελλισσετο, ελλιτανευε, ἐῤῥαισθη, ἐῤῥεεν, ἐῤῥέζε, ἐῤῥηξαντο, ἐῤῥεξειν, ἐῤῥιγησαν, ἐῤῥιψεν veram poteſtatem eſſe, ενλαβε, ενλισσετο, ενλιτανευε, ενῤhαισθη, ενῤhεϝεν, ενῤhεξε, ενῤhηξαντο, ενῤhηξεν, ενῤhιγησαν, ενῤhιψαν. Ac verba quidem non nulla hodie a ῥ inchoata, quorum ex numero ſunt ῥηγνυμι et ῥιπτω, olim a conſonante Vau, non iam ſubinde, uti alia, ſed perpetuo inchoabantur, Sermonis vero Attici eſt proprium omnibus omnino verbis a ῥ prout hodie ſcribuntur incipientibus duplicis conſonantis vim perpetuam conferre. Hinc factum videmus ut in omnibus huiusmodi verbis poſt vel augmentum vel vocem componentem litera ῥ apud ſcriptores Atticos geminetur. Huiusmodi ſunt ενερριγωσε *Ariſtoph.* Plut. 847. διαρραγεις 893. ερραγη Nub. 583. διερρυηκοσιν 871. ὑπορρεοντος [m. επίῤεοντος] 1292. επιρρεοντων 1297. δικορραφειν 1385. παραρραγεντος Ran. 415. πολυρροδους 451. προρριζος 595. κομποφακελορρημονα 863. κατερρινημενον 931. αναρρηγνυς Equ. 623. νευρορραφεις 736. καταρρεοντες

Acharn. 26. κακορροθει 576. ὑδρορροας 922. πυρορραγες 932. atque alia innumera. Nempe haec ſcribendi ratio primo in Poetarum ſcripta metri ſuffulciendi cauſa imperite invecta eſt, atque inde in ſolutam orationem derivata. Imperite inquam: nam obſervari potuiſſet verba non compoſita a ῥ incipientia vires itidem retro ſuſſicere, ac finales praecedentium ſyllabas natura breves conſtanter producere. Cuius rei exempla libet deſcribere. Nub. 343.

Κουχι γυναιξιν, μα Δι, ουδ ὁτιουν. ἁυται δε῾ ῥινας 161
εχουσιν.

415. Μητε῾ ῥιγαν αχθει λιαν, μητ αριστᾶν επιθυμεις.

Equ. 543. Αιρεσθ αυτῳ πολυ τὸ ῥοθιον, παραπεμψατ
εφ ἑνδεκα κωπαις.

Acharn. 1145. Σοι δε῾ ῥιγωντι προφυλαττειν.

Pac. 698. Κερδους ἑκατι καν επι῾ ῥιπος πλεοι.

Veſp. 739. Εις τᾶ ῥακια σκωπτοντας αει, και τους
φθειρσιν πωλεμουντας.

Eurip. Ion. 522.

Παυε, μη ψαυσας τα του θεου στεμματᾶ ῥηξῃς
χερι.

Electr. 772. Ποιῳ τροπῳ δη, και τινι ῥυθμῳ φονου;

Hippol. 459. Συ δ ουκ ανεξῃ; χρην σ επι῾ ῥητοις αρα.

Aeſchyl. pag. 61. l. 16. edit. *H. Steph.*

Διαρταμησει σωματος μεγᾶ ῥακος.

Horum verſuum germanam poteſtatem aſſequeris pronunciando wρhινας, wρhιγων, wρhοθιον, wρhιγωντι, wρhικος, wρhακια, wρhηξης, wρhυθμῳ, wρhητοις, wρhακος. Emenda obiter *Ariſtophanem* Plut. 1066.

Digitized by Google

Οψει καταδηλα του προσωπου τα ῥάκη.

uti et *Euripidem* Taur. 253.

Ακταις επὶ ῥῆγμισιν αξενου πορου.

vel potius Ἀυταις επι ῥῆγμισιν — *Ipsa ad littora.* Utramque enim ακτη et ῥῆγμιν unum idemque αιγιαλος exponunt *Hesychius* et *Suidas.* Nec vero vero utravis adiectivi more usquam adhibetur. Vulgo autem legitur apud hunc Ακταισιν επι ῥηγμισιν apud illum του προσωπου γε τα ῥακη. Nem-
162 pe utrumque versum corrupit officiosa nimis sedulitas. Quod vitium in eum insigniter cadit, quicunque Nub. 415. primus repraesentaverit, quo tamen modo etiam habet Cl. *Kusteri* editio,

Μητε γε ῥιγων αχθει λιαν, μητε γ αριστᾳν επιθυμεις.

Vocula utique γε, quam bis inferciendam curavit, metri rationem toties interturbat. Alterum ex iam dictis liquido ni fallor constat. Alterum exinde constabit quod verbum αριστᾳν cum tota familia primam semper producat. Equ. 535.

Ος απο σμικρας δαπανης ὑμας ἀριστιζων απεπεμπεν.

Vesp. 611.

Εις σε βλεψαι και τον ταμιαν ὁποτ ἀριστον παραθησει.

Pac. 1280.

Ἀριστον προτιθεντο και ἀτθ ἡδιστα μασασθαι.

Av. 660.

Ἀριστισον ευ· την θ' ἡδυμελη συμφωνον αηδονα μουσης.

Digitized by Google

Loci autem ultimi, ut illud obiter moneam, vitiosa est syntaxis: neque enim habetur quo referri possit genitivus μουσης. Tu vero lege, puncto duntaxat accedente, μούσης ad συμφωνον referendum. Nempe ista συμφωνον ἀηδονα μουσης ex poeta nescio quo Ionico descripsisse Comicus videtur. Lectioni quam commendamus respondet doctiss. *Hemsterhusii*, quicquid is demum legerit, interpretatio; *at dulce canentem et voce* Musis *aequiparandam luscinam* *).

Sed utcunque Athenienſibus placuerit adſpi- 163
ratio Vau literae ϱ praefixa, eam tamen iidem vocalibus itidem in verborum certe initio praeficere usque adeo reformidabant, ut in verbis non nisi uno et altero, quantum observarim, factum hoc

*) Ad Graecam loquendi formulam μουσης συμφωνον *Terentiani* verbis sic propius accesseris, *Musis consonantem. Terentiani* inquam verbis: quanquam enim ea in grammatici scriptis, prout hodie repraesentantur, frustra quaesieris; at novi tamen locum ubi certo certius olim comparebant. Is autem extat pag. 106. l. 10.

Metrum, quo memorant Anacreonta
Dulces composuisse cantilenas.
Hoc Petronius invenitur usus:
Musicum lyricum refert eundem
Consonantia verba cantitasse.

Cuinam utique se adprobare poterunt *Musicum lyricum eundem?* Cuinam *Consonantia verba* tam nude posita? Cuinam denique ασυνθετος ista oratio, *Petronius invenitur usus — refert —?* Ne multis morer, *Terentianum* sic scripsisse censeo:

Hoc Petronius invenitur usus,
MUSIS CUM *lyricum refert eundem*
Consonantia *verba cantitasse.*

Haec autem emendatio atque altera qua *Aristophanem* iam donavimus mira quadam conspiratione lucem sibi mutuo egregiam affundunt.

Digitized by Google

videre sit. Sunt autem ea ἀμφίεννυμι et προσωϑλειν. Quorum hoc quidem apud *Aristophanem* Ran. 742. Cl. *Kusterο* crucem fixit. Locus autem sic praefertur:

> Των πολιτων ϑ ους μεν ισμεν ευγενεις και σωφρονας
> Ανδρας οντας, και δικαιους, και καλους τε καγαϑους,
> Και τραφεντας εν παλαιστραις και χοροις και μουσικῃ
> Προσελουμεν· τοις δε χαλκοις και ξενοις και Πυρριαις etc.

164 Ad quem vir Cl. „Lectionem hanc (inquit) exhibet etiam *Stobaeus* loco laudato; itemque *Suidas*, „qui ad locum hunc Comici procul dubio respexit, „dum ait, Προσελουμεν. αντι του προπηλακιζομεν. „Est autem το προσελουμεν a προσελεῖν, quod secundum Magistros Graecos significat, *iniuria et contumelia aliquem afficere. Hesychius:* Προσέλει, (lege „προσελεῖ) προπηλακιζει. Etymologus V. Προσε„λῆνοι: Προσουλλεῖν (lege προσελεῖν) το ὑβριζειν. „His adde Scholiasten nostrum. Caeterum, quam„vis vox προσελουμεν auctoritatibus suis non desti„tuatur, adversus metrum tamen contumax est; „neque video quomodo cum eo conciliari possit. „Quare amplius de loco hoc cogitandum censeo.“ Viro Cl. quodnam suggesserint ἀι δευτεραι Φροντιδες, quae iuxta *Euripiden* σοφωτεραι esse solent, equidem divinare nequeo. Eum vero crediderim a vera loci potestate aberrare perrexisse. Hanc autem constituo Προσωϑλουμεν· τοις δε χαλκοις — Eadem eiusdem verbi cum prosoedia tum notio apud *Aeschylum* occurrit in Prometheo pag. 30. l. 9.

> Ορων εμαυτον, ὡδε προσωϑλουμενον.

Prosoediae non est ut diutius immoremur. Notionem vero sic colligi velim. Verbum apud Grae-

Digitized by Google

cos recentiores ἕλος, apud veteres ϝελος, paludem denotabat; atque hinc factum eſt ut paluſtri cuidam loco nomen *Veliae* Latini indiderint, uti *Dionyſium Halicarnaſſenſem* ſupra docentem vidimus. Cum autem paludis *coenum* ſit maxime pro- 165
prium, verbum προσϝελειν a ϝελος confictum nihil aptius ſignificare potuit quam *coeno conſpergere*; h. e. *modis indigniſſimis excipere*. A propria notione quam minime discedit Scholiaſtae, *Heſychii*, et *Suidae* interpretamentum προπηλακιζειν. Translatam exhibet *Etymologi* ὑβριζειν. Apud hunc porro verae poteſtatis indubitata extant veſtigia in ſcriptura iſta ΠΡΟΣΟΤΑΛΕΙΝ. Scripſit utique vix dubito ΠΡΟΣΟΤΕΛΕΙΝ ut ſonum προσϝελειν deſignaret; non ſecus atque *Dionyſius Halicarn.* nomen VELIA, h. e. WELIA forma OTEΛIA donavit.

Frequentiſſimum conſonantis Vau uſum fuiſſe credendum eſt ut in mediis verbis importunus vocalium concurſus vitaretur. Situs autem is erat rariſſimus, quo conſonantibus δ et ς ſubiungebatur, uti in verbis δϝεινος, δϝηϝ, σϝαινω, σϝευω; non ſecus atque Anglice ſcribimus *dwell* et *ſwain*. Horum unam familiam mox exhibendam ſumus curaturi.

ATQUE haec quidem in praeſens dixiſſe ſufficiat de poteſtate proſoediaca conſonanti Vau cum caeteris ſimplicibus communi: Alteram porro ei virtutem ineſſe videmus, quam caeterarum conſonantium nulla itidem ſortitur. Ea autem cuiusmodi ſit, exempla commodiſſime docebunt. Obſervarunt *Homeri* editores, quod et vix quenquam latere potuit, verborum λυω, τιω, et ſimilium priorem modo corripi, modo produci; cum ta- 166
men in futuris λυσω, et τισω, et quae hinc fluant temporibus, nulla ſit quantitatis variatio. Hoc

Digitized by Google

inquam obſervarunt editores, ſed in rei obſervatae ratione proſoediaca inveſtiganda artem ſuam fruſtra exercuere. Nec vero ſine riſu alios aliorum commenta video ſannis excipientes, cum ipſi interim nihil ὑγιεστερον excogitarint. Ridet non ſemel doctiſſ. *Clarkius Barneſii* ineptias vocalem υ in λυω, ι in τιω communem ſtatuentis: cum tamen quae ipſe comminiſcatur a *Barneſii* ineptiis verbo duntaxat tenus discrepent. Nempe vocales υ et ι in dictis ac ſimilibus verbis natura longas eſſe cenſuit; ob poſitionem vero aliquando corripi, quatenus ſcilicet altera ſequatur vocalis. At enim aliane obſecro eſt productarum, alia correptarum poſitio? Num diverſa eſſe poteſt ſyllabarum diſtributio? At ni hoc fieri poſſit, commentum quo ſe tam mirifice extulit vir doctiſſ. ad *Barneſii* ineptias plane recidit. Nos iſtiusmodi vocales natura breves eſſe ſtatuimus, iis autem ſubiici oportere conſonantem Vau. Haec utique inter duas vocales intercedens in diverſis pro arbitrio ſyllabis enunciari poterit. Verbi utique λυwω priorem pro lubitu conſtituere licebit vel λυ, vel λυw: Si a vocali claudatur λυ-wω, non poterit non corripi: ſin a conſonante λυw-ω, eam ſimul ac pronunciaris, ea erit oris figuratio, ut ante ſequentem vocalem altera w neceſſario ſit efferenda. Futurum vero λυwσω in ſyllabas ita ſecari nequit, ut
167 priorem corripiat. Similis eſt ratio proſoediaca verborum αwορ, δαwιζω, δiwα, αλowος, aliorumque haud paucorum.

Nec vero in mediis duntaxat verbis obtinebat conſonantis Vau virtus quam expoſuimus proſoediaca. Eam porro videmus in verborum itidem initio collocatam vires ac tempus (ut cum *Terentiano* loquar) retro ſufficere ſolitam. Iſtius, verbi gratia, Il. Δ. 86.

Digitized by Google

Η δ ανδρι ικελη — —

vera poteſtas eſt Η δ ανδρι ϝικελη; ſyllabarum autem ratio, unde pendet proſoedia, Η δ ανδριϝ ικελη — Quo de loco doctiſſ. *Clarkius* ad vers. 81. *Qua* (inquit) *ratione ultima in voce* ανδρι *vers.* 86. *producatur, vide ad* A. 51, Hoc eſt:

Ito ad dextram: prius quam ad portam venias,
apud ipſum lacum
Eſt piſtrilla, et eoadvorſum eſt fabrica: *ibi eſt* —

Ego utique ad A. 51. a viro doctiſſ. adnotata adii, patiensque ac commodus ſatis perlegi: ibi vero nil quidquam repperi ad quod ultima vocis ανδρι, cum neque vocalis adſpirata nec diphthongus ſequeretur (nam in his nugis multus eſt vir doctiſſ.) referri poſſet.

Perreptavi usque omne oppidum, ad portam, ad
lacum,
Quo non? neque illic fabrica *ulla erat* — —

Hac occaſione vetus illud criticorum opprobrium Ιλ. Γ. 172. nefas plane eſſet praeterire. Germa- 168
nam autem eius poteſtatem ſic concipi volumus,

— — — Φιλε ϝεκυρε δϝεινος τε:

proſoediacam autem ſyllabarum rationem,

— — — Φιλεϝ εκυρεδ ϝεινος τε.

Vocis ϝεκυρε poteſtas in uno verſu bis conſpicitur Ιλ. Ω. 770.

Η ϝεκυρη· ϝεκυρος δε — —

Alterius δϝεινος, uti et eiusdem familiae omnium, eandem *Homerus* vim perpetuo ſervavit Ιλ. Α. 515. — επει ου τοι επι [l. ενι] δϝεος. Ε. 574. — Τω μεν αρᾱ δϝειλω. 817. Ουτε τι μᾱ δϝεος. Κ. 254. — οπλοι-

Digitized by Google

σιν ενῖ δωεινοισιν. Λ. 10. — μεγα τε̄ δωεινον τε — 37. — περι δε̄ δωειμος τε. N. 224. — Ουτε τινω̄ δωεος. Ξ. 387. — αλλᾱ δωεος ισχανει. P. 217. — τε̄ Δωεισηνορα θ.ι Φ. 25. — ποταμοιο κατᾱ δωεινοιο. Ω. 116. — εμε τε̄ δωεισῃ. Οδ. Γ. 322. — μεγα τε̄ δωεινον τε. E. 52. — Οστε κατᾱ δωεινους — I. 236. Ημεις δε̄ δωεισαντες. Hinc porro liquet pro portentis iſtis plus nimio familiaribus εδδεισεν, περιδδεισας, ὑποδδεισας, legi tandem oportere εδωεισεν, περιδωεισας, ὑποδωεισας. Ex iis denique quae modo diximus in procliyi erit colligere quo tandem ſenſu vera ſint *Priſciani* verba poetam Aeolicum in iſto ΝΕΣΤΟΡΑ ΔΕ ΓΟΥ ΠΑΙΔΟΣ digamma pro duplici conſonante poſuiſſe docentis. Libet tamen in transcurſu monere alteram eiuſdem doctrinam, Aeoles itidem digamma pro nihilo quan-
169 doque accepiſſe, futilem eſſe atque abſurdam. Quod enim adducit Αμμες δ Fειραναν το δε τ αρ θετο μωσα λιγαια, quin corruptum ſit nihil dubii eſſe debet. Quicquid autem de Fειραναν et ſequentibus ſtatuendum ſit, unum illud interim mihi perſuaſum ſedet, pro Αμμες δ, modo vox ſequens a F inchoata fuerit, reſcribi oportere Αμμε δε, vel forte Αμμι δε, nam quo haec referenda ſint non liquet; uti et alterum, pro λιγαια legendum eſſe λιγεια. Idem non minus fruſtra docet Aeoles itidem digamma pro vocali correpta uſus inveniri. Neque enim iambico dimetro quem ex *Alcmane* laudat,

ΚΑΙ ΧΕΙΜΑ ΠΤΡ ΤΕ ΔΑΓΙΟΝ,

vox ΔΑΓΙΟΝ quadriſyllaba accipienda eſt ſecunda correpta δαϋιον, ſed triſyllaba, prima iuxta ea quae de λυω monuimus, producta. Atque illud quidem ad commentum confugiſſe *Priſcianum* non poſſum non mirari, qui τῳ digamma duplicis conſonantis poteſtatem alibi tribuerit. Et profecto

Digitized by Google

si apud *Homerum* in voce δῆιος recte haberetur vocalis η, postularet dialectorum analogia ut in ΔΑΓΙΟΝ apud *Alcmanem* prima etiam ante simplicem consonantem produceretur. Sed cum *Prisciano* omnino censeo vocalem α in ΔΑΪΟΝ esse natura brevem, adeoque apud *Homerum* pro δῆιος, cuius prima modo producitur, modo corripitur; ubique scribendum esse δαΐος. Caeterum, ut illud obiter perstringam, de *Horatiana* vocis *sylûae* dihaeresi a *Prisciano* laudata Cl. *Bentleius* ad Carm. I. 23. 4. „Similem (inquit) sane dialysin in aliis verbis „admiserunt non *Catullus* solum, qui paulo durior 170
„est, sed terssimi Poetarum *Tibullus* et *Ovidius*:
„ille Eleg. I. 7. et alibi,

Stamina non ulli dissolüenda *deo*

hic in Epist. Medeae Jasoni

Debuerant fusos evolüisse *meos*

„et passim. Verum alia ratio horum est, alia, ni
„fallor, *silüae*. *Solvo* enim et *volvo*, si consonan-
„tem in vocalem dissolveris, primam brevem ha-
„bebunt; ut ex supinis et participiis constat, *solu-*
„*tus*, *volutus*: *Silüa* autem, etiam per dihaeresin
„in tres syllabas dissoluta, primam tamen lon-
„gam retinebit; siquidem certum est a Graeco
„ΫΤΑΗ, vel per digamma Aeolicum ϜΥΑΓΗ, La-
„tinum *Silva* profluxisse. Nam ϜΥΑΗ quidem
„apud Graecos syllabam primam semper produ-
„ctam habet." Ego vero continere me nequeo quin credam contra quam iudicavit vir Cl. *Horatianae* in voce *sylüa* dialyseos eandem plane esse rationem, quae est *Tibullianae* in *dissolüenda*, et *Ovidianae* in *evolüisse*. Velim enim scire undenam colligi possit Aeolicum ΥΑΓΗ, vel forte ΤΓΑΗ, vocalem Υ natura brevem non habuisse: An quia ΥΑΗ, prout hodie exhibetur, primam semper ha-

Digitized by Google

bet productam? At aliter fieri non potuit, utcunque το Υ in vetere ſcriptura ΥΑΓΗ natura breve fuerit; nam ΥΑΓΗ in ſyllabas ita ſecari non
171 poteſt, ut priorem brevem habeat; neque igitur quod eius locum hodie occupat ΥΑΗ priorem uſpiam potuiſſet non producere. Finge, verbi gratia, ex verbo Latino *ſolvo* deleri ubique literam V. Annon neceſſe erit ut deinceps prius O longae partes ubique ſuſtineat? At quis tamen exinde legitime intulerit vocalem illam natura longam eſſe? Verum ſi nullo argumento evinci poſſit vocalem Υ in voce ΥΑΓΗ non fuiſſe natura longam, ſatis opinor eſt *Horatii* auctoritas cur natura brevem fuiſſe, adeoque eadem plane ratione *ſylvae* in *ſylüae*, qua *evolviſſe* in *evolüiſſe*, et *diſſolvenda* in *diſſolüenda* migraſſe concludamus.

HACTENUS in metrica conſonantis Vau auctoritate potiſſimum ſumus verſati. Reliquam huius Sectionis partem analogicae eiusdem virtuti, in ſuperioribus non plane intactae, uberiori exemplorum delectu illuſtrandae impendemus. Noli tamen mirari ſi forte in ſequentibus poteſtatis itidem proſoediacae mentio ſubinde recurrat: Neque enim res tam amice coniurantes penitus disiungere fas videtur.

ΙΛ. Α. 7. Ατρειδης] Germanum huius verbi ſonum Ατρεωιδης ſtatuimus. Analogiam autem ſic concipi volumus. Quod hodie repraeſentamus Ατρευς veterum Ionum ſermone erat Ατρεως. Nempe elementum Υ conſonantis Vau tam ſonum quam locum innumeris in verbis iam olim occupavit. Huius autem a genitivo Ατρεως non ſecus
172 fluit patronymicum Ατρεωιδης, atque ab Εκτορος et Νεστορος, Εκτοριδης et Νεστοριδης. Simili ratione a genitivis Αιγεως, Ωοινεως, Πηλεως, Τυδεως, Φυλεως, derivantur Αιγεωιδης, Ωοινεωιδης, Πηλε-

Digitized by Google

ωιδης, Τυδεωιδης, Φυλεωιδης. Quam ad confirmandam analogiam accedit quod quadrisyllabam hanc scripturam metricae itidem leges ubique patiantur: cum tamen certissimum sit eam esse versus heroici rationem ut trisyllaba Ατρειδης, Αιγειδης, etc. variis in locis commodissime recipiat, ex quibus tamen omnibus quadrisyllaba Ατρεωιδης, Αιγεωιδης, etc. excludat. Caeterum versum istum Γ. 182.

Ω μακαρ Ατρειδη, μοιρηγενες, ολβιοδαιμον

auctor est *Eustathius* laudari solitum eo quod vicem monosyllabam disyllaba, deinceps trisyllaba, quadrisyllaba, et quinquesyllaba ordine et κλιμακηδον excipiant. Sed ignoscet uti confido mihi bonus *Homerus*, si forte effecero ut laus ista quam ipse sat scio nunquam expectaverit, in posterum sit nulla. Atque hanc quidem veniam quo certius consecuturus videar, facit quod persuasum habeam *Aristophanem* olim quendam finxisse κλιμακι non minus artificioso deorsum crepantem. Huius quidem laudem Comico inviderunt librarii atque editores, qui utique locum ita mutilaverint: Nub. 389.

Ατρεμας πρωτον παππαξ· καπειτ επαγει παπαπαπαξ·
Χωταν χεζω κομιδη βροντα παπαπαππαξ ωσπερ εκειναι.

Ad quem Cl. *Kusterus* „Cum (inquit) integrum „pedem versui huic deesse viderem, coniiciebam 173
„το παππαξ bis scribendum esse: quam coniectu„ram postea collatio MS. *Vatic.* confirmavit.“ Fefellit utique virum Cl, uti et correctorem *Vaticanum* alterum illud παπαπαππαξ ineptissime bis scriptum haberi. Hoc opinor videns editor *Londinensis* exhibendum curavit καπειτ επαγει παπαππαξ.

Digitized by Google

quo quidem pacto ad priſtinum κλιμακα propius acceſſit, ſed verſum adhuc magis contaminavit. Ipſius etiam κλιμακος gradus adhuc primus deſideratur. Eum vero in integrum ſic tandem reſtituo:

Ατρεμας πρωτον ΠΑΞ, κατα ΠΑΠΑΞ επαγει, καπειτα ΠΑΠΑΠΠΑΞ.
Χωταν χεζω κομιδη βροντα ΠΑΠΑΠΑΠΠΑΞ, ὡσπερ εκειναι.

Porro autem (ut ad analogiam *Homericam* revertamur) verba nonnulla duplici modo terminabant Iones, modo εως, modo ηως adhibentes; uti ex genitivis conſtat: νηως verbi gratia et Πηληος ad rectos νηως [vulgo νηυς] et Πηληως non ſecus referenda ſunt atque νεως et Πηλεως ad νεως et Πηλεως. A Πηληος autem profluit alterum patronymicum Πηληιαδης, uti et a Νηληος Νηληιαδης. Nempe in formandis patronymicis genitivi terminatio ος vel ου poſt ſyllabam brevem in ιδης, poſt longam vero in ιαδης migrabat. Cuius rei exempla ſunt Αγχισιαδης, Τελαμωνιαδης. Quae analogia ſi antehac nota fuiſſet, motam iam olim
174 de primi Viliadis verſus enunciatione litem neceſſario diremiſſet. Eadem etiam aliunde dirimi potuiſſet, modo obſervaſſent eruditi, quod verum eſt, terminationem genitivorum prout hodie repraeſentatur εω nuſquam niſi μοναυλλαβως efferendam venire. Quod autem doctiſſ. *Clarkius* de Πηλεως, Πηλεᾶ, et ſimilibus non ſemel obſervavit, nihili eſt; quod quidem ad *Homerum*: nam ea ſermonis Attici ſunt propria.

A. 409. — και αμφ ἁλα ελσαι Αχαιους] „συνελασαι, συγκλεισαι“ Brev. Schol. auctor. Eo opinor intuitu ut a συνελασαι vocis ελσαι analogia, a συγκλεισαι notio definiatur. Et habent quidem Lexicographi „ελσαι pro ελασαι.“ At vero primo

Digitized by Google

illud ελσαι ita locatum metri rationem plane peſſundat. Secundo, vox ελασαι neque apud *Homerum*, nec vero uſquam alias, tantundem valet quod συγκλεισαι; quem tamen ſignificatum poſtulat ſententia. Hem vero tibi germanam lectionem:

— — και αμφ ἁλα ΨΕΙΛΑΙ Αχαιψους.

Annon iam vides accuratam tam ſententiam quam proſodiam? At mihi (inquies) unus ſcrupulus etiam reſtat de analogia vocis ψειλαι. Sic igitur collige: a verbo *Homerico* ψειλω, vulgo ειλω, fluit aoriſtus primus εψειλα, non ſecus atque a σπειρω, εσπειρα. Ab eodem verbo formata occurrunt εψαλην, ψαλεις, ψαληναι, ac pro eo ψαλημεναι, eadem plane analogia, qua a σπειρω formantur εσπαρην, σπαρεις, σπαρηναι: quae quidem vocabula vulgo 175
exhibentur εαλην, αλεις, αλῆναι, αλημεναι; de quibus ineptiunt admodum Lexicographi. Libet hic in transcurſu obſervare quam foediſſime dehoneſtata ſit ab eodem fonte deducta vox ψεψελμενοι Vil. XVIII. 287.

Η ουπω κεκορησθε εελμενοι ενδοθι πυργων;

-ε-ε-ελ? Hiccine quaeſo audis rotundo ore loquentem *Homerum*, an balbum potius ſyllabam ελ vix vi exprimentem? Tu vero priſtinam loci poteſtatem inſtaura:

Hψ ουπω κεκορεσθε ψεψελμενοι ενδοθι πυργων;

Iſtud autem κεκορεσθε recte ſe habere, vulgatum vero κεκορησθε perperam; argumento ſunt, quae apud eundem *Homerum* occurrunt, κορεσαι, κορεσασθαι, κορεσαιατο, κορεσωνται.

Digitized by Google

Il. A. 529.

Αμβροσιαι δ ἀρα χαιται επερρωσαντο ἀνακτος
Κρατος απ αθανατοιο, μεγαν δ ελελιξεν Ολυμπον]

ΕΠερρωσαντο ΑΠΟ κρατος? Congruitne obsecro praepositionum usus? Profecto si quod in oratione haberetur quo referri posset istud επι, nil quidquam improbarem. Cum vero nihil istiusmodi occurrat, locus soloecismi manifestus tenetur. Tu vero lege ενερρώσαντο. *Sed adversatur quod extat* Vil. XXIV. 616.

— — ἀιτ αμφ Αχελῶιον ερρωσαντο·

quippe ibi neque ενερρωσαντο, *nec vero absque augmento* νερρωσαντο *salvis metri legibus scribi potest.*
176 At quid obstat quo minus utrumlibet scribi possit? Nempe Αχελωιον si diis placet. Verum id ipsum absurde scribitur. Neque enim fluvii nomen erat Αχελωιος sed Αχελωός, uti ex sexcentis apud poetas Graecos locis constat. Quibus ubique adstipulantur poetae Latini. Αχελωίος vero est adiectivum a fluvii nomine formatum, non secus atque *Acheloïus* apud *Virgilium*,

Poculaque inventis Acheloïa *miscuit uvis.*

Cum autem Αχελωωον restitueris, ενερρωσαντο itidem, vel certe νερρωσαντο subiungas necesse erit. *At enim fluvii nomen* Αχελωιος *videmus in altero apud Homerum exemplo*, Vil. XXI. 194.

— — — ΑΧΕΛΩΙΟΣ ισοφαριζει·

atque insuper apud Hesiodum,

Φασιν τε, Ρησον τ, ΑΧΕΛΩΙΟΝ αργυροδινην.

At enim quae vox vulgo enunciatur ισος sermone *Homerico* est ωισος. Proinde vera potestas verbi

Digitized by Google

ωισοφαριζει verum itidem fluvii nomen Αχελωως poſtulat. Idem apud *Heſiodum* exigit copularum ratio:

Φασιν ΤΕ, Ϝρηησον Τ, Αχελωϝον Τ αργυροδινην.

Sed alter porro extat locus ubi metro flagitante ερρωσαντο *legitur* Od. XXIII. 3.

Γουνατα δ ΕΡΡΩΣΑΝΤΟ — — —

Atqui ibi ſcribendum eſt, Γουνα δε ϝερρωσαντο — vel Γουνα δ εϝερρωσαντο. Sic Wil. Z. 511.

Ριμφα ἑ ΓΟΤΝΑ φερει μετα ἠθεα και νομον ἱππων.

Ibidem ελελιξεν] Veram huius verbi poteſtatem atque analogiam ſupra exhibuimus. Conſimili porro forma pro Στητ ελελιχθεντες Wil. A. 587. efferendum eſt, Στητε ϝελιχθεντες; ſicuti M. 74. 177

Αψορρον προτι ϝαστυ ϝελιχθεντων ὑπ Αχαιϝων.

Hic utique ελελιχθεντων ſcribi non poteſt: neque enim vocalis υ unquam eliditur. Pari ratione pro Την δ ελελιξαμενος πτερυγος λαβεν· Wil. B. 316. modo locus iſte non ſit ſpurius; lege Την δε ϝελιξαμενος· atque interpretare: *Hunc autem* ſubito-ſe-impetu-contorquens *ala prehendit* — Quod vero ſequitur in eodem verſu αμφιαχυιαν plane portentum eſt. Principio enim verbum *Homericum* eſt ϝιϝαχω, non ιαχω. Deinde ut ιαχω itidem fuerit, habebimus participium non iam ιαχυιαν ſed ιαχουσαν. *At praeſens-perfectum exinde formatur* ιαχα *atque hinc participium* ιαχυιαν. At prima ſyllaba non niſi producta; nam hoc poſtulat augmenti ratio. Eam vero hic corripi videmus. Quid autem ſi legamus — λαβε ϝεϝιϝαχυιϝαν? Pro-

ferat saltem cui ὑγιεστερον quidquam suppetit. Porro pro ἐιλισσετο lege ἑωελισσετο. Illud denique Σμερδαλεος ελελικτο δρακων Λ. 39. contra prosoediae leges repraesentatur. Sin Σμερδαλεος ωεωελικτο legeris, *Homericae* cum analogiae tum versui sat consulueris.

Ιλ. Β. 765. Οτριχας οιετεας —] Repone οωετεας, vocem eadem plane analogia compositam, qua praecedens οτριχας, et οπατρος Λ. 257. Μ. 371. Verbum utique unde deducitur, vulgo ετος, ser-
178 mone *Homerico* est ωετος. Caeterum hic sese ultro offert refingendum *Hesiodi* locus Oper. 696.

Μητε τριηκοντων ετεων μαλα πολλ ἀπολειπων.

Ubi haec habet Cl. *Graevius*. „In MS. II. pro va„ria lectione notatum erat: τριηκοντα, quam „lectionem *Tzetzes* probat invitis Musis." At Musis, inquam ego, neutiquam invitis probari potest; quanquam nullus tamen dubitem quin *Tzetzen* fefellerit vera sequentis ωετεων potestas. Nempe ultimo vocis τριηκοντα ope subiecti Vau non secus producitur atque supra factum vidimus in Η δ ανδρι ωικελη. Cuius etiam similia extant exempla Σμερδαλεᾶ ωιωαχων — θυγατερᾶ ωην — ουδε ωους atque alia haud pauca. Contra vero τριηκοντων Musis invitis in codd. MSS. editisque repraesentari confirmare ausim. Neque enim Musis Graecis magis adridere crediderim τριηκοντιων quam *trigintorum* Latinis. Proinde si pergant editores τριηκοντων ετεων exhibere; at refingant certe velim interpretationem ut deinceps habeatur *trigintis annis:* ut, non dico Graecis Latina, sed barbaris barbara respondeant.

Ιλ. Γ. 389. Τη μιν εεισαμενη προσεφωνεε δι ΑΦροδιτη] Bellum istud verbum εεισαμενη metri fulciendi causa effictum est. Dum vero metro semel

Digitized by Google

consuleret, cuicunque hoc acceptum referendum sit, adversus analogiam non uno interim nomine peccavit. Primum autem est quod verbo a vocali inchoato augmentum quod vocant syllabicum tribuerit. Accedit quod si verbum ipsum εεισαμην 179
recte haberet, participio tamen augmentum perperam praeficeretur. Tu vero deinceps me fideiussore legere aude, Τῃ μιν ωεισαμενῃ — a verbo utique ωεἰθομαι. haec enim potestas apud *Homerum* perpetua est. Cuius quidem verbi, ut illud etiam moneam, ea est notio ut cum accusativo construi non possit. Neque igitur erat ut doctiss. *Clarkio* vocalae μιν collocatio moram iniiceret, vel ut prope esset ut crederet Poetam scripsisse Τῃ MEN εεισαμενῃ. Neque enim quidquam in oratione extat praeter προσεφωνεε, quo vocula ista legitime referri possit. Caeterum pro εεισατο, εεισασθην, enuncianda curabis εωεισατο, εωεισασθην.

Il. Δ. 3. εφνοχοει] Verbum hoc duplici augmento librariis visum est donare. Ii vero sua tandem secum habeant portenta, ut verbis deinceps *Homericis* iam nimium diu exulantibus propriae sedis copia fiat. Horum autem in numero venit εωοινοχοωει, uti et ista formae non ita dissimilis, ωεωοικει, ωεωολπει, ωεωοργει; sive praecedente vocali elisa, εωεωοικει, εωεωολπει, εωεωοργει: quorum in loco hodie praeferuntur εφκει, εωλπει, εωργει. His denique adiicias εωοιδεις a ωοιδα, vulgo ηειδεις.

Il. I. 116. Ααταμην] „Verbum hoc fictitium „et abnorme, α in primis syllabis utramque ha„bet *ancipitem*. Quod in hoc verbo (credo) est „*singulare*. Forte tamen huius rei ratio ex eâ pe„tenda erit analogia, quâ analogiâ dicitur Κρονιο„νος et Κρονἰωνος, τεθνηοτος et τεθνεωτος, μετιοροις 180
„et μετεωρος, λαος et λεως, βασιλῆος et βασιλεως,

„βασιλῆᾶ et βασιλεᾶ, Αχιλλῆᾶ et Αχιλλεᾶ etc.“ *Clarkius.* At enim quam in proclivi fuiſſet iuxta eam quam alibi commentus eſt vir doctiſſ. proſoediae rationem ſtatuiſſe primam α natura longam eſſe, aliquando vero ob poſitionem corripi! Secunda autem omnium verborum in ζω deſinentium analogiam ſequitur: quorum utique aoriſti penultimam vel ante ſimplex σ corripiunt, vel geminati ope producunt. Fruſtra autem eſt vir doctiſſimus praeterquam quod Attica cum Ionicis confundat, cum verbum hoc iſtorum βασιλησς, βασιλεως, etc. rationem ſervare cenſeat. Nam huius et prima et ſecunda nonnunquam ſimul producuntur, uti Λ. 340.

Εγγυς εσαν προφυγειν· αάσσατο δε μεγα θυμῳ

Scriptura autem quam exhibuimus germanam verbi poteſtatem αωασσατο deſignat. Similiter concipias velim αωασαμην. Quorum proſoedia ei ſimilis eſt, quam in verbis λυωω et τιωω ſupra declaravimus. Fontem autem unde derivantur αωαζω ſtatuimus, cuius certiſſima veſtigia apud *Heſychium* agnoſco: Αγαζεσθαι. βλαπτεσθαι. hic utique elementum γ conſonantis Vau locum occupat, non ſecus atque in ΓΑΔΕΙΝ, ΓΑΔΕΣΘΑΙ, ΓΑΔΕΤΑΙ, ΓΑΔΟΝΤΑΙ, ΓΑΚΑ, ΓΑΛΛΟΙ, ΓΕΑΡ, ΓΕΓΚΑΛΟΝ, ΓΕΚΑΘΑ, ΓΕΛΕΑ, ΓΕΛΙΚΗ. Haec utique ſermone Aeolico erant ΓΑΔΕΙΝ, ΓΑΔΕ-
181 ΣΘΑΙ, ΓΑΔΕΤΑΙ, ΓΑΔΟΝΤΑΙ, ΓΑΚΑ, ΓΑΛΛΟΙ, ΓΕΑΡ, ΓΕΚΑΛΟΝ, ΓΕΚΟΙΣΑ, [Doricé ΓΕΚΩΣΑ, Laconice ΓΕΚΩΓΑ] ΓΕΛΕΑ, ΓΕΛΙΞ. ab *Heſychio* autem exponuntur χαρισασθαι, ἡδεσθαι, ἡδεται, ευφραινονται, ἡδεως, ἡλοι, εαρ, ἡσυχον, ἑκουσα, τελσα, [lege ἑλεα] ἑλιξ. Eadem dicebant Ιones ϝαδειν, ϝηδεσθαι, ϝηδεται, ϝηδονται, ϝηκα, ϝηλοι, ϝεαρ, ϝεκηλον, ϝεκουσα, ϝελσα, ϝελιξ. Similiter apud eundem legimus αγατασθαι, βλα-

Digitized by Google

πτεσθαι· αγατημαι, βεβλαμμαι. Concipe αωαταασθαι, αωατημαι; ab altero fonte αωαταω. Hinc porro collige quod hodie ατη ſcribitur ſermone Ionico valuiſſe αωατη. Quod et exinde firmatur quod illud ατη apud *Homerum* nuſquam ita poſitum occurrat, quin τρισυλλαβως αωατη efferri poſſit, cum tamen ατη diſyllabum ſex diverſis metri heroici in locis ſtare poſſit, quae triſyllabum αωατη non itidem recipient. Cum autem *miſquam* dicimus, duos locos excipi volumus quorum ſpurius eſt alter, alter ex variis lectt. refingendus. Eadem porro exinde ſtabilitur poteſtas, quod apud *Pindarum* bis ſcriptum legatur vocabulum αυατων prima correpta:

Pyth. B. 52. et Γ. 42.

Αλλα νιν ὑβρις εις ἄυᾰτᾶν ὑπεραφανον:
Εσχε τοιαυταν μεγαλαν ἄυᾰτᾶν.

Nempe anapaeſtum utrobique conſtituit; uti cuiquam ad reliquas ſtrophas et antiſtrophas animum attendenti liquebit. Ibi utique ſedem conſonantis Vau vocalis Υ non ſecus atque alias paſſim occupat. Reſtat ut de portento iſto αατος dicamus. atque hoc quidem ter conſpiciendum ſeſe exhibet:

Ιλ. Ξ. 271. Αγρει νυν μοι ομοσσον αατου Στυγος ὑδωρ 182
Οδ. Φ. 91. Μνηστηρεσσιν ἀεθλον αατον· ου γαρ οἰῶ
— Χ. 5. Ουτος μεν δη ἀεθλος αατος εκτετελεσται.

Quorum locorum uti vides in primo penultima producitur, in altero et tertio corripitur. Qua de re doctiſſ. *Clarkius* ne unum quidem verbum fecit: filius eruditus, qua erat erga patrem pietate atque obſervantia, tantundem. Ne multis autem moremur, pro ᾰᾰτον ſcribendum ſtatui-

Digitized by Google

mus αναἀστον sive αναωαστον· id quod non nisi *inviolabile*, quod et habent interpretes, vel quod tantundem sit valere potest, utpote ex particula στερητικη et verbo αωαζω, *laedo*, sive *violo*, compositum. Alterum autem cuius potestas est αναωᾶτος *innocuus* denotat, utpote ex eadem particula et substantivo αωᾶτη *damnum*, *noxa*, formatum.

Il. I. 173.

Ως φατο, τοισι δε πασιν ἑαδοτα μυθον εειπεν]

Vocis ἑαδοτα analogiam exponat qui poterit, ita ut eius prosoedia huic versui conveniat. Tu interim mecum scribe:

Ως φατο. τοισι δε πᾶσι ἐᾶνδοτα μυθον ἐειπεν.

effer autem πασι, ϝεϝανδοτα — εϝειπεν. A verbo utique ϝανδανω formatur ϝεϝανδοτα eadem plane analogia qua a χανδανω, κεχανδοτα. Haec autem vox occurrit Wil. Ψ. 268. et Od. Δ. 96. Pari ratione pro ἡνδανε et ἐηνδανε uti et ἐφηνδανε
183 enunciabis ϝανδανε et ἐϝανδανε. Ad πασι quod attinet, eius analogiam sic colligas velim: τυπτοντες, τυπτοντων, τυπτοϝσι, παντες, παντων, πασι. Similiter τυπτομεν, τυπτετε, τυπτοϝσι; ἱσταμεν, ἱστατε, ἱσταϝσι; τετυφαμεν, τετυφατε, τετυφαϝσι; Sic quoque concipienda sunt; πᾶνς, ἱᾶτανς, τυψανς. Nempe hae terminationes Graecorum auribus magis placuere quam πανς, ἱστανς. τυψανς; vel potius παντς, ἱσταντς, τυψαντς. uti et διδοινς magis quam διδοντς, τιθεις, quam τιθεντς. Latinis contra arrisere terminationes *ans*, et *ens*, antiquitus forte *ants*, et *ents*.

Il. N. 41. Αβρομοι, αυιαχοι] Rescribo αἰἀχοι h. e. αϝιϝαχοι, vel potius Αϝβρομοι, αϝϝιϝαχοι;

Neque enim credendum videtur nudum ἁ quod στερητικον esse solet tam dissimili notione (nam dissimillima est quae huic loco congruit) unquam adhibitum fuisse. Sentis autem vocem utramque a fonte suo (sunt enim fontes βρομος et ϝιϝαχη, vulgo ιαχη) pari ratione derivari. Porro pro vulgato επιαχον lege ubique εϝιϝαχον.

— Ψ. 850. — τιθει ιοεντα σιδηρον] Vertunt interpretes „*Spiculis-conficiendis-aptum ferrum*" ac si ιοεντα esset ab ιος, cum tamen nihil minus: nam principio vox ιος priorem sexcenties apud *Homerum* producit, corripit ne semel quidem. Deinde a vocali semper inchoatur, unde fiet ut praecedens τιθει posteriorem producere non possit, neque adeo versui sustentando par esse. Tu vero lege ϝιοϝεντα, atque eodem sensu accipe quo passim adhibetur ϝιοϝειδεα, *vinlacei-coloris, subfuscum.* 184 Nam ab eodem fonte ϝιον *viola* profluit utrumque.

ΟΔ. Λ. 605. νυκτι εοικως] Gl. *Bentleius* in notis ad *Miltonum* scribit νυκτι Ϝεοικως. Mihi vero vox Ϝεοικως nihilo honestiori facie videtur quam δεοικως, λεοικως, πεοιθως. Sensit nimirum *criticorum omnium longe longeque princeps, bonarum omnium artium fiator et vindex*, ad versus integritatem desiderari consonantem Vau semel pronunciandam, ad analogiam vero eandem repeti oportere nihilo magis subodoratus est quam quilibet e trivio grammaticus. Tu deinceps scribe ἐοικως, h. e. ϝεϝοικως, ad normam των δεδοικως, λελοιπως, πεποιθως.

Οδ. Σ. 289. — ὁς δη πολλα κακ ανθρωποισιν εωργει] Unica quam sciam editio *Basil.* 1558. repraesentat ανθρωπους εεωργει. Nimirum caeteri editores portentosam istius εεωργει faciem reformidarunt, alterum vero εωργει nihil odiosi in se ha-

Digitized by Google

buit; quod tamen revera ipſum eſt portentum atque aliud inſuper non minus horrendum ſecum trahit. Quod utique editores quosque fugit, vitioſa eſt huius lectionis ſyntaxis. Nam verbum ωεωοργα, uti et ῥεζω eadem notione, apud *Homerum* ne ſemel quidem cum dativo ſive perſonae ſeu rei coniungitur, ſed vel cum unico accuſativo rei; vel cum gemino, rei altero, altero perſonae.

Ιλ. Β. 272.

Ω ποποι η δη μυρι Οδυσσευς εσθλα ωεωοργε.

185 Ε. 175. — και δη κακα πολλα ωεωοργε Τρωωας —

Γ. 355. — Ξεινοδοκον κακα ῥεξαι ὁ κεν Φιλοτητα παρασχη.

Eandem itidem conſtructionem perpetuo ſequuntur apud ſcriptores Atticos ποιω, εργαζομαι et δρω. Proinde omnino reponendum ex alterius lectionis veſtigiis:

Τρωκτης, ὁς δη πολλα κακ ανθρωπους εωεωοργει.

illud autem εωεωοργει eandem habere proportionem ad ωεωοργα, quam habet ετετυφει ad τετυφα, nemo non videt.

Οδ. Ο. 459. — ηλεκτροισιν εερτο] Ad verum propius accedit quod ſcribi teſtatur *Euſtathius* εερκτο. Huic utique ſcripturae deeſt duntaxat ſemel atque iterum conſonans Vau. Eam tu ſic reſtitues, ωεωερκτο; ſive ηλεκτροις εωεωερκτο. Similiter pro εερμενον Σ. 295. repones ωεωεργμενον. Fluit autem utrumque a verbo ωεργνυμι. Eodem fonte derivata primitus habebantur εωεργνυ, ωερχαται, ωερχατο; quorum hodie locum occupant εεργνυ, ερχαται, ερχατο. Iſta autem ωερχαται, et ωέρχατο augmentis non ſecus deſtituuntur atque βλημενος, βλητο; uti et ωεσμενος, ωεσται, ωεστο; vulgo

Digitized by Google

ὑμενος, ἑιται, ἑστο. Hinc porro fluunt αποωερξε ſive απεωερξε, αποωερξη, αποωερξεις; vulgo αποερσε, αποερσει, αποερσεις. Iſta utique Il. Φ. 283. et 329. ſic enuncianda ſunt:

*) Ου ρα κ [τ. Ου κεν] εναυλος αποωερξη —
Μη μιν αποωερξεις —

quorum de proſoedia hic dicere ſuperſedeo. Soloeca autem eſt quae vulgo circumfertur oratio, Ου ρα τ εναυλος — ob defectum voculae κε, κεν, vel αν. Nec vero deſunt ſexcenta alia loca in quibus pro vocula iſta altera τε contra ſermonis indolem habeatur. Και ταυτα μεν δη ταυτα.

*) „Lege potius

Ου ρα τ εναυλος αποωερξεν —

Quem torrens obrutum-perdidit. Altera utique ſententia, *Quemcunque torrens obrutum-perdiderit,* minus apta eſt.

Digitized by Google

SECT. V.

EMENDATIONES IN ARISTOPHANEM: EURIPIDEM, SOPHOCLEM, AESCHYLUM.

189

SECT. V.

Ictuum sive accentuum ratio a poetis Atticis servata. Emendationes selectae in singulas Aristophanis fabulas. Emendantur in transcursu Euripides, Sophocles, Aeschylus.

Cum in subiecto emendationum delectu ictuum sive accentuum mentio subinde occurrat, eorum rationem in metris praecipuis, iambica dico, trochaica, et anapaestica, a poetis Atticis servatam libet hic praevie exponere. Metra iambica notum est praeter iambum, uti et trochaica praeter trochaeum, pedes recipere tribrachyn, spondeum, dactylum, et anapaestum. In ipsis iambo et trochaeo, cum illum syllabae brevi longa, hunc longae brevis subiecta constitueret; postulabat rei musicae necessitas ut accentum longae sedes determinaret. Spondeus autem cum ex duabus longis constaret, adeoque ad ictus sedem per se plane esset indifferens, ei autem pes uterque de certis sedibus summa cum comitate cederet; haud levis profecto contumaciae arguendus veniret, ni in versu iambico iambi, in trochaico trochaei rationem commodus vicissim ac patiens sequeretur. Tribrachys similiter pedi utrique morem gerebat. In metro utique iambico in secundam, in trochaico in primam ictum cadere

Digitized by Google

patiebatur. Dactylus denique et anapaestus in utroque metro spondei, utpote cui aequipollerent, ingenio sese accommodabant. Haud dissimiliter in metro anapaestico, cum in ipsius anapaesti ultimam ictus necessario caderet, huius itidem indoli spondeus, dactylus, et proceleusmaticus obtemperabant. Hinc adeo canon exsurgit: In metris iambicis iambi, spondei, et anapaesti in ultimam, tribrachi et dactyli in mediam: in trochaicis pedis cuiusque in primam: in anapaesticis anapaesti et spondei in ultimam, dactyli et proceleusmatici in penultimam, ictus cadit. Quod autem in tribrachi, dactyli, et proceleusmatici penultima potius quam ultima locum habeat, nihil est ut quisquam miretur; nam in horum cuiuslibet ultima nescio quid importuni atque absoni efficeret. 190

Iambici dimetri.

Τουϑ ἑτερον ἀυ μειζόν κακόν.
Τι δ ἡν τον ἡττω γὼγ ἐχὼν
Λογόν σε νίκησώ λεγὼν,
Τὴν μήτερ ὡς τυπτεῖν χρεὼν;
Τι δ ἀλλο γ; ἡν τουτί ποιῇς,
Ουδέν σε κώλυσέι σεαυ-
Τον ἐμβαλεῖν εις τό βαραϑρόν
Μετα Σώκρατούς
Και τόν λογόν τόν ἡττω;

Iambici trimetri. 191

Ως ἀργαλεόν πραγμ ἐστιν, ὠ Ζευ κάι Θεοι
Δουλόν γενέσϑαι πάραφρονούντος δέσποτου.
Ην γάρ τα βέλτισϑ ὁ ϑεραπὼν λεξάς τυχῇ,
Δοξῇ δε μή ὀρᾶν τάυτα τῷ κεκτήμενῳ
Μετεχειν ανάγκη τόν ϑεραπόντα τῶν κακων.
Του σώματός γαρ ούκ ἐά τον κύριον
Κρατεῖν ὁ δάιμων, ἀλλα τόν εωνήμενον.

Digitized by Google

Ηκώ, νεκρών κευθμώνα καί σκοτού πυλας
Αιπών, ἰν ἁδης χώρις ᾠκιστάι θεων,
Πολυδώρος, ἑκαβης πάις γεγώς της Κίσσεως
Πριαμού τε πάτρος· ός μ, επει Φρυγών πολιν
Κινδύνος ἑσχε δόρι πεσειν Ελλήνικῳ,
Δεισάς, ὑπέξεπεμψε Τρωϊκής χθονος,
Πολυμήστορός προς δώμα Θρηκιού ξενου,
Ος τήν αρίστην Χέρρονήσιάν πλακα
Σπειρει, Φιλίππον λάον ευθυνών δορι.

Iambici tetrametri catalectici.

Ω πόλλα δή τῳ δέσποτή ταυτόν θυμόν Φαγόντες,
Ανδρές Φιλοι, και δήμοτάι, και τόυ πονειν ερασται·
Ιτ, ἐγκονείτε, σπεύδεθ, ὡς ὁ κάιρός ούχι μέλλειν,
Αλλ ἐστ ἐπ ἀυτης τής ακμής, ἡ δει παρόντ αμύνειν.
Ουκούν ὁρᾳς ὁρμώμενούς ἡμάς παλάι προθύμως,
Ως εικος έστιν, ἀσθενείς γερόντας ἀνδρας ἤδη;
Συ δ ἀξιοις ισώς μεθειν· πριν ταύτα καί Φρασάι μοι,
Οτού χαρίν γ ὁ δέσποτής ὁ σος κεκλήκεν ἡμας.

Trochaici dimetri.

Μάλλον εἰρηνήν αγούσιν
ἡμιν. ἰυστε τήν χυτράν τε
Τώ τε τρύβλιώ καθίει,
Καί το δόρυ χρη τόν οβελίσκον
Πέριπατείν εχόντας ἡμας
Τῶν ὁπλών εντός, παρ ἀυτην
Τήν χυτράν ακράν ὁρώντας
ἐγγυς. ὡς ου Φεύκτεόν νῳν.
ἐτεον. ἡν δ αρ ἀποθανώμεν,
Κάτορυγήσομέσθα πού γης;
ὁ Κεραμείκος δεξεταί νῳ.
Δήμοσία γαρ ἱνα ταΦώμεν,
Φήσομέν προς τούς στρατήγους
Μάχομενώ τοισίν πολέμιοις
ἀπόθανείν εν ὁρνεαις.

Digitized by Google

Trochaici tetrametri catalectici.

ὦ σοφώτατοί θεαταί, δεῦρο τὸν νοῦν πρόσεχετε.
ἠδικήμεναί γαρ ὑμιν μέμφομέσθ ενάντιον.
Πλείστα γάρ θεῶν ἁπάντων ὠφελούσαις τήν πολιν,
Δαίμονών ἡμίν μονάις ου θύετ οὐδε σπένδετε,
αἰτινές τηρούμεν ὑμας. ἠν γαρ ἡ τις ἔξοδος
Μὴδενί ξυν νῳ, τοτ ἡ βροντῶμεν, ἡ ψεκάζομεν.
Εἰτα τόν θεόισιν ἐχθρον βύρσοδέψην Πάφλαγονα
ἠνιχ ἡρεισθέ στρατήγον, τὰς οφρῦς συνήγομεν,
Κάποιούμεν δεῖνα. βρόντη δ ἐρἀγή δι ἀστραπης.
Στρόφιος ἠλασέν μ απ οἰκων φύγαδα θύμωθείς πατηρ. 195
ἰδιον, ἡ κοινόν πολίταις ἐπιφερών εγκλήμα τι;
ὁτι συνήραμήν φονόν σοι μήτρος, ἀνόσιόν λεγων.
ὠ τάλας, εόικε κάι σε τάμα λύπησείν κακα.
οὐχι Μένελεώ τροπόισι χρώμεθ, ὁιστεόν τοδε.

Anapaeftici dimetri.

Αλλ ἰθι χαιρών, και πράξειάς
Κατα νοῦν τον εμόν· και σέ φυλαττοί
Ζευς ἀγοραιός και νίκησάς,
Αυθίς εκειθέν παλιν ὡς ἡμάς
Ελθόις στεφανοίς καταπάστος.
Ὑμείς δ ἡμίν προσεχέτε τον νοῦν,
Τοις ἀναπαιστόις, ω πάντοιάς
Ηδή μουσης
Πειράθεντές καθ εαύτους.

Anapaeftici tetrametri catalectici five *Ariftophanei.*

Λεξώ τοινύν την ἀρχαιάν παιδείαν ὡς διεκείτο,
Οτ εγώ τα δικαία λεγών ηνθούν, και σώφροσυνή νενομίστο.
Πρωτόν μεν εδεί φωνήν παιδός γρυξάντος μήδεν ακούσαι.
Ειτά βαδιζείν εν τάισιν ὁδοίς ευτάκτως εἰς κιθαρίστου
Τους κώμητάς γυμνούς αθροούς, κ ει κρίμνωδή κατανίφοι.

Digitized by Google

194 Αρχαία γε καὶ Διϊπόλιωδή, καὶ τέττιγών ἀναμέστα,
Καὶ Κήκειδού καὶ Βούφονιών. Αλλ οὐν ταυτ' ἐστιν ἐκεῖνα,
Ἐξ ὧν ἀνδρὰς Μαραθώνομαχούς ἡ μὴ παιδεύσις ἔθρέψεν,

Easdem accentuum leges Latini itidem poetae violare reformidabant. Atque in *Bentleiana* quidem *Terentii* editione versuum iambicorum et trochaicorum pedes alternos accentibus notatos videre est. Quae quanquam res a viro Cl. ita administrata sit, ut adversus canonem a nobis iam primo traditum vix unquam peccet; attamen ni vir Cl. aurem unice magistram, non artem secutus esset; regulam opinor, uti nos, inculcasse paucisque exemplis illustrasse contentus immenso suo in depingendis accentibus labori peperciisset, atque a typographo insuper gratiam haud levem iniisset. Quin etiam ipsi discentium commodo, quod in animo habuisse se profitetur, efficacius consuluisset; quippe hoc pacto effeciisset ut ne iis pedes quique alterni a se praetermissi moram iniicerent. Est quidem ubi vir Cl. tam auris quam artis monita neglexisse videtur, cum utique illud *Plautinum*,

Piscibus in alto credo praebent pabulum,

ita efferri voluerit, ut verbi *piscibus* in prima ictus vim obtineret.

Unum porro discentium in commodum libet adiicere. Caveant utique, sedulo caveant velim in legendis versibus senariis, ne importunam atque odiosam syllabarum distributionem imitentur, quam Galli hodierni in suis perpetuam servant; hoc est, ne pedes magis dimetiantur quam numerorum harmoniae gratiaeque consulant. Id quod in eos cadere dicendum est qui efferre solent

Digitized by Google

Ηκω|νεκρών|κευθμώ|να και|σκοτού|πυλάς
Λιπών|ιν ά|δης χώ|ρις ώ|κισται|θεών

Aut etiam per dipodiam 195

Ηκώ νεκρών|κευθμώνα και|σκοτού πυλάς
Λιπών ιν ά|δης χώρις ώ|κισται θεών.

Nempe utrovis modo caesurae venustas et gratia tota perit. Hoc incommodum evitaturus aliam sibi scandendi rationem instituit Cl. *Bentleius*. Ipsum autem audias. „Quare ego iam ab ipsa ado„lescentia in omnibus iambicis praeter tetrame„trum catalecticum, de quo postea dicam, aliam „mihi scansionis rationem institui, per διπεδιαν „scilicet τροχαικην, hoc modo,

„*Po|eta dederit|quae sunt adolescentium:*

„primo semipede quasi subducto et abciso, versu „autem in dactylum vel creticum exeunte." Fateor equidem hanc rationem ubi caesura sit πενθημιμερης satis commodam venire. In caesura vero ἑφθημιμερει secus se res habet. Verbi gratia, si senarium supra descriptum ita dimetiaris,

Η|κω νεκρων κευ|θμωνα και σκο|του πυλας

ubinam obsecro est decantata caesurae virtus? Abiit, excessit, evasit. Tu vero, si me satis audies, eam legendi rationem servabis, ut per seriem iambicam ascendas, usque dum ad caesuram sive πενθημιμερη seu ἑφθημιμερη perveneris; syllabam autem quae caesuram constituit tanquam pedis praecedentis iam maioris facti partem enuncies: deinde autem per trochaicam, quam syllaba catalectica claudet, ita descendas; ut ultimus tro- 196
chaeus cum syllaba sequente tanquam pes unus, creticus scilicet, efferatur:

Digitized by Google

Ἥκω|νέκρων|κεὐθμῶνα|καὶ σκό|τον πύλας
Λίπων|ἵν ᾄδης|χωρὶς|ᾠκι|σταῖ θεῶν
Πολυδω|ρος ἑκαβης|παῖς γε|γως της|Κισσεως.

Obſervabis autem in verſu altero et tertio haberi etiam caeſuram τριημιμερη. Proinde ſi in his ſtatim poſt pedem primum caeſura adauctum ſeriem trochaicam inchoaveris, nihilo minor evadet numerorum venuſtas:

Λιπών ιν|ᾄδης|χώρις|ῶκι|στάι θεων
Πολυδώρος|ἑκαβης|παῖς γε|γώς της|Κίσσεως.

Similiter perinde erit ad verſus concinnitatem, ſi vel inciſione ἑφθημιμερει obſervata legeris,

Προς οἰ|κον ἐυθυ|νόντας|ἑναλι|ἀν πλατην.

vel τριὴμιμερει,

Προς ρίκον|ἐυθυ|νόντας|ἑναλι|ἀν πλατην.

Ubi perperam habent editiones εναλιαν, hanc enim vocem Attici non agnoſcunt.

Emendationes in PLUTUM.

V. 166. Ο δε κναφευει τις, ὁ δε πλυνει κωδια.] Aperienda hic venit, quam doctiſſimos iuxta cum indoctiſſimis video fefelliſſe, proſoediae a Comicis ſervatae ratio; cuius tamen exemplum aliquod in binis fere quibusque verſibus conſpiciendum ſeſe exhibet. Eam autem duae complectentur regulae:

197 I. *Vocalis brevis ante vel tenues, quas vocant, conſonantes* π, κ, τ, *vel adſpiratas* φ, χ, θ, *ſequente quavis liquida; uti et ante medias* β, γ, δ, *ſequente* ρ, *ſyllabam brevem perpetuo claudit.*

II. *Vocalis brevis ante conſonantes medias* β, γ, δ, *ſequente quavis liquida praeter unicam* ρ, *ſyllabam*

Digitized by Google

brevem nunquam terminat, ſed ſequentium conſonarum ope longam ſemper conſtituit.

Neutiquam ſane diffiteor non deeſſe apud *Ariſtophanem* loca utrique canoni prout hodie leguntur adverſantia. Ea vero, quae quidem obſervarim, omnia non ſunt numero triginta. Atque horum quidem partem aliquam ex diverſa eandem voces ſcribendi ratione ad regularum alterutram exigere nullius eſt negotii. Huiusmodi ſunt

1) Ποιοισιν ὁπλοις ἡ δυναμει πεποιθοτες;
2) Και πως συ φιλεις, ὁς τουτον ὁρων οικουντ ἐν ταισι πιθᾶκναις.
3) Φευγειν αδεως· νυν δε συν ὁπλοις.

Reſcribo utique 1. Ποιοις ὁπλοισιν - 2 - ταις πιθᾶκναισιν. 3. - νυν δε ξυν ὁπλοις. Quorum in numero recenſendus eſt locus in quo verſamur. Legendum ſcilicet, Ο δε γναφευει - quo pacto in regulam II. cadet. Nec vero alteram huius verbi ſcripturam κναφευει temere alibi reperies. Hinc tandem collige fruſtra eſſe *Suidam* et Scholiaſten priorem, qui γναφευει communium Graecorum, κναφευει vero Atticorum propriam ſtatuant. Priorem inquam Scholiaſten: nam verba iſta Αττικου 198 μεν το δια του κ. Κοινον δε, το δια του γ. Οι παλαιοι δε Αττικοι δια του κ, κναφος. εστι δε ακανθωδες τι, ω̧ ξυουσι τα ἱματια. Οι δε νεωτεροι δια του γ, παρα την γναψιν, ab uno eodemque proficiſci non potuere. Prioris vero obſervationem clauſerunt iſta δια του γ. Alter ſic exorſus eſt, Οι παλαιοι Αττικοι — Quod ad hunc attinet, equidem haud ſcio κναφευσιne, an vero γναφευει legerit; neque enim conſtat interne παλαιους Atticos, an vero νεωτερους *Ariſtophanem* recenſeri voluerit. Apud illum

1) Plut. 459. 2) Eqn. 789. 3) Veſp. 358.

Digitized by Google

fortaſſe immutatae ſunt ſedes elementorum γ, et κ, quo melius depravato contextui quadrarent. Integrum autem verſum codicis *Orvil.* ope ſic conſtituimus:

Ο δε γναφευει γ. ὁ δε γε πλυνεῖ κωδια.

Altera enim lectio eo vitioſa eſt, quod in vocula τις non iam interrogantem accentus cadat. Hoc utique in totis Comici ſcriptis ne ſemel quidem alias factum reperire eſt.

Altera pars ex variis lectionibus refingenda eſt. Huiusmodi autem ſunt

1) Μιμησομαι παντα τροπον.
2) Ουδεις κατα σπουδας μετἀγραφησεται
3) Οσος ουδεποτ ηλθεν ἀρσις εις την Πνυκα.
4) Οτι βουλομεναι την ἀκροπολιν ἡμων απεκλεισατε μοχλοις.

1. Lectio vulgata altero itidem nomine improbanda eſt, quod iambicum dimetrum ſyllaba brevis a verſu ſequente nequaquam adiuta termi-
199 net. Utrumque mendum uno negotio tollit quod optime exhibent editt. *Ald. Wechel. Baſil.* 1532. et *Plantin.* παντας τροπους. 2. Repono ex *Suida*, cui etiam adſtipulatur MS. *Vatic. Pal.* μετεγγραφησεται. quod et exinde firmatur quod in ſequente verſu habeatur εγγεγραψεται. 3. Editt. *Ald.* et *Wechel.* repraeſentant Οσος ουδεπωποτ ηλθεν αθροως — Atque hinc natum videtur quod vulgo praefertur. Nempe corrector neſcio quis metrum hoc pacto laborare ſentiens pro ουδεπωποτ imperite ſcripſit ουδεποτ, cum vocem iſtam neutiquam ſollicitatam, ſed ηλθεν in ηλθ immutatum oporteret:

Οσος ουδεπωποτ ηλθ ἀθροως εις την Πνυκα.

1) Pl. 306. 2) Eq. 1367. 3) Eccleſ. 384. 4) Lyſ. 488.

Digitized by Google

4. Verſus hic non ſolum adverſus reg. I. bis peccat, ſed et alio etiam nomine mendoſus eſt, quod vocis *ακροπολιν* ultima ſequente vocali producatur. Omnibus his incommodis uno ſimul negotio ſubveniendum eſt ex editionis *Wechel.* partim clara ſcriptura, partim certiſſimis veſtigiis. Ibi utique legitur:

Οτι βουλομεναι την πολιν ἡμων απεκλεισατε τοις μοχλοις

Cui adſtipulatur etiam Scholiaſtae auctoritas: Την πολιν] Την ακροπολιν. Hinc inquam certo certius reſcribendum conſtat:

Οτι βουλομεναι την πολιν ἡμων απεκλεισατε τοισι μοχλοισιν.

Hac in claſſe non immerito recenſeri poterit Plut. 816.

Ο δ ιπνος ἡμιν εξαπινης ελεφαντινος.

Apud *Athenaeum* utique pro ἡμιν habetur γεγονεν. 200 Atqui vix credendum eſt eum legum metricarum uſque adeo imperitum fuiſſe, ut Comici verſum hoc modo repraeſentare voluerit. Ad fidem multo pronius videtur ab eo profectum eſſe,

Ο δ ιπνος γεγον ἡμιν εξαπινης ελεφαντινος.

Atque hanc quidem ſcripturam in regulam primam cadentem germanam crediderim. Cl. *Bentleio* placuit Ο δ ιπος ἡμιν — Huius etiam in ſententiam pedibus ivit Cl. *Kuſterus*. Atque in eandem propendere video doctiſſ. *Hemſterhuiſium*. *Bentleium* partim adduxit *Iulii Pollucis* auctoritas vocem ιπος in *Ariſtophanis* Pluto *muſcipulam* denotare teſtantis. Verum cum alterum Plutum, hodie quidem nullum, ab *Ariſtophane* ſcriptum fuiſſe notum ſit; quidni obſecro (quod et alii merito quaeſiverunt)

Digitized by Google

ad alterum iſtum Plutum Onomaſtici ſcriptor reſpexerit? Porro ſi eum conſtaret ipſum hunc Pluti hodie ſolius locum deſignaſſe; quid tantum exinde liceret inferre? Nihil mehercule aliud, praeterquam quod exemplar ab eo uſurpatum ιπος exhiberet. At enim quidni huic uni tria, ut alia univerſa mittam, opponamus quibus uſi ſunt Scholiaſtes, *Suidas*, *Athenaeus*? Haec utique ιπνος praeferebant. Sed addit vir Cl. perire omnino uſum του ιπνου ſi ſit ελεφαντινος, cum ebur ignem ferre nequeat ſed cum teterrimo nidore comburatur. Nempe cum hoc ſcriberet ιπνον exiſtimabat non niſi vel *furnum* vel *caminum* vel forte *culinam* denotare. Atqui vocem iſtam *laternam* hic ſignificare ſtatuimus, non ſecus atque in Pace verſ. 839.

— — — Ἀπο δειπνου τινες
Των πλουσιων οὗτοι βαδιζουσ αστερων,
ΙΠΝΟΤΣ εχοντες, εν δε τοις ΙΠΝΟΙΣΙ πυρ.

h. e. *Florente Chriſtiano* interprete:

A lautiorum ſiderum convivio
Redeunt, et ignem nocte laternis *ferunt.*

Huc pertinent Scholiaſtae verba — η ὁ Φανος, ὡς το, Εν δε τοις ιπνοισι πυρ. In *eburneum* autem migraſſe quid tandem aptius dici potuit, quam quae *cornea* ſoleret eſſe laterna? Geminae ſomni portae *cornea* et *eburnea* cui non perinde atque *Hylas* dictae? Atque ex hac quidem viri Cl. de *muſcipula eburnea* inſomnium evolaſſe crediderim. Quam in ſententiam ut lector etiam eruditus concedat, faciet opinor quod iam dictis adiecturus ſum. Viri utique Cl. commento perquam incommode accidit, quod vox ιπος, quacum coniungi voluerit articulum maſculinum uti et adiectivum ελεφαντινος, generis revera ſit foeminini. Cuius rei

Digitized by Google

idoneum tibi teſtem *Pindarum* citabo Olymp. IV. 10.

— — — ὃς Αἰτναν ἐχεις
ΙΠΟΝ ΗΝΕΜΟΕΣΣΑΝ ἑκατογ-
κεφαλα Τυφωνος οβριμου.

Neque enim haec verba fas eſt ita divellere, ut ηνεμοεσσαν non iam ad ιπον ſed ad Αιτναν referatur.

Tertiae claſſis eiusmodi eſt indoles, ut in ea 202
refingenda coniecturae potiſſimum ope nitendum ſit:

1) Πολλου γαρ αυτους ουχ εωρακᾶ χρονου.

2) Ὁ δρακων γαρ εστι μᾶκρον, αλλας τ αυ μακρον.

3) Νυνι δε πεντηκοντα δρᾶχμων εμπολω.

4) Τδωρ ὑδωρ εν χῦτριῳ θερμαινετε.

Argumento quidem noſtro gratulandum videtur quod horum locorum nullus non ſit altero itidem nomine improbandus. Nempe primus eo inſuper laborat, quod verbum ἑωρακα quadriſyllabum praeferat. Mirabuntur fortaſſe plerique omnes quod hoc eſſe vitium dixerim. Sed utcunque hoc ſit, vel ex quacunque demum cauſa provenerit ut ſcriptura iſta ubique fere obtineat; illud interim compertum habeo, verbi illius poteſtatem apud poetas Atticos non niſi triſyllabam eſſe. Nec proinde dubitaverim quin triſyllaba itidem ſcribi ſemper ſoleret. Exempla, ſi vacat, iſta perlege:

5) Εοικε δια πολλου χρονου σ ΩΡΑΚΕΝΑΙ.

6) ΩΡΑΚΑ παντων βαρβαρωτᾶτον θεων

1) Pl. 98. 2) Eq. 207. 3) Pac. 1200. 4) Ach. 1174. 5) Pl. 1046. 6) Av. 1572.

Digitized by Google

7) Εμπροσθεν ουχ ΩΡΑΚΑ τοιαυτην χαριν.

8) ΩΡΑΚΕΝΑΙ. Β. Λεγ αυτο. Α. Τον νουν προσεχε δη.

9) ΩΡΑΚΑΣ ηνυστρον ποτ εσκευασμενον.

10) Ο μη πεπλευκως ουδεν ΩΡΑΚΕΝ κακον.

11) ΩΡΑΚΑΣ ουν φιλοσοφον, ειπε μοι, τινα;

203 Emendationis autem anſam non incommodam praebet MS. *Baroc.* ubi exarata ſunt — ουχ εωρακα που χρονου. Nempe ſi vel ἑωρων vel οπωπα in locum του ἑωρακα (quod ſcholion primitus fuiſſe cenſeo) ſufficiendum curaveris, ſarta tecta evaſerint omnia. Aut etiam pro που legi poterit πω. Nec vero diſplicuerit του χρονου, ut πολλου του χρονου perinde dici capiatur atque alibi πολλην της γης, πολλους των λιθων, et ſimilia. Sed impenſiſſime probaverim,

Πολλου γαρ αυτους ΟΤΚ ΟΠΩΠ ΕΓΩ χρονου,

propterea quod apud *Sophoclem* in Antigone verſ. 5. eandem locutionem videre ſit,

— — — — ὀπειον ου
Των σων τε καμων ΟΤΚ ΟΠΩΠ ΕΓΩ κακων.

In ſecundo poſtulat ſermonis ratio ut τῳ αλλας articulus non ſecus atque τῳ δρακων comes adiungatur:

Ο δρακων γαρ εστι μακρον, Ο Τ ΑΛΛΑΣ αυ μακρον

ſicuti in verſu proxime ſequente,

Ειθ αιματο-πωτης εσθ Ο Τ ΑΛΛΑΣ χω δρακων.

7) Apud Athen. pag. 25. 8) 9) pag. 49. 10) 154. 11) 279.

Digitized by Google

3. Ecce contextum prout emendari oportet:

— — — — ὡς πρότου
ΟΥΔΕΙΣ επριατ αν δρεπανον ουδε κολλυβου·
Νυνι δε πεντηκοντα δραχμων ΕΓΩ μπολω,
ΟΔΙ δε τριδραχμους τους καδους εις τους αγρους.

Illud εγω inter Ουδεις et Οδι neceſſarium eſſe, ſi vel orationem duntaxat ſpectes, procliviter opinor fateberis. Eadem verba non minus commode 204 digeri poterunt

Νυνι δε πετηκοντ εγω μπολω δραχμων.

4. Lege Τδωρ ὑδωρ εν ΧΥΤΡΙΔΙΩΙ θερμαινετε.

Quod enim ibi vulgo exhibetur χυτριω non ſolum primam contra vocis χυτρα quantitatem producit, ſed illud inſuper incommodi in ſe habet quod vox ſit nihili. At χυτριδιαν ſaepius legitur:

1) Δας μοι ΧΥΤΡΙΔΙΟΝ σπογγιῳ βεβυσμενον.

2) ΧΥΤΡΙΔΙΑ, και ανιδια, καμφοριδια.

Lege καμφορεωδια.

3) Τὰ ΧΥΤΡΙΔΙ ηδη και τον οχλον αφιετε.

Regulae II. quae poetis etiam Tragicis cum Comoediae ſcriptoribus communis eſt, in tota *Ariſtophanis* ſupellectile duo duntaxat loca adverſantur. Eorum prior Equ. 764. ſic repraeſentatur:

Ει δε σε μισει και μη περι σου μαχομαι μονος αντι-
βεβληκως.

Percommode quidem accidit quod verbi αντιβεβληκως tam nude absque accuſativo poſiti ſenſus nullus eſſe poſſit. Fruſtra profecto nos in re eri-

1) Ach. 762. 2) Pac. 201. 3) Eccl. 740.

Digitized by Google

tica verſati videmur, ni certa ſit quam commendaturi ſumus emendatio:

— και μη περι σου μαχομαι μονος ΑΜΦΙΒΕΒΗΚΩΣ.

4) Ος περι του δημου πολλοις κωνωψι μαχειται, Οστε ΠΕΡΙ σκυμνοισι ΒΕΒΗΚΩΣ — —

205 1) Ως δε κυων αμαλῃσι ΠΕΡΙ σκυλακεσσι ΒΕΒΩΣΑ.

3) Κλυθι μευ αργυροτοξ, ὁς Χρυσην ΑΜΦΙΒΕΒΗΚΑΣ.

3) Ἰρευς Απ'ολλωνος ὁς Ισμαρον ΑΜΦΙΒΕΒΗΚΕΙ.

4) Δηλε φιλη, τοιος σε βοηθοος ΑΜΦΙΒΕΒΗΚΕΝ.

Alter locus extat Av. 460.

Αλλ εφ οτῳ περ αν ἠκεις τὴν σην πραγματ' γνωμην αναπεισας.

Atqui manu leviſſima mutari poterit verborum ordo — πραγματι την σην — Sed ne ſic quidem recte habebunt omnia. Quippe vocula ἀν in oratione contra Atticiſmi indolem otioſa eſt. Ea vero eliminata reſcribo:

Αλλ εφ οτῳ περ πραγματι την σην ἠκεις γνωμην αναπεισας.

V. 196. Καν ταυτ ανυσῃ, τετταρακοντα βουλεται] Vidit Cl. *Kuſterus* ad verſus integritatem ſyllabam deſiderari, huic autem incommodo ſubveniendum iudicavit legendo ανυσῃ γε. Alterum vero illud, verbum ſcilicet activum ανυσῃ huius ora-

4) Infra. 1035.

1) *Hom.* Od. T. 14. 2) Il. A. 451. 3) Od. ι. 98. 4) *Callim.* Hymn. in Del. 27.

Digitized by Google

tionis indoli parum convenire, virum doctiſſimum fefellit. Ea utique aliquod poſtulat cuius notio ſit *conquiſierit*, *conſecutus fuerit*, vel ſimile. Haec autem vis in formam huius verbi activam, cum accuſativo certe coniunctam, non cadit; ſed mediae eſt propria: uti docebit illud *Aeſchyli* pag. 43.

Τὴν πρὶν γε χρειαν ΗΝΤΣΑΣΘ᾽ ἐμου παρα

Quod primo petiiſtis a me conſecuti eſtis. Proinde 206 nullus mihi reſtat ſcrupulus quin et ſermonis et verſus rationi uno negotio ſic conſulendum ſit:

Καν ταυτ ΑΝΤΣΗΤΑΙ, τετταρακοντα βουλεται.

Syllaba utique ται ante alteram ſimilis ſoni τε (nam αι et ε in pronunciando perperam aliquando confundi ſolebant,) exemplo perquam ſolemni intercidit. Video quidem *Tib. Hemſterhuiſium* qui nuper hanc fabulam edidit vulgatam lectionem exhibuiſſe. Sed minus recte iudicavit vir doctiſſimus verbum ανυσῃ mediam legitime producere. Sexcentorum iſtius ſyllabae correptae exemplorum in numero venit quod ex *Aeſchylo* iam deſcripſimus. Fraudi videtur fuiſſe viro doctiſſimo, quod in huiusmodi verbis Iones elementum σ pro arbitrio geminarent. Haec vero licentia poetis Atticis ne in Tragoedia quidem, nedum in Comoedia unquam permiſſa eſt. Caeterum monere libet activam huius verbi formam, quod non ſemel miratus ſum, apud *Sophoclem* cum genitivo bis coniungi, notionemque, quae mediae accuſativo comite tribuitur, vel certe non ita diſſimilem, utrobique ſortiri:

1) Ἐνδον· φιλης γαρ ΠΡΟΞΕΝΟΥ ΚΑΤΗΝΤΣΑΝ.

2) Τινος ω παιδες ΧΡΕΙΑΣ ΑΝΤΣΑΙ;

1) *Soph.* Electr. 1478. 2) Oed. Col. 1828.

Digitized by Google

V. 438. Αναξ Απολλον και θεοι, ποι τις φυγοι;] Locutionem iſtam ποι τις φυγοι; quanquam nemi-
807 ni fortaſſe moram iniecerit, ſoloecam tamen eſſe eruditorum pace confirmare liceat. Praeſtandum utique in me recipio ſermonis Attici rationem poſtulare vel ποι τις φυγῃ, vel ποι τις αν φυγοι. Verbum utique optativum cum ποι, ποθεν, που, πως, vel qualibet alia interrogandi particula coniunctum alteram itidem αν comitem exigit; ſubiunctivum vero reſpuit. Utriusque conſtructionis aliquot exempla accipe:

1) Τουτ εκεινο. ΠΟΙ ΦΤΓΩ δυστηνος; Ουτος, ου μενεις;

2) ΠΟΙ ΤΡΑΠΩΜΑΙ, ΠΟΙ ΠΟΡΕΤΘΩ;

3) ΠΟΙ δητα ΦΕΤΓΩ; τινα πολιν; τινα ξενων;

4) Οιμοι τι δρασω; ΠΗ [m. ΠΕ] ΦΤΓΩ μητρος χερας;

5) ΠΩΣ ουν σε κρινας μ αδικειν ΦΤΓΩ ψογον;

6) — — — — φερε, ΠΟΙ τις ΑΝ ΤΡΑΠΟΙΤΟ; ταληθες γαρ ουκ εθελεις φρασαι.

7) ΠΩΣ ουν τις ΑΝ ΣΩΣΕΙΕ τοιαυτην πολιν;

8) ΠΩΣ ΑΝ ΚΑΛΕΣΕΙΑΣ εντυχων Αμυνια;

9) Και τοι συ θνητος ων θεου ΠΩΣ μειζον ΑΝ ΔΥΝΑΙΟ;

10) ΠΟΘΕΝ ουν ΑΝ ετι ΓΕΝΟΙΤΟ πωλης εις μονος;

11) ΠΟΘΕΝ ΑΝ ΛΑΒΟΙΜΙ ῥῆμα μυριαμφορον;

His in exemplis ſi vel forma optativa φυγοιμι, πορευθειην, φευγοιμι; vel ſubiunctiva τραπηται, σωσῃ,

1) *Ariſt.* Av. 353. 2) *Eurip.* Hec. 1106. 3) Phoen. 904. 4) Med. 1271. 5) Hec. 1256. 6) *Ariſt.* Plut. 375. 7) Ran. 1506. 8) Nub. 689. 9) 1078. 10) Equ. 140. 11) Pac. 520.

Digitized by Google

παλεσῃς; δρυγη, γενηται, λαβω ſcribere ſuſtinueris: de ſermonis non minus quam metri integritate conclamatum erit. Locus autem in quo verſamur utranivis ſyntaxin non incommode recipiet: ποι τις φυγῃ; vel π αν τις φυγοι; h. ε. ποι αν, non ſecus atque pro μεντοι αν ſolemniter ſcriptum legimus μεντ αν. Illam vero mutationem utpote ſimpliciorem praetulerim. Caeterum ad Plut. 374., doctiſſimus *Hemſterhuiſius* „C. D. O. — Ηρα„κλεις φερε ποι τις γε ουν Τραποιτο — Nimirum ver„ſui ſuccurrendum fuit inſerto γε, poſtquam „omiſſum erat ω · quamvis γε ſequente diphthon„go eliſionis expers rarioribus exemplis defendi „poſſit, repudianda tamen non videbatur lectio „vulgata: in qua quid *Kuſterum* impulerit, ut pro „ουν exhiberet αν, haud equidem adſequor." Codicis *Orvil.* lectio, praeterquam quod γε ſequente vocali eliſionem non patiatur, altero nomine depravata eſt quod Ηρακλεις mediam producat; atque inſuper tertio quod quartam ſenarii ſedem dactylus occupet; et quarto denique quod verbum τραποιτο vocula αν deſtituatur. Equidem Cl. *Kuſterum* quid impulerit ut αν potius quam ουν exhiberet, mihi cum viro doctiſſimo iuxta ignotum eſt. Sermonis vero Graeci peritiam non impuliſſe argumento eſt inter alia ipſe in quo verſamur locus. Nam ſi ποι τις φυγοι absque αν recte dici poſſet, recte itidem diceretur ποι τις τραποιτο. At quid impuliſſe debuerit, id vero mihi videor aſſecutus. Hoc autem quid ſit, non eſt ut pluribus exponam.

V. 707. Μετα ταυτα γ ευθυς εγω μεν συνεκαλυψαμην.] Feſellit in hoc verſu cum editores tum etiam *Scaligerum* et *Bentleium* dactylus in quarta ſede collocatus. Alterum porro in lectione recepta reprehendendum venit, quod verbum συγ-

Digitized by Google

καλυπτεσθαι similem usum nusquam alias apud poetas Atticos sortiatur. Tu vero mecum ni fallor deinceps legendum censebis,

Μετα ταυτα γ ευθυς εγω μεν ΕΝΕΚΑΛΥΨΑΜΗΝ.

Hoc utique pacto non solum in integrum restituetur metri ratio, sed et instaurabitur locutio Atticorum genti solemnis:

1) Ος ΕΓΚΕΚΑΛΥΦΘΑΙ φης; Δια του τριβωνιου.

2) Αλλ ει δοκει ρέγκωμεν ΕΓΚΕΚΑΛΥΜΜΕΝΟΙ.

3) Ουκ ΕΓΚΑΛΥΨΑΜΕΝΟΣ ταχεως τι φρονιτεις;

4) Πρωτιστα μεν γαρ δη γ ένα τιν εκαθισεν ΕΓΚΑΛΥΨΑΣ.

Ubi legendum vel γαρ δήνα τινα καθεισεν — h. e. δη ένα — vel γαρ ένα γε τινα καθεισεν —

5) Τπ αυγας, όιον εστιν ΕΓΚΕΚΑΛΥΜΜΕΝΟΝ.

Nec vero nihili est quod ista

Και πως έωρας, ω κακιστ απολουμενε,
Ος ΕΓΚΕΚΑΛΥΦΘΑΙ φης;

verba sint mulieris Carioni respondentis, cui altera ista oratio

Μετα ταυτα γ ευθυς εγω μεν ΕΝΕΚΑΛΥΨΑΜΗΝ

a poeta tribuatur. Legimus quidem Av. 1496.

Τις ό ΣΤΓΚΑΛΥΜΜΟΣ; Των θεων όρας τινα;

Sed neque quidquam dubito quin is etiam locus ad superiorum normam, dempta una literula, fit exigendus: Τις ΟΤΓΚΑΛΥΜΜΟΣ h. e. Τις ό εγκαλυμμος;

1) Plut. 714. 2) Nub. 11. 3) v. 733. 4) Ran. 942. 5) Th. 507.

Digitized by Google

V. 860. — ην μη λιπωσιν ἀι δικαι] „Non ſolli„cito hanc lectionem: ſed tamen videndum an„non ſcripſerit forte *Ariſtophanes* μη 'κλιπωσιν (i. e. „μη εκλιπωσιν.) Nam εκλειπειν pro *deficere* apud „ſcriptores Atticos multo frequentius occurrit, „quam ſimplex λειπειν." *Kuſterus.* Immo vero neque λειπειν neque εκλειπειν apud ſcriptores Atticos usquam ſignificat *to be deficient:* quam tamen notionem huius loci ſententia poſtulat. Hoc autem Graece dicitur ελλειπειν. Proinde reſcribo, quod ad vulgatae lectionis ſonum proxime adeo accedit, ut ab eo vix diſtingui poſſit;

— — — ην μη ΑΛΙΠΩΣΙΝ ἀι δικαι.

V. 884. Ουδεν προτιμω σου· Φορω γαρ πριαμενος.
Τον δακτυλιον τονδι παρ Ευδαμου δρικχμης.
ΚΑΡ. Αλλ ουκ ενεστι συκοφαντου δηγματος.]

Operam plane ludunt qui verſus ultimi vel ſenſum vel rationem grammaticam exponere ſatagunt. Quod quidem interpretamenti loco affert Scholiaſtes: Αλλ ουκ ισχυει οὗτος ὁ δακτυλιος προς το δηγμα του συκοφαντου. ſententiam ſatis commodam in ſe habet. Id quod etiam de Latina *Friſchlini* verſione praedicari poteſt: *Sed contra ſycophantae morſum non ineſt* remedium: uti et de altera iſta editoris *Londinenſis:* At *non* valet contra *ſycophantae morſum.* At verbo ενεστι cum ισχυει quidquam commune eſſe, aut verbum illud cum genitivo rite coniungi, quis tandem confirmabit? Ecce vero germanam, ſi quid ego iudico, loci ſcripturam:

Αλλ ου ΠΕΡΙΕΣΤΑΙ συκοφαντου δηγματος.

Sed non ſuperabit *ſive non* valebit contra *ſycophantae morſum.* Haec utique notio verbi περιειμι, uti

et germani περιγινομαι, cum genitivo coniuncti perpetua est. Exempla autem vel in Lexicis videre est.

V. 965. Φερε νύν εγώ των ένδοθί καλεσώ τινα] Severiores Musas coluisse video poetas Atticos quam quae in vocis hyperdisyllabae ultimam correptam accentum cadere paterentur, ac proinde istud ενδοθι perperam hic haberi. Conieceram των ενδοθ εκκαλεσω. Possea vero comperi nihil opus esse cur ad coniecturam confugerem: quippe in codice MS. *Baroc.* lectionem optimam haberi των ενδοθεν καλεσω. quae etiam in altero codice, cuius meminit doctiss. *Hemsterhusius*, exhibetur; nisi quod pro των per incuriam scriptum sit τον. Supra V. 227.

— — — τουτο δε τῳ κρεαδιον
ΤΩΝ ΕΝΔΟΘΕΝ ΤΙΣ εισενεγκατω λαβων.

Similiter Av. 1168.

Αλλ ὠδε φυλαξ ΤΙΣ ΤΩΝ ΕΚΕΙΘΕΝ αγγελος
Εισθει προς ἡμας δευρο, πυρριχην βλεπων.

212 Immo hodie pene pronunciare ausim των ενδοθι καλεσω τινα ne Attice quidem dici.

Nec vero in accentuum ratione vel Comicis Latinis maiorem permitti licentiam mihi persuasum est. Nullus autem dubito quin pauca admodum, quae hodie apud *Terentium* contra repraesentantur, ad ακριβειαν a Graecis servatam sint exigenda; praesertim cum levi ubique manu fieri possit. Huiusmodi sunt And. Prol. 23.

Maledicere, *malefacta ne noscant sua.*

Eun. II. II. 33.

Vocabula, *parasiti item ut Gnathonici vocentur.*

Digitized by Google

Reſcribo autem:

Maledicere, *ut malefacta ne noſcant ſua.*
Vocábula, *ut paraſiti ítém Gnathónici vocéntur.*

Poteris etiam, Maledicere, quó — vel denique
Maledicere, né *malefacta* cognoſcant *ſua.*
Atque hoc quidem praetulerim.

V. 986. Και ταις αδελφαις αγορασαι χιτωνιον
Εκελευσεν αν, τη μητρι τε ϑοιματιδιον]

Ignorarunt editores vel ϑοιματιδιον tantundem eſſe quod το ἱματιδιον, vel quid intereſſet inter ἱματιδιον et το ἱματιδιον; vel forte utrumque. Alterum quo ne in alios itidem deinceps cadat, monere libet, quod ante me opinor nemo, idem plane intereſſe quod inter locutiones Anglicas, *a gown* et *the gown*, vel Gallicas *une robe* et *la robe*. Quae 213 cum ita ſint, omnino reſcribendum,

— — — τη μητρι Θ ΙΜΑΤΙΔΙΟΝ.

non ſecus atque in proxime praecedentibus absque articulo habentur ἱματιον, ὑποδηματα, et χιτωνιον. Mendo autem quod correximus aliqua ex parte ortum dediſſe crediderim imperitam de metro ſollicitudinem, quod utique ἱματιδιον primam minus recte producere videretur. Eidem etiam cauſae acceptum refero, quod ſupra intra verſum ſecundum τῳ ἱματιον ſubiecta fuerit vocula γε. Fruſtra utrumque. Nam neque vox iſta aliam quantitatem usquam ſortitur.

1) Προς ὁε γε τουτοις ανϑ ἱματιουμεν εχειν ρακος,
αντι δε κλινης.

2) Υμιν δι ετους των ἱματιων.

3) Αυτος γε μεντ ου φασκεν ἱματιον εχειν.

1) Plut. 540. 2) Veſp. 1053. 3) Eccl. 410.

Digitized by Google

1) Περι δ ἱματιων τις πορος εσται; και γαρ τουτ εστιν ερεσθαι.

2) Εν τοισιν ἱματιδιοις, και ταυτ ανευ κονιας.

Quaeri autem poterit qua ratione ἱματιδιον, αργυριδιον, et ſimilia ante-penultimam longam habeant, cum tamen γνωμιδιον, νοιδιον, αδελφιδιον, χυτριδιον, Σωκρατιδιον, aliaque haud pauca ſyllabam iſtam ubique corripiant. Sic igitur collige: qua analogia a γνωμη, νοος, αδελφος, χυτρα, Σωκρατης, fluunt diminutiva γνωμῑδιον, etc. eadem plane ab ἱματιον, αργυριον, derivantur ἱματῑδιον, αργυρῑδιον. Haec autem craſi Attica ἱματῑδιον, αργυρῑδιον, efferuntur. Conſimili plane ratione apud
214 Latinos a *tuba*, *fides*, *tibia*, formantur *tubīcen*, *fidīcen*; *tibīcen*; nam hoc aequipollet τῳ *tibῑῖcen*. Nec abſimiliter ab αμφορευς, βοτρυς, ιχθυς, vel potius αμφορεως, βοτρυος, ιχθυος (nam genitivorum habenda eſt ratio ſyllabica) deducuntur αμφορειδιον, βοτρυιδιον, ιχθυιδιον. Hinc liquet, ut illud obiter perſtringam, quam fruſta fuerit Cl. *Bentleius* in Emend. in *Menand.* pag. 71. „In lon„ga inquit illa ex Athenaeo ῥησει paucula nobis „emendanda ſunt, quae viris ſummis, *Caſaubono* „*Grotioque* minus feliciter ceciderunt. Verſu „quarto.

„Εν προσφατοις ιχθυδιοις τεθραμμενα,

„quem uterque intactum reliquit, repone prop„ter metrum (ιχθυδιοις enim ſecundam corripit)

„Εν προσφατοισιν ιχθυδιοις τεθραμμενα.“

Immo vero vir Cl. emendatio tua ex ſimplici menda duplicem procudit. Viris quidem ſummis minus feliciter ceſſiſſe dicendum eſt, quod

1) p. 629. 2) Lyſ. 471.

Digitized by Google

non viderint analogiam postulare ut ιχθυιδιοις scriberetur. At tu in temporum ratione insuper erraſti, quam ii tamen inviolatam servarunt.

1) ΙΧΘΤΙΔΙ οπταν. Τι συ λεγεις ΙΧΘΤΙΔΙΑ;

2) Τουτων δ απολυθεις κειμενων ΙΧΘΤΙΔΙΩΝ,

3) Επεξαπατα με· τους μεν ιχθυς μοι καλει.
ΙΧΘΤΙΔΙ· οψον δ ην λεγης έτερον καλει.

4) Τα πετραια των ΙΧΘΤΙΔΙΩΝ απεσθιε.

Vulgo, ιχθυδι, etc. Quod autem in tertio exem- 215
plo legitur, Ιχθυδιον, cuius in locum Ιχθυιδια ſubſtituimus, ſoloecam reddit orationem. Quando autem harum viri Cl. emendationum mentio incidit, libet porro obſervare cauſam non ſatis idoneam fuiſſe cur de *Clerico*, utcunque harum rerum imperito ignaroque omnium, tam mirifice triumpharet. Quod enim in me praeſtandum recipio, centum ut minimum *Clerici* errores intactos praeteriit, centumque inſuper ipſe erravit. Sed neque erga *Clericum* viri ingenui officio functus videtur. Eum utique ridet tanquam omnia ad eruditos digitos exigentem adverſus metri rationem utcunque peccantia; cum is tamen in Praefatione haec habeat: *cave credas omnia a nobis pro bonis et integris verſibus proponi. Clericum* quidem incepti, cui maxime impar erat, poenas dediſſe neutiquam mihi dolet. Qui enim Poetae cuiusvis vel integra ſcripta vel fragmenta in ſe edenda recipit, cum tamen in metrorum ratione et ſyllabica verborum quantitate plane ſit hoſpes; ſummae, ut nequid gravius dicam, temeritatis venit arguendus.

1) Apud Athen. p. 95. 2) p. 109. 3) p. 359.
4) p. 468.

Digitized by Google

V. 1141. *Και μην οποτε τι σκευαριον του δεσποτου Τφειλου, εγω σε λανθανειν εποιουν αει*]

Poeseos Atticae ratio ifiusmodi hiatum, qualis in altero versu conspicitur, in versibus iambicis et trochaicis omnimodo vetat. Deinde ipsam orationem *οποτε ὑφειλου — εποιουν αει* soloecam esse
216 assevero; sermonis autem indolem postulare *οποτε ὑφελοιο*. Itaque utraque re conspirante rescribo ΤΦΕΛΟΙ, *εγω* — Quod in MS. *Baroc.* habetur Τφελου verae lectionis vestigia quodammodo praefert. Similis autem constructio passim obvia est. Plut. 1019. *εφη Οποτε προτεινοιεν.* — 1145. *μετειχες* — *Οποτε* — *ληφθειην.* Equ. 1337. *οποτ ειποι* — *οποτε χρησαιτο* — *Ανωρταλιζες* — Vesp. 279. *οποτ αντιβολοιη* — *ελεγεν.* Av. 505. *Χωποτε* — *ειποι* — *εθεριζον.* 512. *ελαμβανε* — *Οποτ εξελθοι.* Eccl. 62. *οποτ ανηρ* [l. *οποθ ανηρ*, h. e. *οποτε ὁ ανηρ.*] *οιχοιτο* — *Εχλιανομην.* Reprehendendum obiter sese offert eruditus *Joannes King*, qui Hecubae *Euripideae* versum 565. sic ediderit:

Τεμνει σιδηρῳ ΑΙΜΑΤΟΣ διαρροας,
Κρουνοι δ εχωρουν — — —

Ubi vulgo praefertur metro integerrimo,

Τεμνει σιδηρῳ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ διαρροας.

Sed vide, si vacat, virum eruditum quid impulerit. „Αιματος (inquit) διαρροας ex MSto *Baroc.* 74. „reposui; cui suffragatur etiam Scholiastes, et „*venas iugulares* intelligit; quod aptius quidem „videtur, quam *spiritus canales*, cum unica sit „*aspera arteria*, cumque *fontes sanguinis* statim ef„fluxerint." Levia sunt haec, perquam levia, si vel per se spectentur; cum autem perpetuae poetarum Atticorum consuetudini opponantur, nullum plane momentum obtinere poterunt.

Digitized by Google

Verum hac de re nil quidquam ſuſpicatus eſt vir eruditus. Nec vero ei ſuboluit verbum ἁιματος a gloſſographo profectum eſſe pro ſua περιεργια 217
indicare volente plenam ſententiam eſſe κρουνοι δε ἁιματος εχωρουν. Nimirum dum *venas iugulares, ſpiritus canales, aſperam arteriam*, et *fontes ſanguinis* medicus creparet, criticus interim nusquam comparuit.

Emendationes in NUBES.

V. 87. Ω παι πιθου. Τι ουν πιθουμαι δητα σοι;] Nempe iſtud πιθουμαι, quod tinnientibus librarii auribus acceptum refero, qui utique πιθου jam recens a dictante audiiſſet; mirum ni venditent grammatici tanquam futuri ſecundi medii exemplum, de me fortaſſis, qui iſtiusmodi futura nulla eſſe docuerim, ſerio triumphaturi. Hi quidem quin ſuo ſe judicio beare pergant, nullam hic libet operam inſumere. Interim vero humaniores quosque *Ariſtophanis* manum ſic potius agnituros confido:

Ω παι πιθου. Τι ουν ΠΙΘΩΜΑΙ δητα σοι;

Av. 162. Η μεγ ενδρω βουλευμ εν ορνιθων γενει.
Και δυναμιν, ἡ γενοιτ αν, ει ΠΙΘΟΙΣΘΕ μοι,
ΕΠ. ΤΙ ΣΟΙ ΠΙΘΩΜΕΘ; ΠΕΙ. Οτι ΠΙΘΗΣΘΕ;
πρωτα μεν.

Ubi vulgo pro πιθοισθε, renitente ſermonis indole legitur πειθεσθε; uti et pro πιθησθε nihilo melius πιθοισθε. Similem autem aoriſti ſubiunctivi uſum jam ſatis opinor exemplis adſtruximus.

V. 329. Μα δι αλλ ομιχλην και δροσον αυτας ἡγουμην και σκιαν ειναι] Silent ad hunc locum viri eruditi, ac ſi ſarta tecta ſint omnia. Atqui vocem 218

Digitized by Google

σκιὰν posteriore correpta perperam hic haberi subiecta monstrabunt exempla:

1) Αρηξον, ελθε, και σκιᾶ φανηθι μοι.

2) Μορφης σποδον τε και σκιᾶν ανωφελη.

3) Σκιᾶν ὑπερτεινασα Σειριου κυνος.

Rescribendum vero pronunciare ausim:

Μα δι αλλ ομιχλην και δροσον αυτας ἡγουμην ΔΑΣΚΙΟΝ ειναι.

nebulam et rorem opacum.

4) Μελαμφυλλα τ ορη ΔΑΣΚΙΑ και ναπαι.

5) — — — εν δε ΔΑΣΚΙΟΙΣ
Ορεσι θοαζειν — — — —

6) — — — εκ δε ΔΑΣΚΙΟΥ γενειαδος
Κρουνοι διερράινοντο κρηναιου ποτου.

Caeterum hanc porro occasionem libet arripere de adfecto quodam poetae nescio cuius apud *Plutarchum* loco quid sentiam exponendi; Is autem de Iside et Osir. pag. 173. edit. *Cant.* verbis istis continetur: Φωνης γαρ ὁ θειος λογος απροσδεης εστι, και δι αψοφου βαινων κελευθου και δικης τα θνητα αγει κατα δικην. Quem ad locum editor eruditus „Ex „veteri Poeta desumpta esse haec ipse stylus planis„sime indicat. Metro itaque suo sic restituas:

219 „— — — — δι αψοφου
„Βαιναν κελευθου κατ δικην τα θνητ αγει.

„Quid enim sibi volunt ΚΑΙ ΔΙΚΗΣ? Sensum „haud dubie et Constructionem simul perturbant

1) *Eurip.* Herc. 494. 2) *Soph.* Electr. 1165. 3) Aeschyl. pag. 206. l. 5. 4) *Aristoph.* Thesm. 1006. 5) *Eurip.* Baech. 218. 6) *Soph.* Trach. 13.

Digitized by Google

„prorsus et officiunt. quae sine eis optime proce-„dunt. Hoc vero ratum fixumque sit, ΚΑΙ ΔΙ-„ΚΗΣ, et ΚΑΤ' ΔΙΚΗΝ utrumque simul non „posse consistere; alterum verbo ab altero, nescio „quomodo, natum esse arbitror." Doctissimus autem *Marklandus* „ibid. αγλωσσος ων] Distingue — „αγλωσσος ων, (φωνης γαρ — και ΣΙΓΗΣ τα ζυγητα „αγει κατα δικην) μονου δε φασιν etc. Ista ΚΑΙ ΔΙ-„ΑΨΟΦΟΥ etc. sunt ex aliquo Tragico, opinor „*Sophocle*, et ad numeros ita reduci possunt,

„— — — — και δι αψοφου
„Βαινων κελευθου και δικης τα ζυγητ' αγει.

„κατα δικην. Sensus respuit ΔΙΚΗΣ ΚΑΤΑ ΔΙ-„ΚΗΝ. Puto ΣΙΓΗΣ verum esse, et *Auctorem* „prosaice haec protulisse, simul alludens [l. *allu-„dentem*] ad istum Poetae locum." Mihi neque κατα δικην, nec vero και δικης congruenter hic haberi videtur. Neutrum certe ad argumentum in quo versatur *Plutarchus* quidquam spectat. Docet utique philosophus Crocodilum numinis supremi duabus de causis μιμημα esse; primo utique ea quod sit αγλωσσος sive αφωνος; deinde quod per membranam perlucidam oculis obductam cernat, dum ipse interim non cernatur. Sed neque placet quod voluit doctiss. *Marklandus* σιγης; quippe quod, δι αψοφου κελευθου και σιγης, δις ταυτον plus nimio sapiant. Nullus vero dubito quin poetae, Ionici puta, locus sic constituendus sit:

— — — — δι αψοφου
Βαινων κελευθου και ΣΚΙΗΣ τα ζυγητ αγει.

Efficiet certe haec mutatio ut sententiae egregium aliquod accedat, idque philosophi doctrinae appositum adeo ut nihil supra. His utique verbis declaratur την αψοφον κελευθον facere quo minus a quopiam Deus *audiatur*, την σκιαν autem, *Homero*

Digitized by Google

ηερα, *Virgilio aera*, *nebulam*, et *nubem*, quo minus ulli *cernatur*. *Soph.* Trach. 931.

Καγω ΑΛΘΡΑΙΟΝ ομμ. ΕΠΕΣΚΙΑΣΜΕΝΗ
Φρουρουν· ΟΡΩ δε — — — —

Et ego clam *oculum* tenebris abdita *Vigilem intendebam*: cernp *autem* — Unum illud adiiciam ex *Aeſchyli* Supplicibus pag. 311. ubi inter alia de hominum ac Deorum rege perquam magnifice dicta iſta itidem habentur:

Δαυλοι γαρ πραπιδων ΔΑΣΚΙΟΙ
Τε τεινουσι ΠΟΡΟΙ
ΚΑΤΙΔΕΙΝ ΑΦΡΑΣΤΟΙ — —

Inſignem autem ni fallor ſimilitudinem facile agnoſces. Apud incertum de quo agimus poetam dicitur numen ſupremum βαινειν δια σκιης, *per tenebras incedere:* apud *Aeſchylum* των Διος πραπιδων divinae mentis δασκιοι πορoι *tenebris abditi ſunt calles*: 221 adeoque iuxta ea quae modo diximus κατιδειν αφραστοι, *oculorum aciem fugiunt.* Caſu opinor vox σκιης transpoſitis duabus literis in σικης migravit. Quo pacto cum haberetur vox nihili, corrector poſtea elemento σ in ſimillimam figuram δ mutato, δικης exhibuit. Hinc porro natum eſt alterum iſtud κατα δικην.

V. 366. Ποιος Ζευς; ου μη λιγησης —] Exigit fermonis ratio ut voculae ου μη vel cum futuro indicativo vel cum aoriſto altero formae ſubiunctivae conſtruantur: Utriusque ſyntaxeos exempla accipe: *Ariſtoph.* Ran. 512.

— — — — ΟΥ ΜΗ σ εγω
ΠΕΡΙΟΨΟΜ απελθοντ — — —

Eurip. Med. 1151.

— — — ΟΥ ΜΗ δυσμενης ΕΣΗΙ φιλοις.

Digitized by Google

Soph. Electr. 1058.

— — — ΟΥ σοι ΜΗ ΜΕΘΕΨΟΜΑΙ ποτε.

Ariſtoph. Av. 461.

Λεγε θαρρησας· ὡς τας σπονδας ΟΥ ΜΗ προτερον ΠΑΡΑΒΩΜΕΝ.

— Lyſ. 493.

το γαρ αργυριον τουτ ΟΥΚΕΤΙ ΜΗ ΚΑΘΕΛΩΣΙΝ.

Soph. Electr. 1035.

Αλλ ΟΥΠΟΤ εξ εμου γε ΜΗ ΜΑΘΗΙΣ τοδε.

Noli iam deinceps dubitare quin locus de quo agitur ad priorum exemplorum normam exigendus ſit, Ου μη ΛΗΡΗΣΕΙΣ. Ex iisdem conſtat fruſ- 222
tra fuiſſe τον πανυ *Scaligerum* qui verſum 505. ſic refingi voluerit:

Ου μη λαλησης, αλλ ακολουθησης εμοι.

Ubi vulgo leguntur λαλησεις et ακολουθησης. Nec vero vir ſummus incertam duntaxat partem ſollicitavit, ſed et verum ulcus incuratum praeteriit. Reſcriptum vero oportuit:

Ου μη ΛΑΛΗΣΕΙΣ, αλλ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΙΣ εμοι,

Quo minus autem mireris aoriſtum ſubiunctivum pro futuro indicativo librarios aliquando exaraſſe, ubi de vera lectione metri ratio ſilet; faciet quod apud *Sophoclem* contra certiſſimas verſus anapaeſtici leges idem factum reperiatur;

Ου μη ΞΕΓΕΙΡΗΙΣ τον ὑπνῳ κατοχον,
Κακκινησης, καναστησης.

Prioris utique verſus pedem ſecundum hoc pacto vides eſſe bacchium anapaeſto temporibus impa-

Digitized by Google

rem. Legent vero deinceps nisi qui tam sermonis quam metri indolem susque deque habent,

Ου μη ΞΕΓΕΡΕΙΣ τον ὑπνῳ κατοχον,
ΚΑΚΚΙΝΗΣΕΙΣ, ΚΑΝΑΣΤΗΣΕΙΣ.

Hos autem qui excipiunt versus sic dispertiendi sunt:

Φοιταδα, δεινην νοσον ω τεκνον. ΤΛ. Αλλ
Επι τοι μελεῳ
Βαρος απλετον εμμεμονε Φρην.

223 Libet hanc porro occasionem amplecti de versibus primum apud *Sophoclem* in Aiace anapaesticum systema claudentibus quid sentiam aperiendi. Ii autem sic vulgo feruntur:

Χ ημεις ουδεν σθενομεν προς ταυτ απαλεξασθαι, σου χωρις.
Αλλ ὁτε γαρ δη το σον ομμ απεδραν,
Παταγουσιν, ἁτε πτηνων αγελαι
Μεγαν αιγυπιον ὑποδεισαντες·
Ταχ αν εξαιφνης ε. συ φανειης,
Σιγῃ πτηξειαν αφωνοι.

Versus secundus adiecto in fine αναξ complendus est non sine MSS. *Bodl. Laud. Baroc.* utriusque et *Suidae* auctoritate,

Απαλεξασθαι σου χωρις, ΑΝΑΞ.

At quidni inquiet nonnemo vulgatum,

Απαλεξασθαι σου χωρις,

versus paroemiacus haberi possit, cum alteri isti,

Σιγῃ πτηξειαν αφωνοι,

temporum ratione aequipolleat? Nempe haec videtur fecisse opinio ut locum nemo antehac quod sciam sollicitaverit. At enim illud ratum fixum

que ſedere velim in verſu paroemiaco ſyllabam catalecticam ſoli anapaeſto ſubiici oportere. Ad verſum quintum editor eruditus haec habet „Τποδεισα] Hic aoriſtus indicat *timoris ceſſationem*: „adeoque recte *Scaliger* explicat, *defuncti metu.*" Mira profecto editoris doctrina, uti et ſummi viri interpretatio. Idem aoriſtus, qui alias ubique *metu perculſi* valet, hic tamen contraria plane notione denotat *timoris ceſſationem*. *Idem etiam* (nam ita pergere potuiſſet vir eruditus) *facit ut ſyllaba praecedens, quae alias ubique ante vocalem corripitur, hic tamen contra ſequente vocali producatur. Idem denique facit ut participium maſculinum ὑποδεισαντες ad ſubſtantivum foemininum αγελαι non incommode referatur.* En virtutem vere ἀοριστον! Qualis profecto ſi admittatur, nulla deinceps vel metri vel orationis violatio moram cuivis iniicere poterit. Nunc vero, ſi vacat, contemplare viciſſim unius literulae adiectio quanta virtute, ſi apta accedat diſtinctio, gaudere poſſit:

Αλλ ὁτε γαρ δη το σαν ομμα απεδραν,
Παταγουσιν, ὰτε πτηνων αγελαι
Μεγαν αιγυπιον Δ ὑποδεισαντες
Ταχ' αν, εξαιφνης ει συ φανειης,
Σιγη πτηξειαν αφωνοι.

Sed enim cum iam tuum aſpectum effugerint, perſtrepunt, velut [abſente vulture] *avium greges: magnum vero* [ut hi] *vulturem* [ita illi te] *reformidantes, illico, ex improviſo ſi in conſpectum te dares, ſilentio muti ſe occultarent.* Vides opinor tam levi manu ſuam aoriſto notionem reſtitutam metrumque ſimul et ſyntaxin ſolido locatam.

V. 371. Νη τον Απολλω τουτω γε τοι τω νυνι λογω ευ προσεφυσας]

Verſus pedem vel tertium bacchium, vel quartum antibacchium haec lectio repraeſentat. Deinde vel τουτῳ τῳ λογῳ, vel τῳ νυνι λογῳ recte dixeris: at τουτῳ τῳ νυνι λογῳ, importunum prorſus videtur. Denique προσεφυσας τῳ λογῳ neque quod voluere interpretes, nec quidquam aliud valet; ſed purus putus eſt ſoloeciſmus. Quorum nihil ſubodoratus eſt Cl. vel *Scaliger*, vel *Kuſterus*, vel *Bentleius*. Atque his quidem omnibus ortum dedit una litera vel a dictante librario parum accurate enunciata, vel a ſcribente minus diſtincte audita. Hinc utique factum eſt ut pro τουτο ſcriptum fuerit τουτῳ. Tu vero repone:

Νη τον Απολλω, ΤΟΤΤΟ γε τοι τῳ λογῳ ευ προσεφυσας.

Valet autem τουτο προσεφυσας tantundem quod τουτο απεδειξας, *hoc demonſtratum dediſti*. *Aeſchyl.* Suppl. pag. 317. l. 8. Edit. *H. Steph.*

Και ταυτ αληθη παντα ΠΡΟΣΦΤΣΩ λογῳ.

Ubi Scholiaſtes: Προσφυσω] Αποδειξω

V. 422. Αλλο τι δητ ου νομιεις ειναι θεον ουδενα, πλην ἁπερ ἡμεις,
Το Χαος τουτι, και τας Νεφελας, και την Γλωτταν, τρια ταυτι;

Ita locum repraeſentat editor *Londinenſis*, ſic autem interpretatur: *Aliud nempe quicquam non putabis deum ullum, praeter ea quae nos: Hoc Chaos ſcilicet, atque Nubes, etc. Linguam: haecce tria?* Fidus profecto ſatis interpres. Atqui verbo *deum* alterum iſtud *ullum* importune ne dicam inepte ſubiici quis non videt? Sed neque minus vel importunum eſt vel ineptum quod in contextu inveteravit ουδενα. Alii legunt Αλλα τι, uti et ουν νομιεις.

Digitized by Google

Verum ex his quodcunque demum elegeris, orationem habebis proletario magis ſcriptore quam Comico noſtro dignam. Hunc autem ſic ſcripſiſſe crediderim:

ΑΛΛ ΕΤΙ δητ ου νομιεις ειναι θεον ΟΥΔΕΝ, πλην ἁπερ ἡμεις,
Το Χαος τουτι, και τας Νεφελας, και την Γλωτταν, τρια ταυτι.

Nihil igitur aliud deinceps exiſtimabis deum eſſe, praeterquam — Solemnis autem eſt locutio iſta, ουδεν ἀλλο πλην: Acharn. 375.

ΟΥΔΕΝ βλεπουσιν ΑΛΛΟ, ΠΛΗΝ ψηφῳ δακειν.

Veſp. 1498.

Μα τον Δι, ΟΥΔΕΝ γ ΑΛΛΟ, ΠΛΗΝ γε καρκινους.

Pac. 504.

ΟΥΔΕΝ γαρ ΑΛΛΟ δρατε ΠΛΗΝ δικαζετε.

ſimiliter Av. 19. 902. *Soph.* Aj. 125. Col. 597. *Eurip.* Hec. 594. And. 746. Cyc. 590. Sin etiam ουδεν αλλο ετι coniuncta videre geſtias, huius etiam rei tibi copiam faciam. *Eurip.* Bacch. 772.

Οἰνου δε μηκετ ἐντος ουκ εστιν Κυπρις,
Ουδ ΑΛΛΟ τερπνον ΟΥΔΕΝ ανθρωποις ΕΤΙ.

V. 822. Οπως δε τουτο μη διδαξῃς μηδενα] Mirum opinor quod dicturus ſum plerisque omnibus videbitur. Sed nihilo tamen idcirco minus verum eſt. Confirmo autem atque in me praeſtandum recipio ὁπως μη διδαξῃς ſoloecam eſſe loquendi rationem; quippe Graeci ſermonis ingenium exigere ὁπως μη διδαξεις. *Nunquamque igitur voculae* ὁπως μη *cum ſormae ſubiunctivae verbo conſtruuntur?* Cum aoriſto primo ſubiunctivo vocis 227

vel activae vel mediae nunquam, ſi errores excipias. *At quibus tandem τεκμηριοις dignoſci poteſt rectene perhibeantur, quos tu autumas, errores?* Exinde vero quod nuſquam conſpiciatur aoriſtus ille ad dictas voculas referendus, praeterquam ubi metri ratio futurum indicativum recipiat; cum contra tamen futurum indicativum ſexcentis in locis extet cum voculis iſtis coniunctum, quorum in nullum ſalvis metri legibus aoriſtus ille invehi poſſit. Idem dictum puta de altero vocalarum pari ου μη, cuius conſtructionem ſupra pag. 221. exhibuimus. Huiusmodi autem pauca deſcribemus:

1) Ωσπερ με τον Αϑαμανϑ ΟΠΩΣ ΜΗ ΘΤΣΕΤΕ.

2) Δεδοιχ ΘΠΩΣ ΜΗ ΤΕΤΞΟΜΑΙ κακοδαιμονος.

3) Κατα της πυελου το τρημ ΘΠΩΣ ΜΗ ΚΔΤΣΕΤΑΙ.

4) Φυλαττε ϑ ΟΠΩΣ ΜΗ την βαλανον ΕΚΤΡΩΞΕΤΑΙ.

5) Αλλα τηρωμεσϑ ΟΠΩΣ ΜΗ Βδελυκλεων ΑΙΣΘΗΣΕΤΑΙ.

6) Οιμοι ϝαλας γ' ὁ Ζευς ΟΠΩΣ ΜΗ μ ΟΨΕΤΑΙ.

128 7) Αλλ απιϑ ΟΠΩΣ ΜΗ σ επι ϑυραιτιν ΟΨΕΤΑΙ.

8) Ει σωφρονειτε ϑοιματια [l. ϑαιματια] ληψεαϑ, ΟΠΩΣ

Των Ερμοκοπιδων ΜΗ τις ὑμας ΟΨΕΤΑΙ.

Legitime quidem conſtruitur vocula ὁπως, altera μη vel comite vel abſente, cum aoriſto ſecundo formae vel activae vel mediae, uti et cum aoriſto

1) Nub. 256. 2) Equ. 112. 3) Veſp. 141.
4) v. 155. 5) v. 371. 6) Av. 1494.
7) Eccl. 989. 8) Lyſ. 1094.

Digitized by Google

primo passivae. Nempe hi aoristi notione gaudent ad futuri indicativi significatum quam proxime accedente, uti in istis ποι φυγω; *whither must I fly?* ποι τραπωμαι; *whither must I turn myself?* ποι πορευθω; *whither must I go?* Quae eodem fere recidunt atque: *whither shall I fly? whither shall I turn myself? whither shall I go?* Nec vero in eadem cum futuris indicativis oratione raro inveniuntur; uti apud *Sophoclem:*

Τι ΠΑΘΩ, τι δε ΜΗΣΟΜΑΙ; οιμοι.

Huiusmodi vero usum aoristus primus vel activus vel medius nusquam recte sortitur.

V. 992. Μηδ εις οργηστριδος εισιεναι, ινα μη προς ταυτα κεχηνως.]

„Locum hunc citat *Suidas* V. Αποθρανσθης, V. „Αχρηστα, et V. Εισαττειν; ubi pro εισιεναι legitur „εισαττειν: quae diversitas notanda est. Forte το „εισιεναι est Scholium του εισαττειν, ut vocis minus „notae, nec aeque frequentis: quod postea, ut „saepe fieri solet, ex margine in textum irrepse- 229
„rit. Apud eundem tamen *Suidam* V. Μηλῳ βλη-„θεις, ubi itidem locus hic citatur, habetur εισιε-„ναι: quod tamen coniecturam ante dictam ever-„tere nequit." *Kusterus.* Virum ut videtur doctissimum fefellit vulgatum εισιεναι Musis invitis circumferri, quippe cuius ultima sequente vocali (quicquid demum nugarum de diphthongis nonnulli comminiscantur) produci nequeat. Alterum a *Suida* ter laudatum εισαττειν metro quidem quam aptissime congruit, sed illud in se habet incommodi quod non tam sit *vox minus nota, neque aeque frequens,* quam plane nihili. Atqui bene tamen sit *Suidae* qui hanc utcunque nihili vocem ad nostra usque tempora propagaverit. Absque ea

Digitized by Google

utique esset, germanae huius loci scripturae instaurandae ne spes quidem relinqueretur. Ea vero ex verbi εισαττειν vestigiis certissima emendatione colligenda est, idque unius duntaxat vel literulae additamento, εισαιττειν, vel etiam lineolae sive puncti, quae et usitatior est scribendi ratio, εισαττειν. Hoc autem verbum apud Atticos iuxta analogiam quam maxime solemnem tantundem valeret necesse est, quod apud Ionas quadrisyllabum εισαωισσειν. Ad αι sive ᾳ quod attinet, Atticos simili plane crasi γραδιον pro Ionico γραωιδιον sive γρηωιδιον dixisse constat. Eosdem itidem ττ pro Ionico σσ adhibere solitos nemo nisi puer admodum ignorat. Valet autem si sensum spectes εισαωισσειν, εισαισσειν, εισαιττειν, seu denique εισαττειν, irruere; vel si ita vis, iuxta *Suidae* interpretamentum, εισπηδησαι, insilire. Quod autem Scholion contextum iamdudum occupat εισιεναι tantundem est quod alterum istud *Suidae* εισελθειν.

V. 1350: Ὡς οὐτος, ει μη τῳ πεποιθεν, ουκ αν ην Ουτως ακολαστος]

Verbum istud πεποιθεν, cum sequantur ουκ αν ην, respuit Graeci sermonis indoles. Oportet vero ει μη τῳ ΠΕΠΟΙΘΕΙΝ, ουκ αν ην — hoc est επεποιθειν. At enim dicet nonnemo, quid sibi vult prima singularis, cum οὐτος tertiam postulet? Age igitur, attento paulisper ac patiente fac lis animo,

Dum veteres avias tibi de pulmone revellam.

Itaque tandem discas temporis praeteriti perfecti terminationem Atticam ειν non iam primae singularis, uti omnes didicimus, sed tertiae; primae vero alteram istam η esse propriam. Id quod ex poetarum Atticorum scriptis ad examen revocatis fidenter assevero. Solutae autem orationis scriptores nihil moror. Nam in his quidem Gramma-

Digitized by Google

ticorum recentiorum insomnia constanter conspicienda sese exhibent. Immo in poetis etiam non raro, sed nusquam nisi ubi veram scripturam versus recipiat. Nec vero deest exemplum in quo terminatio *ειν* etiam contra metri leges primae personae tribuitur. Nempe *Aristoph.* Av. 511. repraesentat Editt. Vulgg.

> *Τουτι τοινυν γ ουκ* ΗΙΔΕΙΝ *'γω· και δητα μ ελαμβανε θαυμα.*

Pro portento autem isto, *ηδειν 'γω*, recte reposuit 231
Cl. *Kusterus* ex MS. *Vatic. ηδη 'γω.* Quod autem de his terminationibus modo asseverare sustinui exinde collegi, quod ubicunque versus ratio terminationem *ειν*, ibi itidem sententia personam tertiam: ubi vero illa terminationem *η*; ibi haec primam personam postulet. Accedit quod craseos Atticae analogia hoc ipsum flagitet. Nempe primae personae terminatio Ionica non est nisi *εα*, tertiae *εε*, et sequente vocali, *εεν*. Atqui notissima est crasis Attica, qua *εα* in *η*; *εε* et *εεν* in *ει* et *ειν* migrare solent. Video quidem *Florentem Christianum* verbum *ηδειν*, quod recte scribitur Vesp. 632. ita interpretatum esse ac si primae esset personae:

> Ουκ: *αλλ ερημας ωεθ ουτω ραδιως τρυγησειν,*
> Καλως γαρ ΗΙΔΕΙΝ *ως εγω ταυτη κρατιστος ειμι.*
> *Verum est: sed hic sperabat uvas absque vindice ulla*
> *Secassere omnes: me tamen* noram *quid hic valerem.*

Verum eruditum virum fefellit cum germana loci scriptura tum sententia. Quippe primo pro otiosa ac plane inepta vocula *οὐτω* legendum est *οὗτος*; sicuti V. 335. *Ειπερ, ὁ μη γενοιτο νυν.* ΟΥΤΟΣ *εθελει κρατησαι·* et V. 640. *Ωσθ* ΟΥΤΟΣ *ηδη σκορδινατα.* Atque huius quidem vocis notionem in versione *Florens* ipse exhibuit sola sententiae vi

Digitized by Google

adductus: *ſed* hic *ſperabat.* Mox vero eo usque anguſtiarum redactus eſt, ut γαρ expoſuerit *tamen*, prorſus contra notum iſtius voculae ſenſum. Eſt
832 autem loci ſententia: *Non: verum deſertas* [vineas] *ſperabat iſte ſe vindemiaturum;* [h. e. *nullam ſibi mecum litem interceſſuram:*;] *Probe enim* norat *me hac arte plurimum valere.* Scholiaſtes ad locum: Αλλ ερημας] Παροιμια· Ουκ ερημας τρυγησεις. επι των αδεως τι πραττοντων, ὡς μηδενος αυτοις αντιπραττοντος. Similiter legimus Eccleſ. 880.

Ωιου δ ΕΡΗΜΑΣ, ου παρουσης ενθαδε
Εμου, ΤΡΥΓΗΣΕΙΝ, και προσαξεσθαι τινα
Αιδουσ· εγω δ, ην τουτο δρας, ανταεσομαι.

h. e. *Fabro* interprete: *Putabas autem, me non praeſente, vineas Relictas vindemiaturam, et allecturam quempiam Cantando: Ego vero, ſi id facies, contra canam.*

Emendationes in RANAS.

V. 3. Νη τον Δι, ὁτι βουλει γε, πλην πιεζομαι,
Τουτο δε Φυλαξαι· πανυ γαρ εστ ηδη χολη.]

Scholiaſtes ad locum: Πανυ γαρ εστ ηδη χολη.] Αντι του πολυ. το δε πολυ, καν η γλυκυ, πονηρον εστιν. Ain vero πολυ γαρ εστ ηδη χολη? Adeſte quoquot ubique eſtis Oedipi, atque hoc non tam interpretamentum quam aenigma explicate. *Friſchlinus*, qua erat prudentia, verba iam deſcripta in verſione penitus neglexit. Atque ea profecto eiusmodi ſunt ut ad nullum aliud exemplum in quo reperiatur vox χολη ita exigi poſſe videantur, ut vel ferenda exoriatur ſententia.
833 Ecquis unquam tam nude et ieiune dixit εστι χολη? Nunc vide annon rem acu tetigiſſe cenſendi ſimus:

Digitized by Google

Νη τον Δι, ὁτι βουλει γε, πλην πιεζομαι·
Τουτο δε φυλαξαι· πανυ γαρ εστ ηδη ΣΧΟΛΗ.

Dicamne, o here, eorum quidquam quae riſum ſpectatoribus excitare ſolent? BACCH. *Immo quidquid tibi lubet, (praeterquam* premor; *ab hoc autem temperes velim?) omnino enim iam* vacat.

1) Αλλ ου ΣΧΟΛΗ.

2) Αλλ εκκυκλησομαι· καταβαινειν δ ου ΣΧΟΛΗ.

3) Εκκλησιαν ποιειν εωθεν τη μεση
Των Θεσμοφοριων, ειγ ἁλις ΕΣΘ ημιν ΣΧΟΛΗ.

4) ΣΧΟΛΗ δε πλειων η θελω ΠΑΡΕΣΤΙ μοι.

5) Ουτοι συραιαν τηνδ εμοι ΣΧΟΛΗ παρα
Τριβειν. — —

6) Οι πολλα μοχθησαντες, ουκ ΟΥΣΗΣ ΣΧΟΛΗΣ, προθυμως
Δευρ ηλθομεν — —

V. 349. Αποσειεται δε λυπας
Χρονιων τ ετων
Παλαιους τ ενιαυτους]

Principio prioris τε collocatio poſtulat ad conſtructionis integritatem alterum genitivum, qui tamen nullus hic habetur. Deinde iſta λυπας χρονιων τ ετων, ſive quod legi monet Scholiaſtes χρονους τ ετων, et παλαιους τ ενιαυτους, δις ταυτον plane 234
ſonant. Tertio, verſus in ſtrophe cui ſecundus reſpondere debet,

Στεφανον μυρτων.

1) Acharn. 406. 2) v. 408. 3) Theſm. 383.
4) *Aeſchyl.* p. 50. l. 4. 5) p. 208. l. 8.
6) Plut. 282.

Digitized by Google

ex anapaesto et spondeo conficitur; cum in hoc tamen anapaesto subiungatur iambus. Omnibus his incommodis levi manu sic subveniendum censeo,

Χρονιων ΑΤΩΝ.

Excutit autem dolores diuturnarum noxarum *senilesque annos.* Ex eadem familia laboranti cuidam apud *Aeschylum* loco petendum ex auxilium. In Agamemnone utique pag. 213. sic scriptum invenire est:

Πως δητ ανακτος ησθα Λοξιού κοτῳ;

Πως δητα ησθα κοτῳ? Videsne hic obsecro ullam constructionis volam aut vestigium? Qui videre se existimat, is commodus expediat velim. Interim vero a nonnullis huiusmodi arcanorum mecum iuxta imperitis gratiam quodammodo inituras mihi videor, si lectionem, cuius sententia non sit usque adeo recondita, suggessero. Eam autem sic constituerim:

Πως δητ ΑΝΑΤΟΣ ησθα Λοξιου κοτῳ;
Quomodo igitur Apollinis ab ira indemnis *evasisti?*
Soph. Oed. Colon. 818.

— — — πολις δε σοι
Κακων ΑΝΑΤΩΣ τωνδ απαλλαχθη χθονος.

255 V. 440. Αιροις αν αυθις αυ γε, παι, τα στρωματα] Verbo activo αιρειν notio hic tribuitur quae medii αιρεσθαι est propria; uti ex subiectis exemplis constabit:

1) Εν τῳ μερει συ τον ονον ΑΙΡΑΜΕΝΟΣ Φερε.

2) Φερε νυν, εγω ΤΑ ΣΤΡΩΜΑΤ ΑΙΡΩΜΑΙ ταδε.

1) Ran. 52. 2) v. 505.

Digitized by Google

Vulgo minus recte ΑΙΡΟΜΑΙ.

3) Αλλ ΑΙΡΑΜΕΝΟΣ *οισεις παλιν* ΤΑ ΣΤΡΩΜΑΤΑ.

4) Αυθις ΑΙΡΕΣΘΑΙ *σ αναγκη σται παλιν* ΤΑ ΣΤΡΩΜΑΤΑ.

Vulgo renitente cum metri tum ſermonis ingenio *στι παλιν* — —

5) Παι, παι, *το κανουν* ΑΙΡΕΣΘΕ *και την χερνιβα.*

6) Αλλ ΑΙΡΑΜΕΝΟΣ *οισω σε.* Τι *ποιεις;* Οτι *ποιω;*

7) Ης ουκ αν ΑΙΡΑΙΤ *αχθος ανθρωπου φυσις.*

8) Ως καν *αμαξων εκατον* ΑΙΡΑΙΜΗΝ *βαρος.*

9) ΑΙΡΕΣΘ, *οπαδοι, τωνδ εσω τευχη δομων.*

Omnino igitur reſcribendum, quod et certior factus ſum in MS. *Baroc.* extare;

ΑΙΡΟΙ *αν αυθις* — —

V. 633. Στρεβλων, *επι τε τας ρινας οξος εγχεων*] Soloeca eſt oratio *επι τας ρινας εγχεων.* Apud *Suidam* vero optime legitur:

Στρεβλων, ΕΤΙ Δ ΕΙΣ *τας ρινας οξος εγχεων.* 236

Cuius conſtructionis en tibi exempla:

1) Ιν *οινον* ΕΓΧΕΩ *λαβων* ΕΙΣ *τους χοας.* l. χοης.

2) Μολιβδον ΕΙΣ *τουτι το κοιλον* ΕΓΧΕΑΣ. l. εγχεων.

3) v. 528. 4) v. 607. 5) Av. 851.
6) Veſp. 1434. 7) *Eurip.* Oreſt. 5. 8) Cycl. 471.
9) Electr. 360.

1) Ach. 1067. 2) Pac. 1241.

Digitized by Google

3) Τοις τε κοψικοισιν ΕΙΣ ΤΑΣ ΡΙΝΑΣ ΕΓΧΕΙ τα πτερα.

4) ΕΙΣ τον καλαμισκον ΕΝΣΤΑΛΑΞΟΝ τουτονι.

V. 854. Ουκ αν μεθειην του θρονου, μη νουθετει] Qui vel verbum activum μεθιημι cum genitivo, vel medium μεθιεμαι cum accusativo rite coniungi existimat, quod in Comici editores cadere video, loquendi consuetudinem ab Atticis servatam ignorat. Veram utriusque constructionem subiecta docebunt exempla:

1) Και μη ΜΕΘΗΙΣ ΤΟΝ ΑΝΔΡ, επειδη σοι λαβην δεδωκεν.

2) ΜΕΘΕΣ Μ. ερημος παις ὑπασπιστου σεθεν.

3) Μενεις ασυλος, κου ΣΕ μη ΜΕΘΩ ποτε.

4) Ουκ εστιν· αλλα ΤΑΥΤΑ μεν ΜΕΘΕΣ· συ δε.

5) — ΜΕΘΕΣ χεροιν ΤΗΝ ΠΑΙΔΑ θασσον —

6) ΜΕΘΕΣ ΜΕ προς θεων χειρα Φιλτατον τεκνον.

7) Ως ΤΗΣΔ ἑκουσα ΠΑΙΔΟΣ ου ΜΕΘΗΣΟΜΑΙ.

8) Και ΣΩΝ γε ΓΟΝΑΤΩΝ ου ΜΕΘΗΣΟΜΑΙ ποτε.

9) Τρομου δε παυσαι· και ΜΕΘΕΣΘ ΕΜΩΝ ΠΕΠΛΩΝ.

237 Vix opus est ut plura adducam, quibus cuiquam persuadeam locum in quo versamur sic refingendum esse:

Ουκ αν ΜΕΘΕΙΜΗΝ του θρονου —

5) Av. 1081. 4) Ach. 1033.

1) Equ. 857. 2) Eurip. Phoen. 1228. 3) Med. 728. 4) Soph. Electr. 450. 5) Oed. Col. 830. 6) Phil. 1294. 7) Eurip. Hec. 399. 8) Hipp. 526. 9) Here. 627.

Digitized by Google

V. 890. Εβουλομην μεν ουκ εριζειν ενθαδε.
Ουκ εξ ισου γαρ εστιν αγων νωιν. ΔΙ. Τιη;
ΑΙ. Οτιη ποιησις ουχι συντεθνηκε μοι.
Τουτῳ δε συντεθνηκεν· ὡσθ' εξει λεγειν.]

Εβουλομην μεν — *Volebam quidem?* Parum congruenter. Laudandus profecto aliquatenus venit *Friſchlinus*, quod non tam Graecorum notioni quam ſententiae ingenio morem geſſerit. Is utique ſic interpretatur: *Ego hic quidem* nolim *certare tragoediis.* Editoris vero munere idem cum caeteris iuxta functus eſt, qui non viderit reſcribi oportuiſſe:

Εβουλομην ΑΝ ουκ εριζειν ενθαδε.

Vellem *hic loci non certare:* vel Εβουλομην μεν αν ουκ — Vellem quidem —

1) Ορθως λεγεις· ΕΒΟΥΛΟΜΗΝ δ ΑΝ τουτο σε Προτερον ποιησαι —
2) Εγω δ ΕΒΟΥΛΟΜΗΝ ΑΝ ουδε γραμματα.
3) ΕΒΟΥΛΟΜΗΝ μεν ἑτερον ΑΝ των ηθαδων Λεγειν τα βελτισθ — —
4) ΕΒΟΥΛΟΜΗΝ δ ΑΝ, ει —
5) Ουδ ΑΝ σε Φωκον ΗΘΕΛΟΝ κατακτανειν. 258
6) Οιμοι, ποσῳ σφιν συνθανειν ΑΝ ΗΘΕΛΟΝ.

Hoc primum: Deinde autem verſus ſecundus non uno nomine reprehendendus venit. Alterum eſt, quod vox αγων articulo perperam deſtituatur; alterum quod νωιν diſyllabum contra poetarum Atticorum conſuetudinem adhibeatur. Reſcribi vero oportet:

1) Ran. 684. 2) Veſp. 954. 3) Eccl. 151.
4) Eurip. El. 387. 5) And. 687. 6) Sup. 769.

Digitized by Google

Ουκ εξ ισου γαρ εστιν ἀγων νων. ΔΙ. Τιη;

ἀγων inquam h. e. ὁ αγων; non ſecus atque in inſcriptione Sigea exarata leguntur ΗΑΙΣΟΠΟΣ et ΗΑΔΕΛΦΟΙ pro ὁ Αισωπος et οἱ αδελφοι. Tertio in verſu ποιησις itidem articulum comitem deſiderat. Legendum vero,

Οϑ ἡ ποιησις — —

Denotat autem ἡ ποιησις, non iam, uti cepit *Friſchlinus*, *artem poeticam*; ſed τα δραματα, *fabulas* ſive *poemata*, non ſecus atque infra V. 1413.

Οσπερ γ ελεγξει ΤΗΝ ΠΟΙΗΣΙΝ νων μονος.

Verſus ultimi ſcriptura quidem recte ſe habet; ſenſum vero eius neutiquam aſſecutus eſt interpres: Iſta utique ὡσϑ εξει λεγειν vertit, *ſicut ipſe fatebitur*. Tu deinceps loci ſententiam ſic collige: Dixerat Aeſchylus *inter ſe et Euripiden inique comparatam eſſe in Orco concertationem*. Quaeſivit Bacchus: *Quid ita tandem?* Reſpondet Aeſchylus:
239 *Propterea quod poemata mea non ſunt, mecum una mortua, neque adeo ad Orcum devenere; proinde mihi in recitando ſola memoriae vi nitendum erit. Iſtius contra ſcripta mortuum dominum ſimul mortua ad Orcum comitata ſunt:* unde ei *cum praeſto ſint ad manum* in promptu erit recitare. Haec autem mihi in mentem revocant quendam apud *Sophoclem* locum perperam hodie repraeſentatum: is autem extat in Philoctete verſ. 1497.

Ως τἀλλα παντα δευτερ ἡγειται πατηρ
Ζευς. ἡ γαρ ευσεβεια συνϑνησκει βροτοις·
Καν ζωσι, καν ϑανωσιν, ουκ απολλυται.

Hoc eſt cum interprete: *Quia alia omnia poſteriora ducit Jupiter: Pietas enim ſimul moritur cum hominibus, et ſeu vivant, ſeu moriantur, nunquam interit.*

Digitized by Google

Ehem! *simul moritur cum hominibus, et — nunquam interit!* Nempe interiret credo si cum hominibus non simul moreretur. Haeccine obsecro tam stolida, tam absurda, tam secum pugnantia ut a *Sophocle* profecta credamus? Immo ocyus rescribendum cura:

Ζευς· ΟΥ γαρ ΗΥΣΕΒΕΙΑ συνθνησκει βροτοις·
NON *enim pietas simul moritur cum hominibus.*

V. 920. Ω ξυνεσις, και μυκτηρες οσφραντηριοι] Secundam senarii sedem spondeus Musis et Apolline invitis occupat. Tu vero dubitare noli quin a Comici manu fuerit,

Ω ΞΥΝΕΣΙ, και — —

V. 1137. Οτι περ ουν εχετον εριζειν, 240
Λεγετον, επιτον, αναδαιρετον.]

Dimetri alterius pes tertius est anapaestus, quartus (nam sequens a consonante versus incipit) iambus. Utrumque reclamantibus metri trochaici legibus. Deinde qui ex verbo αναδαιρετον sensum huic loco congruentem elicere sataget, ne dicam esse plane nihili, operam lusurus est. In hac quidem scriptura agnosco vel germanae lectionis vel certe probi interpretamenti vestigia. Si utique αναδιάιρετε a poetae manu profectum sit, facile fieri potuit ut aliquis in eius locum sufficeret αναδιάιρετον ut cum dualibus εχετον, λεγετον, επιτον accuratius quadraret; nescius interim pedem ultimum hoc pacto creticum effici: nam uti supra monuimus, ultimis dimetrorum syllabis nulla apud Graecos permissa est licentia. Hoc autem poltea per librarii oscitantis incuriam in corruptum αναδαιρετον qui migraverit conceptu facillimum est. Sin scripserit Comicus vel αναδιέλετον, vel αναδασασθον; quorum utrumvis tam metro

Digitized by Google

quam ſententiae aptiſſime convenit: *αναδιαιρετον* interpretamentum primo fuiſſe cenſendum eſt, temporis autem progreſſu in contextum receptum; forma denique altera quae hodie obtinet dehoneſtatum. Erit autem loci ſenſus, ſive *αναδιαίρετε*, ſeu *αναδιέλετον*; ſeu denique *αναδασασθον* legeris: *accurate diſpertite*. *Heſychius* et *Suidas*: Αναδασασθαι] Αναμερισασθαι. Uterque fortaſſis ex aliquo huius loci interprete revera deſcripſit: Αναδασασθον] Αναμερισασθον.

841 V. 1266. Ορας; προσηψεν αυθις αυ την ληκυθον.
Αλλ, ω γαθ, ετι και νυν ΑΠΟΔΟΣ
πασῃ τεχνῃ.
Αγψει γαρ οβολου πανυ καλην γε καγαθην.]

Vertit *Friſchlinus* ipſo loci ingenio adductus: *Vides? iterum ille accommodavit lecythum; Age, mi vir Aeſchyle*, vende *hanc omni modo; Namque uno obolo emes aliam tibi pulchram et probam.* Nempe ſupra *Euripiden* hortatur Bacchus ut ab *Aeſchylo* lecythum importunam emat, hic autem *Aeſchylum* iſtis compellat:

Αλλ, ω γαθ, ετι και νυν ΑΠΟΔΟΣ πασῃ τεχνῃ.

Atqui verbi activi *αποδιδοναι* ea non eſt vis ut *vendere* ſignificet, hanc vero notionem medii *αποδιδοσθαι* propriam eſſe confirmo; ac proinde reſcribi oportere:

— — — ΑΠΟΔΟΥ πασῃ τεχνῃ.

2) Νυν δε τους σταχυς εκεινους, ους εκειθεν ηγαγεν
Εν ξυλῳ δησας αφανει, ΚΑΠΟΔΟΣΘΑΙ βουλεται.

2) Equ. 595.

Digitized by Google

Schol. Αποδοσθαι] Πωλησαι.

2) Ερμη μπολαιε, την γυναικα την εμαν
Ουτω μ ΑΠΟΔΟΣΘΑΙ, την τ εμαυτου μα-
τερα.

3) Θαρρει Μεγαρικ· αλλ ὴς τα χοιριδι ΑΠΕΔΟΤ
Τιμης — —

4) Μα τον Δι ου δητ, αλλ ΑΠΟΔΟΣΘΑΙ βου-
λομαι
Του ονου αγων — —

Rurſus Schol. Αποδοσθαι] Πωλησαι. 242

5) Αφ ων γαρ ΑΠΕΔΟΜΕΘΑ κακερδαινομεν,

Ubi obiter monere libet verſum neutiquam ſincerum haberi. Nec vero ipſa oratio recte procedit. Qui verſui unice conſulet, ei *απεδομεσθα* placebit; qui vero utrique, is non niſi *απεδιδομεθα* comprobabit: hoc enim poſtulat quod ſequitur *κερδαινομεν.*

6) — — — — οιμι γαρ αν
Τον πρωκτον ΑΠΟΔΟΣΘΑΙ με χιλιων δραχμων.

7) Αμεινον η την αυτ ΑΠΟΔΩΣΕΤΑΙ πολυ.

8) ΚΑΠΕΔΟΤΟ τον μεν Θαρρελειδου τουτονι
Κολοιον οβολου — —

Alterum vero *αποδος* ſenſu longe diverſo valet vel *ſolve*, ut Ran. 272.

Εκβαιν, ΑΠΟΔΟΣ τον ναυλον — —

2) Ach. 817. 3) v. 830. 4) Veſp. 269.
5) Pac. 1204. 6) v. 1236. 7) v. 1258.
8) Av. 17.

Digitized by Google

vel *redde*, *reſtitue*:

1) Αλλ ΑΠΟΔΟΣ αυτο'
2) Α δ ελαβες ΑΠΟΔΟΣ, πατρος εμου λαβων παρα.
3) ΑΠΟΔΟΣ το σωμα πατρι· μη συνθηκας μοι.
4) ΑΠΟΔΟΣ δαμαρτος νεκυν, οπως χωσω ταφῳ.
5) — — ΑΠΟΔΟΣ ὡς ταχος τα τοξα μοι.
6) Απεστερηκας τον βιον τα τοξ ἑλων·
ΑΠΟΔΟΣ ικνουμαι σ, ΑΠΟΔΟΣ ικετευω σεκνον.

243 Porro in verſu ultimo pro καλην γε καγαθην malim καλην ΤΕ καγαθην. Nam hanc locutionem Atticis ſcriptoribus eſſe ſolemnem video.

1) Μεριμνοφρονιστάι, ΚΑΛΟΙ ΤΕ ΚΑΓΑΘΟΙ.
2) Αλλ εστ εμοιγ υἱος ΚΑΛΟΣ ΤΕ ΚΑΓΑΘΟΣ.
3) — των πολιτων τους ΚΑΛΟΥΣ ΤΕ ΚΑΓΑΘΟΥΣ.
4) Και των πολιτων οἱ ΚΑΛΟΙ ΤΕ ΚΑΓΑΘΟΙ.
5) Αλλοι τε πολλοι και ΚΑΛΟΙ ΤΕ ΚΑΓΑΘΟΙ.
6) Τους μεν ΚΑΛΟΥΣ ΤΕ ΚΑΓΑΘΟΥΣ ου προσδεχει.
7) Ουκ ην ξυνῃς ανδραει ΚΑΛΟΙΣ ΤΕ ΚΑΓΑΘΟΙΣ;

V. 1496. — ισως σωθωμεν αν] Ut evitetur deinceps ſoloecismus, legendum ſtatuo:

1) Theſm. 755. 2) *Eur.* Or. 642. 3) v. 1080.
4) v. 1625. 5) *Soph.* Phil. 922. 6) v. 930.

1) Nub. 101. 2) v. 795. 3) Ran. 731.
4) Equ. 227. 6) v. 732. 6) v. 735.
7) Veſp. 2448.

Digitized by Google

— — ἰσως ΣΩΘΕΙΜΕΝ ἀν.

Librarius opinor qui ista Grammaticorum insomnia τυφθειητον, τυφθειητην, τυφθειημεν, τυφθειητε, τυφθειησαν, imberbis didicerat, vera quam ignorabat scriptura offensus in eius locum alterum istud suffecit; nescius interim primo terminationes optativas ειητον, ειητην etc. αιημεν etc. οιητον etc. scriptoribus vere Graecis ignotas fuisse; ac deinde voculam ἀν cum forma subiunctiva nisi cum certis itidem comitibus nunquam construi. Analogiae a Graecis γονιμοις perpetuo servatae, uti et voculae ἀν constructionis simul exempla accipe:

1) Αρα γ ΑΝ προς των θεων ὑμεις ΑΠΑΛΛΑΧΘΕΙΤΕ μοι; 244

2) Τουτων χαριν ΑΝΤΙΔΟΙΤΗΝ.

3) Ημεις ΑΝ ΕΙΜΕΝ θατερῳ κεχρημεναι.

4) Ως δη σκοτος λαβοντες ΕΚΣΩΘΕΙΜΕΝ ΑΝ.

5) Οι μοι διεφθαρμεσθαι· πως ΣΩΘΕΙΜΕΝ ΑΝ;

6) Εν ᾧ ΔΙΕΡΓΑΣΘΕΙΤ ΑΝ· αλλ εμοι πιθου.

7) Πασχων τ εκαμνον. δις δε ΑΤΙΠΗΘΕΙΜΕΝ ΑΝ.

8) Μι εστιν ελπις, ἡ μονη ΣΩΘΕΙΜΕΝ ΑΝ.

9) Αλλ ουδε μην ναυς εστιν, ἡ ΣΩΘΕΙΜΕΝ ΑΝ.

10) ΩΣ ουτε γαιας ὁρι ΑΝ ΕΚΒΑΙΜΕΝ λαθρα.

11) Παθοντες ΑΝ ΖΤΓΓΝΟΙΜΕΝ ἡμαρτηκοτες.

Legi quidem video apud *Euripiden* in Cyclope Vesp. 132.

Ουκ οιδ Οδυσσευ· παν δε σοι ΔΡΩΙΗΜΕΝ ἀν.

1) Vesp. 482. 2) Thesm. ult. 3) *Eurip.* Hipp. 349.
4) Taur. 1025. 5) v. 1028. 6) Heracl. 175.
7) Hel. 777. 8) v. 821. 9) v. 1053.
10) Here. 82. 11) *Soph.* Ant. 938.

Digitized by Google

Verum ibi reſcribendum eſt:

— — παν δε σοι ΕΤΝΔΡΩΙΜΕΝ αν.

Hoc utique poſtulat non ſolum quam ſtatuimus analogia, ſed et ipſa, uti conſulenti patebit, loci indoles.

245 *Emendationes in* EQUITES.

V. 159. Ω των Αθηναιων ταγε των ευδαιμονων] Huic lectioni ortum dedit ignorata vocis ταγος proſoedia. Eam autem ſubiecta docebunt loca:

1) Τᾱγος ὡς Φιλος Φιλῳ.

Huic utique in ſtrophe reſpondet,

Χρῡσεον δρακοντ εχων.

2) Αρ οισθα τᾱγους οντας, ἀν λεγῃς, λεγων;

3) Τᾱγος μακαρων εξευρ επ εμοι

4) Πυλων επ εξόδοισι τᾱγησαι ταχος.

5) Τᾱγοι Περσων.

6) Ναων δε τᾱγοι των λελειμμενων συδην.

Horum ad normam Comici verſum ſic exigendum cenſeo:

Ω των ΑΘΗΝΩΝ τᾱγε των ευδαιμονων.

Aut etiam retineri poterit Αθηναιων, ſi ταγε in αγε mutaveris.

V. 428. Εξειμι γαρ σοι λαμπρος ηδη και μεγας καθιεις,
Ομου ταραττων την τε γην και την θαλατταν ειναι]

1) *Eur.* Iph. in Aul. 269. 2) *Soph.* Ant. 1069. 3) *Aeſch.* p. 11. l. 6. 4) p. 71. l. 8. 5) p. 125. l. 6. 6) p. 147. l. 17.

Digitized by Google

Scholiastes vel potius Scholiastae ad locum: Καθισις] Παρασκευασμενος. Καθιειν [oportuit καθιεναι] δε κυριως το χαλαν τα των νεων ιστια· ταυτα δε προσ- 246
φορως ειρηκεν ὁ Κλεων. ην γαρ σφοδρος εν τοις λογοις. Καθιεις ουν. αντι του καθειμενως πνεων. ἡ δε μεταφορα απο των ανεμων. Ain vero, o bone, καθιεις idem valere atque παρασκευασμενος? Surdo profecto mihi fabulam narras. Neque enim aliud quidquam est quod non aeque denotare possit. Alter (nam vix eundem fuisse credendum est) vocem καθιεις Cleoni convenire docet propterea quod primo καθιεναι proprie *vela demittere* significet: deinde quod Cleo in dicendo *vehemens fuerit*. Haec qui intelligit ita expediat velim, ut cum sequente versu congruant Ομου ταραττων etc. Pergit autem homo festivus, vel forte incipit tertius monendo καθιεις acquipollere τῳ καθειμενως πνεων *demisse spirans*. Nempe hoc credo in Cleonem aptissime cadit qui ibidem dicitur *terram ac mare conturbare*. Missis autem hominum delirantium nugis, videamus an germanam Comici scripturam revocare possimus:

Εξειμι γαρ σοι λαμπρος ηδη, και μεγας ΚΑΤΑΕΙΣ.

μεγας καταεις, non iam *demisse*, sed *vehementer flans*. Ad locutionem μεγας καταεις quod attinet, gemella plane extat in *Euripidae*, uti volunt, fabula quae Rhesus inscribitur, V. 322.

— — — — ἡνικ εξωστης Αρης
Εφαυσε λαιφη τησδε γης ΜΕΓΑΣ ΠΝΕΩΝ.

Idem *Euripides* in Bacchis V. 640.

Ραδιως γαρ αυτον οισω, καν ΠΝΕΩΝ ελθῃ ΜΕΓΑ.

Ubi itidem malim ΜΕΓΑΣ. De verbo εφαυσε libet 247
ampliare. Unum tantum moneo ex variis quae propositae sunt coniecturis *Barnesianam* εφυσε

(quod verbum homo feſtivus pro εφυσα adhiberi ſtatuit) longe ineptiſſimam eſſe. Si proſoediam ſpectes, eadem ſervatur analogia inter Atticorum ἀημι et Ionum ανημι, quae inter illorum ἀιω et horum ανιω.

V. 435. Ως ουτος ηδη γε κακιας και συκοφαντιας πνει] Neutiquam ferendus eſt accentus m voculam γε correptam cadens. Lege vero,

Ως ουτος ηδη ΚΑΙΚΙΑΣ — —

Nempe adludens hic Chorus ad ea quae iam ſupra dixit Cleo — και μεγας καταειξ, Ομου ταραττων την τε γην etc. *venti* nomine eum inſpertit. Atque ita quidem vix dubito quin legerit Scholiaſtes.

V. 712. Επισταμαι γαρ αυτον οις ψωμιζεται.
ΑΛ. Καθωσπερ αι τιτθαι δε σιτιζεις κακως]

Principio καθωπερ ſive καθως non eſt niſi recentioris farinae, *Ariſtophanis* autem temporibus non magis Attice dici potuit quam vel quod ridet Comicus ab homine barbaro uſurpatum χαιρομαι, vel quod hodie apud *Aeſchylum* legitur ηδομαι. Deinde magis ασυνδετος eſt oratio quam quae in Comoedia ferri poſſit. Tu vero, ſi ſapis, totidem literas puncto duntaxat ſubiecto, ſic diſper-
248 tiendas curabis, Καθ ωσπερ — *Aeſchyli* autem ad quem reſpexi locus extat in Prometheo pag. 46. l. antep.

ΙΩ. Η γαρ ποτ εστιν εκπεσειν αρχης Δια;
ΗΔΟΙΜ αν, οιμαι, τηνδ ιδουσα συμφορων.
Πως δ ουκ αν, ητις εκ Διος πασχω κακως;

At enim quo tandem pacto ἡδοιμην recipiet ſenarii huius ratio? At enim bono ſis animo. Nam neque iſtud neceſſe eſt. Et profecto ni veram huius loci

Digitized by Google

ſcripturam inſtauravero, vel *Barneſia* deinceps ineptior vocari patiar. Ecce autem:

ΙΩ. Η γαρ ποτ εστιν εκπεσειν αρχης Δια;
ΠΡΟ. ΗΔΟΙ αν, οιμαι, τηνδ' ιδουσα συμφοραν.
ΙΩ. Πως δ' ουκ αν, ητις εκ Διος πασχω κακως;

Monere autem ſuperſedeo quam convenienter iſtud *οιμαι* Prometheo tribuatur, quod Iûs iniuriarum iam memoris ab ore languidule proveniret. Cum Prometheus dixit Ηδοιο αν οιμαι — *Laetareris opinor ſi iſtud tibi videre contingeret;* ea continuo accenſa regerit, Πως δ' ουκ αν; *Quî enim fieri poſſet ut non laetarer, quae a Jove tam male habear?*

V. 886. Αλλ ουχ ὑπερβαλεις με ϑωπειαις —] Verbo activo ὑπερβαλλειν notio hic tribuitur quae ex Attici ſermonis ingenio non niſi in medium ὑπερβαλλεσϑαι cadit: *Sed non* ſuperabis *me* — Repone,

Αλλ ουχ ΤΠΕΡΒΑΛΕΙ με —

1) Ειπερ τον ανδρ' ΤΠΕΡΒΑΛΕΙ, και μη γελων[249] οφλησεις.

vulgo perperam οφλησῃς.

2) Ουτοι μ' ΤΠΕΡΒΑΛΕΙΣΘ' αναιδεια, μα τον Ποσειδω.

3) ΤΠΕΡΒΑΛΕΙΘΣΑΙ σ' οιομαι τουτοισιν —

4) Οτοισι τονδ' ΤΠΕΡΒΑΛΕΙ· ποικιλος γαρ ἀνηρ.

non ανηρ cum vulgo.

5) Μαχῃ μεν ουν αν ουχ ΤΠΕΡΒΑΛΟΙΜΕΘΑ Πελασγον Αργος — —

6) Φιλτροις δ' εαν πως τηνδ' ΤΠΕΡΒΑΛΩΜΕΘΑ.

1) Nub. 1031. 2) Equ. 407. 3) v. 411. 4) v. 755. 5) *Eurip.* Oreſt. 690. 6) *Soph.* Trach. 595.

Digitized by Google

V. 1308.

Ει δ αρεσκοι ταυτ Αθηναιοισι, καθητθαι μοι δοκω.
Εις το Θησειον πλεουσαις, η πι των σεμνων θεων]

Operam plane luſurus videtur, qui horum vel ſententiam vel rationem grammaticam exponere aggredietur. Ipſum etiam metrum eo laborat, quod ſedem prioris trochaici quintam dactylus occupet. Comici vero manum ſic opinor agnoſces:

Ει δ αρεσκοι ταυτ Αθηναιοις, ΚΑΘΗΣΘ ΑΝ μοι
δοκω
Εις το Θησειον ΠΛΕΟΤΣ ΑΝ, ΗΙΣ ΤΟ των σεμνων θεων.

Quod ſi haec Athenienſibus placuerint, videor mihi ad Theſeum vel ad Eumenidum templum confugitura, ibique ſedem locatura. Quod ad conſtructionem καθησθαι αν μοι δοκω attinet, adi ſis pag. 82. Locutio autem η επι των etc. praeſertim cum praecedat εις το Θησειον, minus recte haberi videtur cum mutatae praepoſitionis tum articuli non iam repetiti nomine. Firmatur autem lectio quam repoſuimus η εις το των etc. ex Theſm. 231.

ΕΤ. Ουτος συ, ποι θεις; ΜΝ. ΕΙΣ ΤΟ ΤΩΝ ΣΕΜΝΩΝ ΘΕΩΝ.

Emendationes in ACHARNENSES.

V. 144. Και δητα Φιλαθηναιος ην ὑπερφυως,
Τμων τ εραστης ην αληθως, ὡστε και
Εν τοισι τοιχοις εγραφον, Αθηναιοι καλοι]

Φιλαθηναιος ην, ὑμων τε εραστης ην, ὡστε ΕΓΡΑΦΟΝ — Unquamne obſecro atrociorem ſoloecismum vidiſti? Hoc primum. Deinde alterum in verſu ultimo improbandum venit, quod dactylo anapaeſtus ſubiiciatur. Hoc genus utique tam

Digitized by Google

pauca in univerſis Comici ſcriptis reperiuntur, eaque tam levi manu ad normam alibi ſervatam exigenda, ut nullus dubitem quin ab hac pedum in metris iambicis diſtributione poetae Attici ſumma cum religione temperarent. Idem dictum puta de anapaeſto tribrachyn excipiente. Quam rem mihi videor non ſolum primus obſervaſſe, ſed eiusdem itidem rationem aſſecutus eſſe. Ea autem ex accentuum quam ſupra tradidimus indole atque ingenio petenda eſt. Nempe hoc pacto efficitur ut proximi duo accentus quatuor ſyllabarum intervallo ab invicem diſtent, non ſine gravi aurium offenſione: 251

Εν τοισι τοιχοις ἐγραφον Αθήναιοι καλοι.

Reſcribo vero conſpirante et ſyntaxeos et accentuum ratione,

Εν τοίσι τοίχοις ἔγραφ', Αθήναιοί καλοι.

V. 270. Πολλων γαρ εστιν ἡδιον, ω Φαλης, Φαλης.] Πολλων ἡδιον — Quis unquam ita locutus eſt? Reſcribe vero cum *Scaligero* Πολλῳ. Sed ne ita quidem ſarta tecta evadent omnia. Quod enim virum ſummum fefellit, comparativa in ιων exeuntia in ſermone Attico penultimam ſemper producunt. Singulorum autem apud Comicum occurrentium ſingula deſcribam exempla:

1) Ζητων ετ' ανδρα τους τροπους βελτίονα.

2) Πολυ της πενιας πραγμ' αισχίον ζητεις αυτῳ περιαψαι.

3) Επειτα που καλλίον ανατεθησεται;

4) Ουδε χαιρω βατισιν, ουδ' εγχελυσιν, αλλ' ἡδίον αν.

5) Κακίον απολοιμην αν ἡ συ. Πως; Οπως;

1) Plut. 105. 2) v. 590. 3) v. 939.
4) Veſp. 508. 5) Theſm. 210.

Digitized by Google

Qui plura vult, adeat Plut. 558, 576, 595. Ran. 1041. Equ. 857. Acharn. 650, 1077, 1115. Pac. 1447. Eccl. 71, 473, 621. Theſm. 539, 807, 817.
252 Lyſ. 1160. Horum autem ad normam locus in quo verſamur ſic exigendus eſt:

Πολλῳ γαρ ΕΣΘ ηδιον, ω Φαλης, Φαλης.

V. 487. Επηνεσ' αγε νυν ω ταλαινα καρδια,
Απελθ εκεισε, κατα την κεφαλην εκει
Παρασχες, ειπους ατ' αν αυτη σοι δοκει.
Τολμησον, ιθι, χωρησον, αγαμαι καρδιας.]

Laudo te, age nunc, aerumnoſum cor, illo abi. Praebe caput illic et dic quae lubent tibi: Aude, i, contende in hoſtem: hunc ego admiror animum. Ita habet *Friſchlini* interpretatio in Edit. *Kuſteriana;* in *Amſtel.* vero, *hoc ego oblector animo.* Huius expoſitionis ut veneres appareant, muta *animo* in ſynonymum *corde: ô aerumnoſum cor, — hoc ego oblector corde.* Nec vero αγαμαι unquam *oblector* valet: Altera etiam *o aerumnoſum cor — hoc ego miror cor* (huc enim recidunt *hunc ego admiror animum*) quanquam non aeque ſtolida atque abſurda ſit, proximum tamen occupavit ineptiarum gradum. Nec vero minores ineptias, quoquo te verteris, ſuppeditare poterit lectio iſta αγαμαι καρδιας. Immo potius nullius plane ſententiae eſt capax. Nec vero verbi αγαμαι cum ſolo genitivo coniuncti exempla in Lexicis allata certae ſatis fidei videntur. Καρδιας autem plurale quo ſenſu obſecro accipi poterit? Tu tandem inſulſam ſcripturam deceptis librarii auribus acceptam refer, ac veram Comici manum agnoſce:

253 Τολμησον, ιθι, χωρησον, ΑΓ ΕΜΗ ΚΑΡΔΙΑ.

ſicuti ΑΓΕ νυν ω ταλαινα ΚΑΡΔΙΑ. Nempe αγε εμη καρδια non ſecus hic repetitur ac ſupra ω θυμε:

Digitized by Google

Ω ΘΥΜ, ανευ σκανδικος εκπορευτεα;
Αρ οισθ όσον τον αγων αγωνιει ταχα,
Μελλων ὑπερ Λακεδαιμονιων ανδρων λεγειν;
Προβαινε νυν Ω ΘΥΜΕ — —

Caeterum pro *δοκει* in verſu proxime praecedente poſtulat Graeci ſermonis indoles *δοκῳ*, quippe quod ad *ἀττ αν* referendum ſit.

V. 519. *Κειπου σικυον ειδεν ῃ λαγῳδιον*] Quod editorum nemo huius loci ſyntaxin improbaverit, equidem nihil miror. At non ita egregiae ſagacitatis fuiſſet perſpectum habuiſſe vocem *σικυον* mediam minus recte longam hic habere. Utrique ſimul incommodo ſubveneris reponendo ex *Suida*,

Κειπου σικυον ΙΔΟΙΕΝ *ῃ λαγῳδιον*,

Ecce autem eandem apud *Sophoclem* conſtructionem Elect. 924.

Αλλῃ δε καλλῃ δωματων στρωφωμενη,
ΕΙΠΟΤ *φιλων* ΒΛΕΨΕΙΕΝ *οικετων δεμας,*
ΕΚΛΑΙΕΝ *ἡ δυστηνος* — —

Ubi ſi *εβλεψεν* ſcripſeris ſyntaxeos rationem violaveris. Noli autem de numero verbi mutato ſollicitus eſſe; refertur enim ad nominativum *ανδραρια*.

V. 633. 254

Φησιν δ ειναι πολλων αγαθων αξιος ὑμιν ὁ ποιητης] Locutio iſta *αγαθων αξιος ὑμιν* quo valeat exponat velim, qui intelligere ſibi videtur. Interim vero contemplare, ſi vacat, quid inter eam et veram (ni male auguror) *Ariſtophanis* manum interſit:

Φησιν δ ειναι πολλων αγαθων ΑΙΤΙΟΣ *ὑμιν ὁ ποιητης.*

Digitized by Google

Dixit autem Poeta multorum se vobis bonorum auctorem *extitisse.* Post haec utique verba Chorus continuo recenset quae fecerit Poeta Athenienſibus in commodum cedentia; narrationem autem ſic claudit:

Ταυτα ποιησας ΠΟΛΛΩΝ ΑΓΑΘΩΝ ΑΙΤΙΟΣ ΤΜΙΝ γεγενηται.

Similiter legimus:

1) — — — καν μεν αποφηνω μονην ΑΓΑΘΩΝ ἁπαντων ουσαν ΑΙΤΙΑΝ ἐμε. ΤΜΙΝ —

2) — μεγαλων γαρ ΜΟυστιν ΑΓΑΘΟΝ ΑΙΤΙΟΣ.

3) Ουτος γαρ ὁ θεος ΑΙΤΙΟΣ ΜΟΙ των ΚΑΚΩΝ.

4) Αυτος μεν ουν ΣΑΤΤΩΙ συ ΤΟΤΤΩΝ ΑΙΤΙΟΣ.

5) Ουχ απαντων οντας ΗΜΙΝ ΑΙΤΙΟΤΣ των ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ.

Eadem itidem curatione in integrum, aliqua certe ex parte, reſtituendus venit alter Comici locus, Pac. 918. Scribendum utique,

Πολλων γαρ ὑμιν ΑΙΤΙΟΣ ἀθμονευς εγω.

255 Ubi itidem vulgo praefertur ΑΞΙΟΣ. ἀθμονευς autem h. e. ὁ Αθμονευς. neque enim aliter conſtat metri ratio. nam Αθμονευς primam corripit: Pac. 189.

Τρυγαιος ἄθμονευς, αμπελουργος δεξιος.

V. 640. Ευρε το παν αν δια τας λιπαρας] Quod Latini dicunt *nanciſci*, *adipiſci*, *conſequi*, id apud Graecos denotat verbum non iam activum ἑυρειν ſed medium εὑρεσθαι.

1) Plut. 468. 2) v. 829. 3) Nub. 85. 4) v. 1456. 5) Ach. 509.

Digitized by Google

1) Και ταυτα παντα, σου θαγοντος, ΕΤΡΟΜΗΝ.

2) Θνητοις αργγων αυτος ΕΤΡΟΜΗΝ πονους.

3) Τλημων Ορεστης μοιραν ΕΤΡΕΤ ασφαλη,

4) Ανικ ΕΤΡΙΣΚΟΝΤΟ Θεων παλαμαις τιμαν.

5) Ελπιδ εχω κλεος ΕΤ-
ΡΕΣΘΑΙ κεν ὑψηλον προσω.

6) Φαρμακον καλλιστον ἑας αρετας
Αλιξιν ΕΤΡΕΣΘΑΙ συν αλλοις.

7) ΕΤΡΗΤΑΙ τις αποινα μοχθων.

Quibus inter alia innumera adiici poterit iſtud *Demoſthenis* Orat. ad Lept. l. 6. ανθρωπους ΕΤΡΟΜΕΝΟΤΣ ατελειαν. Ubi cave obiter MSS. aliquot virique inſuper doctiſſimi auctoritate adductus legendum exiſtimes ΕΤΡΑΜΕΝΟΤ. Nam primo verbi ἑυρισκω aoriſtus primus formae vel activae vel mediae nusquam extat. Deinde ſi exitiſſet utrumvis, futuri ἑυρησω rationem ſequi oportuiſ- 256
ſet; quod tamen de ἑυραμενος dici nequit. Alterum iure improbaveris quod cum voce παν articulus hic coniungatur. Neque enim ea eſt orationis indoles ut id fieri patiatur. Romanorum utique *quodlibet* Attice dicitur παν, non το παν. Hanc autem notionem loci huius natura exigit. Exempla autem quae huc ſpectantia abunde congeſſi hodie non ſunt praeſto ad manum. Unum illud ſuggerit memoria Veſp. 347.

Τις αν ουν ειη; ζητειθ υμεις. ὡς ΠΑΝ αν εγωγε ποιοιμην.

Ubi voculam αν quae poſt easdem literas evanuerat reſtituendam curavi cum metri tum ſermonis

1) *Soph.* Ai, 1042. 2) *Aeſch.* pag. 25. l. pen. 3) pag. 225. 4) *Pind.* Pyth. I. 94. 5) III. 196. 6) IV. 354. 7) Nem. VII. 23.

Digitized by Google

ingenio adductus. Vulgo etiam desideratur interrogationis nota verbo ειη subiecta. Minus recte. Neque enim τις συντακτικως referri potest ad ζητειτε; oportet vero ὁστις. Locum autem in quo versamur sic refingendum statuo, idque literis neque mutatis nec transpositis, sed diverso tantum modo dispertitis:

ΕΤΡΕΤΟ ΠΑΝ αν δια τας λιπαρας — —

Caeterum emendandum hic sese offert quod apud *Sophoclem* in Electra vers. 1027. vulgo circumfertur:

Ειθ ωφελες τοιαδε την γναμην πατρος
Θνησκοντος ειναι· παντα γαρ κατειργασω.

Quem locum sic interpretantur: *Utinam tali fuisses animo pater cum caederetur; sic enim omnia per te confecisses.* Atqui verbum κατειργασω nisi accedente vocula αν Latino *confecisses* neutiquam aequipollet. 257 Hanc tamen notionem loci indolem flagitare palam est; cui etiam παν multo magis congruit quam παντα. Itaque rescribendum omnino videtur,

Θνησκοντος ειναι· ΠΑΝ ΓΑΡ ΑΝ κατειργασω.

Nec vero dubites velim quin apud *Aeschylum* reponendum sit (uti et coniecisse video *H. Steph.*)

Λεγ ἠντιν αιτη· ΠΑΝ ΓΑΡ ΑΝ ΠΤΘΟΙΟ μου.

Lectionum utique quae ibi habentur παν γαρ εκπυθοιο μου, παντα γαρ πυθοιο μου, et παν γαρ ουν πυθοιο μου nullam non repudiat syntaxeos ratio.

V. 879. Σκαλωπας, εχινως, αιλουρως, πυκτιδας.]
Alii Σκαλωπας, εχινως, αιαλουρως, πυκτιδας.
Alii Σκαλοπας, εχινως, αιελουρως, πυκτιδας.

Digitized by Google

Ex his lectionibus sola quam exhibet Cl. *Kusterus* senarii legem violat. Atque ea itidem si verborum analogia spectetur, pessime omnium se habet. Σκαλοπας *Hesychii* et *Suidae* auctoritate nititur. Neque huic scripturae quidquam adversatur. Vocem αιλουρος deducunt etymologi ab αιολλω et ουρα. At qua demum ratione media vocalis ο eliminatur? Oportet certo certius, ni susque deque habeatur analogia, αιολούρος; non secus atque fieri videmus in caeteris omnibus vocabulis eandem originem praeferentibus. Nunc vide cum analogia quam amice itidem coniuret prosoediae ratio:

Σκαλοπας, εχινως, ΑΙΟΛΟΤΡΩΣ, πυκτιδας.

Stabilitur porro vocis αιολουρος quantitas syllabica 258
ex duobus apud *Athenaeum* locis *Anaxandridae* altero, altero *Timoclis*; non iam prout hodie scribuntur, sed prout scribi oportere res ipsa clamat. Ea autem extant pag. 300.

Συ μεν τον ΑΙΛΟΥΡΟΝ κακον εχοντ ην ιδῃς,
Κλαιῃς. εγω δ ἡδιστ αποκτεινας δερω.
Πως αν μεν ουν σωσειεν ιβυς, ἡ κυων;
Οπου γαρ εις θεους τους ὁμολογουμενους
Θεους ασεβουντες ου διδοασιν ευθεως
Δικην, τιν ΑΙΛΟΥΡΟΥ βωμος επιτριψειεν αν;

In priore τῳ αιλουρον articulum perperam praefici nemo non sentiet nisi qui inter αιλούρον et τον αιλουρον quid intersit ignorat. Deinde vitiosa est loquendi ratio κακον εχοντα. Est autem vera scriptura,

Συ μεν ΑΙΟΛΟΥΡΟΝ ην ΚΑΚΩΣ εχοντ ιδῃς,
Κλαεις —, — —

In altero illud θεους τους ὁμολογουμενους Θεους, si vel oratio vel metrum spectetur, quis ferendum

censebit? Cui placere poterit prima vocis αιλουρος in ultimo versu correpta? Quis non potius legendum agnoscet,

Οπου γαρ εις τους ὁμολογουμενους θεους
Ασεβουντες ου διδοασιν ευθεως δικην,
Τιν ΑΙΟΛΟΤΡΟΤ βωμος ἐπιτριψειεν αν;

In versu autem primo pro Πως αν MEN ουν malim Πως αν TIN ουν — Video quidem in stolidissimo
259 quodam hymno *Callimachi* si diis placet nomine insignitio τρισυλλαβως repraesentari αιλουρον. Sed plura ibi reperiuntur, ut materiei futilitatem mittam, adversus cum sermonis tum metri indolem peccata, quam quae huius esse loci mereantur.

Emendationes in VESPAS.

V. 166. Πως αν σ αποκτειναιμι; πως; δοτε ξιφος
Οπως ταχιστ, η πινακιον τιμητικον.]

Vocem τιμητικον exponit Scholiastes καταδικαστικον, atque eum secutus *Frischlinus damnatoriam.* Exinde credo hoc colligunt quod τιμημα *mulctam* denotet. Atque iis quidem commode quodammodo accidit quod e *iudicum* numero sit qui hoc loquatur. Alioqui quo se converterent vix habuissent. Sed quem obsecro in finem *tabellam* quam vocant *damnatoriam* poposcisset iudex noster iam solus ac domi conclusus. Num ibi damnandi auctoritate pollebat? Ridiculum. Sed ne ambagibus utamur, ecce veram ni fallor Comici manum:

— — — η πινακιον ΤΙ ΤΜΗΤΙΚΟΝ.

Date quanto ocyus ensem vel πινακιον *aliquod* incidendi-vim-habens. h. e. *quo cerebrum homini diminuam.* Per πινακιον autem intelligi volumus, *tabulae lignene frustum.*

Digitized by Google

V. 168. Ανθρωπος ουτος μεγα τι δρασειεν κακον.] 260

Principio pro Ανθρωπος enunciandum eſt ἀνθρωπος. Neque enim niſi cothurnato licebat αγθρωπος ουτος abſque articulo uſurpare. Quod autem adhuc gravius eſt, verbum δρασειεν tam nude poſitum non eſt niſi optantis, *faciat utinam*. Quae notio ab huius loci ingenio quam maxime abhorret. Tu vero absque omni ſcrupulo repone,

— — — μεγα τι ΔΡΑΣΕΙΕΙ κακον.

magnum aliquod malum patrare-molitur; ſive, ut ita dicam, *patraturit*, *wants to do*: nam haec eſt vera huius verbi ſignificatio.

1) Ω Ζευ, τι ΔΡΑΣΕΙΕΙΣ ποθ' ημων τον λεων;

2) Τι ταπι τουτοις παιδ εμω ΔΡΑΣΕΙΕΤΟΝ;

3) Ηδη γαρ ειδον ομμα νιν ταυρουμενην
Τοισδ, ὡς τι ΔΡΑΣΕΙΟΥΣΑΝ —

4) Και δηλος εστιν ὡς τι ΔΡΑΣΕΙΩΝ κακον.

5) Ω δεσποτ Αιας, τι ποτε ΔΡΑΣΕΙΕΙΣ φρενι;

6) Συ δ ουτε φωνεις, ουτε ΔΡΑΣΕΙΕΙΣ ροφον.

Caeterum in tertio exemplo ſermonis indole adducti interpunctionem mutandam curavimus. Vulgo utique diſtinguitur poſt ταυρουμενην. Quo pacto τοισδε ad δρασειουσαν non ſine ſoloeciſmo, vel ſenſu certe alieno, refertur. Veram huius verbi ſyntaxin in primo exemplo habes, τι δρασειεις τον λεων, non τῳ λεῳ. Conſtructioni autem, 261 qua nos iſtam vocem ad ταυρουμενην referendam ſtatuimus, germana plane in eadem fabula occurrit, verſ. 187.

1) Pac. 61. 2) *Eur.* Phoen. 1224. 3) Med. 92.
4) *Soph.* Ai. 326. 5) v. 586. 6) Phil. 1284.

Digitized by Google

Και τοι τοκαδος δεργμα λεαινης
ΑΠΟΤΑΤΡΟΤΤΑΙ ΔΜΩΣΙΝ —

Exemplum autem iam emendatum adhuc insignius est, quod ipsum hunc versum in quo conspiciatur verbum δρασειω alter tantum non continuo sequatur in quo optativi itidem δρασειε vocula αν destituti vera atque unica reperiatur notio:

Εχθρους γε μενται, μη Φιλους ΔΡΑΣΕΙΕ τι.

Ubi interpres: Utinam *tamen inimicis, non amicis aliquid* faciat. Collige obiter fruſtra fuiſſe inter alios Cl. *Bentleium* qui in iſto *Plutarchi* de Is. et Oſir. pag. 81. δοξει δε και το ὑπο των Πυθαγορικων λεγομενον — αινιττεσθαι etc. legi voluerit δοξειε. Oportet ſaltem δοξειε δ αν — Sed ſimplicior multo ac verior eſt emendatio: ΔΟΚΕΙ δε —

V. 184. Τις ει ποτ ανθρωπ ετεον; ΦΙ. Ουτις, νη Δια.
ΑΔ. Ουτος συ ποδαπος; ΦΙ. Ιθακος, απο Δρασιππιδου.]

Vocabulum οὗτος quod Latine dixeris, *heus tu*, in medio colloquio uſum hic non ſuum ſortitur. Reſcribo vero certa (ſiquid in his rebus certi haberi poſſit) emendatione,

ΟΤΤΙΣ συ; ποδαπος;

262 *Quis tamen, o homo, revera es?* PH. Ουτις *per Jovem.* BD. *Tune* Ουτις? *Cuias?* PH. *Ithacus* — Iſtud autem ανθρωπε vel per craſin accipi velim ω ανθρωπε, vel certe ſcribi ωνθρωπ.

V. 270. — αλλα μοι δοκει σταντας ενθαδ, ανδρες,
Αιδοντας αυτον ΕΚΒΑΛΕΙΝ· ην τι πως ακουσας] etc.

Hoc eſt: *ſed mihi commodum, o viri, videtur ut hic* [extra domum] *ſtantes canendo eum* [e domo] eiicia-

Digitized by Google

mus. At mihi, o viri, perquam abſurdum et contradictorium videtur. Nunc vide inter haec tam ſtolida et veram Comici manum quid interſit:

Αιδοντας αυτον ΕΚΚΑΛΕΙΝ —

Canendo eum evocemus. Vel potius ΕΚΚΑΛΕΙΣΘ, h. e. εκκαλεισθαι. Nempe hoc ipſum eſt quod ſupra ab his ſenibus fieri ſolere dixit. *Bdelycleo.* verſ. 229.

Λυχνους εχοντες, και μινυριζοντες μελη,
Οις ΕΚΚΑΛΟΥΝΤΑΙ τουτον — —

Inter verba autem εκκαλειν et εκκαλεισθαι id intercedit diſcriminis, quod illud ſimpliciter *evocare*, hoc *ad-ſe-evocare* denotet.

V. 316. Φιλοι, παλαι μεν τηκομαι δια της οπης
Τμων ὑπακουων, αλλ ουχ οιος τ ειμι
ᾳδειν]

Interpretatur *Florens Chriſtianus;* 263

Diu eſt, amici, cum per haec foramina
Vos audiens tabeſco, nec pote ut canam.

Unde conſtat eum verſum alterum non ſecus atque priorem ſenarium accepiſſe. Quippe eam ſibi legem ſervandam praeſcripſit ut quosque Comici verſus eodem, prout ipſi videretur, metri genere donaret. Atqui bellus iſte ſenarius quartum pedem vel ſpondeum, vel trochaeum; ſextum non niſi ſpondeum praefert. De ſententia nunc diſpiciamus. Qui hic dicit *canere ſe non poſſe* ſupra verſ. 268. a Choro narratur *aliis canendo praeire ſolere.*

— — — — αλλα ΠΡΩΤΟΣ ΗΜΩΝ
ΗΓΕΙΤ ΑΝ ΑΙΔΩΝ Φρυνικου, και γαρ εστιν ανηρ
Φιλῳδος — — —

Digitized by Google

Ubi vulgo ſcribuntur ἀναδων et ἀνηρ. Alterum contra ſermonis Attici, alterum contra metri indolem. At enim quid obſecro obſtabat quo minus Tigellius noſter hoc itidem temporis articulo canere poſſet? Aut his difficultatibus locum extrices velim, aut mecum deinceps legas:

Τμων ὑπακουων, αλλ ὁιας τ ουκ ειμ ΙΔΕΙΝ.

Iam dudum quidem eſt, amici, quod tabeſco per caminum [non cum interprete, *per foramina*] *Vos audiens; ſed* videre *nautiquam valeo.* Nempe obturata erant omnia praeter caminum, ei autem ipſi
264 rete obtentum. Sentis iam opinor quantum hic valeat unius literulae mútatio.

Succurramus obiter locis uni et alteri apud *Sophoclem* laborantibus. Ant. 406.

ΚΡ. Η και ξυνίεις και λεγεις ορθως ἁ φης;
ΑΓΓ. Ταυτην γ ιδον θαπτουσαν ὁν συ τον νεκρον
Απειπας. αρ ενδηλα και σαφη λεγω;

Verbum utique ιδον augmento deſtitutum poetae Attico non licuit adhibere. Scripſit vero *Sophocles,*

Ταυτην γ ΙΔΕΙΝ θαπτουσαν — —

Eſt utique plena conſtructio

Ταύτην γε λεγω θαπτουσαν ιδειν —

CR. *An et intelligis et vera dicis quae narras?* NUN. *Nempe hanc* dico *me vidiſſe* — Sic apud *Aeſchylum* in Perſis pag. 135.

Και ταυτα μεν δη νυκτος ΕΙΣΙΔΕΙΝ ΛΕΓΩ.

Et haec quidem noctu me vidiſſe dico. Porro pro voce nihili Απειπας (id quod bona grammaticorum et lexicographorum pace dictum ſit) reſcribo

Digitized by Google

Απεπες. Demendum denique eſt punctum verbo φης minus recte ſubiectum. Alter locus extat in Oed. Tyr. V. 1518.

Ολωλαμεν δυ οντε· μη σφε παριδης
Πτωχας, ανανδρους, εγγενεις αλωμενας.

Ubi verbum παριδης neque metro nec ſententiae 265 convenit. Poſtulat vero utrumque,

— — μη σφε ΠΕΡΙΙΔΗΙΣ.

1) Ταυτι ΠΕΡΙΕΙΔΕΘ οι Πρυτανεις πασχοντα με;

2) Ει μη με βουλεσθ αποπνιγεντα ΠΕΡΙΙΔΕΙΝ.

3) Ω ποτνι Ειλειθυια μη με ΠΕΡΙΙΔΗΙΣ.

4) Βαδιζε δευρο· Μηδαμως με ΠΕΡΙΙΔΗΙΣ.

5) Οτι μου ΠΕΡΙΕΙΔΕΣ επιτριβεντ. ω Ηρακλεις.

V. 574. Δευτερον αυ τουτι γραψομαι, την του πλουτου καταχηνην] Facit haec lectio ut verbum γραψομαι mediam longam habeat. Quod tamen fieri non poteſt ni ſusque deque habeantur prosoediae leges. Verſui autem laboranti ſubveniendum cenſuit *Scaliger* alter ſcribendo γραψομαι γω. Atqui ita legendo γραψομαι vel primam vel ultimam nihilo melius corripit, quam vulgo mediam producit. Extat quidem ipſa haec locutio ſupra verſ. 536.

Και μην ὁσ αν λεξη γ απλως μνημοσυνα ΓΡΑΨΟΜΑΙ ΡΩ. accuratius ΓΡΑΨΟΜΑΙΓΩ

Atqui ibi cernitur vera verbi γραψομαι ita collocati quantitas ſyllabica, quae metro trochaico non minus convenit quam anapaeſtico adverſatur. Erat cum exiſtimarem legi oportere γραψομ εγω.

1) Ach. 166. 2) Pac. 10. 3) Eccl. 369.
4) v. 1046. 5) v. 1060.

Digitized by Google

Atque hoc quidem voluiſſe τον πανυ potius credi-
267 derim. Sed accuratiori examine inſtituto comperi poetis Atticis non licuiſſe ullam diphthongum elidere. Videtur quidem hoc prima facie non raro fieri, uti in iſtis:

Εοικεν ου ψευδαγγελης ειν αγγελος.
Αλλ ουτι χαιρων ταυτ ερεις. Παυσ Αισχυλε.

At revera verborum ειναι et παυσαι ultima duntaxat vocalis eliditur, altera autem cum prima ſequentium αγγελος et Αισχυλε per craſin coaleſcit. Alia porro, cuiusmodi ſunt,

Οτ ουδε κολασ εξεστι μοι τους οικετας·
Ητις με γημ επηρε την σην μητερα.

minus recte repraeſentantur. Oportet vero κολασαξεστι et γημαπηρε, non ſecus atque in καγω, καπειτα et ſimilibus fieri videmus. Haec inquam eſt vera poteſtas. Per me tamen licebit exarare quo melius verborum analogia conſpiciatur, κολασαι ξεστι et γηματ πηρε. Reſtat tertium genus, in quo hodiernae quidem lectiones diphthongum ſyllaba etiam brevi ſequente eliſam exhibent. Id quod ſi recte fieret, obſervationem noſtram funditus ſubverteret. Huiusmodi quotquot hodie notavi loca, cum pauca admodum ſint, libet hic ſemel ſingula perſtringere:

1) Πριν την εμην ΚΑΛΕΙΣΘ, απαγξαμην τρεχων.
2) Ωστε μ ΑΠΑΓΧΕΣΘ, οταν ορχεισθαι —
3) ΑΠΟΛΟΥΝΤ αρ αυθ οι θεντες· ου γαρ εσθ οπως.
268 4) Κρατηρα συγκιρνασιν αι μυροπωλιδες
ΕΣΤΩΣ εφεξης· — —

1) Nub. 778. 2) v. 984. 3) v. 1183.
4) Eccl. 836.

Digitized by Google

5) Λαβων ταχυ πανυ· ΚΛΑΤΣΕΤ αρα νη τω θεω.

6) ΓΕΝΩΝΘ· υφ. αρματ ηγαγον Φιλημιους.

1. Legendum ſtatuo Πριν την εμην [δικην] ΚΑΛΕΙΝ — *Before* they *call my cauſe.* Similiter Plut. 597.

Τους δε πενητας των ανθρωπων αρπαζειν ΠΡΙΝ ΚΑΤΑΘΕΙΝΑΙ.

Before they *have ſet it down.* 2. Ωστε μ. ΑΠΑΓΧΕΙΝ — *Adeo ut me* enecet. — Veſp. 684.

Και προς τουτοις επιταττομενος φοιτας, ὁ μαλιστα μ. ΑΠΑΓΧΕΙ.

3. ΑΠΟΛΟΙΝΤ αρ — *Male pereant* — 4. Unicusne obſecro crater ſatis erat quo ſe invitarent univerſi cives Athenienſes? Nam omnes vocati erant verſ. 829.

Ὦ ΠΑΝΤΕΣ ΑΣΤΟΙ (νυν γαρ οὑτω ταυτ εχει)
Χωρειτ, επειγεσθ — —

Profecto ſi cui forte lectio vulgata adrideat, ab eo cognoſcere impenſe velim primo quanta crateris magnitudo, deinde qualis figura, ad quam mulieres non iam εν κυκλῳ ſed εφεξης ſtarent, cenſenda videatur. Interim vero crediderim haud exiguum fuiſſe craterum numerum, ac proinde reſcribendum eſſe:

ΚΡΑΤΗΡΑΣ ΕΓΚΙΡΝΑΣΙΝ ἁι μυροπωλιδες
ΕΣΤΩΤΑΣ εφεξης — —

Pocula *temperant unguentariae mulieres Ordine* ſtantia — —

Atque haec quidem lectio ulterius in ſe commo- 268
dum habet, quod κρατηρας εγκιρνασιν ſit locutio

5) Theſm. 925.

6) *Aeſchyl.* p. 50.

bene Attica, alterum vero κρατηρα συγκιρνάσιν non item. *Eubulus* apud *Athenaeum* Lib. II.

Τρεις γαρ μονους ΚΡΑΤΗΡΑΣ ΕΓΚΕΡΑΝΝΤΩ.

5. ΚΛΑΤΣΕΤΑΙ νη τω θεω. 6. ΓΕΝΟΙΝΘ — Ecce autem loci contextum:

ΚΑΖΕΥΞΑ πρωτος εν ζυγοισι κνωδαλα
Ζευγλαισι δουλευοντα σωμασιν θ, οπως
Θνητοις μεγιστων διαδοχοι μοχθηματων
ΓΕΝΟΙΝΘ. — —

Εζευξα — ινα γενοιντο *I joined — that they might become.* Nam aoristus iste de tempore praeterito hic usurpatur. Quod autem vulgo habetur εζευξα — ινα γενωνται perinde est ac si dicas *I* joined — *that they* may *become.* Reliqua autem oratio,

— υφ αρματ ηγαγον Φιλῆνιους
Ιππους — —

ασυνδετος adeo est, ut ne ferri quidem possit. Legendum vero vel totidem literis

— υφ ΑΡΜΑ Τ ηγαγον Φιληνιους

vel certe levi mutatione — υφ ΑΡΜΑΤΑ Τ ηγαγον — Alterum porro locum eadem pagina exhibet manu emendatrice indigentem:

— — — κουτε πλινθυφεις
Δομους προσηλους ισαν — —

269 Ad quem Scholiastes: Προσηλους] Προς ἡλιον ὁρωντας. και Ευπολις, Αυλη ΠΡΟΣΗΛΟΣ — Mihi vero persuasum sedet neque *Aeschylum* προσηλους, nec vero *Eupolin* πρόσηλος scripsisse. Expediant utique

Digitized by Google

velim etymologi, qua tandem analogia προσηλος a fonte ἡλιος profluere dicendum sit. Alia certe ratione intra versum secundum formatum occurrit ανἡλιοις non ανἡλοις;

Μυρμηκες, αντρων εν μυχοις ΑΝΗΛΙΟΙΣ.

Quam et omnia eandem originem agnoscentia perpetuo sequuntur. Rescribendum vero censeo apud *Aeschylum* Δομους ΠΡΟΣΕΙΛΟΤΣ, apud *Eupolin* Αυλη ΠΡΟΣΕΙΛΟΣ. *Suidas:* ΠΡΟΣΕΙΛΟΣ] Προς την ΕΙΛΗΝ, ητοι την θερμασιαν. Eodem fonte derivata sunt ΑΕΙΛΟΣ et ΕΤΕΙΛΟΣ. *Hesychius:* ΑΕΙΛΑ πεδια] Ανἡλια. ΕΙΛΗ γαρ ἡ του ἡλιου αυγη. ΕΤΕΛΟΝ l. ΕΤΕΙΛΟΝ] Ευἡλιον: *Suidas:* ΕΤΕΙΛΟΣ τοπος] Ο θερμος. Ipsum fontem apud *Aristophanem* videre est Vesp. 768.

— — — — ην δ εξεχῃ
ΕΙΛΗ προς ορθον, ἡλιασει προς ἡλιον,

Vbi vulgo sensu parum apto legitur προς ΟΡΘΟΝ. Scripturam autem quam amplectendam ducimus multa exemplaria, teste Scholiographo praeferebant. *At cave* Aristophanei *a quo exorsus es loci obliviscaris.* Sane peropportune admones. Itaque eo revertor. Ibi autem editt. nonnullae exhibent,

Δευτερον αυ σου τουτι γραψομαι, την του πλουτου καταχηνην.

Iam si τουτο γραφωμαι scripseris, metri integritatem restitueris. Mihi vero non ita multum adridet istud σου. Proinde malim Δευτερον αυ τουτο γραφωμαι γω sive γραφωμαγω. Per me etiam cuiquam legere licebit, Δευτερον αυ τουτι γραφομαγω; non iam ut praesens pro futuro adhibeatur; cave id existimes: sed ut concipiatur Bdelycleo uno eodemque tempore et scribere et loqui. 270

Digitized by Google

V. 707.

Ει γαρ εβουλοντο βιον πορισαι τῳ δημῳ, ῥᾳδιον ην αν·
Εισιν γε πολεις χιλιαι αι νυν τον Φορον ἡμιν απαγουσιν·
Τουτων εικοσιν ανδρας βοσκειν ει τις ΠΡΟΣΕΤΑΞΕΝ ἑκαστῃ,
Δυο μυριαδες των δημοτικων εζων ΕΝ πασι λαγωοις.

Ει γαρ εβουλοντο — ῥᾳδιον ην αν. *Si enim vellent — facile utique esset.* Hactenus quidem recte; At ει τις προσεταξεν — εζων *siquis imperasset — vivebant* — cum praecedentibus parum quadrant; nec vero vel sibi constant. *Neque enim rectius procedit temporum proportio quam in barbara ista Florentis Christiani interpretatione:*

„— — *Siquis viginti hominum cuique alimenta* imperet *uni,*
„*Gemina ex nostro populo myrias* potuisset vivere *laute.*

In qua etiam vocis *myrias* primam perperam videmus correptam. Porro εζων εν λαγωοις loquendi 271 est ratio a nemine usurpata. Omnia in integrum restituet levis mutatio:

— — — ει τις ΠΡΟΣΕΤΑΤΤΕΝ ἑκαστῃ,
Δυο μυριαδες των δημοτικων ΕΖΩΝ ΑΝ πασι λαγωοις.

Si enim populo victum praebere vellent, facile utique esset: Mille sunt urbes quae nunc tributum nobis adferunt. Harum cuique siquis imperaret *viginti viros alere, viginti popularium millia omnigenis pulmentariis* viverent. Constructioni qua λαγωοις ad verbum εζων refertur germana est quae in *Euripidae* Cyclope extat vers. 121.

Digitized by Google

Σπειρουσι δ, η ΤΩΙ ΖΩΣΙ, Δημητρος σταχυν;
ΣΙ. ΓΑΛΑΚΤΙ, και ΤΤΡΟΙΣΙ, και μηλων ΒΟΡΑΙ.

Iſti autem *ει τις προσεταττεν — εζων αν* ſimilis paſſim occurrit. Unum illud *Menandri* adducam quod ſic refingendum ſtatuit Cl. *Bentleius:*

Ει περ τον αδικουντ ασμενως ΗΜΥΝΕΤΟ.
Εκαστος ἡμων, και ΣΥΝΗΓΩΝΙΖΕΤΟ,
Ισως νομιζων ιδιον ειναι το γεγονος
Αδικημα, και ΣΥΝΕΠΡΑΤΤΟΝ αλληλοις πικρως·
Ουκ ΑΝ επι πλειον το κακον ἡμιν ΗΥΞΕΤΟ.

In *Clerici* editione legitur *συνηγωνισατο* et *ηυξατο*. Contra autem vir Cl. „Neſciebat Vir Clariſſimus „*Clericus* illud ΣΥΝΗΓΩΝΙΣΑΤΟ corripere quar„tam ſyllabam, et idcirco in ſenario ſtare hic non „poſſe. Corrigendum erat:

„Εκαστος ἡμων και ΣΥΝΗΓΩΝΙΖΕΤΟ:

„quod et praecedens ΗΜΥΝΕΤΟ, et quod con- 278
„tinuo ſequitur ΣΥΝΕΠΡΑΤΤΟΝ, utrumque
„temporis imperfecti, apertiſſime demonſtrant.

Ibidem. Ουκ αν επι πλειον το κακον ἡμιν ηυξατο,
Το των πονηρων.
„ *Non tantopere malum adauctum eſſet,*
„ *Quod ſit a malis.*

„Atqui ΗΥΞΑΤΟ in ea, quam ponit vir Cl. ſigni„ficatione ne Graecum quidem eſt. ΑΥΞΟΜΑΙ „enim in tempore indefinito non ΗΥΞΑΤΟ facit „ſed ΗΥΞΗΣΑΤΟ. ΗΥΞΑΤΟ longe aliud notat, „*precatus eſt, gloriatus eſt*, ab ΕΥΧΟΜΑΙ. Repone „igitur,

„ Ουκ αν επι πλειον το κακον ἡμιν ΗΥΞΕΤΟ.

Digitized by Google

„Quippe ΗΥΞΕΤΟ vere significat *adauctum esset*; „et aptissime cum prioribus convenit, ΗΜΥΝΕ„ΤΟ, ΣΥΝΗΓΩΝΙΖΕΤΟ, ΣΥΝΕΠΡΑΤΤΟΝ; quae „omnia imperfecto tempore proferuntur." Recte quidem reposuit vir Cl. tam συνηγωνιζετο quam ηυξετο, cum syntaxeos tamen rationem neutiquam intellexerit. Statuit utique verbum ηυξετο per se valere *adauctum esset*, quod tamen non nisi *adaugebatur* significare potest. Immo si vocalem αυ comitem adiunxeris, ne sic quidem aequipollebit τῳ *adauctum esset*, sed alteri isti duntaxat *adaugeretur*. Atque hanc quidem sententiam huius loci ingenium postulat, illam vero respuit. Illud
273 porro viro Cl. infeliciter cessit, quod συνεπραττον intactum praeterierit. Num enim dixeris ΕΚΑΣΤΟΣ ἡμων ΣΥΝΕΠΡΑΤΤΟΝ? At pari iure εκεινος συνεπραττον. Num ἡμεις συνεπραττον? An denique ad incitas plane redactus verbum istud ad ανθρωποι subauditum referri statueris? At vetant praecedens ἡμων et subsequens ἡμιν, quo minus ferri possit istiusmodi commentum. Lege vero deinceps,

Αδικημα, και ΣΥΝΕΠΡΑΤΤΟΜΕΝ αλληλοις πικρως.

V. 889. Ακουετ ηδη της γραφης, ης εγραψατο] Versus extra debitam senarii mensuram excurrit. Cl. *Kusterus* ad *Suidam* V. Παραστησομεθα ex edit. *Aurel.* sic perscribit, Ακουετ ηδη ης γραφης εγραψατο. Sed neque huius scripturae hiatus ηδη ης ferri potest. Eliminatum oportuit importunum istud ης:

Ακουετ ηδη της γραφης· ΕΓΡΑΨΑΤΟ
ΚΤΩΝ ΚΤΔΑΘΗΝΑΙΕΤΣ ΛΑΒΗΤ ΑΙΣΩΝΕΑ
ΤΟΝ ΤΤΡΟΝ ΑΔΙΚΕΙΝ ΟΤΙ ΜΟΝΟΣ ΚΑΤΗΣΘΙΕ
ΤΟΝ ΣΙΚΕΛΙΚΟΝ· ΤΙΜΗΜΑ ΚΛΩΣ ΣΤΚΙΝΟΣ.

Digitized by Google

Audite iam ſcriptam formulam: „Dicam ſcripſit „*(ſive,* ſcribendam curavit) Cyon Cydathenaeen„ſis, Labetem Aexionenſem contra ius et fas pec„care, quod ſolus caſeum Sicanum comederit: „poenam oportere eſſe collare ficulnum.“ Nunc vide quam examuſſin Comicus iocoſam hanc litem ad ipſam dicae legitimae normam exigendam curavit. Ecce enim dicam Socrati a Melito ſcriptam: ΤΑΔΕ ΕΓΡΑΨΑΤΟ ΚΑΙ ΑΝΘΩΜΟΛΟΓΗΣΑΤΟ ΜΕΛΙΤΟΣ ΜΕΛΙΤΟΥ ΠΙΤΘΕΥΣ ΣΩΚΡΑ- 274
ΤΕΙ ΣΩΦΡΟΝΙΣΚΟΥ ΑΛΩΠΕΚΗΘΕΝ. ΑΔΙΚΕΙ ΣΩΚΡΑΤΗΣ — ΤΙΜΗΜΑ ΘΑΝΑΤΟΣ. Hanc formulam ex *Phavorino* a *Laertio* in Socrate relatam deſcripſit Cl. *Kuſterus;* de emendatione tamen quam propoſuimus nil quidquam ſuſpicatus. Eam vero, praeterquam quod ſenarium integrum repraeſentat hoc etiam nomine vulgatae lectioni praelatum iri confido, quod *σεμνοτητος* ridiculae plus in ſe habeat.

Emendationes in PACEM.

V. 31. Ερειδε, μη παυσαιο μηποτ εσθιων
Τεως ἑως σαυτον λαθῃς διαρραγεις]

Utrumque *τεως* et *ἑως* nusquam alias apud poetas Atticos in eadem ſententia legitur; ſed neque *ἑως* cum forma ſubiunctiva absque *αν* coniungitur:

1) ΕΩΣ ΑΝ *αυτον* ΕΜΒΑΛΩΜΕΝ *εις κακον*·

2) ΕΩΣ ΑΝ *αυτοις* ΕΜΒΑΛΗΙΣ *την οικιαν.*

Qui plura vult, adeat Ran. 268. Equ. 134. 394. 842. Ach. 234. Veſp. 484. 564. 1432. Eccl. 678. Theſm. 590. Lyſ. 178. 744. Repono eliminato Τεως, revocato autem iamdudum exule *αν*:

1) Nub. 1462. 2) v. 1490.

Digitized by Google

ΕΩΣ ΣΕΑΤΤΟΝ ΑΝ λαθης διαφάγεις

Fecerat opinor librariorum incuria ut vocula αν poſt cognatam ſyllabam deſideraretur. Deinde
275 autem imperitus neſcio quis corrector lectionem hodie obtinentem commentus eſt.

V. 117. Εστι τι τωνδ ετυμως; ειπ, ω πατερ, ὁττι φιλεις με]

Vocem ὁττι Athenienſibus non licuit adhibere. Nec vero ſi vel ὁτι φιλεις με ſcriberetur, ut de metro taceam, ipſa ſat commode procederet oratio. Lege.

— — ειπ, ω πατερ, ΕΙ ΤΙ φιλεις με.

1) Αλλ ΕΙπερ εκ της καρδιας μ ὀντως ΦΙΛΕΙΣ.

2) Το τεγος κατασκαπτ, ΕΙ ΦΙΛΕΙΣ τον δεσποτην.

3) Κακιστ απολοιμην Ξανθιαν ΕΙ μη ΦΙΛΩ.

4) Καγωγ, ω δημ, ΕΙ μη σε ΦΙΛΩ —

5) Ου γαρ σ εχρην ΕΙπερ ΦΙΛΕΙΣ τον δημον —

6) Νυν αυτε λεω προσεχετε τον νουν ΕΙπερ καθαρον τι ΦΙΛΕΙΤΕ.

7) Αλλ εξαγετ, ΕΙΤΙ ΦΙΛΕΙΤ, ὁρχουμενοι —

8) Ω Πρυτανι προς της δεξιας, ΕΙπερ ΦΙΛΕΙΣ.

Ultimo autem in exemplo vulgo praefertur ſoloeca locutio ηνπερ φιλεις. Similiter pro ὁστις Equ. 1272. reſcribendum eſt ειτις.

Λοιδορησαι τους πονηρους ουδεν εστ επιφθονον.
Αλλα τιμη τοισι χρηστοις, ΕΙΤΙΣ ευ λογιζεται.

1) Nub. 86. 2) v. 1491. 3) Ran. 587.
4) Equ. 766. 5) v. 844. 6) Veſp. 1010.
7) v. 1523. 8) Theſm. 943.

Digitized by Google

Sic apud *Sophoclem* Ai. 826.

Ο μεν σφαγεις ἑστηκε ἡ τομωτατος
Γενοιτ αν, ΕΙΤΩΙ και ΛΟΓΙΖΕΣΘΑΙ ΣΧΟΛΗ.

V. 187. Ουτοι μα την γην εσσεϑ ως ουκ αποϑανει] 276

Poetis Atticis verbo ne εσεται quidem, nedum εσσεται, uti permiſſum eſt. Ecce vero unam et alteram ſcribendi rationem, quarum prior

Ουτοι μα την γην ΕΣΤ ΕΘ ὡς ουκ αποϑανει.

(h. e. ουκ εστι [non εσται] ετι) ad vulgatam quam proxime accedit: cui et ſimillimum eſt rarioris licet exempli quod apud *Sophoclem* legitur Ant. 761.

Ταυτην ποτ ΟΥΚ ΕΣΘ ΩΣ ΕΤΙ ζωσαν ΓΑΜΕΙΣ.

Alterius

Ουτοι μα την γην ΕΣΘ ΟΠΩΣ ουκ αποϑανει

ſimilis paſſim conſtructio occurrit: uti in iſtis:

1) Εγω μεν ουκ ΟΥΚ ΕΣΘ ΟΠΩΣ ΣΙΓΗΣΟ-
ΜΑΙ.

2) — — ΟΥ γαρ ΕΣΘ ΟΠΩΣ πολιν
Κεινην ΕΡΕΙΨΕΙΣ· — —

3) Ηκιστα· τουτ ΟΥΚ ΕΣΘ ΟΠΩΣ ποτ εις εμε
Τουνειδος ΕΞΕΙΣ ενδικως ονειδισαι.

Sed contra fortaſſe nonnemo arripiet quod apud *Sophoclem* extat, Elect. 820.

Ξυνοικος ΕΣΣΟΜ· αλλα τηδε προς πυλη.

Verum ibi reponendum eſt,

ΕΣΟΜΑΙ ξυνοικος — —

1) Plut. 30. 2) *Sopk.* Oed. Col. 1455. 3) Philoct. 537.

Digitized by Google

Libet porro alterum in eadem fabula occurrens portentum perſtringere, V. 20.

Ξυνάπτετον λογοισιν· ὡς ενταυθ' EMEN,
Ιν ουκετ οκνειν καιρος, αλλ εργων ακμη.

Conferte conſilia: ibi enim ſumus *ubi non amplius ſegnitiae datur locus, ſed inſtat ipſe agendi articulus.* Portentum dico: neque enim εμεν pro εαμεν, ne Ionibus quidem, nedum Athenienſibus, uti permiſſum eſt. Praeterea ſententia, *ibi enim* ſumus *ubi ipſe inſtat agendi articulus*, falſa eſt: nondum enim eo venerant, ſed ituri tantum erant uti ex verſu 75. apertiſſime conſtat:

Νῳ δ ΕΞΙΜΕΝ. καιρος γαρ, ὁσπερ ανδρασι
Μεγιστος εργου παντος εστ επιστατης.

Nos autem eximus (l. exibimus) *Occaſio enim jubet quae hominibus maxima in omni opere eſt magiſtra.* Sed ne cum praecedentibus quidem, *Conſilia conferte*, conciliari poteſt. Quippe *conſiliorum conferendorum tempus* atque *ipſe agendi articulus* ſimul conſiſtere nequeunt. Reſcribo vero certiſſima opinor emendatione

— — ὡς ενταυθ' IMEN

Conferte conſilia: eo enim ituri ſumus, *ubi ipſe agendi* inſtabit *articulus.* Jam vides ſententiam cum ſibi quam optime conſtare, tum etiam ad loci iam laudati fidem exigi, in quo utique habeatur, Νῳ δ ΕΞΙΜΕΝ — —

278 V. 600.

Αλλα που ποτ ην αφ ημων τον πολυν τουτον χρονον;
Ηδε τους ημας διδαξον ω θεων ευνουστατε.]

Principio ηδε non eſt vox Attica. Deinde ſi eſſet, nullum hio ſenſum ſortiri poſſet. Tertio parum

commode ſabauditur nominativus ad quem referatur verbum ην. Ut haec omnia ſimul incommoda evitentur, non eſt niſi ut pro ηδε legas ἡδε, locum autem ſic diſtinguas:

Αλλα που ποτ ην αφ ημων τον πολυν τουτον χρονον
ΗΔΕ; τουϑ ημας διδαξον — —

Nempe haec dicit Chorus de Irene ſive Pace iam praeſente. Ecce autem quae continuo reſpondet Mercurius:

Ω σοφωτατοι γεωργοι, ταμα δη ξυνιετε
Ρηματ, ει βουλεσϑ ακουσαι ΤΗΝΔ ὁπως απωλετο.

Idem infra:

Ουκετ ην ουδεις ὁ παυσων, ΗΔΕ τ ηφανιζετο

et rurſus:

ΤΗΝΔ απὸρἰψαντες αισχρὡς του πολεμου ανῆρπασαν.

Poſtquam hanc emendationem excogitaveram, certior factus ſum editiones *Ald.* et *Wechel.* praeferre πολυν ηδη χρονον Ἥδε, τουϑ – quas etiam ſequi video *Baſil.* 1532. Id quod vulgata ſcriptura partim quidem rectius eſt, ſed partim etiam corruptius.

V. 628. Εξεκοψαν, ἡν εγω φυτευσας εξεϑρεψαμην] Editores hic fefellit ſpondeus quintam trochaici ſedem occupans. Lege vero deinceps,

— ἡν εγω ΦΥΤΕΤΣΑ ΚΑΞΕΘΡΕΨΑΜΗΝ] 279

Extat autem locus plane gemellus apud *Euripiden* Med. 1349.

Ου παιδας, οὐς ΕΦΥΣΑ ΚΑΞΕΘΡΕΨΑΜΗΝ.

Digitized by Google

V. 744. Ιν ὁ συνδουλος σκωψας αυτου τας πληγας επανεροιτο.]

Huius etiam verſus metrum laborat. Quippe anapaeſti vel pedis ισοχρονου loco habetur temporibus inaequalis trochaeus. Priſtinam vero ſcripturam totidem lineis conſtantem ſic inſtauro:

— σκωψας αυτου τας πληγας ΕΙΤ ΑΝΕΡΟΙΤΟ.

Vocula autem ειτα inter participium et verbum ſolemniter intercedit. Exempla unum et alterum ſufficiat adduxiſſe:

1) Καν ΛΑΧΟΝΤΕΣ αρχιδιον ΕΙΘ αρπασαι ΒΟΤ-ΑΗΣΘΕ τι.

2) Εαν τις ανθρωπων ἱερειον τῳ θεῳ ΕΤΞΑΜΕΝΟΣ ΕΙΤΑ ΔΙΑΣΟΦΙΖΗΤΑΙ λεγων.

V. 1119. Παιε, παιε τον Βακιν· Μαρτυρομαι.]

„Hi duo verſus videntur eſſe Trochaici Catalectici; tamen tanquam Iambicos verti, et putavi „aut συ addendum, συ παιε; aut legendum ut „mox poſtea, παι' αυτον, etc. Bacin autem vocat, „qui Bacidem aemulatur, et oracula vana de„blaterat.“ *Flor. Chriſt.* Equidem quid ſibi velit vir eruditus cum dicat, *Hi duo verſus*, neutiquam divinare poſſum: nam verſus et praecedens et ſequens perfectus eſt ſenarius. Lectio quidem vulgata trochaicum trimetrum catalecticum repraeſentat. Atqui huiusmodi metrum in Scenam Atticam quis unquam introduxit? Videtur profecto in virum eruditum hic cadere quam ipſe de homine Bacin aemulante fabulam narrat. Quinetiam inficeta admodum eſt ratio qua ex trochaico quem crepat catalectico iambicum confieri vo-

1) Av. 1111. 2) v. 1618.

Digitized by Google

luit: Συ παιε, παιε — Minus adhuc ferenda est altera ista Παι' αυτον, παιε — Nullus autem mihi iam restat scrupulus quin vocem Παι, qua servos cuiuscunque aetatis moris erat compellare, ante eandem syllabam bis iteratam intercidisse existimem; quippe a Comici manu profectum esse:

ΠΑΙ, παιε, παιε τον Βακιν — —

V. 1269.

Νυν αυθ ΟΠΛΟΤΕΡΩΝ ανδρων αρχωμεθα.
ΤΡΥ. Παυσαι
ΟΠΛΟΤΕΡΟΥΣ ᾄδων, και ταυτ, ω τρισκακοδαιμον,
Ειρηνης γ ουσης· αμαθες γ ει και καταρατον]

Locum interpretatur *Flor. Christianus:*

Rursus ab armigeris *nunc incipiamus*, TRY. *Abi aufer*

Cantare armigeros, *infelicissime*, *pacis* 281
Tempore praesertim, *indocte*, *execrande puelle.*

Felix quidem ideo quod ipsa orationis indole cogente ὁπλοτερων *ab armigeris* reddiderit: infelix quod non viderit eos operam ludere, qui voci ὁπλοτερος cum ὁπλα quidquam praeter sonum commune esse statuant. Verbi autem illius notionem, cum non nisi ὁπλοτερους admodum atque αμαθεις lateat, adstruere supersedeo. Sed neque pluribus praestare satagam *Aristophanem* scripsisse:

Νυν αυθ ΟΠΛΟΦΟΡΩΝ ανδρων αρχωμεθα ΤΡΥ.
Παυσαι
ΟΠΛΟΦΟΡΟΥΣ ᾄδων — —

Hac utique de re si quis dubitare poterit, ei opinor in sententiam meam adducendo mille argumenta frustra impenderim.

Digitized by Google

V. 1284. Ταυτα δε, ταυθ, ως ηδιον κεκορημενοι.]

Bellum profecto hic habemus ſenarium a trochaeo incipientem. Ne multis autem te moremur, ecce veram lectionem totidem literis, ipſo etiam ordine ſervato, conſtantem:

Ταυτ ᾰδε, ταυθ — —

Haec, cane *haec* — ſive uti *Florens Chriſtianus*, ſententiae vi cogente, interpretatus eſt; *Haec ſunt* canenda. Nempe a Trygaeo puer ſupra quaeſierat,

Αλλα τι δητ ᾰδω; συ γαρ ειπε μοι οἷς τισι χαιρεις.

282 ac deinde cecinerat:

Ως οἱ μεν δαινυντο βοῶν κρεα, καυχενας ἱππων
Εκλυὸν ἱδρῖῶντας, επει πολεμου εκορεσθεν.

Hic autem aſſenſum ſuum ſignificat Trygaeus:

Ειεν; εκορεσθεν του πολεμου, κατ ηδιον·
Ταυθ ᾰδε, ταυθ, ως ηδιον κεκορεσμενοι.

Pro vulgato autem κεκορημενοι poſtulante analogia κεκορεσμενοι repoſuimus. Certiſſima inſuper, ni fallor, emendatione pro κατηδιον *devorabant* κατ ηδιον, *ac deinde edebant*. Quippe verbum hic haberi oportet quod τῳ δαινυντο ſenſu aequipolleat: id quod de κατηδιον neutiquam dici poteſt. Hanc porro ſcripturam exigunt quae in ſequente verſu habentur ηδιον κεκορεσμενοι: quippe haec locutio tantundem valet quod εκορεσθεν, κατ ηδιον: eiusdem autem ſententiae repetitionem ipſa loci natura poſtulat.

V. 1285.

Θωρηξοντ αρ επειτα πεπαυμενοι. ΤΡ. Ασμενοι]

Digitized by Google

„Fuit cum putarem legendum πεπασμενοι; ut eſſet „idem ac κεκορημενοι; et quaſi Echo daret illi re„ſponſum ασμενοι. Tamen nihil muto, et cali„dum fortaſſe nimis hoc inventum. Coniectura „tantum fuit, in qua facile aberraſſe a ſcopo, in „quem coniicimus. Sane enim (neque dolo, nec „ambitione dico) verum veſtigo, ruſpinor, per„contor: Is meus eſt finis. Caeterum videtur 284
„huic verſui, ut Hexameter ſit, deeſſe ultimus „ſpondeus, velut οὕτως, aut quid ſimile." *Fl. Chriſtianus.* *Calidum* fortaſſe nimis inventum? Immo ingenioſum adeo ut nihil a te alias vel ſimile vel ſecundum excogitatum ſit; at timide adeo *gelideque* miniſtratum, ut vix perſenſiſſe videaris quantum vulgatae lectioni praeſtet. In hac utique cum πεπαυμενοι dicatur, πεπαυμένοι obſecro τινος? Nam vocis iſtius tam nude poſitae vagus nimis eſt ſenſus, ne dicam nullus. Porro ſi ΠΟΙΗΤΑΡΙΟΝ noſtrum, vel certe παιδαριον Φιλῳδον verbo Θωρηϛοντο, *ſe armabant*, nihil ad gulam ſpectans ſubieciſſet, quo Trygaei ingenio litaret; mirum ni grave aliquod, *frontem* puta *perfrictiſſimam*, vel *in mentiendo ſecuritatem*, vel *ineptias* ſaltem atque *ignorantiam* ſibi exprobratam continuo ſenſiſſet. Iam utique ſupra audierat,

— — αμαθες γ ει και καταρατον — —

Thou illiterate Scoundrel — In aliquam certe reprehenſionem το χρημα incurriſſet. Huius vero inventi laudem vir eruditus coniectura, quam ſubiungit, perquam inficeta ipſe quodammodo imminuit. Coniecturam dico, qua invenuſtum iſtud οὕτως verſum terminare voluit. Nos lubenter ſic ſcripſerimus,

Θωρηϛοντ ἀρ ἐπειτα ΠΕΠΑΣΜΕΝΟΙ. ΤΡ. Ασμενοι. ΕΙΕΝ.

Digitized by Google

Nempe ipso hoc verbo εἶεν idem iam supra assensum suum significavit:

ΕΙΕΝ· εκορεσθεν του πολεμου, κατ ησθιον.

284 Libet tamen aliam non plane poenitendam versus complendi rationem suggerere retentis etiam ipsis vulgatae lectionis verbis, adiecta duntaxat post πεπαυμενοι orationis nondum finitae nota; ut intelligatur scilicet Trygaeus puerum interpellare ac leniter reprehendere; istum puta in modum:

Θωρηξοντ' αρ' επειτα πεπαυμενοι — ΤΡ. Ασμενοι, ω παν.

ac si dixisset: *Immo πεπασμενοι cane non πεπαυμενοι.* Nam hominis offensionem puer iam supra canendo

Ως οἱ μεν δαινυντο βοων κρεα —

quodammodo levarat. Cum vero hic canere perrexerit,

Πυργων δ' εξεχεοντο, βοη δ' ασβεστος ορωρει,

ille non iam amplius ferendum το χρημα censet, quin statim pronunciet:

Κακιστ' απολοιο, παιδαριον, αυταις μαχαις.

V. 1290. Η γαρ εγω θαυμαζον ακουων, ει συ μη ης Ανδρος βουλομαχου και κλαυσιμαχου τινος υἱος.

Versus prioris fini semipes deest. Nec vero sat commode habet ipsa constructio εθαυμαζον — ει συ μη ης. Postulat cum metri tum Hellenismi ratio:

Και γαρ εγω θαυμαζον ακουων, ει συ μη ΕΙΗΣ.

Similiter dicunt Latini, *mirabar ni tu esses.*

Digitized by Google

V. 1295. Ου πραγματ ᾱσεις· σωφρονος γαρ ει 285
πατρος.]

Reſcribendum eſt ᾱσει. Futurum utique activum a verbo ᾱδω formatum Attici non agnoſcunt; ſed medio duntaxat ᾱσομαι utuntur.

1) Ατ ΑΙΣΕΤΑΙ, προαναβαλητατ, μοι δοκει.
2) Δεξιθεος εισηλθ ΑΙΣΟΜΕΝΟΣ Βοιωτιον.
3) Εγω δ ακολουθων ΑΙΣΟΜΑΙ το Φαλλικον.
4) Αιδουσ· εγω δ, ην τουτο δρᾱς, ΑΝΤΑΙΣΟΜΑΙ.

Vulgati autem ᾱσεις literam finalem deceptis librarii ſcribentis auribus acceptam, cum vox ſubiecta ab eadem incipiat, non immerito retuleris.

V. 1341. Αλλ ᾱραμενοι Φερωμεν
Οι προστεταγμενοι, ὁι χορευται αναλαβοντες,
Τον νυμφιον ω νδρες.]

Iſta ὁι χορευται αναλαβοντες, utpote primitus interpretamentum των ᾱραμενοι ὁι προστεταγμενοι, ad ſcholia deinceps releganda, vel, ſi ita vis, delenda cenſeo. Προστεταγμενοι autem poſtulat, de qua editores nil quidquam ſuſpicati ſunt, metri ratio. Ecce utique integrum prout refingi oportet ſyſtema, niſi quod verſus aliquot interciderint:

Δευρ ω γυναι εις ᾱγρον,
Χωπιος μετ εμου καλη
Καλως κατακεισει.
Τμην, Τμεναι Τμην,
Τμην Τμεναιε.

1) Supra 1266. 2) Aeh. 14. 3) v. 260.
4) Eccl. 882.

Digitized by Google

ΧΟ. Ω τρισμακαρ, ὡς δικαιως ταγαθα νυν εχεις·
Τμην, Τμεναι Τμην,
Τμην Τμεναιε.
Αλλ' αραμενοι φερωμεν οἱ προτεταγμενοι
Τον νυμφιον ωνδρες·
Τμην, Τμεναι Τμην,
Τμην Τμεναιε.
ΤΡ. Οικησετε γουν καλως,
Ου πραγματ εχοντες, αλλα συκολογουντες.
Τμην, Τμεναι Τμην,
Τμην Τμεναιε.
ΧΟ. Του μεν μεγα και παχυ

*

Τῆς δ' ἡδυ το συκον.
ΤΡ. Φησεις γ ὁταν εσθιῃς
Οινον τε πιῃς πολυν·

*

Τμην, Τμεναι Τμην,
Τμην Τμεναιε.

*

Πλακουντας εδεσθε.

Ista autem sensu cassa atque insuper contra metri legem quatuor versus catalecticos simul praeferentia,

287 Τι δρασομεν αυτην
Τι δρασομεν αυτην
Τρυγησομεν αυτην
Τρυγησομεν αυτην,

non sine Scholiastae auctoritate eliminavimus, qui ea in nonnullis exemplaribus deesse testatur. Pro Φησεις γουν ὁταν — reposuimus Φησεις γ ὁταν —

Digitized by Google

Iſta denique Τμην Τμεναι etc. ad normam a *Catullo* ſervatam exegimus, apud quem ſaepius legitur.

Hymen, ô Hymenaee Hymen,
Hymen ô Hymenaee.

Emendationes in AVES.

V. 9. Αλλ ουδε ποι γης εσμεν οιδ εγωγ ετι]

Una vocula ποι geminum hic ſoloeciſmum efficit. Principio utique poſtulat Attici ſermonis ingenium οιδα ὁποι. Nam ποι non eſt niſi interrogantis. Deinde ουδε ὁποι γης εσμεν οιδα perinde eſt ac ſi Latine dicas *ne* quo *quidem terrarum* (ſive *quam in* terrae *partem*) *ſimus novi*, pro eo quod recte proferis *ne* ubi *quidem terrarum* — ſive *qua terrae in parte* — Hanc vero notionem ſuppeditabit ſcriptura quam a Comici manu fuiſſe nullus dubitarim:

Αλλ ουδ ΟΠΟΤ γης εσμεν οιδ εγωγ ετι.

Sic. 394. Κατορυγησομεσθα ΠΟΥ ΓΗΣ;

Ubi vulgo contra metri trochaici rationem exhi- 288
betur Κατορυχθησομεσθα.

Aeſchyl. pag. 136.

Ω φιλοι, ΠΟΤ τας Αθηνας Φασιν ἱδρυσθαι χθονος;

Eadem itidem curatione indiget verſus 45.

Πλανωμεθα ζητουντε τοπον απραγμονα,
ΟΠΟΤ καθιδρυθεντε διαγενοιμεθ' ἀν.

h. e. iuxta eruditum interpretem: *Erramus locum inveſtigantes negotii vacuum*, ubi *perpetuam ſedem figamus*. Vulgo utique habetur Οποι. Pro διαγενοιμεθ autem malim διαγινοιμεθ.

Digitized by Google

V. 48. Ειπου τοιαυτην οιδε πολιν ἡ πεπτατο]

Exponit vir eruditus: *Sicubi talem noverit urbem quae pateat.* Atqui ut haec ſententia haberetur, oportuit certe πεπτάται. Sed ne huic quidem ſimilem loquendi rationem usquam repereris. Scribendum vero omnino videtur ἡ ΠΕΠΤΕΤΟ h. e. ἐπεπτετο; interpretandum autem: *Sicubi locorum quae* ſupervolaverit *talem urbem noverit.* Verbum quidem οιδεν neutiquam improbandum duco; at novi tamen alterum ſono quam ſimillimum, quod ei facile praetulerim; totum autem verſum ſic repraeſentaverim:

Ειπου τοιαυτην ΕΙΔΕ πολιν ἡ ΠΕΠΤΕΤΟ.

Sicubi talem urbem viderit. Utrique autem muta-
289 tioni unus qui infra V. 1470. habetur locus mirum in modum favet:

Πολλα δη, και καινα, και θαυμαστ' ΕΠΕΠΤΟΜΕΣΘΑ, και Δεινα πραγματ ΕΙΔΟΜΕΝ.

Si quis autem πεπτατο hoc eſt, ἐπεπτατο eodem ſenſu retineri legitime poſſe exiſtimet, eo quod ita non ſemel ſcriptum legatur; equidem me non ita incommodum habebit. Sed alteram ſcripturam apud Atticos plerumque obtinere video. ſupra Verſ. 35.

ΑΝΕΠΤΟΜΕΣΘ ἐκ της πατριδος αμφοιν πρδοιν.

V. 319.

Ανδρε γαρ λεπτολογιστα δευρ αφικονθ ως εμε]

Satis hic viſum eſt Cl. *Kuſtero* monuiſſe MS. *Vatic.* pro λεπτολογιστα habere λεπτοσοφιστα. At enim utrumvis legeris verſum perinde claudicantem amplecteris. Nempe utrovis modo in tertia tro-

Digitized by Google

chaici sede pro trochaeo duas tantum breves syllabas constitues. Nunc autem accipe quod a Poetae manu profectum esse quovis pignore contenderim:

Ανδρε γαρ ΛΕΠΤΩ ΣΟΦΙΣΤΑ δευρ αφικονθ
εις εμε.

Equidem si λεπτω λογιστα scribas ad versum perinde erit; Alteram vero lectionem praefero hoc adductus, quod in Comici scriptis σοφιστης non raro, λογιστης vero ne semel quidem conspiciatur. Postquam haec scripsi, in edit. *Basil.* 1532. λεπτω λογιστα extare video.

V. 386. Μαλλον ειρηνην αγουσιν 290
Ημιν· ὡστε την τε χυτραν
Τω τε τρυβλιῳ καθιει·]

Ne vox χυτραν priorem deinceps producat, rescribendum est,

Ημιν· ὡστε την χυτραν τε.

Hoc primum. Quod autem gravius est, in oratione nihil habetur quo referri possit τῳ τρυβλιῳ. Monet quidem Scholiastes ad syntaxin extrinsecus assumendum esse ΣΤΝ. Atque eum neutiquam licet audiendum secutus est eruditus interpres: *quapropter ollam* cum *catino humi depone.* Quinetiam si συν extrinsecus assumpseris, soloeca erit locutio, ni alterum τε itidem deleveris. Lege vero punctis unice ademptis:

— — την χυτραν τε
Τω τε τρυβλιω καθιει.

Finge autem Euelpiden quem hic compellat Pisthetaerus binos oculos totidem acetabulis contra aves armasse, et clara illico evadent omnia. Sin

Digitized by Google

conſtaret, quod tamen ne veri quidem ſimile eſt, eum utrique oculo unum catinum obtendiſſe; ſcribi oporteret, *Και το τρυβλιον καθιει.*

V. 997. *Γεωμετρησαι βουλομαι τον αερα*
Τμιν, διελειν τε κατ αγυιας ΠΕΙ. *Προς*
των θεων]

Quartum poſterioris ſenarii ſedem occupat ſpon-
291 deus: nam vox *αγυια* mediam ubique producit. Porro ne ipſa quidem ſententia recte procedit: Valent utique *Γεωμετρησαι βουλομαι τον αερα Dimetiri volo aera, non ſecus atque terram ſolent geometrae:* ſequuntur autem *διελειν τε κατ αγυιας*, et *dirimere compita.* Solentne vero obſecro geometrae terram in *compita* dirimere? In *iugera* potius crediderim. Ac proinde ut homo iactabundus aera itidem *iugera* ſe dirempturum polliceatur, reſcribendum omnino cenſeo:

Τμιν, διελειν τε κατα γυιας. Προς των θεων.

Sin *γυας* malis, litem non moveo. Illud vero monere libet, ſyllabas *αι*, *ει*, *οι*, *υι*, quotieſcunque ſequente vocali producantur, perinde concipiendas eſſe et pronunciandas, ac ſi vocalis vel potius conſonans *ιωτα* gemina haberetur. Neque igitur moram cuiquam iniicere debet, ſicubi *γυιας* priore correpta legatur; quod in *ποιω* non raro obtinere videmus. Haec tamen inter verba illud intereſt, quod *γυιας* priorem nunquam producat, alterum vero modo *πο|γω* priore correpta, modo *ποη|γω* producta veniat efferenda. Si quis autem forte aegre ferat literam *ιωτα* conſonantem a nobis accipi, is legat velim ſubiectum *Terentiani* locum:

Diximus rarum eſſe Graecis ιωτα poſt Τ ſubdere:
Verum enim nec praelocari ſic apud Graios poteſt,

Digitized by Google

Edat ut diphthongon unam de duabus vocalis:
Literae nam nomen ipſum, ιωτα quod Graius vocat,
Si quis in metro locabit ſyllabae ut fiant duae: 192
Non poteſt diphthongos eſſe ιω duabus literis,
Conſonans *prior locata quia ſit et* Graios apud;
Quod tibi exemplo probare verſus herous poteſt.

ΟΥΤΟΣ ΙΩΤΑ ΓΡΑΦΕΙ verſus ſi principium ſit,
Pes erit primus trochaeus, ſed facit ſpondeon hunc
Prima vocalis notari ιωτα qua Graium incipit.

Habemus hoc in loco, praeter exemplum quod ex profeſſo adducit *Terentianus*, quatuor inſuper alia in quibus literae ιω μονοσυλλαβως pronunciandae veniunt. Verſuum utique primi, quarti, ſexti, atque ultimi pedes quarti, et quinti, ſic conſtituendi ſunt:

1. Graecis | ιῶτᾰ 6. eſſe | ιῶτᾰ
4. ipſum | ιῶτᾰ 11. tari | ιῶτᾰ

Video ſane, inquies, ita neceſſario conſtituendum eſſe Graecis | ιωτα; at reliqua quidni obſecro iſium potius in modum dimetiri liceat:

4. ipſ | ιωτα. 6. eſſ ι | ωτα. 11. tar ι | ωτα?

Illud igitur tibi expediam. Vetat utique quo minus hoc modo pedes dimetiamur commatum trochaicorum ratio, quam ſibi ſervandam propoſuit *Terentianus:* ecce autem ipſius verba:

Regulam ſervans ubique, finis ut quarti pedis
Nominis verbive fine comma primum terminet:
Hac enim τομη probatur metron hoc trochaicum.

V. 1102. Τοις κριταις ειπειν τι βουλομεσθα της 293
νικης περι,
Οις αγαθ, ην κρινωσιν ἡμας, πασιν
αυτοις δωσομεν.]

Digitized by Google

Trochaici alterius ratio, cum primam ſedem dactylus occupet, neutiquam conſtat. Porro facit iſtud ὁις ut in oratione redundet αυτοις. Similem vero, quam vocant, elegantiam apud Comicum nusquam alias videre eſt. Repone

ΟΣ αγαϑ, ην κρινωσιν ἡμας — —

Iudicibus dicere aliquid in animo ad victoriam ſpectans, quot *utique bona, ſi nobis eam adiudicent, iis omnibus largituri ſimus.*

1) Συ δ ὡς αν ειδης ΟΣΑ παρ ἡμιν, ην μενης,
Γενησετ ΑΓΑΘΑ — —

2) Σκεψασϑ ΟΣ ὑμιν ΑΓΑΘΑ παραδωσει Φερων,

3) — — — ἑτερον νυν ετι
Ακουσον ΟΣΟΝ ὑμας ΑΓΑΘΟΝ ποιησομεν.

Pergit autem continuo Chorus recenſere quae iudices conſecuturi ſint commoda. Caeterum exemplorum iam laudatorum in primo pro παρ ἡμιν nullus dubito quin ſcripſerit Noſter παρ ἡμων.

1) Ω της μεγαλης επιϑυμησας σοφιας ανϑρωπε
ΠΑΡ ΗΜΩΝ

2) Αλλ εσται σοι τουτο ΠΑΡ ΗΜΩΝ —

Ibidem etiam pro Γενησετ ἀγαϑα etc. malim Γενοιτ αν ἀγαϑα. Quippe altera ſcriptura vel tertium pe-
294 dem proceleuſmaticum, vel anapaeſtum dactylo ſubiectum non ſine invenuſto accentu praefert.

V. 1155. Σοφωτατοι πελεκαντες, οἱ τοις ῥυγχεσιν
Απεπελεκησαν τας πυλας· ην δ' ὁ κτυπος
Αυτων πελεκαντων, ὡσπερ εν ναυπηγιῳ.]

1) Plut. 112. 2) Pac. 888. 3) Av. 1616.
1) Nub. 411. 2) v. 430.

Digitized by Google

Acutiſſimi pelecani, qui roſtris dedolaverunt portas: erat autem ſonitus ab illis pelecanis *excitatus, qualis eſt in navium textrina.* Ita interpretatur *Tib. Hemſterhuiſius:* Atqui pace viri doctiſſimi αυτοι πελεκαντες; *illi pelecani* neutiquam ſonat. Valet equidem in ſermone poetico *ipſi pelecani;* at in ſoluto ſive Comico, niſi accedente articulo, ne iſtud quidem; nec vero quidquam aliud. Verbi gratia in Pluto V. 392. ſic ſcriptum legimus:

Εχω· Συ Πλουτον; Οποιον; ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΘΕΟΝ.

Unde ſi dempſeris articulum, ſermonis non minus quam metri rationem violaveris. Ibi vero obiter legendum moneo Ποιον. Nam alterum iſtud Οποιον non eſt interrogantis. Porro ut αυτων πελεκαντων in Comoedia tantundem eſſe potuerit quod αυτων των πελεκαντων, at ipſa tamen quam efficiet ſententia, *ab* ipſis *pelecanis excitatus*, importuna erit. De vitioſa lectione iam ſatis. Nunc vide an veram ſimus aſſecuti:

— — — — — ην δ ὁ κτυπος
Αυτων ΠΕΛΕΚΩΝΤΩΝ — —

erat autem ſonitus ab iis dolantibus (ſive *dum dola-* 295
rent) *excitatus.* —

V. 1298. Ορτυξ εκαλειτο· και γαρ ηκεν ορτυγι] Perinde ſunt haec ac ſi Latine dicas: *Coturnix* nominabatur: *nam ſimilis* eſt *coturnici.* Lege vero, ut conſtet deinceps temporum ratio; HIKEIN, *ſimilis erat.* Id quod ideo mutatum immerito dixeris, quod primae eſſe perſonae videretur. Quem errorem iam ſupra perſtrinximus pag. 230, 231.

Digitized by Google

V. 1513. Απολωλεν ὁ Ζευς. Πηνικ αττ απωλετο;]

— το δε ΠΗΝΙΚ ΑΤΤ απωλετο ουκ Αττικον, ουδε αρχαϊκον, ουδε ακριβες. εστι δε αντι του ΠΟ ΓΕ ΔΗΤΑ, παρέλκει γαρ το ΑΤΤΑ· επει ουτε το ΤΙΝΑ σημαινει, ουτε το ΑΤΙΝΑ· ουδέν [l. ουδέτερον] γαρ τουτων άρμοζει τῳ ΟΠΗΝΙΚΑ. l. ΠΗΝΙΚΑ. Haec ex *Suida* deſcripſimus, ideo quod rotundius procedant quam Scholia, in quibus tamen eandem rem monemur. Eſt autem obſervatio certo certius vera. Addo autem quod neque Atticum eſt, nec archaicum, nec accuratum; id ab *Ariſtophane* ſerio proficiſci non potuiſſe; ac proinde emendatione opus eſſe. Et profecto nemiquam incommode quis legerit Πηνικα δητ απωλετο; aut etiam Πηνικα δηποτ. — Sed germanam potius crediderim ſcripturam fuiſſe,

— — — ΠΗΝΙΚΑΠΤ απωλετο.

296 h. e. Πηνικαπτε, pro Πηνικα ποτε; non ſecus atque τιπτε pro τι ποτε legimus. At quidni ipſum Πηνικα ποτ? Ideo vero quod hoc pacto abſonum habituri ſimus accentum. Caeterum illud αττα quod memorant Scholiaſtes et *Suidas*, quod et in Comici fabulis non raro conſpicitur; vix dubito quin Athenienſibus ignotum fuerit. Ii potius videntur vocabulis in vocalem brevem exeuntibus (nam is eſt perpetuus hodierni αττα apud Comicum ſitus) ττα pro τινα ſubiicere ſoliti, iſtum puta in modum:

1) Οστις σκαλαθυρματιαΤΤΑ μικρα μανθανων.

2) ΠοσαΤΤΑ; Ταυτι. Δυο δραχμας μισθον τελεις;

3) Οφρύς εχοντα και λοφους, δειναΤΤΑ μορμορωπα.

1) Nub. 630. 2) Ran. 174. 3) v. 959.

Digitized by Google

4) Συ δ ω θεοισιν εχθρε, ποιαTT εστιν, ἀTT εποιεις;

5) ΟλιγαΤΘ υπειπων πρoτερον αυτοισιν ταδε.

6) Χατερα ποσαTT οιει γεγενησθαν τῃ παλει;

7) ΛακωνικαTTA, τρεις εχοντα γομφιους.

In exemplis autem 1, 5, et 7, ſcripturae ττα potius quam τινα uſus conſpicitur. Nempe 1, et 2, facit ut ne habeatur proceleuſmaticus, atque accentus inſuper in ultimam των σκαλαθυρματια et ολιγα invenuſte cadens. In 7. eiusdem ope indecorus itidem evitatur accentus.

V. 1629. Ει τινι δοκει σφων, ταυτα καμοι συνδοκει]

Hoc eſt viro doctiſſimo interprete: *Si cui veſtrum utilia haec videantur, et mihi itidem videntur.* Et 297
Graecis profecto Latina quam optime reſpondent. Iſta utique, *Si cui veſtrum*, cum ad duos oratio habeatur; perinde ſoloeca ſunt atque, Ει τινι σφων. Neutrum utique ſecus eſt ac ſi quis Anglice efferat, *If* any *of you*, pro eo quod dicimus, *If* either *of you*. Porro ipſum *ſi* alterutri *veſtrum haec placeant* ineptum eſſet: qui enim hic loquitur *utrique* placere iam intellexit. Ecce vero certiſſimam emendationem:

Ει ΤΟΙ δοκει σφων ταυτα, καμοι συνδοκει

Siquidem vobis haec placent, mihi itidem non diſplicent. Ipſum autem Comicum tibi auctorem dabo. Lyſ. 167.

ΕΙ ΤΟΙ ΔΟΚΕΙ ΣΦΩΙΝ ΤΑΤΤΑ, χημιν ξυνδοκει.

Similiter in ipſa hac fabula verſſ. 665. et 1683.

4) v. 967. 5) Veſp. 55. 6) Pac. 703. 7) Theſm. 430.

Digitized by Google

ΑΛΛ ΕΙ ΔΟΚΕΙ ΣΦΩΙΝ, ταυτα χρη δραν·
Εγω δ, ΕΠΕΙΔΗ ΣΦΩΙΝ ΔΟΚΕΙ, σιγησομαι.

Quibus adiici poterunt iſta apud *Euripiden* occurrentia Hippol. 507. et Electr. 77.

ΕΙ ΤΟΙ ΔΟΚΕΙ ΣΟΙ, χρην μεν ου σ αμαρτανειν.
ΕΙ ΤΟΙ ΔΟΚΕΙ ΣΟΙ, στειχε· και γαρ ου προσω.

V. 1730. Ηρα ποτ Ολυμπια
Των ηλιβατων θρονων
Αρχοντα θεοις μεγαν
Μοιραι ξυνεκομισαν
Εν τοιῳδ υμεναιῳ.

298 *Iunonem olim Olympiam excelſi ſolii regem, magnum Diis Iovem fata coniunxerunt tali hymenaeo.* Ita vir doctiſſimus. *Andreas* autem *Divus* homo hominum ſuaviſſimus: *Iuno quondam caeleſtis altarum ſedium dominantem deis magnam Parcae comportaverunt in his nuptiis.* Harum *quidem pol credo* interpretationum utranivis,

— — — *niſi Sibylla legerit,*
Interpretari alium poteſſe neminem.

Nec vero quisquam opinor alius divinare poterit quamnam utervis ſibi finxerit orationis Graecae ſyntaxin. Ad *Andream* quidem *Divum* quod attinet, eum crediderim ne de unius quidem loci conſtructione ſollicitum fuiſſe; quippe cuius expoſitio uniformi quadam obſcuritate ſimul ac barbarie a ſummo ad imum decurrat. At Verſio qua hanc fabulam donavit doctiſſ. *Hemſterhuiſius* (plures utinam donaſſet) elegans plerumque eſt ac perſpicua. Quod ad ipſum in quo verſamur locum, operam profecto luſurus eſt quicunque eum interpretari prius ſataget quam emendatus fuerit; quippe cuius, prout hodie repraeſentatur, nulla

Digitized by Google

plane ſit conſtructio. Sed neque hoc unicum eſt quod iure improbaveris. Nam ultimi duo verſus metri leges violant. Huiusmodi utique ſyſtematum ea eſt indoles, ut primae ſyllabae communi ſubiiciantur in verſibus acatalectis dactylus et creticus; in catalecticis dactylus et ſpondeus. Hoc autem metrum eorum in numero venit, quo- 299
rum ultimis ſyllabis nulla permiſſa eſt licentia praeterquam in clauſula catalectica. Atqui verſus quartus cretici loco tribrachyn duobus temporibus minorem praefert. Ultimus eiusmodi eſt, cuius proprium eſſe video aliud verſuum ſyſtema claudere, in quibus ſcilicet dactylus cum cretico non iam ſyllabae communi ſed ſpondeo vel trochaeo ſubiungitur: cuiusmodi eſt Iulii et Manliae epithalamium a *Catullo* conſcriptum, niſi quod ibi primus nonnunquam pes iambus adhibeatur. Eodem etiam nomine corruptum eſt quod antiſtrophen claudit,

Τῆς τ ευδαιμονος Ηρας.

Alterum ſcilicet ex altero natum eſt flagitium. Sed ne pluribus lectoris tempora moremur, ſic reſcribendum cenſemus:

ΗΡΑΙ ποτ ΘΑΥΜΠΙΑΙ
Των ηλιβατων Ϝρονων
Αρχοντα Ϝεοις μεγαν
Μοιραι ΞΥΝΕΚΟΙΜΙΣΑΝ
Τοιϝδ ὑμεναιϝ.

Cum Iunone olim Olympia excelſi ſolii regem inter deos magnum Fata idem-cubile-adſcendere-fecerunt *tali hymenaeo.* Locutioni autem Ηρᾳ Ξυνεκοιμισαν ſimilis eſt quae apud *Sophoclem* extat Electr. 276. et 584.

Ταυτην προσαυδαν ΤΩΙΔΕ ΣΤΓΚΟΙΜΩΜΕΝΗΝ.
Ητις ΞΥΝΕΤΑΕΙΣ ΤΩΙ ΠΑΛΑΜΝΑΙΩΙ —

Digitized by Google

Iſtud autem τοιῳδ' ὑμεναιῳ rectius dici quam εν
300 τοιῳδ ὑμεναιῳ nemo non agnoſcet niſi qui in Graeco ſermone ſit hoſpes. Antiſtrophe denique ſic claudenda eſt,

ΚΑΤΔΑΙΜΟΝΟΣ Ηρας.

Hoc eſt, και ευδαιμονος. cuiusmodi craſis non raro occurrit.

Emendationes in ECCLESIAZUSAS.

V. 57. Καθησθε τοινυν, ὡς ανειρωμαι ταδε]

Ionibus quidem poetis ειρομαι et ανειρομαι adhibere permiſſum eſt; Atticis vero non item. Sed neque formae ſubiunctivae aoriſtum vel ſecundum cum vocula ὡς absque αν coniunctum apud Noſtrum legiſſe memini. Itaque utraque re poſtulante reſcribo:

— — — ὡς ΑΝ ΑΝΕΡΩΜΑΙ ταδε.

Feciſſe videtur prima verbi ανερωμαι ſyllaba ut deſideraretur vocula totidem literis conſtans. Poſtea autem corrector aliquis verſui claudicanti ſubvenire volens ανειρωμαι imperite ſcribere ſuſtinuit.

V. 70. Νη την Εκατην καλον εγωγε τουτονι.]

Nihil uti videtur Cl. vel *Fabro*, vel *Kuſtero*, vel ipſi etiam *Scaligero* in hoc verſu diſplicuit. Atqui bona eorum omnium pace non unum eſt quod merito diſplicere potuiſſet. Neque enim vel proſoediae vel ſermonis Comici ratio conſtat. Vetat
301 utique altera quo minus καλον ſequente vocali iambum conſtituat; altera quo minus τουτονι cum ſubſtantivo niſi comite itidem articulo conſtruatur. Tu vero articulo τον, qui poſt cogna-

Digitized by Google

tam ſyllabam intercidit, ſedem priſtinam ſic vindicabis:

Νη την Εκατην ΤΟΝ καλον εγωγε τουτονι.

Emendabis itidem Lyſiſtr: V. 1169. ubi vulgo ſcriptum legitur:

Ετερον γ απαιτειτ αντι τουτου χωριου.

At quo tandem pacto articulum ibi inſerendum ſtatuis? At bono ſis animo velim. Suppetit enim aliquod multo rotundius quam quod articuli ope, ſi eum verſus reciperet, haberi poſſet. Idque ni fallor tute fateberis. Sic autem ſe habet:

Ετερον γ απαιτειτ αντι τουτου ΧΩΡΙΟΝ.

Eandem conſtructionem ſequitur quod in Rheſo extat V. 204.

Επει την ΑΛΛΗΝ ΑΝΤΙ ΤΗΣΔ έξεις ΣΤΟΛΗΝ.

Ubi nemo opinor niſi proletarius plane ſcriptor στολης adhibere ſibi permiſiſſet.

V. 154. Νυν δ ουκ εασω, κατα γε την εμην μιαν,
Εν τοις καπηλειοισι λακκους εμποιειν
Υδατος — — —]

At nunc non ſinam, ut e mea ſententia in caupona lacus aquae faciant. Ita interpretatur *Tan. Fabr.* Nempe Scholiaſtae vir doctiſſ. patientem nimis aurem 302 accommodavit, apud quem utique habetur Εμην μιαν] Λειπει ΓΝΩΜΗΝ. Ain vero o bone? At ſine exemplo, adeoque perperam. Porro ut γνωμην tibi indulgeamus, plenam orationem ſtatuis κατα γε την εμην γνωμην μιαν. Annon vero ſentis iſtud μιαν quam importunum ſit? Immo ipſa illa κατα γε την εμην γνωμην cum praecedentibus ουκ εασω parum conveniunt. Alium longe uſum iſta locutio apud *Euripiden* ſortitur. Andr. 737.

Digitized by Google

Οταν δε τακει θω ΚΑΤΑ ΓΝΩΜΗΝ ΕΜΗΝ,
Ηξω — —

h. e. cum interprete. *Ubi* ex animi ſententia *compoſuero.* Lege vero tandem, ſi ſapere audes,

Αλλ ουκ εασω, κατα γε την εμην ΒΙΑΝ.

Sed non permittam, quantum quidem meae vires *valuerint* — ſic apud *Sophoclem* in Trachiniis V. 1035.

Ω παι τουδ ανδρος, τουργον τοδε μειζον ανηκει
Η ΚΑΤ ΕΜΑΝ ΡΩΜΑΝ — — —

Verſum autem ex *Euripide* laudatum quae proxime praecedunt ſic refingi velim:

— — — —. τηνδ επεξελθειν θελω
Στρατηλατησας, ΧΑΥΠΟΧΕΙΡΙΟΝ λαβειν.

Ubi vulgo contra ſenarii tragici leges anapaeſtus in quarta ſede praefertur:

Στρατηλατησας, ὡσθ υποχειριον λαβειν.

303 Iſtud autem χαυποχειριον, quocunque demum modo ſcribi malis, και ὑποχειριον accipiendum eſt.

V. 289.

Χωρωμεν εις εκκλησιαν, ω νδρες· ηπειλησε γαρ
Ο Θεσμοθετης, ὡς αν μη πρωι πανυ του κνεφους
Ηκη κεκονισμενος, βλεπων ὑποτριμμα,
Στεργων σκοροδαλμη, μη δωσειν τριωβολον.
Αλλ ω Χαρι τιμια, η και Σμικυθε, και Δρακη,
Επου κατεπειγων σαυτον προσεχων, ὁπως
Μηδεν παραχορδιης, ὡν δει σ αποδειξαι.
Οπως δε το συμβολον λαβοντες επειτα πλη-
Σιοι καθεδουμεθ, ὡς αν χειροτονωμεν
Απανθ, οποσ αν δη τας ἡμετερας φιλας.
Και τοι τι λεγω, φιλους γαρ χρην ονομαζειν.
Ορα δ ὁπως ωθητομαι τουσδε τους εξ αστεως

Digitized by Google

Ηκοντας, ὁσοι προτου μεν, ἡνικ ελθοντ εδει
Λαβειν οβολον μονον, εκαθηντο λαλουντες.
Νυνι δ ενοχλουσ αγαν· αλλ ουχι Μυρωνιδης,
Οτ ηρχεν ὁ γενναδας, ουδεις αν ετολμα
Τα της πολεως διοικειν, αργυριον φερων·
Αλλ ἡκεν ἑκαστος εν ασκιδιῳ φερων
Πιειν, ἁμα τ αρτον αὐ, και δυο κρομμυω,
Και τρεις αν ελαας. νυνι δε τριωβολον
Ζητουσι λαβειν, ὁταν πραττωσι τι κοινον ὡς-
Περ πηλοφορουντες.]

Ex toto quem hic vides linearum numero tres duntaxat, primam dico, duodecimam, et ultimam verſuum nomine ſunt inſigniendae. *Fa-* 304
brum quidem usque adeo feſtivum fuiſſe video, ut quintam et ſextam ad normam iambicam ſic exigi voluerit:

Αλλ ω Χαριδημε και Σμικυθε και συ Δρακη,
Επου κατεπειγων σαυτον νουν προσεχων ὁπως.

Atque hinc non immerito colligere mihi videor virum doctiſſimum caeteram farraginem, partem certe maximam, ex ſenariis legitimis conſieri exiſtimaſſe; cum tamen ne unus quidem ſenarius ibi habeatur. Sed neque habebitur ſi admittantur viri doctiſſimi emendationes. Eorum utique quos volui in priore minus recte producitur σὐ; in altero ſpondeus quartam ſedem occupat. Huiusmodi quidem ſenarium alibi etiam ad verſ. 167. virum doctiſſimum venditantem videre eſt: „Idem ſane „dicit *Ariſtophanes* ac ſi inclamitaret e proſcenio:

Νυν, ω θεαται, λακκοπρωκτον εστ ιδειν,
Μαλλον δε γυναικα μεστην ευρυπρωκτιας.

„Sed unde illi duo verſus? quaere, et fruſtra „quaeres; ni dixero tibi in aurem, quis illorum „*faber* ſit.“ At ſi, qualis eorum *faber* fuerit,

Digitized by Google

ſcire itidem geſtias; liceat et mihi viciſſim tibi in aurem reſuſurrare *Horatianum* illud:

Aemilium circa ludum faber *unus et ungues*
Exprimet, et molles imitabitur aere capillos;
Infelix operis ſumma, quia ponere totum
Neſciet — —

305 Verum in metrorum ratione utcunque infelix fuerit, recte tamen iudicavit ſermonis indolem poſtulare ὁς αν. Idem etiam uti mox videbis ipſum metrum exigit. Atque ita quidem clare legit *Suidas*. Nunc vide germanam verſuum ab *Ariſtophane* profectorum formam tandem aliquando inſtauratam.

ΣΤΡΟΦΗ.

Χωρωμεν εις εκκλησιαν, ωνδρες· ηπειλησε γαρ
Ο θεσμοθετης, ΟΣ αν
Μη πρω πανυ του κνεφους
Ηκῃ κεκονιμενος,
Βλεπων ὑποτριμμα,
Στεγγων σκοροδαλμῃ. Αλλ
ΑΓ, ω Χαριτιμια,
Και Σμικυκε, και Δρακης,
Επου κατεπειγων
Σαυτον, προσεχων ὁπως
Μηδεν ΠΑΡΑΧΟΡΔΙΕΙΣ,
Ων δει σ αποδειξαι.
Οπως δε το συμβολον
Λαβοντες επειτα πλη-
σιοι καθεδουμεθ, ὡς
Αν χειροτονωμεν
Απανθ ὁποσ αν δεῃ
Τας ἡμετερας Φιλας.
Καιτοι τι λεγω; Φιλους
Γαρ χρην ονομαζειν.

Digitized by Google

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ. 306

Ορα δ ὁπως ωθήσομαι τουσδε τοὺς ἐξ αστεος
Ηκοντας, ὁσοι προτου
Μεν ἡνικ εδει λαβειν
Ελθοντ ὀβολον μονον
Καθηντο λαλουντες·
Νυνι δ ενοχλουσ αγαν.
Αλλ ουχι Μυρωνιδης
Οτ ἠρχεν ὁ γενναδας
Ουδεις αν ετολμα
Τα της πολεος διοι-
κειν αργυριον Φερων·
Αλλ ἡκεν ἑκαστος
Εν ασκιδιῳ Φερων
Πιειν, ἁμα τ αρτον αυ,
ΚΑΙΣΩΣ δυο κρομμυω,
Και τρεις αν ελαας.
Νυνι δε τριωβολον
Ζητουσι λαβειν ὁταν
Πραττωσι τι κοινον ὡς-
περ πηλοφορουντες.

Apud *Suidam* recte haberi ὁς αν iam diximus. Ex eodem repoſuimus κεκονιμενος, uti et παραχορδιεις pro voce nihili παράχορδις. Ex iſtis,

Στεργων σκοροδαλμη μη δωσειν τριωβολον,

unicum verſum conficiendum eſſe liquet ex dactylo et cretico ſyllabae vel brevi vel longae ſubiectis conſtantem. Habes autem quod nobis viſum 307
eſt commodiſſimum. Quippe absque iſto auxilio μη δωσειν τριωβολον, quod Gloſſographo acceptum refero, plena ſatis eſt oratio: *nam interminatus eſt theſmotheta ei, qui non primo mane, offuſis etiamnum tenebris ſuper terram venerit pulvere conſperſus praefeſtinatione, acerba tuens, atliata muria contentus.* Satis inquam eſt dixiſſe theſmothetam intermina-

tum esse, etiamsi non itidem diserte declaretur minarum genus, *se non daturum esse serius venienti solitam mercedem:* nam nihil aliud interminari potuit. Apud *Demosthenem* in Philip. I. pag. 12. Edit. *Cant.* idem verbum de Macedonum rege usurpatur, qui non unum interminari censendus est; at de minarum tamen genere ibi prorsus silet tur: ὁς ουδ᾽ ἀιρεσιν ὑμιν διδωσι του πραττειν, η αγειν ἡσυχιαν, αλλ ΑΠΕΙΛΕΙ, και λογους ὑπερηφανους, ὡς φασι, λεγει. Si quem autem offendat elliptica oratio ηπειλησεν ὁς αν μη ἡκη, in qua utique subaudiatur παντι vel τουτῳ; is legat velim subiectum Nostri locum Pac. 370.

Αρ οισθα θανατον ὁτι ΠΡΟΕΙΦ ο Ζευς, ΟΣ ΑΝ
Ταυτην ανορυττων ΕΥΡΕΘΗΙ; — —

uti et *Sophocleum* istum Ant. 35.

— — — — αλλ ΟΣ ΑΝ τουτων τι ΔΡΑΙ
Θανατον ΠΡΟΚΕΙΣΘΑΙ δημολευστον εν πολει.

Ubi interpres: *nam quicunque quid horum fecerit mortem* illi *publicam proponi in urbe.* Monendum est obiter verbum δημολευστον minus recte exponi
308 *publicam.* Valent utique Θανατον προκεισθαι δημολευστον *eum lapidibus a populo obrutum iri.* Huc autem pertinent:

1) Ει χρη ΘΑΝΕΙΝ νῳ ΛΕΤΣΙΜΩΙ ΠΕΤΡΩΜΑΤΙ.

2) ΘΑΝΕΙΝ ὑπ ΑΣΤΩΝ ΛΕΤΣΙΜΩΙ ΠΕΤΡΩΜΑΤΙ.

3) Σοι σῃ τ αδελφῃ, ΛΕΤΣΙΜΟΝ ΔΟΤΝΑΙ ΔΙΚΗΝ.

4) — — — ποτερα ΛΕΤΣΙΜΩΙ χερι
Η δια σιδηρου πνευμ απορῆξαι με δει;

1) *Eurip.* Or. 50. 2) v. 442. 3) v. 613. 4) v. 861.

Digitized by Google

5) Σωμα ΛΕΤΣΘΗΝΑΙ ΠΕΤΡΟΙΣΙ —

6) Το καταθανειν ην και το ΛΕΤΣΘΗΝΑΙ ΠΕΤΡΟΙΣ.

7) ΛΕΤΣΤΗΡΑ ΔΗΜΟΤ δ ουτι μη φυγη ΜΟΡΟΝ.

8) ΔΗΜΟΨΡΙΦΕΙΣ, σαφ ισθι, ΛΕΤΣΙΜΟΤΣ αρας.

Illud praecipue notabis *Sophocleo*, ΘΑΝΑΤΟΝ ΔΗΜΟΛΕΤΣΤΟΝ quam examuſſim reſpondeat *Aeſchyli* ΛΕΤΣΤΗΡΑ ΔΗΜΟΤ ΜΟΡΟΝ. At altera iſta Στεργων σκοροδαλμη undenam praeterquam ab ipſo Poeta proficiſci potuerint equidem non adſequor. Verborum ελθοντ εδει λαβειν ordinem mutando rationi metricae conſuluimus; uti et καθηντο pro εκαθηντο ſcribendo. Atque hoc quidem editio *Baſil.* 1532. repraeſentat. Pro και denique κασως, h. e. και ισως commodiſſimum cenſuimus.

V. 442. Και χρηματοποιον· κουτ απορρητ εφη]

„Emendandus hic verſus. Lege

„ — — — κ' ουτε τ' απορρητ εφη. 309

„Illud τ' απ longum erit, εκ [ſcripſit opinor *ut*] „τ' αγαθα.“ *Tan. Faber.* „Verſus hic claudicat, „ut recte vidit *Faber.* qui proinde eum ſic ful„ciendum cenſet, — κουτε τ απόρρητ εφη. Sed „et ita ei ſyllaba deerit. Quare ut verſus om„nino αρτιπους fiat, ſcribendum erit, κουτε τα γ „απορρητ εφη.“ *Kuſterus.* Immo αρτιπους eſt, quem venditat *Faber*, ſenarius. Nam utcunque demum repraeſentaverit, per craſin enunciari vo-

5) Iph. in Aul. 1350. 6) *Soph.* Oed. Col. 447.
7) *Aeſch.* pag. 78. 8) pag. 226.

Digitized by Google

luit τα απορρητ quo pacto tres longae habeantur neceſſe eſt. Mirabitur autem cui Cl. *Kuſteri* minus quam mihi perſpecta eſt inconſtantia, quod in ipſius editione conſpiciatur. Veſp. 282.

Νη Δι εξαγαγων γε τ ἀπορρηθ ιν αρτον και κρεας.

Eadem itidem verba, forma quidem aliquantulum diſpari, eandem quantitatem obtinent. Ran. 265.

Η προδιδωσι [l. σιν] Φρουρτον η ναυς η τἀ πόρρητ αποπεμπτε.

Quod vero legendum cenſuit uterque κουτε, cum neque praecedat nec ſequatur alterum vel ουτε vel ητε, vel denique και, adverſus ſermonis rationem peccat. Ei vero ſic conſultum oportuit,

— — — ΚΟΥΧΙ ταπόρρητ εφης:

vel etiam adhuc accuratius κωυχι.

V. 512. Ουδεμια γαρ δεινοτερα σου ξυμμιξας οιδα γυναικι]

Loquitur Chorus mulierum, necdum virorum, uti poſtea, perſonatorum. Proinde reſcribi oportet ξυμμιξασ' οιδα, Atque ita quidem certior factus ſum habere editt. *Ald.* et *Wechel.* quibus adſtipulatur *Baſil.* 1532. At enim, dicet aliquis, quid obſtat quo minus maſculinum ξυμμιξας hio legatur, cum apud *Euripidem* videamus Hecubam de ſe ſimiliter dicentem:

— — — ουκ αρ ὡς ΘΑΝΟΥΜΕΝΟΥΣ
Μετηλθες ἡμας — —

Verum enimvero ſic colligas velim, ubicunque de foemina reperitur maſculini generis adiectivum, ibi etiam pluralem numerum adhiberi.

Digitized by Google

V. 659. Τῆς αἰκίας δὶ τυπτοντες ποθεν ἐκτισουσιν] Nemini quod sciam displicuit syntaxis ista τῆς αἰκίας ἐκτισαυσιν. Et genitivum quidem cum verbo quod vocant transitivo nonnunquam coniungi non diffiteor. In hanc utique constructionem cadunt τῶν θρυαλλίδων Nub. 59. τῶν ψηφῶν Ran. 1294. τῶν κρεῶν Equ. 418. τῶν λιθων Ach. 183. τῶν ἰσχαδων 805. τῶν δημοσιων Vesp. 552. τῶν σκοροδων Pac. 357. τῶν κριθων 962. τῶν σπλαγχνων 1102. 1111. τῶν δρεπανων 1202. τῶν χυτρων Av. 356. τῶν ξυλων Thesm. 733. Verum ista locutio τῆς αἰκίας ἐκτισουσιν nihil aliud valere poterit quam ineptum istud *iniuriae-partem-aliquam persolvent*. Nam huiusmodi semper est genitivi notio ad verbum transitivum relati. Legendum vero censeo, τας αἰκίας, vel potius αἰκείας, sive ἀκείας ἐκτισουσιν *iniurias-persolvent*. Sic vers. 650. 311

Εν ετι ζητω, πως, ηντις οφλη παρα τοις αρχουσι δικην τῳ,
Ποθεν ΕΚΤΙΣΕΙ ΤΑΥΤΗΝ; — —

Eur. Herc. 883.

ΕΧΘΡΑΝ πατρῳαν ΕΚΤΙΝΩΝ — —

Dixi autem αἰκείας sive ἀκείας potius quam αἰκίας, propterea quod inter ἀκεία et ἀκης, apud Ionas ἀείκης, eadem servatur analogia quae inter ἀληθεια et ἀληθης, caeteraque id genus omnia. Emenda obiter *Aeschylum* pag. 32. l. 3.

Πεπονθας ἀκες πημ, αποσφαλεις φρενων.

Quod utique vulgo ibi exaratur ἀεικες anapaestum in secunda sede contra senarii tragici rationem praefert.

V. 948. Προσελθε, και ξυνευνος μοι
Την ευφροσυνην ὁπως εσει]

Digitized by Google

„*Accede et mecum concumbens delectationem noſcas et* „*experiaris.* Verti quaſi fuiſſet ſcriptum εισῃ, vel „Attice εισει.“ *Tan. Faber.* Profecto nimis certum eſt lectionis vulgatae nullum eſſe ſenſum, nullam ſyntaxin. Sed neque locutioni quam probavit vir doctiſſimus, ευφροσυνην εισῃ, ſimile quidquam reperire eſt. Facit denique articulus voci ευφροσυνην comes adiunctus ut multo adhuc minus ferenda ſit. Tu vero Poetae manum tandem aliquando inſtauratam agnoſce:

312 Προσελθε, και ξυνευνος μοι
Την ΕΥΦΡΟΝΗΝ ὁπως εσει.

Accede et noctem *fac mecum concumbas.* Vocis autem ευφρονην notionem, ne forte lectori convitium facturus videar, adſtruere ſuperſedeo. Illud potius vide, quam laute ſe dederint *Suidae* editores „Εὐφρονη] Η νυξ.

„ Τις τον μεγιστοφωνον ενδον της στεγης
„ Επεισεν ορνιν ὡρολογειν την ἑσπεραν;“

Nimirum huic exemplo non immerito adieceris: Μηνιν αειδε θεα — Ανδρα μοι εννεπε Μουσα — Αριστον μεν ὑδωρ — Nam ex his perinde atque ex illo, ευφρονη quid valeat, quivis didicerit. Videtur profecto Cl. *Kuſterus*, nam caeteros nihil moror, ορνιθος μεγιστοφωνου aſſeſſoris indiguiſſe, iuxta illud Bdelycleonis apud *Ariſtoph.* commentum. Veſp. 811.

ΦΙΛ. Αταρ τι ΤΟΝ ΟΡΝΙΝ ὡς εμ εξηνεγκατε;
ΒΔΕ. ΙΝ ΗΝ ΚΑΘΕΤΔΗΙΣ, απολογουμενου τινος,
Αιδων ανωθεν ΕΞΕΓΕΙΡΗΙ Σ ΟΤΤΟΣΙ.

PHI. *At quo tamen conſilio avem* [gallum] *ad me adduxiſtis?* BDE. Ut ſi forte dormias, *cauſam perorante quopiam, ſuperne canendo* hic te e ſomno excitet. Sed ne longum faciam, lege — ὡρολογειν

τὴν ΕΤΦΡΟΝΗΝ. Illud tantum addam apud *Aristoph.* pro ἐξηνεγκατε legi omnino oportere εισηνεγκατε. Nam domi intus versatur qui ista loquitur.

Emendationes in THESMOPHORIAZUSAS. 313

V. 32. Ουκ αλλ ἑτερος τις· ουχ ἑωρακας πωποτε;
Μων ὁ δασυπωγων; Ουχ ἑωρακας πωποτε;]

In utroque versu scribi iubet Cl. *Kusterus* ἑωρακας ποτε. Atqui supra pag. 202. abunde demonstravimus quadrisyllabum ἑωρακας Atticis fuisse ignotum. Lege vero utrobique,

— — — — ουχ ΕΩΡΑΣ πωποτε.

Quanquam utique quadrisyllabum ἑωρακα, uti diximus, nullum sit; at ἑωρων tamen perpetuo trisyllabum est, uti in istis:

1) Συ δε πως ἔωρας ω κακιστ απολουμενε.

2) Οτι δειλοτατον τουτον ἔωρων, ελαφοι δια τουτ εγενοντο.

3) Ταυτην ἔωρας την καλην την διαφανη.

Collige obiter frustra esse Cl. *Bentleium* qui ad Nub. 325. ista habeat: „Ego sic ex ingenio restitueram:

„ Ως ου καθορω. Παρα την εισοδον. Ηδη νυνι μολις ἑωρων.

„Εωρων δισυλλαβως, ut saepe. Sic in Avibus:

„ Εωρακα παντων βαρβαρωτατον θεων.“

Vides quam imperite vir Cl. verba tam dissimilia confuderit. Sed neque ἑωρων, si ipsum tempus spectes, recte se habet. Nihil utique aliud valet

1) Plut. 713. 2) Nub. 353. 3) v. 765.

Digitized by Google

quam quod Latinorum *vidi*, *I ſaw*, vel *I have ſeen*. Poſtulat vero loci indoles verbum praeſens-imperfectum *video*. Lectio vulgata ſic repraeſentatur:

Ὡς ου καθορω. Παρα την εισοδον. Ηδη νυν μολις ὁρω.

Quo pacto in verſus fine pes integer deeſt. Eum autem ex ſequente ſat commode ſuppleveris:

— — — — Ηδη νυν μολις ὁρω ΑΤΤΑΣ.

Ibi utique legitur:

Νυν γε τοι ηδη καθορας ΑΤΤΑΣ — —

Verſus quidem ita emendatus non eſt inter maxime numeroſos. Sed eſt tamen legitimus. Quin et ipſi huic quicquid eſt incommodi mutato verborum ordine ſubveniri poterit:

— — — Ηδη ὁρω νυν μολις αυτας.

Caeterum Cl. *Kuſterus* ad locum „Metrum (inquit) manifeſte claudicat: cui vitio egregie me„detur MS. *Vatic.* U. qui ſic habet, ΗΔΗ ΚΑΙ ΝΥΝ „ΜΟΛΙΣ ΑΘΡΩ. Textui lectionem hanc reſti„tuiſſem, niſi Collatio illius MS. paulo ſerius ad „me miſſa fuiſſet.“ Egregia vero medicina, quae ex ſimplici morbo duplicem effecit. In recepta utique ſcriptura metrum unice laborat; in hac et metrum, et oratio: metrum quod ἀθρω priorem in ſermone comico neceſſario corripiat: oratio quod verbum iſtud de ſimplici *viſu* nunquam adhibeatur, ſed *intueri*, *conſiderare*, *examinare*, vel ſimile denotet. Immo tertium eſt quod in egregia iſta lectione merito improbaveris, quod vocula ναι ſimiliter otioſam non ſit reperire. Lectio haec, uti et pleraeque aliae in MS. *Vatic.* U. a

vulgatis discedentes, a correctore, eoque perquam imperito, profecta est.

Analogiam autem, ut illud obiter notemus, quam inter ὡρακα et ἑωρων servari videmus, sequuntur etiam ista ἡλωκα et ἑᾶλων. Prioris exempla in istis habentur:

1) ΗΛΩΚΕΝ, ὡς ὁ Φρυκτος αγγελλων πρεπει.

2) Πλειστον ἡμαρτηκεν· η γαρ εισΦορα τις ἡρπακε
Τανδαθεν παντ, η δικη τις περιπεσων απωλετο,
Η στρατηγησας προσωΦλεν, η χορηγος αἱρεθεις
Ιματια χρυσα παρασχων τῳ χορῳ ῥάκος Φορει,
Η τριηραρχων απηγξατ, η πλεων ΗΛΩΚΕ ποι.

Ubi vulgo tam nulla prosoedia quam sententia legitur,

— — — προσωΦλεν. χορηγος θ αἱρεθεις
Ιματια και χρυσα παρασχων — —

3) Ειποις τ αν αυτους αρτιως ΗΛΩΚΕΝΑΙ.

Alterius prosoedia conspicitur Vesp. 354.

Ιεις σαυτον κατα του τειχους, ὁτε δη γ ἡ Ναξος ἔᾶλω.

Vulgo minus recte ἑαλῳ.

V. 106. Μυρμηκος ἀτραπους, η τι διαμινυριζεται] 316

Praefert haec lectio anapaestum tribracho subiectum, vel certe in quarta sede proceleusmaticum. Quod autem adhuc multo gravius est, verbum medium μινυριζομαι apud poetas Atticos nusquam alias legitur, sed activum unice reperitur. Vesp. 209. Av. 1414.

1) Aeschyl. P. 177, l. 9. 2) Apud Athen. p. 105.
3) pag. 225.

Digitized by Google

Λυχνους εχοντες και ΜΙΝΤΡΙΖΟΝΤΕΣ μελη.
Ο δ αυ ΜΙΝΤΡΙΖΩΝ δευρο τις προσερχεται.

Reponendum vero ſtatuo,

Μυρμηκος ατραπους, η τι ΔΙΑΜΙΝΤΡΕΤΑΙ.

Nam huius contra verbi formam non niſi mediam invenire eſt:

1) Αργος, ΜΙΝΤΡΟΜΕΝΗ τι προς εμαυτην μελος.
2) Ενθα λιγεια ΜΙΝΤΡΕΤΑΙ
Θαμιζουσα μαλιστ αηδων.
3) Οταν δ αειδειν η ΜΙΝΤΡΕΣΘΑΙ δοκω.

V. 224. Η μη διδοναι γ αυτον ωφελον ποτε]

„Verſus ſupplendi gratia ſcribendum eſt διδοναι γ „εμαυτον.“ *Kuſterus.* Immo εμαυτον poſtulat ſermonis non minus quam verſus ratio. At διδοναι quod retinuit Vir Cl. non uno nomine illa reſpuit. Oportet vero compoſitum επιδιδωμι, ſicuti ſupra intra verſum quartum,

317 Αγε νυν, επειδη σαυτον ΕΠΙΔΙΔΩΣ εμοι.

et rurſus infra verſ. 256.

Αγαθων επειδη σαυτον ΕΠΙΔΟΤΝΑΙ φθονεις.

Deinde praeſens-imperfectum διδοναι, ſi ipſum tempus ſpectetur; parum congruit. Utraque vero re coniurante reſcribo:

Η ΜΗΠΙΔΟΤΝΑΜΑΤΤΟΝ ωφελον ποτε

h. e. μη επιδουναι εμαυτον.

V. 484. Ξυνοιδ εμαυτη πολλ. εκεινο δ ουν]

1) Eccl. 875. 2) Oed. Colon. 702. 3) *Aeſchyl.* p. 176. l. 16.

Digitized by Google

„ Metrum claudicat: quod ut fulciatur, ſcriben-
„ dum eſt:

„ Ξυνοιδ εμαυτῃ πολλα κακ· εκεινο δ ουν·"

Kuſt. Immo fulcrum tuum Vir Cl. neutiquam effecit quin verſus etiamnum *claudicet.* Adhuc enim uno tempore minor eſt. *Biſetus* iſtum in modum ſuppleri voluit:

Ξυνοιδ εμαυτῃ πολλ. εκεινο δ ουν, ὁτι
Δεινοτατον, ὁτε — —

Quo vix quidquam vidi magis inficetum. Iam vero ſcribendi rationem unam et alteram exhibebo, quarum neutra opinor Comico indigna videbitur.

Ξυνοιδ εμαυτῃ πολλα ΔΕΙΝ, εκεινο δ ουν
Δεινοτατον — —
Ξυνοιδ εμαυτῃ πολλα ΔΡΩΣ, εκεινο δ ουν

Utrique autem perinde favet quod apud *Euripiden* 318 extat in Oreſte verſ. 396.

Η συνεσις, ὁτι ΣΤΝΟΙΔΑ ΔΕΙΝ ΕΙΡΓΑΣΜΕΝΟΣ,

V. 497. Ταυτ ουδεπωποτ εφωρατ Ευριπιδης]

„ Claudicat metrum: quod in integrum reſtitue-
„ tur, ſi pro εφωρατ addito augmento Attico ſcri-
„ bas εφεωρατ." *Kuſterus.* Satis infeliciter vir Cl. Nam integer quem vocat ſenarius quartum pedem ſpondeum praefert, contra notiſſimam huius metri legem. Idem porro ſententiae nimium ſecurus fuit. Quod enim verba Graeca valere voluit, *Hoc nunquam vidit Euripides*, neque coelum nec terram tangunt. Nempe Mneſilochus Euripidiae hic cauſam agens contra mulieres, quae eum in ius vocaverant quod ipſas indignis opprobriis laceraſſet; agnoſcit quidem Euripiden

Digitized by Google

nonnullis contumeliis eas profecutum esse; quot vero graviora, cum ipsi in promptu essent, dicere superfederit, hic recenset. At lepidum hercle patronum nactus fuisset bonus Euripides, si ipsum Mnesilochus defensum iret graviora mulierum facinora, quae ipse non iam non dixisset, sed non vidisset, indicando. *Scaliger* nihilo felicius coniecit legendum ἐφωρασ. Hoc utique pacto, perinde atque in vulgata lectione, bini pedes laborant: sententia itidem non minus aliena habetur. Nunc vide quid a dictantis librarii ore Comicique manu prodierit:

319 Ταυτ ουδεπωποτ ΕΙΦ, ΟΡΑΙΣ, Ευριπιδης.

Haec nunquam dixit, uti vides, Euripides. Mox intra versum sextum totidem verba recurrunt:

— — — — ΤΑΥΘ, ΟΡΑΙΣ,
ΟΥΠΩΠΟΤ ΕΙΠΕΝ — — —

Gemellum verbi ὁρᾳς usum infra etiam habemus V. 563.

Επειτα γ ΟΥΚ ΕΙΡΗΚ, ΟΡΑΙΣ, ὡς στλεγγιδας λαβουσαι.

Ne quem autem offendat quod intra tam paucos versus eadem locutio bis habeatur, notandum est alteram eiusdem virtutis phrasin, ουκ ειρηκε πω, intra quartum itidem versum bis reperiri.

V. 502. Ιν οσφραινομενος ανηρ απο του τειχους εισιων]

„Versus hic manifesto in legem metri peccat, non „solum quia in sede secunda est dactylus, quod „Iambicus nunquam admittit; sed etiam quia „quaedam redundant. Quare nullum mihi du„bium est, quin pro οσφραινομενος scribi debeat

„οσφρομενος; non ſolum quia hac ratione metro „conſuletur (ſic enim in ſede ſecunda Proceleuſ„maticus erit pro Anapaeſto, quod a metro Iam„bico non abhorret) ſed etiam quia οσφρομαι ma„gis atticum eſt quam οσφραινομαι: ut obſervat „*Thomas Magiſter* V. Οσφρομαι, quem vide." *Kuſterus. Thomam Magiſtrum* audiant quibus viſum fuerit. Nam nuda illius in hac re auctoritas, cum apud poetas Atticos quotquot hodie extant, verbum οσφρομαι nuſquam reperiatur; apud me plane nulla eſt. Legitur quidem participium οσφρομενος Veſp. 788.

Κατα βδελυχθεις ΟΣΦΡΟΜΕΝΟΣ εξεπτυσα.

Atque hinc opinor in fraudem inductus eſt homo imperitus. Nimirum iſtud participium non iam a praeſente οσφρομαι ſed ab aoriſto ωσφρομην derivatur: hic autem a praeſente οσφραινομαι. Nunc vide quam bellum ſenarium nobis venditaverit vir Cl.

Ιν οσ|φρομενός α|νηρ απο|του τει|χους εισ|ιων.

Proceleuſmaticum neque in iambicis nec trochaicis licuiſſe crediderim. Accentum autem in ultimam vocis quadriſyllabae correptam minus recte cadere fidenter aſſevero. Tertium in hac lectione improbandum venit, quod ανηρ absque articulo habeatur. Oportet enim ὁ ανηρ, *the huſband.* Quartum, quod in ſede pari ſpondeus repraeſentetur. Tam negligenter! Contemplare porro, ſi vacat, verſum praecedentem, prout a viro Cl. cum caeteris editoribus exhibetur:

Την νυχθ εωθεν σκοροδια μασωμεθα.

Qua tandem obſecro virtute vocis σκοροδια vel primam vel ultimam produci dicendum eſt? Quippe ni horum alterum fiat, verſus eſt nullus. Nunc

Digitized by Google

viciſſim viri Cl. fautorum cenſurae ſubiicio quod a Poeta profectum mihi videtur:

Την νυχθ εωθεν ΣΚΟΡΟΔΑ ΔΙΑΜΑΣΩΜΕΘΑ,
Ιν ΟΣΦΡΟΜΕΝΟΣ ἀνηρ απο του τειχους ΙΩΝ.

321 V. 659. — — — — τουτονι Φυλαττετε
Καλως· ὁπως μη διαφυγων οιχεται.]

„Verſus hic claudicat, utpote ſyllaba una bre„vior. Quare cum *Scaligero* reſcribo διαφυγων „οιχοιτο πη.“ *Kuſterus*. At enim, quod utrumque pariter fefellit, Φυλαττετε ὁπως μη οιχοιτο oratio perinde ſoloeca eſt, ac ſi Latine dicas, *cuſtodite ne elaberetur*. Quam rem ſupra pag. 85, etc. fuſius tractavimus. Lege vero,

Καλως, ὁπως μη διαφυγων ΟΙΧΗΣΕΤΑΙ.

Nempe ab οιχομαι formatur futurum οιχησομαι.

1) Αρθεις αφ ημων εις κορακας ΟΙΧΗΣΕΤΑΙ.
2) Διδου κατα χειρος· τουψον ΟΙΧΗΣΕΙ λαβων.
3) Ο της διαρροιας ποταμος ΟΙΧΗΣΕΤΑΙ.

Vulgo διαρροιας — εξοιχησεται. Futurorum autem cum voculis ὁπως μη coniunctorum exempla ſupra abunde congeſſimus pag. 227, 228.

V. 711. Οιον ὑμων εξαρξω την αγαν αυθαδιαν]

Nihil hic vidit Cl. *Kuſterus* quod improbaret. At enim feſtivus quem venditat trochaicus in ſede tertia ſpondeum praefert, in quarta unicam pro pede ſyllabam;

Οιον | ὑμων | εξαρ | ξω * | την αγαν αυθαδιαν.

Sed neque verborum ulla eſt ſententia. Comici 322 vero manum mihi videor certo certius inſtauraturus:

1) Veſp. 51. 2) apud *Athen.* p. 292. 3) pag. 551.

Digitized by Google

Οιον ὑμων ΕΞΕΡΩ ΓΩ την αγαν αυθαδιαν!

Quali modo vestram ego *effraenatam insolentiam* declarabo!

1) — — — — — εμαυτον, ην λεγω
Κακως εκεινην, ΕΞΕΡΩ· λεξω δ ὁμως.
2) Και τουνομ αυτων ΕΞΕΡΕΙΣ πριν εισιδειν;
3) Τοιαυτα τοι νῳ πας τις ΕΞΕΡΕΙ βροτων.
4) Και σοι γυναι ταληθες ΕΞΕΡΩ — —
5) Σοι και το μηδεν ΕΞΕΡΩ, φρασω δ ὁμως.
6) Εν δ, οιον ουπω προσθεν, αυτικ ΕΞΕΡΩ.
7) Ω παι Ποιαντος ΕΞΕΡΩ· μολις δ ερῳ
Αγωγ ὑπ αυτων εξελωβηθην μολον

V. 941. — — Νη Δι, ὡς νυν δητ ανηρ
Ολιγον μ αφειλετ αυταν ἱστιορραφος.]

Per Iovem, modo vir quam pene *hunc mihi eripuit sutor ille fraudum.* Ita interpretatur Cl. *Kusterus.* Atque hanc quidem sententiam postulat omnino loci indoles. Sed Graeca, prout hodie repraesentantur, nihil istiusmodi sonant. Id vero ipsum sonabit quod Nostrum scripsisse nullus dubitaverim:

ΟΛΙΓΟΥ μ αφειλετ αυτου ὁιστιὁρaφος. 323
1) ΟΛΙΓΟΥ τ ἁπεθανον ἀνθρακες Παρνασσιοι.
2) — — — ὡστ ΟΛΙΓΟΥ πανυ
Απωλομην — — —
3) Επισχες οὐτος, ὡς ΟΛΙΓΟΥ μ απωλεσας.

1) *Eurip.* Or. 559. 2) Ion. 1414. 3) *Soph.* El. 990. 5) Oed. Tyr. 819. 5) Ant. 240. 6) Trach. 157. 7) Phil. 341.

1) Ach. 547. 2) v. 580. 3) Vesp. 825.

Quorum locorum primum et alterum interpretatur *Friſchlinus:* Parumque adeo abfuit *quin eſſent mortui hi carbones Parnaſſi* — parum abfuit *ut non perierim* — tertium *Florens Chriſtianus: Siſte hic amabo: perdidiſti* pene *me.* In primo autem repoſuimus ἀνθρακες h. e. ὁι ανθρακες. Vulgo utique contra ſermonis comici rationem articulus deſideratur; uti et in altero illo ἱστιορραφος.

Emendationes in LYSISTRATAM.

V. 16. Ηξουσι χαλεπη τε γυναικων εξοδος.]

Legit cum *Scaligero Florens Chriſtianus* χαλεπη τοι. Sane ſi in poetae cuiuſpiam Tragici ſenario verſaremur, ne unum quidem verbum facerem, quin ita legeretur. Verum ad comici ſermonis integritatem bis inſtaurandus eſt articulus:

Ηξουσι χαλεπη ΤΩΝ γυναικων ΗΞΟΔΟΣ.

V. 111. Εθελοιτ αν ουν, ει μηχανην ἑυροιμ εγω,
Μετ εμου καταλυσαι τον πολεμον; Νη
τω θεω·
324 Εγω δε γ αν, καν ει με χρη, η τουγ-
κυκλου
Τουτι καταθεισαν εκπιειν αυθημερον.

„Lege, ει με χρειη: i. e. *etiamſi me oporteat.* χρειη „enim hic idem ſignificat quod δεη. *Suidas:* χρειη, „δεη. Forte ad locum hunc reſpexit. Apud eun„dem *Suidam* v. Εγκυκλον legitur χρει η." *Kuſterus.* Caecum hic ducem ſecutus eſt vir Cl. Valet quidem χρη tantundem quod δεη; ſed iſtud χρειη vox nihili eſt. Porro autem ſi χρειη idem ſonaret quod δεη; at ipſum ει δεη ſoloeciſmum efficeret. Oportet enim ην [quod eſt ει αν] δεη; Idem dictum puta de altera illa quae apud *Suidam* habetur lectione, ει χρει [h. e. χρεια] η. Sed ſcripſit forte *Suidas* ad

Digitized by Google

hunc locum respiciens, χρειη, δεοι. Utcunque hoc sit, χρειη hic rescribendum esse confirmo. Nempe ab aoristo indicativo εχρην notissima fluunt analogia χρη, χρειη, χρηναι. Ecce autem loci constructionem: εθελοιτ αν — ει ευροιμι; Εγω δε γ αν — [εθελοιμι] καν ει — χρειη — Eadem itidem curatione *Sophocli* non semel succurrendum est. Ant. 895.

Αρ ισχ, αοιδους και γοους προ του θανειν,
Ως ουδ αν εις παυσαιτ αν, ει ΧΡΕΙΗ λεγειν.

Vulgo χρει η, adiecta itidem distinctione: quo pacto syntaxis constituitur παυσαιτ αν λεγειν renitente sermonis indole: ea utique postulat παυσαιτ αν λεγων. Trach. 164.

Νυν δ ὡς ετ ουκ ων ειπε μεν λεχους ὁτι
ΧΡΕΙΗ μ ἑλεσθαι κτησιν· ειπε δ ἡν τεκνοις
Μοιραν πατρῳας γης διαιρετον ΝΕΜΟΙ, 325
Χρονον προταξας ὡς τριμηνον ἡνικα
Χωρας ΑΠΕΙΗ κανιαυσιος βεβως,
Τοτ η θανειν ΧΡΕΙΗ σΦε —

ειπε μεν — οτι ΧΡΕΙΗ — ειπε δε ἡν — ΝΕΜΟΙ — προταξας — ἡνικα — ΑΠΕΙΗ — τοτ η-ΧΡΕΙΗ. Viden quam rotunde iam omnia procedant? Vulgo autem triplex repraesentatur soloecismus χρει η — ἡνικ αν — απιη — τοτ η — χρει η — non sine metri ratione in versu quinto insigniter violata. Oed. Tyr. 563.

Επειθες, η ουκ επειθες, ὡς ΧΡΕΙΗ μ επι
Τον σεμνομαντιν ανδρα πεμψασθαι τινα;

Aeschyli itidem locum in Prometheo pag. 17. sic refinge:

Το μελλον ἡ κραινοιτο προυτεθεσπικει,
Ως ου κατ ισχυν ουδε προς το καρτερον
ΧΡΕΙΗ, δολῳ ΔΕ τους ΤΠΕΡΕΧΟΝΤΕΣ κρατειν.

Digitized by Google

Vaticinada fuerat non iam virtute ſed *dolo* ſuperandos eſſe *qui rerum ſumma* potirentur. De noſtro autem χρειη unice repoſuimus. Nam δολῳ δε etc. ab *H. Stephano* in variis lectt. recenſetur. Vulgata vero ſcriptura,

Χρη, η δολῳ τους ὑπερεξοντας κρατειν,

quatuor de cauſis improbanda eſt: principio utique ob hiatum iſtum χρη η: ſecundo ob trochaeum τοῦς ῡ: tertio ob ſoloecam conſtructionem Το μελλον ᾗ ΚΡΑΙΝΟΙΤΟ προυτεθεσπικει, ὡς ΧΡΗ: ob ſententiam denique abſurdam adeo ut nihil ſupra: qua ſcilicet declaratur, *ſuperandos quidem eſſe qui rerum ſumma potirentur, id vero neque dolo tamen nec virtute effici poſſe.* Alterum porro germani ingenii ſoloeciſmum extare video: pag. 163.

Ει μη στρατευοισθ ες τον Ελληνων τοπον;
Μηδ,ει στρατευμα πλειον ΗΙ το Μηδικον.

Lege vero πλειον ΕΙΗ Μηδικον. Ει μη στρατευοισθε — μηδε — ειη —. Ulteriore autem auxilio indiget *Aeſchyli* in qua verſamur pagina. Supra utique lin. 9. ſic ſcriptum legitur:

Ευ γαρ σαφως τοδ ιστ εμοι ξυνηλικες,
Απαντες ἡμεις, οἱ κρατη ταδ εσχομεν,
Ουκ αν φανημεν πηματ ερξαντες τοσα,

h. e. *Probe enim hoc noſtis mei coaetanei, omnes nos, qui hoc imperio potiti ſumus, tantarum calamitatum auctores non fuiſſe extituros.* Cuiquamne obſecro iſtud *omnes nos* etc. placere poterit? Me certe quod attinet, ſententiam omnino ineptam ac futilem efficere videtur. Immo falſam non immerito dixiſſem. Quippe iſta particulae negantis collocatio, Απαντες ἡμεις ουκ αν εφανημεν ερξαντες, *Omnes nos auctores, non extitiſſemus* tantundem eſt quod *nemo noſtrum auctor extitiſſet.* Nam neque

Digitized by Google

idem valere poteſt quod alter verborum ordo, Ουκ ἁπαντες ἡμεις etc. *Non omnes nos* etc. Ain vero ſignificare voluiſſe Darii ειδωλον eorum qui Medico ante Xerxen imperio potiti erant neminem tantam patriae cladem allaturum fuiſſe? At ne 327
Mardum quidem qui inter verſum decimum quartum ab eodem dicitur αισχυνη πατρα Θρονοισι τ αρχαιοισι, *patriae ac thronorum avitorum dedecus? Aeſchylum* vero nullus dubito ſic ſcripſiſſe:

Ευ γαρ σαφως τοδ ιστ εμοι ξυνηλικες
Απαντες, ἡμεις, ΕΙ κρατη ταδ εσχομεν,
Ουκ αν ΕΦΑΝΗΜΕΝ πηματ ερξαντες τοσα,

Probe enim noſtis mei quotquot eſtis coaetanei, nos, [h. e. me] *ſi hoc imperio potiti eſſemus, tantarum calamitatum auctores non fuiſſe extituros.* ΕΦανημεν autem poſtulat ſermonis Attici ratio, quae verborum augmenta praetermitti vetat. Infra deniqué lin. pen. ubi habetur metro renitente

Αλλ ευσταλη και λεκτον αρουμεν στολον.

pro αρουμεν reponendum cenſeo ηρουμεν h. e. *si* αρουμεν eadem craſi qua ex ει αν fit ην; in verſus autem fine locandam interrogationis notam: ut ſententia ſit: *Sed* quid *ſi delectas copias inſtruxerimus?* Non deerunt fortaſſe quibus placebit αιρωμεν. Mihi vero alterum illud magis adridet.

V. 142. — — — Χαλεπα μεν ναι τω σιω
Γυναικας ὑπνων εστ ανευ ψωλας μονας·
Ομως γε μ αν δει· τας γαρ ειρανας μαλ αυ]

Principio ne ὑπνων priorem producat, reſcribendum eſt mutato verborum ordine Γυναικας ΕΣΘ ΤΠΝΩΝ. Deinde omnino audiendus eſt Cl. *Kuſterus* qui „Lege (inquit) — μαν δει. Lacaena 328
„enim hic loquitur quibus μαν dicebatur pro

Digitized by Google

„μην." Felix profecto ſi ſic omnia dixiſſet. Leviculum porro iſtud addere potuiſſet pro communi γε ſcribendum eſſe Laconicum γα. Reſtat vero aliud nequaquam leve. Quid enim tantum in librariorum atque editorum gentem committere potuit bona Lacaena, ut orationem, τας γαρ ειρανας μαλ αυ, ſenſu plane caſſam ac barbaram ei tribuerint? In ipſa vero hac ſtribligine verae lectionis veſtigia mihi videor deprehendiſſe: Noſtrum utique ſcripſiſſe crediderim:

— — — — τας γαρ ειρανας ΜΕΛΕΙ.

— *pax enim* curae eſt. Vel forte, quod et a vulgatae ſcripturae ſono propius abeſt, ΜΕΛΩ. — *pacis enim* curam habeo. Nam et haec loquendi ratio bene Graeca eſt. Sic apud *Sophoclem* Ai. 697. et Elect. 343.

Τιματε· Τευκρῳ τ', ην μολῃ, σημηνατε
ΜΕΛΕΙΝ μεν ΗΜΩΝ, ευνοειν δ' ὑμιν ἁμα.

Δεινον γε σ' ουσαν πατρος, οὐ συ παις εφυς,
Κεινου λελησθαι, ΤΗΣ δε ΤΙΚΤΟΤΣΗΣ ΜΕΛΕΙΝ.

Heſychius: Μελει, Φροντιζει. *Suidas:* Μελει, Φροντιζει. Μελλει δε αντι του βραδυνει. Caeterum purae putae deliciae eſt *Bourdinus*, qui ex hac mulieris *Lacaenae* oratione anſam adripuerit monendi ὑπνων *Attice* dici pro communi ὑπνουν.

359 V. 197. Ομοσομεν εις την κυλικα μη πιχειν ὑδωρ] Lege Ομοσωμεν, *iuremus;* uti habet *Florentis Chriſtiani* interpretatio. A verbo utique ομνυμι formae activae futurum apud Atticos nullum eſt. Ii medio duntaxat utebantur, cralin itidem ſuam adhibentes, ομουμαι. Ac metri quidem ratio perinde recipit Ομουμεθ. Hoc vero ſententiae non

Digitized by Google

aeque convenit, et a recepta ſcriptura longius diſcedit.

V. 234. Ταυτ εμπεδουσα μεν πιοιμ εντευθενι·
Ει δε παραβαιην, ὑδατος εμπλησθη κυλιξ.]

εμπεδουσα μεν — ΠΙΟΙΜΙ — Ει δε ΠΑΡΑΒΑΙΗΝ — ΕΜΠΛΗΣΘΗΙ — Viden ſoloeciſmum in modorum ratione; illud autem πιοιμι cum ſequentibus alium itidem optativum poſtulare? Nec vero magis hic ferendum eſt quod κυλιξ, cum de calice iam ante memorato agatur, articulo deſtitutum ſit. De eodem calice legimus verſ. 197. ex emendatione ſuperiori Ομοσωμεν επ ΤΗΝ ΚΥΛΙΚΑ — et rurſus 209. Λαζυσθε πασαι ΤΗΣ ΚΥΛΙΚΟΣ — uti et 841. — πλην ὡν συνοιδεν Η ΚΥΛΙΞ. Dicas autem deinceps licebit me nihil videre, ni veram huius loci ſcripturam inſtauravero:

Ει δε παραβαιην, ὑδατος ΕΜΠΛΗΙΘ Η κυλιξ.

Spectes autem velim, ſi literarum ductui perpendendo vacet, a vulgato εμπλησθη quam leviter diſcedat quod repoſuimus εμπλυθ η. Verbi εμπλυτο analogiam quod attinet, ea quam recte ſe 330 habeat ſubiecta docebunt exempla:

1) ΕΜΠΛΗΜΕΝΟΣ φθαιης ετ εις
Εκκλησιαν ελθειν — —

2) Ως εγω βαλλων εκεινον ουκ αν ΕΜΠΛΗΙΜΗΝ λιθοις.

Vulgo minus recte εμπλειμην.

3) Συσταλεις, ευτακτος, οργης και μενους ΕΜΠΛΗΜΕΝΟΣ.

4) ΕΜΠΛΗΣΟ λεγων· παντως γαρ τοι —

1) Equ. 931. 2) Ach. 255. 3) Veſp. 422. 4) v. 601.

Digitized by Google

5) Κατεσικελιζε, ΚΑΝΕΠΛΗΤ εν τῳ σκοτῳ.

6) Ευθυς γαρ ὡς ΕΝΕΠΛΗΤΟ πολλων καγαθων.

7) Ασπασιοι προτι ἀστυ, πολις δ ΕΜΠΛΗΤΟ ἀλεντων.

V. 678. Ιππικωτατον γαρ εστι χρημα καπεχον γυνη,
Κουκ αναπολεισθαι τρεχοντος —]

Laterem hic lavat *Biſetus*, dum verbi *αναπολεισθαι* ſenſum exponere laborat; cuius hoc in loco neque ſenſus nec ſyntaxis eſt ulla. Editt. *Baſill.* 1532. et 1547. uti et *Plantin.* *αναπολισθαι* repraeſentant. Atque haec quidem ſcriptura, utcunque vocem nihili praeferens, ad veram tamen adhuc propius accedit. Veram autem cenſeo,

Κουκ ΑΝ ΑΠΟΛΙΣΘΟΙ τρεχοντες —

Vel potius Κουδ h. e. Και ουδε, *Et ne a currente quidem* [equo] *deciderit*. *Soph.* Electr. 748. Καξ
331 αντυγων ΩΛΙΣΘΕ — Facem hic nobis quodammodo praetulit doctiſſ. Lyſiae editor. pag. 686. qui pro *αναπολεισθαι* legendum coniecit *απολισθανει*. Quo tamen pacto primam trochaici ſedem dactylus dehoneſtabit. Quin etiam virum doctiſſ. cum aliis fefellit vera iſtius verbi ſcriptura *απολισθανει*. *Sophocles* apud *Suidam* in V. *Ως*.

Θαυμαστα γαρ το τοξον ὡς ΟΛΙΣΘΑΝΕΙ.

Loci autem huius depravationem deceptis librarii ſcribentis auribus mecum acceptam referes. Libet hanc porro occaſionem amplecti menda quaedam apud *Euripidem* eodem fonte derivata correctum eundi.

Hec. 1037. Αλλ ουτι μ εκφυγητε λαιψηρῳ ποδι]

5) v. 906. 6) v. 1295. 7) IA. X.

Digitized by Google

Vocula ου cum verbo ſubiunctivae formae coniuncta alteram itidem μη comitem poſtulat. Cuius rei exempla aliquot ſupra adduximus pag. 221, 222. Ecce iam alia:

1) Μενεις ασυλος, κΟΥ σε ΜΗ ΜΕΘΩ ποτε.
2) Αλλ ΟΥΔΕ νυν σε ΜΗ παροντ ΙΔΗΙ πελας.
3) Αλλ ΟΥΤΙ ΜΗ ΛΑΧΩΣΙ τουδε συμμαχου.
4) ΟΥ ΜΗ ΠΙΘΗΤΑΙ· προς βιαν δ ουκ αν λαβοις.
5) ΟΥ ΜΗ ΘΑΝΩΣΙ· τουσδε γαρ μη ζην εδει.

Lege igitur, Αλλ ουτι ΜΗΚΦΥΓΗΤΕ —

Hipp. 659. Νυν δ εκ δομων μεν, ες τ αν εκδημος 33ª
χθονος
θυσευς, απειμι, σιγα δ ἐξομεν στομα].

Deſideratur ad orationis integritatem verbum ſubiunctivum quo referatur ες τ αν: quod tamen verbum ſubaudiri ſermonis Attici ratio non patitur. Itaque omnino reponendum eſt, quod ſcriba a librario dictante minus diſtincte audivit:

— — — ες τ αν ΗΙ κδημος χθονος.

Iph. in Aul. V. 383.

— — — ὡν γαρ εκτησω, κακως
Ηρχες· ειτ εγω δικην δωσω κακων δ μη σφαλεις]

Quae enim poſſidebas, illis male Praefuiſti. An igitur ego poenas dabo malorum tuorum *qui non peccavi.* Ita interpretes. Viderunt ſcilicet *tuorum* ad neceſſariam ſententiae emphaſin deſiderari. Nec vero ων in Graeca oratione ſubaudiri patitur alterum iſtud εγω. Porro autem peccat lectio recepta adverſus commatum trochaicorum rationem, quam poetae tragici inviolatam ſervabant, quae ſcilicet exigebat,

1) *Eurip.* Med. 728. 2) *Soph.* Ai. 83. 3) Oed. Col. 462. 4) Phil. 104. 5) v. 431.

Digitized by Google

— — — — — *finis ut quarti pedis*
Nominis verbive fine comma primum clauderet.

Utrique malo uno negotio ſic ſubveniendum eſt:

Ηρχες· ειτ εγω δικην ΔΩ ΣΩΝ κακων ὁ μη σφαλεις;

Nempe litera ν librarii ſcribentis aures effugit, iſque adeo pro δω σων exaraviit δωσω. Similem au-
333 tem verbi δω aliorumque huius formae uſum paſſim videre eſt. Unum illud in praeſens adduxiſſe ſufficiat: *Ariſtoph.* Eq. 703.

Ως οξυθυμος! Φερε, τι σοι ΔΩ καταφαγειν;

Scribentis contra aurium tinnitui acceptum refero quod in quodam apud *Sophoclem* loco litera ν praeter iuſtum numerum habeatur. Nempe Oed. Colon. verſ. 1248. ſic repraeſentatur:

— — — — ὡστε μητε δρωντα σε
Τα των κακιστων δυσσεβεστατων, πατερ,
Θεμις σε γ ειναι κεινον αντιδραν κακως.
Αλλ αυτον· εισι χατερωις γοναι κακαι.

Dicas velim, ſi Oedipus alter audire geſtias, quaenam ſit conſtructio iſtorum τα των κακιστων δυσσεβεστατων. Interim vero liceat alteram ſcribendi rationem, quam et germanam eſſe nullus dubitem, ſuggerere:

Τα των κακιστων ΔΥΣΣΕΒΕΣΤΑΤ, Ω πατερ,

Fecit utique ſyllaba των ante itérata ut ſcriba iſtorum δυσσεβεστατ ω minus accurate ſonum acceperit, adeoque dum adhuc tinnirent aures δυσσεβεστατων deſcripſerit. Periphraſin autem iſtam τα των κακιστων δυσσεβεστατα quo minus quis miretur, faciet opinor quod apud eundem poetam legitur Phil. 65.

Digitized by Google

— — — — — λεγων ὁσ αν
Θελῃς καϑ ημων ΕΣΧΑΤ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΚΑ.

Sed ulteriore inſuper auxilio locus indiget. Nimirum iſtud μητε, cum in oratione habeatur ne- 334
que alterum μητε, nec τε, neo και; ſermonis indoli adverſatur. Oportet vero μηδε: *ut* ne *committentem* quidem *adverſus te* etc. Porro, ὡστε ϑεμις ειναι purus putus eſt barbariſmus. Iam olim vero emendaveram ϑεμιν; atque ita in *Colinaei* editione ſcriptum nuper comperi. Iſtorum denique Αλλ αυτον, uti vulgo accipiuntur, nullus eſt ſenſus, conſtructio nulla. Coniecit autem neſcio quis Αλλ ασον. Atqui hoc pacto minus commode eliminabitur αυτον. Verborum a *Sophocle* profectorum plenam poteſtatem ſtatuo Αλλ εα αυτον, per craſin vero efferendam eſſe Αλλ ηυτον: aut etiam producta vocali α, Αλλ αυτεν. Itaque totum locum ſic refingo:

— — — — ὡστε ΜΗΔΕ δρωντα σε
Τα των κακιστων ΔΥΣΣΕΒΕΣΤΑΤ, Ω πατερ,
ΘΕΜΙΝ σε γ ειναι κεινον αντιδραν κακως.
ΑΛΛ ΗΤΤΟΝ· εισι — —

Herc. 206. Παιδας δε δη τι τουσδ αποκτειναι ϑελεις;
Τι σοι δ εδρασαν; — —

Legit *Scaliger* Τι δη σ εδρασαν; Vidit utique vir ſummus vitioſam receptae lectionis ſyntaxin. Nempe verbum δραν et ſimilia, quoties notione huic loco accommodata adhibeantur, vel cum gemino accuſativo, vel cum accuſativo et adverbio conſtruuntur. Qua de re *Barneſius* nil quidquam ſuſpicatus eſt. Quanquam vero vir ſummus, loci morbum perſpectum habuerit, medi- 335
cinam tamen minus felicem adhibuit. Reſcriptum oportuit eodem earundem literarum ordine:

Digitized by Google

Τι Σ ΟΙΔ εδρασαν — —

Cum utique in verſu praecedente legantur παιδας ΤΟΤΣΔΕ, emphatice itidem hic dicitur οιδε. *Liberos vero* hoſce *quid ſtudes occidere? Quid tantum in te* hi *commiſerunt?* Eſt quidem Τι σοι εδρασαν locutio ſatis Attica; ſed ſententia longe alia valet, *What have they done for you?* Syntaxeos rationem apud *Homerum* ſimiliter violatam ſupra oſtendimus pag. 185.

V. 312. Ει μεν σθενοντων των εμων βραχιονων
Ην τις ὑβριζων, ῥᾳδιως επαυσατ αν]

Verſum poſteriorem laborare ſentiens ὁ πανυ ſcribendum cenſuit, Ην τις αν ὑβριζων — Atqui ſolitum hic viri ſummi iudicium deſideratur. Eſt utique ει τις αν ην ſoloeciſmus. *Barneſius* autem feſtivum caput, aſperi ſequentis vim εκτατικην crepat. Nos excidiſſe ſtatuimus poſt τις alteram σιγμα, ſcripſiſſe autem *Euripiden:*

Ην τις Σ ὑβριζων — —

Neque enim vocula σε ad ſententiam minus commoda eſt quam ad verſum: *Si valentibus quidem meis brachiis iniuria quis* te *afficere fuſtinuiſſet, facile ab incepto deſiſtere coactus fuiſſet.* Nempe hoc Megarae reſpondet Chorus de iniuriis ſub quibus laboraret conqueſtae.

Electr. V. 764. Νυν μεν παρ ἡμιν χρη συνεστιους
εμοι
θοινην γενεσθαι — —].

Sic interpretantur: *Nunc quidem apud nos oportet convivas mihi* Vos *intereſſe convivio.* Verum ex loci verbis neque haec neque alia quaelibet ſententia elici poteſt. Conſtructio utique iſta, χρη συνεστιους θοινην γενεσθαι, vitioſa adeo eſt ut nihil ſu-

Digitized by Google

pra. Quae ut in integrum reſtitueretur, pro *θοινην Scaliger* legendum coniecit *το νυν*. Huius vero coniecturae, cum in verſu praecedente haberetur *νυν*, adeo conſpicua erat infelicitas, ut ne *Barneſium* quidem fugeret. Hic autem in contextum fidenter invexit, *θοινην πενεσθαι*, laudatque *Homerica αριστον επενοντο*, et *δαιτα πενοντο*. Atque hic quidem hominis ingenium ſolito longe maius video. Verum ei undique tuto eſſe vix unquam contigit. Quanquam utique verbi *πενεσθαι* is fuerit apud *Homerum* uſus, apud ſcriptores tamen Atticos nihil aliud unquam denotat quam *pauperem eſſe, indigere*, vel ſimile: neque accuſativum unquam, uti loquuntur, regit. Multo melius quis coniecisſet pro *συνεστιους* ſcribi oportere *συνεατιοις*, ut conſtructio eſſet: *χρη θοινην γενεσθαι* [ὑμιν] *συνεστιοις*: *oportet epulas parari* [vobis] *convivis*. Sed veram *Euripidae* manum critici opinor quique *γονιμοι* ſic potius agnoſcent:

Νυν μεν παρ ἡμιν χρη συνεστιους εμοι 337
ΘΟΙΝΗΙ ΓΓΕΝΕΣΘΑΙ — —

hoc eſt *θοινη εγγενεσθαι, epulis intereſſe*; Haec utique cum pronunciaret dictans librarius, ſcriba ſibi viſus eſt audire, quod et ſono ſimillimum eſt, *θοινην γενεσθαι*.

V. 1013. Ημας δεδωκε Τυνδαρεως τῳ σῳ πατρι
Ουκ ὡστε θνησκειν, ουδ ἀ 'γειναμην εγω.]

Bina hic occurrunt menda ex una eademque cauſa oriunda. Primo utique pro *Ημας δεδωκε*, *has given us*; reſcribendum eſt *Ημας δ εδωκε*, *Now Tyndarus gave us*. Deinde ſcriptura iſta, *ἀ 'γειναμην*, craſin fieri indicat; quo pacto voculam *ἀ* produci oportet, adeoque ſpondeum in quarta ſenarii ſede locari. Atque hoc quidem vidit *Barneſius*; qui et proinde exhibuit abſque augmento *ἀ γειναμην*.

Digitized by Google

Verum, quod nos primi fortaſſe monemus, poetae Attici verborum tempora augmentum recipientia ſine augmento nunquam adhibent. Denique ἁ ἐγεινάμην neutiquam valet, quod habent interpretes, *quae peperiſſem*, quod tamen, vel potius *parerem*, loci natura poſtulat. Tu vero ſcribae parum accurate audienti, vel certe librario perperam enuncianti hoc quicquid eſt vitii acceptum refer, ac mecum ſecurus reſcribe, ουδ ἁ ΓΕΙΝΑΙΜΗΝ ἐγω.

V. 1032. Αλλ ηλθ εχων μοι Μαιναδ ενθεον κορην,
Λεκτροις τ επεισεφρηκε, και νυμφα δυω
Εν τοισιν αυτοις δωμασιν κατειχομεν.]

338 *Sed venit adducens mihi Maenadem afflatam numine puellam, Et lectis intulit, et ſponſae duae In iiſdem aedibus continebamur.* Ita interpretes: et monet quidem *Aemilius Portus* activum κατειχομεν Attice pro paſſivo adhiberi. *Barneſius* itidem pari iudicio ἡμας ſubaudiri poſſe contendit. Cuiusmodi ineptiis non libet immorari, quanquam eas celebriores etiam patronos alibi nactas videam. Iis autem miſſis, germanam loci ſcripturam revocemus:

— — — — — και νυμφα δυο
Εν τοισιν αυτοις δωμασιν ΚΑΤΕΙΧ ΟΜΟΥ.

et ſponſas duas in iiſdem ſimul *aedibus* continebat. Δυο autem, pro δυω ſcriptoribus Atticis nuſquam uſurpato, reponendum curavimus. Denique pro voce nihili επεισεφρηκε reſcribi oportet επεισεφρησε, quomodo legitur Herc. 1366.

— — — — — γοργωπους οφεις
ΕΠΕΙΣΕΦΡΗΣΕ τοις εμαισι σπαργανοις.

DAWESII MISCELLANEORUM CRITICORUM FINIS.

Digitized by Google

APPENDIX

SECUNDAE EDITIONIS.

Digitized by Google

Digitized by Google

ADNOTATIO 341

IN

DAWESII

MISCELLANEA CRITICA.

SECT. I.

P. 4. l. 3.

Haec obſervatio de litera inceptiva S. partim vera eſt, partim dubia. *Saepiſſime* eius vi, cum aliis T. P. etc. coniunctae, ultimam praecedentis voculae, vel ſi natura brevis ſit, produci, nihil dubii eſt. *Semper* vero idem fieri in *Latinis* ſcriptoribus, non temere concedendum. Cum *Daweſio* quidem conſentit praeſtantiſſimus *Foſterus* in libro de *Accent. et Quantit.* p. 44. ſaepe in hac Adnotatione commemorando. „*The power of two conſonants*, etc. — Duarum vis conſonantum qua Graecis et Romanis vox inter vocalem praeceden- 342
tem enunciandum tardatur, non tantum efficit, ut ſuſpendatur vocalis, quae in eodem vocabulo praecedit, ſed retro etiam vires ſuas ſufficit, et ad vocalem brevem in fine praecedentis vocabuli pertinet, praecipue ubi conſonantum prior eſt S, quae ſecundum *Terentianum Maurum*,

— Quanquam capite alterius verbi teneantur,
Sufficiant retro vires et tempus oportet;
Conſona quod debet geminata referre priori.

Digitized by Google

Hunc morem poetarum optimi Latinorum, poſt *Lucretii* tempora, plerique omnes tenuerunt, niſi in ſcriptis, quae metri ſunt liberioris, et *Sermoni propiora*. Itaque *Horatio* dictum *Saepe ſtylum vertas*. Ei Graeci poetae univerſi adhaeſerunt, cuius exempla paſſim apud *Homerum* et *Sophoclem* deprehendas. Haec *Terentiani* regula a *Victorino* confirmatur, ad quam Latinorum poetarum loca quaedam exegit ingenioſus vir, *Daweſius*. Non poſſum quin hac occaſione notem, *Callimachi* Scholiaſtem de eadem regula in Graecis metris obtinentem loqui. Hymn. in Dian. V. 125. legitur.

Κτηνεα φιν λοιμος καταβοσκεται, εργα δε παχνη.

Nonnulli, quibus diſplicuerit φιν, vocabulum ſane non pervulgatum, corrigendum σφιν voluerunt. Verum ne id committatur, intercedit Scho-
343 liaſtes in locum. φιν, inquit, χωρις, του σ, δια το μετρον: quia σφιν producet ultimam praecedentis κτηνεα σφιν *). "

Hactenus *Foſterus*. Qui verbo hanc regulam negligunt, contra prima eos proſodiae, ſaltem Graecae peccare, ſtatuit etiam *Dorvillius* ad *Chariton*. p. 184. qui ibi (alias etiam plerumque *Daweſio* iniquior,) non male nec inhumane feciſſet, ſi abſtinuiſſet ab iis, quae de *Daweſio et* populari-

*) Sic certe *Sophocles* Oed. Col. v. 443. Ουτ' σφιν — At ſi metri ratio tantummodo obſtaret quo minus σφιν legeretur, revocanti σφιν minime pugnarem. Etenim Κτηνεα σφιν non minus tolerabile videtur quam Αλλ' εα με — *Sophoclis* Antigon. quippe quod, per craſin vocalium εα, illic κτηνεα, quo modo hic Αλλ' εα pro ſpondeo habitum. Scholiaſtae auctoritas in talibus non multum valere debet. Quam ſaepe in metris ex ipſius ſententia mutandis peccaverit *Triclinius*, Scholiaſtes μετρομετρητος, docebis *Hoeſchine*.

bus eius aequalibus dixit *). Atque istam vim inceptivae literae Σ, cum *certis* consonantibus coniunctae, *Graecis* fortasse *omnibus* concedere licet: Latinis item non aeque tutum erat. *Virgilii* locum Aen. XI. 309. etiam post *Dawesii primam* observationem, (altera, in Addendis memorata, parum, ut videtur, animadversa,) defendit *Heynius*, omnium *Virgilii* editorum plane praestantissimus, qui ultimam in *Ponite* brevem esse 344 censet interpunctionis ope. Quod ad *Ovidianum* illud

Addidit et fontes, immensaque stagna, lacusque.

Quod *Dawesius* corrigit,

Addidit et fontes, immensa *et* stagna, lacusque.

probabilius videbar emendare,

Addidit et fontes, immensa stagna, lacusque

deleto *que*. Nam si *immensa* et *stagna* antiqua ac vera fuisset lectio, nihil habere potuerat quis cur eam improbaret, aut mutare vellet, metri saltem gratia. In altera autem lectione, *immensa stagna*, erat quod lectorem *Terentiani* observationis nescium offenderet, cui igitur, ad metrum profecto sustentandum, *Que* adiicere in promptu fuerit. Et sic rem, inquam, videbar expedire. Consultus vero a me vir doctissimus, THOMAS TYRWHITT, per literas libere et amicissime, ut solet, respondit „copulam ad soni numerique integritatem requiri." Adhaec vero subdidit, quod

*) Aliunde profecto eruditissimus humanissimusque *Valkenarius* (ad Phoen. p. 321.) causam repetit cur *Dawesius* nonnunquam observata tanquam nova inculcaret, quae tamen ab aliis iam fuerant occupata: nempe quod, „recentiorum scripta qui perpauca legant, multa tanquam nova „mirentur, quae aliis dudum venerant in mentem." Confer Tertium Indicem huic libro additum.

Digitized by Google

memoria omnium, qui haec ſacra tractant omnino dignum eſt: ſcilicet, „non opus eſſe ad ge„neralem aliquam metri aut grammaticae regu„lam ſtabiliendam, ut convincatur, neminem „poetam praeproperum aut incurioſum contra
345„ eam unquam peccaſſe *).“ Alterum deinde exemplum ex eodem *Ovidio* addidit, Pont. II. 4. 6.

Ante meos oculos tua ſtat, tua ſemper imago eſt.

Vulgatam igitur *Ovidii* Metam. et *Daweſianae* et meae emendationi demum antepono.

Graecis dixi fortaſſe omnibus vim hanc επιτατικην των ΣΤ inceptivarum etc. concedi debere. Locus eſt *Antiphanis* Comici apud *Athenaeum*, L. III. p. 112. D. quo, ut vulgo legunt, contra ſenarii modum committitur; qui ſane ſi emendetur, huc *forſan* conveniet. Locum integrum deſcribam, quod alia etiam parte, idque gravius, laborare videatur. Ad Omphalam autem *Antiphanis*, *Athenaeo* referente, pertinet.

Πως γαρ αν τις ευγενης γεγως
Δυναιτ αν εξελθειν ποτε ΤΗΣΔ ΕΚ στεγης,
Ορων μεν αρτους τουσδε λευκοσωματους,
Ιπνον ΚΑΤΑΜΠΕΧΟΝΤΑΣ εν πυκναις διεξοδοις.
Ορων δε μορφην κριβανοις ηλλαγμενους,
Μιμημα χειρος Αττικης, ους δη μονος
Θεαριων εδειξεν.

Vitium eſt verſus ſecundi modulo, quem bene ſic emendat *Koppierſius* (Obſerv. Philol. p. 51.)

Δυναιτ' αν εξελθειν ποτ' εκ τησδε στεγης —

*) Aliud non diſſimile ſuggeſſit, notatu dignum, ad p. 268. l. 6.

Digitized by Google

et ſic ad *Terentiani* obſervationem pertinet. Fortaſſe vero non deterius nec minore negotio corrigatur,

— — — ποτε τησδε Γ εκ στεγης —

Ex hocce nimirum tecto. Furnus enim ſi quis alius 346
locus, eum detinebit. — Id ſane valet τησδε γε. Deinde v. 4. plane eſt vitioſus, quippe hypermeter, neque placet *Koppierſianum*,

Ιπνον καταμπεχοντα πυκναις διεξοδοις —

quod, mihi certe, velim explicet vir doctus uſui του καταμπεχειν convenienter. Praetulerim vel

Ιπνον καταμπεχοντα ΠΥΚΝΑΣ ΔΙΕΞΟΔΟΥΣ —

furnum amictum quaſi *et circumdatum frequentia hominum, qui ingrediantur et exeant.* Αμπεχειν accuſativum adſciſcit cf. *Ariſtoph.* Pl. 898, etc.

Vel,

Ιπνον ΚΑΤΑΜΦΙΧΥΘΕΝΤΑ πυκναις διεξοδοις,

quod altero αμπεχοντα facilioris et, in hac re, uſitatioris eſt translationis atque adeo Comico, praecipue in hoc argumento, convenientioris. Illud ipſum vero αμπεχοντα, uti etiam αμφιχυθεντα, accuſativus eſſe poteſt absolutus, quae melior erit conſtructio, quam ſi cum ορων coniungamus, copulam ſubintelligentes. Vel denique legendum,

Ιπνον ΚΑΤΑΜΦΙΧΟΥΝΤΑΣ εν διεξοδοις.

circum fundentes, ſive *circum dantes*, h. e. *facientes ut circumdetur furnus ab iis, qui ingrediantur et exeant.* Et ſic πυκναις adſcribi potuit ut vim vocis αμφιχουντας explicaret, quae ſecum notionem continet *frequentiae*. Longe aliter *Delecampius* in notis, quas vocant. — In poſtremis verbis μονος eſt pro 347
γοναις ex *Toupii* receptum coniectura.

Digitized by Google

Caeterum de iſta celebrata inceptivarum ST, SP, SC, etc. poteſtate hoc fortaſſe tenere poſſumus: „Quotieſcunque ultima, quae brevis ſit, vocabuli praecedentis partem *eiuſdem* cum ST, SP, SC, etc. *pedis* conſtituat, toties eam eſſe *longam*; niſi in ſcriptis Comicis, iiſque quae ſermoni propiora ſunt, in quibus talia ſeveriora negligi poſſint: Extra vero etiam Comoedias Sermoneſque ultimam vocabuli, *ſi in integro pede deſinat*, etiam ſi ſenſum non claudat, *brevem* licere adhiberi.

Ab hoc loco non aliena videtur diſputatio, quae ſpectat vocales breves in *mediis* vocabulis correptas ante ΣΤ, ΣΤΡ *), etc. de qua confera-
348 tur *Clark.* ad Il. B. 537. et *Heathii* obſervata ad *Sophoclis* Electr. v. 122. Antig. v. 141. *Euripid.* Hec. 184. 684. (ubi ſenario etiam vindicat, ſi quidem ſenarius cf. Muſgr.) et alibi ſaepenumero.

*) Vocales breves ſaepiſſime in mediis vocabulis correptae ſunt ante duas vel tres conſonantes, cum quibus non coniungitur Σ v. g. ante γδ. δμ, etc. Locus eſt Homeri Il. II. 857.

Ον ποτμον γοεωσα, λιτουσ' ανδροτητα και ήβην.

qui fortaſſe *Clarkii* (ad Il. B. 537.) rationem tuebitur, primam ſtatuentis correptam eſſe τῳ κινδυνον in celeberrimo illo *Demoſthenico* a *Longino* tanto opere laudato. *Homeri* locum (ad quem vide *Erneſtium*) cum aliis huc pertinentibus uſurpavit *Schraderus* ad *Muſaeum*, v. 318. Iſta vero *Homeri* licentia non adeo mira videbitur, ſi conſideremus Aeoles antiquiores (de Aeolibus autem Homero accenſendo vide Adnotationem in Sect. IV.) pro ανέρα dixiſſe αδρα. vide Maittaire, p. 145. cuius quantitatem retinere potuerit το ανδρα, eodem modo quo adhibebant τεμνω, uti olim τεμω, (iſtam enim veterem ſcripturam docet τταμεν, quod remanſit,) penultima correptam. ſimiliter Αιόλου βούλεσθε Il. K. 36. et Od. II. 387. De cuiuſmodi ſcripturis nonnulla dixi in *Specimine Originationis Graecae, plerumque ab elementi Digammae uſu deſumptae*, huic libro adiecto.

Digitized by Google

Mirum eſt igitur eundem *Heathium* vocalem brevem eadem ſede correptam ante ΣΜ improbaſſe. Fortaſſe putaſſet vocem, quam vir magnus (Praef. Emend. in *Suidam* II.) contra eum repoſuit, non ἡδῦδ̆σμῦν, ſed ἡδυδ̄σμῦν, tanquam ἡδ̆ωσμον †, ut mihi ſuggeſſit vir quidam doctus, debere enunciari. Locus vero eſt in *Soph.* Trachin. v. 296.

Των μεν παροντων, των δε πεπυσμενῃ λογῳ.

Qui *ſi quidem recte* legitur, *Toupianae* favebit obſervationi, ita nempe a viro docto Emend. P. I. conſtitutus, ut δε πεπυ — tribrachyn efficeret: Emendatio enim *Heathii* τα δε πεπυσμενῃ, (in quam inciderat etiam *Scaliger,*) ut anapaeſtum, quem vocabat, amoliretur, violentior videtur, et ad rationes facta minus expeditas. At locum *parum recte* legi arbitror, non quod anapaeſtum eiicere velim, (cui ſane nonnunquam viros doctos iniquiores eſſe videatur, ob rationem, in aliam quidem rem, a *Tyrwhitto* ſubindicatam ad p. 268. l. 6.) neque quod voculae πεπυσμενῃ antepenultima corripiatur, (certiſſime enim, opinor, *Toupius* corrigit σαμεν pro εμεν in *Sophoclis* Electra, ita ut prima ſit brevis,) ſed quoniam lectio vulgata a poetae ſententia videtur aberrare, ſeu *Heathii* interpretationem admittas, *Cum haec adſint indicia* 349 (Herculeae nempe victoriae,) — *his a nuncio auditis.* Quo modo tautologia fit quam ſenſiſſe videtur *Heathius*, cum των μεν παροντων tantum modo interpretatus fuerit. Seu *Iohnſonianam*, *tum propter has, quae adſunt, tum propter ea, quae fando accepiſti.* Sententia mihi videtur eſſe haec. *Propter hunc (praeſentem)* nuncium, *quem accepiſti*, ut ἑνεκα cum Schol. ſubintelligam. Lego vero

*) De hac crasi, quae in ſimilibus non raro occurrit, vide *Heathium* ad *Sophocl.* Philoct. v. 1371. Addend. II.

Digitized by Google

Των μεν παροντων, ΩΝ πεπυσμενη λογω.

h. e. πεπυσμενην εις. Των acceptum librarii auribus, ab ultima praecedentis vocabuli deceptis, refero, et δε correctori aliquo, qui putaret μεν *ſemper* ſuam αποδοσιν poſtulare. Verum non ſemper poſtulare et aliunde liquet et ex v. 354.

Α μεν γαρ εξειρηκας, αγνοια μ' εχει.

Μεν enim Attici adhibebant pro μην, ut δε, ſimpliciter etiam, pro δη. Non diſplicuiſſet

Των μεν παροντων, των γε π. λ.

pro ὡν. ni in eodem verſu iam adhibita των propria ſua vi: praepoſitivus enim ſaepe pro poſtpoſitivo etiam Atticis. cf. v. 47. et 207. ubi f. της γε. adde obſervationem ad *Sophoclis* Oed. C. 910.

Atque hic finem imponam obſervationi longae quidem, ut fateor. Verum enimvero licere exiſtimabam in hoc commentandi genere nonnunquam liberioribus evagari ſpatiis, ſecundum huius editionis conſilium, quod in eo, praecipue, ver-
350 ſatur, ut nonnulla inſigniorum Criticae capitum a *Daweſio* indicatorum illuſtret.

P. 12. l. 11.] *Calliae* verſus, quos alii tanto molimine emendatum iverunt, eoſdem facile et ſimpliciter reſtituit TYRWHITTUS. „*Calliae* verſus," inquit vir doctus, „quoſdam a *Cl. Caſaubono ad Athenaeum laudatos* deſcribit atque emendat *Daweſius*. Melius feciſſet, ſi locum ipſum, „*ut ab Athenaeo repraeſentatur*, ſimul deſcripſiſſet. „Is igitur ſic ſe habet. *Athen.* L. X. p. 453. Αλφα „μονον ω γυναικες ειτε δευτερον μονον λεγειν χρη και „τριτον μονον γ ερεις ειτ αρα φησω το τεταρτον ταυ „μονον ιωτα πεμπτον ον το θ εκτον υ μονον λεγε λοι„σθιον δε φωνω σοι το ω των έπτα φωνων, έπτα δ εν

„μετροις μονον. Haec autem quicunque ſine prae-
„iudicio perlegerit, videbit, opinor, *Athenaei*
„verba, quae viri docti in quinque *Trochaicos*
„verſus omnibus tormentis admotis cogere mo-
„liti ſunt, in ſex verſus *Iambicos* ſponte diſtribui
„poſſe. Sic,

Αλφα μονον, ω γυναικες, ΕΙ τε δευτερον
Μονον λεγειν χρη· και τριτον μονον γ ερεις
ΗΤ· αρα Φησω και το τεταρτον αυ μονον
ΙΩΤΑ· πεμπτον ΟΥ, τοϑ εκτον Υ μονον
Λεγε· λοισϑιον δε σοι μονον Φωνω το Ω
Των ἑπτα Φωνων· ἑπτα δ εν μετραις μονον.

„In his vix litera mutata eſt, niſi in v. 3. et 5.
„In quorum primo και ex emendatione *Caſauboni* 351
„recepi; in altero μονον inſerui, tam ſenſu quam
„metro poſtulante. Per μονον autem vocalem,
„nec *ſimpliciter nominandam ut ſonat*, cum *Caſau-*
„*bono*, neque μονοσυλλαβον cum *Daweſio* intelligo,
„ſed *ſolam, per ſe enunciandam.* In recenſendis
„ſcilicet vocalibus, unamquamque ſigillatim et
„per ſe efferendam eſſe monet qui loquitur,
„quiſquis ille eſt. Nam duos hic loqui mihi mi-
„nus probabile videtur: adeoque in v. 3. pro
„Φησω libenter legerem Φησεις, vel ſic Φημι σπ
„το τ.

„Obſervandum eſt autem, locum hunc, ut ab
„*Athenaeo* repraeſentatur, ad *Daweſii* argumen-
„tum aeque facere ac illa quae a *Caſaubono* inter-
„polata ſunt. Unde veriſimile fit *Daweſium Ca-*
„*ſaubono* ſecure nimis fidentem, *Athenaeum* ipſum
„non ſatis diligenter inſpexiſſe. Quod ſane in
„homine Critico non probo: Qui, opinor, neque
„ipſe ullas etiam ſummorum virorum emendatio-
„nes, quas vocant, ita amplecti debet, ut non
„eas ad antiquam locorum ſcripturam exigat,

Digitized by Google

„neque aliis tradere, nisi cum antiquis lectioni-
„bus simul descriptis.“

P. 14. l. 19.] Quantitas primae syllabae vocis *diphthongi*, non semel correptae, licentia, ut ait, vix defendenda, *Daweſium* offendisse nimis videtur. Si longa adhibeatur enunciari debet *diphthongus:* si brevis, *di-phthongus*, ut *teneb-rae* et *tene-brae*, *lac-ryma* et *la-cryma:* quas voces ita po-
352 tius (ut id, quod leve est profecto, commemorem,) ad enunciandas constituo, quam cum *Daweſio* (p. 93.) *tenebr-ae* et *lacr-yma:* durius enim ea ratione proceditur.

P. 15. l. 17.] — *quia ſono levi ſtudet. Daweſius* corrigit *leni*, idque admodum probabiliter, opinor. *Orationis* quidem est *levitas*, sive *laevitas*, et *nomina levia*, h. e. limata, polita, atque adeo *mollia*. iſtam vero notionem ad *ſonum* transferri posse non puto. *Levis* et *lenis* saepe permutantur. cf. *Geſner.* ad Quinctilian. X. 1. 52.

P. 30. l. 17.] Primus certe *Bentleius* iſtam in anapaesticis συναφειαν *recentioribus* aperuit. Quod si aliter fuisset, *Buchananus*, *Grotius*, alii, quos notat summus ille Dissertationis Phalarideae scriptor, contra hanc συναφειαν non toties peccaverant. Sed *Daweſius* erga *Bentleium* non semper nimis aequus.

---

353 SECT II.

P. 41. l. 21.] *Daweſius* aliis *Oxonienſium Pindari* Editorum desideratae ακριβειας documentis hoc addit, quod *primum* pedem modo *ditrochaeum*, modo *epitritum quartum* repraesentarent. Sed vide *Muſgravii* Exercitat. *Euripid.* p. 55, 56. (quo loco

Digitized by Google

usus sum ad Oed. Tyr. 901. et 916.) ubi exempla sunt plurima Ditrochaei et Epitriti quarti sine discrimine adhibitorum.

P. 44. l. 14.] De diversarum usu praepositionum ad eandem actionem spectantium nonnulla dicam infra ad p. 249. Παροιχομενοι vero pro προσοιχομενοι hoc *Pindari* loco docte et vere reponere videtur *Dawesius*. vide plura, quae emendationem firmant, apud Abresch. ad N. T. p. 585. Saepe permutantur παρα, περι, προς, προ. *Alexander Aprodisiensis*, si deo placet, apud *Suidam* V. ΔΙΟΤΙ. Και γαρ οτι εχομεν ψυχην, και οτι αθανατος, προχειροτερον εις νοησιν τοις πολλοις μαλλον, η το ΠΑΡΑΧΩΡΗΣΑΙ, και επιβαλλειν *) τω λογω τω ταυτα κατασκευαζοντι. *Wolfius*, probante etiam *Kustero*, corrigit ΠΡΟΧΩΡΗΣΑΙ. Codex MSStus 354 nostri Collegii C. C. vulgatam exhibet. Fortasse legendum ΠΕΡΙΧΩΡΗΣΑΙ, h. e. *tandem*, post rationes expositas, *pervenire*, quod Philosophicis disputationibus de Anima, operose et subtiliter deductis, atque adeo a vulgari captura et ratiocinandi modo immensum quantum distantibus, magis convenire videtur. Περι similem vim τω περιαγειν nonnunquam tribuit. Et ista etiam notio, quam nonnunquam habet, *circuitu redeundi*, minime puto videbitur aliena conferenti egregium illum veteris Philosophiae, et universarum etiam Graecarum literarum, vindicem, IACOBUM HARRIS, in *Philosophicis* suis *Elementis* p. 11. et

*) An επιβαλλειν τον λογον τον ταυτα κατασκευαζοντα, *adiicere rationes, quibus haec confirmentur* vel *rationes attingere*, tenere, etc. Huic sensui convenienter posteriori επιβαλλειν ex *Homero* notatur. Od. O. 296. Atque ewr hac re solemniter.

Αταν το συμβησομενον ΕΠΙ ΛΟΓΟΝ ἐγων.

Suid. V. Βασταζας.

Digitized by Google

Ammonium quem ibi laudat. Eodem loco apud *Suidam* mox pro ουρανιον Cod. C. C. C. habet αιωνιον *).

Locus est suavissimus *Achilli Tatio* L. II. vel *Ioanne Secundo* dignus, quem hic corrigam, si quidem emendationis indigeat. Και ουδεν ειπων, αλλ ὡς επισυγκειμενου εργον, ως ειχον, περιχυθεις την κορην **) κατεφιλουν. ὡς δε και επιχειρουν τι

*) Τα συνθετωτερα, inquit *A.* ibidem, γνωριμωτερα. At tamen *Aristoteles* dicit (Phys. L. I. c. 1. a *Kustero* indicatus, et ab *Hanrisio* adhibitus. p. 21.) tum tantum το συνθετον nos ειδεναι, οταν ειδωμεν εκ ΤΙΝΩΝ και ΠΟΣΩΝ εστιν. Atqui id tantum modo Philosophi est, et supra vulgi captum, quippe (προχειροτερον) inquit idem *Alexander* το καθολου και συγκεχυμενον του μερικου και διηρημενου, διον το ειδεναι ΑΠΛΩΣ, ὁτι σωμα, η ὁτι τοιονδε σωμα, τουτεστιν ουρανιον η γηϊνον, η τοιωσδε η τοιωσδε κεκραμενον. Τριτον, το ὡς προς ἡμας μεν πρωτον, ὑστερον δε τη Φυσει. των γαρ ΑΠΛΟΥΣΤΕΡΩΝ, ἁτερ εστιν τη Φυσει ἡμιν, τα συνθετωτερα γνωριμωτερα. Locum integrum protuli, ut a peritioribus discerem, utrum απλως imperite et indistincte adhibuerit *Alexander* (συνθετον enim το σωμα, non ἁπλουν· ἁπλα vero τα μερη εις ἁ διαιρειται') an legendum sit ειδεναι, ὁτι σωμα, η ἁπλως ὁτι τοιονδε etc. *Scire* hoc καθολως, nempe *corpus esse*, quam ἁπλως, *figillatim et discretim*, nempe *quale sit* etc. Mutationi favere videtur quod sequitur, ἁπλουστερων, quibus inquit, τα συνθετωτερα γνωριμωτερα.

**) Cogitabam το καταφιλειν ad κατανιν alludere, eodem modo quo nos quandam obturpamus similem basiandi formulam. Certe rem fortius exprimit, quam simplex φιλειν, vel *osculor*. Tutius vero fortasse statuendum est vim auctam illud acceptam referre eidem notioni, cui καταδενδρος suam, et similia. Καταφιλειν igitur *crebrum osculum* designat, ut Latinis *deosculor*, quod quoque Lexicographi idem esse dicunt, ac *osculor*, quod vero inter et compositum optime distinguit *Plautus* Lexicis etiam citatus. *Vix reprimo labra*, (h. e. *osculor*) *quin te deosculer*. Κατα et *de* unde notiones *frequentiae, multitudinis*, etc. repetant, opportunius in *Analysi Graecae Linguae instituta* inquirendum.

Digitized by Google

προυργου ποιειν, ψοφος τις ημων κατοπιν γιγνεται· και ταραχθέντες, ἀπεπηδησαμεν. και ἡ μεν επεκεινα τρεπεται επι το δωματιον αὐτης· εγω δε επι θατερα, σφοδρα ανιωμενος, ἐργον οὐτω καλον απολεσας, και τον ψοφον λοιδορων. Primum, Interpres (editione autem utor *Commelin.* p. 35.) intactum prorsus ὡς ειχον praetermisit, quod vertendum erat *statim, continuo.* Sic *Sophoclis* Antigon. 1122. Ωδ' ὡς εχω στειχοιμ' αν, *statim, ὡς αυτικα, ibo. Sic uti* nempe *me habeo, sum.* de qua locutione plura adnotavi in locum Antigonae, in *Altera* Observationum parte. Deinde quanquam επεχειρουν τι προυργου, bene vertatur *aliquid praestabilius facere*, legendum tamen videatur επεχειρουν τι ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ, vel περιεργοτερον. cum in rebus amatoriis usitatissimum sit περιεργος, et huic loco optime conveniat. Conferre liceat *Longum.* L. III. p. 76. ed. *Villois.* de suavio quoque, et suavio aliqua re suaviore, 356 pulcherrime disertum. Εζητουν δε αυτοι περιττοτερον τι φιλημάτος και περιβολης, και μαλιστα δε ὁ Δαφνις, (ὁια γουν εννηβησας τῃ κατα τον χειμωνα οικουρια και ασχολια,) προς τε τα φιλήματα αργα, και προς τας περιβολας εσκιταλιζε, και ην ες παν εργον ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΕΡΟΣ και θρασυτερος. Qui locus emendationi favere videtur. *Moeris:* Καταγλωττισματα· τα ΠΕΡΙΕΡΓΑ φιλήματα. ubi fortasse καταγλωττισμα aliud significat, quam quod intellexisse videatur *Piersonus.* Aliud nempe γλωττιζειν, (quod a iuvene elegantissimo *suavissimam rem* merito vocari quis neget?) aliud longe longeque καταγλωττιζειν. Ego equidem quid intelligam, aliorum sit exponere. cf. *Toupii* Epist. Crit. p. 164. et Emend. T. III. *V.* Σιφνιαζειν. atque *Monetae* Epistolam ad *Bulkerium* apud *Brunck.* ad Analecta Poet. Graec. T. III. p. 316. Quibus accedat *Lucianus.* T. III. p. 131. Περιεργον statuo esse, ut πέριττον, *quod simplicem* εργου sive *rei alicuius mo-*

Digitized by Google

dum naturamque excedat; quod ſit exquiſitum; quod nimium. Itaque de perſona, *Longo* Daphnis in re amatoria profectum faciens et audacior factus, περιεργοτερος dicitur: et de re *Achilli Tatio*, Clitophon aliquod περιεργοτερον quaerit. Et ſic quoque γλωττισμοι atque alia honeſta Veneris artificia περιεργα ſunt: περιεργα etiam καταγλωττισματα, turpiſſima ac *infima* ſpurcities.

Ut παρα του περι, ſic περι etiam του παρα, locum obtinere contigit. *Longi*, L. III. p. 71. v. 5. — και περιηγεν εσω λαβομενος. repoſuerim, 557 ΠΑΡΗΓΕΝ εσω λαβομενος, *ſecum introduxit.* Ariſtoph. Nub. 850. a *Daweſio* etiam uſurpatus:

— — ταυτ' εμαθες τα δεξια
ΕΙΣΩ ΠΑΡΕΛΘΩΝ.

P. 48. Not.] Praeſens tempus ἡκω frequentaſſe Atticos monet *Valkenarius*, ad Phoen. p. 383. rarius uſurpantes praeteritum imperfectum ἡκον. Quod ad locum Oreſtis v. 86. vulgatam lectionem perite corrigit eiuſdem *Valkenarii* iudicio ad Phoen. p. 552. *Daweſianam* lectionem tres MSSos exhibere dicit *Muſgravius* ad loc. qui vero *Daweſianae* ἡ mutavit ſpiritum, ut ſit ἦ *omnino*, *ſanequam*. *Iortinus*, inquit idem vir doctus, malit Συ δ ω — quod non ſpernendum iudicat. Quanquam *Daweſii* inventum laudaverat *Valkenarius*, articulus hic additus, etiam ante viſam *Muſgravii* (qui in eo non acquieſcit,) adnotationem, mihi diſplicebat, et, ut fatear, praeter Viri ſummi ad Phoeniſſas argumentum videbatur. Coniectura autem *Daweſii* mihi ducto altera occurrebat, quam ſupra memoratis adiicere liceat:

Συ ΔΗ μακαρια, μακαριος δ' ο σος τοκις —

Digitized by Google

P. 51. l. 9.] μύχῳ pro μυχων correxerat etiam *Guietus.*

P. 52. l. 16.] Ut oſtendat Dores pluralia ſaepe adhibere ita ut dualibus conveniant, illum ipſum *Pindari* locum, qui *Daweſium* ob iſtam licen- 358
tiam offendit, profert *Gregorius* de Dialect. p. 98. ubi *Koenius:* „Caeterum dualis γαρυετον, qui poſt μαθοντες poſitus, in Scholiaſtae cenſuram incurrit, adeo diſplicuit *Daweſio*, ut γαρυεμεν putarit reponendum. Vanam fuiſſe viri doctiſſimi religionem docebunt vel huius enallages exempla a cl. *Erneſtio* ad *Homeri* Il. α. v. 566. prolata; quae forte etiam ſatisfacient viro docto ad *Lucian.* T. III. p. 231. Conf. *Geſner* ad *Orphei* Argon. v. 818. Γαρυετον praeter *Ariſtid.* citat etiam *Theophylactus Bulg.* Ep. VI. p. 12."

P. 56. l. 4.] Αρεσμαι pro Αἱρεσμαι eleganter emendat, *Reiſkii* iudicio. De hoc futuro Aeolum et Ionum, cui reſpondebat Atticum αρουμαι, vide *Daweſium* Sect. III. et infra ad eandem Sect. adhibita *Lennepiana* dictata. *Heynius:* „pro αἱρεσμαι temerario conatu *Schmidius* ἑλεσμαι reſcripſerat a Metrico deceptus. Verſus eſt trochaicus dimeter brachycatalectus vid. *Pauw.* ad v. 30. Pro trochaeo ſpondeus locum occupat. *Aldus*, quod nemo obſervat, exhibet: δουλιας ἀρεσμαι ταν — vitioſe tamen, nec quicquam profeceris, ſi αρεσμαι ab αρεω, unde αρεσασθαι *Homericum* procedit, deducas. Vindentur autem ſententiae ſic necti: παρ μεν Σαλαμινος, αἱρεσμαι χαριν, μισθον Αθηναιων· εν Σπαρτᾳ δε etc. — *Apud Salaminem probo (praeferam, amplectar,) victoriae laudem Athenienſibus debitam; Spartae autem pugnam ad Plataeas celebrabo; Eninvero ad Himeram victoriam filiorum Dinomenis* 359
etc. χαρις pro *decore* et *victoriae laude* paſſim apud Poetam."

Digitized by Google

P. 57. l. 6.] Αιητων procul dubio eiiciendum, cum vulgata αιετων metro non officiat, uti ſuſpicabantur Editores Oxonn. docente etiam *Heynio*, cui αιετων ſatis facit. At vero ſi ipſi, (cui, praeter magnam eruditionem, molliſſimus pulchri decorique ſenſus contigit,) *Daveſianum* ορνιχων innotuiſſet, lectionem ſagaciter inventam praetulerat, opinor. Non accuratius enim quam elegantius de huius loci lectione iudicare *Daveſius* videtur, cuius Διος ορνιχωι, h. e. αιετων multo magis poeticum quam Διος αιετων. Illi igitur totus accedo. Similis vero corruptela, qua hic ante *Daveſium* legebatur Αιετων Διος, *Theocritum* etiam inquinaverat Idyll. 16. 68.

— χαλεπαι γαρ ὁδοι τελεϑουσιν αοιδαν
ΜΟΤΣΑΩΝ, απανευϑε Διος μεγα βουλευοντος.

qui locus ſic optime conſtituitur in editione *Brunckii* in Analectis. T. I.

— χαλεπαι γαρ ὁδοι τελεϑοντι αοιδοις,
ΚΟΤΡΑΩΝ απανευϑε ΔΙΟΣ — —.

ſecundum correctiones *Toupii* et *Koppierſii*, conſentientibus etiam MSSis: quanquam doctus editor non monuerit, quibus factum auctoribus.

Et ſic profecto gloſſemata ſedem verae lectionis ſaepiſſime occuparunt, quibus inſertis, non minus, haud ſcio an magis ad elegantiae iniuriam orationis, ullo alio modo corrupta fuerint veterum ſcripta. Exempla ex uno *Ariſtotelis* libro de Poetica compluria proferrem, ni aliud dicendi tempus de iſto libro deſtinaſſem, de quo lectoribus nuper fidem dedi. Aliunde igitur petitum unum atque alterum exemplum proponam. Ac primo, gloſſema intextum *Sophoclis* Oed. Tyr. v. 1321. irrepſiſſe videtur, ubi tuto in perpe-

Digitized by Google

tuum latere potuit, (ficuti interpretes quod ſciam, omnes, huc usque latuit,) ni Scholiaſtes veram (ſi vera, ut opinor,) lectionem ſervaſſet.

Ες δεινον, ουδ' ακουστον ουδ' εποψιμον.

Forſan legendum

Ες δεινον, ουδε ΠΡΟΣΙΤΟΝ, ουδ' εποψιμον.

Schol. Προσιτον εις ακοην, θεατον, εποψιμον, προξιτον εις θεαν, quae ſic puto conſtituenda: Προσιτον, εις ακοην (ſc. pertinet), ακουστον· εποψιμον, εις θεαν, θεατον. Ακουστον non id eſſe videtur, quod, ut intelligatur, ad ακοην referendum ſe poſtulet. Scholiaſtes forte cenſebat προσιτον idem fuiſſe atque ακουστον, quia προσεισι και προσπελαζουσιν alios, colloquendi gratia. Sed haud ſcio an προσιτον melius ſic exponi poſſit. Προσιτος is eſt, *qui facile adiri poteſt*, homo, puta, vel locus. Nonne igitur ſignificet ου προσιτος, (ut αβατος ſaepe in Tragicis) *ob horrorem loci inacceſſus.* Quae notio videtur prorſus convenire ſententiae: *Deus* 361
niſi eo loci, quem quis accedere, quis vel aſpicere ſuſtineat *)?

Antiphanis fragmentum a *Koppierſio* editum eſt Obſerv. Philolog. p. 58. quod ſic habet:

*) *Euripidis* Androm. v. 25.

Κιγω δομοις τοισδ' αρσεν' εντικτω κορον,

huc pertineat, ſi recte corrigit *Brunckius*, uti e conjectura edidit, ΓΟΝΟΝ pro ΚΟΡΟΝ. Elegantior certe nova lectio; quam, ſi modo faverint Codices, (quorum vero nulla, quod ſciam, memorata eſt varietas,) prorſus practulerim. Interea αρσενα — κορον *Euripideum* putem, et ad vitium διπτολογιας referendum, quod in *Euripideis* ludibrio ſaepe verterunt Comici: de quo plura ad *Euripidis* Phoeniſſas.

Digitized by Google

Εξω μακραν παρ' αυτον ὑπερ αυτον, κατω,
Ανω βραχειαν αποδοσιν εγκαταστρεφει.

Quid ſibi velit αποδοσιν, ut huic loco ullo modo conveniat, cum ignariſſimis quibusque neſcio. Unde vero corrupta profluxerit lectio, et quo modo vera reſtituatur, neſcio an teneam. De fugitivo, fortaſſe ſervo aliquo, agi exiſtimo: quem clamore undiquaque excitato, confluunt qui prehendant et detineant. Huic vero ſenſui convenit, et ad vulgatam porro proxime accedit,

— βραχειαν ΑΝΑΠΟΔΙΣΙΝ εγκαταστρεφει.

quod de *fuga* acceptum vel Lexica vulgaria docent. Atqui id contra metri rationem peccat. Sub hac igitur lectione latere puto veram lectionem quae fuiſſe videtur, ανάδυσιν, ut locus ſic legatur et diſtinguatur:

362 Εξω μακραν, παρ' αυτον ὑπερ αυτον, κατω
Ανω, βραχειαν ΑΝΑΔΥΣΙΝ εγκαταστρεφει.

Dum eum ex omni parte concitati perſequuntur, *brevem fugam finit.* Αναδυσιν de *fuga* Theophraſtus dixit teſte *H. Steph.* in Lex. *Euſtathius* vero a *Fabro* etiam adductus ad *Lucian.* T. III. p. 350. docet ΑΝΑΔΥΝΑΙ εν ισῳ ειναι τῳ ΑΝΑΠΟΔΙΣΑΙ. Cogitabam αποδυσιν pro αποδοσιν. quod tamen nemini opinor placuerit, cum non tantum venuſtatem vocis αναδυσιν minus aequet, ſed haud ſcio an non iſtius vim ſive de *refugiendi* notione, ſive *ſurſum evadendi* deductam, exprimat. — Vim loci quaerebat *Koppierſius*, qui ſi meum tentamen probaverit, erit quod ob elegantis Viri conſenſum mihi gratuler.

Addam *Suidae* locum, qui nunc forte fortuna prae manibus eſt. V. Ρικνουσθαι. — Λεγεται δε και Ρικνουσθαι, το ΚΑΜΠΤΑΟΝ γινεσθαι ασχημονως, και

Digitized by Google

κατα συνουσιαν και ορχησιν ΚΑΜΠΤΟΝΤΑ την οσφυν. Cod. C. C. C. vulgatam lectionem exhibet. Καμπυλον vero putem nihil aliud esse nisi vocabuli ασχημονως interpretamentum, cuius tamen potestas satis perspicua in sequenti καμπτοντα. Inscite porro inseritur. Ut aliquam habuerit speciem, posit ασχημονως debebat poni, — ασχημονως και καμπυλον. Iterum vero affectus videtur locus. Ρικνουσθαι de *motu* dicitur. *Moeris:* Ρικνεισθαι· το ασχημονως ΚΙΝΕΙΣΘΑΙ. *Suidam* igitur sic legendum censeo: Λεγεται δε και Ρικνουσθαι, το κινεισθαι ασχημονως. — quam pudicam interpretationem, non alterius καμπυλον auxilio sequentia indigebant, quo dilucidius explicarent. Virum doctum et perspicacem, qui in adnotatione ad *Moeri-* 563
dem adhibuit *Suidam*, miror nihil monuisse.

Desinam in *Lycurgi* Oratoris fragmento a *Rutilio Lupo* (p. 132. ed. *Ruhn.*) servato et Latine facto. *Sed vos, Iudices, vos haec facere debetis. Nam cum in sententiis ferundis nocentibus remisse paratis, vos improborum studium ad peccandum excitatis.* Pro *paratis* statim inter legendum in mentem venit *parcatis.* Sed displicebat *remisse* et *parcatis* coniuncta, quo deinde paulo melius videbatur *remissi parcatis.* Sed loco penitius inspecto et considerato, nunc censeo fortasse *Rutilium* scripsisse, *Nam cum in sententiis ferundis, nocentibus remisse* FACIATIS; vel *agatis.* — *Remisse facere*, ut *benigne facere* antea p. 127; *Tum mihi beatissimus videbar, si quam plurimis benigne feci̇ssem:* ubi locutionem elegantem optime illustrat *Ruhnkenius. Remisse faciatis* explicet quis *parcatis*, quod superscriptum tandem verae lectionis locum occuparit, atque inde corrupta lectio *paratis.* Praeterea hoc *Lycurgi* exemplum schemati *Parrhasiae* magis, opinor, conveniet, si pro altero *vos* lagamus *non.*

Digitized by Google

Sed vos, Iudices, non haec facere debetis, quod ad reprehenſionem propius accedere videtur. *In hoc* (autem ſchemate), inquit Lupus, *vehementer cum Iudice agendum eſt, et vitium aut erratum eſt audacter coram eo reprehendendum. Ruhnkenius* locum ita conſtituit: *Nam cum in ſententiis ferundis nocentibus* poenam remittitis, paratum *vos improborum ſtudium ad peccandum excitatis.* In his vero elegan-
364 tiam et facilitatem deſidero, quae *Ruhnkenianis* pleriſque elucet coniecturis: quanquam viro docto coniectura ſua ita placebat, ut nihil id ſibi relinqueret dubii, quin *paratum* ſaltem *ſtudium* ſcripſerit *Rutilius*. Atque haec de Gloſſematibus inſertis hactenus.

Caeterum de *Fragmentis Graecorum Oratorum* a *Rutilio Lupo* conſervatorum et Latine redditorum, plura in *Altera* Obſervationum in *Sophoclem* alioſque parte.

P. 59. l. 8.] Locus ſane difficilis *Pindari:* de quo ita *Heynius*. „Obſcura ſententia in vulgata. Θεων corruptum eſſe facile occurrit: facilis quoque emendatio Θεῳ. Sic emendant etiam *Dawes* et *Pauw:* ſed ille iungit συν Θεῳ, quod bene dicitur; enimvero Θεῳ κεινου συν ανδρος — quam durum! hic, *Pauwius*, interpungit: Αρχαι δε β. Θεῳ, K. nec tamen ſatis diſerte explicat. Arbitror Θεῳ accipiendum pro υπο Θεου συν δ. α. κεινου ανδρος (h. e. Θεου και ανδρος εκεινου) αρχαι βεβληνται ſc. ἐργμασιν νικαφοροις. nam εγκωμιων αρχας hic non ſatis expedio.) *initia et cauſſae ac fundamenta illius praeclari facinoris iacta ſunt* (h. e. victoria illa profecta eſt) *a deo et praeclara viri virtute.* Sententiam poeta aliquoties repetit aliis in locis.“

P. 61. l. 10.] Ut οφελλειν *Daweſius* vertit *honoribus augere* — ſic αυξειν, *Sophocli* Oed. Tyr. 1103.

Digitized by Google

P. 62. l. 6.] De *Pindari* loco sic *Heyniùs*: „*Daweſius* praeclare sibi emendasse videtur Σ' εσσον-
τό *): ut Pyth. IV. 363. Ποσειδαωνος ἑσσαντ' εινα-
λιου τεμενοι. Sed aliena prorsus est vis του ἑζω ab hoc loco. Non Aeacidae εσαντο *condiderunt urbem*; neque conveniunt reliqua. nec tamen vel sic adeo absonum videtur, a θεω θεσσασθαι ductum, aut eodem sensu accipere, aut quod malim, pro ποιεισθαι, *reddere*. Ad Scholiastem nemo adtendit, qui ita exponit: ἠν τινα Αιγιναν ηυξαντο αγαθων ανδρων επιτυχειν και ενδοξον γενεσθαι τα ναυ-
τικα. Est igitur θεσσασθαι a θεσσομαι, h. l. eadem ratione acceptum, quae ab *Hesychio* notata (θεσ-
σαντο, ἱκετευσαν, et sic θεσσεσθαι, θεσσαμενος) et a VV. DD. cum ad eum loc. tum ad *Callim.* in Cer. 48. illustrata est. ut tamen magis, h. l. αιτειν, εξ αἰτησεως αναλαβειν accipiam, ut Schol. *Apollonii* exponit. lib. I. Arg. v. 824. itaque θεσσαντο, *precibus consequuti sunt, obtinuerunt.*“

P. 62. l. 15.] De *Euripidis* loco haec *Musgravius*, (qui *Daweſii* εγκαθεισατο in textum recepit consentientibus MSS. ut et *Valkenarius* in ed. sua Hippolyti,) „Ita MSS, A, E, Cott. Lib. P. et Fl. ut emendaverat *Daweſius*. vide ipso citante *Pind.* Pyth. IV. v. 363. Recte porro statuit *Valkenarius* V. Cl. εγκαθεισατο dativum vel subiectum vel subauditum postulare. An legendum, ναον Κυπριδος καθεισατο? Tale templum in Acropoli revera extitisse graves sunt, *Valkenario* iam citati, auctores, *Diod. Sic.* IV. 62. *Asclepiades* apud Scholiastem *Homeri* ad Odyss. λ. 320. De Cupidinis simulacro non item constat.“

*) Nihil omnino de isto Σ' *Daweſius*: et quid sibi velit cum και sic coniuncta, quaero: ενανδρον τε και ναυσι κλυταν Σ' εσσαντο. Fortasse Typographi est erratum.

Digitized by Google

P. 63. l. 18.] Αυταρ επει ωεσσαντο. — Hoc ſtatuit ad eandem rationem, (quam vero ſuſpectam habeo,) qua p. 176. reponit Γουνα δε ωερρωσαντο pro γουνατα δ ερρωσαντο. Negat enim, contra *Priſciani* auctoritatem, Digamma pro nihilo in verſibus ſcandendis unquam haberi. Ita tamen ſe habere aliunde etiam quam ex documentis *Priſciano* adductis conſtare videtur. Confer notata infra ad *Salterianum* loci cuiusdam Homerici *Specimen* digamma ſuppleti ſuis locis interpoſito, Adnotationi in quartam Miſcellaneorum Sectionem adiectum.

SECT. III.

Litem de accentibus, quam leviter attingit initio huius Sectionis *Daveſius*, ita tamen ut ſe eorum uſui adverſari teſtetur, illibatam et integram mitto, cum de hac re copioſe differere pollicitus ſit vir doctus, *Thomas Edwards*, (qui et aliis ſcriptis civitati eruditae innotuit, et nuper *Selectorum Idylliorum Theocriti editione*,) in *Miſcellaneis Criticis*, quae ſe editurum nuper fidem dedit. Interim (ne *Foſterum* aut *Primattium* memorem) omnino legi meretur acutiſſimus Scriptor de *Originibus et Progreſſione Univerſae Orationis*. Part. II. Lib. II. c. 4. De hac re quoque ſcripſit *I. M. Geſnerus* (eum enim materiam ſubminiſtraſſe, quam *Kernius* ſuo tantum ingenio et ſtilo compoſuit, auctor eſt *Eyringius*, in Deſcriptione Operum *I. M. G.* Biographiae Acad. Gottingenſi ſubiecta) in Diſputatione *de Accentuum veterum genuina pronuntiatione* Gotting. 1755; cuius quidem noti-

367

tiam *Eyringio* eidem debeo *). Disputationem hanc *Fosterus* non memoravit, fortasse illi ignotam.

De *Daweſio* ipſo, et de *T. Bentleii* Diſſertatione, quam ad partes vocat *D.* haec *Foſterus*, p. 304. „*Mr. Dawes hath iuſt touched*, etc. *Daweſius* hoc argumentum leviter perſtrinxit: ita tamen ut videretur parum operae in illud impendiſſe, atque adeo in errorem incidiſſe, quo plerique cenſue- 368
rint accentus quantitati minus convenire. Nec tamen dicit *accentus ipſos* ſic minus convenire, ſed vulgarem eorum *uſum*. Utinam *Daweſium*, virum quippe ab omni parte inſtructiſſimum, cenſuiſſe hoc argumentum magis dignum, quod ab ipſo tractaretur. Inanitas declamationis, quae auctorem ſuum habet nuperum *Callimachi* editorem, ea eſt quae vix animadverti mereatur. Quaeſtionem ille ſic proponit: „Graecae linguae enunciatio accentu, an quantitate melius procedat.“ Quod qui proponat, haud ſane intelligo cur non idem poſſit proponere alterum huiusmodi: „An ambulandum inter aut currendum aliquis pede dextro, vel ſiniſtro, per ſe uno melius uti poſſit.“

*) Univerſa diſputatio, inquit *Eyringius*, in duas diviſa eſt partes, quarum prior veram accentuum indolem atque rationem explicat. Atque ibidem perverſo eorundem uſui obviam it, quo ſcilicet non diverſi a *quantitate* ſc. χρονῳ *accentus* habentur. Poſteriore Diſputationis parte accentuum hiſtoriam perſequitur. *Rei ipſius* cognitionem antiquiſſimos iam Graecos habuiſſe, e *Platonis*, *Ariſtotelis*, *Plutarchi*, *Athenaei*, *Apollonii*, aliquot locis confirmat: *Signis* vero, ſive adſcriptis illis προσῳδιας et τασεως notis eos, uſu quippe doctos, diu ſine incommodo caruiſſe. Sed has ipſas tamen mature, certe ante Auguſti aetatem, inventas eſſe arbitratur, forte florentiſſima iam Graecia, certe ſub Alexandri ſucceſſoribus, cum Graeca diſcere tot peregrini cuperent.

Digitized by Google

P. 75. l. 18.] „Mitto, inquit idem vir doctiſſimus, p. 540. uſum accentuum, quem eorum defenſores nonnunquam iactant, nempe iſtum quo *variae* vocabulorum ὁμωνυμων ſignificationes *diſcernantur*: quippe varietas iſthaec ſine talibus auxiliis facile dignoſci poteſt. Aliis quoque linguis ſunt vocabula, quae alias alia, eaque nonnunquam contraria, habeant ſignificata, nulla tamen accentus varietate diſcreta, quorum vero cuiuſque vis e ſententia facile poteſt colligi. Non tacendum autem eſt, Graecorum optimos Grammaticorum ipſos ſaepe varias vocabulorum ὁμωνυμων ſignificationes ſecundum diverſum eorum ac-
369 centum diſcernere. *Ammonius* *) hanc rationem perſaepe ſequutus eſt, *Euſtathius* non raro, non nunquam *Moeris*. *H. Stephanus* Graeci Theſ. Appendici inſeruit ſyllogen talium vocabulorum e *Cyrillo* vel *Philopono* collectorum. In diſputatione

*) Ammonii quoque editor eruditiſſimus, *Valkenarius*, idem fecit in Commentario ſuo, alibi etiam et nuper, (quod mireris,) iudicans quantitatem et accentus ſibi ipſos parum convenire. „Non moleſte feret, (inquit, in Diatribe *Euripid.* p. 246, 247.) quod in Adnot. in Hippol. quae dederat (*Heathius*) accentibus deſtituta, iisdem inſtruxerim. Ipſe vocibus in alium a ſe ſenſum acceptis, ad mentem lectori declarandam, accentus imponere nonnunquam ſe coactum ſenſit. Alceſti v. 504. συμβαλῶν corrigens pro συμβαλών. v. 565. τῳ pro τῶι. v. 921. εἶμεν pro εἰμέν, etc. etc. — In his et in centenis ſimilibus vim vocum Lectori *ſoli* monſtrant accentus. Quid itaque? an accentus libris Graecis Poetarum ſaltem atque Oratorum ſunt eiiciendi, qui certe, quod nemo, credo, diffitebitur, *verſuum et periodorum modulo nocent?* Quinimo ſunt ad *ſignificatuum diverſitatem determinandam* perneceſſarii; quod in iſtis ſuis correctionibus ſenſiſſe virum doctiſſimum opinor. Accentibus, quam occupant, ſede relictis, ſic tamen ſtatuo, ne unicum quidem verſum Poetae, etc. ne unicam quidem Oratoris periodum legi debere ſecundum accentus.“ *B.*

Digitized by Google

ſua *de bene inſtituendis Gr. ling. ſtudiis*, p. 53. documentum affert erroris, quo confuſa fuerint tria illa διαβαλὼν, διαβαλῶν, διαβολῶν, in *Platonis* Euthyphrone, idque ob notas accentuum minus obſervatas. „Tanti, inquit, refert diſcrimen, quod tales notulae hic conſtituunt, noviſſe.“ Vide porro p. 54, 55, eiusdem diſputationis. — *Albertius*, vir celeberrimus, in *Peric. Crit.* p. 57. ingenioſe *Heſychium* correxit, V. αἰνὸν, indicato loco *Homeri* Od. Φ. 110. quam reſpexerit Grammaticus, unde conſtat, quicunque gloſſam Lexico 370
addiderit, in errorem incidiſſe, quod diverſum τῶν αἶνος et αἰνόν, accentum neſciverit, atque adeo duas diverſae ſignificationis voces inter ſe confuderit. At ſic etiam, ubi bene, (quod ſolet) *Apollonius* monet, χρὴ μέντοι τὸν νοῦν ὑπερεισαντες, μὴ διὰ τοῦ τόνου διδασκεσθαι, διὰ δὲ τοῦ παρεπομένου λόγου. καθαπερ καὶ ἀπ' ἄλλων ἀπείρων ἀμφιβολων διακρισεις παρεπονται ἐκ τῶν ἐπακολουθουντων τοις λογοις, οὐκ ἐξ ἐγκλισεων, οὐδὲ ἐξ ὀρθων τασεων. *Verumtamen oportet nos attentius animum advertentes, non* tenore *tantum, ſed* oratione conſequenti *hoc dignoſcere. Nam aliae quoque ambiguitates innumerabiles, non* tenore, *aut inclinatione, ſed oratione conſequenti dignoſcuntur.* Syntax. Lib. II. c. 20.“

P. 77. l. 9.] Hic locus Miſcellaneorum Criticorum *de Futurorum Atticorum ab Ionicis variantium analogia et conſilio*, plane eſt inſignis, et *Daweſii* ingenium accuratamque eruditionem prodit. Hinc facile inanitatem iſtius obſervationis toties iteratae de *praeſente pro futuro Atticis adamato* perſpicimus. Huic obſervationi ſimilis eſt altera illa de verbis ειμι, απειμι, etc. etc. quae revera eſſe futura docet, quaecunque ſit eorum forma: quibuſcum conferantur quae dixit Praef. p. 3.

Digitized by Google

Plurimum certe frugis a *Daweſii* obſervatis repetendum eſt, a cuius tamen rationibus multum diſcedo in *Specimine Originationis Graecae*, huic libro adiecto, ubi nonnulla dico de Scientia Tem-
871 poris, et conor exponere quatenus tempus Praeſens et Futurum re vera unum idemque cenſeri debeant.

Cum *Daweſii* argumento de futurorum Atticorum et Ionicorum forma et analogia, de aoriſto ſecundo Graecis literis abiudicando, etc. tantum cenſebam habuiſſe commercium *Dictata Lennepiana*, quae protulit *Villoiſonus* ad *Longum* p. 248. ut locum in adnotatione hac mereri viderentur. Quare, ut notiora fiant, cum digna ſint, locum integrum e *Villoiſoni libro* in lectoris gratiam deſcripſi.

„EXISTIMABAT *Lennepius* futura Attico more formata a verbis puris in, αω, vel εω, cadentibus, ut ſunt futura δραω, a praeſenti δραω, et εξελω, κρεμω, εξολω, aliaque huiuſce generis in ſcriptis Atticorum obvia, revera formata eſſe a futuris in ασω, vel εσω; ſublata nempe, more Ionum, litera Σ inter duas vocales. Hoc enim in multis verbis eorumque coniugationibus, Ionibus proprium fuit; ſicuti, verbi gratia, in futuro *) ερεω, a praeſenti ερεω, paſſim apud *Homerum* obvio. Quod itaque Iones pronunciabant futurum δραω, εξελαω, κρεμαω, εξολεω, pro futuris δρασω, εξελασω, κρεμασω, εξολεσω, hoc Attici, quorum antiqua dialectus ab Ionica parum differebat, contractione inſtituta, pronunciarunt

*) Apud *Herodotum* L. I. c. 157. ed. *Weſſeling.* legitur απιρεων, quod vocant futurum *ſecundum*, Ionice reſolutum, pro απιρῶν. Sed de futuro iſto *ſecundo* vide p. 372. B.

Digitized by Google

ὄρω, ἑξελω, κρεμω, ἑξολω; atque ita in aliis quae in ow. desinunt, idque tam in activo quam in futuro medio. Sic, exempli causa, Attici futu- 371
rum medium μαχεσομαι, extulerunt μαχουμαι; atque ita in reliquis similibus, in quibus tamen omnibus observandum, quid optimorum scriptorum usus doceat, nec quidquam temere fingendum, quod non eorum auctoritate sit comprobatum.

Hinc sequitur illud, quod vulgo statuunt grammatici *futurum secundum* eodem pertinere; adeoque non duo futura idem significantia, ut falso existimatum est, sed unicum duntaxat Graecos habere: ea autem quae vulgo dicuntur futura secunda, ut τυπω, ακοω, λιπω, φυγω, κ. τ. λ. non nisi futura esse Attica ad eamdem rationem, ad quam modo memorata verba, formata, adeoque orta a verbis obsoletis puris *) τυπεω, ακοεω, λιπεω, φυγεω, κ. τ. λ. Tempore factum est, ut horumce verborum purorum tempora praesentia in desuetudinem abierint, futura autem remanserint in usu. Cum autem Grammatici iam non in ore loquentium invenirent ulla verba, seu themata praesentia, ad quae referri possent haec futura, τυπω, ακοω, φυγω, ea considerarunt tanquam futura ab iis diversa, quae frequentius occurrunt, atque ita bina futura, primum nempe et secundum, sibi videre visi sunt; de quibus ne per somnium quidem antiqui cogitaverant.

Quod autem attinet ad ea futura, ut vocant Grammatici, in quorum penultima pro E est A,

*) Cf. Librum praestantissimum de *Origine. et Progres. Univ. Orat.* T. II. p. 556. B.

Digitized by Google

373 ut σταλῶ, σπαρῶ, κλαπῶ, παρθῶ, aliaque ſimilia, formata στελω, σπερω, κλεπω, περθω, et ſimilibus, ea revera non ſunt horumce verborum futura, ſed orta a verbis productis, σταλεω, σπαρεω, κλαπεω, παρθεω, quae et ipſa orta ſunt a ſimplicioribus σταλω, σπαρω, κλαπω, παρθω: unde nec haec futura, σταλῶ, σπαρῶ, κλαπῶ, παρθῶ, pro ſecundis habenda ſunt: ſed eodem prorſus modo efformata ſunt, quo futurum Atticum ερῶ, ex ερεω.

Idem dicendum de futuris φραδῶ, πραγῶ, οδῶ, κ. τ. λ. a verbis ut putant φραζω, πραττω, οζω, ſed quae potius derivanda ſunt, a verbis inuſitatis, φραδεω, πραγεω, οδεω, quae et ipſa oriuntur a verbis primitivis φραδω, πραγω, οδω, a quo poſtremo latinum *odor* proxime deſcendit. Reliqua autem futura ſecunda, quae vulgo vocantur, ad eamdem rationem facile revocanda, et ad unum futurum quod primum dici ſolet, unice referenda ſunt: cum certiſſimum ſit unicam futuri characteriſticam in antiquiſſima Graeca lingua conſtanter fuiſſe literam Σ; mutationes autem omnes quae in diverſis cernuntur futuris, variis verborum formis, quarum multae obſoletae ſunt, vel diverſis adſcribendas eſſe dialectis, iisque ſuam originem debere, nec magis nova conſtituere tempora, quam Aeolicum τυψεια novum conſtituit aoriſtum. Saepe enim ex una in aliam dialectum, vel ex hac, aut ex illa vicina forma, recepta fuerunt. Neque alia eſt ratio, quare interdum uni verbo duplex futurum adiungatur: ſicut, exempli cauſa, verbo αφυσσω, cuius duo perhibentur futura, nempe αφυσω, et αφυξω;
374 quorum quidem prius ad verbum αφυζω, ſeu potius αφυω; poſterius vero ad αφυσσω referendum eſt.

Digitized by Google

Sic et *ſecunda*, quae vulgo vocantur, *paſſivi* futura una eademque ſunt ac prima eiusdem paſſivi futura, ſemper a futuro activo, mutando ω in ομαι, formata, ſed a formis vicinis orta: ſic, verbi gratia, τυπησομαι, ſecundum paſſivi futurum, oritur a τυπησω, futuro activo verbi τυπεω, cui vicinum τυπω, quemadmodum primum paſſivi futurum, τυφθησομαι, oritur ab activo futuro τυφθησω, verbi τυφθεω, cui vicinum τυπτω. Eodem prorſus modo ορεχθησομαι, primum futurum, non immediate ab ορεγω, ſed a futuro ορεχθησω, formae productioris ορεχθεω, de quo dubitare nos non ſinit ipſummet praeſens, ορεχθειν, quod apud veteres ſcriptores remanſit. Unde ut prima et ſecunda activi, ſic et prima et ſecunda paſſivi futura, una eademque ſunt, non niſi ſola forma differunt, et eodem prorſus modo a verbis vicinis formantur.

Sic τυπτησω, futurum atticum a vicino verbo eoque obſoleto, τυπτεω formatum, ſupereſt apud *Ariſtophanem* in Nubibus, v. 1445. ut et *) τυπτησεις, apud eundem in Pluto, v. 21. a quo ortum futurum paſſivum τυπτησομαι, quod legitur apud eundem in Nubibus, v. 1382. non magis tertium conſtituit paſſivi futurum, quam τυπησομαι ſecundum; ſed oritur a τυπτεω, ut τυφθησομαι, a 375 τυφθεω, et τυπησομαι a τυπεω.

Ex quo porro intelligitur et *primum*, quod dicitur, verbi *medii* futurum, non aliud eſſe, quam paſſivum futurum, et ab huius formatione nihil quidem differre, ſed ab alia forma vicina oriri. Ut enim a futuro activo τυφθησω, verbi τυφθεω, fit τυφθησομαι, et ab ορεχθησω, ορεχθησο-

*) *Photius* Lex. Ined. *Bodl.* Τυπτησεις· ουτως λεγουσι το μελλον. Αριστοφανης. *B.*

Digitized by Google

μαι, quod eſt primum, ut vocant, paſſivi futurum, ſic et a futuro τυψω, verbi τυπω, fit τυψομαι, et ab ὀρεξω, futuro verbi ορεγω, fit ορεξομαι, quod primum eſſe dicitur medii futurum. Et hoc clarius apparebit ex verbis φιλεω et τιμαω, a quorum futuris activis, φιλησω et τιμασω, formantur futura paſſiva φιλησομαι et τιμασομαι, quae a grammaticis ſimul et pro ſecundis paſſivis et pro primis mediis habentur futuris.

Neque alia eſt ratio *futuri ſecundi medii* τυπτουμαι, quod idem eſt ac medii primum et utrumque paſſivum, eodemque prorſus modo formatum, ad diverſam, eamque vicinam, eiusdem verbi formam referendum eſt. Ut enim τυψομαι, primum medii futurum formatur ab activo futuro τυψω, mutando ω in ομαι (quemadmodum primum paſſivi futurum, τυφθησομαι, formatur a futuro activo, τυφθησω, quod fit a τυφθεω, et ſecundum paſſivi futurum, τυπησομαι, formatur a futuro activo τυπησω, quod fit a τυπεω,) ſic ab activi futuro Ionico τυπεω (pro τυπεσω) venit τυπεομαι, et per contractionem τυπουμαι, quod immerito vocant ſecundum medii futurum; dum
376 contra, quatuor illa futura, *duo paſſiva* et *duo media*, pro *uno eodemque futuro paſſivo* habenda ſunt, eamdemque ſequuntur formationem; ſed ad diverſas tantum verborum vicinorum formas referuntur.

Idem dicendum de *paulo-poſt-futuro* *), ut vocant: hoc enim futurum nihil aliud eſt quam futurum paſſivum, et eamdem quidem formationem ſequitur, ſed a vicina verbi reduplicatione aucti forma oritur: ut adeo τετυψομαι, factum

*) Cf. *Origin. et Progreſ. Univ. Orat.* T. II. p. 131. B.

Digitized by Google

sit a futuro obsoleto τετυψω, verbi τετυφω, vel τετυπω, cui vicinum τυπτω. Similiter πεποιησομαι est a πεποιησω, verbi πεποιεω, cui vicinum ποιεω. Sic κεκραξονται, quod unicum paulo-post-futurum in toto Novo Testamento occurrit apud S. Lucam, c. 19. v. 40. est futurum passivum a κεκραξω, verbi κεκραγω. In scriptis autem veterum poetarum plurima reperiuntur huiusce generis verba reduplicatione aucta, quae sunt novae verborum formae ortae a praeterito perfecto verborum primitivorum, servato huiusce praeterito perfecto augmento, qualia sunt ἑστηκω *), a praeterito perfecto ἑστηκα, verbi σταω, δεδοικω, a praeterito perfecto δεδοικα, verbi δειω, vel δειδω; πεφυκω a πεφυκα, verbi φυω, atque alia innumera ad hanc rationem exigenda, quae multa in Dorica dialecto fuisse observant Grammatici. Haec autem verba reduplicata, praeter paulo post futurum, quod ut in activo, sic in passivo nullum 377
est, etiam perperisse videntur et Imperfecta Ionica, qualia τετυπον et multa alia similia; cum Iones, ut constant, augmentum vulgo omittere soleant, et a verbo reduplicato τετυπω efformaverint imperfectum τετυπον, omisso augmento.

Quod vero spectat ad *aoristum* qui dicitur *secundus*, quemque formari a futuro secundo, non sine aliqua specie statuunt Grammatici, id si attentius consideretur, a vero alienum esse quivis intelligit, qui meminerit eorum quae de hoc futuro secundo supra observata sunt. Cum itaque olim nullum futurum secundum extiterit, alio quoque referendum esse aoristum, quem vocant secundum, immo nullum esse facile apparet. Quae

*) Cf. eundem librum. T. II. p. 526. et *Koen.* ad *Gregor.* p. 81, 82. *B.*

Digitized by Google

autem Grammaticos recentiores ad futurum ſecundum fingendum adegit vicinarum formarum ignoratio, eadem in cauſa fuit cur aoriſtum ſecundum, qui nunquam extitit, excogitarent. Semper tenendum eſt, multa futura, non ea duntaxat, quae ſecunda dicuntur, ſed etiam prima, non a verbis uſitatis quibus adſcribuntur, ſed a vicinis oriri verborum formis. Id autem ſi hic perpendamus, ſtatim patebit, huius aoriſti, qui ſecundus dicitur, formationem perfici, ſi praeſentis temporis illius formae ad quam proxime pertinet, terminatio Ω in ON mutetur, et praefigatur augmentum. In qua quidem formandi ratione cum idem prorſus locum habeat, quod in imperfecti formatione, unusquisque facile advertet hunc ſe-
370 cundum aoriſtum rectius referri ad imperfecta, quae a vicinis verborum formis, iisque imprimis obſoletis, oriuntur: ut mirandum non ſit toties hunc aoriſtum, quem vocant, ſecundum, eodem ſenſu quo imperfectum uſurpari. Quum itaque nihil aliud ſit hic aoriſtus quam imperfectum, ſi et formationem, et, ut plurimum, ſignificationem reſpiciamus, hinc ſequitur eius quoque per omnes perſonas et numeros flexionem eamdem prorſus eſſe, quam imperfecti. Neque noſtrae obſtat ſententiae, quod in ſecundo paſſivi aoriſto alia, quam in paſſivo imperfecto flexio eſt, ut infra ſuo dicemus loco. Hanc doctrinam firmant ii aoriſti ſecundi, qui a praeſentibus uſitatis oriuntur, et propterea plane conveniunt cum imperfectis ac eodem iure pro imperfectis ac pro ſecundis haberi poſſunt aoriſtis; ut, verbi gratia, ηκον ab ηκω, ειλον ab ελω, ειπον ab επω, ειδον ab ιδω, in quibus eadem contractionis ratio ab initio, quae aliorum verborum a vocali incipientium. His itaque praemiſſis facillimum erit omnes hos aoriſtos ſecundos, ſeu potius imperfecta, ad vera

Digitized by Google

ſua themata referre. Ita ετυπον, tanquam imperfectum, pertinet ad τυπω, ut imperfectum ετυπτον ad vicinum quidem, ſed productum verbum, τυπτω, refertur. Eadem porro ratione a λαβω eſt ελαβον, a σαπω, cuius loco ſupereſt σηπω, εσαπον; a μαθω, unde μανθανω, εμαθον; a τραγω, cuius loco uſurpatur τρωγω, ετραγον; a καιω, unde factum καιω, εκαον; a παω, unde factum παυω, επαον; a φυγω, cuius vicinum φευγω, εφυγον; 379 a λιπω, cuius vicinum λειπω, ελιπον; a σπαρω, cuius vicinum, σπειρω, εσπαρον; a καρω, cuius vicinum κειρω, εκαρον; ab οφελω, unde οφειλω, ωφελον; atque ita in aliis multis.

Qui autem aoriſti referuntur ad verba in χω, ut ſunt εσμυγον, aliaque ſimilia, ad vicinas pertinent formas; et illud quidem a σμυγω, cuius vicinum σμυχω. Sic ερραφον pertinet ad ραφω, cuius vicinum, ραπω, unde uſitatum ραπτω; ερριφον ad ριφω, cuius vicinum, ριπω, unde eſt ριπτω. Porro ſicut futura in ξω verborum σσω, proprie pertinent ad verba in γω, ita ad easdem formas pertinent aoriſti qui dicuntur ſecundi. Sic επραγον a πραγω, cuius vicinum πρασσω; ωρυγον ab ορυγω, cuius vicinum ορυσσω, oriuntur. Qui vero in δον definunt ſicuti futura ſecunda, referendi ſunt ad formas verborum in δω, ut εφραδον ad φραδω, unde ortum φρασδω, ſeu φραζω. Notandum enim eſt verba in ζω vulgo efferri ſolita, a Dorienſibus, et imprimis a Siculis, pronunciata fuiſſe per σδω, a Tarentinis vero per σσω, a Boeotiis per ττω, vel δδω, quae tamen poſtrema flexio Lacedaemoniis potiſſimum fuit propria: qua quidem ratione φραζω, φραδω, φραδδω, φρασδω, φρασσω, et φραττω, nonniſi dialecto diverſa, ſeu diverſa diverſorum Graeciae populorum pronunciatione inter ſe differunt. Patet igitur om-

Digitized by Google

nes ſecundos activi aoriſtos nihil aliud eſſe quam imperfecta a vicinis deducta formis, quarum plurimae obſoletae ſunt.

380 Cum vero in lingua Graeca *aoriſtus ſecundus* non magis exiſtat, quam tria *ſecunda* activi, paſſivi, medii, et primum medii, *futura*, ac *paulo poſt futurum*, quaerendum, an ut in activo, ſic etiam in paſſivo, ad imperfectum pertineat. Immo vero etiam et primus paſſivus formatione ad imperfectum referendus eſt. Et quidem iſta tempora facta ſunt ad normam imperfectorum activorum, quae a verbis in μι oriuntur, quales formas verborum in μι quamplurimas olim in Graeca lingua extitiſſe, immo reliquis antiquiores eſſe, ex iis quae ſuperſunt, abunde apparet; cum praeterea in Homero, ſcriptore omnium antiquiſſimo, immo in variis Graeciae dialectis, et praeſertim in Aeolia frequentiſſime uſurpantur, ubi alii Graeci verbis in Ω deſinentibus utuntur. Hoc autem ne temere quis putet proponi, res paulo enucleatius eſt exponenda. Conſtat multa apud Graecos verbi paſſivi tempora in activo ſenſu uſurpari, et contra multa verbi activi in paſſivo adhiberi: mirum itaque videri non poteſt, ſi haec tempora, etſi ad paſſivum referuntur, quod in uſu plerumque virtute paſſiva gaudeant, formatione tamen ad activum verbum pertinere dicantur; hinc minus mirandum eſt non raro etiam haec ipſa tempora a Scriptoribus in activo ſenſu uſurpari. Qui autem activa verborum in μι conſideraverit imperfecta, is et facile inveniet quo referri poſſint, hi duo paſſivi aoriſti. Nam et in
381 formatione, et in flexione, immo et in dialectis, imperfectorum quae verbis in μι adiungi ſolent, rationem ſequuntur; et, quod etiam maius eſt, in diverſis modis, easdem mutationes, quas iſta

Digitized by Google

verborum in μι desinentium imperfecta, patiuntur. Certum itaque est, eadem esse natura sua haec tempora, sed tantum orta a diversis vicinorum verborum formis. Quae igitur ratio inter στιθην, imperfectum activum, et praesens τιθημι intercedit, haec eadem pariter esse deprehenditur inter ετυφθην, quod pro primo aoristo passivo male habent, et inter obsoletum *) τυφθημι. Sic et quae ratio inter εθην et θημι intercedit, haec eadem esse pariter deprehenditur inter ετυπην, quod immerito pro secundo aoristo passivo habetur, et inter obsoletum τυπημι. Et quidem τυφθημι cum τυφθεω, et τυπημι cum τυπεω, formis diversis a τυπω ortis, eodem modo conveniunt, quo cum θεω, quod oritur ex θω, convenit θημι; ex quo θημι, addita reduplicatione, formatur τιθημι: quae tamen reduplicatio interdum omittitur, ut in φημι, a verbo φαω, quod alias pronunciandum esset πιφημι.

Diximus autem ετυπην nihil aliud esse, quam imperfectum, ut εθην, quamvis illud εθην vulgo pro secundo habeatur aoristo. Enimvero ut in aliis sic et in iis, quae in μι desinunt verbis, nullus est aoristus secundus, sed ad imperfectum perti- 320
net, et eodem prorsus modo formatur. Εθην **) itaque ad praesens θημι pertinet, sicut στιθην ad τιθημι; et εστην ad στημι, sicut ἱστην ad ἱστημι,

*) Sic potius rem habere putem. Τυπω, τυπτω; ετυπτον, ετυπτετον; ετυπην, ετυπτην, ετυφθην. Ut ετυπτον et ετυπην, sic producta forma ετυπτετον et ετυπτην. Antiquissimorum vero Graecorum, qui aspiratas fugiebant, tenues aspiraverunt homines recentiores, et sic fortasse ετυφθην. B.

**) Ut γενω, γιγενω, γιγνω; πετω, πιπετω, πιπτω; etc. sic θεω, τιθεω, θημι, τιθημι: atque adeo eodem redeunt εθην, στιθην. B.

Digitized by Google

et εδων ad δωμι, ſicut εδιδων ad διδωμι. Verbi autem ζευγνυμι aoriſtus, qui dicitur, ſecundus nullus traditur, ſcilicet quod Grammatici nullum aliud invenerint imperfectum, praeter id quod vulgo exhibetur, quod tanquam aoriſtum ſecundum huic verbo adiungerent. Verbi autem ειμι, *ſum*, itidem nullus aoriſtus ſecundus notatur: at in ειμι, *eo*, aoriſtus, qui dicitur, ſecundus, ιον, ιες, ιε, vere imperfectum eſt verbi ιω, idque flectitur ſicut ετυπτον, etc. Sic εφην ad imperfectum ſecundum, non autem ad aoriſtum ſecundum, referendum eſt.

Cum itaque paſſivi primus et ſecundus aoriſtus quem vocant, ſint mera imperfecta facta ad normam imperfectorum activorum, quae a verbis in μι deſinentibus oriuntur, hiſce alium ſubſtituimus aoriſtum paſſivum, et eum quidem quem Grammatici dicunt *aoriſtum primum medium*, ut ετυψαμην. Hoc enim tempus male a Grammaticis, ſi formationem ſpectes, relatum ad verbum medium, recte ab iisdem repetitur ab aoriſto primo activo ετυψα, a quo, addita terminatione μην, formatur ετυψαμην, quod ut terminatione, ſic et flexione, cum imperfectis et plusquam perfectis paſſivis convenit.

Secundus autem *aoriſtus medius*, ut vulgo vo-
383 catur, nihil aliud eſt quam imperfectum paſſivum a diverſa verbi forma ortum. Ut enim a τυπτομαι fit ετυπτομην, ſic prorſus a τυπομαι, verbi τυπω, fit ετυπομην.

Sic et medii praeteritum perfectum et plusquam perfectum ad activum pertinent, et eodem modo formantur, quo iſta in activo tempora. Ita τετυπα aeque ad τυπω pertinet ac τετυφα. Literarum enim π et φ ſimiliumque vicinarum

Digitized by Google

commutatio in temporum et flexione et formatione frequentiſſima eſt. Ea tamen tempora, quae aſpiratam habent, potius deducenda ſunt a formis verborum, in quibus itidem aſpirata ineſt litera, ſicut τετυφα a τυφω; quemadmodum praeteritum medium, quod vocant, κεκυφα, non ab uſitato κυπτω, vel κυπω, ſed a κυφω repetendum: atque ſic in aliis, ita ut eadem conſonans retineatur, quae in praeſenti eſt, niſi literarum durior concurſus obſtet. Ne vero quem offendant ea praeterita perfecta media, in quorum penultima pro E eſt O, ut βεβροχα, κεκλοφα, monendum eſt id non adeo diverſi temporis notam conficere, ſed potius diverſae dialecto vel pronunciationi adſcribendum eſſe; ita, teſtantibus Grammaticis, praeterita perfecta apud Atticos, ſunt βεβροχα a βρεχω, κεκλοφα a κλεπτω, aliaque quae ex Grammaticorum praeceptis pronuncianda eſſent κεκλεφα, βεβρεχα. Fieri tamen poteſt ut in his omnibus non adeo literae E in O mutatio primum habuerit locum, ſed his formis diverſae verborum formae vicinae originem dederint; qua ratione βεβροχα ad praeſens βροχω, κεκλοφα ad praeſens κλοπτω, ſeu κλοφω, referendum eſſet. Ut ut ſit, 384
certum eſt non aliam huius perfecti, quod medium dicitur, quam in activo praeteriti perfecti formationem poſſe ſtatui: ex quo porro ſequitur neque plusquamperfectum medium differre a plusquamperfecto activo; ut enim ἑστετυφειν a ἑστετυφα, ita et ἑστετυπειν, quod medium dicitur, a ἑστετυπα fieri manifeſtum eſt."

P. 80. l. 6.] Locum Ariſtophanis ſic diſtinguit *Taylorus* apud *Toupium* Cur. Nov. p. 82, 83. deleta Lyſiſtratae perſona ante και ταυτα —

Digitized by Google

Σιγ' ω καταρατε. Π. Σιωπω 'γω, και ταυτα καλυμμα
Φορουσα
Περι την κεφαλην; Μη νυν ζωην. ΑΓ. Αλλ' ει
τουτ' —

Sic quoque distinguendum monuerat *Marklandus* ad *Euripidis* Supplices. Quorum virorum doctissimorum sententiam sua porro confirmat TYRWHITTUS.

P. 82. l. 9.] Verborum ειμι, απειμι, εξειμι, etc. veram scripturam esse, ιμι, απιμι, εξιμι, argumento sunt, ut putat *Daweſius*, quae passim leguntur, ιτον, ιμεν, ιτε, etc. Istud vero argumentum minus tutum esse videtur. Ειμι opinor esse ab εω, unde Latinum *eo*, εμι, ειμι; ιτον vero, et similia, ab ιω. Et simili, ut videtur, varietate, Latinorum *Volo*, *vis*, *vult* — *velis* — Quae sic formari putem: *Volo* et *volit*, sive *volt*, *vult*, a ϝολω, sive ϝοϝλω, unde βολω, βουλω, βουλομαι, βολη *), βουλη. Sed *vis* a ϝιω, et *velis* a ϝελω. — 585 De hisce scripturis nonnulla porro in *Specimine Originationis Graecae*.

P. 90. l. 7.] Versum istum Ηδ' ἱνα μιν — Od. Γ. 78. in *quibusdam* editionibus deesse post *Stephanum* monet *Clark*. „Atque non in quibusdam, inquit *Ernestus*, sed *omnibus* antiquis praeter *Rom.* ex qua in alias venit. Haud dubitanter deleverim versum ab hoc loco alienum.“ Ita ut *Daweſii* sententiam confirmet, cuius vero non meminit.

P. 91. l. 17.] In versu *Aristophanis* Nub. 130. pro σκινδαλμους *Dukerus* quoque corrigit σκινδαλα-

*) Βολα et βελλα, dixerunt Aeoles. cf. *Koen.* ad *Greger.* p. 82.

Digitized by Google

μους, (in Editione *Burmanni Bergleriana)* qui de loco legi meretur. Pro σκινδαλμος, ſive σκινδαλαμος, Attici σχινδαλμος, cum χ. *Moeris:* Σχινδαλμος, εν τῳ χ, Αττικως· Σκινδαλμὸς, Ελληνες. Ubi hoc *Ariſtophanis* loco χ pro κ ponendam eſſe monet *Pierſonus.*

P. 92. l. 8.] De literae Z poteſtate varie diſputatum eſt. Alii ex literis δς componi ſtatuunt; alii ex σδ. in quibus *Dionyſius Halicarnaſſenſis*, ut noſter quoque. Neutra ſententia forte a vero aberrat. Permutabantur enim δς et σδ, ut κς et σκ pro ξ, et πς et σπ pro ψ. dixerunt enim ξιφος, h. e. κσιφος, et σκιφος; ψελλιον, h. e. πσελλιον et σπελλιον, cf. *Maittaire*, p. 149. et *Gregorium*, p. 182. Fundus ſoni videtur eſſe modo Δ, modo Γ. quibus variandis et confirmandis inſervit Σ. ut alias λ, μ, ν, ρ. Aoriſta enim in δον et nonnunquam 586
γον ad themata in Zω referuntur. Ratio et progreſſio compoſitionis forte haec fuit: ϝαω, βαω, *Vado*, βαδω, βαδδω, βασδω, βαδσω, βαζω, βιβαζω; δεϝς, σδευς, ζευς; δυγον, σδυγον, ζυγον; φραδω, φραδδω, φρασδω, φραζω, εφραδον, etc. Et ſic binarum literarum poteſtatem obtinet. Duplicem vero literam eſſe negat vir doctus et ingenioſus, *I. Robertſon*, medicus Aberdenenſis, qui putat Z medium eſſe του Σ ſonum, ut β του π. quem medium ſonum ſubindicaret et regeret το Δ in iſtis ΔΣ et ΣΔ, non ipſa vero enunciata. Vid. „*The True and Antient Manner of reading Hebrew without Points*," p. 39. et 56.

P. 93. l. 17.] De hac enunciandi ratione ſupra ad p. 14. l. 19.

P. 94. l. 3.] „*Servii* lectionem et interpreta„tionem TYRWHITTUS putat confirmare *Juvena*„*lem*, Sat. XIII. 133.

Digitized by Google

— — *Nemo dolorem*
Fingit in hoc caſu, veſtem diducere ſummam
Contentus, vexare oculos humore coacto.

„i. e. *vi expreſſo.*“ Et *Servium* recte ſequutus eſt *Heuſius*, *Heynii* iudicio, qui *coactas lacrymas* defendere cenſet ipſam rerum rationem ac veritatem. „

P. 96. l. 5.] Συ τεθνηξει, inquit *Daweſius*, perinde eſt ac ſi dicas *tu morietur.* Certe, ſi id quod Grammatici ſtatuunt, verum eſt, nempe Atticis
387 adhibere τεθνηξομαι (ut iisdem licuit τεθνησομαι) pro τεθνηξω non licuiſſe: de quo fortaſſe dubitandum. *Atracem* adeo *ſoloeciſmum* vocat τεθνηξει pro *morieris*, *Daweſius*, qui nihil tamen mutat. Si quidem ut Daweſio, ita aliis id minus placeat, repoſuerim ΤΕΘΝΗΣΕΙ, quod uſurpat Ariſtophanes ipſe Acharn. v. 590.

Οιμ' ὡς ΤΕΘΝΗΣΕΙ. — —

et in Veſpis v. 652.

Ουκ εστιν ὁπως ουχι ΤΕΘΝΗΣΕΙ.

P. 99. l. 20.] *Bentleii* Emendationes in *Menandrum* et *Philemona* minus *Daweſio* ſatisfeciſſe, et hinc liquet et ex obſervatione ad Plut. v. 986. Intercidiſſe vero *Daweſii* ſcripta, quae hic et alias ſubindicantur, (necquicquam certe de iis quaero,) in *Menandrum* et alios Poetas Atticos, maxime eſt dolendum. In Bibliotheca *Bodleiana* inter caeteros *Sanctamandi* libros MSStos Emendationes ipſius ſunt copioſae in *Menandrum* et *Philemona*, in quibus ut in *Ariſtophaneis* ſuis, quae copioſiſſimae ibidem conſervantur, rem ille quoque cum *Bentleio* ſaepe habet. Multa, quantum ego equidem iudicare poſſim, bonae frugis protulit. Sed *Sanctamandus*, ut ut eruditus ac ingenioſus, mi-

Digitized by Google

nimę ad *Daweſii* praeſtantiam acceſſit, nedum *Bentleii*. Unam atque alteram ex obſervationibus *Sanctamandianis* in *Menandrum* fortaſſe infra proferam.

P. 67. l. 5.] Epigramma, quod intelligit *Daweſius*, extat apud Analecta *Brunckiana*. T. III. Epigr. Αδεσποτ. DXXXIX.

P. 98. l. 7.] *Callimacho* et *Homero* adhibitum 388
στραφες pro στραφης, defendit *Erneſtus* ad *Callimachi* locum, qui omnino conſulendus eſt. Praeter *Daweſium* multos offendit uſus activae formae paſſivo ſenſu adhibitae: importuno illo fortaſſe ſtudio motos, quo ſaepe viri docti anomalas dictiones immutaverint ad certas regulas, quas ſcriptores politi, ſed recentiores, ſequuti ſunt, florente Graecia. Probabile vero eſt iſtum activae formae uſum vetuſtiſſimis temporibus creberrimum fuiſſe; et plura ſane exempla in ſcriptoribus occurrere videntur, quo ſunt antiquiores. Vide iterum infra p. 494.

Deinde στραφες forte non *nutritus es* ſed *educatus*. Τρεφω et τροφη ſaepe de vivendi *ratione; conditione, ſtatu;* ubi male ad *nutrimentum* traducuntur. cf. Ind. *Pentalogiae Burton.* ed. altera. Porro hic verſus minime redundare videtur, ut *Ruhnkenio* placebat, ſed potius, viri pace ornatiſſimi, cum ſequente coniunctus pulcherrimam climacem conſtituere.

Καλα μεν ηεξευ, καλα δ' στραφες, ουρανιε Ζευ,
Οξυ δ' ανηβησας, ταχινοι δε τοι ηλθον ιουλοι.

Αεξεσθαι ad *infantem* refero, τρεφειν ad *puerum*, ανηβαν ad eum *qui ad pubertatem contendit;* et ſequentia *puberis facti* ſunt ſigna. Optime αν-ηβησας, *pubertatem aſſecutus es, puber es factus:* nec abun-

Digitized by Google

dare videtur *ανα*, ſed eam vim habere, quae ſignificatur noſtro, *grown UP*. Ανηβησας de *pubere*, ut *Homero* et *Theocrito* ανεδραμεν de *arbore quae adoleverit, ſuccreverit*. Il. Σ. 56. Idyll. 18. 29. ubi
389 *Wartonus* in Addendis cum noſtro, *to run up*, opportune comparat. Eadem elegantia *Virgilius* Bucol. X. 74.

Quantum vere novo viridis ſe ſubiicit *alnus.*

Et Georg. II. 19.

— — *etiam Parnaſſia laurus*
Parva ſub ingenti matris ſe ſubiicit *umbra.*

P. 99. l. 17.] Infelicem admodum coniecturam ad hunc Euripidis locum coniecit *Daweſius*. Vide *Dorvillium* de loco diſputantem ad *Chariton*. p. 442. *Heathius* quoque in Addendis II. *Euripideis* notat *Daweſium*, quod ſe in errorem induxerit, ad Oreſt. 1223. Et, vulgatam lectionem firmat egregie, inquit *Toupius* (ad *Suid.* P. I. p. 46.) quod et fecerat Scholiaſtes. Pro σιωπηλος σοφος Edd. *Suidae* habent σιωπηλος ανηρ, quod *Pearſonius* correxit σ. πελει. Sed vera lectio eſt σοφος, quam ut monuit *T.* repraeſentant libri *Euripidis*, et *Suidae* porro Cod. MS. C. C. C.

P. 100. l. 17.] Λεγεις ΑΚΟΤΕΙΝ μαλθακ' — *Euripid.* Med. 316. Editiones legunt ΑΚΟΤΣΑΙ, qua vero melior videtur *Daweſii* lectio, quam hic tacite protulit, et infinitivi uſui in hac locutione convenientior. Novas lectiones ſaepenumero ſic tacite exhibuit, quas egi ut ſuo quamque loco indicarem.

P. 103. l. 5, et 12.] Quod *Daweſius* contra *Theocriti* Idyll. 25. dicit, ſi quid aliud, eſt leviſſimum. Quia *Suidas* verbum νωσαμενος *Callimacho*

Digitized by Google

tribuit, quod hodie in *Callimacheis* Hymnis aut 390
Epigrammatis, non legitur, ſed in *Theocrito* comparet, igitur Idyllium iſtud, *Theocrito* abiudicari debet, *Callimacho* ſcilicet tribuendum! Si ad hanc ratiocinationem aliorum veterum ſcripta exegerit aliquis, quantas turbas non excitaverit! Quis ſuum aliquid ſcriptor ſervare potuerit? Plurima ſunt vocabula a veteribus Grammaticis memorata, ex cuiusquam ſcriptoris excitata deperdito opere, quae in alius ſcripto, quod extat, comparent. An ſcriptum adeo ab hoc ad illum tranſcribamus? Sed *Daweſii* verba vel poſuiſſe, ut merito iudicat *Erneſtus*, eſt refutaſſe. Iam Idyllium iſtud utroque abiudicat noſter, tanquam *a nebulone aliquo neque linguae neque proſodiae ſciente ſcriptum.* Sed hoc quoque temere, ut videtur, dictum. Cum addit ex Idyllio illud

Ωσει περ σφετερηϛιν ενι φρεσι βαλλομαι αρτι,

ut ſententiam ſuam confirmet, oblitus fuiſſe videtur, quanta fuerint vel in uno *Ariſtophane* loca, quae contra ſententiam, metrum, et linguae indolem peccarent, quae nihilominus Ariſtophanea iudicabat utcunque corrupta a librariis, itaque ab eo emendata: aut quanta ſint, quae adhuc Criticorum operam expectent, (cf. *Daweſii* Praefat. p. 5.) Quidni igitur in cauſa fuerit librarius, aut neſcio quis, cur Ωσει περ male ſcriberetur? Ωσει περ, inquam: etenim σφετερος pro εμος, etiam renitente *Daweſio*, videtur eſſe bene Graecum, cf. 391
Canter. Novar. Lect. Lib. V. c. 13. qui ibi locum ipſum *Theocriti* adhibet. Et exemplum quoque affert ex *Apollonio* Rhodio, L. IV. 1353.

Μητερι δη ΣΦΕΤΕΡΗΙ μενοεικεα τισαι αμοιβην,
Ων εκαμεν, δηρον κατα νυδυος ΑΜΜΕ φερουσα.

Digitized by Google

Horoides Libyae dominae paulo ante Iaſoni dixerant, v. 1327.

Δη ρα τοτε ΣΦΕΤΕΡΗΙ απο μητερι τινετ' αμοιβην
Ων εκαμεν, δηρον κατα νηδυος ΤΜΜΕ φερουσα.

Dearum iuſſa ſociis ſuis repetit Iaſon, atque adeo pro *veſtrae matri vos geſtans* — dixit *noſtrae* vel *meae matri, nos geſtans.* Interpretes vero utrinque reddunt *veſtrae.* Adde *Apollon.* L. III. 302. et habemus σφετερος de tribus perſonis uſurpatum, eodem modo quo ἑος, et Latinum *ſuus*, de quibus vide *Abreſchium* ad *Aeſchyl.* p. 175. et *Viger.* Cap. IV. reg. 7. et in eum *Hoogev.*

Quod ad ὡσει περ pertinet, mendum tollere conatus eſt *Brunckius* in Analectis legendo ΩΣΠΕΡ ΕΓΩ σφετερῃσιν — Malim legere,

ΩΣ ΗΠΠΕΡ σφετερῃσιν ενι φρεσι βαλλομαι αρτι.

(ὑπερ *qua ratione, quo modo, uti.* cf. *Hoogev.* p. 1045. §. 6, et 7. — Ως ὑπερ — *Sic uti meo pectore agito, recolo)* — ſi non ΕΠΠΕΡ eandem vim habeat; cum ει, quod et *ſi* ſignificat, et ὅτι ac επειδαν, huc quoque forte referendum.

392 P. 103. l. 18.] *Herodotum*, inquit *Daweſius*, ſcriptorem Ionicum verborum εννοησας, εννοησαντα, etc. formam in εννωσας, εννωσαντα, etc. *immutaſſe*, cum in iis ne Attici quidem *craſin* adhibuerint, nemo unquam mihi perſuaſerit." Talem vero formam adhibuiſſe *Herodotum* confirmarunt *Erneſtus* ad *Callim.* Excurs. p. 260. et *Weſſelingius* ad *Herod.* p. 717. n. 47.

Occaſione vero *Daweſii* obſervationis, obſervem liceat, Nempe Grammaticos, ut alias, et in hoc quoque Dialectorum rem perverſe utique tractare, quod tot verba *contracta* fingant, et quod dicant Atticos Ionicam formam e. g. νοησας in νω-

Digitized by Google

σας *immutare* et *contrahere*. Cum revera νωσας ſimplicior ſit et antiquior forma, ex qua altera *producitur*. Νοω, νωσας, producta, forma νοεω, νοησας.

Deinde cum Ionico ſcriptori Atticam formam *interdicunt*, et contra, obliviſci videntur, diverſas Graeciae dialectos tantum indicare progreſſionem Graecae orationis et mutationes, et aetatum diverſarum indicia eſſe. Antiquiſſima dialectus, mollitur et producitur in Ionica, quae dicitur. Et Iones ſane formas productas ſtudioſe ſectabantur, ita tamen ut nonnullae ſimplices iis reſtarent formae, antiquae dialecti veſtigia. Attici vero, Pelaſgica illa gens, veteribus adhaerebant formis, neque tamen non ſaepenumero recentiorum uſui accedebant.

P. 104. l. 2.] Vulgatam lectionem, quam 393
Daweſius, non modo quod praeſtet ea formam, ut ait, contractam, ideo improbat, (immerito quidem ut ſupra dictum eſt,) ſed quod vox *diſſyllaba* verſum ſpondaicum terminet *ſine exemplo*, (quod quoque refutat *Erneſtus*, p. 260, 261.) tandem corrigit τα κεν ΗΡΙ νοησῃ, facile profecto, ſed minus neceſſario, cum et in verſu ſpondaico vocem diſſyllabam eſſe liceat, et νωσαι, βωσαι, et ſimilia, etiam ab Ionicis ſcriptoribus ſoleant adhiberi.

P. 107. l. 13.] *Callimachi* Ου γενετ', ουκ εσται· τις κεν Διος εργματ' ΑΕΙΣΕΙ; corrigit *Stephanus* ἀειδοι. quod probat *Daweſ.* ſed et hic diſtinguit aliter, et legit, — τις, Ο κεν διος εργμάτ' ἀειδοι. *Non fuit, non erit*, QUI *canat* — *Daweſio* accedo, quatenus nove interpungat et explicet. Verum verba ipſa vulgata retinere malim. Ου γενετ', ουκ εσται, τις κεν Διος ἐργ̃ματ' ἀειδει. *Daweſius* ſane

Digitized by Google

negat voculam κεν cum futuro indicativo recte coniungi. ſed cum futuro coniunxit *Homerus* Il. α. ab *Hoogeven.* p. 83. citatus:

— Ο δε ΚΕΝ ΚΕΧΟΛΩΣΕΤΑΙ, ὁν κεν ἑκωμαι.

Deinde τις pro relativo cum *Reiſkio*, et *Brunckio*, accipio, ut accepi ad *Sophocl.* Oed. Tyr. 1492. Cuius exemplum ibi deprehendere videbar, uti ad *Aeſch.* Sept. v. 441.

Sic quoque *Theocritus*, *Callimachi* aequalis, videtur uſurpaſſe τινι pro ᾧ, ſive ᾧ τινι. Idyll. 16. v. 68. loco ſupra p. 359. adhibito,

294 Διζημαι δε TINI θνατων κεχαρισμενος ενθω
Συν Μοισαις· χαλεπαι γαρ ὁδοι τελεθοντι ἀοιδοις
Κουρων απανευθε Διος, μεγα βουλευοντος.

Quaero, cui veniam — Hunc vero locum corrigendum voluerunt viri doctiſſimi *Wartonus* et *Koppierſius*, quod poſtea in textum recepit *Brunckius*,

Διζημαι δ' Ωι ΚΕΝ θ. κ. ε.

Tres Codd. habent ᾧτινι. unus ᾧγε. quae ſane eodem referenda puto, quo Μουσαων, quod hoc ipſo loco pro Κουρων legebatur, nempe ad interpretandi ſtudium.

Igitur Graeci τις pro ὁς, ut videtur, adhibent, et Latini contra *qui* pro *quis*. *Virg.* Georg. II. 488.

— *O, qui me gelidis in vallibus Haemi*
Siſtat? — —

Et notandum eſt utriuſque obliquos caſus eiuſdem eſſe ſcripturae, et diſtingui accentu atque acutiore vocis enunciatione.

Cum Graeco τις, et eiuſdem uſu, maximum habet commercium noſtrum *WHO*. Τις, *quis*,

Digitized by Google

who. τις, *qui, who.* et τῳ τις, *aliquis,* five *aliqui,* reſpondet etiam, *who.* Vulgatum eſt idioma, et a *Chaucero* quoque adhibitum, *who was who.*

But ſikerly ſhe n'iſte who was who.

Canterbury Tales, v. 4298. Vol. I. ed. *Tyrwhitt. Neſcivit quis fuerit eorum aliquis.* ita nempe ut alterum ab altero diſcerneret.

Ut veteres Graeci utebantur τις, quomodo recentiores ὁστις, pro ὁ *), quod poſtea dictum ὁς, 395 ſic quoque ὁ pro τις, certe του et τῳ pro τινος et τινι. Et hae profecto voculae videntur poteſtates ſuas invicem commutaſſe ſaepius quam hodie forſan ſentire poſſumus **). Sed res eſt haec, quae non niſi diuturno veterum ſcriptorum uſu ad li-

*) Vetuſtiſſimi Graeci videntur ignoraſſe ὁς, (pro quo uſurpabant ὁ, vel, και ὁ, cf. *Harriſes* Hermes, p. 79.) ſaltem differentiam inter *demonſtrativum* et *relativum*: et recentiores, ut alia, ita haec quoque diſcreviſſe. Exempla occurrunt plurima utriuſque locutionis, et ὁ et και ὁ, in *Homero* et Ionicis, et *Homeri* docto imitatore, *Sophocle.* — Scaliger cenſet Latinos *qui* deduxiſſe et compoſuiſſe e Graecorum και ὁ: ſed viri ſummi pace, putem Latinis quoque *relativum* e *demonſtrativo* profectum, ſed ſcriptura plus paulo mutata: et ſic *qui* ab *hicce* fuiſſe, ſive ut ſaepe in Inſcriptionibus vetuſtiſſimis *hice*, ſive denique *hic*, nempe per metatheſin, (quae quantum in linguarum formatione valuerit, ut bene ſciunt harum rerum periti, ita ab aliis vix excogitari poteſt:) et *cui* ab *huic*; *quo* ab *hoc*, etc. Quod probabilius videri poſſit, ſi conſideremus *quotidie* et alia ſimilia ſcripta quoque fuiſſe *cotidie.* Atque ita fuerit ab *hic*, *ci* ſive *qui*; ab *huic*, *cui*; ab *hoc*, *co* ſive *quo.* — Sed haec obiter, de quibus plura ſuo loco.

**) De ratione, qua commutare *potuerint*, cf. eundem *Harriſium*, p. 207. cuius obſervatis hoc noſtrum adde exemplum: interrogative, τινι ϑνατων κεχαρισμενος ανϑρ; διζημαι. inverſo ordine et relative, διζημαι, τινι ϑνατων κεχαρισμενος ανϑρ.

Digitized by Google

quidum deduci possit. Quare ego equidem de ea ampliandum mihi duco.

---

396 SECT. IV.

De Historiâ literae Digamma multi exposuerunt, in quibus praecipui *Bouhierius*, *Chishullus*, *Reinoldus*, et de ea bene meritus *Franciscus Wise*: qui potestatem eius quoque et usum explicavit, et quantum valeat in rebus Etymologicis ad linguarum progressionem indicandam et cognationem dialectorum. Primus vero omnium *Bentleius* vidit quantam vim ad Graeca metra expedienda habuerit. Et quod pro singulari sua sagacitate reperit vir summus, eandem rem *Apollonius*, gravissimus sane grammaticus, in scriptis post *Bentleii* sententiam publicatam editis confirmavit: qui literam quoque memorat adhibitam fuisse ab antiquis poetis in illis ipsis vocabulis, quibus eam *Bentleius* adiudicavit. Quod in universum docuerat *Bentleius*, id singulatim et fusius pertractavit *Dawesius* in Sectione, de qua nunc agitur. Post *Bentleium* et *Dawesium* nonnulla egregia notavit *Fosterus* in libro eruditissimo *de Accent. et Quant.* cap. IV. unde excerpsi, quae nostri observationes augerent aut emendarent.

Cum vero *Dawesius* Digamma *Homericis* a *Bentleio* affixum oppugnaret, duo in primis videntur ei occurrisse; nempe *Homerum fuisse Ionem et non Aeolensem*, atque adeo *Aeolicam* literam ab illius scriptis alienam esse: — et *signum quoque illud* [*] *pro* VAU *fuisse* adhibitum, ut contrarium pro *He*,
397 et sic Aeolicae literae loco in Homericis adhibendum. Qui tamen de utraque re minus accurate,

Digitized by Google

ut videtur, iudicavit: quod fortaſſe palam faciamus, ita tamen ut Daweſianae obſervationes de *uſu* et *poteſtate* ſigni ſui, aeque τῃ Digamma conveniant.

I. Et primo, ut dialectum Homeri (vel qualis illa per librarios, Grammaticos, et neſcio quos alios huc uſque tradita remanſit,) vocemus, ſi non Aeolicam aeque ſane ac Ionicam, at *Aeolicam* tamen, induci poſſumus ex teſtimoniis ipſorum veterum, quae ſententiis quoque doctorum quorundam recentiorum confirmantur; — et ex documentis, quae poetae ipſa praeſtant ſcripta; — atque ex hiſtoria Graecarum dialectorum, et ratione illarum progreſſionis.

1. Iam vero auctor tractatus de vita Homeri*) ſive Herodotus fuerit, ſive quis alius, certe antiquus, Homerum fuiſſe *Aeolenſem* affirmat, atque id ſane potius quam aut Ionem etiam, aut Dorienſem. Ὅτι δε, inquit, ἦν Αιολευς Ομηρος, και ουτε Ιων, ουτε Δωριευς, τοις τε ειρημενοις δεδηλωται μοι, και δη και τοισδε τεκμαιρεσθαι παρεχει. — Δηλοι δε και εν τοισδε τοις επεσιν, ὁτι Αιολευς ων τοις νομοις τοις τουτων εχρητο.

Καιε δ' επι σχιζης ὁ γερων, επι δ' αιθοπα οινον
Λειβε· νεοι δε παρ' αυτον εχον πεμπωβολα χερσιν.

Αιολεες γαρ μονοι τα σπλαγχνα επι ΠΕΝΤΕ ΟΒΕΛΩΝ οπτωσιν, οἱ δε αλλοι Ελληνες επι τριων· και γαρ ονομαζουσιν οἱ Αιολεις τα πεντε, ΠΕΜΠΕ. Cum hoc ſcriptore eandem ſententiam amplexi ſunt Grammatici, qui de dialectis ſcripſerunt; et *Philelphus*; ac nuper *Foſterus*, et *Woodius*. 398

2. Et hi quoque ſcilicet propter documenta, quae in *Homeri* ſcriptis obvia ſunt. *Philelphus* **),

*) Cap. 13. ed. Reinold.

**) Apud *Hodium* de Graec. Illuſtr. p. 188.

Digitized by Google

quo neminem recentiorum Graecorum cenſet *Foſterus* *), diligentius omnem Graecarum literarum partem inveſtigaſſe, *Aeolicam* dicit linguam *Homerum* et Callimachum in ſuis operibus potiſſimum ſecutos eſſe. Sed et ante *Philelphum* notatu dignum eſt Grammaticos Graecos regulas de dialecto *Aeolica*, ut etiam de Ionica, traditas ſaepe ex *Homero* illuſtraſſe. *Etymologico* quoque *Magno* dicitur (ὁτι) ὁ ποιητης πολλοις Αιολικοις χρηται. V. Αλαλυκτημαι. Optima ſunt, quae de *Aeoliſmo Homerico* loco dicto obſervavit *Foſterus*: quae lectori non invideam. „Terminatio, inquit, primae declinationis in *a* ab *Aeolica* dialecto ad Romanam tranſiit: ut ἱπποτα, ποιητα; unde *poeta*, *athleta*, *cometa*, *planeta*, etc. Hunc nominativum ab Homero uſurpatum *Macedonicum* ſane fuiſſe plerique dicunt: quem vero non minori iure *Perſicum* quoque appellaſſent. Eo autem Homerus utitur, non metri gratia, ut in illo ἱπποτα Νεστωρ fieri videatur: ſed alias quoque utitur, ubi terminatio της pariter atque illud in τα verſui conveniret: nempe μητιετα Ζευς, νεφεληγερετα Ζευς. Iam ſi *Homerus* fuerit *Aeolenſis*, (et fuiſſe per quam credibile eſt,) et magnam vitae partem in patria ſua degerit, quanquam peregrinatus aliquando multas Graeciae regiones viſcrit; quidni putemus illum in ſcriptis ſuis *Aeolicam* dialectum maxime ſecutum eſſe. *Aeolicae* illae variationes, quae ab Apollonio, et aliis probatiſſimis grammaticis memorantur, quales ſunt reſolutio vocalium circumflexarum, et aliae ſupra notatae, paſſim in *Homericis* occurrunt. In quibus ſane ſunt etiam, quae non ſunt Aeolicae dialecti: quae tamen par eſt ſtatuere poetam cum nativa ſua et propria *Aeolica* inter itinera faciendum immiſcuiſſe. Principia

399

*) De Accent. et Quant. p. 108.

Digitized by Google

tamen *Homericae* orationis et ſtamina, ſi ita loqui liceat, non dubito quin *Aeolica* ſint. Atque illam nimirum *Ionico-poeticam*, ut aiunt, dialectum probabile eſt nihil aliud fuiſſe a dialecto, quam populares ſui vulgo loquebantur. Quin etiam dicendi formam, qua Iones augmentum reiiciebant, haud ſcio an *Aeolicam* quoque debere ſtatui: quae cum caeteris adeo *Aeolicis* ad Romanam invecta fuit."

3. Auctoritati vero ſcriptorum veterum et recentiorum alia etiam addere licet, quae *Aeoliſmum*, hoc eſt, antiquam et fere primaevam Graeciae dialectum, *Homero* vindicandam nobis perſuadeant, ex hiſtoria Graecarum dialectorum repetita, et ratione illarum progreſſionis. Profectas enim fuiſſe diverſas Graeciae dialectos ab eadem origine nemini non conſtat. Et ſcilicet quid illae aliud, quam prae ſe ferant indicia diverſarum aetatum, per quas inter progrediendum a primaeva orationis ſimplicitate ad politiorum elegantiam ſaeculorum devenerunt? Has autem Graecae linguae mutationes dum inveſtigamus, perſpicuum 400
erit, ut videtur, illos minus perite agere, et contra uſum naturamque linguarum, qui ſuam cuique regioni Graecae dialectum ita diſtribuunt, ut certis limitibus *omnino* coercere velint. Humana ſcilicet oratio naturâ longe eſt mutabilior, quam ut profecto, diverſarum inter ſe commercio gentium, aliiſque cauſis, dialecti alia in aliam ne aliquatenus demum tranſeant. Et quomodo Graecae linguae id acciderit, non difficile eſt colligere.

Sub primis Graeciae temporibus coloniarum migrationes crebro factas, ut aliter fieri non potuit, ita ex teſtimoniis veterum conſtat fuiſſe. Multae ſeptentrionalium populorum, quae Hella-

Digitized by Google

da habitabant, ſuis deſertis regionibus, in provincias meridionales migrarunt, ducti, ut aiunt, domus Deucalioneae principibus. Hi populi, qui dialecto utebantur, quae poſtea *Aeolicae* nomen tulit, ſic ab Aeolo, nepote Deucalionis, dictae, partim Boeotiam occuparunt, partim ulterius progreſſi, in Argolide et Laconia conſtiterunt. Hi vero, cum Heraclidae Peloponneſum redirent, expulſi inde ad eam peninſulae partem fugerunt, quae *Ionia* vocabatur, quam profecto novi incolae Achaiam nominabant ſecundum Achaei nomen, qui eos ab Hellade in Peloponneſum deduxit. Pars adeo veterum incolarum *Ionicorum* locum iis coacti cedere, in *Atticam* ſe receperunt. Iam facile hinc accidere potuit, ut *Aeolica* dialectus, qua Achaei utebantur, cum
401 *vetere Ionica* permiſceretur: uti *Ionica* etiam, nunc in Atticam invecta, cum *vetere* Ατθιδι commercium haberet.

Verum haec dialectorum *Aeolicarum* et *Ionicarum* affinitas non potuit quin confirmaretur, cum poſtea binas regiones Aſiaticas duo illi populi incolebant proxime a ſe ipſis diſtantes. *Iones* autem adhuc enim in Attica nomen ſuum ſervabant, *Iones Attici* dicti, ut illi, qui in Peloponneſo cum Achaeis miſti reſtabant, *Iones Aegialenſes*,) diu apud *Atticos* manebant, quibus amice et familiariter utebantur: ita ut miratus fueris ni plerumque ipſorum lingua ad *Atticam* propius quam ad *Aeolicam* acceſſerit.

Cum vero incolis tandem Attica abundabat, Neleus imperium Atticae Medonti cedens fratri, magnam *Ionum* partem in Aſiam deduxit, et regionem, qua ſui deſiderunt, Ioniam vocavit. Et non ita longe poſt ex Achaeis etiam colonia in vicinam Aſiae partem migravit, quam deinde

Digitized by Google

Aeoliam, poſt Achaei ſui avum vocarunt. Dialectus autem *Ionica*, fortaſſe familiariſſimo Atticorum commercio non parum melior facta, brevi adeo exculta *) fuiſſe videtur, ut *Aeolicam* vici-402 nam poſt ſe longo relinqueret intervallo.

Iones vero ſic literis regnantes, ſi quis *Atticus* ad bene ſcribendum adſpiraverit, ſequi debuit. Et in uno ſcilicet Homero, omnium praeſtantiſſimo, ſe defixiſſe videntur: quem quidem id fere egerunt, ut exprimerent. Athenienſes vero iam potentes facti, et caeteris civitatibus Graecis bello ſuperiores, ita linguam ſuam excoluerunt, ut elegantia, gravitate, et omnibus ſane artificiis συνθεσεως excellerent, nec tamen Ionici numeri ſuavitatem, et rotunditatem illam aequarent, qua aures adeo mirifice implentur et oblectantur. Caeterum ut in Attica tandem dialecto plerumque, quod ad ſcriptorum conſuetudinem, deſiit Ionica, caeterae; ſic Tuſcae ceſſerunt variae dialecti, quae per recentiorem Italiam vigebant.

Iam conſtat linguam Graecam in tres maiores partitiones dividi, Aeolicam ſive Doricam, Ionicam, et Atticam. Verum ut ex linguae progreſſione factae fuerunt illae partitiones, ſic quaeque partitio habet ſuas varietates, ſuaque minora progreſſionis ſigna. Nam, qui has res diligentius tractarunt, Aeoliſmum Doriſmumque memorant

*) *Brevi adeo exculta*] Hoc factum fuiſſe probabile admodum videtur. Migraverunt Iones ſecundum *Marmor Parium*, Anno ante C. 1077. Homerus ſecundum idem marmor floruit anno 907. Iamque non dubitandum eſt, quin multi extiterint boni ſcriptores ante Homerum, poetam quippe numeris omnibus pene abſolutum, ex quibus ſcriptoribus nonnullorum aetas ad migrationem illam uſque proxime redeat neceſſe eſt.

Digitized by Google

antiquiorem et recentiorem: Ionicam quoque veterem et novam: cuius etiam χαρακτῆρες τέσσαρες ab Herodoto memorantur. (vide Bentlei Diſſert. p. 289. ed. Lond. 1777.) Atticorum dialectus
403 etiam *triplex* dicitur. Attici enim audiunt *Veteres*, *Medii*, *Novi*. De triplici Atticorum ordine vide *Koenium* ad *Gregorium*, p. 305. *Pierſonum* Praefatione ad *Moerin*, p. 26, 27. et not. p. 405. *Taylor.* Ind. Attic. ad Lyſiam. et *Bentleium*, ubi ſupra. — In hac vero progreſſione dum multa antiqua ex uſu exciderint, multa quoque cum recentioribus miſta remanſerunt. Et ſic Acolica dialectus habet multa cum Ionica communiter, qualis eſt reſolutio verborum, etc. Ut Ionica cum Attica. De Ionica fere eadem cum vetere Attica, vide *Koenium*, p. 66. 68. etc. Tantum ſane fuit illis invicem commercium et affinitas, ut *Homerus* etiam in veteribus *Atticis* cenſeri ſoleat.

4. Iam vero haec Dialectorum hiſtoria convenit quoque cum natura et uſu linguarum, et cum cauſis, quae earum progreſſionis afficiant rationem, et ſuam cuiuſque indolem conſtituant. Graecae linguae, ut caeterarum, principia admodum ſimplicia debebant eſſe. Novae autem egeſtates et nova ſtudia occupationeſque primos animi ſenſus dilatabant et variabant et cum aliis coniungebant. Ut novos igitur ſenſus, qui ad praeſenſa pertinebant, atque ad ea accommodabantur, exprimerent, neceſſe erat, ut verba quae veterum ſenſuum ſigna fuerint, variarent: ad quod perficiendum, praeter iſtam utilitatem conduceret quoque caſus, et neſcio quid ornatus ſtudium,
404 quod ſaeculis etiam morum incultiſſimis accidere ſolet *). Prima harum variationum atque huius

*) Gentis lingua, quae plerumque cum moribus ſuis convenit, in hoc diſcrepat. Etiam feroces illi barbari qui Romam everterunt, in linguam ſuam videntur magnam im-

Digitized by Google

ſtudii ſigna ſe prodidiſſe aiunt in *Aeolide*, quae, auctore Diomede, *amat per circuitum verba protendere.* Illorum vero dialectus adhuc erat nondum emollita ſatis; ita ut illorum moribus conveniret. — Quod Aeoles inchoaverant, *Ioneſ*, qui ante Aeoles in Aſia conſiderunt, ſereniſſimo eius felices caelo, et benigna admodum terrarum fertilitate formoſiſſimaque facie, (quae res tantam in hominum ingenia et mores vim habent,) ulterius provexerunt, qui Aeolico verborum circuitu liberrime utebantur. Sub haec tempora cum alia addebant, tum quoque ſimul augmentum verbis praefigere potuerunt: quod in Homericis ſaepe apparet, et ſaepius ſane, veriſimile eſt, quam re-405
liquerit antiquiſſimus poeta. Et in iſto linguae ſaeculo Homerus vixiſſe videtur, quo ei non omnino exoleverit antiquiſſima ſimplicitas: cumque valere coeperint, quae poſtea, latius in uſu venerint: cum porro ea, quae vulgi uſu exciderant in promptu fuerit revocare. Quae vero apud Home-

pendiſſe operam. Poetas ſuos vocabant *Scaldos*, hoc eſt, *qui orationem excolunt et poliunt*, (vide Preface to *Five Pieces of Runic Poetry.*) et quid de Poetica ſenſerint inde conſtat, quod eam *Deorum linguam* appellarent. Quod plane indicat poetas ſermone uſos fuiſſe, qui vulgari conſuetudine excidit, tum in multis eo antiquior, cum numerolior venuſtiorque. *Deorum* vero *lingua* eſt locutio notatu digniſſima et mire convenit in illud *Homericum* ὃν Βριαρεων καλεουσι θεοι, ανδρες δε τε παντες Αιγαιων. Il. α. 403. ubi vide *Clark.* — ad quam eandem rationem ἰχωρ, qui cum antiquitus ut conſeo et generatim fuerit, *fluor aliquis*, *liquor*, atque adeo deinde *ſanguis*; apud *Homerum* ſit *Deorum ſanguis*: ἰχωρ ab ἰκω, ut ab illo *liquor*. Et ſic quoque αμβροσια *Deorum cibus*, qui primitus, ut puto, in univerſum erat *cibus*, βρωμα, quod a βρεω, (unde βρωσκω,) ut id a βορω, (του voro cognato,) unde βορα, per metatheſin, ut βροτος a μορτος, etc. α autem additur compoſitionis cauſa, opinor, ut in multis ſimilibus, de quibus alibi.

Digitized by Google

rum ad diverſas dialectos referuntur, ſunt varietates locutionis non diverſis populis et quaſi e diverſis linguis petitae, ſed quae inconſtantia linguarum peperit, quae nova aliqua quotidie comminiſcitur, dum ſane a rudibus ſuis principiis ad elegantiam progreditur. Et alias profecto inter Homeri felicitates videtur fuiſſe linguae Graecae conditio, quae tum valebat, cum ſcriberet; qua Muſa potuit tam magnifice, tamque *ore rotundo loqui.*

Quod vero poeticae tantum favebat, non ita hodierno uſui et negotiis civilibus congruebat. Atque adeo forſan Attici, gens rerum commerciis a primis temporibus occupata, qui aliter quoque contractam loquendi rationem affectabant, iidem etiam formis antiquis et ſimplicibus ſaepe adhaerebant, vel eas, quae antiquis prope accedebant, ſequuti ſunt, ut in plurimis vulgo ſolebant Graeci.

Iam demum dialectis ſic deductis, facile Aeolicam cum vetere Ionica atque illam cum vetere Attica coniungimus; nec mirum eſſe videtur in *Atticis* ſcriptoribus Tragicis ſaepe extra Choros occurrere dictiones *Aeolicas*, *Doricas*, *Ionicas*, (quarum exempla nonnulla citavi *Parte Prima Obſerv.* ad Sophoclis Oed. Col. v. 910. de qua eadem re in *Altera* parte pluribus diſputatur;) aut alias rurſus pro *Atticis* in Ελληνικοις reperiri. Qui autem orthographiam et dictiones certas certae genti Graecae adſcribunt, ac caeteris *omnino* abiudicant, et contra uſum naturamque linguarum peccare videntur, et Grammaticorum rationem, qui de dialectis tradiderunt regulas, minus intelligere. Atque adeo ſaepe illos invehuntur, quod Atticis tribuant, quae in aliis occurrunt et contra. Nam vocem Atticam plerumque vocant et alteram ἑλ-

406

λγνικην sive κοινην, non quod ea sit his vel illis omnino propria, sed quod usitatior. Illi vero quam recte iudicent docuit *Piersonus* Praefatione ad *Moerin.*

Denique adeo *Aeolicam*, sive *Doricam*, antiquam fuisse Graeciae dialectum, et caeterarum dialectorum principem ac quasi matrem, statuamus, quam loquebantur non una gens, sed antiqui universi Graeci, unde caeterae variis mutatae causis defluxerunt. Venerandae istae antiquitatis multa sunt vestigia in recentioribus etiam scriptoribus: plura vero cuique, ut par est, quo sit antiquior. Quam plurima sunt in Homero fere primaevae simplicitatis vocabula, quae ut probabile est, quum scriberet, vulgi usu excidisse ita plane constat grammaticos veteres, qui post eum vixerunt, eorum cum origines, tum significationes, parum perspexisse, analogiae istius cognitione, quam reperierunt nostri seculi homines et excoluerunt, cuius ope lingua in primis 407
Graeca ad prima sua elementa redigatur, destitutos. Atque hinc tot *Homero απαξ λεγομενα*, tot vocabula quae a poetis fuisse ficta *) dicunt, et tot alia, quae ad poeticam licentiam referuntur, sed quae forsan a vetustate repetita fuerint, atque extant antiquissimae dialecti monumenta. Custodes enim linguae antiquioris simpliciorisque sunt Poetae. Etenim quae vulgo obsoleverunt, illa ipsa affectabant, quae gravitatem dignitatemque orationi tribuerent. Verba autem quae antiquitatem

*) Aristotelis locus est, Poet. Cap. XXI. qui huc pertinet, fortasse sic legendus, Πεποιημενον δε εστιν, ὁ ἁλως ΜΕΜΗΧΑΝΗΜΕΝΟΝ, ΕΠΙ τινων αυτος τιθεται ὁ ποιητης, nisi participium aliquod sub ὑπο τινων latet. Vulgo μη καλουμενον, ὑπο.

Digitized by Google

redolent, *et sanctiorem et magis admirabilem faciunt orationem*, ut bene *Quinctilianus*, et legentium adeo animos mirifice oblectant. *Eo ornamento*, inquit idem, *accerrimi iudicii P. Virgilius unice est usus*; ut inter nostrates *Miltonus* et *Thompsonus*: quod quoque scriptis suis liberrime adsperserunt Tragici veteres.

Iam quae dicta sunt, eo pertinent, ut ostendant, „Aeolicam dialectum non unius gentis „fuisse propriam, sed antiquam universae Grae„ciae dialectum: deinde ex progressione linguae „Graecae, et cognatione dialectorum eius, ac „tempore quo vixerit Homerus, atque consuetu„dine poetarum, antiquitatis scilicet custodum, „*Homerum Aeolica* dialecto usum *potuisse*: denique „ex testimoniis ipsius poematum, una cum scrip„torum veterum auctoritate, *revera* ea fuisse „usum: atque adeo *Aeolicum* Digamma ab *Hóme„ricis* scriptis *olim* non alienum." — Et haec hactenus de progressione et cognatione Graecarum dialectorum, et de Aeolismo Homerico, summatim quidem et leviter, sed ut in praesens potuimus.

II. Et cum satis appareat *Homericam* orationem, magnam in partem, esse *Aeolicam*, atque adeo Digamma suis scriptis non abhorruisse, de signo quoque illo simul Daweſiano [*] iam actum esse videatur. Verum cum ille post alios putaret signa [' et '] inventa fuisse, ut *duas* res *diversas* exprimerent, atque adeo illud pro *He*, hoc vero ut ipse primus censebat, pro *Vau* positum; si effici possit ut probabile videatur *duo* illa signa *eandem* aspirationem designasse, cumulate forsan argumento satis facienus. Atque de hac re ver-

Digitized by Google

ba *Franciſci Wiſe* proferre liceat *). „Cum antiqua dialectus paulo emolliret, atque alphabetum elementorum numero augeretur, Digamma F negligi coepit; et ante quam in deſuetudinem prorſus abierit, forma eius facta fuit mutila; ita ut ſuperior linea tolleretur, hoc modo, ⊦; vel quando βουστροφηδον ſcribebant; ſic ⊣. *Utrumque* enim ſignum *aſpirationem* notaſſe arbitror; et 409 minime mihi perſuadere poſſum nempe poſteriorem notam priori contrarium ſonuiſſe: namque nihil erat, cur lenis ſyllaba ita diſtingueretur. Haud neſcio *Quinctilianum* Romanoſque Grammaticos contra meam ſententiam omnino facere: verum Romanae *Inſcriptiones* plus quo vis cunque Grammatico valere debent. Iſtae autem *utraſque* notas praeſtant nullo diſcrimine adhibitas *aſpirationis* loco; et ψιλην quidem, lenemve, ut eam vocant Grammatici, altera fortaſſe ſaepius: ut in hiſce,

T. OCTAVIVS THALLVS E VIBIA RHODE
SAPPIENA LYCINIS MATRIS
DIGITO PHARNACE
DIS MANIB. SACR. IVNIA PANNYCHIS.

Fabretti Sylloge Inſcript. p. 195.

Iſtae quidem inſcriptiones Quinctiliani Aevum videntur non aequare; verum Graecis accentibus multo ſunt antiquiores. Cum primum in uſu eſſe coeperint accentus, hoc eſt mille abhinc annis, Graeci librarii his notis pro *leni* et *aſpero* ſpiritibus utebantur: cuiuſmodi diſtinctio in vetuſtioribus Graecorum numiſmatis et marmoribus occurrit nulla. *Aſperi* loco hoc ⊦ deprehendimus,

*) *Enquiries concerning the firſt Inhibtants, etc. of Europe.* p. 134.

Digitized by Google

ut in ΓΕΛΕΝΙΤΩΝ. *Goltz.* ΓΗΡΑΚΛΗΙΩΝ. *Goth. Num.* vel ΓΗΡΑΚΛΗΙΩΝ, ut in *Beger. Thesaur. Brand.* 204. Illud vero Γ nunquam pro *leni* adhibetur. „Atque haec sufficiant de signo illo, quod literae Digamma loco adhibendum voluit *Dawesius.* Cum vero signum illud minus placeat, inquirendum porro num *Aeolica* litera *Homericis inserta* scriptis, qualia nempe nobis remanserint per Graecos Homerico aevo recentiores tradita, magis placere debeat.

FUERUNT igitur, qui vel post editam *Dawesii* sententiam nihilominus *Bentleii* sententiae faverent; atque ita etiam ut putarent novum Homeri editorem, quaecunque commoda ad poetam alias emendandum aut illustrandum adferat, minime compensare posse litera illa desiderata. Quibus ego equidem nolim accedere. Quippe difficillimum sit necesse est certo definire, quà istam literam quovis verbo usurpabant veteres, cum in diversa abire soleant, qui de ea re ad iudicandum sunt peritissimi. Deinde ubi antiqui Digamma adhibebant, saepe ipsi vel recentiores ei alteram cognatam literam substituebant, ut ϝαω, vado, βαδω, βαινω; ϝαδυς, βαδυς, ἁδυς, ἡδυς; ϝαδω, γαδω, γαδομαι, gaudeo; ἁδομαι, ἡδομαι; ϝισχυς, viscus, βισχυς, γισχυς, ἰσχυς; θαϝασσω, θαβακος; volo, βουλομαι, etc. Prout enim digamma sonum labiis vel faucibus palatoque formabant, sic facile, pro mutabilitate enunciationis, ei succedere potuerunt B, Π, ΠΗ, Φ, M, Γ, Κ, ΚΗ, Χ. Quamobrem fere putem *multa* vocabula quae in Hesychio occurrunt literis B vel Γ scripta, non
411 esse errores ex insciția librariorum ortos *), aut quas peperit figurarum similitudo **), sed varie-

*) Vide *Taylor.* ad Marmor Sandvicense, p. 44.

**) Vide *Foster.* de Accent. et Q. p. 135.

Digitized by Google

tates enunciandi quae innotuerunt antiquiſſimis Graecis, quorum ſimiles proprietates ſervavit *Heſychius* a Laconibus, Boeotiis, Cretenſibus, Pamphyliis, etc. ſumtas. E. g. probabile eſt verba illa γαδειν, γαδεται, γαδεω, ſic tum ab aliis enunciata fuiſſe pro ϝαδειν, etc. cum a Latinis, quorum *gaudeo*, et *gaudium*, plane eodem pertinent *).

Porro in iſtis vocabulis, quibus duplex ρ ineſt, priorem corruptelam eſſe cenſet *Daweſius* et portentum ſcilicet. Hoc quoque late pertinet, et multa occurrunt, quae ſcrupulum iniiciant. Et primo Dores et Aeoles, hoc eſt, antiquiſſimi Graeci, dicuntur duplices conſonantes frequentaſſe: qualia, inter alia multa, εγερρω, φθερρω, τοσσος, ὑππως, etc. quae vide apud *Gregorium* ed. *Koen.* p. 276. Nempe longam ſyllabam per Digamma, vel iteratam ſequentem conſonantem, vel τϛ Digamma cognatam aliquam, et ſimiliter, efferebant: quorum loco recentiores ſaepe longas vocales et diphthongos adhibuerunt. Et ſic opi- 412
nor accidit iſtis Τορρα, Τωρρα, Τοφρα, quorum origo non dubito, quin ſcripta fuerit Τοϝρα, quoquomodo accipias ea, pro κατα το, δια το, etc. vel pro επι τῳ, vel ἑνεκα του. Nec non ſimiliter hodierni Graeci pro βασιλευς, dicunt, ϖασιλεφς; et pro αυτος, αυθεντης, αφτος, et αφθεντης, de quibus vide Miſcell. Obſerv. Tom. VII. p. 27. et praeſtantiſſimum librum *de Origine et progreſſu linguarum*, ſupra citat.

*) Ut credam γαδειν, γαδεω, etc. non eſſe librariorum errores, praeter Latinum *gaudeo*, inducit me in animum quoque verbum florente Graecia uſurpatum, nempe γηθεω, quod ipſum quoque ſignificat *gaudeo*, quodque, ſi ei recentioris inventa ſaeculi detrahas, praeſtat γαϝεω, (vel potius γαϝεϙ,) quod quomodo ad γαδεω pertineat nemo non videt.

Digitized by Google

Alia etiam Grammatici tradunt Aeolici diplasiasmi exempla, in quibus repetuntur λ et ν, ut κτεννω, φαεννος, εμμι, εμμα, μελλιχος, εννεπε, κεννος, etc. pro quo diplasiasmo recentiores usi sunt vel diphthongo, vel simplici consonante. In poetis autem saepe occurrit brevis vocalis producta ante *simplicem* consonantem liquidam. „Literarum enim, quas liquidas vocant, inquit *Brunckius* ad *Aeschyli* Septemtheb. 490. ea vis est et proprietas, ut quia earum sonus facile nec ingrate *geminatur*, brevem vocalem producant.“ Verbis, quae memorat vir doctus, addere possumus, *Pŏlypus*, Horat. Epod. XII. 5. *mĕlos* ibi a *Baxtero* citatum e *Persio;* sic quoque ut videtur. κᾰλος κᾰλος *Theocrito*, et *Homero* Αχῐλευς et Αχῑλευς, (ita enim semper scribitur in Codice, cuius lectiones refert Ernestus in Addendis Homericis.) *Vdle vāle*, *inquit Iola*, Virgilio. Eadem ratione, ut videtur, *persŏnus*, et *persōna*, larva. Immerito autem viris doctis displicuisse putem mutatam quantitatem; qui aliud adeo etymon quaesivere.
413 quam *persŏnus:* Namque in derivatis, suis etiam, non semper quantitatem observant Latini *). *Velet* pro *vellet* legitur in *senatus consulto Marciano*, vide *Taylor.* in *S. C.* illud adiectum eiusdem *Elementis Iuris Civ.* Atque adeo malim ελαβε, si minus placeat ελλαβε, quam cum *Daweſio* εωλαβε. Iam vero si *una* liquida hanc potestatem habet, ut *simplex* vocalis ante eam *producatur*, quid fiat de illis βŏυλεσθαι, εβŏυλοντο, (vide *Taylor.* ubi supra) quae apud Homerum *diphthongos*, quae vocantur, praebent ante liquidam *correptas?* Praestare videntur βολεσθαι, εβολοντο, ut corrigunt nonnulli,

*) Vide *Gatakerum* Differtat. de *Nomine Tetragrammato*, p. 36. in editione *Operum Gatakeri* splendida et optima *Traiecti ad Rhenum* edita, 1698.

Digitized by Google

quibus favent Codices MSS. Certe commodus nimis esse videtur, qui grammaticorum placito credat de diphthongo ΟΥ apud Aeoles ante consonantem *correpta* *), ut aiunt: et multa quidem contra id disputari possint. Cum vero Homerica 414
scriptura ad recentiorem corrigeretur, inter alia, quod reperit librarius scriptum βολεσθαι, mutare in βουλεσθαι potuit ut caeteris conveniret.

Deinde in eodem verbo vim literae Digamma quam modo agnoscebant, eandem modo pro nihilo habebant. Exemplum ad hanc rem a *Prisciano* adductum est,

Αμμες δ' ϝείραναν το δε τ' αρ ϑεσαν Μωσα λιγαια.

quod Dawesio vehementer displicet. vide p. 168, 169. emendatum igitur ab eo Αμμε, vel Αμμι δε

*) Hoc quoque minus probabile videbitur, si *Gatakeri*, accuratissimae viri eruditionis, sententiae, (in Dissertatione de ista re ex professo scripta,) *nullas esse diphthongos* accedamus: et literas illas ι, υ, alteri subiectas, quae alibi vocales sunt, ibidem consonantes fieri, eadem ratione, qua nostra y et w, in *may*, *joy*, *claw*, *dew*, *now*, etc. Et sic ο in βουλεσθαι corriperetur ante duas consonantes, quorum vis aequet *duas liquidas*. *Gatakeri* Dissertationi hoc addere possumus ad sententiam eius opinor confirmandam. Notissimum est *Digamma* inter duas vocales *consonantis* vice functum fuisse: et porro istud Digamma in ι et υ saepe abiisse. Ut ϝοϝα fit ποια, *herba*; λοϝω, λουω *lavo*; etc. Cum vero literae Digamma loco successerint ι et υ, quidni eiusdem quoque successerint potestati? quidni υ in λουω sit consonans aeque ac *v* in *lavo*? de quo posteriore nemo dubitat. Deinde nonne ex hac *Gatakeri* doctrina bene et facile perspicere possumus, cur *diphthongi*, ut aiunt, ante *vocalem* corripiantur, ante *consonantem* vero producantur? Nam in πολλοΙ οϑεν eandem vim habet ι quam alia quaelibet simplex consonans, ut cum praecedente vocali breve sonet tam quam πολλοΝ οϑεν, μακροΣ οϑεν, vel simile quid; verum πολλοΙ ποϑεν, ut longum sonet, pariter atque πολλοΝ ποϑεν.

Digitized by Google

ϝειραναν. — Priſcianî vero obſervationem ex *Homero* confirmare ut videtur poſſumus. Verbis ειδω, ιδον, etc. antiquiſſimos Graecos literam digamma praefixiſſe conſtat ex Latino *video*. Et ſic profecto apud *Homerum* metro eam interponimus in hiſce:

1) Θαμβησαν δε και αλλοι, ες αλληλους δε ϝιδοντο —
2) Δεξιος αιξας υπερ αστεος· οι δε ϝιδοντες, etc. etc. —

In ſequentibus vero digamma nihil valet,

1) Ως Φασαν· οι μιν ιδοντο πονευμενον —
2) Ου τοτε γ' ιω δ' Οδυσηος αγασσαμεθ' ειδος ιδοντες. —

Quid enim de hoc faciamus αγασσαμεθ' ϝειδος ϝιδοντες! Eadem ratione opinor bene ſcribitur et δωρα ανακτι, επεμψε αναξ, (h. e. δωρα ϝανακτι, επεμψε ϝαναξ,) etc. et παντεσσι δ' αναϝσειν, χαροποιο τ' ανακτος; (nam id egit Digamma ſyllabis interpoſitum et praefixum, ut vim enunciationi tribueret, et hiatum ſuppleret; cui officio bene ſatis videntur facere conſonantes ν, θ, δ', τ', in μιν, αγασσομεθ', etc.) quae vero, ut alia ſimilia corrigit *Daweſius*; atque haec ſane πασιν δε ανασσειν, χαροπου τε ανακτος. vide p. 141. Et ſic quoque Latini modo *audīvi*, modo *audĭi*, dicunt; nunc *lenīvi*, nunc *lenĭi*; *fāviſti* et *făiſti*, etc. de quibus iterum infra. — Quod vero de Digamma dictum eſt, idem fere *aſpero ſpiritui* accidit, qui ab ea formatus, quique ei ſimiliter brevem ſyllabam praecedentem producere poteſt; quae tamen vis plerumque pro nihilo habetur. Verum quod digamma *non nunquam* accidit, id aſpero ſpiritui contigit *plerumque*.

Digitized by Google

Iam in iſtis omnibus, in quibus Digamma alteri cognatae literae locum ceſſit; vel pro nihilo habeatur; nempe in βαινω, βαδω, βαδυς, γαδειν, *gaudeo*, φθερρω, τοφρα, — Αμμες δ' ειραναν, etc.. quae uſus ac conſuetudo antiquiorum confirmaverit, immutare non horum eſſe temporum videtur.

Denique non tantum difficultas rei, et periculum, ac incertitudo Digamma inſerendo obſtant, ſed et aliud quoque quod fortaſſe maius eſt. Nempe ſi una antiqui alphabeti proprietas reſtituatur, quidni aliàs etiam *Homeri* ſcripta ad 416
Homerici aevi ſcripturam exigantur? Iſtud ſcilicet Alphabetum *longis vocalibus*, *diphthongis*, et *duplicibus conſonantibus* carebat; quibuſcum recentioribus inventis miſtum ſane Digamma, quid aliud fuerit, quam Doricus character aedificandi cum Ionico aut Corinthiaco, aut utroque ſimul in eodem aedificio adhibitus? Verum enimvero ut pauciſſimi, vel nemo, non temere, ut videtur, et ſine periculo nonnulla *Homerica* revocare tentent: neminem prorſus quenquam omnia verendum eſt revocare ullo modo poſſe. Nam poematis, quae tam multis abhinc ſaeculis ſcripta fuerint, (quorum oratio etiam florente lingua Graeca Graecis ipſis obſoleverat) quae tot adeo gloſſatoribus explicata, tot Criticis emendata, quid mirum ſi plurima antiquioris dialecti exempla interciderint, quae alii locis ſuis moverunt ob ignorantiam, alii quod putarent analogiae ea repugnare, vel conſuetudini ſuorum temporum. Dorica et Aeolica, et Ionica, veteraque Attica, plurima e Tragicis deturbata ſunt, quorum multa viri docti e collatione Codicum MSS. et Scholiorum deprehenſa reſtituerunt; et multa adeo quid vetat putare, quin in perpetuum perierint. Tan-

Digitized by Google

to plura vero *Homero* periisse credibile est, quanto est antiquior. Ad hoc, multi veteres Critici ex professo emendationem *Homeri* instituerunt: et quamvis Scholia, quae extant, saepe quid ab *Ari-*
417 *starcho* aliisque mutatum monent; attamen exiguam profecto commentariorum, praesertim vetustiorum, in poetam conscriptorum partem habemus, itaque multas mutationes ab iis factas nescimus forsan, pro *Homericis* hodie habitas. *Homeri* quidem poemata, qualia nunc habentur scripta, non immerito, ut videtur, Homeri *rifacimento*, ut Italo utamur vocabulo, vocemus, non quasi tanta sane licentia immutata, quanta *Boiardi*, Itali, poema a *Bernio* *), neque quanta *Chauceri* nostri poematia a *Drydeno Popioque* conversa, sed maiore, ut videtur, quam *Spenserus* ab *Hughesio* editus. Sed vel sic demum quod ad *scripturam*, de qua hic maxime agitur, pertinet, longe plura antiquae dialecti Graecae vestigia in Homero, quam alibi, invenienda. Interim vero eadem et integra est *loquendi* forma, eaedem *sententiae*, iidem characterum *mores*: qui ita depinguntur, ut Poeta ubique animos legentium tanta dulcedine perfundat, quanta ex omnibus, quotquot extiterint, huc usque profecto potuit nemo.

Iam vero etiam si minus bene **), ut videtur, faciat, qui *hodie* Homericis scriptis, nempe *qualia nunc habentur*, Digamma, caeteraque *Homerici aevi* propria, restituere tentet: verum tamen multum expedit scire, quae fuerint haec, et ubi illud
418 locum habuerit. Quantum harum rerum scientia

*) L'Orlando Innamorato del Boiardo, rifatto da Francesco Berni.

**) Supra dictis accedant, quae observata sunt infra in *Specimen Homericae scripturae Uptonianum*.

ad metra expedienda pertineat, ex *Bentleio*, *Daweſio*, *Tayloro**), probe ſcimus: qui poſterior vir doctiſſimus optime quemque monuit, qui poetam legere velit, ut *Homerum* ſecundum *Homericum alphabetum* legat, et quae iſtius propria fuerint, in *animo habeat:* (nihil enim virum doctum de Homeri *editione* vel litera Digamma, vel alia quaquam antiqui alphabeti proprietate, inſignita, cogitaſſe putem.) Quod vero forſan maioris eſt, cognitio antiqui Graecorum alphabeti, et praeſertim poteſtatis ac uſus literae *Digammae*, multam et utiliſſimam lucem inter origines linguarum (dicam? cum revera unius et eiusdem ſint ſtirpis; an dialectorum?) Graecae Latinaeque indagandas dabit **). Nonnulla e ſupra adductis verba afferre liceat, quorum ratio Etymologica, (de qua peritiorum ſit iudicium,) quod hic et an- 419
tea diximus, forſan illuſtrare poſſit. Iam Αω, ſive Ϝαω, primitus ſignificat *eo*; deinde *pervenio*, ſive *finem viae facio:* et ſic *conſiſto*, *quieſco*, *ſedeo*, et me pono, *inclino*, *iacio:* deinceps *pono*, *iacio*,

*) Vide *Elements of Civil Law*, p. 555. — 555. *There are paſſages which generally are paſſed over diſregarded, and without being underſtood, by all ſuch who are ſtrangers to the circumſtances of Greek literature at the time when Homer wrote. — Upon the whole, a man who ſits down to Homer, muſt read him in his own Alphabet; and not ſcrutinize his text by powers and characters, by thoſe helps and conveniencies of language, which were introduced after his age, and of which it is impoſſible he ſhould have had any Idea.*

**) *By keeping the* Digamma *in view, by diſcerning where it has formerly been affixed to a vowel or a conſonant, or admitted between two vowels; by noting its ſeveral gradations, and what letters came into the place of it, we may perhaps diſcover the gradual refinement of languages, and conſequently the cognation of dialects.* Vide *Wiſe's* Enquiries, p. 139.

Digitized by Google

ſterno, *alterum*. His poſitis erit, quo ſequentia facile referantur. Ab Αω ſit ταω, et θαω antiquum pro *ſedeo*, unde θαασω, θαζω, θακος. A θαφω fit θαβω, θαβα *), unde TABULA, quae alicui ſupponatur, in quam aliquid reponatur: θαβος, θαμβος, *ſtupor*, ex rei actione. Ut Virgilio *mortalia corda Per gentes humilis* ſtravit *pavor*. θαπα etiam *ſtupor*; ταπης, ταπεινος, θαπτω ad ſimilem actionem pertinet. Ut a θαω, θακος, ſic a θαβω, θαβαω, θαβακος, *ſedes*. Haec cum conſonante praefixa. Reſtant, quae conſonante praefixa carent, Αβαξ, Abacus, αβακης, αβακημαν, αβα-

*) Θαβα. Atque hinc fortaſſe proprium nomen, Θηβη, quod poſtea dictum Θηβαι. Et ſic opinor Αστυ de *urbe* dictum, a στω, unde Lat. *ſto*, et Graec. σταω, ιστημι, etc. Αστυ igitur eſt *ſtatio*, *ſedes*, *manſio*, *habitatio*, *urbs*. Et ſic quoque, quod notabat *manſionem*, *domum*, nempe οικος, fit *Vicus*. In his vero, ut ab innumeris vetuſtis oſtendi poſſit, a *generali* transfertur *propria* ſignificatio. *Philochorus*, Grammaticus, in Etymologico M. Αστυ quoque a στω derivat; nec male quidem ad aevum refert, quo primum homines πρωτερον νομαδες και σποραδην ζωντες συνηλθον επι τας κοινας οικησεις. Initio α additur ut ſaepe alias (ſicut quoque ε, ι, ο, ut in αθελω, ιστημι, ομιλλω, ορυσσω, etc.) Quae vero vocabulis praefigitur *compoſitionis* cauſa *ſolummodo*, ut ſaepe fit, ridiculas admodum argutias et errores Grammaticis peperit, qui in multis vocabulis α *privativum*, ut aiunt, cogitantes nihil non fecerunt ut *privandi* vim *copiae* ſignificationi accommodarent: in quibus ſunt vetuſtiſſimi etiam Homeri interpretes. Iſtiuſmodi ſunt verba αξυλος, αθεοφατον, αβρωτη, αμβροσιη, (ubi de *cibo deorum*, et de *nocte*,) αστηρ, αστεροπη, ακολος, etc. Ut vero αδω, ακμη, etc. adſciſcunt ι, ſic idem huic literae praefixae accidit, ut αιδεισθαι, αιδηλος, αισδηλον, ſive αιζηλον. unde αειζηλον, (ut αιδω, αειδω,) αιζηος, αιητον, αιζαλεος, αισυλος, etc. Ut στεροπη adhuc extat ſine α adſcititia; ſic STELLA quoque ut opinor. *Aster* enim et *Stella* eodem refero, uti vulgo ſolemus *ager* et *agellus*; *caper*, *capra*, et *capella*, etc. Sed haec ſatis τη α adſcititiae του Αστυ.

Digitized by Google

κεω: et quae huc usque, opinor, minus intellecta a ſupra dictis facile explicantur. Et primum Αβαξ, et ABACUS ſiunt ab Αϝω, ut ϑαβακος a ϑαϝω, et ſignificant *repoſitorium aliquod, menſam, tabulam*, etc. deinde αβακης, αβακημων, *quietus, ſtupidus*, ανοητος: unde facile derivatur ſignificatio, quam *Homeri* απαξ λεγομενον, Αβακεω habet, *ignoro.* — Sic ab οω, *eo* (unde οιω, et οια *via,*) ſive ϝοϝω, fit VOLO, βολω, (unde Aeolica βυλα, βολλα,) βουλω, βουλομαι, ſed ad originem propius VOVEO: οιω *eo*; *fero*, (unde οισω;) *puto*, ut apud *Homerum*, quamvis potius pro *puto* invaluit οιομαι vulgatum, ut τῳ βουλομαι ceſſit βουλω. Haec vero ad animum transferuntur ab *eundi* ſimplici et primitiva actione, ut omnia quae ad *appetentiam* pertinebant, ut οργη, ab ορω; et OPTO, ab οπιω, οπτω, unde οπτομαι, *video:* quod οπτω, quoque eſt ab οω, *eo:* verba enim *viſûs*, ut caeterorum *ſenſuum* transferuntur ab externis actionibus: πόϑος a ποω, (unde ποϱ Laconicum, et ποϛ, ſive πους commune *), ποτω, ποϑω; ut PETO a πεω, unde πεδον, et PES **). Primitivae vero actionis adhuc extant, οισω *(feram)*, οια *(via)*, VOLO, 421

*) Ποϱ et ποϛ, ut *labor* et *labos*, etc. Ab eodem quoque ποϝω, ſit ποϝϱ, ſive PUER, et ποιϱ, ut a καϝω, καυω, et καιω. Deinde ποϱ et παιϱ, ſive ΠΑΙΣ, ut απο, απαι, etc. Ποϝϱ vero et *puer*, non quia *pedes* ſunt et radices generis (vide ad *Heſych.*), ſed quia *fiunt* et *naſcuntur* a parentibus, ut ποαι *herbae* et *gramina*, atque οζοι ramique, a *terra* et *arboribus* exoriuntur.

*) Cognatae autem formae ſunt *peto*, ποϑω, ut λεγω, LOQUOR, Φερω, Φορω, etc. Hoc magis notatu dignum eſt, quod tales varietates ſaepe referuntur ad praeteritum *medium*, ut vocatur: Cum tamen a diverſis oriantur ſed cognatis formis. Namque ut quinque ſimpliciſſimae ſed diverſae formae αω, εω, ιω, οω, υω, eandem primitivam et generalem actionem notant: ſic omnia alia verba (et omnia ſane ab iis oriuntur,) quae peculiarem aliquam notant actionem, variari poſſunt ſecundum eas formas,

Digitized by Google

(volare), VOLVO, (ut ab ὑλη, ſylva,) ορω, οργαω, ab οργω, URGEO, ορμος, ORDO, ORDINO, ορθος, οδος, οδω, etc. Addam unum ſolummodo, quod huius ope analogiae melius, opinor, quam exponi ſoleat, explicare poſſumus, *Vanus*: quod alii deducunt a *Valde anus!* alii aliter; quorum ſententias vide apud *Voſſium*, qui vir doctus ipſe cenſet *Vanus* derivari a φανειν, quia id verum non eſt quod apparet: vel a κενος quod eſt *vanus*. Nemo autem cogitat, quod obvium, et ſimplex, et verum puto, *vaneo*. Iſtud refero eodem quo
422 βαινω. ϝαω, ϝανω, βαινω, etc. *Vanum* igitur ſit, quod *abiit*, *evanuit*, quod nihil eſt, ουδεν, ουτιδανον. *Vaneo* autem et *Vanus*, ut *Caneo* et *Canus*. — Atque haec dicta ſunto in univerſum de quarta Sectione Miſcellaneorum.

P. 120, 121.] Eandem fuiſſe Graeci F, quam ſyllabae OT poteſtatem, *mirum* eſſe *errorem* Dionyſii Hal. putat Daweſius, „quodque nemini unquam alii ουδ' εν ονειροις in mentem venerit.“ Optime *Dionyſium* defendit *Foſterus* de Accent. et Quant. p. 127 — 130. Nempe Dionyſius Graecum F et Latini V, per cognatum ſonum OT extulit. Atque id eum recte feciſſe docuit *Foſterus* ex conſuetudine Graecorum, qui *Severus* ſcribunt Σεουηρος; *verus*, ουηρος; *Varro*, Ουαρων, etc. ut Latinis ſimiliter ουαι in *vae* abiit: — Eandem ra-

ita ut ad eandem ſimul actionem pertineant. Sic βαω, ταϝω, (unde PAVI, et τασμαι) FABA, FABULUM, PASCO, PANIS, φαγω; Βιϝω, BIBO, πιω, πινω; Γοω, VORO, βοω, βορω, βορα, βοσκω, ποω, (unde ποτημα,) POTO. — (*Pavi* autem a ταϝω, et GNOVI a γνοϝω, ut *audiſo audivi*, *lego legi*, etc. *Paſco* enim et *gnoſco* daret *paſci* et *gnoſci*, ut *poſco*, po-*poſci*.) — Quae omnia ad eandem *deglutiendi* actionem pertinent. Quomodo vero hae ſignificationes ad generalem et primitivam pertineant notionem, quae quinque formis ſimpliciſſimis αω, εω, ιω, οω, υω, ineſt, alibi eſt inquirendum.

Digitized by Google

tionem Gallos hodie obſervare, qui noſtrum W per OT deſignant, ut *Cornwall* per *Cornouaille*; quam confirmat quoque auctoritate illuſtriſſimi ſcriptoris de Anglica grammatica, qui ſonum conſonantis W per OU explicat. Sed totus locus dignus eſt qui legatur. Ante *Foſterum* vero idem docuerat *Gatakerus*, (*de Diphthongis*, p. 6.) qui, *Dionyſio* laudato, ei conſtantem fere ait Graecorum conſuetudinem adſtipulari; qui pro *Valerio*, *Verginio*, *Veientibus*, *Volſcis*, Ουαληριον, Ουεργινιον, Ουεντανους, Ουολουσκους, paſſim nobis repraeſentant.

P. 121.] In Sigea inſcriptione, quod ſcribitur μελεδαινεν correxit Daweſius μελεδαινειν. Vetuſta 423
autem Graecorum ſcriptura in infinitivis exhibuit ειν, non vero ειν, de qua re vide *Gregorium*, p. 141, 142. ubi *Koenius* Daweſii mutationem improbavit, et veteris ſcripturae exempla addidit. En vero inſcriptionem, qualem nuper integram repraeſentavit, vir doctiſſimus et de Graecis Antiquitatibus optime meritus, *Ricardus Chandler*, in *Inſcriptionibus Antiquis*.

ΦΑΝΟΔΙΚΟ : ΕΙΜΙ : ΤΟΗ
ΟΚΟΦΠ ΟΤ :ΞΟΤΑϘΚΟΜϘΞ
ΝΕΣΙΟ: ΚΑΓΟ: ΚΡΑΤΕΡΑ
ΜΘΞΗ ΙΑΚ :ΝΟΤΑΤΞΙΠΑΚ
ΟΝ: ΕΣ ΠΡΤΤΑΝΕΙΟΝ: Ε
ΤΞΠΙΞ :ΑΜΞΝΜ :ΑΚΟΔ
ΕΤΣΙ: ΕΑΝ ΔΕ ΤΙ ΠΑΣΧ
ΟΞΜ :ΝΞΝΙΑΔΞΛΞΜ Ο
ΣΙΓΕΙΕΣ: ΚΑΙ ΜΕ ΠΟ
ΙΑΚ ΞΟΠΟΞΙΛΗ :ΝΑΞΙΞ
ΗΑΔΕΛΦΟΙ.

Digitized by Google

Poſt *Chiſhullum*, *Maittarium*, *Daveſium*, alios, vir ſummus quoque Emend. ad *Suidam*, P. III. p. 706. inſcriptionem reſingere et ſupplere tentavit. Sed nihil opus eſt, ut virorum doctorum coniecturas repetamus, cum Cl. *Chandlerus*, doctiſſimus αυτοπτης, manifeſto ſcriptum eſſe teſtetur μελεδαινειν ΜΕΟ Σιγειες. Hoc eſt, *ſi quid vero patiar*, *ſi quid accidat*, *habeatis volo curam mei*, *O Sigeenſes*, ut quicquid ſit detrimenti, reparetur. Caeterum formula teſtamentaria ſunt haecce: εαν δε τι πασχω, μελεδαινειν με, ο Σιγειεις. Teſtamentum Ariſtotelis apud *Laertium*, L. V. §. 11. ſic incipit, Εσται μεν ευ· ΕΑΝ ΔΕ ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΗΙ, ταδε διεθετο Αριστοτελης· επιτροπον μεν ειναι παντων και διαπαντος Αντιπατρον· — ΕΠΙΜΕΛΕΙΣΘΑΙ Αριστομενη — κ. τ. λ. Teſtamentum Theophraſti, §. 51. ſimiliter: Εσται μεν ευ· ΕΑΝ ΔΕ ΤΙ ΣΥΜΒΗΙ. — Ad Inſcriptionem vero proxime, partim, Stratonis Teſtamentum, §. 61. Ταδε διατιθεμαι, ΕΑΝ ΤΙ ΠΑΣΧΩ. — Μελεδαινειν vero pro *βουλομαι μελεδαινειν*, ut in iam citatis επιτροπον μεν ειναι pro *βουλομαι ειναι* — et in iis quae ſtatim ſequuntur, επιμελεισθαι Αριστομενη: quod επιμελεισθαι recentiorum eſt pro μελεδαινειν. In Theophraſti teſtamento *βουλομαι* fere ubique ſuppletur.

P. 123.] De vexatiſſimo *Achaei* loco haec TYRWHITTUS: „*Achaei* locum, ut apud *Athenaeum* „extat, L. XI. p. 466. deſcripſit *Daweſius*. In „eo emendando et interpretando a *Caſaubono* pro„cul diſcedit; ab utroque Cl. *Toupius* in alia om„nia abit, Epiſt. ad Epiſc. Glouceſt. p. 121. Lon„gum eſſet ſingula indicare in quibus a III viris „his illuſtribus ipſe diſſentire cogar. Simplicius „erit, (Adraſteâ prius venerata,) locum reſcri„bere, ut mihi ſcribendus et interpretandus vi„detur.

Digitized by Google

Ο δε σκυφος με του θεου καλει παλαι
Το γραμμα φαινων. — —

„Hic ſtigma pono. *Poculum autem me iam diu vo-* 425
„*cat*, dei nomen ſcriptum *praeferens*. του θεου
„enim cum το γραμμα, non cum ὁ σκυφος con-
„iungo. Caeterum deinde uno tenore procedant.

— — — Δελτ', Ιωτα, και τριτον
Ο, ΝΤ τε, κ' Τ παρεστι· κ' ουκ απουσιαν
Εκ του 'πεκεινα Σαν, το τ' Ο κηρυσσετον.

„Quae ſic interpretor, Δ, I, *et tertium* O, *et* N,
„*et* T *adeſt*; *et ex alia parte* Σ *et* O *proclamant non-*
„*abſentiam*, i. e. praeſentiam ſuam. Ουκ-απουσια
„ſcilicet idem valet ac παρουσια. Sic apud *Eurip.*
„Hipp. v. 196. habemus ουκ-αποδειξιν, *non-de-*
„*monſtrationem*. apud *Thucyd.* I. p. 89. την των γε-
„φυρων ου-διαλυσιν *pontium non-ſolutionem*. Ad
„quem locum *Dukerus* et auctores ab eo citati da-
„bunt, quae ad hanc phraſin illuſtrandam appri-
„me faciant. Neque vero locutio illa ουκ-απου-
„σιαν (vel παρουσιαν) κηρυσσειν multum abeſt ab ea,
„quam ex *Sophocle*, Ai. 540. citavit *Daweſius*. Τι
„δητα μελλει μη ου παρουσιαν εχειν. — Poculum
„autem ſic inſcriptum concipio, ut in uno latere
„literas Δ, I, O, N, T, exhiberet, in altero Σ, et
„O. Unde hae duae εκ του' πεκεινα clamare di-
„cuntur."

P. 127. 128. 133.] In Deliaca inſcriptione, articulum, quem quaerit ante ανδριας *Daweſius*, extare putat vir doctus (in Miſcell. Obſerv. T. VII. p. 27.) in voce, quae ab initio eſt, nempe O, 426
quam plerique mutilam cenſent, pro TO, h. e. του: ſcilicet

Ο αγυτο λιθο εμι ανδριας και το σφελας.

Digitized by Google

Ο ανδριας και το σ. Veruntamen interpretatur cum Bentleio, *Eiuſdem lapidis ſtatua ſum et baſis.* At *Daweſius* praeter alios obſervat vocabulum αυτος de *eodem* dictum *ſemper* articulum poſtulare. An vero ſemper ac ubique, et apud antiquos et recentiores, id factum fuerit fortaſſe non extra litem eſt. — Senarium quoque cogitabat, ut *Daweſius*, vir doctus in iisdem Miſcell. Obſerv. T. III. p. 200.

P. 134. l. 14.] Qui in loco Ariſtophanis craſin agnoſcit, ut *Berglerus*, aliique, in Ιττω tamen elidit ω *Daweſius* ante H, quam illi retinent. Deinde Ιτθ' reſcribendum voluit: minus bene vero, ut videtur, cum Aeolica Dialectus, qua haec *Ariſtophanea* ſcripta ſunt, aſperum ſpiritum refugeret.

P. 136.] Fortaſſe Vil. I. 390. in hac editione corrigere debebam Vil. A. 390. ne quis hic *Daweſium* errati ſive negligentiae inſimularet, uti in alio loco, p. 109. ubi *Erneſtus* ad *Callimachi* locum, de quo ibi agitur, Od. I. iracundius correxit, Od. A. 48. ſecundum quem emendavimus; cum non mihi id temporis ſuccurreret, propter vulgarem *elementi* Ιωτα uſum, quo *decem* deſigna-
427 tur, *Daweſium* per *ſignum* illud ſignificaſſe, quod vero certe ſignificavit, *primum* librum Odyſſeae, ut hic primum Iliados.

P. 159. ab im.] Ως φατο, κωκυωσεν δε μαλα ωμεγα, παιδα ωιδουσα. Hunc verſum fruſtra in *Homero* inquiſivi. Locus ſimilis eſt Il. X. 407.

Τηλοσε· κωκυσεν δε μαλα μεγα, παιδ' εσιδουσα.

Haud ſcio an noſter poſteriora mutaverit, ut conſonanti *Vau* locum faceret.

Digitized by Google

P. 161. l. 6. et 11.] In loco Pac. 698. (male priore ed. ſcriptum *Veſp.*) editiones legunt επι το ῥιπος cum articulo. — Mox quoque in *Euripidis* loco *Ion.* pro μη — ῥηξης, *Muſgravii* ed. habet ῥηξεις. e MSS. necne incertum: cum de ea lectione nihil monuit. Certum vero eſt μη cum futuro Indicativi coniunctum bene Graecum eſſe, vide *Hoogeven.* p. 711. 23. Cum Indicativo coniungi poſſe docuit quoque *Muſgravius* ipſe ad Phoeniſſas: quare putem *Muſgravium* ex induſtria mutaſſe, et e MSS. forſan.

Ibid. l. 23.] Ακταισιν επι ῥηγμισιν — *Muſgravius* e Plutarcho edidit poſt *Pierſonum* Ακραις επι ῥηγμισιν. —

P. 163. l. 12.] *Ariſtophanis* loco pro προσελευ-μεν *Berglerus* correxit et in textum recepit. προσηλουμεν, *carnifici tradimus.* — Ad *Aeſchyli* locum, quem citat Daweſius, *Brunckius* notavit, quae 428 illius obſervationem firment.

P. 165, 166.] Obſervationem *Daweſii* probat *Foſterus*, p. 105. et confirmari eam putat ab iis quae *Priſcianus* dixit de conſonante V perfectis quibusdam inſerto, quo iſta producerentur: qualia ſunt *cupli, cupivi: audïeram, audïveram*; quibus addit ex Ennio, *fuviſſet;* ex Lucretio, *fluvida; luvit*, ex Lucilio, etc. Diverſimodae enunciationis rationem ſic reddit noſter: *Si vocali claudatur* λυ-ϝω, *non poteſt non corripi: ſin a conſonante* λυϝ-ω, *eam ſimul ac pronunciaris, ea erit oris figuratio, ut ante ſequentem vocalem altera* ϝ *neceſſario ſit efferenda.* Verum nonne ſimplicior ſit ratio ſi ſtatuamus λυω et ſimilia, modo longas penultima fuiſſe, modo breves, prout Digamma inter enunciandum efferretur, vel pro nihilo haberetur, λῡωω vel λῠω? ut non nunquam negligi ait *Priſ-*

Digitized by Google

cianus, atque nos supra ostendere conati sumus. Et nonne isti rationi favet diversa Latinorum scriptura, *audivi*, *audii*, etc. Si vis praecedentis vocalis eadem per Digamma manere potuit, cur non semper *audīvi*, nempe modo *audīv-i* enunciandum, modo *audĭ-vi?* praesertim cum non ea τῆς Digamma vis sit, ut praecedentem vocalem semper producat; confer *ăveo*, *lăvo*, etc. et contra *gnāvo* *), *gnāvus*, *nāvis*, *rīvus* etc. sed flŭida et flūvida; et sic, ut videtur, λΰω, λῦϝω.

*) GNAVUS a *Festo*, *Iulio Frontone*, et *Vossio* derivatur a *navis*, quasi dictum *a navis velocitate*. Liceat mihi alterum proponere etymon, et putare *gnavus* eodem referendum esse, quo καμνω *laboro*. Καμνω, a ΚΑΩ, καμω, ut δεμνιον, a δεω, δεμω; ταμνω, a ταμω, unde εταμον, etc. Deinde καϝω, et ΚΝΑΓΩ ut καμπτω et κναμπτω. Denique κναϝω, et GNAVO, ut κναφεις et γναφεις, etc. Vocabulum *gnavus* in usu fuisse, et *strenuum*, *diligentem*, etc. significasse, multo diu ante *inventas naves* probabile est. Quod ad consonantes μν insertas, loco digamma facile successerint, ut supra dictum est, p. 410. cognatae literae M, B, Π, Γ, Κ, etc. Atque adeo a καϝω fieri potuit καμω, καμνω, ut a λαϝω, *capio*, *possideo*, *fruor*, λαβω, et deinde λαμβω, λαμβανω, quo modo αβροτος, fit αμβροτος. Sic ab οϝω, unde os, fit ομμα; et οπω, οπα, οπκα, οπτω, οπτος, οπτα, οπτομαι, οπτιλος, οπταλος, οπταλεος, οΦθαλμος; οκω, οκος, OCULUS, οκκος, οκτω, οκταλος, οκταλλος. Vide οπκα, οπτα, οπτιλος, οπταλεος, οκκος, οκταλλος, et similia Aeolica sive Dorica apud *Gregorium*, p. 272. et *Hesychium*, et doctissimos eorum editores. De *gnavus* quoque observandum est, quod tradunt Romani Grammatici, nempe Romanos literā G caruisse, usque dum annum U. C. 520, plus minus: de qua re vide *Taylor.* ad *S. C. Marcianum*, p. 557. atque adeo *gnavus* scriptum fuit CNAVUS, ut *acna*, *leco*, pro *agna* et *lego* a *M. Victorino* memorata: *exfocionī*, in *Columna Duelliana*, pro *exfugiunt*, etc. Et sic malim PRODIGIUM ad προδεικω, referre i. e. προδεικνυμι, *ostendo*, *portendo*, quam ad *praedico* probatum a *Cicerone*, vel *pro ago*, quod praefert *Vossius*, aliique. Et sic quoque fortasse EFFIGIES ad *efficio* pertinet, (ut *facies* ad *facio*,) potius quam ad *effingo*.

Digitized by Google

P. 169. l. 8.] De Obſervatione illa *Priſciani*, nempe *Aeoles Digamma pro nihilo quandoque accepiſſe*, nonnulla dixi, p. 414. et obſerv. ſuperiore, et infra ad *Specimen Salteriatium*. Quinetiam ut de ea re Priſciano Daweſius iniuria obloquutus eſt, ut mihi videtur, ſic certo Doricam λιγαια in communem λιγεια mutavit infeliciter, ut monuit *Koenius* ad *Gregor.* p. 115. apud quem videre licet λαιας pro λειας, et ſimilia.

P. 173. l. 5. ab im.] Analogiam, qua in formandis patronymicis genitivi terminatio ος vel ου poſt ſyllabam *brevem* in ιδης, poſt *longam* vero in ιαδης migrabat, a *Daweſio* indicatam, quam ille quidem ante iſthac ignotam fuiſſe cenſuit, confirmat idem doctiſſimus *Koenius* ad *Gregor.* p. 231. ex Euſtathio ad Il. p. 11. 13. (p. 30. ed. Polit.) Ιστεον δε και ὁτι ουκ αει το α ποιητικως πλεοναζει εν τοις δια του ιδης πατρωνυμικοις, αλλα μονον εξ αναγκης, ὁτε προ του ι ΜΑΚΡΑ εστι συλλαβη. οιον Τελαμωνιδης Τελαμωνιαδης, Νηληϊδης Νηληϊαδης. οὑτως ουν και Πηληϊδης Πηληϊαδης. Sed vide ſis alia apud *Koenium*. 430

P. 176. l. 2. ab im.] Pro μετα ἠθεα edd. habent μετα τ' ηθεα. — Mox, p. 177. l. 6. ab im.] Pro σμερδαλεος, (qui memoriae, ut videtur, lapſus,) edd. habent Κυανεος. —

P. 180. l. 4.] De vocibus γαδειν, γαδεσθαι et ſimilibus nonnulla dixi, p. 411.

P. 183. l. 7.] De antiquis terminationibus αντς, εντς, οντς, pro ας, εις, ους, poſt *Daweſium* monuerunt *Marklandus* de *Quinta Graecorum Declinatione imparisyllabica*. *Gul. Bowyer*, in obſervationibus *Kuſteri* de Verb. M. editioni ſubiectis p. 86. et ſcriptor libri eximii toties ſupra laudati de *Originibus et Progreſſu linguarum*, T. II. p. 547. — Ea-

Digitized by Google

431 dem ratione antiquitus εντι, οντι in verborum pluralibus dictum, ubi recentiores εισι, et ουσι.

P. 185. l. 10.] Ηλεκτροισιν εερτο. Od. O. 459. De Daweſii ſententia haec TYRWHITTUS. „In „Cod. MS. bonae notae inter *Harleianos* N°. 5674. „ſcribitur εερκτο ab antiqua, licet non prima, „manu. In uno margine explicatur συνεδεδετο, „απο του ειρω το συμπλεκω· in altero leguntur haec „Scholia, συγκλεισμενος και ἡρμοσμενος ην ὁ περι- „δεραιος κοσμος. — Περιδεραιος κοσμος, απο του συν- „δεδεσθαι. In altero loco, Od. Σ. 295. idem „Codex habet εεργμενον, neque id tamen, ut vi- „detur, a prima manu, quod in gloſſa interli- „neari explicatur εγκεκλεισμενον. Alius etiam Co- „dex inferioris notae N°. 5658. habet εερμενον. „Quae ſane Daweſii de hac voce iudicium nonni- „hil confirmant. Fatendum eſt ſimul me in iis „codicibus, aut in duobus aliis ex eadem Biblio- „theca, nihil inveniſſe, quod coniecturas eius in „reliqua *Odyſſeae* loca ſuffulcire poſſit."

* * * * * *

ADNOTATIONEM in quartam Sectionem Miſcellaneorum claudant duo ſpecimina ſcripturae Homericae Digamma ſuo ſuppletae a duobus viris doctis inſtituta, *Ioanne Upton* et *Samuele Salter:* cuius *Salteri* obſervationes pauculas non nullam celeberrimae illi controverſiae *Phalarideae*, (adeo
432 feliciter a *Bentleio* devictae et compoſitae, ut nihil ſupra,) lucem adferentes, neque lectu iniucundas, continet editio *Bentleianae* Diſſertationis nuper *Bowyeri*, doctiſſimi typographi, typis repetitae. Illud quidem Specimen deſcriptum eſt, ut integram ſinceramque Homericae ſcripturae formam exhiberet; hoc tantum, ut Digamma ſuis vo-

Digitized by Google

cabulis tribueret. *Uptoni* ſpecimen editum fuit *Obſervationum* ſui *in Shakeſpearium* libello, (p. 186.) qui plurima habet obſervata ad antiquas, praeſertim Graecas, literas pertinentia, quae, *per ſe*, non minoris eſſe videntur propterea quod ſaepius adhibita, ut Shakeſpearii *doctrinam*, an eruditionem! voluerit, illuſtrarent: de cuius ſane doctrina meliora tandem et ſaniora edocti ſumus a viris noſtrarum antiquiorum literarum peritiſſimis, a *Farmero* in primis, et *Wartono*, *Tyrwhitto*, ac noviſſimo etiam eius et egregio editore. Specimen vero ſic ſe habet:

I.

ΜΕΝΙΝ ΑΕΔΕ ΤΗΕΑ ΠΕΛΕΙΑΔΕΟ ΑΚΗΙΛΕΟΣ
ΟΛΟΜΕΝΕΝ Ε ΜΤΡΙ ΑΚΗΕΟΙΣ ΑΛΓΕΑ ΤΗΕ-
ΚΕΝ
ΠΟΛΛΑΣ ΔΙΠΗΤΗΙΜΟΣ ΠΣΤΚΗΑΣ ΑΙΔΙ ΠΡΟΙ-
ΑΠΣΕΝ
ΕΡΟΟΝ ΑΤΤΘΣ ΔΕ ΓΕΛΟΡΙΑ ΤΕΤΚΗΕ ΚΤΝΕΣ-
ΣΙΝ
ΟΙΟΝΟΙΣΙ ΤΕ ΠΑΣΙ ΔΙΟΣ ΔΕ ΤΕΛΕΕΤΟ ΒΟΛΕ
ΕΚΣ Ο ΔΕ ΤΑΠΡΟΤΑ ΔΙΑΣΤΕΤΕΝ ΕΡΙΣΑΝΤΕ
ΑΤΡΕΔΕΣ ΤΕ ΓΑΝΑΚΣ ΑΝΔΡΟΝ ΚΙ ΔΙΟΣ
ΑΚΗΙΛΛΕΤΣ

Hoc ſpecimen, quamvis a viro magnae et ſpectatae eruditionis inſtitutum, ſatis, puto, documenti habet, quam difficilis et incertae operae ſit, qua Homeri ſcripta ad Homerici ſcripturam aevi revocentur. Multa enim ſunt etiam in brevi iſto ſpecimine, quae fortaſſe non omnibus placeant. Et primum, pro ΟΛΟΜΕΝΕΝ, Ε, ΒΟΛΕ, quae hodie ſcribuntur *ουλομενην*, *ἡ*, *βουλη*, haud ſcio an ſcribi debuerit ΟΛΟΜΕΝΑΝ, Α, ΒΟΛΑ. *βολα*, et *βολλα*, pro *βουλη*, dixerunt Aeoles.

Deinde diphthongos, quae vocantur, Ου, Ει, et Αι, reiecit vir doctus, retinuit vero Οι, et Ευ, in ΑΚΗΙΛΔΕΥΣ, ΟΙΟΝΟΙΣΙ, ΑΚΗΕΟΙΣ. Nonnulla quoque lis de ΠΣ pro Ψ in ΠΣΥΚΗΑΣ moveri potuit. Etenim ante inventam duplicem literam Ψ, saepe, praesertim initio vocabulorum, antiqui Graeci σπ dixerunt, ut in σπελλιὸν pro Ψελλιον: et puto equidem, si originem vocis Ψυχη indagemus, ad σπυχη nos, potius quam ad πσυχη; redituros. — KI ultimo versu edidit vir doctus: quod vero fortasse typographi est erratum. Nam qui ΑΚΗΕΟΙΣ pro Αχαιοις scripsit, idem quoque, puto, pro και voluit ΚΕ. Et a κς fortasse profectum Latinorum *que*. — Sed haec satis. En *Salteri* Specimen:

434 II *).

Μηνιν αϝειδε, θεα, πηληϊαδεω αχιληϝος
ουλομενην, ἡ μυρι' αχαιϝοις αλγε' ετευχε,
πολλας ϝιφθιμους ψυχας αϊδι προιαψεν
ἡρωων, αυτους δε ϝελωρια τευκε κυνεσσιν,
οιωνοισι τε πασι· διος δ' ετελειετο βουλη· 5
εξ ου δη τα πρωτα διαστητην ερισαντε
ατρειδης τε ϝαναξ ανδρων, και διϝος αχιλλευϝς.

Τις δ' αρ σφωε θεων εριδι ξυνηκε μαχεσθαι;
λητους και διος υιος· ὁ γαρ βασιληϊ χολωθεις

*) Huic specimini, (cuius typis impressi, sed nondum antehac editi notitiam *Salteri* cuidam familiari debeo,) novam et minusculam Digamma formam ϝ pro vetusta illa F feci curavit *Salterus*, quae caeteris literis conveniret aeque ac γ, τ, θ, ξ, etc. Recordari quoque potuit notissimum *Popii* locum, ubi Satyricus ille, versibus quidem facetis et admodum ridiculis, *Bentleium*, et Digamma *suum* scilicet, in ludibrium vertit, ingeniosior sane quam doctior poeta. De loco illo, cuius sales nonnihil desipuit *Salteri* inventum, vide quoque *Fosterum*, p. 133.

Digitized by Google

νουσον ανα στρατον ὠρσε κακην, ολεκοντο δε λαϝοι.
οὑνεκα τον χρυσην ητιμησ' αρητηρα
ατρεϊδης· ὁ γαρ ηλθε θοας επι νηϝας αχαιϝων,
λυϝσομενος τε θυγατρα, φερων τ' απερεισι' αποινα·
στεμματ' ἐχων εν χερσι ϝεκηβολου απολλωνος,
χρυσεῳ ανα σκηπτρῳ· και ελισσετο παντας αχαιϝους,
ατρεϊδα δε μαλιστα δυω, κοσμητορε λαϝων·
Ατρεϊδαι τε, και αλλοι εὐκνημιδες αχαιϝοι,
ὑμιν μεν θεοι δοιεν, ολυμπια δωματ' ἐχοντες,
εκπερσασι πολιν πριαμου ευ ϝοικαδ' ικεσθαι·
παιδα δε μοι λυϝσοιτε φιλην, τα δ' αποινα δεχεσθε,
αζομενοι διος υἱα, ϝεκηβολον απολλωνα.
Ενθ αλλοι μεν παντες επευφημησαν αχαιϝοι,
αιδεισθαι θ' ἱερηϝα, και αγλαα δεχθαι αποινα·
αλλ' ουκ ατρεϊδη αγαμεμνονι ϝανδανε θυμῳ,
αλλα κακως αφιει, κρατερον δ' επι μυθον ετελλε.
Μη σε, γερον, κοιλησιν εγω παρα νηϝσι κιχειω,
η νυν δηθυνοντ', η ὑστερον αυθις ιοντα·
μη νυ τοι ου χραισμῃ σκηπτρον και στεμμα θεοιο.
την δ' εγω ου λυϝσω, πριν μιν και γηρας επεισιν,
ἡμετερῳ ενι ϝοικῳ, εν αργεϊ, τηλοθι πατρης,
ἱστον επoιχομενην· και εμον λεχος αντιοωσαν.
αλλ' ιθι, μη μ' ερεθιζε· σαωτερος ὡσκε νεϝηαι.
Ως εφατ'· εδϝεισεν δ' ὁ γερων, και επειθετο μυθῳ·
βη δ' ακεων παρα θινα πολυφλοισβοιο θαλασσης·
πολλα δ' επειτ' απανευθε κιων ἡραθ' ὁ γεραιϝος
απολλωνι ϝανακτι, τον ηϋκομος τεκε λητω.
κλυθι μευ, αργυροτοξ', ὁς χρυσην αμφιβεβηκας,
κιλλαν τε ζαθεην, τενεδοιο τε ϝιφι ϝανασσεις,
σμινθευ· ει ποτε τοι χαριεντ' επι νηϝον ερεψα,
η ει δη ποτε τοι κατα πιονα μηρι' εκηϝα
ταυρων ηδ' αιγων, τοδε μοι κρηηνον εϝελδωρ·
τισειαν δαναοι εμα δακρυα σοισι βελεσσιν.

Ως εφατ' ευχομενος, του δ' εκλυε Φοιβος απολ-
λων.
βη δε κατ' ουλυμποιο καρηνων χωομενος κηρ,
τοξ' ωμοισιν εχων, αμφηρεφεα τε φαρετρην.
εκλαγξαν δ' αρ' οιστοι επ' ωμων χωομενοιο,
αυτου κινηθεντος· ο δ' ηϊε νυκτι ϝεοικως.
εζετ' επειτ' απανευθε νεων, μετα δ' ιον εϝηκε·
δϝεινη δε κλαγγη γενετ' αργυρεοιο βιοιο.
ουρηϝας μεν πρωτον επωχετο, και κυνας αργους
αυταρ επειτ' αυτοισι βελος εχεπευκες αφιεις,
βαλλ'· αιει δε πυραι νεκυων καιοντο θαμειαι.
εννημαρ μεν ανα στρατον ωχετο κηλα θεοιο·
τη δεκατη δ' αγορηνδε καλεσσατο λαον αχιλλευϝς·
τω γαρ επι φρεσι θηκε θεα λευκωλενος ηρη.
κηδετο γαρ δαναων, ότι ρα θνησκοντας όρατο.
οι δ' επει ουν ηγερθεν, ομηγερεες τ' εγενοντο;
τοισι δ' ανισταμενος μετεφη ποδας ωκυς αχιλλευϝς.

Ατρειδη, νυν αμμε παλιμπλαγχθεντας οϊω
αψ απονοστησειν, αι κεν θανατον γε φυγοιμεν·
ει δη όμου πολεμος τε δαμα και λοιμος αχαιϝους.
αλλ' αγε δη τινα μαντιν ερειομεν, η ιερηϝα,
η και ονειροπολον, (και γαρ τ' οναρ εκ διος εστιν.)
ός ϝειποι, ό τι τοσσον εχωσατο φοιβος απολλων·
ειτ' αρ' όγ' ευχωλης επιμεμφεται, ειθ' εκατομβης·
αι κεν πώς αρνων κνισσης αιγων τε τελειων
βουλεται αντιασας ήμιν απο λοιγον αμυναι.

Ητοι όγ' ως ϝειπων κατ' αρ' εζετο· τοισι δ' ανε-
στη
καλχας θεστοριδης, οιωνοπολων οχ' αριστος·
ος ϝηδη τα τ' εοντα, τα τ' εσσομενα, προ τ' εοντα.
και νηϝεσσ' ηγησατ' αχαιϝων ϝιλιον εισω,
ϝην δια μαντοσυνην, την ϝοι πορε φοιβος απολ-
λων.
ός σφιν ευφρονεων αγορησατο και μετεϝειπεν·

Ω αχιλ[illegible]κελαι με, διι φιλε, μυθησασθαι
μηνιν απολλωνος, ϝεκατηβελεταο ϝανακτος·

Digitized by Google

τοι γαρ εγων ερεω· συ δε συνθεο, και μοι ομοσσον,
η μεν μοι προφρων ϝεπεσιν και χερσιν αρηξειν·
η γαρ οϊομαι ανδρα χολωσεμεν, ὁς μεγα παντων
αργειϝων κρατεει, και μιν πειθονται αγαιϝοι.
κρεισσων γαρ βασιλευϝ ὁτε χωσεται ανδρι χερηϊ,
ειπερ γαρ τε χολον γε και αὐτημαρ καταπεψῃ,
αλλα δε και μετοπισθεν εχει κοτον, οφρα τελεσσῃ
ταν στηθεσσι ϝοισι. συ δε φρασαι, ει με σαωσεις.

Τον δ' απαμειβομενος προσεφη ποδας ωκυς αχιλλευϝ.

θαρσησας μαλα ϝειπε θεοπροπιον, ὁ τι ϝοισθα·
ου μα γαρ απολλωνα διι φιλον, ὡτε συ, χαλχαν,
ευχομενος δαναοισι θεοπροπιας αναφαινεις·
ουτις, εμευ ζωντος και επι χθονα δερκομενοιο,
σοι κοιλῃς παρα νηϝσι βαρειας χειρας εποισει
συμπαντων δαναων· ουδ' ην αγαμεμνονα ϝειπῃς,
ὁς νυν πολλον αριστος ενι στρατῳ ευχεται ειναι.

Και τοτε δη θαρσησε, και ηυδα μαντις αμυμων.

ουτ' αρ' ὁγ' ευχωλης επιμεμφεται, ουθ' ἑκατομβης·
αλλ' ἑνεκ' αρητηρος, ὁν ητιμησ' αγαμεμνων·
ουδ' απελυσε θυγατρα, και ουκ απεδεξατ' αποινα.
τουνεκ' αρ' αλγε' εδωκε ϝεκηβολος, ηδ' ετι δωσει·
ουδ' ὁγε πριν λοιμοιο βαρειας χειρας αφεξει,
πριν γ' απο πατρι φιλῳ δομεναι ϝελικωπιδα κουρην
απριατην, αναποινον, αγειν θ' ἱερην ἑκατομβην
ες χρυσην· τοτε κεν μιν ιλασσαμενοι πεπιθοιμεν.

Ητοι ὁγ' ὡς ϝειπων κατ' αρ' εζετο· τοισι δ' ανεστη
ηρως ατρειδης ευρυκρειων αγαμεμνων,
αχνυμενος· μενεος δε μεγα φρενες αμφιμελαιναι
πιμπλαντ', ὁσσε δε ϝοι πυρι λαμπετοωντι ϝεικτην.
καλχαντα πρωτιστα κακ' ὁσσομενος προσεϝεπε·
μαντι κακων, ου πωποτε μοι τα κρηγυα ϝειπας·

etc.

*) *The Digamma has been inſerted, now and then, by coniecture; but moſt commonly, by the authority of Mr.* Dawes; *and the writers, whom he quotes on the ſubiect. A few alterations have been made, in the text: the reaſon of* all *which, and the neceſſity of* ſome, *will appear to every Scholar. Thus ver.* 2. εϑηκε **) *is ſo lamentably cold; (if indeed τιϑεναι αλγος was ever heard of, but here;) that I ſhould incline to read,* εφηκε· *or, if that is too bold, to make*
439 εϑηκε *and* τευχε *ver.* 4. *change places.* [*we have* αλγεα τευχει, *ver.* 110.] δ' (*ver.* 3. *and* 19.) *cannot ſtand before* †) ϝιφϑιμους *and* ϝοικαδε· *in the former*

*) Sequentia, quae *Salteri* ſunt, reliqui eodem, quo ſcripſit ea vir doctus, idiomate.

**) Αλγε' εϑηκε, (vel ut *Uptono* placet αλγεα ϑηκε, quo modo v. 5. διος δε τελειετο, quam lectionem quoque praeſtat Cod. MS. *Novi Coll.* in Scholiis:) ſynonymum eſt τῳ επτιησεν atque adeo τῳ επευχε. Τιϑεναι ſaepe pro ποιειν. vide Il. Z. 432. *Apollon. R.* L. III. 65. L. II. 1147. *Aelian.* V. H. L. XIII. 6. τας δε γυναικας τεκνοποιους ΤΙΘΗΣΙΝ (ὁ οινος). quem locum interpretari poſſumus ex *Athenaei* loco, p. 31. (quem indicat *Perizonius*; et illuſtrat etiam vir ſummus in *Curis Poſteriorib. ad Theocr.* p. 8.) τας δε γυναικας ΤΕΚΝΟΥΣΑΣ ΠΟΙΕΙ. — At nihil notius quam κακα ποιειν, δραν, εργαζεϑαι, etc. et ſic ΚΑΚΟΝ ΤΙΘΕΙΣΙ Il. Π. 262. — Deinde τιϑεναι quoque idem ſonat, quod φερειν, δουναι, etc. Sic αλκην τιϑη *Soph.* Oed. Col. 1520. ϑηκε τερας *Apollon. Rhod.* L. I. 1146. igitur αλγε' εϑηκε idem eſt quod αλγε' εδωκε. v. 96. Demum his poſitis, quae locutionis vim illuſtrarent, ecce quod rem conficit, ΑΛΓΕ' ΕΘΗΚΕ, Il. X. 422. ΑΛΓΕΑ ΤΙΘΕΝΤΕΣ, Il. Ε. 384. Εϑηκε fit ornatum minus quam εφηκε vel επευχε. Sed fortaſſe verba ornatiora in hoc exordio, ob ſimplicitatem eius celeberrimo, non requirere debemus.

†) VV. 3. 19, 21, 106. addere malim exemplis p. 414. allatis. Mutatio, qua verſus 19. ad *Daweſii* mentem accommodatur, forſan eſt audacior: ita ut vulgatam lectionem commendet, atque adeo *Priſciani* obſervatum.

Digitized by Google

caſe, it is not miſſed; in the latter, it cannot be parted with; till εκπεϱσαι *is made a participle; which is here done. For the ſame reaſon,* υιον, *ver.* 21. *is altered to* υια. *and* το κϱηγυον *(ver.* 106*) to* τα κϱηγυα· *which is more proper too; as contraſted with* τα κακα *in the next line. ſo* αντια *for* αντιον, *ver.* 230. *Ver.* 83. *the article ſeems ſo neceſſary; that I was glad, it could be ſo eaſily put-in:* τα εν *contracted to* τα 'ν. *Much difficulty has formerly been made, about the patronymic in ver.* 1: *but Dr.* Clarke *has ſhewn, that it was utterly without ground.* Πηλευς, Ατϱευς, Αιγευς, *etc. make* Πηλεος, Ατϱεος, Αιγεος, *in the genitive caſe; and* Πηλειδης, Ατϱειδης, Αιγειδης, *for their patronymic. When the original nominative is* Πηληυς, *etc. the genitive is* Πηληος, *etc. and the patronymic* Πηληϊδης, *etc. But, as this laſt will not ſtand in a heroic verſe,* α *is inſerted* Ionicè; *and we have* Πηληϊαδης, Μενοιτιαδης, *etc. and, as* Πηλεϊδης *or* Πηλεϊων, Ατϱεϊδης *or* Ατϱεϊων, *etc. are always of four ſyllables; the firſt ſyllable never cloſes a foot, but always begins one: the reverſe of which in the caſe with* Πηληϊαδης, Μενοιτϊαδης, *etc. and the digamma makes no difference, in this.*

SECT. V. 440

Quem mihi otium feciſſe monui in eo loco Miſcellaneorum, ubi de Accentuum uſu et auctoritate agitur, (Sect. III. init.) idem vir doctiſſimus *Thomas Edwards* hic quoque argumentum *de vera orationis metricae legendae ratione* occupavit, qui iſtam rem pertraotavit in Miſcellaneis eius Criticis, brevi, ſperem, proditurus. vide alteram eius appendiculam ad *Selectorum Idylliorum Theocriti* editionem.

Digitized by Google

Interim vero ratio, quam Daweſius ſervandam vult, nempe *ut per ſeriem iambicam aſcendas, uſque dum ad caeſuram ſive πενθημιμερῆ ſeu ἑφθημιμερῆ perveneris; ſyllabam autem, quae caeſuram conſtituit, tanquam pedis praecedentis iam maioris facti partem enuncies: deinde autem per trochaicam, quam ſyllaba catalectica claudet, ita deſcendas; ut ultimus trochaeus cum ſyllaba ſequente tanquam pes unus, creticus ſcilicet, efferatur:* cuius ſcanſionis exempla protulit

Λἵπων|ἵν' ἀδῆς|— χῶρἵς|ὤκἵ|σταἵ θἐῶν
Ηκω|νἔκρων|κἐυθμῶνἄ| — καἵ σκὔ|τὸν πὔλᾶς:

multum videtur praeſtare rationi vel qua vulgo metra praeſertim Iambica proſae ritu legantur; vel qua verſus in ſingulos pedes dividatur, ut

Λἵπων- ἵν' ἀ- δῆς χῶ- ρἵς ὤ- κἵσταἵ- θἐῶν.

441 Utrinque enim periit *caeſurae* vis tantopere alias celebrata. Quare verſus *Soph.* Electr. 518. quem ita diſpunxit vir quidam doctiſſimus, et legi voluit,

Ανεῖ- μἔνῃ- μἔν ὡς- ἔοἵ- κἄς αὖ- στρἔφεῖν

ſecundum *Daweſii* rationem, qua *caeſura* ſervetur, ſic melius opinor legi poſſit

Ανεῖ- μἔνῃ μἔν — ὡς ἔ- νἵκἄς- αὖ στρἔφεῖν.

In priore ratione videndum eſt ne *pedes* magis dimetiamur, quam *numerorum harmoniae* gratiaeque conſulamus: ne *metro* ſervato tollamus *rythmum*. Verſus enim legitur κατα ποδα. At τα κατα ποδα ſunt κακομετρα, *Tryphonis*, doctiſſimi Grammatici, iudicio, quod mox proferimus. Iſtud modo antea monemus, *Foſterum*, p. 307. corrigere errorem, quem noſter cum *Bentleio* communiter erravit, quod ictus *metricos* appellaret ictus *decentum*:

atque iterum p. 314. quod putaret poſtulaſſe rei muſicae neceſſitatem, ut acutum *longae ſyllabae ſedes* determinaret.

Verba *Tryphonis*, quae hic adducuntur, excerpta ſunt ex opuſculo celeberrimi illius Grammatici adhuc inedito, *de metris*, quod et alibi occurrit, et in Codice *Barocciano*, 72. Haec vero ſunt: Κακομετροι ποδες εισιν, ὁς κατα ποδα, η διποδιαν, η κατα περιοδον απαρτιζει τοις μερεσι του λογου. Το γαρ καθ' ηρωικον επι κοπτειν θελει την λεξιν εν τοις μερεσι των χωρων ανευ των τομων. Εισι μεν ουν τα κατα ποδα κακομετρα, ως το

Τβριος|εινεκα|τηςδε συ|δ' ισχεο|πειθεο|δ' ημιν 442

Κατα διποδιαν δε, ὡς το

Ειπετε νυν μοι|Μουσαι ολυμπια|δωματ' εχουσαι, etc.

Huic excerpto adiiciam alterum ex eodem Codice, quod, ibi quidem ανωνυμως habitum extare video in tertio *Longini* Fragment. Locus eſt elegans, ſed ab interpretibus, puto, minus intellectus. in Codice Titulum habet, Περι διαφορας μετρου και ρυθμου. — Διαφερει δε μετρον ρυθμου. υλη μεν γαρ τοις μετροις η συλλαβη, και χωρις συλλαβης ουκ αν γενοιτο. Ο δε ρυθμος γινεται και εν συλλαβη, γινεται δε χωρις συλλαβης. και γαρ εν κροτῳ ὁταν τους χαλκεας ιδωμεν καταφεροντας τας σφυρας αμα, τινα ρυθμον ακουομεν. Και ἱππῳ πορεια ἡ ρυθμος ενομισθη, και κινησις δακτυλων, και κινηματα χορδων πτερισματα. Μετρον δε ουκ αν γενοιτο χωρις λεξεως ποιας και ποσης.

Ετι διαφερει· το μετρον πεπηγοτας εχει τους χρονους, μακρον, βραχυν, και κοινον· Ο δε ρυθμος, ὡς βουλεται, ελκει τους χρονους· πολλα τον βραχυν χρονον ποιει μακρον. Haec vero plerumque multo

ſunt, ut videtur, emendatiora editis. 1) ὑλῃ μεν. μεν abundare cenſet *Boivinus*. Sed nonne ei bene et rite reſpondet ὁ δε ῥυθμος 2) quod in Cod. ſcribitur, et ipſe legendum voluit, 3) και εν συλλαβῃ. recte abeſt μεν. ubi rectius, ut videtur, συλλαβῃ, quam συλλαβαις; cum ter hoc loco *Longinus* ſingulari numero utitur, et ne ſemel plurali. 4) Και γαρ ἐν κροτῳ ὁταν. Pulcherrime, opinor, ſe habet hoc membrum in MS. et inſigniter edito emendatius. Imprimis vertitur, *Rythmus vero in ſyllabis et citra ſyllabas fit: nempe in eo ſono, qui pulſatione efficitur. Etenim cum ab aerariis* etc. Atqui *Longinum* putem cum cogitaret,
443 quid Rythmus a metro differat; et *rythmum χωρις συλλαβης fieri poſſe:* non de *ſono* qui pulſatione efficitur, cogitaſſe, ſed de *certa aliqua motuum et pulſuum ratione et proportione, ac temporum,* quibus iſti motus dividuntur ac menſurantur. Ac verbi cauſa, inter exempla, quae protulit, in *motu avium volitantium,* vel in *digitorum motu et pulſatione,* quis *rythmum* quaerat in *ſono?* ad haec, in rythmo *ſaltationis,* quis ſonum cogitet? quis non potius *ordinatam motus rationem ac numerum?* Atque adeo in *ictibus aerariorum,* et *equorum quadrupedantum,* quaerendus videtur rythmus in ordine et συμμετρια, ἁρμονια, concinna miſtura ictuum, qui ἁμα et permiſtim, ſed ordinatim καταφερονται. Quamobrem puto και γαρ εν κροτῳ ὁταν τους χαλκεας ιδωμεν καταφερουτας πας σφυρας ἁμα optime continuo tenore legi: et ἁμα bene collocari, ut clauſulam finiat, quippe quod multam vim habeat, et pertineat ad ordinatam *miſtionem* ictuum, ἁρμογην, ἁρμονιαν. Deinde vero alias iſtam interpunctionem confirmare, ut videtur, poſſumus. Κρουω, κροτος, etc. ſaepe τεχνικως et de re fabrili uſurpantur. *Sophoclis* Antig. v. 437.

Digitized by Google

Εκ τ' ΕΤΚΡΟΤΗΤΟΥ ΧΑΛΚΕΑΣ *αρδην προχου.*

Locus eſt *Aeſchyli* Septemtheb. v. 548.

Σφιγγ' ωμοσιτον προσμεμηχανευμενην
Γομφοις ενωμα, λαμπρον, ΕΚΚΡΟΤΣΤΟΝ δεμας.

Ubi *εκκρουστον* vertendum videtur, non *terribile*, 444
neque *καταπληκτικον και ὑπερεκπληττον τη λαμπροτητι τους θεατας*: ſed, ſplendidum et *eminens* ſimulacrum; ſcilicet malleis laboratum et *extuſum*, ut plano exſiſteret et *emineret*. Quare iterum *εν κροτῳ* cum *τους χαλκεας* recte coniungi videtur. — Sed ad ſequentia pergamus. *Ἱππω πορεια* ſcribae eſſe erratum videtur pro *ἱππων*· nemo enim puto praeferat vel *ἱππου πορεια*, vel *ἱππο-πορεια*. — Quae ſequuntur *και κινησις δακτυλων, και μελων σχηματα, και κινηματα χορδων*, omnia ad rem muſicam mihi videntur pertinere. Atque adeo convertendum *μελων σχηματα* non *apta membrorum conformatio*, cum *Pearcio*, neque *numeroſus membrorum motus*, cum *Moro*, ſed *modorum figurae* hoc eſt, *συνταξις και κοσμια*, et ratio, quam ad ſe invicem habent, quaque mutuo connectuntur. *Plato* dicit *σχηματιζομενος* pro *συντασσομενος*. vide *Timaei* Lex. et ibi *Ruhnk. Backius ſenior* ed. *Meibom.* inquit, *ῥυθμος εστι, κατα Διδυμον, Φωνης ποιας τινος* ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ. Η *μεν ουν Φωνη ποιως* ΣΧΗΜΑΤΙΣΘΕΙΣΑ, *ῥυθμος εστι*. — Deinde *κινηματα χορδων* melius, ut videtur, verterimus, *chordarum vibrationes*, quam *motus*. Iſtarum de *rythmo vibrationum* breviter et obiter, ſed pulcherrime vero diſputatum eſt in libello nuper edito, ubi agitur de modo, quo iuſtam loci ſive concla-vis proportionem definias *ex ratione vibrationum monochordi* *). Praeter *και μελων σχηματα* omittun- 445

*) *Letters from a Tutor to his Pupil*, Lett. IV.

Digitized by Google

tur etiam in Codice και των ορνιθων τα — Caeteras differentias Codicis MS. a libris editis notare non tanti eſt. Addam ſolummodo, ſcilicet in iſtis ὁ δε ΡΥΘΜΟΣ, ὡς βουλεται, ΕΛΚΕΙ τους χρονους, *Longinum* ετυμολογιζειν videri, quomodo *Homerum* alioſque ad ετυμα, et latentem vim verborum alludere ſolitos monuit *Sylburgius* praefat. *Etymologi M.* quod melius conſtabit ſi originem *nominis* ῥυθμος paulo latius tractemus: *(rem ipſam* et alii expoſuerunt, et optime omnium vir doctiſſimus infra memorandus:) neque id fortaſſe ab re erit, cum, opinor, non parum ſimul valeat tum ad explicandum quid ſit ῥυθμος, cum ad confirmanda quae ſupra dicta ſunt.

Etymon igitur ſit ῥυω, quod ſignificabat, *eo, recta eo, celeriter eo,* RUO, etc. deinde *ire ſacio, duco, traho, rapio,* etc. et huc pertinent ῥυομαι, et ερυω: ubi ε adventitium eſt, ut in ερεσσω; ο in ορυσσω; α in αριθμος, (de quo mox,) et αρασσω, cuius cognatum quoque extat, ῥησσω, etc. et loco, ut videtur, της Digamma ſucceſſit, quod litérae ρ praeponere ſolebant vetuſtiſſimi. Ad priorem claſſem notionum, ut puto, pertinet RUMOR, ῥυμη, etc. quae proprie ſignificant *rectam motionem, proceſſum, curſum, lapſum,* etc. Proprie Virgilius *rumorem* adhibuit *Aeneid.* VIII. 90.

Ergo iter inceptum celerant RUMORE *ſecundo:*
Labitur uncta vadis abies. — —

Vel ut malim interpungere,

Ergo iter inceptum celerant: rumore ſecundo
Labitur uncta vadis abies.

Ut, amota mora illa importuna, verſus una cum rumore ſecundo defluat. *Labitur rumore ſecundo,* ut *labitur fluctu ſecundo, Aeneid.* X.

Digitized by Google

Labitur *alta secans* fluctu*que aestuque* secundo.

Ausonius ab Heynio citatus:

Interlabentis *tacito* rumore *Mosellae*,

h. e. *tacito lapsu*. Verum *rumor secundus* est *rectum* illud *flumen*, quod Aeneae pollicitus est pater Tybris v. 57. neque enim, opinor, hoc sensu *rumor* quidquam habet cum *sono*; (etsi haud ignoro contra me stare quos, magna enim sunt nomina, memorare vereor: vide *Heynium* ad locum;) neque etiam cum translate dicitur de *fama*, nempe, quae *abiit*, *diditur*, *circumfertur*, *dissipatur*, *viresque acquirit* EUNDO. — A ῥυω vero *rumor*, ρυτμος, PYΘMOΣ, eadem varietate, qua ab *αω*, *spiro*, ατμος, ασθμα.

Et hactenus ῥυθμος sit *recta motio*. Deinde ex *recta motione* facile fit notio *ordinatae motionis rationisque* ut ab ορω, ορθος, ORDO, ορθος. vide p. 401. Ρυθμος igitur bene appellatur *ordinata motio, ratio, quam ad se invicem habent res, qua apte disponantur, ac mutuo connectantur*; itaque ἁρμογη, et ARMONIA. Ex notione *ordinis* fit notio *pulchri decorique*: et sicut ῥυθμος, et ἁρμονια ad *motus corporum caelestium* transferuntur, et ad *rerum universarum con-* 447
centum concordiamque: ita κοσμος, quod proprie *ordo* est, est quoque cum *mundus*, tum *decus* et *pulchritudo*. Pulcherrima *rythmi* exempla sunt *militum incessus* et *undatum motus*; imprimis vero *ordinata serpentis voluminum motio*: de quibus omnibus adhibetur *agmen*, quod quoque est proprie *recta motio* et *processus*, ab *ago*. cf. Aeneid. II. 212. Georgic. III. 423. et I. 323. de quo loco nonnulla dicta sunt in *Observat.* ad *Aeschyl.* Septemtheb. v. 764. et in *Altera* Observationum parte largius disputatur.

Digitized by Google

Quae de ῥυθμος propoſita ſunt, confirmari, puto, poſſunt ex ratione vocabulorum affinium αριθμος, NUMERUS, MODUS. Notiones enim, quas habent illa, eodem modo progredi videntur, et ſtatim a *proceſſu* venire: ut a ῥυω, ῥυθμος; ſic, opinor, a ῥιω, RIVUS, RITUS, ῥιτμος, ῥιθμος, et αριθμος *); *ritus* vero et ριτμος, ut οδω, (unde οζω,) *odor*, οδμη.) Αριθμον, enim fuiſſe non ab ἁρμος, et dictum ex ἁρμογης μοναδων, ut Etymologo videtur; ſed ex *proceſſu, cumulatione*, et αθροισεως μοναδων. Sic NUMERUS quoque a νοω, νομιω, (unde νομος, *conſuetudo*, et deinde *loca conſueta*, 448 *paſcua;* eadem ratione qua *ritus*, a ριω; a μοω, ſive μοϝω, (undé MOVEO,) MOS, MODUS, (ut οδος, ab οω,) MOTO, MUTO; — a σοω, ſive σοϝω, (unde σοος h. e. ορμη; σουσις, σοβεω, etc.) σοεω, SUEO, SUESCO, SOLEO, SOLENIS, SOLENNIS **). Nam-

*) Ut a ῥυω, ῥυθμος; ῥιω, ῥιθμος, αριθμος; ſic a ρεω, REO, ῥεσσω, ερεσσω, REMUS, ῥετμος, ερετμος. *Hego* autem et ρεσσω, ut πλαγω, (unde PLANGO et PLAGA, et aoriſtum επλαγον,) πλασσω, πλησσω. Haec videtur eſſe *remigandi* notio: Ρεω, *eo*: *recta eo; recta ire facio, rego, dirigo.* Et ſic bene de aliis quoque rebus quam nauticis dicitur a poetis. *Euripid.* Iph. A. 138. ερεσσων ποδα. *Soph.* Antig. 164. μητιν ερεσσων *conſilium agens; animo agitans*, ut ſaepe de *cogitantibus aliquid* Latini.

**) Veteres quidem, fatendum eſt, *ſolemnis* derivant alii ab Oſco *ſollus* et *annus;* alii a *ſoleo* et *annus.* Similes recentiorum coniecturas videndum eſt apud *Voſſium.* Sed duplicibus etymis nimis, ut videtur, indulgent plerumque Etymologi, ſono quippe decepti. *Solennis* a *ſoleo* fuiſſe puto, ut a λεϝος, lēvis, λειος, LENIS; πενος, (verbo abſit inhoneſtum,) PENIS; Παων, ſive ταομαι, PANIS; etc. Alterum *n* adſcititium eſſe videtur, ut in *annus* quoque. ANUS enim et *annus* primitus eadem fuiſſe puto, et *anum* dictam eſſe ab *aetatis* notione, ut SENEX coniicio ad ενος pertinere, formatum quidem, ut λιθος, λιθαξ, in ſequente adnotatione. ANNUS vero proprie fuiſſe nihil aliud videtur quam *aetas indefinita*, et eodem redire quo

Digitized by Google

que *consuetudinis*, *moris*, *ritusque* sunt, quae *rectè*, *rite*, et *ordinatim fiunt*, ut quae contra fiunt, *extraordinaria* sunt, et praeter ordinem accidunt. Verum ut νοω, νομω, proprie *eo;* deinde, (et sic in omnibus factum esse credo, ut a *neutra* significatione ad *activam*, ab origine, transierint verba,) *ire facio; moveo*, *do*, *addo*, *admoveo*, *adiicio*, NUMERO; NUMERUS, quod est rerum *cumulus* et αθροισις: et sic νεμω, cognata forma, est *ire facio; do*, *tribuo*, *trado*, *distribuo; duco*, *rego*, etc. At cum ad res humaniores transferuntur, αριθμος, *numerus*, et *modus*, non *omnem* processum, non omnem modum notant, sed *certam et ordinatam rationem.*

Iam vero supra dicto quid sit Rythmus; hic 449
quoque opinor constat, qua ratione ῥυθμος, αριθμος, *numerus*, *modus*, adeo cognatarum sint significationum.

Cum vero ῥυθμος *neutro* sensu sit *ordinata motio*, sive *ordo qui in motu est*, (την της κινησεως ταξιν dicit Etymologus:) idem *active* dictus est *qui ordinat*, *ducit*, etc. Et sic bene *Longinus* ad vim verbi; ὁ δε ΡΥΘΜΟΣ, ὡς βουλεται, ΕΛΚΕΙ τους χρονους. Et sane Graeci recentiores, qui ignorabant *) ve-

αιον, sive αιων, *n* interposita, ut in λαιος *lenis*. — Quod ad diversam quantitatem των sŏleo et sōlennis, vide supra p. 412, 413.

*) Hoc Graecis Etymologis saepe accidit, atque adeo plurimos errores peperit. E. g. Ορφανος derivant, ab αιθφανος, vel ορεφος, vel ορφνος, et nescio quibus. Sed quanto simplicius est referre ad Latinum ORBUS, unde aspiratum ορφος, (quod extat in ορφοβοται, indicante *Vossio*,) ορφανος, ορφανικος: eadem formationis ratione, qua ἱκω, ἱκανω, ἱκανος; δικη, δικανικος; et similia. Sic χηρος *viduus* referendum videtur ad CAREO. — Καταδας et Καταν, Laconica pro *cavernis* eodem quo CAVO, nempe ad

450 tus et Latinum, ſive Aeolicum, neutrum, *ruo*, in *Euripid.* Hippol. 443. etſi iſto ſenſu non in Lexica relatum; deducebant ῥυθμος ab ερυω, aut ῥυομαι, *traho*. Ελκειν et ελκυειν de re dicitur, in qua *rythmus* magnam admodum venuſtatem habet. nempe de *Saltando*. *Ariſtoph.* Pac. v. 327. Εν μεν ουν ΣΧΗΜΑ *) τουτι μ' εασον ΕΛΚΥΣΑΙ, ut

ΚΑΩ ſive ΚΑΓΩ, unde χαος, χασκω, χαινω, etc. Ος, ας, αξ, cognatae ſunt terminationes. Et ſic χαος, ſive detracta aſpiratione, καος et καιας, ut λιθος, λιθας, λιθαξ. Quod λιθος ad LIDO refero, quod remanſiſſe puto in compoſitis *allido*, *elido*, etc. potius quam a λιαν θειν cum *Etymologo* et *Euſtathio* derivem. — Et Ομφαλος ad UMBO. *Umbo*, ομπαλος, ομφαλος, UMBILICUS, eadem varietate, qua ab οπτω, οπτομαι fiunt οπτος, οπταλεος, οφθάλμος, οπτιλος; a καμπτω, καμπτω, καμπταλεος, καμπτιλος, καμπτυλος, etc. Fortaſſe ad *umbo* non iniuria referri poteſt ομφαξ, ut λιθαξ, ad *lido*, quod dicunt eſſe quaſi ωμοφαξ, ωμη εις το φαγειν, decepti, ut ſaepe, a terminatione: cuius quoque erroris eſt, quod μελεδαινειν, (quod paulo ſupra attigimus,) a μελη εδειν derivent. vide Etymol. M. et Lexica: de quo confer etiam Addenda.

*) Multam neceſſitudinem habere σχημα cum ῥυθμῳ et hinc et aliunde conſtat, Ut σχημα de ῥυθμῳ muſicae et ſaltandi, ſic rurſus ῥυσμος, ſive ΡΥΣΜΟΣ a Democrito, ſuiſque dictum pro σχηματι: nempe de *atomis* ſuis, quae caſu, ſed ordinatim ita RUEBANT, coibant, cohaereſcebant, ut efficerentur rerum *formae* atque *figurae*. vide *Diogenem Laert.* L. IX. 47. ibique *Menagium*: et *Harriſii* Philoſophica Elementa p. 340. Abderiticum enim illud ῥυσμος cognatum videtur τῳ ῥυθμος, ut Laconica et Dorica παρσενος, σιος, ορσος, etc. τοις παρθενος, θεος, ορθος. Etymolog. Mag. Ρυσμος: εικων, ιδεα, σχημα. quod mihi in mentem revocat locum *Theocriti* Id. X. 39.

Ως συ ταν ΙΔΕΑΝ τας αρμονιας αμετρησεν.

ubi ιδεα, ut ſupra σχημα, ad ρυθμον pertinere videtur; atque adeo ad *modum*, σχημα. ῥυθμον. *cantûs* referendum putem.

Digitized by Google

Latini dicunt *choros et choreas ducere:* cuius rythmi exquisitissimam imaginem praebet *Pindarus* noster in Oda sua *de Progressu Poeseos;* quam adiicere liceat quasi coronidem, quae superiorum observationum minutiis de ῥυθμῳ, ἀριθμῳ, *numero, modo*, etc. favorem aliquem conciliet, gratum tanquam saporem, qui, post aliud quid insuavius, palato reliquus sit:

Slow melting strains their Queen's approach declare: 451
Where'er she turns the Graces homage pay.
With arms sublime that float upon the air,
In gliding state she wins her easy way.
O'er her warm cheek and rising bosom move
The bloom of young Desire, and purple light of Love.

Iam quae de *nomine* profecto ῥυθμου dicta sunt, ut quid sit iste constaret *ex vocabuli ipsius, eiusdemque affinium, etymo ac potestate*, atque proinde ac secundum ea *Longinum* illustrarem, pro difficultate argumenti accipiat lector eruditus. Ab isto vero tenui conamine velim illum ablegare posse ad librum DE RYTHMO GRAECORUM, quem typis impressum, sed nondum editum, scripsit vir doctus mihique amicus; in quo *rem ipsam* Rythmi solerter explicuit, et docte ex veterum testimoniis illustravit munivitque. Exposuit vero *quid sit Rythmus; de Rythmo Musicae; Carminis; Prosae; de Rythmi scansione;* et de *Caesurae vi*, quam, tantopere ac merito praedicatam a *Daweſio*, erudite, et ex Musicae rationibus, explicat: quem sane librum multo optandum est, ut ne diutius auctor privatum retineat.

P. 196. l. 9. ab im.] Vulgatae εναλιαν, quam damnat *Daweſius*, multa similia apud Tragicos occurrere monet *Valkenarius* ad *Euripidis* Phoen. p. 6.

Digitized by Google

452 P. 197.] De binis iſtis regulis, quas *Dawesius* ſtatuit, hoc in memoria tenendum eſt, nempe *priorem* ad proſodiae rationem a *Comicis* ſervatam *ſolummodo* pertinere; *alteram* vero et *Comicos et Tragicos* reſpicere: uti ipſe monuit *Dawesius* p. 204. Quod non attendiſſe videtur *Pierſonus* ad *Moer.* p. 20. quique adeo ibi dixit non pauca iſti primae *Daweſii* regulae adverſari exempla apud *Poetas Atticos.* Cum profecto, ut *Daweſium* refellant, exempla non ex *poetis Atticis univerſis* ſed ex *Comicis ſolis* petenda ſunt. Loci, quos adduxit *Pierſon.* ex *Ariſtophane*, in quibus αὖρους adhibetur, quorumque proſodiae, ſecundum regulam iſtam de *Comicis* traditam, αὖρους non ſatis faciet, favere *Daweſio* videntur. — A *Daweſio* vero ille recte emendatum (p. 199.) *Ariſtoph.* Eccleſ. v. 384. Οσος οὐδεπωποτ' ἠλθ'. pro O. οὐδεποτ' ἠλθεν. dicit ad *Herodiani* Excerp. p. 461. ubi *Herodianus* ait οὐδεποτε de *futuro*, οὐδεπωποτε de *praeterito* adhiberi ſolitum.

P. 198. l. 3. ab im.] Contra *Suidam* et Scholiaſtam facit *Moeris*, qui κναφεὺς attribuit, non παλαιοις, ſed δευτεροις Αττικοις. vide Lexicon Atticum V. Πλυνεις et confer V. ἀκνάπτου. vide multa huc pertinentia in obſerv. ad gloſſas in *Oppian.* Halieut. L. V. 164. in Miſcell. Obſerv. T. IX. p. 118. Attici vero fuerunt παλαιοι, δευτεροι ſive μεσοι, et νεωτεροι, ut monitum eſt ſupra p. 402,
453 403. Haec autem res eſt ampli et ſubtilis argumenti, quam meditabatur *Pierſonus*, et deinde *Koenius:* quos tamen, ne conſilium efficerent, intercepit mors. Patria vero ſua habet ſuperſtites, qui fortaſſe omnibus aliis accurata illa eruditione magis inſtructi ſunt, quae ad ſatis faciendum iſti argumento idonea eſt et neceſſaria. — Diverſi autem Atticorum ordines et ab aliis ſaepe confuſi

Digitized by Google

et a noſtro quoque, qui p. 99. et 229. dicit Atticos ττ pro σσ adhibere ſolitos. Recentiores certe id fecerunt; non item veteres: hi φυλασσειν, et ſimilia dixerunt; illi φυλαττειν. vide *Valkenarium* ad *Euripid.* Phoen. v. 1387. Φυλασσω igitur eſt idem et vetus Atticum et commune. Et multa profecto continet communis dialectus, quae Attica recentiore magis antiqua ſunt. Ut noſter quoque Anglorum vulgaris ſermo multa retinet, quae et ab elegantia ſcribendi aliena ſunt, et ex uſu politiorum hominum exciderunt.

P. 198. l. 4. *ab uno eodemque.*] Diverſae apud Scholia ſententiae non ab uno eodemque *auctore* proficiſci potuerunt, ab uno tamen eodemque Scholiorum *collectore* potuere, qui non unius, ſed plurium, et *variorum notas*, ut vulgo dicimus, in antiquos ſcriptores convaſarit. Iam dudum enim conſtat Scholia vetera pleraque non ab uno ſcripta fuiſſe, ſed ex multis et diverſorum criticorum commentariis collecta. Vide *Valkenar.* Diſſertat. *de Codice Leidenſi, et Scholiis in Homerum ineditis;* et *Erneſtium* Praefat. ad *Ariſtophanis* Nub. 454

P. 199, 200] De *Ariſtophanis* loco illo notiſſimo Plut. diverſi diverſa. *Bentleianam* ſane *Muſcipulam* reiicientis, et ιπνον eſſe *laternam* ſtatuentis *Daweſii* ſententiam (cum quo conſentit etiam *Dukerus* ad l.) improbat *Toupius* qui per ιπνον intelligi credit *latrinam*, ſive *ſellam familiarem*, qua — ſed vide ipſum Emendat. in *Suidam* P. II. p. 36. *Sanctamandus* in *Comment. ined.* ad hunc locum, „Servum," ſemper introducit *Ariſtophanes* de *edulibus* quid loquentem. Hic characterem ſervat, ac de patellis, et rebus ad *Culinam* ſpectantibus verba facit. Rectius itaque hic legitur ιπνος. quam enim connexionem habuerit *Muſcipula* cum praecedentibus?"

Digitized by Google

P. 202. l. 16.] „Quae de praeterito perfecto „(inquit TYRWHITTUS) verbi ὁράω notavit *Dawe-* „*ſius*, dubito an omnino vera ſint. Ne credam „*vocis illius poteſtatem apud poetas Atticos non niſi* „triſyllabam *fuiſſe*, obſtat in primis locus *Macho-* „*nis* Comici, apud *Athen.* IV. p. 244. a *Daweſio* „praetermiſſus, in quo vox illa bis occurrit, ita „ut, lege metri cogente, ſcribenda ſit ἑόρακα, et „in *quatuor ſyllabas* diſpertienda.

1) Μὴ ΠΑΡΕΌΡΑΚΕΝ Ἀρχεφῶν τους γωβιους;
2) Πτολεμαι', ΕΟΡΑΚΕ πρωτος, αλλ' ουχ' απτεται.

„Mihi igitur veriſimillimum videtur, tam *quadri-* „*ſyllabum* ἑόρακα, quam *triſyllabum* ὥρακα, in uſu „fuiſſe; vel potius veram formam fuiſſe: ἑόρακα, „eamque in ὥρακα per craſin mutatam. Obſer- „vandum eſt enim, inter exempla, quae collegit „*Daweſius*, ut vocis huius poteſtatem non niſi „triſyllabam adſtrueret, ne unum quidem eſſe, „cui non quadriſyllabum ἑόρακα ſatis apte conve- „niret. Quinetiam tria iſta loca *Ariſtophanis*, „quae, velut canoni repugnantia, et hic et p. 313. „emendare conatur, ſarta tecta erunt, ſi modo „ἑόρακα pro ἐώρακα reſcribamus:

Pl. 98. Πολλου γαρ αυτους ουχ' εορακα που χρονου.
Theſm. 32. Ουκ αλλ' ἑτερος τις' ουχ' εορακας πωποτε.
33. Μων ὁ δασυπωγων; ουχ' εορακας πωποτε."

Haec non humaniter minus quam docte TYRWHITTUS. Ut adducam vero calumnias *Dorvillii* ad Charit. p. 136. nihil opus eſt; viri quidem longe eruditiſſimi, ſed erga *Daweſium* tantum non ſemper parum aequi: qui tamen non praeter rem

Digitized by Google

notare videtur Tragicam verbi οπωπα ſpeciem. Neque vero meum eſt praeſtare illud ab *Ariſtophane* et Comicis non uſurpari. —

P. 206.] Qui praeclare a *Dawesio* emendatum ανυσηται pro ανυσῃ in loco *Ariſtophanis* cenſet *Abreſchius* ad *Thucyd.* p. 139. idem non conſentit noſtro cogitanti χρειας in *Soph.* Oed. C. genitivum 456
eſſe. Accuſativum enim numeri pluralis eſſe, et dictum putat pro εις τινος πραγματος χρειας ανυσαι, vel εις τινος πραγματος χρειων ανυσιν. Deinde in altero *Sophoclis* loco προξενου vel regi a κατα in κατηνυσαν dicit, vel ſtructuram eſſe προς το σημαινομενον. Sed quid ſi hic legamus ΦΙΛΗΝ γαρ ΠΡΟΞΕΝΟΝ κατηνυσαν? ſcilicet κατηνυσαν (ὁδον εις) Φιλην π. ut ηνυσαν τον Αιδαν, *Euripid.* Suppl. v. 1142. pro ηνυσαν (ὁδον εις) τ. A. vel ſervata vulgata lectione ita intelligamus, κατηνυσαν (ὁδον εις οικον) Φιλης π. — Illic etiam eandem ὁδον ſupplere velim: τινος χρειας (ὁδον) ανυσαι, h. e. εκπληρωσαι, *quid deſiderium et votum ut expleam?* Schol. ad Electrae locum: ηνυσα την ὁδον ἀντι του εκπληρωσα. Caeterum ὁδον ſaepe ſubauditur poſt ανυειν, τελειν, etc. vide *Markland.* ad *Euripid.* Suppl. v. 1142.

P. 207. l. 7.] *Dawesii* obſervato de uſu optativi cum particulis interrogandi coniunctam αν exigentis, quam vero αν reſpuit Subiunctivus, utitur *I. C. V.* ad Hippol. v. 469. — Mox *Euripid.* Hec. 1256. pro μ' αδικειν, qua lectione longa vocalis eliditur, Muſgravius edidit μη αδικειν; fortaſſe ut ſynizeſis fieret. Quam ſynizeſin tuebitur *Toupii* obſervatio *Curis Novis.* p. 106. ubi profertur ex neſcio quo apud Stobaeum

Ανηρ δικαιος εστιν ουχ ο ΜΗ ΑΔΙΚΩΝ.

In *Sophoclis* Philoc. v. 956 legendum videtur. 457

Digitized by Google

Προς θεων πατρωων, τον βιον μη μη αφελης.

Totus locus plenus eſt affectus, cui admodum conveniunt tales iterationes, de quibus, etiam de repetita μη, iam monui ad *Soph.* Oed. C. v. 1403. Vulgo contra metrum μη μ' αφελης. quod *Heath.* corrigit μη μου 'φελης.

P. 209.] Contra *Daweſium* συγκαλυπτεσθαι et εγκαλυπτεσθαι promiſcue adhiberi affirmat *Dorv.* ad Charit. p. 274, 275. cuius vero uſus nullum ex *poetis* Atticis adfert exemplum. Locum *Ariſtoph.* Plut. corrigit partim cum *Hemſterh.* partim cum noſtro:

Μετα ταυτ' εγω μεν ευθυς ενεκαλυψαμην.

vitii cauſam referens ad male repetitam Σ, unde ευθυΣΣενεκ. — *Daweſii* correctionem verſus in Av. τις δυγκαλομμος improbat.

P. 211. l. 7. et ult.] Emendationem noſtri αλλ' ου ΠΕΡΙΕΣΤΑΙ pro ουκ ενεστι, violentam non immerito, ut videtur, dicit *Reiſkius* in Actis Eruditorum, 1756. qui putat ενεστι δηγματος „bene Graecam eſſe dictionem pro *facit contra morſum*, ut apud *Aelian.* Hiſt. Animal. paſſim αγαθον οφθαλμων, vel νευρων, *facit contra morbos oculorum*, vel *nervorum:* atque hoc ενεστι ſimili analogia eſſe dictum pro εμποδων εστι, qua εξεστι pro εκποδων
458 εστι." Deinde in animadv. ad *Ariſtoph.* confert cum hoc loco Equit. v. 691. quem vero alii aliter ac ille legunt et intelligunt. — Κατα ſubintelligi videtur, ουκ ενεστι (δακτυλῳ κατα) συκοφαντου δηγματος. vel legi fortaſſe poſſit facilius αλλ' ΟΤΔΕΝ ΕΣΤΙ (κατα) σ. δ. *Annulus vero iſte nihili eſt*, ουκ ισχυει, ut Schol. ουκ αγαθον εστι, *contra morſum* S. Praepoſitionis κατα ſimiliter ſubintellectae exempla dabunt *Weſſeling.* ad *Diodor. Sic.* 92. 37. et

Digitized by Google

Taylor ad *Lyſiam* 123. 3. quos non praeteriit, neque non eorum copiis plura addidit *Reiſkius* ipſe Animadv. ad *Lyſiam* p. 33. et ad *Dionem Caſſ.* p. 14. — Atque haec ſcripſeram. ſed non dubito praeferre, quod praeferent, opinor, alii, emendationem viri ſummi ad *Suidam* P. II. p. 196.

Αλλ' ουκ ΑΝ ΕΣΤΙ συκοφαντου δημματος.

Potentialem illam *αν* cum praeſenti etiam Indicativi adſirmavit *Toupius:* exemplum quoque habet *Hoogeven.* p. 64. — Huius paginae lin. ult. in loco *Ariſtophanis* legitur Εισθει, ubi *Bergler.* εσθει.

P. 218. l. 17.] Errorem hoc loco admiſſum indicavit *Valk.* ad Phoeniſſ. p. 9. et Vir ſummus Emend. ad *Suid.* P. I. et literis etiam ad me datis. De eodem haec optime egregius Reliquiarum et *fragmentorum* Babrii editor: „Excurſum huiuc „de fragmento *neſcio cuius Poetae Ionici* apud Plu„tarchum, reſecaſſet, credo, Daweſius, ſi com„pertum habuiſſet id in *Attici* poetae, *Euripidis* „Troaſin, v. 888. hodie recte legi. Sed praeſtat 459 „ſervare, ut exemplo tam luculento moniti, diſ„camus omnes de *fragmentis* neque diu, neque „acriter digladiari."

P. 221. l. 8.] Et hic et alibi *Daweſius* monuit de uſu vocularum ου μη, οπως μη cum *futuro indicativo*, vel cum *aoriſto ſecundo formae ſubiunctivae*, non autem cum *aoriſto primo ſubiunctivo vocis vel activae vel mediae*, (etſi liceat cum aoriſto primo *paſſivae*,) coniungendarum. Diverſos Miſcellaneorum locos utile erit una conferre. cf. igitur p. 221. 227. 331. et quod de οπως dixit p. 276. *Daweſii* obſervato viri docti uſi ſunt ſaepenumero, et in primis *Heathius* in Lectionibus ad Tragicorum Dram. qui multa adeo ad iſtud loca correxe-

runt. Nonnulla fortaſſe ſic corrigenda vide apud *Hoogeveenium* de voculis ου μη differentem p. 945. — Sed nonne dignum ſit, quod conſideretur, nempe quatenus *aoriſto primo ſubiunctivo et vocis mediae et activae* uti liceret verborum, *quibus nullum erat aoriſtum ſecundum ſubiunctivum.* Cum vero hoc decernere multae et diuturnae lectionis experientiaeque ſit, aliorum eſto iudicium. Unum eſt ſolummodo, quod hac occaſione corrigere tentem. *Ariſtoph.* Theſm. v. 660. hodie legitur

Καλως ὁπως μη διαφυγων ΟΙΧΕΤΑΙ.

quod vitioſum eſſe vel metrum docet. Cum *Scaligero* reſcribendum voluit *Kuſterus* οιχοιτο πῆ. quod *Hoogevenius* p. 839. maluit, mutato accentu, οιχοιτό πῃ. An error ex abbreviata ſcriptura oriri potuerit. Quid ſi legamus

Καλως ὁπως μη διαφυγων ΟΙΧΗΣΕΤΑΙ.

Geminum germanum eſt quod *Plato* dicit in Phaedone, p. 244. ed. *Foſter.* Ευλαβουμενοι ΟΠΩΣ ΜΗ, εγω ὑπῳ προθυμιας ἁμα ἑαυτον τε και ὑμας ἐξαπατησας, ὡσπερ μελιττα, τον κεντρον ἐγκαταλιπων ΟΙΧΗΣΟΜΑΙ.

P. 223. l. 22.] Ratum fixumque haberi iubet *D.* nempe in verſu *Parοemiaco* ſyllabam catalecticam ſoli *anapaeſto* ſubiici oportere. Legem tamen iſtam non ſemper apud Poetas Tragicos obſervari; interdum enim *Spondaeo* ſubiici ſyllabam catalecticam, docet *Heath.* Praef. ad *Lectiones* p. 8. et ad *Soph.* Oed. T. v. 1332.

P. 224. l. 18.] Quod *Daweſius* in loco *Sophoclis* pro μεγαν αιγυπιαν ὑποδεισαντες corrigit μ. α. Δ' ὑποδεισαντες. *Toupius* Emend. P. III. p. 25.

Digitized by Google

ſic velit reſtituere μεγαν αιγυπιαν Σ' ὑποδεισαντες. h. e. σε ὑποδεισαντας.... Noſter vero correctum ivit, quod metrum minus integrum putaret. At ultima vocis αιγυπιαν produci poteſt ante *aſperum ſpiritum*, cuius vim ſentire videbar *Obſervat.* ad *Soph.* Antig. v. 945. cuius loci vulgatam lectionem nunc et aliis Poetarum locis, et obſervationibus nonnullorum VV. DD. confirmatus, rectam eſſe, 461
nec *Heathii* fulcro indigere, mihi perſuadeo. In praeſenti ſatis ſit *Darvillium* Van. Crit. p. 393-6. indicare, et *Salterum Addendis* ad p. 101, *Bentlei* Diſſert. Phal. ed. Bowyer. 1777. — De loco *Sophoclis* nonnulla iam monui *Obſervat.* ad *Aeſchyl.* S. C. T. ver. 732.

P. 225. l. 1.] *Sanctamandus* quoque corrigit TOTTO, et *Berglerus* etiam, qui verbi προσφυειν, *adſtruendi, affirmandi, demonſtrandi*, ſenſum docte illuſtrat.

P. 229. l. 12.] De verbo εισαττειν, quod Daweſius minus bene iudicat *plane nihili eſſe*, vide *Valkenarium* ad Phoeniſſ. p. 467. et ad *Hippol.* v. 1358. qui monet ιωτα, olim ſaepius adiectum, apud *Platonem* alioſque omitti ſolere. Et eiusdem ſane Atticorum ordinis ſunt *Plato* et *Ariſtophanes*. Pierſonus ad *Moerin* p. 301. cenſet Atticos pro αϊσσω *ſemper* dixiſſe ᾄσσω vel ᾀσσω, δισσυλλαβως, et prima igitur producta. Atque adeo bina *Euripidis* loca ad iſtam normam, quae unica fuiſſe exiſtimabat, corrigit. Sed alterum etiam protulit *Muſgravius* Exercitat. p. 57, αϊσσω, triſyllabum, et prima correpta. Id quidem fit in Choro *Supplicum:* cuius ſimile eſt in Bacch. v. 147. Sed et triſyllabum etiam in Iambo indicavit *Marklandus* ad Suppl. 962.

Digitized by Google

P. 230. l. 15.] Hoc *Daveſii* obſervatum, quamvis iactabunde nimis, ut nonnulla alia, inculcatum, de terminationibus Atticis εω et η. 462 illa non primae ſed *tertiae perſonae*; hac *primae propria*; ſaepe laudaverunt viri doctiſſimi, praeſertim *Valkenarius* et diſcipuli ſui egregii, *Pierſonus*, et *Koenius*. vide ad *Euripid.* Hipp. p. 207. ad *Moer.* p. 174. ad *Gregorium* p. 50. cuius *Koenii* coniecturam επεπονθειν pro επεπονθει, ut id obiter moneam exhibet *Suidae* codex MS. C. C. C. Vide quoque *Muſgravium* ad Hipp. v. 410.

P. 232. l. 16.] De hoc loco cum *Daveſio Sanctamandus* legit, et ſecundum Syntaxin diſtinguit: „χολη *ſatietatem* hic ſignificare notant Scholia, atque ex iis *Conſtantinus*, nulla vero auctoritate haec huius vocis ſignificatio fulcitur. Interpretes et Commentatores hanc vocem omiſerunt. Loci ſenſus eſt, *Si πιεζομαι dixeris valde iraſcar.* Ita εστ' pro εσται poſitum erit. — Poteſt forſan legi σχολη, ut poſt βουλει γε in ſyntaxi ſequatur πανυ γαρ etc.“

P. 233. l. 20.] Παλαιους τ' ενιαυτους. Importunum illud τε, quod poſt χρονιων τ' ετων poſtulare παλαιων τ' ετων *D.* cenſebat, *Kuſterianae* editionis eſſe proprium monet *Berglerus*, qui priſtinam adeo lectionem χρονιων τ' ετων παλαιους ενιαυτους vertit, *et longaevae aetatis veteres annos.*

P. 235. l. 6. et 15.] Αιρομαι *Kuſteri* ed. typographi eſt erratum. Αιρωμαι fuit priſtinarum edd. quod ex iis in textum revocavit *Bergl.* — l. 15. Edd. omnes metri vitio legunt αροιμην.

463 P. 236. l. 4.] Cum Atticum ſit ες non liquet cur vulgatam in εις mutaverit *D.* neque cauſae quidquam fuiſſe cenſet *L. C. V.* ad *Eurip.* Hipp.

Digitized by Google

cur τῳ εγχεας ſubſtitueretur εγχεων. — l. 8. Obſervationem de diverſis caſibus, quos regere μεθιημι et μεθιεμαι ait *Daveſius*, ſibi unice probatam illuſtrat idem *Valkenarius* ad Phoen. p. 189. et confirmat iterum ad Hippol. v. 333.

P. 237. l. 4.] Εβουλομην μεν male in εβουλεμην αν mutaſſe videtur *D.* Etenim quod εβουλομην ſignificat cum αν coniunctum, id quoque poſſe puto, αν ſubintellecta. Hunc imperfecti uſum attigi *Obſervat.* ad *Soph.* Oed. Tyr. 1374. 1386. quem multis porro confirmare in promptu eſt.

P. 238. l. 6.] Sententiam de monoſyllaba vocabulorum νων, σφων, apud Atticos enunciatione confirmat *Pierſonus* ad *Moer.* p. 266. vide ſimilia apud eundem p. 300. Exempla e *Sophocle* attuli ad Oed. Col. v. 1403. Eiusdem fabulae verſum 1431 etiam hodie me recte correxiſſe puto. Sic Πρω dixerunt pro πρωι. *Ruhnkenio* corrigenti πρω pro vulgata *Suidae* πρωι, adſtipulatur Cod. MS. C. C. C. qui deinde pro πρων, quod *R.* corrigit quoque πρω, exhibet πρῶιν.

P. 239. l. 20.] Ante *Daveſium* ου pro ὴ correxerant *Gatakerus* et *Weſſelingius*. vide *Valk.* ad *Euripid.* Phoeniſſ. v. 407. a quibus diſſentit TYRWHITTUS: „Pace ſummorum virorum dixerim „locum hunc *Sophoclis* mihi ſanum videri. Red„damus tantum το Συνθνησκει, non *ſimul moritur*, „ſed *ſimul ad orcum deſcendit*, ut in verſu poſtremo „loci, qui citatur ex *Ariſtophane*, neceſſario red„dendum eſt. *Sophocles* ſcilicet του θανατου non „*interitum* hominis, ſed *migrationem* quandam ſup„ponit; Pietas igitur *cum moriente commigrare* ele„ganter dicitur. Sic *Homerus* de Dioſcuris. Od. „Λ. 302. 464

Αλλοτε μεν ζωσυσ' ἑτερημεροι, αλλοτε δ' αυτε
ΤΕΘΝΑΣΙΝ. h. e. *ad orcum deſcendunt.*

„Quinetiam ad locum *Ariſtophanis*, de quo agit „*Daweſius*, illuſtrandum obſervari poteſt, quod „Scholiaſtem non latuit, *Aeſchylum* ſc. alludere ad „populi A. decretum, quo ſcitum eſt, poſt eius „mortem, τον βουλομενον διδασκειν τα Αισχυλου „χορον λαμβανειν. V. *Aeſchyli* Vitam. cf. *Philoſtrati* „V. Apoll. L. VI. p. 245. Poeſin igitur ſuam „inter vivos adhuc verſari ειρωνικως queritur, „cum *Euripidis* poeſis ad orcum, ſimul cum auc„tore, deſcenderit."

Ibid. l. 22.] Edd. habent non Ω ξυνεσις ſed και ξυνεσις. — Salvum erit metrum, ſi legamus

Και ξυνεσις, Η μυκτηρες οσφραντηριοι.

Idem η nonnunquam apud Atticos, quod ηδε apud
465 Ionicos, hoc eſt, και, valere videtur; quod, gloſſema vocis, η loco deturbare potuit: ſic nunc accipio η in *Soph.* Oed. T. 901. Contra *et* pro *vel* dici monet *Muſgravius* ad *Euripid. Baech.* v. 407.

P. 241. l. 19.] Edd. habent Ερμ' Εμπολαις, ſed rectius videtur noſter brevem poſt longam quam longam ante brevem elidere. cf. p. 331, 332. *Valk.* ad Phoen. p. 151. — P. 242. l. 5.] Ita metri gratia edidit *Berglerus.*

P. 244. l. 4.] Per typothetam hic evenit, ut, quod in prima editione vel *Daweſius* vel typotheta ϑωτερῳ fecit, hac altera rectius legatur ϑατερῳ. quam veterem lectionem contra *Daweſium* confirmat *Valk.* ad *Euripidis* Hippol. locum. Sed ut in hac editione bene evenit; ita in prima caſu quoque accidere potuit, ut ϑωτερῳ legeretur. Namque et a ſcribis et typothetis α et ω permutari ſoli-

Digitized by Google

tum. Caeterum ut θατερῳ, θατερον, pro τῳ ἑτερῳ, τον ἑτερον, ſic τἀγαθῳ, etc. pro τῳ αγαθῳ, ſaepe apud Ionicos et Atticos, et Euripidem imprimis, monente eodem *Valk.* ad *Euripidis* Phoen. p. 352.

Ibid. l. 17.] Vulgatae lectionis, παν δε σοι δρωημεν αν, et analogiam et ſyntaxin tuetur *Muſgravius* ad loc. vide quoque *Heathium*. *Daweſius* videtur formam Atticam οιην et ωην pro οιμι et ωμι ſingulari tantum numero conceſſiſſe ita ut δρωης 466 bene ſcribas, non autem δρωημεν. Plurales vero δοιημεν δοιητε, extant in Lexicis *Heſychii*, *Cyrilli* MS. et *Moeridis*, conſtanter ſcripti. Probabile eſt numeros dualem et pluralem ſingulari multo rariores fuiſſe. Alius vero formae ſunt aoriſti σωθειην, λυπηθειην, etc. alius, Attica illa τυπτοιην, ποιην, γελωην, δρωην, etc. pro τυπτοιμι etc. Αντιδοιτην vero et ξυγνοιμεν, quae in caeteris exemplis habet *D.* ex vulgaribus videntur eſſe formis, αντιδοιμι, ξυγνοιμι, (quas Attici etiam non raro uſurpant, vide *L. C. V.* ad *Euripid.* Hipp. p. 220.) itaque aliena eſſe, quippe quae neceſſe fuit redderent αντιδοιτην, et non αντιδοιητην, quod ad Atticam αντιδοιην pertinet. Σωθειημεν extat in incertis *Menandri*, CLXXXI.

Ουχ ὁθεν απολλυμεσθα, ΣΩΘΕΙΗΜΕΝ αν;

Sed forte excidere potuit πως, vel abſorberi initio vocabuli ſequentis. Fortaſſe igitur legendum, Ουχ, ὁθεν απολλυμεσθα, ΠΩΣ ΣΩΘΕΙΜΕΝ αν; *Nonne QUODAMMODO ſervari poſſumus, per quos perïimus*, vel *per quos in eo ſumus, ut pereamus?* Atque haec interpretatio magis convenit loco, quem fragmentum hocce *Menandri* habet apud *Suidam*. In Scholiis ad *Ariſtophanis* Aves editis id e loco ſuo movetur. *Euripides* in loco, quem

Digitized by Google

protulit *Daweſius*, Οιμοι· διεφθαρμεσθα· ΠΩΣ σωθειμεν αν. Vir eruditiſſimus Emend. ad *Suidam*, P. I. p. 49. corrigit quoque Ουχ· ὁθεν ΑΠΩΛΟΜΕΣΘΑ, ΠΩΣ σωθειμεν αν; Ac ſic intelligit *Non: quomodo enim ſervari poſſumus, per quos perimus?* Et ſic quidem loco accommodatur, quem habet in
367 Scholiis. Sed *Suidae* Scholia ſaepe exhibet cum pleniora editis, tum ſaniora: quod multis in locis docuit ipſe vir ſummus. Απωλομεσθα reſtituit ex *Suida*, et docte *Polybii* loco confirmavit.

P. 246. l. 19.] *Dorvillius* ad *Charit.* p. 637. non acquieſcit in Daweſii κατασις, quod ſecundam corripere ait. non minus quam quod reiecerat καθεις. Praefert ille κατακης, quod, eodem ſenſu, metro ſimul ſatis facit. — Πνεων μεγα in *Eur.* Bacch. non minus probum quam πνεων μεγας. Dabunt, quae illud confirmant *Pierſonus* ad *Moerin.* p. 63. et *Dorvillius* loco dicto, qui utrumque attigit.

P. 247. l. 1.] Pro εφαυσε, de quo ampliare voluit *Daweſius*, e Cod. FL. *Muſgravius* reſtituit εθραυσε.

P. 249. l. 12] Εις το Θησειον πλευσαις η 'πι των σεμνων θεων. Diſplicent inter alia in his *Daweſio* articulus non repetitus, et mutata praepoſitio, εις — επι. Utrinque fortaſſe parum neceſſario. Solenne eſt εις Απολλωνος, εις Διονυσου, εν Αμφιαραου, etc. pro εις το ναον Απολλωνος, εν τω ν. A. vide *Boſ.* Ellipſ. *Spanhem.* ad *Ariſtoph.* Nub. 508, εις Τροφωνιου — et *Pierſon.* ad *Moeridis* Εις Διονυσιου. itaque επι των σεμνων θεων, dici poteſt pro επι τον ναον, vel του ναου, σ. θ. Vel cum επι de motu ad locum cum genitivo etiam adhibeatur, επι των σεμνων θ. ſignificare poſſit εις τας σεμνας θεας *ad venerandas deas*, pro *ad templum dearum.*

Digitized by Google

vide *Pierſon.* ubi ſupra. — Deinde ut hic εις — επι 468
ſic p. 175. επι — απο, et p. 44, προς — ες, minime ferendas cenſet. Sed ſic *Babrius* in venuſta fabula Αηδονος και Χελιδονος, apud Tyrwhitti Diſſert. p. 35.

Αλλ' ελθ' ΕΣ αγρον, και ΠΡΟΣ οικον ανθρωπων.

Sophoclis Antig. v. 1348. loco difficillimo, quem ſic conſtituo:

Παντα λεχρια γαρ ταδ' ΕΠΙ κρατι μοι
(Ποτμος δυσκομιστος) ΕΙΣΗΛΑΤΟ.

Neſcio quo me convertam. Omnia enim haec (heu ſors intoleranda!) obliqua et improviſa mihi invaſerunt. Mutatae lectionis rationem ſuo loco reddam. In praeſenti ſatis erit indicaſſe duo locos, qui eam confirmare videntur. Eiuſdem fab. v. 1286. eadem ſententia,

— ΕΝ Δ' ΕΜΩ, ΚΑΡΑ
Θεος τοτ' αρα τοτε μεγα βαρος εχων
ΕΠΑΙΣΕΝ.

Ubi μεγα βαρος εχων επαισεν malim vertere *gravis* (μεγα βαρος εχων,) vel *graviter*, *impegit;* quam cum interpretibus *ingens onus poſitum iniecit* — Oed. Tyran. v. 271. eadem ſententia, et iiſdem fere verbis,

Νυν δ' ΕΣ το κεινου ΚΡΑΤ' ΕΝΗΛΑΘ' ἡ τυχη.

Ut εις — προς, εις — επι, προς — εις, επι — εις, ſic ſaepe κατα de motu ad locum cum εις uſurpatur. Vide exempla του κατεχειν εις — pro *appellere*, et 469
accedere ad — citata infra ad p. 337. Iam varietas iſta, quam *Daweſius* tantopere et conſtanter improbat, mihi potius videtur gratiam et elegantiam orationi addere. Caeterum claſſis diverſarum vocum ſimilis poteſtatis de eadem re repeti-

Digitized by Google

tarum, (quam loquendi rationem διωνυμιαν Graeci vocant,) larga eſt et multiplex: quam vero explicare, quo modo par erat, quamquam multa adferri potuerint ab hoc loco non aliena, at nunc tamen nos diutius detineret.

P. 250. l. 10.] *Sanctamandus:* „*Gryphius εγραφεν.* „ραφεν. recte omnino." Soloeciſmum quoque vitavit *Berglerus* edendo εγραφεν ex editione *Farrei.*

P. 251. l. 7.] *Sanctamandus:* „Lege Πολλῳ. „atque ita *Gryphius.*" Atque ita poſt *Scaligerum* emendat *Daveſ.* quod vero addit, *comparativa in ιων exeuntia in ſermone Attico penultimam* ſemper *producere*, in eo falli docuit *Marklandus* ad *Euripid.* Suppl. v. 1101. qui exempla vocis ipſius ἡδιων penultima *correptae* attulit. Ex eius adnotatione patet, cur *Scaliger* πολλων ſolum mutaret.

P. 252. l. 7.] Αγαμαι καρδιας. TYRWHITTUS: „Eadem ſyntaxi, et eodem ſenſu, ut videtur, „occurrit αγαμαι ληματος in Rheſo, v. 245." Confer quoque *Moerin.* Αγαμαι Τπερβολου, Αττικως. Αγαμαι Τπερβολον, Ελληνικως. et ibi *Pierſonum.*

P. 255. l. 3. ab im.] Vide *Dorvillium* ad *Charit.* p. 335. qui formam ευραμενος defendit ex analogia verborum ειλαμην, ωναμην, et ſimilium: et εξευρατο etiam protulit ex *Menandro.*

P. 257. l. ult.] *Pierſonus*, qui ad *Moerin* p. 37. *Daweſii* obſervato obſtare monet veterum Grammaticorum auctoritatem, *Ariſtophanis* lectionem hanc unice veram eſſe Σκαλοπας, εχινως, ΑΙΕΛΟΤΡΩΣ, πυκτιδας. — Deinde ad eandem lectionem *Anaxandridae* et *Timoclis* verſus corrigit, caetera Daweſii emendationes ſequutus. Circa Hymnum

Digitized by Google

ad Cererem *Callimacho* abiudicatum a *Daveſio*, vide *Ernestium*; et *Dorvillium* ad *Charit.* p. 275.

P. 259.] TYRWHITTUS: „In hac criſi *Daveſii* „acumen deſidero. Mihi certe *Ariſtophaneum* „quam maxime videtur, ut Senex Φιληλιαστης, —

Τπο δυσκολιας απασι τιμων την μακραν, —

„cum mortem alicui minatur, poſcat *gladium*, „*aut — tabellam damnatoriam*; qualem ſcilicet, *gla-* „*dio non minus mortiferam*, vibrare ſolitus ſit." *Daveſii* mutationem improbat quoque *Dorvillius* ad *Charit.* p. 681. qui quoque ſales et urbanitatem vulgatae lectionis laudat. Ad haec, *Photius* 471 Lexico MS. vulgatam agnoſcit. Πινακιον τιμητικον, το τοις δικαζουσι διδομενον, εν ῳ γραφουσι τι χρη. Αριστοφανης.

P. 268. l. 6.] „Diſputationem, *an Poetis Attici licuerit diphthongum elidere*, non attingo; ne- „que vero alteram, quae moveri poteſt, *an poeta* „*Atticus nunquam fecerit, quod non licuit.* Hoc „tantum moneo, de loco Aeſchyleo, nullam cau- „ſam apparere, cur *ob ſyntaxin*, γενωνϑ' mutetur „in γενοινϑ', ſi modo locus interpungatur, ut, „opinor interpungi debet. Sic

Καζευξα πρωτος εν ζυγοισι κνωδαλα
Ζευγλαισι δουλευοντα· σωμασιν ϑ' οπως
Θνητοις μεγιστων διαδοχαι μοχϑηματων
Γενωνϑ', ὑφ' αρματ' ηγαγον φιληνιους
Ιππους.

„Ηγαγον ιππους ὑφ' αρματ' — οπως γενωνται, *I have* „*brought — ſo that they may become.*" TYRWHITTUS. — Vulgata lectio ita explicata omnino convenit *Homerico* illo, (quod *Daveſius* ipſe de diverſo uſu formarum ſubiunctivae et optativae

Digitized by Google

differens optime cum Platone confert p. 88.) Ἀχλυν — ἀπ' ὀφθαλμων ἑλου, — ὁφρ' ευ γινωσκῃς, *I have removed — that you may diſtinguiſh.*

Quod ad *diphthongos nunquam Atticis eliſas*, pertinet, *Daweſio* accidit, quod aliis quoque viris doctis, qui omnia ad certos canonas, (quales
472 nempe *augmentum Atticos nunquam omittere; — anapaeſtum in paribus locis nunquam adhibere; — articulum praepoſitivum nunquam pro poſtpoſitivo;*) exigere vellent; nempe ut corrigeret, quae correctione non egerent. Etſi enim leges ſunt, quas plerumque ſervabant Poetae; eſt tamen ubi eaſdem negligerent. Nonnulla eſſe vocabula, quae diphthongum deponant, certiſſimum eſt: non autem inquit *D.*, *diphthongi* eliſione, ſed alterius ſolummodo vocalis eliſione, alterius craſi cum prima ſyll. vocabuli ſequentis; quae adeo longa fit. quale eſt quod hic proponit γραψομαγω. Neceſſe eſt igitur, ut exempla, quae ſatisfaciant, primam vocabuli ſequentis *brevem* praeſtent. Talia ſunt ερχομ' εχων. Il. α. 168. τηραυμ' ὑπο τωνδε *Ariſtoph.* Veſp. 318. Ερχομ' ες ακρωρειαν *Orphei* de Lapid. ὑπαθεσει v. 65. ex iis, quae protulit *Koenius* ad *Gregor.* p. 72. Sic quoque *Menander* Fragment. Incert. No. CXCIII, apud *Bentleium:*

Και τοι τι λογιζομ' ὁ κακοδαιμων προσδοκων;

Adde, de quibus me per literas monuit THRWHITTUS vir amiciſſimus. „*Philemon.* Fragment. Incert. v. 187.

Τους αυτος αὐτου βουλεθ' ὑγιαινειν φιλους.

„Iph. Aul. v. 1141.

Παντ' οιδα και πεπυσμ', ἁ συ γε μελλεις με δρᾶν.

„et *Euripid.* Fragm. Incert.

Παιδευμα δ' ερως σοφιας κ' αρετης."

Digitized by Google

ἀρετῆς. quod non egere videtur licentiae anapae- 473
ſticae excuſatione. Simile eſt *Ariſtoph.* Plut. v. 340.

Ἐστιν δέ μοι τουτ' αυτο θαυμαστον, χ' ὁπως
Χρηστον τι πραττων τους φιλους μεταπεμπεται.

quod metri ſolius cauſa non corrigi debet. Bene quidem χ' abeſſe poteſt, (et in nonnullis libris abeſt,) quam interpoſuerit, qui neſciebat ult. vocis θαυμαστον ante aſpirationem produci poſſe. Utrinque minus neceſſario *Pierſonus* ad *Moerin.* p. 188. corrigit, ἐστιν δε μοι τουτ αυτο ΘΑΤΜΑΣΙΟΝ, ὁπως. — Alia addi poſſint ex *Heathii* Lectionibus ad Tragicos. ex quibus Lectionibus et e ſupra dictis, hoc ſtatui poteſt; „*Atticos non* „*nunquam diphthongum etiam ante brevem in mono-* „*ſyllabis elidere*, μοι, σοι, τοι, και, etc. *et in poly-* „*ſyllabis verbis:*" an vero in nominibus polyſyllabis liceret nondum ſatis liquet. Qui quot huiuſmodi invenerit vitioſa cenſebat, licuiſſe negat *Heathius*, quem vide ad *Soph.* Ai. 178. Philoctet. 795. 1060. *Euripid.* Med. 57. — Ai. 915. Phil. 373. Ion. 186.

P. 271. l. 17.] De loco *Menandri* hoc *Sanctamandus*: „Ταυτολογια non ferenda ſi συνεπραττον vertitur *adiuvarent.* hoc enim ſignificat συνηγωνισατο. Deinde πικρως et συνεπραττον male hoc ſenſu coniungeretur. Πραττειν inter alia ſignificat *ulciſci.* quare et συμπραττειν *una ulciſci.* Verte igitur *et ſe invicem acerbe unà ulciſcerentur:* vel *ſi invicem poenas una acerbe ſumerent. ita* πικρως geminum ſenſum ſervat. vide ab hoc v. 3.^et^ — De uſu 474
imperfecti, abſente αν, nonnulla monui ad p. 237. l. 4.

P. 274. l. 12.] Τεως ἑως σαυτον λαθῃς διαῤῥαγεις. *Dawesius* negat τεως et ἑως uſquam alias

apud poetas Atticos in eadem ſententia legi: aut ἕως cum forma ſubiunctiva abſque αν coniungi. Verum *Hoogevenius* longe omnium in particulis Graecis verſatiſſimus illum ipſum *Ariſtophanis* locum non dubitat citare, ut oſtendat voculam ἕως ſemper habere πέως vel expreſſam vel ſuppreſſam, ad quam referatur. Exemplum quoque profert voculae ἕως cum ſubiunctivo ſine αν coniunctae: ſed tantum ex novo foedere petitum. Μέχρις etiam cum ſubi. ſine αν ex eodem N. F. exhibet; ſed nihil e poetis Atticis. Daweſianam certe emendationem commendant probabilis ratio, facilitas, et elegantia.

P. 275. l. 3.] De ὅττι Athenienſibus non adhibita vide *Koenium*, ad Gregor. p. 88. qui noſtrum citat. Optime *Sanctamandus*: „Aufer interrogationem poſt ετυμως, et pone poſt τωνδ'. Deinde pro ὅττι lege εἰτι." — Verte igitur ἐστι τι τωνδ; *eſtne horum aliquid* verum? ετυμως εἰτ' — *dic certo, pater, ſi quid me amas.*

P. 276. l. 1.] Daweſius ſtatuit literas metri cauſa geminatas Atticis ignotas fuiſſe: itaque reiicit in *Ariſtophane* ἐσσυται, in *Sophocle* ἐσσομαι. *Heathius* vero, qui olim *Daweſio* acceſſerat, poſtea aliis ſimilibus apud Tragicos deprehenſis ſententiam mutavit. Vide *H.* ad *Sophoclis* Antig. v. 1250.

P. 277. l. 1.] Daweſii emendationem ἡμὲν pro ἁμὲν probat *Heath.* Toupius P. II. Praef. p. 6. corrigit ἐσμεν: uti correxerat antea *Bergler*us ad *Ariſtoph.* Plut. v. 256. De vocali correpta ante σμ, στ, etc. monui initio Appendicis. Adde *Hemſterhuſium* Miſcell. Obſerv. Vol. 5. Tom. III. p. 55.

Digitized by Google

P. 278. l. 1.] Interrogationem poſt χρονου tolli quoque iubet *Sanctamandus*. ἠδε vocem Atticam eſſe negat cum *Daveſio* vir ſummus ad *Suid.* Cur. Noviſſ. p. 111. qui noſtri emendationem probat. Et ſic emendaverat *Berglerus* ex ed. *Aldina* et *Farrei*.

P. 280. l. 20.] „In hoc loco *Ariſtophanis* nihil „mutandum eſſe cenſeo. Quanquam enim vox „ὁπλοτερος nihil praeter ſonum cum ὁπλα commu„ne habeat, (ut Daweſius recte obſervat,) ſufficit „tamen, opinor, ipſe *ſonus*, ut ex eo Trygaeus „occaſionem arripiat inceptum poema, quaſi *armi„ſonum*, abrumpendi. Quinetiam haec verba — „Νυν αυ ὁπλοτερων ανδρων αρχωμεθα — revera „initium faciunt poematis cuiuſdam antiqui de „Expeditione Thebana των Επιγονων. Αρχη των „Αντιμαχου Επιγονων, inquit Scholiaſtes. Sed 476 „verius credo dixiſſet των εις Ομηρον αναφερομενων „E. nam eo tempore, quo acta eſt *Ariſtophanis* „Ειρηνη, dubito an poema *Antimachi* in lucem „prodierit. Et verba ipſa ſtylum antiquiorem „redolent.“ Tyrwhitt.

P. 281. l. 16.] In Editione Farreana legitur id, quod corrigit *D.*, ταυτ' αδε. quam editionem hic ut ſaepe alibi ſequutus eſt *Berglerus*.

P. 282. l. 18.] „Inſere in fine verſus οὑτως, cum Florente Chriſtiano. Ita enim ſaepe Homerus: ex quo haec deſcripta. Caeterum totum filio Lamachi tribuo, ut et ſequentem.“ *Sanctamandus*.

P. 287. l. 12.] Non uno *Daveſio* diſplicuit ὁποι pro ὁπου, hoc eſt *quo* pro *ubi*, poſitum. Haud aliter iudicavit *Valkenarius* ad *Euripid.* Hippol. v. 1247. qui noſtro uſus eſt. Tantorum vero pace

Digitized by Google

virorum, mihi equidem eiusdem elegantiae videtur ὁποι pro ὁπου positum, cuius est εις pro εν, et apud Latinos quoque *ad* pro *in* et *apud* *;) nempe secundum analogiae rationem, quam quidem nuper parum perspectam habui ad *Soph.* Oed. C. v. 23. quam vero latius persequor in *Specimine* non semel memorato, ubi *de causis Praepositionum* 477 *et Particularum* linguae Graecae agitur. Hoc igitur *Aristophanis* loco velim ποι, vel ὁποι ut in dictis *Sophoclis* et *Euripidis* locis. Harius videtur, quanquam ad eandem rationem dictum, ποι τελευτησαι με χρη; Oed. C. 468.

P. 283. l. 12.] „Hic etiam facetia Comici „Daweſium latuit. Verſum autem ſic ſcriben„dum ſuſpicor

Ειπου τοιαυτην οιδε πολιν, ἡ ἐπτατο.

„*Sicubi talem urbem noverit*, VEL *advolaverit*. Tra„gici eiusdem opinor tautologia erat, οιδεν ἡ ἐπι„στατο· — quam hic παρῳδει *Aristophanes*. Simi„les phraſes ridet in Ranis v. 1184. Ηκω και κα„τερχομαι. et v. 1205. κλυειν, ακουσαι." Tyrwhitt. — „Επτατο verte *volavit*, ut ſit ſenſus, *ſi talem novit urbem, in iis regionibus, quas pervolavit.* Legi etiam poteſt ἡ." *Sanctamandus.* — De ſcriptura επτατο an πεπτετο, etſi alteram praeferre videtur, non certo ſtatuit *Daweſius*. Alteram amplectitur *Pierſonus* ad *Moerin.* p. 312. Priorem πεπτατο confirmant quae attulit *Berglerus*.

P. 293. l. 16. et 21.] Edd. habent Ακουσας σσον — et mox σοφιας επιθυμησας inverſo ordine.

*) *Ubi* pro *quo* uſurpatum, et contra, ex Latinis profert *Schraderus* ad *Muſaeum*, p. 270. — De *ad* pro *apud*, vide *Gronovium* Obſerv. L. IV. Cap. 6. p. 680. 682. de *as* pro *ai* ol. *Obſervat.* ad *Soph.* Antig. v. 1257.

Digitized by Google

P. 294. l. 19.] *Daweſius* cenſet ὁποιον non eſſe interrogantis, At illum ipſum *Ariſtophanis* locum citavit *Valk.* ad Phoeniſſ. v. 1693. ut alterum ſimilem *Euripidis* tueretur. Haud diſſimiliter ὁπως *Ariſtoph.* Nub. 677. πως με χρη καλειν; ΣΩΚΡ. ὁπως; de quo vide *Hoogeven.* p. 844, 845. 478

P. 295. l. 10.] Difficilis eſt hic Critices locus: in quo tamen liceat mihi, bona doctiorum pace, et ea, qua par eſt in his rebus dubitatione, periculum facere. Primo *Daweſius* negat illud αττα pro τινα Athenienſibus innotuiſſe: atque coniunctim ſcribi iubet ολιγαττα, et ſimilia, non ολιγ' αττα. Si quidem continua ſerie ſemper extitiſſet, et ſubiectum, ut ολιγα αττα, vel ολιγ' αττα, caſu quidem fortaſſe fieri potuit, ut librariorum errore ſeparari accideret. Sed αττα ſaepe extat ſeorſum, et abſolute poſitum: tum adiectivo vel ſubſtantivo ſuo praefixum, cum ab adiectivo etiam pluribus vocabulis interpoſitis disiunctum. *Platonis* Phaed. p. 163. ed. *Foſter.* ην γαρ δη αττα τοιαδε. Apologia Socr. p. 92, 93. μελλω γαρ ουν αττα ὑμιν ερειν και αλλα. Phaed. p. 49. περι ἁ δη και ωφθη αττα ψυχων σκιοειδη φαντασματα. Eraſt. p. 8. Ποιαδε μαλιστα τοπαζομεν αττα ειναι των μαθηματων —; E *Pherecrate Harpocration* et alii citant, τοις δεκα ταλαντοις αλλα προσθης, εφη, αττα πεντηκοντα, quae ſic in Trochaicum modulum facile redigi poſſunt:

— τοισδε δεκα ταλαντοις αλλα και προσθης, εφη,
Αττα πεντηκοντα.

Αττα vero dicitur pro τα, *aliqua* et *quae*. Graeci dicebant ὁ et σα atque τα, pro τις et τινα. vide *Etymolog. M.* V. αττα. Ex σα et τα producitur et formatur ασα, et ατα, ſive per diplaſiaſmum ασσα, et αττα. quae ſignificant *aliqua* et *quae*, eadem 479

Digitized by Google

ratione, qua τις dicitur pro *aliquis* et *qui*. cf. ſupra p. 394, 395. Indefinito autem τις ſaepe utebantur adſcititio. Sic de *numero*, ἑβδομηκοντα τινες, πεντηκοντα τινα, pro *circa ſeptuaginta*, *quinquaginta*, etc. ut nos quoque familiariter, *ſome fifty years*. — Deinde de *qualitate*; ut ποιος τις, οἱος τις: et ſic adiectivis additur ut vim v. intendat, ſaepe in maſculino et foeminino genere, ſaepiſſime in neutro; — δεινος τις, μεγα τι. Atque haec, de ατται dici poſſunt: cognata enim omnino ſunt ατται πεντηκοντα, ποια ατται, δεινα ατται, etc. qualia ſimilia paſſim apud Atticos Ariſtophanem, Platonem, etc. leguntur.

Quod ad diverſas ſcripturas ολιγ' ατται, vel ολιγαττα, illam tuebitur uſus voculae ατται per ſe et ſeparatim adhibitae: et defendit eam quoque *Koenius* ad *Gregor*. p. 3. Haec contra fortaſſe non diſplicebit ſi ſtatuamus τα, quae fundus eſt voculae ατται, τῳ ολιγα adiectum, ita ut ολιγατα per diplaſiaſmum fieret, ολιγαττα.

His poſitis, ſtatuere facilius erit de loco *Ariſtophanis*, Απολωλεν ὁ Ζευς. Πηνικ' αττ' απωλετο; quem *Daweſius* corrigit πηνικαπτ' α. pro πηνικαποτε. *Toupius* vero in *Suid*. P. III. p. 52. ΠΗΝΙΚΑΙΤ' απωλετο, pro πηνικατ', ſive πηνικα ειτα. Sed ſummorum pace virorum, dixerim, nulla litera mutata, ſive legamus πηνικαττ', ſive πηνικ' αττ', utrumque defendi poſſe, ni fallor. In πηνικαττ' autem nullum τῳ ατται locum facio: ex eadem tamen fere ratione explicare poſſumus. Ut indefinitis τις et τα, ſive ατται, utebantur adſcititiis, ſic quoque *indefinita particula* TE, et cognatis κε, δε, τα, κα: quam τε ſaepius loco ſuo amotam et alibi, et in Tragicis deprehendiſſe videor; ubi vel abundare, vel copulam facere exiſtimabatur.

Digitized by Google

Sic dicitur ὁστε, τατε, ut ὁστις. et eadem, puto ratione, οἱος τε, ὁσος τε, ἁτε, ειθε aſpiratum etc. cuius vice nonnunquam funguntur κε, δε, περ, etc. et ſic ὁς κε, ὰς δε, ὁς περ, ἁπερ, τοια δε, ὁια δε, ὁια περ, etc. Pro κε et τε, dixerunt quoque κα et TA, ut δε, δα; γε, γα; etc. Et ſic pro ει κε, ὁτε, ποτε, ἑς τε (*quam diu,*) dixerunt αικα, ὁτα, ποτα, ὁκα, πηκα, ας κα*): ἁς κα mavult *Mazochius* ad *Tabulas Heracleens.* p. 207. quod praefigi ſoleret ei mutilum Digamma Ϝ. Sed Digamma ſemper vocalibus praefigebatur, (vide *Taylor.* in *Marm. Sandwic.*) neque deinceps ubique in aſpiratam abiit. Heſychius *tenuem*, Pindari exemplaria *aſpiratam* habent. Uſum particularum ας κα illuſtrat *Koenius* ad *Gregor.* p. 81. et *Toup.* Curis Poſter. ad Theocr. p. 2. Iam iſtud TA extare quoque videtur τοις δη et ει adiectum, δητα, ειτα. et, aſpiratum, ταις ὑπαιθα, ενθα, etc. et extat quoque forſan in noſtro πηνικατα, ſive πηνικαττα.

Neque vero deeſt unde vulgatum πηνικ' αττ', 481
quod dicunt ουκ Αττικον; ουδ' αρχαϊκον, ουδ' ακριβες, itaque non ab *Ariſtophane* profectum; et quod mirum vel *Hoogevenio* videtur; defendere queamus; idque ex antiquis Atticiſque rationibus. Neutrum adiectivi ſingulare adverbii vice apud Graecos communes notiſſimum eſt. Neutrum *plurale* pro ſingulari frequentaſſe Atticos non minus notum. Hinc οἱα περ, *quam* vel *quantum ſcilicet;* οἱα δε *qualiter, quali modo, quomodo, ut;* πολλα *multum, ſaepe;* etc. Eandem adeo ad normam indefinitum αττα *aliqua, aliquomodo, quodammodo, fere, circiter:* et deinde de tempore,

*) Alii aliter de origine vocalarum ας κα. cf. Interpretes ad *Heſychium.*

(ut πολλα, *saepe,*) *aliquando, tandem*, etc. — Demum igitur legere et interpretari velim vel πηνικατ', *quando sane?* vel πηνικ' ατ', *quando tandem, quo circiter tempore?* quod verius videtur. — Similiter singulare τι adverbiascere videtur in Πως τι τουτο, apud *Platonis* Theaetet. p. 209. ed. *Fischer.* pro Ποιον τι τουτο (λεγεις sc.) Locus est elegantissimus. Ναι δητα, ω Θεαιτητε, πανταπασι γε εγωγε επειδη εγγυς ωσπερ σκιαγραφηματος γεγονα του λεγομενου, ξυνιημι ουδε σμικρον· ἑως δε αφεστηκη πορρωθεν, εφαινετο τι μοι λεγεσθαι. ΘΕΑΙΤ. ΠΩΣ ΤΙ ΤΟΥΤΟ; ΣΩΚΡ. Φρασω, εαν οἱος τε γενωμαι. etc. Vel legi potest, Οπως τι, τουτο (sc. λεγεις;) *Quomodo, qualiter quid, hoc dicis? Secundum quid, istam similitudinem instituis?* Et hoc elegantius videtur. Simile est illud, quod *Hoogevenius* p. 1230. protulit e *Platonis* Sympolio p. 205. Ωσπερ τι; ην δ' εγω. Ωσπερ τοδε.

482 P. 296. l. 2. ab im.] „Perperam hunc locum sollicitat *Kusterus*, nam τινι hic pluralem habet significationem, ut saepius: quare vertendum, *si utrique vestrum.*" *Sanctamandus.*

P. 301. l. 3. ab im.] „Aufer punctum post ὑδατος — nam ordo est, κατα την εμην μιαν, μα τω θεω ου δοκει μεν εμοι εμποιειν etc. Oratio inelegans et tautologa. Sed hoc captavit *Aristophanes*, ut muliebria ingenia melius exprimeret." *Sanctamandus.* — Locutionem κατα γε την εμην, subintellecta γνωμην, satis adfirmarunt viri docti *Reiskius* Animadv. ad loc. *Koen.* ad *Gregor.* p. 12. et *Toup.* ad *Suidam*, P. I. p. 81. qui post εμην interpungit, ut μιαν (sc. *unam cauponam*) cum εμποιειν construatur.

P. 303. l. 15.] „Ορα δ' οπως ωθησομαι τουσδε τους εξ αστεως Ηκοντας· οσοι προτου etc. Lege et

Digitized by Google

distingue ὁρᾶ δ' ὅπως ωθήσομαι, τοὺς τε τοὺς ἐξ ἀστεως Ηκοντας, ὁσοι' προτου — Verte, *vide quantum prememur, et illos ex urbe venientes, quam multi sint.*" *Sanctamandus.*

P. 310. l. 12.] Contra *Daweſium* exempla ſatis multa ſuppetunt, *maſculini* adiectivi de foemina adhibita etiam *ſingulari* numero. vide *Dorvill.* ad *Charit.* p. 153. et 571. *Heath.* in *Euripid.* Med. 850. *Valkenar.* Diatrib. *Euripid.* p. 175. *Muſgrav.* ad *Euripid.* Cyclop. 326.

Ibid. l. 13.] „Τῆς αἰκιας — An τας? aliter 483 ſubaudiendum δικην, τιμημα, aut quid tale. quod duriuſculum videtur." *Sanctamandus.* Vulgatam l. probat *Dorvill.* ad *Charit.* p. 456. et ſubintelligi putat την δικην. *Dorvillio* quoque diſplicent quae de αικεια ſive ἀκεια diſputavit noſter.

P. 312. l. 24.] Ευφρονην recte legi apud *Piſidem* monet *Toupius.* Eadem librarii eſt oſcitantia iterum *Suidae* V. ΕΦΙΕΙ. Εφιει· επετρεπεν. Ο δε Καισαρ δηουν τα προ της πολεως επετρεπεν. pro τα προ της πολεως ΕΦΙΕΙ. Vide *Toupium*, qui locum reſtituit. Utrinque codex noſter C. C. C. cum editis peccat.

P. 313. l. 2.] Vide Tyrwhittum ſupra ad p. 202. l. 16. *Daweſii* vero obſervationem qua p. 315. dicit Atticos dixiſſe ἠλωκα et ἑαλων, eadem analogia qua ὠρακα et ἑωρων, veriſſimam putat *Pierſon.* ad *Moer.* p. 178.

P. 317. l. 7.] Qui *Daweſium* ſemper inhumane excepit *Dorvillius*, hoc loco plane illi iniuriam facit. (vide ad *Charit.* p. 593.) *Ariſtoph.* Theſm. v. 224. Η μη διδοναι γ' αυτον ωφελον ποτε — noſter corrigit Η μη' ΠΙΔΟΤΝΑΜΑΤΤΟΝ ω. π. ita

per crasin scriptum pro επιδουναι εμαυτον: quippe censebat non Atticis licuisse ullam diphthongum elidere. In qua re profecto erravisse illum suo
484 loco monui. Melius igitur scripsisset Η μὴ 'πιδουν' εμαυτον — Quid vero *Dorvillius*? „Recte, inquit, *Kusterus. R. Daweſius* mollissimum, et novis elegantiis commendabilem pro more versum Comico largitur: Η μὴ 'πιδοῦν' ἀμαυτὸν" — in qua lectione nostro tribuit, quod quis nisi *Dorvillius* credere voluisset admisisse *hominem in minutis etiam accuratissimum.* quo nomine *Daweſium* praedicat, praeter alios, Belgii Foederati doctioris decus, et iuvenum princeps, cum in vivis esset, *Pierſonus* ad Moerin. p. 178.

P. 318. l. 4.] Pro εφωρατ' corrigit *Bergler*us πεφωρακ' *deprehendit. Pierſonus* ad *Moerin.* p. 6. *Daweſii* ειφ', ορᾳς, — amplectitur: et mox eiusdem σκοραδα διαμασωμεθα qui ibidem recte, ut videtur, v. 496. huius Thesm. loci, corrigit κυβδ' pro κυνδ' — uti scribendum quoque vult *Bergler*us. quem praeter, de voce κυβδα consule *Toupium* ad *Suid.* P. II. p. 100. — Deinde v. 500. optime restituit ex *Suida* ληκωμεθα. Locus igitur ex doctissimorum horum triumvirorum correctionibus sic se habet:

Εξηλθεν ὡς τον μοιχον· ειτ' ηρειδομην
Παρα τον Αγυεια ΚΤΒΔ' εχυμενη της δαφνης.
Ταυτ' ουδεπωποτ' ΕΙΦ', ΟΡΑΙΣ, Ευριπιδης.
Ουδ' ὡς ὑπο των δουλων τε καὐρεωκομων
Σποδουμεθ', ην μη 'χωμεν ἑταρον, ου λεγει.
Ουδ' ὡς, ὁτ' αν μαλισθ' ὑπο του ΛΗΚΩΜΕΘΑ
Την νυχθ' ἑωθεν ΣΚΟΡΟΔΑ ΔΙΑΜΑΣΩΜΕΘΑ.

485 P. 321. l. 9.] Huius loci immemor ipse quoque p. 460. ορχησεται correxi, et ex *Platone* con-

firmavi. — l. 11. εις, ut ſolet, ſcribit, ubi edd. habent ες.

Ibid. l. 17.] Quod *Daweſius* εξερω 'γω, melius et verius videntur corrigere εξαραξω *Reiſkius* ad loc. et *Toup.* ad *Suid.* P. I. 142, qui vertit, *quomodo veſtram effraenatam inſolentiam contundam?* Idem facit *Sanctamandus:* „Verſus praecedentes et ſequentes ſunt trochaici Catalectici, quare et hic talis ſine dubio eſſe debet. quod corruptum eſſe locum non minus quam ſenſus, clamat. Reſtituetur uterque legendo εξαραξω."

P. 323. l. 15.] Ηξουσι· χαλεπη τε γυναικων εξοδος. Cum metrum claudicans, tum articulum bis omiſſum accuſat *Daweſ.* quibus vitiis occurrit legendo — χαλεπη ΤΩΝ γυναικων Η 'ξοδος. quod factum improbat *Dorvillius* ad *Charit.* p. 450. Fortaſſe magis placere poſſit, quod ſimul facilius et ad vulgatam accommodatius:

— χαλεπη Δ' Η γυναικων εξοδος.

Ad eandem emendationis rationem, qua hic ἡ 'ξοδος pro εξοδος, infra p. 331, ſcribit μη 'κφυγητε pro μ' εκφυγητε, et p. 331, ἡ 'κδημος pro εκδημος. Sic quoque ipſe Obſerv. ad *Aeſchyli* S. C. T. 566. η 'ξωθεν ſcripſi pro εξωθεν. *Longo* articulum reſtituere velim, L. III. p. 81. Το δε ενταυθεν ουδεν 486
περιηγαγετο ΤΟΝ ξένον· αὐτη etc. nempe in rebus amatoriis hoſpitem *iſtum.* Quam articuli vim illuſtrat *Marklandus* ad Suppl. *Euripid.* Ad verbum περιηγαγετο docte et exquiſite dictum pro *oſtendit, monuit,* cf. quae *T. H.* docuit de περιηγεισθαι ad *Lucian.* T. I. 412.

P. 324. l. 22.] *Thomas* quidem *Magiſter* V. χρεια legit, ut vulgo editur, χρει' η. ſed doctam *Daweſii* obſervationem de χρειη optativo probat

Digitized by Google

Pierſon. ad *Moerin.* p. 415. et *Henthius* paſſim in *Lectionibus. Bruncknius* etiam χρειη in textum recepit, et cum λεγειν, ut voluit *D.*, coniunxit.

P. 327.] Ομως γα μαν δει· τας γαρ ειρανας μελω. *Koenius* ad *Gregor.* p. 110. diſtinguit

Ομως γα μαν· δει τας γαρ ειρανας μαλ' αυ.

Et addit: „quo pacto ſi diſtinguatur, et ὁμως γα μαν geſtu adiuvetur: quo non pauca adiuvanda ſunt in Comico: ne elegantiſſima quidem *Toupii* coniectura in Emend. ad *Suid.* II. p. 164, propoſita opus videbitur. nam *Daweſii* μελω pro μαλ' αυ, ſatis refutat ipſe *Ariſtoph.* qui illud αυ Lacaenae tribuit v. 91, 94, 171. Laconi, 989, 1100, 1268."

P. 330. l. 5.] Pro εμπλειμην bene videtur reſtituere εμπλημην. Hi, et H, ſaepe per errorem
487 abierunt in EI. quod in Antigonae *Sopk.* v. 538, Συ δ', ἡ κατ' οικους ὡς εχιδν' ΤΦΕΙΜΕΝΗ Ληθουσα μ' εξεπινες, — nuper *Bruncknium* etiam poſt alios fefellit. Procul dubio reponendum,

Συ δ', ἡ κατ' οικους, ὡς εχιδν' ΤΦΗΜΕΝΗ,
Ληθουσα μ' εξεπινες.

Bene ſibi ipſa conveniunt, et ſe illuſtrant, ὑφημενη, et ληθουσα. Schol. ἡ γαρ εχιδνα λαθρα ΚΑΘΕΖΟΜΕΝΗ των ανθρωπων εκπινει το αἱμα. quibus noſtra lectio unice firmatur.

Ibid. l. 31.] *Daweſius* ſcribit Κωυκ et Κωυδ' ex opinione, quam ſupra irritam dedimus. — Similiter απολεισθαι male ſcriptum in *Alciphrone*, III. 11. pro quo *Toupius* non minus ingenioſe et vere reſtituit απωλισθε, ad *Longinum* Sect. III. Quod pro ανάπολεισθαι *Daweſius* corrigit αναπολισθοι — *Taylorus* correxerat απολισθαινει. Noſter

Digitized by Google

quidem negat aliam fuiſſe formam, quam *απολισθανειν*. ſed vide *Toupium* l. c. qui alteram *απολισθαινειν* aſſerit. *Sanctamandus* „legit *απολειπεσθαι*, hoc ſenſu, *neque a currente anteverti.*“ Sed ratio *Daweſianae* emendationis ſuam lectionem commendat. Saepe accidit ut vocabula coaleſcerent, quae dividi debebant. Cf. *Euripid.* Iph. Aul. 383. et Herc. 206. locos a *Daweſio* feliciter emendatos p. 332, 334. *Theocritus* XXIII. 16,

Λοισθιον ουκ ηνεικε ΤΟΣΑΜΦΑΟΤΑΤΟΣ Αφροδιτας.

Sic legebatur in prim. ed. et MSS. Poſteriores 488
editores *Theocrito* tribuerunt ΤΑ ΣΤΜΦΟΡΑ *τας* A. Deinde eleganter *Eldikius* ΤΟΣΑΝ ΦΑΟΓΑ *τας* A. Pulcherrimum cogitanti *Eldikianum* illud, mihi alterum tamen liceat proponere:

Λοισθιον ουκ ηνεικε, ΤΟΣΑ 'ΜΦΟΡΑ *τας* Αφροδιτας.

h. e. *τοσα εμφορα ην. Tandem non ſuſtinere potuit, tantus erat amoris impetus.* Vel

— — ΤΟΣΑ 'ΜΦΕΡΕΤΑΙ Αφροδιτα.

tanta irruit Venus. Notiſſimum eſt illud *Horatii*, Od. I. 19. 9. *In me tota ruens Venus* — quod *Valkenarius* cum plurimis ſimilibus adhibet ad *Euripidis* Hippol. v. 443.

Κυπρις γαρ ου φορητον, ην πολλη ρυη.

P. 332. l. 3. ab im.] Probavit *δω σων Ruhnkenius* ad *Iulium Ruſinianum*, p. 222. et in textum quoque recepit *Marklandus*. Quod vero putaret noſter poetas Tragicos Trochaicorum commatum rationem, *ut finis quarti pedis nominis verbive ſine comma primum clauderet*, ſervaſſe *inviolatam*, in eo falli monuit *Marklandus*. Nimis ſevere exigi ſo-

Digitized by Google

lent poetae: quibus, ut aliis hominibus, non ſemper *cautum eſt in horas.* Similis eſt commatum ratio, quam poſtulant hodierni verſus *Alexandrini*
489 qui vocantur; *nempe ut finis tertii pedis nominis verbive ſine comma primum claudat;* qualis eſt iſte:

With necks in thunder cloth'd, ad long-reſounding pace.

Rationem tamen illam, quamquam iuſto versûs numero plane neceſſariam, eſt ubi violarint etiam optimi poetae. In venuſtiſſimo poemate legitur

Did guide, and guard their wandrings, whereſoe'er they went.

(*The Minſtrel*, B. I.)

Ut δω σων in δω σω abiit, atque inde in δωσω, ſic ſaepe factum eſt ut vocabula in ultimis depravarentur. Vide plurima exempla a *Marklando* digeſta ad calcem utriuſque Iphigeniae. *Aeſchyli* S. C. T. initio,

Καδμου πολιται, χρη λεγειν τα καιρια,
Οστις Φυλασσει πραγος εν πρυμνη πολεως
Οιακα νωμων, βλεφαρα μη ΚΟΙΜΩΝ ὑπνῳ.

Ingenioſe pro κοιμων hoc loco ΚΟΙΜΩΝΘ' i. e. κοιμωντα, (ſcilicet ὁστις Φυλασσει — εκεινον χρη, μη βλεφαρα κοιμωντα ὑπνῳ, λεγειν τα καιρια, *eum invigilare oportet, et ſuadere atque facere quae opportuna ſunt:*) reponit vir doctus *T. Edwards*, (*T. F.* editoris Selectorum Idylliorum Theocriti.) cui Aeſchyli amatores nobiſcum debebunt novas obſervationes ſatis multas ex Stanlei *Curis Secundis* MSS. in Aeſchylum, *Obſervationum* noſtrarum *Alteri* Parti ſubiiciendas. Locus vero *Aeſchyli* ſic
490 emendatus melius, ut bene obſervavit, comparari poteſt cum *Homerico* illo Ου χρη πανυυχιον

ευδειν βουληφορον ανδρα etc. In *Theocriti* Idyllio I. v. 62, locus eſt vexatiſſimus fortaſſe demum levi manu ſic caſtigandus:

Αικεν μοι τυ, φιλος, τον εφιμερον ὑμνον αεισης,
Κουτοι τι ΦΘΟΝΕΩΝ. — —

Si tu amabile illud carmen cecineris, Και ουτοι φθονεων; *idque ſane libenter et* αφθονως, Vulgo legitur et diſtinguitur,

Αικεν μοι τυ, φιλος, τον εφιμερον ὑμνον αεισης.
Κουτοι τι φθονεω. *Neque tibi invideo* *).

P. 333, l. 8.] Multos hic *Sophoclis* locus exercuit; de quo nonnulla monui in *Obſerv.* ad *Soph. Daweſii* lectionem praeferam plene ſcriptam Αλλ' εα αυτον· quoquo velis modo enunciatam. Certe plene ſcribuntur μη ου, μη ειδοτα, επει ου, etc. per craſin tamen enuncianda. *Scio ſermonem et decori ſervire et auribus voluptati; unde fit ut ſaepe aliud ſcribamus, aliud enunciemus* **). Nondum autem definire aliquid auſim. De meo ipſius conatu ad-

*) Et non nonnulla praeter obſervata in Indice adferri poſſunt, quae emendatae lectioni favere videantur, aequius tamen eſſe puto monere, vulgatam lectionem ideo defendi poſſe, quod immodicam laudem faſcini genus exiſtimarent veteres: quo pertinet illud Virgilii, Ecl. VII. 27.

At, ſi ultra placitum laudarit, baccare frontem
Cingite, ne vati noceat mala lingua futuro.

ubi vide Interpretes. Itaque ad malignitatis ſuſpicionem amoliendam dixerunt, ου φθονεω. Deinde a ſtrictiore ſignificatu in formulam familiarem videtur tranſiiſſe. Sic Stratonis epigrammate, Ευτυχες, ου φθονεω, βιβλιδιον — Iam poſt liberam et largam laudationem, Theocriti Caprarius conſuetudini veterum convenienter et bene adeo dixiſſe potuit, Κουτοι τι φθονεω. *At non equidem invideo.*

**) *Velius Longus* apud *Taylor.* ad Marm. Sanduic. p. 47.

Digitized by Google

dam tantummodo, Αλλ' ΟΤΤ' ΕΝΕΙΣΙ χατεροις γοναι κακαι και Θυμος οξυς; intelligi velim pro ουτε — και ἑτεροις — *Nonne et aliis etiam* — et conſtructionem verborum ſic inſtitui: Αλλ ου τε και ἑτεροις γοναι κακαι και θυμος οξυς ενεισιν; — Deinde haud ſcio an copula omiſſa ſententiae vim addat. Τα των κακιστων, δυσσεβεστατων, — *facinora peſſima, im-*
491 *piiſſima.* Non placet inverſa dictio in *Daveſii* emendatione τα των κακιστων δυσσεβεστατα, pro τα των δυσσεβεστατων κακιστα.

P. 335. l. 22.] Probabilis eſt emendandi ratio nec tamen emendatio ipſa neceſſaria videtur. Nam aſperi ſpiritus vis, quam ridet *Daveſius*, fulcrum metri ſatis firmum eſt: (vide ſupra p. 460, 461.) et abeſſe puto σε, nulla, ut videtur, ſententiae iniuria aut obſcuritate. Quod ad emendandi rationem, ſaepe accidit, ut initia vocabulorum, et vocabula etiam integra, in ultimis ſyllabis praecedentium abſorberentur. Hoc modo fortaſſe depravari potuit locus *Achillis Tatii*, p. 35. ed. Salmas. Το συνηθες της κοινωνιας εις χαριν αιδεσιμωτερον. Eleganter profecto vir doctus in *Bibliotheca Critica* P. II. p. 60. corrigit — εις χαριν ανυσιμωτερον. Suſpicabar εις χαριν αναιδεσιμωτερον. h. e. μαλλον αναιδεα, θρασυτερον ποιει. Ut loco *Longi* ſupra citato ad p. 44. l. 14. Daphnis ην ΕΣ ΠΑΝ ΕΡΓΟΝ περιεργοτερος και ΘΡΑΣΥΤΕΡΟΣ. Sed ecce alteram lectionem acute a Tyrwhitto noſtro excogitatam. Το συνηθες της κοινωνιας εις χαριν ΕΝΑΙΣΙΜΩΤΕΡΟΝ. h. e. συμφορωτερον. Αιδεσιμωτερον cenſet fuiſſe correctionem του αινεσιμωτερον, idque ex εναισιμωτερον depravatum: quod accidere potuiſſe enunciationis vitio, quo confundi ſolent αι et ε. vel per feſtinantiam ſyllabis tranſpoſitis, εναις — αινες. — Fortaſſe in *Paterculi* loco a praecedenti *eſt* eliminari potuit *ſed*, ſive

Digitized by Google

male tranpoſitum *eſt*; quod deleverit aliquis, qui 492
id male repetitum et corruptum ex *eſt* putaret; L. II. c. 66. *nec quiſquam interemptus eſt: pauciſſimi, et hi, qui ne deprecari quidem pro ſe ſuſtinerent.* An legi poſſit, *nec quiſquam interemptus eſt; ſed pauciſſimi*, — *Niſi* nonnunquam dicitur pro *ſed:* anne *ſed* rurſus pro *niſi?* ut αλλα et δε Graecorum, pro *si μη. Xenoph.* Epheſ. pag. 36. l. 9. Παντας τε απεκτεινεν, ολιγους ΔΕ και ζωντας ελαβε, *Omnes interfecit, ſed paucos vivos cepit*, i. e. *praeter paucos, quos vivos cepit.* cf. *Abreſchium* Miſcell. Obſerv. Vol. X. p. 354. *Nec quiſquam interemptus eſt, ſed pauciſſimi*, ſic foret idem ac *nec q. i., ſed pauciſſimi* (ſunt) *interempti*, ſive *Omnibus pepercit, ſed pauciſſimos interimi fecit* (ſive praeter pauciſſimos quos interimi fecit.) — Ob ſimilem praecedentis literae formam (nam in vetuſtis MSS. vix aliquid differunt,) excidiſſe videtur γ *Aeſchyl.* Prometh. 769.

Ου δητα πριν εγωγ' αν εκ δεσμων λυθω.

Ubi ſede ſecunda Pyrrichius eſt: et deſideratur γε quae in ſimilibus πριν comitari ſolet. Iam γε illa reſtituatur; et omnia recte ſe habebunt: Ου δητα πριν Γ' εγωγ' — Aures fortaſſe delicatiores offendet γ toties repetitum: ut offendit nominatim *Morellum*, et *Brunckium*, virum praeſtantiſſimum; cuius profecto aurium ſenſus mollis eſt et curioſus; cui vero pene dixerim nonnunquam illum nimis indulgere. Certe ſunt plurimi verſus apud 493
Tragicos iſtà Aeſchyli emendata lectione multo duriores. Praeter loca a *Marklando* citata ad Iph. T. 1068. haec ſunt apud unum Oed. Tyrannum. v. 47,

ΙΘ' συλαβηθηθ'. — —
115. Προς ΟΙΚον ΟΤΚΕΘ' ΙΚΕΘ' ὡς απισταλη.

Digitized by Google

379. Τυφλος Τα Τ' ωΤα Τον Τε νουν Τα Τ' ομμαΤ' ει.
387. Κρεων δε σοι πηΚ' ουδεν, αλλ' αυτοΣ Συ Σοι.
541. ΤολμηΣ προΣωπον ὥΣτε ταΣ εμαΣ ΣτεγαΣ.
1480. ΩΣ ταΣ αδελΦαΣ ταΣδε ταΣ εμαΣ χεραΣ.

Quae poſteriora decantato noſtri Anglorum ſermonis ſigmatiſmo et ſibilo nimine cedunt. Sed veteres Attici et frequentabant aſpirationes, neque adeo cognatum illum ſigmatiſmum averſabantur. Nullo quidem exemplo γε εγωγε habet *Hoogevenius.* Sed ſic apud *Platon.* Theaetet. p. 209. ed. *Fiſcher.* Νυν δητα, ω Θεαιτητε, παντα πασι ΓΕ ΕΓΩΓΕ επειδη εγγυς ὡσπερ σκιαγραΦηματος etc. vide locum ſupra p. 481.

P. 337. 1)ult.] Εν τοισιν αυτοις δωμασιν κατειχομεν. *Portus* activum ait pro paſſivo adhiberi: et *Barneſius* ſubintelligi ἡμας. Κατειχομεν neutro ſenſu adhiberi ſtatuam, et ſubintelligi ἑαυτους. Hanc vero explicandi rationem ineptam exiſtimat *Daweſius.* At quoties tamen eodem modo uſurpata occurrunt in primis αγειν, Φερειν, εχειν. Quis non meminerit αγε, καταγε, αγε δη, Φερε
494 δη, εχε δη: vel κακως εχει, etc. vel εχειν προς τινα, etc. quorum ſimilia plurima ſunt in *Vigero* et *Budaeo;* in quibus pronomen ſubintelligitur: εχειν *habere ſe, eſſe.* Raro exemplo Pindar. Pyth. X. 104. in quo αγων uſurpatur et in neutro et in activo ſenſu. αγων αγοντα προΦρονως. *ducens euntem ultro.* vide *Benedict.* ad loc.. Alia quoque multa activa neutraliter et paſſive dicuntur. Vide *Erneſtum* ſupra citatum p. 388. et *Burtonum* ad *Soph.* Antig. v. 901. *Abreſch.* ad *Thucyd.* p. 88. Sed et illud ipſum κατεχειν eadem ratione dicitur. Exemplum profert *Muſgravius* ad locum ex *Thucydide* VIII. 23. εν ᾗ Αμοργης κατειχε. Alterum ex

Digitized by Google

eodem *Abreſchius* Dilucid. Thucydid. p. 286. *οἱ περὶ πυλον κατειχον, immorabantur.* quicum confert *Xenophont.* K. Π. 250. *στρατευονται γαρ δη οἱ κατα την Ασιαν ἐχοντες* — Vide alia exempla alio ſenſu dicta p. 460. — Neutrum quoque eſt de iter *tendentibus.* Act. Apoſtol. Cap. 27. v. 40. *κατειχον εις τον αιγιαλον.* ubi vide *Palairet.* in quibus *κατα* vim eandem habet, quam *εις.* vide ſupra p. 468. 469. Eadem ratione de fama *invalente κατεχειν* dici *φημην* et *λογον* docebunt *Valkenari* obſervata ad *Euripidis* Hippol. 1465, *φημαι μαλλον κατεχουσιν.* atque in illis fortaſſe *κατα* vim habet *manſionis* eandem, quam *ob* in *obſidere, obtinere.* Quo demum quoque pertinet *κατεχειν* noſtrum *Euripidis, habere ſe apud, in loco; adeſſe, ineſſe, manere.* *Εν τοισιν αυτοις δωμασιν κατειχομεν, in eadem domo manebamus, degebamus.* — Caeterum Graeci qui activa neutro ſenſu adhibebant, neutra rurſus fecerunt activa; hoc eſt, (quod alibi oſtendere conamur,) verborum ſignificationes, quae vulgo et apud recentiores vim vel activam, vel neutram fere ſolam habebant, nonnunquam reciprocas fecerunt, ſecundum rationem quam ſequebatur antiquiſſimorum hominum ſimplicitas. Sic apud *Euripidem* tranſitive adhibentur *ζεω* Cyclop. 391. *φλεγω* Phoen. 262. Troad. 324. *αϊσσω* Bacch. 147. Oreſt. 1457, ad quos locos vide *Muſgravium.* Simili ratione *μανθανω* eſt *diſco;* et diſcere facio, *doceo.* *Διδασιν* Homero eſt *didicit* et *docuit* *) Vide 495

*) *Pſeudo-Orpheo* Argonaut. v. 33. reſtituenda videatur vetus lectio *ἐδαην*, *docui*, cuius loco edidit *ἐδαης didiciſti* Gesner. ex uno MS. *Voſſ.* De verbis forma paſſiva, ſed activo ſenſu adhibitis vel unum *Vigerum* ſatis erit conſuluiſſe. In iiſdem Argonauticis, v. 967. legitur *αϊσσουσαι* activo ſenſu, quod vir ſummus, qui olim correxit *αιθυσσουσαι*, defendi poſſe forte cenſeat ex *Muſgravii* obſervatione ad Bacch. 147.

Digitized by Google

Gataker. Adverſar. Miſcell. p. 804. ed. Traiectina, et *Abreſch.* Miſcell. Obſerv. Vol. IX. p. 433, 434. A δαω, ſive δαιω, *diſco*, ſit δασκω, Διδασκω, *doceo.* — *Contingo**) fortaſſe in activo illo et ſecundario ſenſu dicitur in *Virgil.* Culice. v. 137. *Adpetit aeriis contingere montibus aſtra*, h. e. *facere ut contingant*, conveniant, ſive *coniungere.* Hunc ſenſum certe requirit *Gronovius* Obſerv. L. II. 496 p. 181. qui igitur corrigit *coniungere.* et ſic Aldus habet, forte ex Gloſſatore. Sed magis inclino ad primariam verbi vim, ut locus ſic intelligatur, *Ilex adpetit contingere aſtra ab aeriis montibus*, *To touch the ſtars from the mountain*, or *to reach from the mountain to the ſtars.* Simplex haec eſt et facilis ratio: quae tamen ellipſis praepoſitionis forſan non animadverſa induxiſſe videtur *Gronovium*, ut corrigeret *coniungere*, et *Scaligerum*, ut *motibus* pro *montibus* ſcriberet. Eodem ſenſu Eclog. 8. 40. et plena dictione:

Iam fragiles poteram a terra contingere ramos.

*) Cognatae ſunt formae ταγω, unde TANGO, et τιγω, ſive ΘΙΓΩ, unde TINGO. Ex neutra vi a ταγω, fit δακτυλος. a τιγω, DIGITUS; ab hoc quoque neutraliter DIGNUS. *dignum* eſt, quod *attinet*, *convenit*: active TIGNUM, quod *coniungit*, *continet*, ſive quo continetur.

Digitized by Google

IMPRIMIS monendus est lector, tentamen quoddam *de causis linguae Graecae*, ad quod non semel retuli, tanquam Adnotationi in *Daweſium* acceſſurum, tandem hodie excreviſſe latius, quam quod commode acceſſerit. Ex iſto adeo tentamine excerpſi ſolummodo, quae confirmare poſſint obſervationes aliquas hic illic propoſitas. At primo accipe addendas *Daweſianas ſui ipſius correctiones*: in quibus una eſt, quam, ubi de vi literarum inceptivarum ST ageretur, propoſui; et quam mirabar non *Daweſio* quoque ſuccurriſſe. *Daweſii* vero auctoritas non facit, ut ſententiam de loco *Ovidii* p. 344, dictam immutem: de qua re vide etiam infra p. 500.

„P. 4. (alterius ed. p. 5, 6.) Aut etiam, *immenſa ſtagna*.

„P. 8. (10. l. 18.) Hodie malim. *Titulus*, ut —

„P. 10. (12. l. 13.) Lege και μονον τεταρτον. Pauca autem exempla, quae dactylum in verſibus trochaicis repraeſentant, alias ad examen revocaturus ſum.

„P. 13. (15. l. 11.) Hodie vero legerim, *quod* iſta *complet* — h. e. vocalis *u* modo memorata.

„P. 43. (46. l. 12.) Vel forte interpretamentum germanae ſcripturae σπευδομενον —

„P. 90. (92. l. 22.) Lege ῥῆγμινα — 498
MSS°. Daweſii *Farmeriano* libro praefixit noſter locum Ariſtophanis Equit. v. 1272, quem corrigit *ει τις ευλογιζεται* pro *οστις*.

Certi ſunt canones, quos Poetae *plerumque* ſervabant, quales illi *de anapaeſtis in ſecunda ſede Se-*

Digitized by Google

narii Tragici non admittendis; — de augmento ab Atticis nunquam omisso; — de articulo praeposito nunquam pro postposito adhibito; — de ει pro ε in ἐναλιος, etc. *forma ab Atticis nunquam adhibita; — et de literis metri causa ab iisdem nunquam geminatis.* Istos canonas ita inculcarunt viri docti in quibus noster *Dawesius*, ut loca omnia, quae eos violarent, etiam contra constantem librorum MSS. consensum corrigenda putarent. Iam praeter ea, quae suis supra locis in Appendice dicta sunt, accedant *Brunckii* iudicia, viri doctissimi, et in Tragicis scriptoribus versatissimi, qui ex una et continua trium Tragicorum recensione quamplurima comperta et perspecta demum habet, quae alii vel omnino non viderunt, vel cognoverunt quasi per nebulam. Ille scilicet *anapaestum* in secunda, et quarta sede defendit ad *Euripidis* Orest. 1251. et ad *Aeschyli* Prometh. 265. et censet etiam versus quosdam manifeste vitiosos non aliter emendari posse, quam revocato anapaesto. — Atticos nonnunquam *augmentum* omisisse; et nonnulla etiam esse verba, in quibus proprium est Atticis augmentum omittere, monet ad *Euripidis* An-
499 drom. v. 955. — Usum *articuli* praepositi pro postposito, Atticis vindicat ad *Euripidis* Androm. 804. *Aeschyli* S. C. T. v. 37. cf. quoque observationem paulo posthac sequentem, p. 500. — De *vocibus poeticis*, quae habent ει pro ε, et literas geminatas metri causa, et non metri causa, vide eundem ad *Euripidis* Orest. 446. — *Aspirationis* vim ad producendam brevem syllabam praecedentem, et in Observationibus ad *Sophoclem*, et in hac Appendice post *Dorvillium* asserere contra *Dawesium* conatus sum. adde *Brunckii* sententiam ad *Euripidis* Orest. v. 1284. p. 221. *Aeschyli* Prom. 438. — *Dawesii* observationem de μεθημι et μεθιεμαι, quam unice probasse *Valkenarium* dictum

Digitized by Google

eſt ſupra p. 463, in partes vocat, ad *Euripidis* Medeam v. 737. — *Dorvillio* memorato p. 483, adde *Brunckium*, qui ad *Aeſch.* Prom. 265. nullam ſynizeſin in ασικες agnoſcit.

P. 348.] Verſus Trachin. 295. hanc veriorem eſſe lectionem nunc puto, deleta diſtinctione poſt παροντων, et pro μεν ſcripto νυν:

Των ΝΤΝ παροντων τωνδε πεπυσμενη λογῳ.

De his nunciis praeſentibus, vel, *de hac Herculis victoria*. (tibi) *certiori factae.* Των νυν παροντων τωνδε pro τωνδε των νυν παροντων. uſ v. 750.

— — η λωους Φρενας
ΤΩΝ ΝΤΝ ΠΑΡΟΥΣΩΝ ΤΩΝΔ' αμειψασθαι ποθεν.

Vel meliorem hac nunc praeſenti mentem, quam quae nunc adeſt tibi, alicunde accipere. verſ. 295, μεν corrigere aliquis potuit, ut δε disiuncta a των, (pro τωνδε,) haberet, ad quod referretur. Volebam δε in γε mutare hic, et in v. 207. της γε pro της δε, *cuius* legere. Sed nunc puto Tragicos, ut dicunt ὁ pro ὁς cum Ionicis, ſic dixiſſe quoque τησδε, vel της δε, etc. pro *cuius*, ut *Homerus* τατε, pro *quae*. In *Euripidis* Androm. v. 1137. χωρειν προς αυτους· τοι δ', ὁπως πελειαδες — praeſtant membranae, teſte *Brunckio*, ubi vulgo ΟΙ δ'. Δε pro δη, γε, poſita ſaepe a loco ſuo mota fuiſſe videtur.

P. 345.] Poetas regulam illam de inceptivis ST, SP, etc. traditam nonnunquam neglexiſſe, haec quoque oſtendunt. *Propert.* L. IV. El. 4. 46.

Tu cave SPINOSI rorida terga iugi.
Tenvia SPUTA, minuta, croci contincta colore.

Lucret. IV. 1146.

Denique *Philodemus* habet,

Η μεν ματρωνας τε τροπους και ηθεα ΣΤΕΡΓΕΙΝ.

Epigr. IX. apud *Brunck.* Qui in talibus Poetas omni incuria liberare velint, dicant *tenvia* et ηθεα enunciari debere *tenviă*, ἠθεᾶ, ut *aureă*, *aureōs*, θεῶν, etc. per ſynaereſin, uti enunciari etiam poſſe Ovidii *ſua ſtat* h. e. *ſuă ſtat*, quomodo ſolet *ſuavis*. quorum ſimilia videre licet apud *Gatakerum* de diphthongis p. 14. Utrinque vero recte ſe habebit Callimachi Κτηνεα σφιν.

501 Sect. III. p. 73. penult.] De inventis accentibus in diverſa abierunt viri docti. *Ariſtophanem* Grammaticum accentuum, hoc eſt, ſignorum, inventorem fuiſſe affirmat *Voſſius*, idque auctoribus, ut ait, *Apollonio* et *Arcadio*. Fidem *Voſſii* ſuſpectam habet *Primattius* (Accentus Redivivi, p. 46.) At vero qui tam multa Grammaticorum veterum opera ipſe poſſidebat, multa evolverat *Voſſius*, quae quotus quiſque hominum extare noverit. Et illius etiam ipſius *Arcadii* hodie extat Biblioth. Regia Pariſienſi ineditum περι τονου των οκτω μερων του λογου, (et, quod diſſimulavit *Primattius*.) και περι ΕΤΡΕΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΡΟΣΩΔΙΩΝ, ſcriptum, quod litem hanc fortaſſe dirimere poterit.

P. 82. l. 14.] *Daweſius* negat ὁσας αν et ſimilia cum optativa, vel cum ulla alia forma, praeter unam Subiunctivam ſine ſoloeciſmo coniungi poſſe. At tamen uſurpat cognatum ἁττ' αν cum Indic. *Ariſtophanes* Acharn. 486. ἁττ' αν αυτῃ σοι δοκει. quem vero locum corrigit *Daweſ.* p. 235. Cum Optat. *Sophocles* Oed. Tyr. 77. ὁᾳ' αν δηλοι, ut in loco *Xenophontis* ὁσῳ αν ελθοι.

P. 85.] Acuti erat ingenii obſervaſſe diſcrimen, quo adhiberi ſolitae formae Subi. et Opt-

Digitized by Google

Davesius statuit „formam *optativam* cum particulis ἵνα, ὄφρα, ὅπως, etc. coniunctam nunquam nisi verbo *praeteriti* temporis subiici:“ ubi ipsa sit sensûs *futuri* scilicet, si hominem, qui agit, et de quo narratur; *praeteriti* autem, si scriptorem, 502
qui narrat, spectes. Exemplum, quod isti observationi obstet, nullum protulit ne *Hoogevenius* quidem, non modo ipse reperi. *Subiunctiva* vero non tantum verbo *praesentis* et *futuri* temporis, quod solum licere putat *D.* sed et *praeteriti* nonnunquam subiicitur, praesertim *imperfecto*. Ξυνελεγοντο — ὁπως μὴ φανεροι ωσιν, etc. *Thucyd.* L. II. 3.

P. 384.] Εμι, sive Εμμι et Ειμι veram esse scripturam, et non ιμι, sententiae favet quod ab εω, unde εμι, ειμι, adhuc in Homero extat εσκε, *erat*, formatum ex Aeolico, qui dicitur, more, ut βασκω, διδασκω, *gnosco*, *pasco*, etc.

P. 404. l. 31.] Βροω, βρωσκω, a βορω, ut βροτος, a μορτος,] sic ημβροτεν deduco ab αμαυρω, (unde αμαυρος) αμαυρτω, (omisso Digamma, sive υ, αμαρτω, unde infinitivum αμαρτειν, et αμαρτανω,) αμαυρτω, αμβροτω, *Tenebrarum* et *erroris* notiones parum a seipsis absunt. Verum ut *au* et *o* permutabantur apud Latinos in *claudus*, *clodus*, *maurus*, MORUS, etc. sic antiqui Graeci pro αυ dixerunt ω, et ωυ, sive potius ο et ου cf. *Koen.* ad *Gregor.* p. 126. Et sic extant θραυω, τραυμα, τιτρωσκω, τρωμα, eodem pertinentia. — Eadem metathesi variari putem MULTUS et Πλοτος sive Πλουτος, *divitiae;* quanquam longe aliter viros eruditissimos iudicare haud ignoro. vide Lexica; et *Valkenarium* ad *Theocrit.*

P. 410. ϝαδυς, βαδυς, ἁδυς, ἡδυς] vide βαδυς 503
et Βαδομαι apud *Hesychium*. Huc pertinere vide-

Digitized by Google

tur, BASIUM, eadem rei ratione dictum, qua *ſuavis* et *ſuavium*. Βαδεω, *baſium*; ut γαδεω, *gaudeo*, *gaudium*. Elementa vero, quae ad dentes pertinent, δ, τ, ϑ, ſaepe commutantur cum σιγματι. ſic ορϑος, ορσος, etc. Sic in praeteritis verborum *rado*, *raſi*; *laedo*, *laeſi*; *audeo*, *auſus*; *gaudeo*, *gaviſus*; *ſuadeo*, *ſuaſi*; etc. et ſic, opinor, βαδεω, *baſium*. Scaliger cenſet *baſium* dictum a βασις, quia ſit *amoris fundamentum*. Nimirum *Scaligero*, ut tam auſpicato amare coeperit, facilis Venus favere potuit prae aliis hominibus, qui plerique longe ante *SUAVITATEM* et ΑΔΟΝΑΝ *baſii* acceptam, δεξαμενοι την του καλλους απορροην δια των ομματων, ut *Plato* in Phaedro loquitur fortaſſe *Euripidem* (Hippol. v. 25.) Ερως, Ερως, ὁ κατ' ομματων Σταζεις ποϑον, εισαγων γλυκειαν Ψυχᾳ χαριν. Ad quae poſteriora σταζεις — εισαγων γλυκειαν ψυχᾳ χαριν proxime accedit Lucretii illud *dulcedinis in cor Stillavit gutta*. L. IV. 1054. — Βαδυς vero a ϝαδυς, et βαδομαι a ϝαδομαι: et eiusdem quoque, puto, originis eſſe, praefixa Σ, ut ſaepiſſime fieri ſolet, SUADEO, SUAVIS, SUAVIUM. *Placet* et *placitum* dicuntur de ſententiis, decretis, etc. Iam qui *ſuadet*, facit ut *placeat*.

P. 412. 448, etc.] Vocabulorum derivatorum quantitas ab originibus ſuis diſcrepans, atque earumdem etiam vocum alia aliàs enunciatione prolatarum, ſaepe *Voſſium* male habuit. At nihil
504 certius eſſe patet ex *Gatakero*, et vocabulis antea memoratis, et ex multis aliis, quorum pauca haec ſunt: *vādo*, *vădus*; *dīco*, *dīcax*; αγκῦρα, *ancŏra*; *rŭmo*, *rūma*; ἀδῦλιζειν, *adūlor*; quae poſtrema ſic formari videntur: ἀδω, (unde ηδω, ἀδεω, etc.) αδυλω, ADULOR, ἀδυλιζω, ut καμπω, καμπτω, καμπυλυς; καρπω, (unde latinum CARPO,) καρπος, καρπαλος, καρπαλιζω; δαμω, δαμαλος, δαμαλιζω,

Digitized by Google

etc. Καρπος dicitur apud Homerum de *vola;* ut vulgo de *fructibus*. Et ſic paſſive eſt, qui carpitur, colligitur, *fructus**); et active, quae prehendit, colligit, *manus*. Huc pertinet diverſa quantitas Aeolicae ſive Doricae α, quae cum plerumque apud Graecos longa ſit, nihilominus eſt nonnunquam *brevis:* (Vide *Heath.* ad *Aeſchyli* Agam. 1485. et apud *Euripidis* Phoen. p. 38. v. 1559.) ſaepiſſime apud Latinos, et ſemper quidem in fine verborum, ſc. *fama, muſa*, etc. Non unum errorem vir doctus errat in *Obſervatis Philologicis* p. 89.

P. 414.] Priſciani obſervationem, *Digamma in metris nonnunquam pro nihilo acceptam fuiſſe*, evertere conatur *Reinoldius* Hiſtoria Literarum Gr. et Lat. p. 48, legendo, pro Αμμες δ' Fειραναν· το δε 505 τ' αρ Θετο Μουσα λιγεια, (quod apud *Putſchii* ed. p. 540. legitur) converſa et mutila figura Αμμες δ' Ιειρησαντο τοδ' αρ — Unde putet quis mutilum illud Digamma pro *leni* ſpiritu nonnunquam adhibitum fuiſſe: ſed de iſta re veriorem *Franciſci Wiſe* ſententiam vide ſupra p. 409. — *Reinoldius* cenſet hunc verſum Aeolici quidem eſſe poetae, ſed Simonide iunioris, quod in eo legitur utraque vocalis longa. Id ſane a *marmoribus*, et ſimilibus, colligere tutius erat: quod vero a *ſcriptis*, opinor, facere nullo modo poſſumus. Eodem argumento uſi *Homerum* etiam Simonide iuniorem

*) Et eiuſdem fere rationis puto FRUOR, FRUCTUS, FRUGES, cuius eſt καρπος. quippe quae f. deduci debeant a ϝυω, ϝυομαι, *traho*, unde, opinor, ϝυπος, RUBIGO, *collecta, concreta ſordes:* ρυσσα. RUGA, *contracta, complicata cutis*, etc. *Fruges, fructus*, igitur de iis, quae *colliguntur*. Inceptiva F Digamma eſt, quod τῳ ρ praefigi ſolebat. De cognatis σσ et g, in ρυσσα et *ruga*, iam non ſemel, et infra etiam p. 513.

convincerè poſſumus. Res autem ita ſe habebat, ut videtur. Poſt inventas longas vocales libri vetère ſcriptura exarati novis literarum formis ſcribi coeperunt. Sic *Homeri* ſcripta immutabantur ad novam ſcripturam, itaque adeo multis donabantur, quae poeta ipſe neſcivit. Idem fortaſſe Aeolico noſtro poetae accidit.

P. 419. 445. 447.] Innumera ſunt vocabula quibus praefiguntur literae adſcititiae, quae non propriae ſunt, nec originales. Huic rei totum caput, et ultimum eius libri *De Analogia linguae Graecae* impendit *Lennepius:* qua re non ſatis perſpecta inquit ad veras verborum origines non redire nos poſſe. *Lennepianis* igitur pauca addere liceat, quae ſimul noſtras obſervationes, quas ante viſum *Lennepii* libellum ſupra dedimus, confirmare poſſint: ſcilicet, αναγκη, ενεκω, ενεγκω; 506 αγυιω, αγυια; ΑΦητωρ; ἀρετη; αλιευς; αμιλλα, ομιλη; αμος; ονομα; οὗτος; οπλοτερος, *opacus; imago*; αμαυρος, αμαρτανω, ημβροτεν; απλακειν, αμπλακητος; αμευω, αμειβω. Et primum, ΑΝΑΓΚΗ et ΕΝΕΓΚΩ, deduco a cognatis formis ναγω, νακω, et νεγω, νεκω, quas ſignificaſſe puto primitus et neutraliter, *eo;* deinde active, *fero.* A ναγκω fit nancio, ſive NANCIOR; quod antiquum adhuc extat, unde NANCISCOR. a ναγω, ſive νακω, nacor, ſive nacior, NACTUS. Ut *nanciſcor*, et ναγκη, ſive αναγκη, eodem redeunt; ſic NECESSE, et νεκω, νεγκω, νεικω, ſive ενεκω, ενεγκω, ενεικω, unde ενεικαι, ἐνεικειν, et ἐνεγκαι, ſenſu *ferendi.* In neutro ſenſu non ſemel legitur ανενεγκων *rediens*, apud *Xenophon. Epheſ.* cf. *T. H.* Obſerv. Miſc. Vol. VI. p. 63. A νεκω, ſive νεικω, *fero*, fieri puto νεικος, quod *reportatur*, ſive *victoria:* et NECO, *anfero*, *occido*, et NEGO etiam: *negandi* enim notio naſci videtur ex notione *privationis*

Digitized by Google

et *abſentiae*. Hinc factum eſt ut απο in compoſitis, quale eſt *αποτιμος*, etc. vim *privandi* haberet: ſic Αποφημι *nego*, eſt idem ac ου φημι. Απολεγω, *refello*, idem atque ου λεγω, *nego id quod alter dixit, praeſto id nihil eſſe, refuto*. Απολογια eſt *defenſio*, quam facimus *negando et refutando alterius dicta*. Et α privativam nihil aliud eſſe putem, quam *a* Latinorum. — Αναγκαι ſaepe pro συμφοραι: ut Φερον eſt pro *αναγκα* in Epigrammate,

Ει το Φερον σε Φερει, Φερε και Φερου· ει δ' αγα-
νακτεις
Και σαυτον λυπεις, και το Φερον σε Φερει.

Demum igitur *Nanciſcor* idem eſt ac *contingo*, *ad-* 507
ſequor, vel Φερομαι: et *neceſſe* eſt id, quod ita *fertur*, ut a ſcopo ſuo non aberrare poſſit, certum et inevitabile. — De αγυιω, αγυια, Αγυιευς, vide ad p. 615.

ΑΦΗΤΩΡ, qui dicitur Apollo, eodem refero quo Φημι, Φατις, προ — Φητης, ut a ῥέω, ῥητωρ, ſic a Φαω, Φατωρ, Φητωρ, ΑΦητωρ. *Homer.* Il. 9. 404.

Ουδ' ὁσα λαϊνος ουδος ΑΦΗΤΟΡΟΣ ενδον εεργει
Φοιβου Απολλωνος Πυθοι ενι πετρηεσσῃ.

Vir doctus aliud protulit etymon in celeberrimo opere *De vetere Mythologia:* quod etymon defendere conatus eſt in prioris operis *Apologia*, p. 37. etc. Scilicet ille non ſibi perſuadere poſſit, poetam tam longe αφητορος a Φοιβου disiunxiſſe ſi illud ſane ad hoc pertineret. Longius tamen Virgilius *pater*, quod *Aeneas* fere ſemper proxime praecedit, disiunxit, Aen. VIII. 28.

Cum pater *in ripa, gelidiquè ſub aetheris axe,*
Aeneas, *triſti turbatus pectora bello,*
Procubuit.

Digitized by Google

Grammatici Graeci inter alia id dicunt significasse ὁμοφητορος. Nempe in adscititia α vim aliquam semper quaerebant. *Apollonius Soph.* (ne alios dicam,) Lexico Homerico: Α, ψιλως και δασεως ἐκφερομενον, δηλοι σχετλιασμον, στερησιν, πολυ, ΟΜΟΤ, — οἱον ἀδελφος, ΟΜΟΔΕΛΦΟΣ *), και ἀκολουθουν, το ΟΜΟΚΕΛΕΤΘΟΝ — ἀκοιτις, ΟΜΟΚΟΙΤΙΣ. Et sic loco suo explicat Αφητορος per ΟΜΟΦΗΤΟΡΟΣ. exinde patet opinor Scholiastem Homeri scripsisse, cum *Apollonio*, et *Etymologo M.*, Αφητορος, — ητοι ὁμοφητορος, et non Ομφητορος, quod indubitanter et pro certo corrigit *Bryantius*, p. 41. Qui ab aliis libere dissentit, ille alterum cum ab ipso, tum ab aliis dissentientem non aegre feret vir humanissimus.

ΑΡΕΤΗ, quae de rerum et hominum, de corporis et animi, praecipuis *potestatibus* dicitur, deduco a ῥεδω, *facio*. Quod rei est praecipua vis, potentia, atque adeo excellentia, facile transfertur, ut significet praecipuam animi dotem. — ΑΜΑ, ΑΜΟΣ, ΑΜΙΛΛΑ, ΟΜΟΤ, ΟΜΩΣ, ΟΜΙΛΗ. Ut ab ιω, sive ϝιω, fit υιλη, (quod est *coetus*, vide *Hesych.*) sic a μιω (μ autem et ϝ cognatas fuisse supra monuimus, μιλα, αμιλα, αμιλλα, ομιλη: a μαω, μα, αμα; a μοω, ομου, ομως. Ex generali et primaria notione *eundi*, *veniendi*, etc. quam habuit μαω, unde MANO; μιω unde MIGRO; μοω, unde MOVEO; MEO adhuc extat: profluxit significatio *coeundi*, *conveniendi*, unde potestates illorum ἀμα, ἀμος, ἀμιλλα, ὁμου, ὁμως, ὁμιλη. A μιω, sensu *coeundi* adhuc extat ΜΙΓΩ (unde MINGO,) in μιγεν, et similibus apud *Homerum*;

*) Villoisonus edidit ὁμαδελφος, fortasse typographi errato. Ομοδελφος scripsi secundum *Etymol. M.* usu etiam et analogia id postulante.

Digitized by Google

in μιγνυμι, μισγω, et MISCEO. Ad μαω, opinor, pertinet MANUS hominum, sive multitudo, quae *coit*, colligitur: et *manus*, ἡ χειρ, quae *colligit*. Et simili actione manus dicitur καρπος. vide p. 504. AMOΣ, sive ἡμος, (quod proprie est *simul*, ut ὁμως,) redditur per *cum*, eadem ratione qua *simul* semper per *cum* reddi potest. Ομως significat quoque *veruntamen*. Et eodem sensu, ac eadem significationis ratione Itali dicunt, *Con cio*. — Ex αμιλλα autem sive Fαμιλλα derivo FAMILIA. Et *Familiam* sic proprie fuisse *coetum* aliquem puto. Sed cum οχλος, vulgus, multitudo, *sordidae* sint, factum est, ut diceretur plerumque de *coetu vernarum*. Alii aliter de etymo, et de primo sensu vocis *Familia*. Huc quoque referre velim MILLE, et MILES. 509

AMOΣ, (*aliquis, unus,*) αμως, αμη, αμοθεν. In tractandis Graecae linguae originibus, ne minimum proceditur, ubi non deprehendamus antiquae illius literae Digammа vestigia; quae saepe se produnt in cognatis literis M, B, Π, etc. et in aspero spiritu, qui locum eius in multis obtinet. Sic εἰς, ις, sive ϝις, ια, deinde Μια evasit: ut, quod antiqui Graeci, atque inde Cyprii, dixerunt ιν, et Latini IM, h. e. *illum*, recentiores enuntiarunt Μιν. Et sic ab ὁ, ὁς, fiunt οὐ, Που, πω, πως, πη, ποθεν, etc. Hanc ob cognatam literarum inceptivarum potestatem puto eiusdem fuisse originis αμως, αμη, αμοθεν *); et πως, πη, 510

*) *Apollonius Sophista*: Αμοθεν, απο τινος μερους. ὁθεν και το μηδαμως, κατα μηδενα τροπον. Fortasse legendum pro ὁθεν, αμοθεν και το μηδαμως, *et* αμοθεν *quoque* μηδαμως *significat*, i. e. κατα μηδενα τροπον. Neque enim voluit ab αμοθεν μηδαμως derivari. *Hesychius*: Αμοθεν. — δηλοι δε και το μοναχος και μηδενα τροπον. Forte l. δηλοι

ποθεν, adiecta sane illis adventitia isthac α. Igitur αμος fuerit profectum ab *indefinito* articulo; ac *aliquem* et *unum* significaverit eadem ratione, qua εἰς, quod vulgo *unum* notat, dicitur etiam pro *aliquo*, *Longi* Pastoral. L. IV. p. 106. l. 7. ed. *Villois.* raro quidem simpliciter, sed passim in compositis ουδεις, μηδεις. Obiter observandum est, εἰς, sive ις, ab indefinito definitum factum, (quo sensu restat in Cyprio ιν, et Latino is,) quomodo ὁ dicebatur pro *aliquo* et *illo*.

ONOMA deducunt plerique a νεμω: et in his etiam *Lennepius*, qui inde repetendum id sine dubio statuit. Sed rei *nomen* et ονομα, est eius *notio*, *significatio*, *vis*. Atque adeo refero NOMEN et ονομα ad νοω, unde γνοω, etc. et eodem redire puto Ο-νομα, γνομα sive γνωμη, *notio*, γνωσις; *nomen*. — Ad communem originem pertinere puto POLLEO, PULLUS, ΠΩΛΟΣ, ΟΠΑΟΤΕΡΟΣ. Uhius quoque generis sed ab illo diversi esse censeo, OPS, *opis*, *opes*, OPUS, *opera*, *opella*, ΟΦΕΛΛΩ (h. e. *augeo*, *adiuvo*,) ΟΠΛΟΝ.

511 ΟΤΤΟΣ. In hac voce existimo ου non esse primitivum: addi tamen dissimiliter ac in praedictis. Ex ὁ, ὁς antiqui fecerunt ΤΟ, ΤΟΣ, unde obliqui casus: cui praemissum δ, nempe ὁ τος, quo modo ὁ τις, ὁποιος, facit ὁτος, unde οὗτος, ut ἐκ ορανος, ὁλυμπὸς, νοσος, etc. fiunt ουρανος, ουλυμπος, νοῦσος. Atque adeo a τος, τα, το, sive ὁτος, ατα, τοτο, fiunt οὗτος, αυτη, τουτο. Plurali τατα, ταυτα. Sine inceptiva τ, ατα, sive αττα, de quo supra. Ex faemineno αυτη, for-

δε και μοναχως το κατα μηδενα τροπον. Μοναχως *per se*, *absolute sumptum*; nempe in interrogationibus; ut ποθεν *Euripid.* Phoeniss. v. 1647. Ποθεν; τι μ' αρδην ὠδ' ατιμαζεις, Κρεον; ubi Schol. ποθεν] ουδαμως.

Digitized by Google

taſſe factum αυτος, αυτη, αυτο. — OPACUS, παχυς· locus umbra opacus, eſt *denſa* umbra niger. — IMAGO eodem refero, quo Μασσω, μαγμα, Εκμαγμα, quod eſt *expreſſum rei ſimulachrum.*

ΑΜΑΤΡΟΣ, ΜΑΤΡΟΣ. Αυ, et ο, permutari ſupra vidimus, et ſic μαυρος, MORUS, MORUS, fructus de colore dictus. A μαυρω, μαυρτω, unde βραυτω, ſive βροτω, αβροτω, ſive ΑΜΒΡΟΤΩ*), et μαρτω, αμαρτω, ΑΜΑΡΤΑΝΩ. de quibus vide p. 502. — Ut λαβω, λαμβανω, βροτω, αμβροτω, ημβροτεν, ſic a πλακω, ΑΠΛΑΚΩ, ΑΜΠΛΑΚΩ. Compoſitum extat απημπλακε, *ab errarit*, απεπλακεν. Ab αμπλακειν fieri potuit αμπλακητος, *erroribus obnoxius.* Atque haec ſignificationis ratio facilis eſt et obvia. Locus vero eſt in Sophocle ubi contrarie ſignificat. Quae res forſan ſic ſe habebat. Nempe in iiſdem verbis α modo eſt mere adſcititia, modo negativa. Et ſic αμπλακειν eſt *errare*, et αμπλακητος *Soph.* Trachin. 121. *certus.* — Απλακειν eſt *errare*, αναπλακειν *non errare*, unde αναπλακητος *certus*, Oed Tyr. 480. ut αμαρτανειν, et αναμαρτανειν. Scholiaſtes in Triclin. *Sophoclis*, qui neſcivit μ in αμπλακειν ortam eſſe. 512

*) A κλω, (unde κλαω, *incurvo*, *frango*,) fit κλων *ramus*: ut a κλαω, κλαδος *ramus.* Forte per metatheſin κολω, κολεϝω, ſive κολευω *frango*, *trunco*, κολος, et χωλος, *mutilus*; κωλυω *impedio.* A Κλαω, ſive cognato κλαϝω, κλοω, (ut λαυσω, λαυω,) fit Latinum CLODUS, ſive CLAUDUS. Et huc forſan pertinet illud απαξ λεγομενον *Homeri* Il. T. 149. ΚΑΟΤΟΠΕΤΕΙΝ, *moram trahere.* quod *Euſtathius* dicit ſignificare vel κλοπευειν και οιον παρακλεπτειν τον καιρον, vel κλυτοπευειν και οιον καλλιλογειν και κλυτοις επεσιν ενδιατριβειν. Putem vero proprie ſignificaſſe *claudo pede ſequi*, ſive *claudicare*, atque adeo *moram trahere.* Οπαων, οπαζω, et οπευω, ut ὁδαω et ὁδευω. De originibus Graecis a Latina dialecto repetendis vide ſupra p. 419.

Digitized by Google

ex cognatione eius cum Π, putabat αμπλακητον venire ab αναπλακειν. Αμπλακητον· επιτυχη· παρα το αναπλακειν. (vulgo legitur μη αναπλ. ſed iſtud debere videtur τῳ μη, quod ſequitur:) οἱον, κωλυει αυτον μη επιτυχειν του Λδου. *Triclinius* etiam eadem fuiſſe videtur ſententia, quippe qui αμπλακητον, quod in altero *Sophoclis* loco Oed. T. ante eum legebatur, in αναπλακητον mutaverit, metro, ut putabat, id poſtulante. Utrinque forte a librorum veterum ſcriptura, nempe αμπλακητος, non diſcedendum eſt: cum, certe ſecundum formationis rationem ſupra propoſitam, loco utrique bene conveniat. ſed vide interpretes *Heſychii* V. Απλακητον. et *Heath.*

ΑΛΟΩ, ΑΛΙΣΚΩ, ΑΛΙΕΤΣ. Αλοω et αλισκω memorat *Lennepius*, et refert ad λω, unde λαω, λαβω, ελαβον, λαμβανω. Verum ut a λαω, λαβω; ſic a λαω, laco, LACIO, (*capio*, *decipio*,) a λια, λεια, *praeda*; LEGO, (*to gather*,) LECTO, (*attraho*,) 513 OBLECTO, etc. a λιω, λικω, LICIUM; a λιω, λισκω, αλιω, Αλισκω; a λοω, ΑΛΟΩ, unde εαλων, etc. Ad αλιω refero ΑΛΙΕΤΣ, hoc eſt, *captator*, *deceptor*; quae vocabuli vis optime, opinor, piſcatori convenit. Alii deducunt ab ἁλς, *mare*.

ΑΜΕΤΩ. ΑΜΕΙΒΩ. A μεω, *Meo*, (unde μεια, *mingo*,) μεϝω, μευω, ΑΜΕΤΩ, hoc eſt πορευομαι, *tranſeo*: μεγω, μελγω, μεργω, *exire facio*, *exprimo*, *exfugo*, ΑΜΕΛΓΩ, ΑΜΕΡΓΩ. Deinde ut ab εω, activo ſenſu ειβω *). *exire facio*, *emitto*, *fundo*,

*) Eadem ſignificationis ratio in FUNDO et MUTO, quae in ειβω, et αμειβω eſt. A Φυω, *eo*, *exeo*; active Φυδω (unde *fudi*) *fundo*. (An FUNDUS proprie ſit *initium*, *origo*, unde exeat et naſcatur aliquid?) A μοω, μοϝω, ſit *moveo*, *moto*, MUTO. Et haec quoque fuit, opinor, propria vis verbi ΑΔΑΣΣΩ, i. e. ſimplex *eundi* notio: ab Αω, αλω, αλλω, αλλαω, αλλαϝω, αλλαγω, αλλασσω

λειβω *), *libo:* sic a μεω, μειβω, αμειβω, hoc est, 514
eo, pergo, transeo. a *transitionis* notione fit notio *commutationis.*

P. 420.] POR est antiquum pro *Puer*, et extat in *Marcipor*, *Publipor*, vide *Vossium*, et *Taylor.*

Αλλαγω (unde αλλαγη in compositis.) et αλλασσω — ης πραγω, (unde πραγος, πραξω, πραγμα, etc.) et πρασσω. vide supra p. 447. etc. Atque id mihi persuadet, quod απαλλαττειν est saepe pro *abire, evadere;* saepe pro *succedere* de persona; atque adeo eodem redit, quo αποβαινω, *evenio*, de re. Et sic profecto nunc intelligendum censeo ξυναλλαγαι *Soph.* Oed. Tyr. v. 34.

Ανδρων δε πρωτον εν τε συμφοραις βιου
Κρινοντες, εν τε δαιμονων ΞΥΝΑΛΛΑΓΑΙΣ.

Δαιμονων ξυναλλαγας intelligo esse *eventus, calamitates a diis missas,* τας εκ θεων φερουσας· cf. Oed. C. v. 1692. Ξυναλλαγη igitur est idem atque ξυμφορα, nempe quod *contigit, eventus, exitus.* et utrumque sunt media vocabula, quae vocantur, sive mediae potestatis, quae, pro occasione, nunc in bonam, nunc in malam partem trahitur. Δαιμονων est pro απο vel εκ δαιμονων, ut δαιμονων αναγκη, δαιμονων ατη, δαιμονων καταστασις *conditio a diis assignata;* de quibus vide *Markland.* ad *Euripidis* Phoen. v. 1282. ed. *Burton.* — Ab isthac vetere praesentis forma ειβω, vel ιβω, profectum esse puto Latinorum futurum IBO; et eadem ratione esse a *doceo*, sive interposito digamma, doceVo, formatum DOCEBO; ab amo, amaVo, AMABO. Futurum in AM fortasse profluxit a praesenti in ανω. βαδω, (unde βαδω,) *Vado*, βαδανιω, VADAM. Huc pertinent, quae verbo monui p. 371. l. a. cf. p. 516. de verbo Μελλω.

*) Λειβω est activo sensu, *ire, exire facio, fundo*: ΛΕΙΠΩ neutro est *eo, abeo, decedo, linquo.* Et sic facile intelliguntur illa, απολειπειν εκ Σικελιας, εκλειπειν της πολεως, dicto pro *abire a Sicilia, decedere ex urbe:* quorum exempla vide apud *Musgrav.* ad *Euripid.* Rhes. 597. A λειπω, vel λιπω, λιμπω, ΛΙΜΠΑΝΩ. E primaria et simplici *eundi* significatione fortasse LIMPHA. Ut ποτε et κοτε, sic λειπω, λεικω, vel λικω, LINQUO.

Digitized by Google

Elementis Iur. Civ. p. 444. *Por* verò a ποω, ut ab ιῶ, sive Fιω, FIO, ΤΙΟΣ, FILIUS. Pro *filius* antiqui dixerunt FIDIUS, quod extat Tabulis XII. et sane *fio*, *fidius*, *filius*, ut a φυω, φυτον, φυλον.

P. 421. Not.] Formarum simpliciſſimarum et cognatarum Αω, εω, ιω, οω, rationem illuſtrant porro, quae paulò ante propoſui de μαω, μεω, μιω, μοω, a Μω; et de λάω, λεω, λιω, λοω, a Λω. Et iſtis pauca addam, quae ad primariam et ſimplicem *eundi* notionem unam pertinent. Ab Αω, Αγῶ, ακω, Ηκω, βαω, Βαινω, etc. Εω, ϝεϝω, VEHO, VEHA, δεω, Θεω; Ρεω, etc. Ιω, Fιω, etc. Οω, οιω, οια, οχω, οχα, οδος, etc. Τω, φυω, etc. Digamma praefigi ſolebat omnibus vocalibus et iis, quas poſtea aſpirabant Graeci, et quas non: quod modo in V abiit, modo in H. Et ſic ab εω, ſive ϝεϝω, fit VEHA, quod pro *via* antiqui dixerunt, a VEHO, quod in primaria et neutra ſignificatione fuit idem atque εω, ſive *eo:* ſed poſtea invaluit et ſola remanſit altera eius et activa ſignificatio. Sed ut *veha* ad primam, et *veho* ad alteram ſignificationem pertinet, VECTOR utriuſque ſignificationis eſt. Mirus eſt conſenſus inter Latinorum *veha*, Normannorum *vè*, Anglorum *way*, Cambrorum *guè*, et Germanorum *weg*. Quod ad Germanorum *weg*, obſervandum eſt cognatas eſſe literas F, W, V, H, G, C. et ſic ut *veha* et *weg*, Itali pro Latino *traho* dicunt *traggo:* ſimiliter ac nos permutamus *draw* et *drag*. et ſic *trahó* et *trag-ſi*, h. e. *traxi*. Deinde ut *vè*, *way*, et *guè*, ſic a Fιω, γυιω, ΓΥΙΟΝ, ΓΥΙΑ, *membra*, quibus incedamus. A γυιω, fit ΑΓΥΙΩ, *eo*, ΑΓΥΙΑ, *via*, ΑΓΥΙΕΤΣ, *Mercurius vialis*.

Ab Εω fit ε, εκ, E, EX. Notiſſimum eſt illa εκ, εξ, εκ, ſignificationes vocabulorum *augere* et *minuere*. Exempla videas apud *Valkenarium* Dia-

Digitized by Google

trib. *Euripid.* p. 197. et *Muſgravium* ad Iph. Taur. v. 259. Ex privat ut απο, de qua ſupra p. 506. Quod vero εκ, et εξ faciunt, idem facit, opinor, ε. etenim VE nihil aliud eſſe puto nili ε, praefixo Digamma, ut in *Veho*. Exempla autem poteſtatis eius in compoſitis, qualia ſunt *vegrandis, vepallidus; veſanus, vecors;* quod poſtremum plane 516 idem eſt atque *excors*; vide apud Lexica, et *Heitzium* de Ambiguis, Mediis, et Contrariis; p. 625.

Ab εω, ΔΕΩ, ſive tenuato τεω, fit ΘΕΩ aſpiratum; τενω, TEINΩ, TENDO, TENOR, *rei progreſſus;* TENUS, *uſque ad;* TENEO, *adeo, attingo, adſequor; habeo;* cuius compoſita *Attinet, Pertinet,* primariae ſunt ſignificationis. Eiuſdem ſignificationis eſt ΔΕΙ, *ad me venit, attinet; oportet* *). Ut res ad nos pertinere dicitur, ſic ad nos rem: et κιχανω rem, et res me κιχανει. Atque ita ab eodem Δεω, ſive Δεϝω, Latine dicunt, ut videtur, DEBEO. Sed fortaſſe potius nominis et rei ratio ſic explicanda eſt. Μελλω, (quod, ut *Debeo*, proprie eſt, *I go, I am going to,*) etſi praeſentis ſit formae, venturi tamen temporis eſt: Tantam habet indefinitum illud temporis punctum, quod praeſens vocatur, cum futuro affinitatem. Ex qua ratione deflecti videtur ſenſus, quem *Debeo,* nonnunquam habet, qualis eſt *debebat facere,* h. e. εμελλεν ποιειν, ſive *facturus erat.* Quae vero *futurum* denotant, facile transferuntur ad *officium,* quod non res factas, ſed *faciendas* et futuras ſpectat. Et ſic *Debeo, I ought;* quem ſenſum τῳ Μελλω etiam ſaepe aſſeruit *Heathius* ad Tragicos ſcriptores. Facillime permutantur ϝ et β, ſive *v* et *b*.

*) Secundum hanc rationem ἐνεστὰι dicitur pro *attinet*, apud Ionicos. Vide *Herodotum* p. 120. 95. et ibi *Valkenar.*

Digitized by Google

517 quare iſtud Δεϝω extat in Italico *Devo*, quod dicunt pro *debeo;* et nonnunquam etiam ſimiliter in futuro ſenſu. — *Debeo* vulgo derivatur a *dehabeo*. Sed probabilius fuerat deducere id a δεω ſive δεϝω, *ligo*, *obligo:* quam tamen rationem alteri ſupra expoſitae multum poſthabendam puto. — Alio pertinet ΔΕΙΝΟΣ *terribilis*, *malus:* alio Δεινος, *aptus*, *peritus*, *prudens*, etc. Hoc eiuſdem eſt originis cuius δει, et proprie ſignificat, ut videtur, *aptus*. unde caeterae notiones, quae *excellentiam* aliquam notant, deflectuntur. qua ratione ικανος de *muliere* eſt *formoſus;* de *jumento* eſt *robuſtus:* etc. et de aliis rebus aliter ſecundum id, quod cuique maxime *convenit*, et in quo excellentia eſt. Δεινος, *terribilis*, etc. eſt a Δεω, δειδω, *timeo*. — ΔΕΩ, *I am going to*, *I go after*, *quaero*, *deſidero*, *opus habeo;* ΔΗΩ, *I come to*, *ad-eo*, *invenio*. Hinc opinor particulae ΔΕ, ΔΗ, (quarum rationem bene deſignat Latinum *profecto*.) DE, ΘΙ, ΘΕΝ. — ΔΕΟΜΑΙ *precor* eſt, quo modo ικνεομαι ſaepiſſime apud Tragicos. et ικετις, *ſupplex* paſſim.

Ab εω, κεω, CEDO, κελω, CELER, ΚΕΛΗΣ, ΚΕΛΛΩ. ab eodem κεω, QUEO. K et C ſaepe abierunt in QU, quod multis confirmari potuit. Sed huius loci potius eſt indicare, quo modo *poteſtatis* notio ad κεω, ſive *queo*, pertineat. *Poteſtatis* igitur notio exprimi videtur per notionem *attingendi*, *in manu habendi;* eaque per notionem *eundi*, *ad-eundi*, *ad-ſequendi*, etc. Atque huc, opinor, redit POSSUM. Pro προς antiqui dixerunt προτι, et
518 ποτι, quae in *Homero*, et Doricis ſcriptoribus extant. Et ſic a ποτ-εω fit POTIOR, *teneo*, *conſequor*, etc. Ut προτι et προς, ita probabile eſt dixiſſe πότι et ποϛ. etenim T et Σ facile permutari ſolent: vide ſupra p. 503, de *baſium*. atque inde pro ποτ-ειμι

Digitized by Google

POSSUM. POSSIDEO. Ex eadem ratione, εω, κεω, QUEO, i. e. *venio, advenio, adsequor, habeo, possum.* ΕΧΩ, quod saepe pro δυναμαι usurpatur, ad eandem primariam notionem pertinet. Et similiter PAR, nempe *par sum, I am even with, equal to; able;* et COMPARO, *iuxta statuo;* PARO, *adsequor, adquiro, promtum habeo,* eodem refero, quo παρα *ad, iuxta.* — A κεω, κειω, vel κιω, *quieo,* QUIESCO, i. e. *pervenio ad locum, consisto.* Et quies profecto est cessatio motionis.

Ab οω factum οχω, cuius primaria significatio fuit *eo;* deinde altera *ire facio, duco, veho.* Utriusque significationis est ΟΧΕΩ, quod dicitur pro *equito,* et *veho.* Primae sunt ΟΧΟΣ, et οχετος, quae pro ὑδατος ορμη, *flumine* dicuntur: et ΟΧΑ, ut puto, quod est *eminenter,* (ut compositum εξοχα,) quia *extra, valde, maxime;* et apud *Homerum* additur τῳ αριστος, ut vim vocabuli intendat; eadem fere ratione, qua εκ, *ex,* et *Ve.* Eodem pertinent, opinor; ΟΧΜΗ, *acervus;* et ΟΧΘΑ, αναστημα της γης, *terrae eminentia, ager, ripa.* Alterius significationis est ΟΧΟΣ, *dux:* et vehiculum, *currus.* — Ab αω fit βαω, βανω, βαινω, *eo;* et *ire facio:* sic ab ιω, *eo,* κιω, κινω, ΚΙΝΕΩ, *ire facio,* sive *moveo:* et obscaeno sensu, *agito, subagito:* et βιω, βινω, ΒΙΝΕΩ; unde, ut opinor, 519
ΒΙΝΟΣ, Veneris impudicae nomen: quo bene apellatur Dea *voluptatis in motu.* Cicero *In motu voluptatem esse.* 2. de Fin. 27. *Voluptas est iucundus motus in sensu.* de Fin. 2. 23. *Omnes motum iucundum, quo sensus hilaretur, Graece* ἡδονην, *Latine voluptatem vocant.* L. 2. 3. *Sic enim appellat hanc dulcem in motu.*

P. 422.]* Digamma F sonat ut nostrum W. Graeci recentiores literae digamma sonum per ου notabant, ut Galli hodierni scribunt *ou* pro nostro

W. Ad iſtam rationem *Dionyſius* pro Latino *Velia* ſcripſit Ουελια. Atque huc referenda videntur οινος, οικος, οια, ſive οϊνος, οϊκος, οϊα, i. e. antiquitus οϝινος, οϝικος, οϝια, ſive ουινος, ουικος, ουια, ut ουελια, pro *vinum*, *vicus*, *via*, *velia*.

P. 433.] Και antiquiſſimi dixiſſe videntur Κε, ut recentiores, etiam cum δε in uſu eſſet, adhibebant δαι, imprimis poetae. *E* autem in multis antiqui uſurparunt, ubi recentiores AI. vide *Maittair.* p. 409. Et quam proclive fuerit ε et αι propter ſimilem ſonum permutare, conſtat ex innumeris librariorum erroribus, qui inde profluxerunt. Ex hac ratione etymon verbi AESTIMO fortaſſe ſtatuere poſſumus: quod alii putant eſſe *aes* et τιμαν, alii ἱστημι, *pendo*, *pondero;* alii εκτιμαν, vel εντιμαν, quod quoque ſignificat *aeſtimare*. Et hoc poſtremum mihi certe ad veram originem aliis propius accedere videtur. Modo ad 520 antiquiorem formam aſcendamus. Notum eſt antiquos pro N ſaepe adhibuiſſe Σ, ut αιες dixerunt pro αιεν, etc. Et ſic fortaſſe ες pro εν: quod partim in cauſa fieri potuit, cur praepoſitio ες et εις toties pro εν remanſerit: atque adeo εστιμω pro εντιμω. Εστιμω autem et *aeſtimo*, ut νεειν et ναιειν, Αϑηνεου et Αϑηναιου, δε et δαι, κε et και, etc. vide *Maittaire* ubi ſupra. Et ſic comparare ſoleo terminationem *e*, quam habet peefectum infinitivi Latinorum cum Graeca terminatione — αι, quae in infinitivo ubique adſcititia eſſe videtur. Dixerunt γεγονειν et γεγονεναι: (cf *Maittair.* 232.) καλειν et καλειναι, etc. Pro ειν, etiam εν, et ες, ut αϊς pro αιν. Λεγειν, λεγεν; εμεν, ημεν, ημες; γελαν, γελαιν, γελαϊς, ſive γελαϱις. ορϑουν, ορϑοειν, ορϑοϊς. (vide *Gregor.* p. 294.) Iam ut καλειν et καλειναι, atque ακουειν et ακουεμεν; ſic, opinor, ab εω, ειν, et εμεν, ac ειν et ειναι: atque ut ημεν et

Digitized by Google

ημες, προκυκλειν et προκυκλεις; etc. sic ειν, ες, ειναι, ESSE; λεγειν, λεγες, LEGISSE; γελαφις, AMAVISSE. γνωσιν, γνωῖς, NOVISSE.

P. 443.] Εκκρουστον loco *Aeschyli* videbatur esse *expressum*, *eminens* simulachrum. Eodem sensu videtur usurpatum fuisse εκτυπωτον. Suidas: Εκτυπωτερον. Φανερωτερον. Εκκρουστον quoque verti possit *elaboratum*, *expolitum*.

P. 446.] Ex ista prima vocis ῥυθμος notione, nempe *recta motione*, sive *via* et *modo*, dixit *Euripides* Electra, 772,

Ποιῳ τροπῳ δε, και τινι ΡΥΘΜΩι φονου;

Synonyma sunt τροπῳ et ῥυθμῳ, et more *Euripideo* 521 adhibita. Et sic quoque intelligo *Euripid.* Cyclop. 397. ego equidem, longe, fateor, aliter atque alii:

— Φωτε συμμαρψας δυω
Εσφαξ' εταιρων των εμων τινι ΡΥΘΜΩΙ;

Duos mei socios una deprehensos interfecit quo, putasne, modo? sive *at quo modo?* pro *mactavit modo immanissimo.* Vulgo affirmative interpungitur: et vertitur a *Brodaeo*, ῥυθμῳ τινι, *concinne et eleganter:* a *Carmelo*, Italo interprete, in latina adnotatione, *ritu quodam certoque ordine:* a *Musgravio* denique, etiam in notis, *certo ordine et methodo*, quae partim ab immani isthac caede alieniissima sunt; partim vero, ni fallor, plus quam frigida. Exempla interrogationis similiter interiectae plus semel, opinor, legere memini; etsi unum solum modo occurrit ex lepidissima epistola Thaidos Euthydemo apud *Alciphron.* L. I. 34. Ουκ οιδας οιος εστιν ὁ σοφιστης ουτος ὁ εσκυθρωπακως; και τους θαυμαστους τουτους διεξιων προς ὑμας λογους. αλλ' εμοι

Digitized by Google

μεν πραγματα, ΠΟΣΟΣ ΕΣΤΙΝ ΟΙΕΙ ΧΡΟΝΟΣ, ΕΞ ΟΥ παρεχει βουλομενος εντυχειν. *Neſcis cuiusmodi ſit ſophiſta iſte ſupercilioſus, qui mirificas iſtas diſputationes vobis enarrat. Sed mihi negotium,* quamdudum putas eſſe, cum *faceſſit, cupiens mei copiam impetrare.* pro *iamdudum eſt cum faceſſit.* Pro ῥυθμῳ τινι vulgata lectione, τινι ῥυθμῳ praeſtitit Codex Pariſienſis, de quo monuit *Markland.* ad *Euripidis* Suppl. v. 94.

— ουχ ἑνα ΡΥΘΜΟΝ

Κακων εχουσαι.

522 Quod *Markland.* vertit, *non unum luctus* modum *habentes.* Fortaſſe verti quoque poteſt, *non unum malorum modum,* ſive non unum genus: hoc eſt, quibus mala acciderunt aliis alia et aliter. Quanquam etiam ſignificare forſan poteſt, malorum non unam formam, faciem, indicium, vel *notam:* uti intelligit locum *Muſgravius;* qui ῥυθμον idem eſſe ac τυπον docet ex *Suida* V. Ἀῤῥυθμος. αδιατυπωτος· ακακοσιστος, etc. quae vertere malim *imperfectus; non ad amuſſim,* et ad unguem *factus:* quam cum *Kuſtero, informis; ordine et lege carens.* Et de tali ſtatua bene dicitur ἀῤῥυθμος. ſed, opinor, non quia ῥυθμος eſt ὁ τυπος. ſed quia ῥυθμος eſt ἁρμονια et *concinnitas.* — In Cyclopis loco, ſi recte docent *Daweſius* noſter, *Valkenarius,* et alii, Atticos *nuſquam* dixiſſe δυω, ſed δυο, Attica forma reſtituenda eſt.

P. 448. Not.] Ενος, quod proprie fuit *annus,* dicitur ſaepiſſime apud Atticos pro *annoſo,* modo ϝενος, modo ϝϝενος ſcriptum. Et ſic ab ϝενος facile *ſenex,* ut ab ϝετος, ſive ϝϝετος, VETUS. Digamma autem quod vocalibus praefigebatur, ſaepe in Γ, etc. abiit. Et ſic pro ϝενος, ſive ϝϝενος, ϝϝεννος, fac-

Digitized by Google

tum Γεννος, hoc est, αρχαιος, interprete *Hesychio*: eadem ratione, qua *Vetus*, et *Senex*.

P. 449. Not.] Ut ομφαξ ab ωμος et φαγειν, duplici etymo, deducunt decepti terminatione; sic μελεδαινω et μελεδημα a μελη-εδειν sumunt. vide *Etymolog. M.* et Lexica. Aliam nos rationem ineamus, ut ab etymo simplici derivare possimus: 523 exemplo Graecae formationis non insigni minus quam οφθαλμος; (vide p. 429. not.) quam formationem sic processisse puto ΜΩ, μεω, μελω, μελεω, μελεδω, μελεδαω, ΜΕΛΕΔΑΙΝΩ. De simplicissimis verborum supra dictum. Iam a μω, μαω, *eo*, *peto*, etc. ματω, μαθω, *disco*, (unde εμαθον,) ματος, ματεω, ματευω, μαστευω, μαντω, (*Apollinis sacerdos* et vates, Tiresiae filia, ad eandem rationem dicta, quam Πυθω,) μαντις, μανθανω. Sic a μεω, μεδω, μεδεω, MEDEOR, MEDITOR; μενω, MENS, μενος, me-MINI, mendo, MENDAX, MENTIO, MENTIOR; μελω, μελλω, (quod nonnunquam etiam φροντιζω significat, vide *Musgr.* et *Brunck.* ad *Eur.* Orest. v. 1186.) μελεω, μελεδω, μελετω, μελεδαω, μελεταω, μελεδημα, μελετημα, μελεδανω, μελεδαινω. Producitur vero similiter atque Λαμβανω a λαβω, τυγχανω a τυχω, unde ετυχον et τυχη; adiecta deinde ι, ut in κλαιω a κλαω, καιω a καω, φαινω a φαω, βαινω a βαω, etc. *). Et sic ΦΑΓΕΔΑΙΝΑ, *ulcus*, ad 524

*) Κλαω, κλαυω, κλαιω; καω, καυω, καιω. Digamma illud, quod vocalibus praefigebant et interserebant antiquissimi, abiit hic in cognatas consonantes M, B, Π, etc. illic in vocalem υ; alias in ι. Et sic καω, καϝω, καυω, καιω. Et ad hanc rationem referendum videtur Latinum AIO. quod *Vossius* deducit a φαω, *Bos.* ab αυω, *vocem edo*: at ego equidem ab αω, unde ΗΜΙ, et ΙΙΝ *dixi*. Ab αω igitur αϝω, αυω, *aio*. Ab αω, sive ϝαω, fit βαω, βαζω, *loquor*; et aspiratum φαω, φημι. Ab αω quoque

Φαγω, Φαγεω pertinet. *Aeſchyli* verſus apud *Ariſtotelem* de Poet. Cap. 22. legi poſſit,

Φαγεδαινα ΔΗ μου σαρκας εσθιει ποδος.

Innumera autem ſunt exempla deſideratae ſimplicitatis in ſcriptoribus de Etymologia praeſertim antiquis. Quālia ſunt ſupra adhibita, αμπλακεω, quod deducunt ab ἁμα et πλακεω; ἀγυια *vicus*, quod *Heſychius*, Grammaticorum doctiſſimus derivat ab αγειν γυια. ΑΜΕΛΓΩ, quod eſt a μελγω, derivat Etymolog. ab ἅμα ἑλκειν. — ΔΑΙ ex duobus faciunt δε et αυ. et ΝΕΙΚΟΣ ex νε εικω. de quibus ſupra. — ΑΕΙΝΑΩ, ΑΕΝΝΑΩ, dicunt ſignificare *ſemper fluo*; et compoſita eſſe ab αει, αεν, et ναω. cum quidem potius ex αω, (unde *Mano*, βαω, etc.) produci videantur ſic: Αω, αεω, αενω, αεναω, αεννω, αενναω, αειναω. Αενναω eſt antiquior forma, et cognata αειναω, ut Φθερρω, et Φθειρρω. Antiquiſſimi enim Graeci conſonantes iterabant, ubi recentiores diphthongum adhibebant. vide p. 412. Nec αενναος, ſive αειναος magis denotat,
524 ut puto, *ſemper fluens*, quam Φαεννος et Φαεινος, *ſemper lucidus:* quarum altera eſt Aeolica ſive Do-

opinor fieri ΑΙΝΟΣ, *dictum*, *fabula*, ut hoc a *fari*. Deinde αινος *laus*, ut LAUDO proprie eſt *loquor*, *voco*, *nominatim cito;* deinceps ſenſu uſitatiore. *Voſſio*, et aliis diſplicet etymon Αω, quod ſignificat, inquiunt, *ſpiro*. et vero ſcilicet ſpiramus etiam *tacentes*. Sed in hoc fraudi fuit (quod in aliis ſaepe accidit) *uſitata* verbi αω ſignificatio. Quot enim ſunt vocabula eiuſdem ſane ſcripturae, ſed diverſiſſimae poteſtatis. — Deinde ημι, ηφ profecta dicunt a Φημι, εΦην, ablata inceptiva Φ. ſed praepoſtere, ut videtur, et contra rectam verbi rationem. Quippe multa vocabula, quae *ſpirandi* et *loquendi* notiones notant, probabile eſt fuiſſe της ονοματοποιιας, et ficta ad oris conformationem: quae bene depingitur per Ω, Οω, Αω, etc. quibus enunciandis inſerviit Digamma, quod ſubinde tranſire ſolitum eſt in Β, Π, etc. et ſic ab Αω, fiunt Βαζω, Φαω.

Digitized by Google

rica forma, altera communis; ao utraque ad φαω pertinent, ut ασυναος et ασιναος ad αω. Ab αω autem, ut μαω, MANO, ſic NAΩ, ναυω, ſive νηνω NHNEΩ; NAIΩ, ναιεω, ναιετω, NAIETAΩ. Etiam AEN, et AEI, tametſi nulla dictarum vocum pars ſint, eodem pertinent: dicta nempe vel a *motu* univerſo, vel a peculiari *aquarum* motu ac flumine; qui motus notionem *perpetuitatis* facile ac ſtatim ſuggerit.

Ruſticus expectat dum deſluat amnis: at ille
Labitur, et labetur in omne volubilis aevum

E Latinis plurima proferre in promptu eſt: ſed unum et alterum ſit pro millibus. VOLUPTAS deductum eſſe a *volo* et *peto* cenſebat *Scaliger*, quo melius ſenſit *Voſſius* contractum eſſe dicens a *volupis*, *volupitas*, *voluptas*. — Sic CURA, a *cor uro* nonnulli, quod potius referendum videtur eodem, quo ΩPA, *cura;* OTPOΣ *cuſtos;* KOPA, h. e. κορη, *oculi pupilla*, quorum hoc proxime, illa vero per tranſlationem ad OPAΩ pertinent, nam qui oculum, animum quoque intendit. — Sic *nego* a *ne ago* *); etc. *hicce* ab *hic* et *ecce*. Cum tamen *hic* et *hice*, ſive *hicce* fuiſſe non dubito ab ὁκε, quod antiquiſſimi dixerunt, ut recentiores ὁσκε, ὁς τε, ὁδε. Quod in vetuſtis Latinorum monimentis legitur HICE, poſtea factum eſt HICCE, ut ὁτι apud Graecos ὁττι, ὁσος, ὁσσος, etc. vide ſi- 526
milia p. 412. — Quod ab *hice*, ſive *hic*, per metatheſin profectam cogitabam p. 395. — nunc ſimplicius eſſe puto referre QUI eodem, quo Ionicum, id eſt, antiquum, TO, ſive TOΣ, unde obliqui articuli caſus. Ut ὁς ab ὁ, ſic τος a το. Antiquiſſimi vero uſurpabant K pro T, in ὁκα, τοκα,

*) Vide p. 506.

Digitized by Google

etc. pro ὅτε, τοτε, et sic, opinor, pro το, κο, unde *qui*. Et sic qui dixerunt κοτε pro ποτε, dixerunt κοιος pro ποιος, ut Latini *qualis*. Terminationem *alis*, quae in Latina lingua creberrima est, olim adeo etiam in vetere Graeca extitisse probabile est. Et extare ea quidem videtur producta in ΑΛΙΚΟΣ, sive ἡλικος, quod est *quantus*, et QUALIS. Terminationibus αιος, οιος, respondet *alis*; ληθαιος, *lethalis*, αγροιος, αγροικος, *agralis* *), etc. At terminationum cognatarum — αιος, — οιος, — ανος, — οικος, — οσος, — *alis*, — *anus*, — *osus*, rationes latius aperire et diducere, alius est operis.

P. 450.] Ρυσμος *figura* nihil aliud esse nisi ῥυθμος diverse enunciatum cogitabam. Atque id plane confirmat *Suidas* V. Ἀῤῥυθμος. — Ρυθμος γαρ εστιν ὁ τυπος. quanquam id praeter rem observari videtur. vide supra p. 522.

---

527. Cum aliquam huius plagulae partem vacuam supersesse moneret Typotheta, binas hasce observationes liceat mihi adtexere iis, quae dicta sunt.

P. 468.] Scholiastis interpretationi ΕΣ ναον ΠΡΟΣΟΙΧΟΜΕΝΟΙ, quam Dawesius tanquam Graeci sermonis indoli non congruentem castigat, praeter loca iam allata similia adde *Soph.* Antig. 1252.

*) Ab αγροιος inusitat. fit αγροικος, ut *patricus* a *patrius*. deinde αγροιος et αγριος, ut πατροιος, sive πατρφος et πατριος.

Digitized by Google

ΕΣ δ' ὑγρον
Αγκων' ετ' εμφρων παρθενῳ ΠΡΟΣΠΙΤΥΣΣΕΤΑΙ.

Προαπτυσσομαι dicitur de *complexu:* et praepositio eandem vim habet, quam in v. 1239, ΑΜΦΙ μεσσῃ περιπετῃ ΠΡΟΣΚΕΙΜΕΝΟΝ. et extra compositionem in pulcherrimis illis elegiacis *Euripid.* Androm. v. 115. ΠΡΟΣ τοδ' αγαλμα θεας ἱκετις ΠΕΡΙ χειρι βαλουσα. In *Euripidis* Phoeniss. v. 1699, Προσπτυξομαι στομα σον, videtur cum *osculationem*, tum *amplexum* notare: similiter ac duplicem vim habere in Antigonae loco. Caeterum in ες — προσπτυσσεται, ες vim habet praepositionis repetitae: eamque non aliam atque προς iterata in *Aristoph.* Equit. 31. προπεσειν ποι προς βρετας. Ista autem constructio praeferenda videatur alteri, qua παρθενῳ cum προσπτυσσομαι construitur. quippe προσπτυσσομαι cum dativo casu coniungi posse negat optimus ille Graecitatis iudex, *Hemsterhusius* ad *Lucian.* T. I. 414. At sic αγκωνα παρθενῳ positum erit pro παρθενου, h. e. dativo casu pro genitivo: quam colophoniae figuram sibi non permisisse *Sophoclem* et *Euripidem* putabat *Valkenarius.* Verum in hac re *Valkenario* occurrit *Musgravius* Exercitat. *Euripid.* L. I. c. 7. Sin vero ita displiceat παρθενῳ· sic acceptum, scribere non timeat παρθενου, qui non nesciat, quoties ου et ω in MSS. a librariis fuerint permutata. Demum haec *Brunckii* pace dicta velim, qui aliam inivit rationem.

P. 523. 524. not.] Onomatopoeiam vocum Αω, βαω, φαω, fortasse illustrare possumus ex cognata onomatopoeia, quâ ficta puto fuisse vocabula *Boo*, μουσα, μυθος, μυκαω, *mugio*, μωκαω, μωμος. Et primum ΒΟΟ, sive βοω, unde βοη, βοαω, nemo dubitet ad soni imitationem referre. Nec dubito

528 equidem eodem referre BOS, et *βους*: quanquam alii dicant ſic dictum eſſe *bovem*, quod homines *paſcant* laboribus eius: ſecundum Etymologum Eandem vocabuli rationem habemus in MUGIO et ΜΥΚΑΩ. ut *βοω*, ſic *μοϝω*, *μοϝκω*, vel *μυκω*, *Mugio*. Μυκαω. Iterum ut *βοω*, *βοαω*, *clamo*, ſic, opinor ob cognatum ſonum Μοω, *ſonum ex ore, vocem, clamorem edo; loquor, cano, clamo, voco.* Unde, ut videtur, Μωω, *voco;* (vide ad *Heſych.* V. Μετεις.) *μοα*, ſive *μωα*, *cantus;* *μωδω*, *cano, loquor:* *μοσα*, *μυσα*, *Muſa*, *μωσα*, *μουσα*. An huc pertineat *Heſychii* Μοων· *μοϑων*. hoc eſt, an legendum *μοων· μυϑων*. Verum, ut *μοσα*, ſive *μυσα* et *μουσα*, a *μοω*, ſic *μυϑος* quoque, ſive antiquitus Μυσος. nam *μυσιδδειν* dixerunt pro *μυϑιζειν*, vide *Heſych.* Μυϑειν et *μυϑος* proprie *loqui* et *dictum*, deinde *fabula*, ut *αινος*, ab *αω*. vide p. 523. — A *μοω* fit *μωκω*, ΜΩΚΑΩ, quod proprie eſſe videtur, *to make mouths*, *to* MOCK.

Make mouths upon me, when I turn my back.
SHAKESP.

Et fortaſſe ad hanc onomatopoeiam pertinent, non vero a Graecis expreſſa, Septentrionalia noſtra MOUTH, MOÒE, (*chattered and mooed*,) MEW, (*ſea-mew's clang*, MILTON,) etc. — Haud ſcio an POSCO ſit eiuſdem originis atque *Boo.* — CLAMO, CLANGO, *κλαζω*, refero ad *καλω*, quod propius abeſt ab *αω*; *καω*, *καλω*, *καλεω*. — CANO ad *χαινω*, ſive potius *κανω*, *kio*, cum *Scaligero* et *Nunneſio*: quibus morem non gerit *Voſſius:* quia immane diſtat *cantus* ab *hiando*. Sed qui rerum nomina invenerint, hoc eſt, primi uſurparint, quamplurima ab externis ſignis et adiunctis ſumſerunt, et ad rerum figuras finxerunt, nulla alia ratione. et ſic *cano* ab oris conformatione; ita ut *visùs* ſenſui ſatisfaciat. *χαινειν οἴζυρον lamen-*

Digitized by Google

ta hiare dicitur Niobe ſtatua iam facta apud Callim. H. in Apoll. v. 24. ubi vide *Erneſt.* qui comparat Propertii *carmen hiare.*

Sed verbum iterum de Μουσα. Alii deducunt id a ΜΩ, *quaero*, unde Μαω, etc. quippe Muſa μαθηματων *inventor.* *Etymolog. M.* Μουσα — Μωσα τις εστι· ΜΩ γαρ και μωμαι το ζητω. Επιχαρμος ὁ Κωμικος.

Πυρραν γε ΜΩ και Δευκαλιωνα —

Και την του Ερμου, (ὁ εστι την του λογου,) μητερα Μαιαν λεγει παρα την ζητησιν και ευρεσιν των μαθηματων. και μαιω, το ζητω· ὁθεν και Μαια, και Μου- 529
σα. Ετυμωτερον δε οἱ Δωριεις λεγουσι, Μωσα γε Μουσω λιγεια. Et ſic profecto putem ſaepe factum fuiſſe, ut antiquae verborum ſignificationes amiſſae fuerint, quod recentiores homines vocabula diverſarum poteſtatum et originum eadem vero enuntiatione et ſcriptura notata non diſcreverint. ΜΩΕΙΣ *Heſychius* interpretatur καλεις· βουλει. Illud gloſſema ad onomotopoeiam referendum: hoc ad Μω, Μοω, id eſt, ζητω, pertinet; et eodem ſane, quo βαω, βαινω; μοϝω, MOVEO; ποω, πους· qui βουλεται, is μετερχεται, *petit, quaerit.* Iam de Dorico illo fragmento quid factum fuerit, quid fieri poſſit, videamus. *Sylburgius* corrigit Μωσ' αγε Μωσα λιγεια, *Muſa agedum Muſa arguta.* vel Μωσ' αγε Μουσα λιγεια, ut Μώσα pro participio capiatur, *Agedum arguta* indagatrix *Muſa.* quod adeo ad mentem Etymologi dicitur. Quarum vero lectionum prior multo potior et elegantior videtur. At quid ſi legamus

Μω συγε Μωσα λιγεια.

Dic, Muſa canora. Et ſic Μω eodem pertinet, quo Μωα, ωδη. Μω vero ſcriptum accipias pro Μωε,

Digitized by Google

an pro Μοε, Μου, perinde erit. Atque ita profecto οἱ Δωριεις ετυμωτερον, hoc eſt, *ad veram nominis originem propius accedunt, qui dicunt* Μωσα, *quam qui* Μουσα *cum recentioribus.* Caeterum accuratius erit, et antiquius:

Μω πυγα Μωσα λιγαια.

Μωσα λιγαια ſervavit quoque *Priſcianus* in verſu ex neſcio quo poeta Aeolico, de quo vide ſupra p. 429. l. 6. De varietate enunciationis, quam habemus in literis eiuſdem organi, quae ſunt in vocabulis ΜωΔω, μυθος, μυΣα; *Boo, Poſco,* Μωω; μυΚαω, *muGio;* non eſt cur iam dicta repetamus.

*** Emendationem *Equitum* memoratam p. 498, nunc recordor propoſitam fuiſſe in *Miſcellaneis* p. 275.

Digitized by Google

INDICES.

I. Scriptorum veterum a Dawesio emendatorum aut illustratorum.

II. Scriptorum veterum in Appendice adhibitorum.

III. Scriptorum recentiorum in Miscellaneis Criticis et Appendice adhibitorum.

IV. Rerum et vocabulorum memorabilium quae in Miscellaneis et Appendice tractantur.

V. Vocabulorum a Dawesio Vauatorum.

Digitized by Google

Digitized by Google

INDEX I.

Veterum Scriptorum, qui in Miscellaneis Criticis emendantur aut illustrantur.

ACHAEUS, 123.
AESCHYLUS, 100. 234. 245. 247. 248. 267. 269. 311. 325. 326.
ALCMAN, 169.
ALEXIS *Athenaei*, 202. (not. 8.)
ANTIPHANES *Athenaei*, 315.
ANAXANDRIDES, 258.
ARISTOPHANIS Plut. 196 — 217. 77. 78. 83. 86. 105. 125. 161. 197. 199. 200. 202. 207. 293. 294.
——— Nubes, 217 — 232. 77. 86. 87. 95. 126. 162. 173. 207. 222. 243. 266. 267.
——— Ranae, 232 — 244. 78. 86. 87. 95. 207. 209. 235. 237. 238. 242. 243. 309.
——— Equites, 245 — 150. 86. 99. 197. 199. 202. 203. 204. 207. 236. 241. 243. 275.
——— Acharn. 250 — 259. 100. 202. 204. 253. 236. 241. 323.
——— Vespae, 269 — 274. 87. 99. 105. 197. 231. 235. 237. 241. 243. 244. 256. 267. 269. 312.
——— Aves, 287 — 300. 162. 202. 205. 207. 209. 217. 230. 235. 236. 242. 287.
——— Eccles. 300 — 315. 98. 199. 204. 216. 237. 267.
——— Thesm. 315 — 325. 98. 233. 242. 244. 266. 167. 275.
——— Lysistrata, 325 — 331. 79. 80. 109. 228. 301.
——— ἐν Γηρυτάδῃ, 321. (not. 3.)
ATHENAEI excerptor, 132.
CALLIAS, 12.
CALLIMACHUS, 58. 92. 98. 102. 104. 107. 108. 205.
CATULLUS, 22. 55.
COLUMNAE Herodeae inscriptio, 126.
DELIACA inscriptio, 127. 128. 133.
DEMOSTHENES, 255.
DEMOXENUS *Athenaei*, 202. (not. 7.)
DIONYSIUS, Hal. 74. 120.
EURIPIDIS Hecuba, 216. 236. 331.
——— Orestes, 49. 235. 242.
——— Phoenissae, 236.
——— Medea, 49. 99. 100. 207. 236. 260.
——— Hippolytus, 62. 236. 244. 332.

Digitized by Google

Euripidis Andromache, 238. 302.
——— Supplices, 53. 238.
——— Iphig. Aul. 269. 332.
——— Taur. 161. 244.
——— Rhesus, 301.
——— Cyclop. 235. 244.
——— Heraclid. 234.
——— Helena, 244.
——— Herc. 334. 335.
——— Electra, 235. 237. 336, 337.
Etymologicum M. 164, 165.
Eubulus *Athenaei*, 268.
Eupolis, 269.
Eustathius, 53. 90. 172.
Herodotus, 102.
Hesiodus, 51. 57. 178.
Hesychius, 269.
Homerus, 51. 53. 56. 61. 88. 89. 101. 113 — 186.
Inscriptio Sigea, 121.
——— Marmoris Sanduicensis, 126.
——— Columnae Herodeae, 126.
——— Deliaci colossi, 127. 133.
Lucretius, 106.
T. Magister, 81.
Menander, 96. 214. 271.
Ovidius, 5. 106.
Philyllius, *Athenaei*, 79.
Pindarus, 37 — 52. 54. 55. 57 — 60. 62, 63. 68. 181. 201.
Plato Philosophus, 88. 125. 126.
Plato Comicus, *Athenaei*, 202. (not. 11.)
Plutarchus, 261.
Posidippus, *Athenaei*, 202. (not. 10.)
Priscianus, 117. 168. 169.
Sappho, 129.
Scholiastes Pindari, notat. 44. 46. 54.
Sophoclis, 56. 100. 205. 206. 234. 236. 242. 244. 245. 275.
——— Oedipus T. 264. 325.
——— Ajax, 222. 224.
——— Oedipus C. 333.
——— Antigone, 264. 324.
——— Electra, 256. 276.
——— Philoctetes. 239.
Suidas, 197. 312.
Teiorum Dirae, 126.
Terentianus Maurus, 3 — 33. 114, 115. 235. 165.
Theocritus, 102, 103.
Timocles, *Athenaei*, 258.
Victorinus, 130.
Virgilius, 6. 51. 93. 94.

Digitized by Google

INDEX II.

Veterum Scriptorum, qui in Appendice adhibentur.

ACHAEUS, 424.
ACHILLES Tatius, 355. 491.
AESCHYLI,
——— Prometheus, 471. 492.
——— Septem C. T. 445. 485. 489.
——— Philoctetes, 524.
ALCIPHRON, 521.
ALEXANDER Aprodifiens. 555.
ANTIPHANES, 345. 361.
APOLLONIUS Rhodius, 392.
——— Sophista, 507. 508. 510.
— — Dyscolus, 570.
ARCADIUS MS. 501.
ARISTOPHANIS,
——— Plutus, 454. 455. 457. 458.
——— Nub. 385. 387.
——— Equites, 467.
——— Acharn. 426.
——— Vespae, 470.
——— Aves, 470.
——— Thesm. 455. 459. 483. 484. 485. 486.
——— Lysist. 584.
ARISTOTELES, 360. 407.
BABRIUS, 468.
CALLIAS, 350.
CALLIMACHUS, 388. 395. 528.
DIONYSIUS Hal. 422.
EPICHARMUS, 528.
Etymologi M. nescio quis, 529.
EURIPIDIS,
——— Iphigenia Aul. 472.
——— Andromache, 500.
——— Troades, 458.
——— Cyclop. 521.
——— Electra, 520.
GREGORIUS, 385. 411.
HERODOTUS, 371. 392. 516.
HESYCHIUS, 411. 510. 524. 528.
HOMERUS, 507. 511.
Inscriptio Sigea, 423.
——— Senatus consulti Marciani, 413.
——— Deliaca, 425.
——— Tabularum Heracl. 480.
Inscriptiones Fabrettianae, 409.
IUVENALIS, 386.
LAERTIUS, 424.
LONGINUS, 442. 449.
LONGUS, 356. 485. 486. 510.
LUCRETIUS, 503.
LYCURGUS Orator, 363.
MACHO, 454.
MENANDER, 466. 472.
ORPHEUS 495.
OVIDIUS, 344.
PATERCULUS, 491, 492.
PHERECRATES, 478.
PHILEMON, 472.
PHILODEMUS, 500.
PHOTIUS Lex. MS. 574. 471.
PINDARUS, 359. 494.
PLATO, 460. 478. 481. 495.
PRISCIANUS, 414.

Digitized by Google

Quinctilianus, 409.
Rutilius Lupus, 365.
Sophoclis,
——— Aiax, 460.
——— Electra, 456.
——— Trachiniae, 349. 499. 512.
——— Oedipus T. 360. 465. 468. 493. 512, 513.
——— Oedipus C. 456. 477.
——— Antigone, 355. 447. 468. 487. 527.
——— Philoctetes, 457. 464.
Suidas, 362. 389. 462, 463. 466, 467. 522.
Theocritus, 359. 390. 394. 487. 488. 490.
Thucydides, 502.
Trypho, MS. 441.
Velius Longus, 490.
Virgilius, 389. 445. 447. 495. 507.

Digitized by Google

INDEX III.

Recentiorum Scriptorum, qui in Miſcellaneis et Appendice adhibentur.

Quae literis maiuſculis ſcribuntur nomina in Miſcellaneis occurrunt.

ABRESCHIUS, 455. 492. 494. 495.
BARNESIUS, 45. 52. 101. 248. 338.
BENTLEIUS (Ric.) 20. 30. 31. 108. 113. 200. 201. 209. 214. 215. 261. 313.
——— 396.
BENTLEIUS (Th.) 73. 76. 90 — 97. 108. 109.
——— 367.
Berglerus, 427. 462. 484.
Brunckius, 359. 361. 395. 412. 498. 499. 523. 527.
Bryantius, 507. 508.
Burtonus, 494.
BENEDICTUS, 46.
CASAUBONUS, 123.
Chandlerus (I.) 423.
CLARKIUS, 153. 166. 167. 174. 179. 180.
Dorvillius, 343. 389. 455. 467. 470. 483.
Edwards (T.) 366. 440.
Edwards (Thomas F.) 489.
Eldikius, 488.
Ernestius, 390.
FABER, 100. 102.
Farmerus, 432.
FLORENS CHRISTIANUS, 231. 281.
Fosterus, 341. 367. 396. 398. 422. 428. 441.
Gatakerus, 413. 495. 500.
Gesnerus (Io. M.) 367.
Grayius, poeta, 450.
GRAEVIUS, 43. 178.
Gronovius (I. Fr.) 495.
Harrisius, 354. 395. 450.
Heathius, 460. 473. 474.
HEMSTERHUSIUS, 86. 206. 208. 294. 298.
——— 486. 527.
Heynius, 358. 359. 364. 446.
Hoogevenius, 474. 481. 502.
HUTCHINSONUS, 80.
Iortinus, 357.
KINGIUS, 66, 216.
Koenius, 358. 376. 384. 430. 462. 472. 474. 479. 480. 482. 486. 502.
Koppiers, 345. 361.
KUSTERUS, 77. 125. 149. 164. 172. 173. 309. 314.
——— 522.
Louthius, 422.
Lennepius, 371. 505. 510.
Mazochius, 480.
MARKLANDUS, 218.
——— 430. 413.
Monboddo (I. Burnet de) 366, 367. 372. 376. 412. 430.

Digitized by Google

Pierſonus, 385. 452. 462. 467. 470. 473. 477. 483. 484.
Portus, 62.
Popius, 434.
Reinoldus, 504.
Reiſkius, 457. 482.
Reitzius, 516.
Robertſon (I.) 386.
Rollinus, 75.
Ruhnkenius, 363. 388. 463. 488.
Salterus, 451. 434. 438.
Sanctamandus, 387. 454. 461. 462. 469. 473. 474. 477. 482. 487.
Scaliger, 208. 222. 224.
——— 395. 496. 503.
Schmidius, 41.
Stanleius, 489.
Spanhemius, 98. 101.
Stephanus (H.) 98. 104.
Taylorus, 122. 135.
——— 384. 418. 429.
Toupius, 389. 456. 466. 475. 480. 482. 484. 487.
Tyrwhittus, 344. 350. 384. 424. 431. 432. 454. 458. 468. 469. 470. 471. 475. 477.
Valkenarius, 369. 456. 462. 527.
Villoiſonus, 371.
Voſſius, 501. 523. 528.
Uptonus, 431.
Wartonus, 388. 432.
Wiſe (Fr.) 396. 408. 418.

Digitized by Google

INDEX IV.

Rerum et Vocabulorum Memorabilium, quae in Miscellaneis et Appendice tractantur.

A Dorica nonnunquam corripitur, 504.

A inceptiva et adscititia, 404. 419. 447. 506 — 513.

A privativa idem ac α praepositio Latinorum, 506.

A in poetico — αο (ἐζευξαο, etc.) corripitur, 91.

Αγαμαι καρδιας, 469.

Αγνος, 55.

ἄγων pro ὁ αγων, sive ὠγων. prima producta, 238.

Αγων, *suns*, 494.

ἀδελφος pro ὁ αδελφος, sive ὠδελφος, prima producta, 123. 238.

Αδιατυπωτος 522.

ἀθμονευς pro ὁ αθμονευς, sive ωθμονευς, 255.

Αθρω, 314.

AI et E. 79. 206. 491. 520.

Αιγινα, 55.

αὐω, απουω, απολαυω, quae qua voce tempora reiiciant, quae postulent, inde Praef. Dawesii, 3. et Miscell. 285.

Αιελουρος, 470.

Αιητος pro αιατος, barbarum, 57.

Αικεια, sive ακεια· αικες pro αεικες, 311. 499.

Αιρειν non dicitur pro *tollere*, quod est αιρεσθαι, 235.

Αιραμενος, αιρατο, etc. sic constanter Dawesius pro vulg. αραμενος, αραιτο, etc. 235. etc.

ἀισωτος pro ὁ αισωτος, 238.

Αἴσσω, trisyllabum et prima correpta, 461.

Αἴσσω, transitive, 495.

Αιτιος αγαθων ὑμιν, 254.

Αλις nunquam cum genitivo construit Homerus, 45.

Αλλασσω, 513. — *Adde*, Ut αλλαω ad αω pertinet, sic ΑΛΑΟΜΑΙ, *erro*, eodem redit; quomodo PALO, et ΠΑΤΕΩ, ad Παω; et ΒΑΛΛΩ, ire facio, *mitto*, et ΒΑΤΕΩ, *eo*, ΒΑΔΩ, etc. ad Βαω. Atque huc referre velim ΜΕΤΑΛΛΑΩ, *quaero*, sive potius *inquiro*, ut vim voculae μετα exprimat: quae ibi eandem habet, ut puto, potestatem, quam in μετερχομαι, μεθηκω, ubi *peto* significant. Quod vero multo cum labore inquisitum et et comparatum fuit, dixerunt ΜΕΤΑΛΛΟΝ. Haec sane rei et nominis ratio cum Analogia defenditur, tum simul simplicior et melior videtur eâ, quae vulgo traditur.

Αμφιβαινειν, 205.

Αν, cum forma subiunctiva non nisi cum certis comitibus construitur, 243.

Digitized by Google

Αν, formam optativam cum ποι, ποθεν, et similibus coniuncta comitatur: non item subiunctivam, 207.
— et κεν cum futuro Indicativi, 393. et vide V. κεν.
— cum praesente Indicativi, 458.
— ὁσος αν, cum Indicativo et Optativo, 501.
— ὡς αλοντος αν, 83.
Αναγκη, 506. — Eadem ratione FORS, et FORTUNA, hoc est συμφορα, casus, sive quod FERTUR, venit, accidit, a ΦΟΡΩ.
Αναδυσις, fuga, 361. 362.
Ανατος, 134.
Ανενεγκων, rediens, 506.
Ανειρομαι Atticis non permissum, 500.
Ανηβαν, adolere, to grow UP, 388.
ἀνηρ pro ὁ ανηρ, sive ὠνηρ, 123. 216. 263. 320.
ἀνθρακες pro οἱ ανθρακες, 323.
ἀνθρωπος, pro ὁ ανθρωπος, 260.
Ανυειν 205. 206.
Ανυειν τον Αιδαν, ire (ad) Orcum, 456.
Ανυσαι mediam non producit, 206.
Αωομαι, mihi comparo, consequor, 205.
Απο, unde vim negativam in compositis habeat (vide et V. A.) 506.
Απειτας, verbum nihili, 264.
Απειτας, interdixisti, 264.
Αποδιδοναι, solvere, restituere, 242.
Αποδιδοσθαι, vendere. 242.
Απολαυω, futurum mediae formae habet, non item activae; et contra aoristum habet mediae non autem activae, Praefat. Dawesii. p. 3.
Απολογια; qua ratione defensionem notet, 506.
Απολιτβαινειν, 487.
Αποφημι, nego, 506.
Αρτομαι, consequor, 56.
Αριστην semper primam producit, 162.
Ασ κα, quamdiu, 480.
Ασσω et αττω, sine iota subscripto, 461.
Ασσι (Med.) Atticis canes, non ασεις, 285.
Ατρειδης olim scriptum Ατρειδης, sive Ατρεωιδης, et qua Analogia, 171, 172.
Αττα, 478.
ΑΥ et Ω, ac ΑΥ et Ο, 502. 511.
Αυτατατος, vide Dawesii Praef. 3.
Αυξειν, 364.
ΑΦητωρ, Apollo unde dictus, 507.
Αχελωιος absurde dictum pro Αχελωος censet Dawes. 176. — At nonne dictum est eadem ratione, qua *Tantaleus* pro *Tantalus*, Propertii Eleg. L. IV. 11. v. 24.
ΑΩ, ΕΩ, ΙΩ, ΟΩ, simplicissimae verborum formarum, 421. 514.
A. Ab hac Latinorum praepositione nihil aliud videtur Graecorum α privativa, 506. — *A* autem negat eadem ratione, qua απο, quam vide. Deinde, α adscisit ν inter duas vocales, in ανωδυνος, etc. atque inde ανευ; ut ανευ a simplici α. Eiusdem rationis est *absque*; cuius vim bene designat χωρις. Ut ανευ, ανευ, *absque*, ab α,

Digitized by Google

sic *se* antiquum, pro quo recentiores Romani dixerunt *sine* sit ab *e*. Digamma, quod retinetur in *Ve*, hic abiit, ut saepe, in sigma.
Accentuum notae, 76.
——— non necessariae ad varias vocabulorum ὁμωνυμων significationes discernendas, 368.
Accusativus duplex post ουταζω, βαλλω, et similia, 152.
——— post ποιω, ἐργαζομαι, δρω, etc. 185.
Activae formae neutraliter et passive sumptae, 494.
Adiectivum masculinum cum participio adverbialiter coniunctum, 246.
——— etiam singulari numero de foemina, 482.
Alexandrinorum, qui dicuntur, versuum lex, 488.
Alliteratio Graecorum poetarum, 493.
Anapaestus in secunda et quarta sede senarii, 498.
Anapaestorum συναφειαν primus e recentioribus exposuit Bentleius, 552.
Aeolica antiquissima dialectorum, et caeterarum mater, 406.
Aeolismus Homeri, 397 — 408.
Antiquae verborum significationes, quo casu amissae, 529.
Aoristus secundus nihil aliud quam imperfectum, 377 — 383.
Aoristus primus passivus idem ac imperfectum, 381.
Aoristi subiunctivi usus, 217. 228.
Aristophanes et Plato eiusdem Atticorum ordinis, 461.
Articulus a Comicis diligentissime adhibitus, 205. 238. 260. 294. 301. 320. 323. 329. 485.
——— quomodo accidit ut saepe desideretur, 123.
Articuli locum habebat olim aspirationis nota, 123.
Asperi spiritus vis ad producendam praecedentis ultimam brevem, 415. 460. 491. 499.
Asper spiritus articuli loco adhibitus, 123.
Attici παλαιοι, μεσοι, νεωτεροι, 402. 452.
——— diversi ordines saepe confusi, 453.
——— veteres σσ adhibebant, recentiores ττ, 453.
——— Augmentum nonnunquam omittebant, 498.
——— non omnino abhorrebant a geminatis literis, etc. 474. 499.
——— Comici vocalem brevem ante tenues, et aspiratas, sequente quavis liquida, et ante consonantes medias, sequente ῥ, semper brevem servabant, 197. 452.
——— Comici et Tragici vocalem brevem ante consonantes medias, praeter unicam ῥ, semper producunt, 179. 204.
——— quam rationem accentuum metricorum in metris praecipuis Attici servabant, 189. — 196. 211.
——— in metris Iambicis dactylo anapaestum non subiiciunt, 250.

Digitized by Google

Attici semper producunt ultimam praecedentis vocabuli ante ῥ inceptivam, 160.
——— hiatum in versibus vitabant, 215.
——— quam analogiam et consilium servarent in futurorum formatione ab Ionicis variantium, 83.
——— praeteriti perfecti primam personam in η, tertiam in αιν terminant, 230. 296.
——— futurum activum a verbo ᾄδω non agnoscunt, 285.
——— futurum activum a verbo ὀμνυμι nullum habent, 389.
——— νφν etc. enuntiabant, non νυῖν dissyllabum, 258.
——— εωραμαι quadrisyllabum ignorabant, 202. 213.
——— μισθοῦμαι in voce media non usurpant, 316.
——— δυο non δυω dicebant, 338.
Atticorum obliquorum ἵππης, Μεγαρῆς, etc. pro quibus vulgo ἵππῃς, etc. ratio, 122.
Atticae crasεos rationes in ἱματιδιον, ante-penultima producta, in γνωμιδιον, correpta antep. 213.

B.

B, Π, M, et F, cognatae, 410. 429. 509. 523. 529.
Βαλλω cum duplici accusativo, 152.
Βινος, Deae nomen, 519.
Βουστροφηδον institutae scriptionis specimen, 423.
Bentleiana Homeri editio Digammate Aeolico insignita, 213.

Γ, K, X, C, G, Q.

Γ et F, cognatae, 410. 411. 420. etc. — Similis est apud recentiores literarum G et W permutatio. Regionem, quam nos *Wales*, Galli hodierni vocant *Galles*. Similia sunt, *Wilhelmus*, *Guilelmus*, *Guillaume*; *Vasconia*, et *Gascony*; *Caerguent*, *Venta*, *Wincheſter*; *Awgſt*, *Awſt*, *Aouſt*; *Gwyl*, *Wyl*, *Gule*; *fugl*, *fowl*, etc. — Quos Homerus Αβιοι, Aeschylus vocat Γαβιοι. Fortasse olim utrumque Fαβιοι, h. e. Wαβιοι.
Γ praefigitur digammati iam υ facto, in γυιον, etc. 515. Simili ratione *Caer-guent*, et *Venta*; *gwyl*, *wyl*; *guaranter*, *warrant*, *guardian*, *warden*, etc.
Γ et K, commutabantur, 429.
Γ et ΣΣ, 447. 504. 513.
Γυαι arma, *iugera*, 291. — cf. Valkenarium ad Euripidis Phoeniss. 248. 249. et Toupium in Suidam, P. I. 150.

K.

K et T, 526.
K et Γ, 429.
Καθως et καθωστερ, sunt recentioris aevi, 247.
Καλος τε καγαθος, 243.
Καγαθος, καγω, καχερδαινεμεν, et similia, ita constanter scribit Dawes. pro vulgatis καγαθος, καγω, καχρδ. — 123. 206, etc.
Κατα subintelligitur ante genitivum, 458.
Κατα γε την εμην, *meo iudicio* 482.

Digitized by Google

Κατεης, *vehementer flans*, 467.
Κατεχειν, *tendere; invalere; manere, degere*, 494.
Κεκορεσσθε, pro κεκορησθε, Homero redditur, 175.
Κεκορεσμενοι, 282.
Κεν cum futuro Indicativi, 393. εν cum fut. Ind. vide apud Thom. Magistr. V. Et.
Κινηματα χορδων, 444.

X.

Χεραδος, neutrum, 45.
Χερας, χεραδος, Graecis ignotum, 45.
Χρειη, 324. 486.
Χρειη, vox nihili, 324. 486.
Χρη, idem quod δειν, 324.
Χυτριδιον, 204.
Χυτριον, vox nihili, 204.

C.

C pro G usurpabant vetustissimi Latini, 429.
Caesurae vis, 440. 441. 461.
Callimachus non omnium Hymnorum ei adscriptorum auctor, 98.
——— eo abiudicatur H. in Cererem, 259.
ad Canonas, quos ex poetis statuerint Grammatici, Poetae non semper exigendi, 488. 498.
Coactae lacrimae, 93. 94.
Cognatae verborum Graecorum formae, earumque varietatis ratio, 421.
Comici, vide *Attici*, et *Articulus*.
Communis dialectus quatenus Attica antiquior, 453.
Comparativa Attica in ιων non semper penultimam producunt, 469.
Contingere ramos a terra, et *astra a montibus*, 496.
Crasewn Atticarum consilium, 84.
Crasis ab Atticis frequentata etiam in Pindaro occurrit, 62.

G.

G ex recentioribus literarum formis, 429.
——— eius loco antiquissimi Latini usurpabant C, 429.
Geminabant literas metri causa, et non metri causa, nonnunquam Attici, 474. 499.
Glossemata, 216. 229. 230. 359 — 364.
Graeca lingua Latinae soror, non mater, 418.
Graecarum vocum origines a Latina lingua repetitae, 449. 511.

Q.

Quantitas in derivatis saepe variatur, 412. 448. 503. 504.
Queo, 517. 518.
Quieo, *quiesco*, 518.

Δ.

Δ, Τ, Θ, cum Σ permutabantur, 450. 503. 518. 529.
Δε, unde derivetur, 517.
— pro ει μη, 492.
Δεδαεν, *didicit* et *docuit*, 495.
Δειναττα, sive δειν' αττα, 296. 479.
Δεινος, qua ratione significet *peritus*, et similiter, 517.
Δημολευστος, 307.
Διττολογια Euripidea. 361. cf. p. 477.

Digitized by Google

Διωνυμια poetarum, 469.
Δραν, et similia vel cum gemino accusativo, vel cum accusativo et adverbio, 334. 384.
Δρασειεν, στιβυμει δραν, 260.
Δρασειεν, utinam *faciat*, 260. 261.
Δρω, forma subjunctiva, futuro sensu, 78.
Δρεψασθαι, non δρεψαι, pro *decerpere* dictum, 59. — sed vide *Hesych.* qui interpretatur δρεψαι, αφελειν; et δρεψαι, τρυγησαι; similiter ac δρεψασθαι, τρυγησαι, αφελειν τη χειρι.
Dactylus in prima et quinta sede Trochaici positus versum corrumpit, 249. 293. 497.
Debeo pro μελλω et οφειλω, 516.
Dialectorum Graecarum origines et progressus, 400 — 405.
——— quo pacto alia in aliam invecta. 400, 401. 405.
Dialectus quaeque habet suos sibi characteres, 402.
Digamma orationem rotundam et sonoram efficit, 52. vide alia literâ F.
Diminutivorum in ιδιον antepenultima modo correptorum, modo productorum ratio, 213.
Diphthongi quibus in vocalibus elidantur ab Atticis, 471. 472.
——— non corripiuntur ante consonantem, 102.
——— eorum loco antiquissimi simplicem vocalem usurpabant, sequente consonante modo geminata, modo non, 524.
Diphthongi, hoc est, bivocales, re vera nullae sint, 413.
Dissylaba vox in Homero nunquam priorem corripit ante mutam et liquidam, 148.
Ditrochaeus epitrito quarto aequipollet, 553.
Dualis numerus cum dativo commutatus, 290.
Duale verbum cum nominativo plurali, 357. 358.

E.

E et AI commutabantur, 79. 206. 491. 520. — Harum permutatio longe pertinet. Simili affinitatis ratione permutata fuisse videtur Atticum λεως et commune λαος, cuius prima producitur, et vim habet diphthongi, ut vocatur; nempe λαϝος, sive λαυος, et λαιος; λαιος et λεος sive λεως. Λαϝος vero et λαιος, sive λαως, ut Κλαυω, et κλαιω, etc.
E pro EI, apud antiquissimos usurpatum fuisse negat Dawes. 129. 122. 152. etc. — At praeter *Taylorum*, a quo dissentit D., et Plutarchum a Tayloro citatum, sic quoque Eustathius ad Argumentum Iliados O. Οτι δε το Ο στοιχειον ΟΤ τυγχανετο, καθα και το Ε ΕΙ, δηλουσιν οι παλαιοι.
E inceptiva et adscititia, 419. 447. 506.
Εαλων et ηλωκα, earum analogia. 315.

Digitized by Google

Ἑαλων semper trisyllabum, 315.
Ἐαν δε τι πασχω, ἐαν δε τι συμβαινῃ, formulae testamentariae, 424.
Ἐγκαλυπτεσθαι, ἐγκαλυμμος, 209, 210. 457.
Ἐγκιρναω, 268.
Ἐιρητο, 285. 432.
Ει cum subiunctivo solocismum efficit, 324.
Ει ου in scansione coalescunt, 49.
Ει που ἰδοιεν, 253.
Ει τοι δουει σφιν ταυτα, 297.
Ειμι, ἀπειμι, ἐξειμι, etc. apud Atticos revera futura esse, 82.
Ειπειν υἱον, de filio dicere, 149.
Ειρομαι, ἀνειρομαι, Ionicis permissa, non item Atticis, 300.
Εις Ἀπολλωνος, 467.
Εις τας ῥινας ἐγχειν, 236.
Ἐκλειπειν, non dicitur pro deficere, 210.
Ἐκλειπειν, ἀπολειπειν ἑαυτον, decedere, 514.
Ἐκπρουστος, expressus, eminens, ἐκτυτωτος. vel elaboratus, 444. 520.
Ἐλελιζειν, 51.
Ἐλελιχθων, 51.
Ἐλεημαι, Graecis ignotum, 55.
Ἐλικεβλεφαρος, 43.
Ἐλικωπις, 42. 43.
Ἐλκειν, et ἑλκυσαι, de rythmo Saltandi, 450.
Ἑλσαι, 174. Grammatici contractum esse aiunt ab ἐλασαι, quibus consentit Maittarius. Dawesius corrigit εἰλαι, sive ἑιο. ῥιζιω ἐιλαι, h. e. ψηλαι. Illi quidem male, ut videtur, faciunt; hic vero fortasse parum necessario. Ἑλσαι idem esse putem ac εἰλαι, sed antiquioris formae, Ab ελω nempe sive ελλω, ελσω, ελται, ut a κελλω, κελσαι, etc. Ab ελω quoque fit ελισσω; et diphthongo facta, εἰλω, εἰλαω.
Ἐμπλημην, 329. 330.
οἱ Ἐνδοθι, pro οἱ ἐνδοθεν qui intus sunt, Atticis inusitatum, 212.
Ἑορακα, 455.
Ἑος, de tribus personis dicitur, 391.
Ἐπεποιθειν, confisus erat, 231.
Ἐπεσεφρηκε, 338.
Ἐπιπτατο et ἐπαπτατο, 288. 289. 477.
Ἐπι των σεμνων θεων, ad tam plum dearum, 467.
Ἐπι τας ῥινας ἐγχειν, pro εις τας — solocismum, 235.
Ἐρημας τρυγειν, 232.
Ἐς, εἰς, pro εν, dicuntur. 476.
——— qua ratione commutatio nonnunquam fieri potuerit. 520.
Εις ουατα εἰπειν, 107.
Ἐσται, non usurparunt Attici, nedum ἐσσεται, 276. sed vide 474.
Ἐσσαντο, 62.
Ἐυραμενος, 479.
Ἐυρεσθαι, non autem ἐυρειν, significat nanciscī, adipiscī, 255.
Ἐυφρονη et ἐυφροσυνη, 311, 312.
Ἑωρα, 313.
Ἑωρων, semper trisyllabum, 313.
——— et ὡρακα. earum analogia, 315.
Ἑωρακα, quadrisyllabum Atticis ignotum. 202.

Digitized by Google

Ἔχω. ὡς εἶχον, ὡδὶ ὡς ἔχω, statim, 355.
Εω, ex simplicissimis verborum formis, 422. 524.
Εως, nunquam apud Atticos cum Τεως in eadem sententia coniungitur, 274. 474.
— neque cum forma subiunctive sive αν usurpatur, 274. 474.
Ε, ex, negant et privant in compositis, 515. — cf. V. A.
Ellipsis vocis a, 496.
——— απο vel εκ, 513.
——— γνωμην, 482.
——— κατα, 458.
——— ναον, 467.
——— ὁδος, 456.
——— οὗτος, vel τας, 307.
Etymologi decepti a terminationibus, 448. 449. 522 — 526.
——— nimis indulgent duplicibus etymis, 448. 449. 522 — 526.
——— iis saepe fraudem faciunt recentes et usitatissimae vocabulorum significationes, 523.

F, Ϝ.

F, Aeolicum Digamma consonans sonabat tanquam nostrum W, 422.
— per OΥ efferebatur, 422. 519.
— abiit in T et I, 181. 523.
— eadem varietate, qua dicebatur *maxumus* et *maximus*, etc.
— in B abiit, 119.
— in Φ, 412. 524.
— in cognatas literas V, B, M, Π, Φ, Γ, K, X, 410. 429. 509. 515. 522, 523. 524.
— omnibus praefigi vocalibus solitum, non modo aspiratis, 514.
— ante liquidas A, M, N, P, adhibebatur, 159.
— in metris expediendis saepe adhibendum, 396. 418.
— in indagandis utriusque linguae originibus quam necessarium, 418. et passim.
— an Homericis scriptis hodie restituendum, 410.
— amissi locus saepissime a recentioribus suppletur a pangogico N, 140.
Ϝ mutilum Digamma, 406. 480.
— Ι idem βουστροφηδὸν sive conversim scriptum, 408.
— utrumque signum aspirationis loco adhibitum, 139. 408.
Formae verborum simplicissimae ΑΩ, ΕΩ, ΙΩ, ΟΩ, 422. 514.
Formationis linguae Graecae exempla, vide Μελδομαι et Ὀφθαλμος.
Fortuna, vide V. Ανανκη.
Futurum primum Med. nihil aliud quam passivum, 375.
Futura secunda mediae vel activae vocis nulla, 76. 217.
——— secunda nulla omnino 372 — 6.
Futurum optativi non cum particula αν coniungi solet, Praef. Dawes. 4.
Futura Attica post brevem syllabam contracta, ἑξελω, ἑλω, etc. pro ἑξελασω, etc. 77. 84. 372.

Digitized by Google

Futurum tempus quatenus praesenti cognatum, 514. 516.
Futurum Latinorum ex Graeca praesenti forma, 513. 514.

Z.

Z literae crigo et vera vis, 385.
Ζην. futurum eius nunquam optanti tribuitur, Praef. Dawes. 2.
——— nunquam *valedicere* significat, *ibid.*

H.

H, aspirationis loco, 121. 123.
Ηαδελφοι, Ηαισσος, pro οἱ ἀδελφοι, ὁ Αἰσωπος, 123.
Η, an idem unquam apud Atticos, quod η δε apud Ionicos, 464. — η in κ, hoc est, και facile transire potuit, cum in nonnullis MSStis vix aliquid differant.
Ηδε pro και ab Ionicis usurpatum, Atticis ignotum, 278.
Ηδειν, Attice, *norat*, 231.
Ηδη, Attice, *noram*, 231.
Ηδοιμι, barbarum, 247, 248.
Ηιερ, *ubi*, 391.
Ηικειν, *similis erat*, 295.
Ηκω, *veni, adsum*, non *venio*, 49.
Ηλωκα et ἑαλων, earum analogia, 315.
Ηνασσον et ἀνασσον, earum analogia, 155.
Ηνωρ Φιλειος, soloecum, 275.
Ηπειλησεν, ὃς αν μη ηκῃ, *interminatus est ei, qui non venerit*, 307.
Ηὐξατο *precatus est; gloriatus est*; non Graecum pro *angebatur*, quod dicitur ηὐξετο, 271.
Hemsterhusii verbo Aristophanis *Avum* laudatur, 298.
Hiatus respuunt Attici poetae, 213. 273.
Homeri Aeolismus, 397, 398, 399. 407, 408.
Homerus secundum suum et antiquum alphabetum legendus et iudicandus, 418.
Homerica scripta conservant vestigia antiquissimae dialecti, 404. 406.
——— quantum ad orthographiam, multum mutata ab Homerici aevi scriptura, 416. 417. 505. 414.
Homero indigna sunt, quae in Deorum pugna reperiuntur, 152.
——— Iliadis libri B. locus an sit spurius, 177.
——— Iliadis liber XXIV. an sit spurius, 152.
——— Odysseae liber ultimus cum praecedentis parte Homero abiudicatur, 154.

Θ, TH.

Θατερον, θατερω, ταγαθω, non Θωτερον, etc. scribi solet, 465.
Θνησκειν, *ad orcum descendere*, 464.
Θευκυδιδης, 97.
Theocrito abiudicatur Idyll. XXV. p. 102.

I.

I inceptiva et adscititia, 419. 511.
Ιδεα, *modus carminis*, 450.
Ικνεομαι, *precor*, 517.
Ικνειται *pertinet*, 516.

Digitized by Google

Ιμαντιδιον, αργυριδιον, etc. qua ratione antepenultimam producant, 213.
Ιν, *illum*, antiquum Cyprium vocabulum, 510.
Ιπνος, 199. 464. 514.
ΙΩ, ex simplicissimis verborum formis, 421.
Im, illum, dicebant vetustissimi Latini. 510.
Inceptivae et adscititiae literae, A, E, I, O. vide suis locis.
Infinitivus in αν pro ειν, 423. 520.
Inscriptionum auctoritas, 505.
Interrogandi particulae ποι, ποθεν, etc. cum vocula αν coniunctae optativum postulant, ea vero absente, subiunctivum, 207.
Ionica dialectus et vetus Attica vel eaedem vel proxime cognatae. 400. 401. 403.
Ionicorum futurorum Analogia, 77.
Iota subscriptum vitiose omissum saepe corrupit Ionicos dativos in ης, 162.
——— male subscribitur τῳ Φης, 264.
——— Atticis ἱππης, Μεγαρης, etc. 122. — Καγω, κακερδαινειν, etc. 123.
——— consonans, 291. 413.
Imago eodem pertinet, quo ακμαγμα, 511. — μαγμα et μαγος, sive I-*mago*, ut πραγμα, et πραγος, etc. deinde μαγος et i-*mago*, ut Ταως et *Pavo*, et similia.

Λ.

Λειπειν non *deficere* designat, 210.
Λιπεσθαι, mediam, non accusativum habet, nec *relinquere* significat, 55.
Λυω, de prosodia eius, 165. 428.
Latina lingua Graecae soror, 418.
Lennepii excerptum de Graecorum verborum Analogia, 371 — 384.

M.

M, B, Π, et F, cognatae, 410. 429. 509. 523. 529.
M saepe adscisunt cognatae eius literae, B, Π, 429. 511, 512.
Μεγας πνεων, 246. 467.
Μεθιημι cum accusativo, μεθιεμαι cum genitivo, apud Atticos semper coniunguntur, 236. 463. sed vide 499.
Μελεδαινω, a Μω formatum, 523.
Μελεδαινειν *curare*, επιμελεισθαι, 424.
Μελλω, *curo*, 523.
——— *futurus sum*, et *debeo*, 516.
Μεν, Μην, et Νυν, vide V. παροντες.
Μεταλλαω, μεταλλειν, vide V. Αλλασσω.
Μη conjuncta cum futuro Indicativo, 427.
τι δε Μησομαι, 228.
Μινυριζω nunquam media forma apud Atticos usurpatur, 316.
Μινυρομαι, nunquam nisi mediis, 316.
Μυχῳ nusquam apud Homerum et Hesiodum cum ι coniunctum, 50.

Digitized by Google

ΜΩ, *quaere*, 523. 528.
Masculinum adiectivum etiam singulare de foemina, 482.
Metrici ictus diversi ab ictibus accentuum, 440.
Modorum Optativi et Subiunctivi usus, 85. 207. 217.

N.

N paragogicum saepe locum habet amissi digammatis, 140.
Νενωμε, νωμε, Graecis ignota, 63.
Νυν, μεν, μην, vide V. παροντες.
Νῳν, sive νωιν, semper apud Atticos monosyllabum, non νωΐν, 238. 463.
Νωσαι, et similia, pro νοησαι, etiam ab Ionicis scriptoribus adhibita, 392.
Negandi notio qua ratione designata, 506.
Negatio triplex, 19.
Neutrae verborum significationes activis priores, 448.
Neutra verba active sumpta, 495. — vide quamplurima congesta ad Vechneri Hellenolexiam, p. 91. et seq. ed. *Heusingeri*.
Notae ['et'] unam et eandem aspirationem designabant, pro diversis scribendi rationibus exaratae, 408. 409.
Numero, 448. — Νομω, *numero*, *numerus*, sic *blato*, *blatero*; tolo, *tollo*, *tolero*; καλω, καλλω, *celaro*; σφαλλω, σφαλερος; θαλλω, θαλερος, etc.

O.

O pro Ου scribebant vetustissimi, 130. 132.
O pro ΟΩ, 127.
— per se enunciatum plene scribebatur ΟΤ, in ου μικρον, ου μεγα, 135. — cf. *V.* E.
— apud vetustissimos Graecos et Latinos vim habebat vocalis longae et brevis, 128.
— articulus, et ὁδε, pro ὁς, 500. 395. — adde Oed. T. Soph. 1238, τᾶδε, quod Triclinius vertit ἀ.
Οικος, οινος, et fortasse οια, qua ratione cognatas habent *vicus*, *vinum*, *via*, 519.
Οιχησομαι, 321. 460. 485.
Ομκος, ομταλλος, 429.
Ολιγου, *pene*, 523.
Ομνυμι nullum habet futurum activum apud Atticos, 329.
Οπη, *cuminus*, 262, 263.
Οπλοτερος, 280. 475. 510.
Οποι pro ὁπου, 486. — Adde Aeschyl. S. C. T. 665. ὁποι τελει. ubi Schol. που τελευτησονται. vide etiam Dorvill. ad Chariton. p. 119.
Οποιος, tanquam interrogative, ita vero ut interrogationem excipiat, 477.
Οποτε cum optativo coniunctum praecedente imperfecto indicativi, 216.
Οπτα, οπτα, 429.
Οπως, 227, 228. 276. 331. 459. 501.
Οπως cum futuro, 227. 276.
Οπως μη, ut ου μη, cum aoristo primo subiunctivo vocis vel activae vel mediae nunquam construitur, 227. 459.
Οπως, interrogative, eadem ratione, qua ὁποιος, 477. 481.
Ορνις ὁιος, 58.

Digitized by Google

Οσος αν cum indicativo et optativo, 501.
Ος κε, ὁς τε, ὁς τις, ſynonima, 480.
Οττι Atticis non licuit adhibere, 275.
ΟΥ an Aeoles ante conſonantem corripuerint, 413.
Ου μη non niſi cum futuro indicativi, vel cum aoriſto *altero* ſubiunctivi activae, vel aoriſto *primo* paſſivae vocis, conſtruitur, 221. 227. 459.
Ουδεν αλλο πλην, 226.
Ουδεποτε de *futuro*, ουδεποτοτε de *praeterito*, 457.
Ουελια, *Velia*, 422. 519.
Ουκ εσθ' οπως, 276.
Ουκ εστ' εθ' ὡς, *ibid.*
Ουκ — απουσια, *praeſentia*; ουκ — απόδειξις, ου — διαλυσις, ου — παρουσια, *abſentia*, 425.
Ουταζω, cum duplici accuſativo, 152.
Ουτος, unde derivetur, 511.
—— cum ſubſtantivo coniunctus articulum etiam poſtulat, 301.
Οφελλειν, *honoribus augere*, 61.
ΟΦθαλμος, eodem redit, quo *os*, 429.
ΟΦρα, ἱνα, μη, cum optativo ſubiungitur verbis non niſi praeteriti temporis, 85.
ΟΦρα primam non corripit, 148.
ΟΩ, ex ſimpliciſſimis verborum formis, 419. 514.
Officium non res factas ſpectat, ſed faciendas, et futuras, 516.
Opacus, a παχυς, *craſſus*, 511. — Huc pertinet Oroſii illud *Tenebrae craſſitudine palpabiles*. Huc quoque, *ſolida nox*, quod legere memini in fragmento Romani veteris poetae alicubi apud Ciceronem conſervato.
Optativi et Subiunctivi modorum diverſus uſus, 85. 207. 217.
Optativi et cum ἱνα, οΦρα, μη, et ſimilibus, non niſi verbis praeteriti temporis ſubiungitur, 85.
——— cum qualibet interrogandi particula αν etiam comitem exigit, 207.
Optativi terminationes αιητην, αιητην, αιημεν, etc. αιητε, etc. οιητον, etc. an ſcriptoribus vere Graecis ignotae, 243. 466.
Optativi communem terminationem οιμι ſaepe uſurpant Attici, 466.
Oratorum Graecorum fragmenta a Rutilio Lupo latine converſa, 363. 364.
Origines Graecorum vocabulorum, Graecis ipſis ignotae, multae in Latina lingua extant, 449. 511.
Originęs Graecae et Latinae tentantur; Αβαξ, αβακης, αβακημων, αβακεω, 420. αγυιεω, αγυια, αγυιευς, 515. 524. αδυλιζω, 504. αεν, αει, 525. αενναος, αειναος, 524. αινος, 523. αλαομαι, vide ſupra V. αλλασσω. — ἁλοω, ἁλισκω, ἁλιευς, 512. ἁμα, ἁμιλλα, 508. ἁμαρτανω, 502. αμαυρος, 511. αμβροτος,

Digitized by Google

502. αμβροσιος (de *nocte*) 404. 502. αμη, αμως, αμοθεν, 509, 510. αμευω, αμειβω, αμελγω, αμιργω, 513. 524. αμος *cum*, et *aliquis*, *unus*, 509. αμπλακω, αμπλακητος, 511, 512. 524. αναγκη, 506. vide et ſupra Indice. αρετη, 508. αριθμος, 447. αστυ, 419. αυω, 523. αφητωρ, 507.

Adulor, 504. *aeſtimo*, 519. *aio*, 523. *amaviſſe*, 530. *annus*, 448.

Βαθυς, 410. 503. βαδω, 410. βαζω, 524. βινεω, βινος, 518. βορα, βοσκω, 421. βουλομαι, 420. βροτος, βρωσκω, 404.

Baſium, 503. *bibo*, 421. *boo*, *bos*, 527.

Γαδειν, 410. γεννος, 522. γηθω, 410. και, 519. καιατας, καιατα, 449. καρτος, 504. κελης, κελλω, 517. κινεω, 518. κλαζω, 528. κορα, 525. Χηρος, 449.

Cano, 528. *carpo*, 504. *cedo*, *celer*, 517. *clamo*, *clango*, 528. *cura*, 525. *Gaudeo*, 411. *gnavus*, 428, 429. *Qualis*, 526. *queo*, 517. *qui*, 526. *quieo*, *quieſco*, 518.

Δαι, 519. 524. δι, 517. δει, 516. δεινος, 517. δεω, 517. δεομαι, 517. δη, δηω, 517. διδασκω, 495.

De, 517. *debeo*, 516. *digitus*, *dignus*, 495.

Ειβω, 513. ειμι, 384. 502. ενεγκω, 506. ερισσω, ερετμος, 447.

Ε εν, 515.

Effigies, 429. *eſſe*, 520.

Familia, 509. *fidius*, *filius*, 514. *fio*, 514. *fors*, *fortuna*, vide V. Αναγκη, ſupra Indice. *fruor*, *fruges*, *fructus*, 504.

Ηλικος, 526. ημβροταν, 502. ημι, 523.

Hic, *hice*, *hicce*, 525.

Θαβα, 419. θαβακος, 420. θαβος, θαμβος, 420. θαζω, θακος, θασσω, 419. θατα, θαττω, 420. θεω, 516. θηβαι, 419. θιγω, 516.

Ιν, 509. ιχωρ, 404. *ibo*, 513. *im*, 509. *imago*, 511.

Λειβω, λειτω, 514. λιθος, 449. λιμπανω, 514.

Lacio, *licium*, *lego*, *lecto*, 512. *legiſſe*, 520. *lenis*, *levis*, 448. *limpha*, *linquo*, 514.

Μανθανω, ματω, μαντις, 523. μαδεω, 523. μαλδαινω, μαλθαω, μαλω, μελλω, 523. μεταλλω, μεταλλον, vide ſupra Indice V. αλλασσω. μια, μιν, 509. μιγω, μιγνυμι, μισγω, 508. μουσα, μυθος, μυκαω, μωκαω, μωμος, 528. μωα, μωδω, 528.

Mano, 508. 525. *manus*, 509. *maurus*, *morus*, 502. *medeor*, *meditor*, 523. *memini*, *mendax*, *mentio*, *mentior*, 523. *migro*, 508. *mille*, *miles*, 509. *mingo*, 508. *miſceo*, 509. *movεo*, 448. 508. 513. *modus*, *mos*, 448. *moto*, *muto*, 448. *mugio*, 527, 528.

Ναω, ναιω, νηνεω, ναιεταω, 525. νομος, 447.

Nancior, *nanciſcor*, *nactus*, 506. *neceſſe*, 506. *neco*, 506. *nego*, 506. 524. *no-*

Digitized by Google

men, 510. *noviſſe*, 520. *numerus*, 447.

Οδος, ὄθω, 420. οια, 420. 519. οιω. οισω, 420, 421. ομμα, 429. ὁμου, ὁμως, 508. ομφαλος, ομφαξ, 449. ὁπλον, 510. οπλοτερος. 510. οπτομαι, 420. 429. ορω, οργη, οργαω, ορμος, 420, 421. ορφανος, 448. ουρος, 525. αὐτος, 511. οφελλω, 510. οφθαλμος, 429. οχα, οχος, οχεω, οχμη, οχθα, 518.

Oculus, 429. *opacus*, 511. vide etiam ſupra Indice. *opto*, 420. *os*, 429.

Παις, 420. παομαι, 421. πεδον, 420. πινω, 421. πλουτος, 502. ποθος, 420. πορ, 420. που, πω, πως, πη. ποθεν, 509. πους, 420.

Pabulum, *panis*, *pavi*, *paſco*, 421. *par*, *paro*, 519. *perſona*, 412. *pes*, 421. *plaga*, *plango*, 447. *polleo*, 510. *por*, 514. *poſſideo*, *poſſum*, 518. *potior*, 518. *poto*, 421. *pullus*, 510. *prodigium*, 429. *puer*, 420.

Ρυθμος, 445. 520, 521. ῥυμη, 445. ῥυπος, 504. ῥυσμος, 450. 526. ῥυσσα, 504.

Rego, *remus*, 447. *rubigo*, *ruga*, 504. *rumor*, 445.

Σοβεω, σσος, σουσις, 448.

Senex, 448. 522. *ſoleo*, *ſolennis*, 448. *ſtella*, 419. *ſuadeo*, *ſuavis*, *ſuavium*, 503. *ſuco*, *ſueſco*, 448.

Τεινω, 516. τοφρα, 412.

Tango, *tingo*, *tignum*, 495. *tendo*, *tenor*, *tenus*, *teneo*, 516.

Τιλη, 508. τιος, 514.

Vadam, 514. *venus*, 421. *ve*, 515. *veha*, *veho*, *vector*, 515. *vetus*, 522. *via*, *vicus*, *vinum*, *velia*, 519. *volo*, *vis*, *velis*, 384. 420. *voluptas*, 525. *vero*, 421.

Φαγεδαινω, 524. Φημι, 523. 524.

Ωρα, *cura*, 525.

Π.

Π et Κ commutabantur, 429. 526.

Παν *quodlibet*, non dicitur etiam το παν, 256.

Παρα, παρι, προς, προ, 353 — 356.

Παρ' ἡμων, 293.

Παραβηναι — εις, 44.

Παρελθων εσω, 44.

Παρηγεν *introduxit*, 356.

Παροιχομενος, 44.

Παροντες, 499. — De emendata lectione Trachin. Των ΝΤΝ παροντων τωνδε — pro των ΜΕΝ π. adde Euripid. Hippolyt. v. 605. Των ΝΤΝ ΠΑΡΟΝΤΩΝ πηματων ακος μονον. ΝΤΝ, ΜΕΝ, ΜΗΝ, permutari ſolent. In Platonis comici loco, qui legitur in Schol. ad Ariſtophanis Aves, v. 471. Και ΜΗΝ εμοσσον μοι, μη τεθναναι το σωμ'. Εγω. Ψυχην δ' ετανηκειν, ὡσπερ ἡ Αισωπου ποτε (ſic alterum verſum legere velim:) ſcribitur Και ΝΤΝ εμοσσον μοι, — in Scholio ad Veſpas, v. 1251.

Πας, ſive παως, eius analogia, 183.

Παυομαι cum infinitivo non conſtrui ſolet, 324. — Sic

Digitized by Google

quoque praeter alios T. Magister. sed vide ibi Oudendorpium.
Πενεσθαι apud Atticos nihil aliud significat, quam *pauperem esse, indigere*, 336.
Παραινεσθαι, *docere, monere*, 486.
Περιιδειν, *negligere, deserere*, 265.
Περιεργος, 355.
Περιχωρειν, 354.
Πηνικ' απτ', *quo circitur tempore?* 481.
Πινακιον τιμητικον, *tabella damnatoria*, 470.
Ποι pro που, 476. vide supra Οποι.
Ποι, ποθεν, etc. cum αν coniunctae exigunt verbi optativam formam, respuunt subiunctivam, 207.
Ποιησις, *poemata, fabulae*, 238.
Ποιω duplicem accusativum habet, 185.
τι Ποιω, *quid faciam?* 78.
Προσειλος, 269.
Προστελουμενος, prima producta, 164.
Προσεχεται, 52.
Προσινος, 360.
Προσφυειν, *demonstrare*, 225. 461.
Participium neutrum absolute sumptum, 125.
Patronymicorum in ιδης et ιαδης formandorum ratio, 173. 430. 439.
Paulo-Post-futurum, nihil aliud quam futurum, 376.
Phallicum metrum, 26.
Pindaro abiudicatur Od. Isthm. VIII. p. 55.
Pluti Aristophanis altera εκδοσις, 200.
Poetae nonnunquam incurioſi de sono versuum, 492. 493.
—— de iusto modulo versuum Trochaicorum, 488.
—— de potestate literarum inceptivarum, 344. 345 500.
—— leges plerumque servatas nonnunquam violant, 488. 498.
Popius, poeta ingeniosus magis quam doctus, 434.
Praepositiones diversarum potestatum de eadem actione adhibitae, 353. 468.
Praepositionum origines, 476. 515. 517.
Praesens tempus, quam necessitudinem habeat cum futuro, 514. 516.
Praeteritum perfectum et plusquamp. mediae vocis ad activam pertinent, 376.
A praeterito perfecto medio, quod dicitur, deduci solent vocabula, quae ad diversas, sed cognatas formas pertinent, 421.
A Praeterito perfecto ortae novae verborum formae, 376.
Praeteritum perfectum Latinorum infinitivi activae vocis, Aeolica est forma, 520.
Profarii scriptores in multis hodie ad orationis integritatem diiudicandam parum tuto adhibiti, ob licentiam grammaticorum recentiorum, 81. 230.
Puer et παις eodem redeunt, 420.

Digitized by Google

P.

P, apud Atticos semper ultimam praecedentis vocabuli producit, 160.

— ei praefigi solebat Digamma, 159.

— simplicem scribit Daweñus pro duplice, 160. 218. 274. 309. 411. etc.

Ρυθμος, *recta, motio, via*, 445, 446. 520. — *Ordinata motio, numerus*, 446. 449. — *forma, figura*, 526.

Ρυσμος, *forma, figura*, Abderiticum verbum, 450. 526.

Rumor, quid proprie significet, 445.

Rythmus Graecorum, 451.

Rythmi exempla, 447. 450.

Σ.

Σ commutata cum Δ, Τ, Θ, 450. 503. 518.

ΣΣ et Γ, 447. 504. 513.

ΣΤ, ΣΠ, etc. non semper ultimam praecedentis vocabuli producunt inceptivae, 345. 500.

Σιωπω; subi. *egone ut fileam?* 78.

Σκαλοπες, 257.

Σκια, σκιαν, penultimam semper producunt, 218.

Συγκαλυπτεσθαι, an eodem usu, quo εγκαλυπτεσθαι, apud poetas Atticos, adhibitum, 208. 457.

Συγκιρναν non dicunt Attici, pro eo, quod εγκιρναν dicitur, 269.

Συναλλαγη, *eventus*, 513.

Σφετερος pro εμος, 392.

Σφων, non σφωϊν dissylabos, est Atticum, 238. 463.

Σχημα de rythmo dicitur, 444. 450.

Σχηματα μελων, 444.

Scholia antiqua non ex uno sumpta, sed ex variis collecta commentariis, 453.

Scripturae antiquae et Homericae Specimen, 432.

——— βουστροφηδον institutae, 423.

Se antiqui dixerunt pro *sine*, pro χωρις extat in *secludo, separo*, etc. cf. V. *A.*

Sed pro *nisi*, 492.

Shakespearii qualis fuerit doctrina, 432.

Spiritus uterque olim aspirationem notabant, 408.

——— asper pro articulo adhibitus, 123.

——— asper producere potest ultimam praecedentis, 460. 461. 499.

Spondeum sede quarta respuit Senarius, 91.

Stanleii curae secundae in Aeschylum, 489.

Subiicere, 389.

Subiunctivi et Optativi modorum diversus usus, 85. 207. 217. 228.

Subiunctivus cum ινα, οφρα, μη, et similibus, non nisi verbis praesentis vel futuri temporis subiunctus, 85. sed vide, 501, 502.

Subiunctivi aoristi secundi, quod dicitur, usus in interrogationibus, 207. 217.

Subiunctivus temporis futuri vi gaudet, 78.

Synizesis, 456.

T.

Τ et Σ, 518.

Digitized by Google

T et K, 526.
Ταγος primam producit, 245.
Ταις, *quae*, 500.
Ταυρουσθαι τινι, *in aliquem efferari, fœvire*, 261.
Τε, non ſemper copula, ſed ſaepe indefinita particula, 480.
Τεθνηξομαι, an Graecum pro eo quod vulgo dicitur τεθνηξω, 96. 386, 387.
Τεθνησομαι, 387.
Τετραφα, απαξ λεγομενον, 101.
Τεως et ἑως, nunquam in eadem ſententia apud Atticos leguntur, 274.
Τησδε, τασδε, τοισδε, *cuius, quae, qui*, etiam apud Atticos, 500.
Τιθεναι, *facere, dare, inferre*, 438.
Τιθεναι αλγας, 438.
Τιμητικον πινακιον, *damnatoria tabella*, 470.
Τις *aliquis* et *qui*, 394, 395. 479.
— ποιος τις, δεινος τις, πεντηκοντα τινες, 479.
Τρα an pro τινα vocabulis quibusdam ſubiecerint Attici, 296. 478.
Τυπουμαι, τυπτεσθαι, τυπτουμενος, 76.
Τυπτησεις, 374.
Terminationes veteris αντς, εντς, οντς, ωντι, ωντι, pro ας, εις, ους, et εισι, ουσι, 383. 430.
——— optativi οιητον, οιητην, οιημεν, an ſcriptoribus vere Graecis ignotae, 444. 465, 466.
——— αιος, ανος, *anus*, οιος, *oſus*, 526.
——— η primae, et ειν tertiae perſonae praeteriti Attici, 230.
——— οιμι, οις, οι, Atticis etiam uſurpatae, 466.
Terminationibus ſaepe decepti Etymologi, 448, 449. 522.
Tibĭcen et *tubĭcen*, diverſae quantitatis ratio, 214.
Trochaicorum commatum ratio, 20, 21. 488.

T.

T non eliditur.
— locum habet digammatis, 120.
T, I, et F, 448. 525.
Τιλη, 508.
Τιος, prima correpta, 47.
Τλῆ, 170.
Τπερβαλλομαι, *ſupero*, 248.
Ve, 515.
Vocalis brevis ante tenues et aſpiratas ſequente quavis liquida, et ante conſonantes mediias, ſequente ῥ, apud *Comicos* ſemper brevis eſt, 197. 452.
——— ante conſonantes mediias, ſequente quavis liquida praeter unicam ῥ apud *Tragicos* et *Comicos* ſemper longa fit, 197. 204.
Ultima participii aoriſti primi longa eſt, 278.
—— quia olim in ανς, vel αντς, definebat, 183.
W per *ou* Galli hodierni efferunt, 422. Nempe illud ſimiliter ac cognatum eius Digamma, binos habet ſonos, alterum *u*, vocalem; alterum, qui vocalem ſonum terminat, productis labris, et eſt conſonans. Quae de lingua Gallica noſtrum W per OU deſignante, dicta, confirmari quoque, ut vi-

Digitized by Google

detur, possint ex nostra ipsorum lingua, qua olim in multis scriptum W, ubi hodie OW. qualia sunt *forwe*, *morwe*, *walwe*, *walwing*, etc. quae hodie scribimus *sorrow*, *morrow*, *wallow*, *wallowing*, etc. sic plene scribentes sonum vocalem, qui in W includebatur.

Φ.

Φορειν et Φορειν differunt, 79.
Φυς. demendum est punctum voculae subiectum, 264.
Φθονεων, 490. — Alia videtur esse ratio loci Virgiliani, Eclog. I. *Non equidem invideo* — alia Theocritei. In illo pastor invidere potuit alterius fortunae, cuius adeo invidiae continuo suspicionem amoliri voluit. In hoc, pastorem, qui tam pretiosa munera pollicitus est pro cantu, quis putare potuit tanta voluisse, ut invidiae suae indulgeret. Cum vero non in periculo esset, ut invidus haberetur, post tam lautam benigni animi significationem, ille sane iure optimo rogabat alterum, ut pro mercede *libenter* et αφθονως viciſſim caneret: neque erat, cur invidiae suspicionem amovere vellet.

Ψ.

Pro Ψ antiqui dixerunt ες, 385. 433.

Ω.

Ως ὑπερ, *sicuti*, 592.

Digitized by Google

INDEX V.

Vocum a Daweſio Vauatarum.

Loco Digammatis adhiberi voluit Daweſius ſignum hoc ['], *eadem atque illud poteſtate. Scilicet in ſequentibus enunciandum* ϝαγνος, α-ϝασαμεν, αϝ-ασαμεν, δαϝ-ιζω, δα-ϝιΦρονι, δϝεινος, δϝεος, λυ-ϝω, λυϝ-ω, παϝς, ἱσταϝς, etc.

Ἄαπτος, 53.
αἀσαμην, ἀασαμην, 180.
ἀγνος, 55.
ἄδοντι, 52.
αἰεί, 154.
αἰτικης, 56. 152. 311.
αἰϑλων, 150.
αἰϑονα, 162.
αἴημι, 247.
αἰω, 247.
ἄναξ, 140.
ἀορ, 167.
ἀπολλωνος, 205.
ἄστυ, 155.
ατρεΐδης, 171.
αχαιοι, 61.
αχελωος, 176.
βοή, 284.
βοών, 284.
δαΐζω, 167.
δαῖον, 148.
δαΐΦρονι. 109.
δεῖνος, 165.
δημοϝΐΦις, 308.
δέος, 168.
δήν, 165.
διά, 167.
διήνεκεεσσι, 154.
ε, 61. 176.
εἀνασσον, 155.
εἰσατο, 179.
εἴλιξεν, 52.
ἕἕλμενοι, 175.
εἴρκτο, 185.
εἴσατο, 62.
ἑιλαι. 174.
ἑικειν, 155.
ἐκαέργον. 147.
ἑκαστος, 140.
ἑκηλος, 140.
ἑκλυόν, 282.
ἑκυρε, 168.
ἑκων, 140.
ἑλικωΦ, ἑλικωπις, 42.
ἕλισσω, 42. 140.
ἑλωρ, 140.
ἑννυμι, 62.
ἐξεχεὐντο, 284.
ἐοινοχοεῖ, 179.
ἐοικα, 140.
ἐοικως, 184.
ἐοργα, 140.
ἑπος, 156.
ἐργνυμι, 185.
ἔργον, 155.
ἐρυω, 156.
ἐρχαται, 185.
ἔσμενος, 185.
ευρυσθηος, 150.
ἠϑεα, 176.
ηρωι, 143.
ϑηητον, 59.

Digitized by Google

ἀεῖνω, 153.
ἀὴχη, 156.
ἀϑρώοντας, 282.
ἀϑρωὼν, 51.
ἀκελος, 156.
ἀλιος, 155.
ἀοϊδέα, 183.
ἀοίντα, 183.
ἀον, 184.
ἀρευς, 285.
ἀρις, 155.
ἀσος, 155.
ἀστὰς, 183.
ἀχϑυοὸντα, 104.
ἀῳ, 152.
λίην, 152.
λυὼ, λὺω, 166.
ὀδυσηί, 109.
ὀι, 60.
ὀιδως, 52. 155.
ὀινος, 155.
οἴω, 182.
ὀν, 48.
ὁλοὸς, 167.
παρὲιπων, 60.
πὰς, 154. 183.
περαὰιν, 101.
πλεὸυσας, 104.
ποὰς, 129.
προσέλειν, 163.
ῥηίτερον, 101.
σαὶνω, 165.
σεὶω, 165.
σωὸκον, 150.
τετυφὰσι, 185.
τὶσωσιν, 61.
τρωὼν, 64.
τυψὰς. 183.
ὑπερωὴσαν, 150.

FINIS.

Brevi publice proponetur, Specimen Philoſophico-Etymologicum de Origine, Proceſſu, et Connexione Idearum, quatenus deſignarentur a vetuſtiſſima Graecorum lingua. Deductum a Grammatica Linguae Graecae Analyſi, ac inquiſitione eius cauſarum et formationis. *Cogitationem a conſuetudine abducere.* CICERO.

LIPSIAE, EX OFFICINA PEZOLDII.

Digitized by Google

Libri sequentes impressi sunt sumtibus S. L. Crusii Lipsiae.

Aristophanis aves, Graece, recensuit et illustravit Chr. Dan. Beck, 8 maj. 782. 12 Gr.

Aristotelis de arte poetica liber, Graece et Latine, ex recensione et cum animadversionibus Theoph. Christ. Harlesii, 8. maj. 780. 16 Gr.

Auctores latini minores cum notis var. ed. Tzschucke, 3 Tomi, 790-93. 1 Rthlr. 20 Gr.

Ciceronis, M. T., Tusculanarum disputat. libri V. ex recens. F. A. Wolfii, adiuncta diversit. lectionis Ernestianae, 8. 792. 14 Gr.

— de Divinatione libri duo; recens. emendav. atque animadversionibus illustr. I. I. Hottingerus. 8 maj. 793. Charta membr. c. fig. 1 Rthlr. 16 Gr.

— charta script. c. fig. 1 Rthlr. 4 Gr.

— Lettres à Atticus avec les remarques et le Texte latin de Graevius par M. l'Abbé Mongault, 4 Tomes; gr. 12. 773. 2 Rthlr. 12 Gr.

— Liber de Fato, ex recensione I. H. Bremi, 8 maj. 795. 8 Gr.

Cornelii Nepotis vitae excellentium Imperatorum in usum scholarum additis notis ed. ex recensione Augustini van Staveren a C. H. Tschucke, 12. 791. 16 Gr.

Corvini, M. Val. Messalae, libellus de Augusti progenie in usum scholarum subiectis notis ed. ex rec. Thom. Hearnii cura Tzschuckii, 12. 793. 4 Gr.

Epistolae clarorum virorum, quae inter Ciceronis epistolas exstant, in unum volumen redactae et duplici commentario illustratae a Benj. Weiske, 8 maj. 792. 1 Rthlr.

Euripidis Cyclops, Graece, edidit et perpetua adnotatione illustravit M. I. G. Hoepfner, 8 maj. 789. 1 Rthlr.

Eutropii Breviarium historiae Romanae ad libros scriptos editosque recensitum et virorum doctorum notis vel integris vel selectis illustratum adiectis suis edidit Car. Henr. Tzschucke, 8 maj. 796. 2 Rthlr. 8 Gr.

— Idem liber charta script. 2 Rthlr. 20 Gr.

Horatii, Q. Flacci, Opera varietate lectionis et perpetua adnotatione illustravit Christ. Guil. Mitscherlich, Vol. I. et II. 8 maj.

— eiusdem Editio magnifica in Charta membranacea et cum figuris.

Digitized by Google

Lycophronis Caſſandra, cum verſione et commentario Guil. Canteri, Paraphraſin, notas, indicem graecum, e ſcholiis auctum adiecit ac praefatus eſt H. G. Reichardus, 8 maj. 788. charta impreſſor. 1 Rthlr. 12 Gr.
— charta ſcript. 1 Rthlr. 18 Gr.

Manutii, P., commentarius in M. Tullii Ciceronis epiſtolas ad diverſos, ad Q. fratrem et ad Brutum, 8 maj. II. Tom. 779. 780. 2 Rthlr. 20 Gr.

Novi Teſtamenti libri, vetere latinitate expreſſi a M. Henrico God. Reichardo, 2 Partes. 8 maj. 2 Rthlr.

Phaedri Fabularum Aeſopiarum Libri quinque in uſum ſcholarum adſperſ. not. ed. ex recenſ. P. Burmanni a C. H. Tzſchucke, 12. 790. 5 Gr.

Quintiliani, M. Fabii, de inſtitutione oratoria libri duodecim ad codicum veterum fidem recenſuit et annotatione explanavit G. L. Spalding. Vol. I. 8 maj. 798. 2 Rthlr. 8 Gr.
— in charta membranacea. 4 Rthlr.

Reizii, Fr. Volg., de Proſodiae Graecae accentus inclinatione, additum eſt eiusdem Carmen, ſaeculum ab inventis clarum. Editio repetita curante Fr. Aug. Wolfio, 8. maj. 791. 12 Gr.

Ruſi, Sexti, Breviarium rerum geſtarum populi Romani, in uſum ſcholarum ſubiectis notis editum ex rec. Henrici Verheykii, a C. H. Tzſchuke, 12. 793. 4 Gr.

Schulz ab Aſcherade, C. G., Res, ſuo aevo geſtas, memoriae tradidit, II. Tomi, 8. 793. 1 Rthlr.

Scriptores VI. hiſtoriae Auguſtae, Ael. Spartianus, Iul. Capitolinus, Ael. Lampridius, Vulc. Gallicanus, Trebell. Pollio, Flav. Vopiſcus, cura Pauſmanni. 8 maj. 774. 2 Rthlr.

P. Terentii, Afri, Comoediae. Novae Editionis Specimen propoſuit G. A. Boettiger, 8 maj. 795. 6 Gr.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google